

P A U L G O M A

J U R N A L

2 0 0 9

- 1 7 -

Autura Autorului

2010

I A N U A R I E

Joi 1 ianuarie 2009

Am făcut pasul, am ajuns în 2009. Să ne fie cu noroc.

Încep prin reproducerea unui mesaj din Belgia (carevasăzică tot din România). Nu dau numele autorului, el nu m-a autorizat să o fac. Așadar, întâi scrisoarea:

“Domnule Paul Goma,

“Numele meu este [...]. Sunt nascut in Galati iar de doi ani de zile sunt student in Belgia la Unviersitatea Catolica din Leuven. Cu ocazia aniversarii anului nou doresc sa va adresez pe post de urare cateva cuvinte pentru noul an. Sa va dea Dumnezeu atat dumnevoastra si familiei in primul rand sanatate. Sa va dea Domnul un an nou plin de fericire si bucurii pe toate planurile. Sa va dea Dumnezeu la cat mai multi cititori si putere pentru a scrie in continuare pentru ca generatia tanara a Romaniei imbolanvita de cancerul neocomunist are nevoie de oameni ca dumnevoastra. In plus va doresc sa va ajute Dumnezeu sa va fie publicate toate cartile in romaneste.

“La multi ani cu sanate Domnule Goma!

”Sunt norocos sa fiu contemporan cu dumnevoastra. Din pacate v am "descoperit" doar anul acesta cand am ajuns la varsta de 26 de ani si nu in Romania ci inafara granitelor tarii, si nu pentru ca vre un profesor mi v a recomandat, ci PE INTERNET si doar datorita unei intamplari fericite. Aceasta descoperire norocoasa mi a schimbat viata, m a scos din minciuna, din bezna in care am realizat ca am trait pana la aceasta varsta, fara a exagera pot spune ca existenta mea mi a fost zguduita. Totodata a fost si inca este o descoperire dureroasa. Am realizat multe lucruri citindu va cartile, jurnalele chiar daca nu in totalitate. Am citit pana acum **Culoarea curcubeului, Arta refugii, Soldatul cainelui, Din Calidor, Saptamana rosie** iar **In cerc** este in curs de citire. Am citit deasemnea **Dialog** cu Flori Stanescu, **Jurnalul 2008** plus parti din **Jurnalul 2007** si **2006**. O parte din ce credeam ca se intampla in Romania mi a fost confirmat citindu-va dar multe alte lucruri au fost noi si zguduitoare in acelasi timp.

Am realizat ca noi romanii nu prea avem tara. De fapt si de drept traим intr o mare iluzie creata de cei care au inceput distrugerea Romaniei in 1945, reprezentantii ciobotei bolsevice, reprezentantii mortii neamului romanesc si restul cozilor de topor, romani doar cu numele, tradatori de neam iar din 1989 si pana astazi pe alocuri chiar de aceiasi «actori» (fapt si mai dureros) plus urmasii lor (rude de gra-

dul intai sau doar rude prin gradul de ticalosenie). Toata sleahta aparuta dupa 1989 continua distrugerea Romaniei cu acelasi sarg cu care "inaintasii lor" au inceput in 1945. Acum nu ne mai «dau la cap» fizic ci mai usurel, fara violenta dar din pacate mult mai eficient. Ne au rescris sau ascuns istoria, ne au lasat fara simboluri nationale, ne au tacut eroii, martirii neamului. Ne au lasat fara identitate, ne au furat tara !!!

“P.S. In documentul word ce este atasat la acest mail am pus pe hartia electronica mai multe ganduri si trairi personale pentru citirea carora apelez la rabdarea dumnevoastra.”

Urmează textul. Chiar dacă multe lucruri se repetă - să se repete, să se repete, să se repete, doar-doar se va reține ceva:

“In toamna anului 2006 am ajuns in Belgia pentru a incepe masterul in domeniul ingineriei materialelor. Cat am trait in Romania puneam tara la cale cu prietenii si ne intrebam, pot spune acum Ca Prostii, DE CE Romania se zbatea in mizeria in care se zbatea, DE CE nu avem o viata normala, DE CE ne chinuim sa supravietuim plus ca mai auzeam si zvonuri ca «afara» e asa si pe dincolo nu ca «la noi».

“Si mi a dat Dumnezeu sansa sa vad, sa simt pe pielea mea cum e «afara». In mai putin de doua saptamani am realizat ce inseamna sa ai o viata normala, ce inseamna sa traiesti intr o societate aproape normala (au si ei problemele lor dar nu de natura materiala) ce ineamna NORMALITATE. Nu am avut nevoie de perioada de acomodare, sa ma acomodez la ce, la normalitate ? Totodata DE CE urile la care eu si prietenii mei incercam sa gasim raspunsuri in Romania se inmulteau sau cresteau in intensitate. Primul soc s a datorat preturilor la mancare vesnica problema a romanului, ce pun maine pe masa, ce dau copiilor sa manance ? Nu imi venea a crede ca Belgia, una din tarile cu nivelul de trai cel mai ridicat din Europa chiar si din lume are aceleasi preturi la mancare ca « amarata » noastra de Romania. Romania care e aproape de 10 ori mai mare ca Belgia deci cu capacitate de productie agricola de multe multe ori peste Belgia si totusi preturile lor rivalizeaza cu ale noastre, mai mult de multe ori is mai mici. Chiriile mai mici ca in Romania. Asigurarea de sanatate de numai 50 de euro pe an pentru un student si in jur de 100 de euro pentru restul iar serviciul medical este servicii medical. Plus, sistemul educational. Doamne Dumnezeule. De la profesori pana la dotarea laboratoarelor totul este la ani lumina distanta de educatia din Romania iar ai nostri «profesori» vin ca neghiobii, vin pe baza programului Erasmus (program de schimb de experienta intre universitati) doar ca turisti si nu incerca sa schimbe nimic, nimic se complac in mocirla de la noi. Plus multe alte exemple care ma faceau sa realizez cat de «inapoiati» suntem fata de ce poti numi lume civilizata. Toate aceste diferente m-au facut sa ma intreb si mai mult DE CE Romania se zbatea in mocirla de acasa.

“Fiind printre straini si nu numai belgieni ci studenti din toate colturile Europei si ale lumii, simiti nevoi sa te identifici, sa stii cine esti, pe cine reprezinti, de unde vii. Si uite asa am inceput sa mi imbunata-

tesc cunsotintele de istorie navigand pe internet. Astazi un pic maine un pic. Intre timp am descoperit campania Basarabia pamant romanesc ([HYPERLINK "http://www.romanism.net" www.romanism.net](http://www.romanism.net)). Initial nu am acordat prea multa atentie site ului campaniei. Din toata istoria invatata in scoala romaneasca eu stiam ca Basarabia este pamant romanesc luat cu forta de urss amanunte dureroase ale acestei drame nu le stiam. Un articol aparut in Ziua care relatea cum tovarasul ilici iliescu a refuzat Unirea cu Basarabia la inceputul anilor 90 imediat dupa evenimentele din 89. Printre actorii tradarii era mentionat si «marele nostru poet» Marin Sorescu care la fel cum au facut multi dintre cei mentionati de dumneavoastra pentru «ceva» si au vandut neamul. Imediat am trimis articolul catre prietenii cu care puneam tara la cale si nu numai. Sensibilizat de cele citite am pornit la cautari pe internet. Asa am gasit site ul administrat de Gheorghe Gavril Copil respectiv [HYPERLINK "http://www.noidacii.ro" www.noidacii.ro](http://www.noidacii.ro). Aici am gasit o carte scrisa de dansul care confirma cele scrise in articolul din Ziua mai mult am gasit alte amanunte dureroase atat despre a doua tradarea a Basarabiei din anii 90 cat si despre tradarea Bucovinei de Nord, Tinutului Hertei si Sudului Basarabiei facuta de Constantinescu, Severin, Roman, Ilic si restul slehitei de tradatori de neam in 1997. Dumnezeule, nu mi venea sa cred.

“Dupa acest prim soc am hotarat sa aflu cu adevarat cu ce se ocupa campania Basarabia pamant romanesc. Acest lucru se intampla la inceputul acestui an prin Februarie. Aici am descoperit jurnalul de razboi al lui Constantin Virgil Gheorghiu intitulat Ard Malurile Nistrului. L-am citit pe nerasuflete. L-am citi cu lacrimi in ochi. Am plans ca un copil. Asa am facut cunostinta cu nkvd ul. Am aflat la varsta de 26 de ani cum Basarabia ne a fost luata de urss, care a fost pretul. Cand imi aduc aminte ce fel este redat acest eveniment in cartile noastre de istorie, ca un simplu accident, ca si cum se relateaza stirile pe scurt (astazi a murit X. Daca nu l cunosti pe X nu simti nimic pentru el, a murit, toti murim). Din pacate asta au vrut «iluzionistii». Nu mi revine in minte din cartile noastre de istorie nici o marturie a supravietuitorilor siberiei, nici o marturie despre copilasii (erau niste copii) care au arborat tricolorul pe sediile nkvd ului din Chisinau iar majoritatea au platit cu moartea desi unii erau chiar copii de 15-16 ani. Nimic nimic nimic. Nimic despre cum taranii romani erau vanati ca animalele de evrei, cum bisericile erau umplute cu tarani si aruncate in aer, cum evrei de 16 ani au aruncat pe geam toti copii romani dintr un spital. Toate aceste lucruri intamplandu-se in 1940. Noi, generatia tanara nu trebuia sa stim nimic. Iar istoria neamului o inveti la scoala, sau cel putin faci cunostinta pentru prima data cu istoria neamului pe bancile scolii, iar de multe ori cartea de istorie din scoli e singura carte de istorie pe care o citeste un om in viata lui. Din pacate pentru Romania si acest lucru este stiut de «iluzionistii» de ieri si de astazi. Am plans ca un copil, domnule Goma, am plans de durere, de nervi.

“Tot pe site ul campaniei am descoperit pentru prima data, Doamne Dumnezeule, pentru prima data in viata mea la varsta de 26

de ani numele dumneavoastra. Cateva pagini din Saptamana rosie sunt folosite pe site ul campaniei. Astfel am gasit site ul dumneavoastra personal. Din acel moment totul s a schimbat. Citindu va am gasit raspunsurile pe care le cautam la DE CE urile mele dar am fost, fara nici o exagerare, socat. Inainte de a va citi mi am raspuns singur la unule intrebari, ii acuzam de influente comuniste, de felul pagubos de a gandi si actiona tot datorita fostului regimului DAR nu ma asteptam sa gasesc aceleasi personaje comuniste in fruntea Romaniei, nu ma asteptam ca Romania sa cloncane de comunisti, nu am asteptat ca tortionarii, activistii de partid, utcistii, turnatorii, securistii sa conduca Romania desi banuiam ca nu aveam cum sa scapam in totalitate de ei. Acum cand stau si ma gandesc ma consider naiv. Dupa ce am citit Culoarea curcubeului plus parti din Jurnalul anului 2007, 2006 si complet cel din 2008 am fost socat. Pentru cateva zile nu am stiu ce este cu mine. Am realizat bezna in care am trait. M-am simtit mintit, m-am simtit ca traind pe luna pana in acel moment, m am intrebat unde am trait pana in 2008, ce am facut pana atunci, in ce lume mi am petrecut viata, m-am simtit FARA TARA. In acel moment am realizat ca noi romanii de rand nu avem TARA, noi traим intr o iluzie create, intretinuta de noii vechii comunisti.

“Citindu va pe dumneavoastra am putut sa-l inteleg pe Dan Puric care vorbea si inca vorbește despre cum memoria neamului trebuie sa fie vie, sa nu uitam, care indemana tineretul sa citeaseasca tot ce este scris de supravietuitorii puscariilor comuniste, care vorbea de ghetoul neocomunist in care se scaldă Romania de astazi. Dupa ce v-am citit cartile m-am cutremurat domnule Goma, am iesit din bezna creata de acesti tradatori de neam. Pot spune fara greseala ca dupa ce “m-am luminat” m-am simtit si comportat ca un copil care a aflat ca a fost crescut de parintii adoptivi. Intreaba in stanga si in dreapta despre parintii lui, vrea sa afle adevarul. Eu am intrebat in stanga si in dreapta mea aici in Belgia printre romani daca au auzit de dumenavoastra, daca stiu tot ce le spuneam din cartile citite, daca mai stie cineva tot ce eu descopar la varsta de 26 de ani. Am prmit inca o lovitura. Daca prima a fost pozitiva trezindu-ma din intuneric de data aceasta raspunsurile negative ale tuturor celor intrebati m-au facut sa realizez BEZNA nationala in care se scaldă Romania, tineretul de astazi. Am continuat cu intrebarile despre dumneavoastra si despre tot ce descopeream despre istoria Romaniei, despre drama Romaniei printre prietenii cu care am copilarit, trait peste 10 ani impreuna, la acelasi liceu, aceeasi universitate (din Galati). Din pacate nimeni nu stia ce le spuneam, nimeni nu va cunoastea domnule Goma, nimeni. Aproape m-am rugat de ei sa va citeasca, le-am dat sa citeasca tot ce citisem eu. Inca o lovitura, si tot negativa. Dezinteresul lor. Este mai usor sa vorbești cu un strain decat cu un roman despre drama poporului roman. De ce...?. Dar banuiesc ca dumneavoastra stiti deja raspunsul. Am fost in Romania pentru doua saptamani. Aceeasi problema. Nimeni nu stia nimic. Doamne Dumenzeule. Un singur om am gasit care stia cine sunteti, ce ati facut pentru Romania. Un domn in jurul varstei de 50 de

ani. Va asculta la Europa Libera. M-am intrebat si inca ma intreb si astazi unde am trait timp de 26 de ani. Cum se face ca NIMENI, la liceu, la facultate, nici un profesor, nici un prieten, nici o ruda, nici un ROMAN nu mi v a recomandat, nu a adus vorba despre drama Basarabiei, despre drama Romaniei pe care eu o descopar la 26 de ani, nu ne a spus nimic de centrele de reeducare de la Pitesti, Aiud si restul inchisorilor unde Romania a murit.

“Si sunteti un model, sunteti un simbol al neamului romanesc, sunteti un simbol al demnitatii umane. Asta au vrut asta au facut «iluzionistii», asta inca incearca sa faca, sa ne ascunda orice fapta, orice om care ar putea trezi natiunea asta din «somnul cel de moarte». Am descoperit ca partizanii romani au luptat impotriva comunismului pana in 1960 cand au fost invinsi. Am vizionat documentare despre tot ce au facut acesti bravi romani pe internet, pe internet. Tinerii nostri nu invata nimic despre acesti oameni, despre faptele lor din cartile de istorie de pe bancile scolilor, liceelor sau a facultatilor. Daca ii mentioneaza ca pe «accidente» degeaba. Exista Memorialul durerii pe TVR, dar cum spune si Dan Puric, daca-l difuzeza la ora 11 noaptea este aproape degeaba. Istoria neamului ar trebui sa se invete la scoala. Iar partizanii nostri, cei care inca sunt in viata la varste venerabile pleaca dintre noi ca niste anonimi. Faptele le sunt cunoscute doar de rude, si de putinii oamnei care inca se lupta pentru adevar. Datorita acestor oameni exista surse electronice de unde romanul isi poate redescoperi, reinvata istoria [HYPERLINK "http://www.gid-romania.com"](http://www.gid-romania.com) www.gid-romania.com, [HYPERLINK "http://www.procesulcomunismului"](http://www.procesulcomunismului) www.procesulcomunismului, [HYPERLINK "http://www.rostonline.org"](http://www.rostonline.org) www.rostonline.org, [HYPERLINK "http://www.romanism.net"](http://www.romanism.net) www.romanism.net, [HYPERLINK "http://www.noidacii.ro"](http://www.noidacii.ro) www.noidacii.ro.

“Centrul de reeducare de la Pitesti, Gherla, Jilava, Aiud, Doamne... aici a murit Romania. Mi am adus aminte ca imediat dupa revolutie se difuza la TVR (culmea) Memorialul durerii. Aveam 10 ani atunci. Eu si toata generatia tanara de atunci nu intelegeam nimic. Iar restul vad ca s-au uitat degeaba, nu au inteles nimic. Memorialul durerii trebuie sa fie cartea noastra de istorie recenta DAR chiar Memorialul durerii incepe cu mesajul «istoria care nu se invata la scoala», acest mesaj spune mai mult decat si au propus realizatorii serialului.

Romania de astazi este rezultatul actiunii de distrugere «fara violenta» la care este supus neamul romanesc din 1990. Asa cum o floare moare fara apa asa si un neam care nu si cunoaste istoria este predestinat mortii. Romanii nu stiu nici in ziua de astazi ce a insemnat comunismul pentru Romania si ce inseamna comunismul in general pentru orice neam, MOARTE. A devenit o obisnuinta trista sa auzi oameni in varsta spunand ca era bine pe timpul comunismului dar cand auzi si studenti veniti la studii aici in Belgia, sau oriunde in lume la diferite universitati de prestigiu, spunand acelasi lucru... realizezi cat de manipulati is romanii, si nu numai.

Pentru mine Romania aproape nu mai exista. Romania de astazi e «Romania lor». Romania pentru care a murit toata floarea romaneasca in puscariile comuniste se zbate pe patul suferintei, intre viata si moarte. Romania este mentinuta in viata de oameni ca Dumneavoastra de cei care si au scrii memoriile, de oameni ca Vasile Paraschiv, de oameni ca Dan Puric si de oamenii care au facut ca site urile mentionate de mine mai sus sa existe. Din pacate vocile ROMANILOR care se lupta pentru adevar, vocea dumneavoastra, este ingradita de multe ori doar spatiului electronic sau al unor ziare. Noi cei care va descoperim nu putem decat sa incercam sa va facem cunoscuti, sa dam informatia mai departe, sa incercam sa convingem romanii sa va citeasca, sa si redescopere istoria. Noi cei care VA DESCOPERIM aveam aceasta datorie de a nu TACEA. De TACUT v-au tot tacut si tot incearca sa va TACA tradatorii neamului.

“Inchei cu un citat din Jurnalul Maresalului Antonescu. "Căci, de la antici si până astăzi, nu răzbat în vesnicie decât popoarele care au cultul eroilor si al mormintelor. Eroii si martirii sunt pentru un neam ceea ce sunt profeții pentru religie si sfintii pentru Biserica. Ei sunt verigile prin care se leaga lantul vesniciei nationale. Cu cât un neam își poate împodobi mai mult istoria cu aparitiile acestea neobisnuite, cu atât el e mai glorios si mai mare ; si cu cât un neam este mai sterp în înțelegerea si în crearea eroilor si a martirilor, cu atât prezenta lui în Istorie este mai mărunță si mai trecătoare. De aceea, popoarele trebuie să aibă o adevărată religie închinată oamenilor predestinati, eroilor si martirilor".

“Din pacate tradatorii au actionat si actioneaza tocmai in acest sens, sa ne distruga istoria, identitatea.

“Dumnezeu sa va dea sanatate Domnule Goma !”

Vineri 2 ianuarie 2009

De dimineață a nins puțin. Pe acoperișuri a rămas ceva zăpadă; pe trotuare s-a topit.

Am mai primit două-trei mesaje de felicitare de Sărbători și pe internet de încuviințare a ceea ce scriu. Azi dimineață, din 53 vizitatori au fost 37 români.

A început a-mi da târcoale, din ce în ce mai strânse, neliniștea. Cea care, în plină euforie - bine: doar satisfacție, în sfârșit - mă amenință:

“Atenție, vin, vin! Credeai ca ai scăpat de mine? Nu, băiete, n-ai scăpat...”

Așa că așterne-te pe așteptat lovitura de ciomag după ceafă. Nu mă va lua ea prin surprindere, însă cât de dureroasă va fi!

Semne care să anunțe “venirea”? Nu am. Decât faptul că începusem a mă simți bine, de la o (scurtă) vreme. Își va fi zis:

“Prea multă veselie! Destul! Înapoi, în celulă!”

Ce să fac dacă nu am alți termeni de referință decât închisoarea și iar închisoarea, numai închisoarea!

Sâmbătă 3 ianuarie 2009

Am dormit rău, agitat, zbuciumat. Voi fi făcut iar o indigestie - deși ieri m-am mulțumit cu o supă de pește. Oi fi răcit, maică, și nu-mi dau seama.

Nu mă simt bine: amețeli, slăbiciune a picioarelor.

M-a ajuns și pe mine.

Vezi? Presimțeam că vine o catastrofă.

Imbecilii de israelieni au pornit la-lupta-cea-mare pe jos: “ofensiva terestră”, oameni buni. Dar toată lumea - ei, inclusiv - știau că evreul nu a fost în stare să-și îmbumbeze izmenele când era infanterist, că punctul slab al evreului este atacul cinstit, pedestru - oricât ar fi el pregătit de aviație, de artileria marină: dar dacă el este, din moși strămoși platfussardic... Și uite-l, atacînd pe-jos, ca *goi*-ii, ca orbeții. Ca rușii. Da, dar rușii erau/sunt milioane, pe nacialnicii lor îi doare-n cur de numărul soldaților căzuți, la o adică îi vor folosi ca fașine (altfel: fascine) ca să nu se înglodeze următorii... Evreii le numără nasturii unităților, dacă unu sau doi sunt scoși din luptă (ziceam: luați prizonieri, ca în Liban), fac un scandal enorm. Și tot pierd. Au învățat ceva? Nu. Ce li s-a întâmplat? Nu le mai pasă de oamenii lor? S-au prostit di tăt? Au devenit, vorba celuia “prost, de rage - ca un jidan deștept”? Chiar dacă, în final (cu condiția ca un masacru să aibă și “un final”), cei mai gălăgioși-victorioși vor fi evreii: «Am câștigat, am câștigat!», au să zbiere în cor. Dar ce fel de victorie va fi aceea plătită cu mulți, foarte mulți - enorm de mulți pentru Israel - uciși, estropiați?

Reputați istorici, ba chiar filosofi ai istoriei (și ai psihologiei maselor) se tot întrebă, din 1945: “Chiar nu s-a găsit un singur neamț care sa se opună nebuniei lui Hitler”? Ba da, ba da, au fost chiar mai mulți (pe un fiu Stauffenberg l-am cunoscut la un congres în Italia), însă întrebarea ar trebui să sune: “Nu s-a găsit un singur... rus care sa se opună dementei lui Stalin?”

Și tot să nu capete răspuns: fiindcă și israelianul de rând este un brav rus, “cetățean socialist” - dar nu evreii ne-au învățat ce este socialismul mai mult sau mai puțin bolșevisto-sionist și cu ce îl mănâncă pe bietul membru al societății? Ia să-i întrebăm pe “Volo” Tismăneanu, pe Al. Florian, pe A. Oișteanu, pe

Boiangioaica, pe Anca Răutu, A. Cornea pui de bolșevici terorizatori ai cel puțin zece generații de studenți de la Universitatea București. Nu, dragă: “cetățeanul israelian”, chiar dacă mulți dintre ei, mai în vârstă, fuseseră supracetățeni ai “țărilor de democrație populară”, odată deveniți israelieni decăzuseră, se prăbușiseră de pe tronurile de tovarăși-de-decizie. Or acești foști-stăpâni nu au zestrea genetică a oamenilor normali, *ne-evrei*, a aristocrațiilor pe care ei, întâi în Rusia, apoi în Polonia, în țările Baltice, în Ungaria, în România, în Bulgaria îi lichidaseră cu jubilație, deși o prințesă rusoaică, ungueroaică, polcă, o boeroaică română rămâneau nobile, chiar atunci când spălau closete ori se prostituau - de nevoie, nu altfel. Israelienii însă fac parte de categoria neamurilor-proaste, care, căzută de la putere în țările europene pe care le-au terorizat o jumătate de veac în folosul lor și al bolșevicilor sovietici, nu numai că nu s-au adaptat la teren (și la timp), dar prin răul exemplu ne-uman, sionist, au făcut din copiii, din nepoții lor roboți programați să urască, să lovească, să nimicească tot ce nu este evreiesc.

Aceștia constituie carnea de tun trimisă în tocătorul din Ghaza. Doamne, Doamne. Nu credeam ca evreii pot fi atât de orbi, de idiști, de sinucigași.

Rămâne de văzut cum vor reacționa concetățenii lor față de această a *n*-a agresiune israeliană împotriva concetățenilor de a șaișpea categorie, pământeni palestinieni, doar sunt, de voie, de nevoie cetățeni israelieni, nu ? (în plus: *sunt semiți, ceea ce nu este cazul israelienilor veniți din Rusia, din Polonia, din România: khazari curați, citește: tūrci*). Bag mâna în foc: americanii vor susține agresorul și vor condamna “ferm” agresorul - deși, de mirare, de rușine: Obama încă nu s-a exprimat: l-au descântat, l-au vrăjit, l-au condiționat israelienii trimiși la Poarta Washingtonului îndemnându-l să-și vadă de odihna lui pre-prezidențială până la 20 ianuarie, când va intra în exercițiu, timp suficient pentru a-i lichida pe gazioți - că tot nu mai sunt buni de nimica, Israelul nu mai vrea Teritoriul Ghaza, ci doar // Cisiordania...; Germania va... șovăi, frângându-și mâinile, cu ochii în lacrimi: așa arată un neamț holocaustizat la Piteștiul lor generalizat; Franța? Deocamdată e greu de știut, fiindcă îl au pe Kouchner în fruntea Externelor. Oricum, Sarkozy va stârni o importanță cantitate de praf cu agitațiunile sale.

Dar România? Care, Românie? A, Românică! Nu există!

Duminică 4 ianuarie 2008

Și astă-noapte am dormit rău: agitație, transpirație. Și nesfârșită oboseală. Presupun ca din pricina a ceea ce se petrece în Palestina. Trebuie să termin azi de corectat **Săptămâna...**, după care, dacă nu voi fi mai sănătos, atunci sigur, mai împăcat.

Ce scria N. Manolescu (după relatările lui "Matei" de pe forumul *Culturii*)?:

"...ce scria (...) în anii 1962/1963/1964/1965 și cum mai persifla dominația comunismului slavindu-i pe ilegalisti, atacându-i pe chiaburi și închinându-se ca la sfintele icoane la Marx, Lenin și la Omul-Nou (de acolo i s-o trage admiratia profunda fata de Omul Ion Iliescu...)

"«Literatura realist-socialistă este, prin natura ei, o literatură a valorilor etice, surprinzând mutațiile profunde, determinate în conștiință de ideea socialismului... Înzestrați cu conștiința științifică a realității, scriitorii noștri reflectă cu perspicacitate desăvârșirea făuririi construcției noi, socialiste, reflectă chipul omului nou, constructor al societății viitorului. Acesta este în primul rând muncitorul comunist. E o mare cucerire a literaturii noastre contemporane zugrăvirea acestui erou al revoluției». (N. Manolescu, Înnoire, Contemporanul, nr. 34/24 aug. 1962)";

„23 august 1944 a avut urmările cele mai profunde în literatura pusă în fața unor probleme umane nemaicunoscute, a unui peisaj social și moral cu totul deosebit. Arta, hrănită secole întregi din negare, devine un mod de a afirma noul umanism socialist. Factorul hotărâtor al revoluționării literaturii noastre este Partidul, chiar numai pentru faptul că avangarda marxist-leninistă a clasei noastre muncitoare e arhitectul structural [al] prefacerii sociale și politice, al unei noi realități, al unui nou tip uman, mult mai evoluat, care pune scriitorilor probleme noi, mult mai complicate... Întregul nostru front scriitoricesc a înțeles că literaturii noastre îi revine - așa cum spunea tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la Conferința pe țară a scriitorilor, în cuvântarea din 24.I.1962 - misiunea de mare răspundere de a contribui prin toate forța ei de înrăurire la formarea și dezvoltarea conștiinței socialiste, la formarea omului nou, a moralei socialiste...» (Nicolae Manolescu, Literatura română de azi, Contemporanul, nr. 34 din 21 august 1964)";

Dovedind o „gândire nouă“ și înțelegând din plin că „avangarda marxist-leninistă a clasei noastre muncitoare e arhitectul structural [al] prefacerii sociale și politice, al unei noi realități“, Nicolae Manolescu va debuta editorial la 26 de ani, cu volumul *Literatura română de azi, 1944-1964* (în colaborare cu D. Micu, 1965.) Reproducem din arti-colul semnat de George Mirea (Neolepădăturile, New York Magazin Noiembrie 2008), un pasaj care conține câteva fragmente din volumul de debut al lui N. Manolescu, pasaje comentate de George Mirea, pentru deliciul și groaza cititorilor:

„O participare activă la mișcarea literară are organul central al partidului, «Scânteia», care exercită de pe acum un rol îndrumător”; „Mergând în întâmpinarea scriitorilor și a întregii intelectualități democratice, partidul a arătat de la început, cu claritate, direcția pe care aceștia trebuiau s-o urmeze pentru a contribui eficient la sprijinirea cauzei poporului, la făurirea unei culturi noi”; referire la “memorabile cuvântări ținute de tovarășul Nicolae

Ceaușescu la întâlnirea conducătorilor de partid și de stat cu oamenii de artă și cultură, din mai 1965, și la conferința din iunie 1965 a organizației de partid a orașului București. Un amplu răsunet au găsit în conștiința scriitorilor și creatorilor de artă cuvintele rostite de tovarășul Nicolae Ceaușescu de la tribuna celui de al IX-lea Congres al PCR” – din Literatura română de azi. 1944–1964, de D. Micu și N. Manolescu, Ed. Tineretului, 1965, p. 5, 13, 15, 16, 17, 23, 27 etc.”

Ca să vezi! Fericiți Virgil Ierunca și Monica Lovinescu: au plecat înainte a fi aflat, cu probe (citate), că “Niki” era, în realitate un “Marinete” (Sorescu): trăgea și el limbi mai-marilor, însă... încă nu se aflase (cum Dumnezeu, doar Manolescu își publicase dovezile rezistenței-prin-cultură în presă? Dar cine să umble prin biblioteci, consultând colecțiile de ziare?)

Continuă “ofensiva” Israelului în Mlaștina-capcană a Ghazei.

Se vede că îl laudasem degeaba pe Vaclav Klaus, președintele ceh. Agresiunea Israelului în Gaza a devenit (după o ezitare de câteva ore (atâta durează o comunicare cu Washingtonul) în gura cehilor: “Autoapărare”! Ce căcănari, ce analfabeți și frații noștri cehii, disprețuitori ai valahilor și slugi supuse ai rușilor - până la 22 august 1968 (când, surprinși de trădare, au început să plângă)! Bine-bine, sunt ei antieuropeni - dar ce folos dacă au căzut în varianta filoamericanismului în ce are ea mai detestabil! Bănuiesc ce este “iubirea” cehilor și a slovacilor: recunoștința față de americani că, în ultimul razboi (care începe la Sarajevo) nu i-au trădat-vândut ca ceilalți Mari. Fiindcă nu au avut zi-i pe nume: “oportunitatea.

Greută.

Luni 5 ianuarie 2009

Prăpăd în Ghaza. Intenția vadită a Israelului: să are cu bombele acel pământ amestecat cu locuitorii lui cu tot, iar “rezultatul să fie semănat cu sare”, precum Carthagina. Visul lor de distrugători emeriți va fi împlinit: nimeni nu-i împiedecă - “nimeni”, în frunte cu America.

Sincer: mă așteptam la altceva de la Shimon Peres. Ei bine, m-am înșelat: doar și el este evreu. Că e laureat al Premiului Nobel pentru Pace? Dar și lepra de Wiesel a fost răsplătită pentru minciunile, pentru falsurile sale sonorizate în “conferințe” unde un loc trebuia plătit cu nu știu câte mii de dolari! Acest premiu nu-i obligă la reținere de la acte isterice, de violență, pe

evreii distinși, ba le acordă o umbrelă internațională și o asigurare de tip american: «Dați-i înainte, că-i dați bine!» (în traducere: «Mintți înainte, tovarăși!») Iar Shimon Perez... - era să uit că de curând declarase, cu umor devastator (citește: de trei parale) că Israelul a cumpărat Polonia, Bulgaria, România, nu mai rămâne de “achiziționat” decât Polonia... Însă degeaba: dacă în materie de umor (evreiesc) Peres nu este Shalom Aleichem, dacă Israelienii, în general, sunt lipsiți de inteligență, în ciuda apei bătută cu telul și împrăscată în ochii, dar mai ales în gurile căscate ale *goi*-lor, nici cu *goii*-din-Est nu mi-e rușine - ai zice că nu atât comunismul i-a turtit-pe-la-creeri, cum zicea careva, cât evreismul, el i-a făcut una cu evreii care-i călăreau, în numele internaționalismului pricinatic: “cam foarte proști”, cum ar zice ardeleanul N. Manolescu, cel care nu se privește în oglindă, să se vadă că cât de deștept este el.

Frații noștri cehi s-au încurcat în propriile picioare: de 24 ore trăiesc numai din dezmințiri, din dezmințiri ale dezmințirilor... Păi ce-mi imaginam eu: că cehii nu sunt ceea ce sunt: nește valahi vorbind cehește? Păi nu noi, valahii, le-am dat realitatea și termenul *brinza*?; nu unul de-al nostru, ajuns pe la ei a fost cel mai mare fabricant de opinci (pardon: ghetete), numele lui de origine fiind *Baciu*, iar cel adaptat: *Bata*, rostit în cehă: *Batcia*? În care caz ce mai rămâne din deghizamentul lui Vaclav Klaus: tonsura perie de mistreț? Căci și ei, cehii, vai de curul stelei lor

Până în momentul de față atitudinea cea mai brează - să admitem: cea mai puțin căcăcioasă - o are Franța. Deși, prin javra de Kouchner, se vedește a fi strigător la cer de minimalistă: cere, ce?: cumva să li se descurie gaziților porțile ghetoului, ai lagărului de concentrare meșterit de experții în materie: evreii, ? Da de unde! Ar fi un ultraj la adresa Israelului (din care face parte și **Kușnir**, francizat: Kouchner), drept care agresorilor li s-a adresat o suplică - respectuoasă, umilită: să li se permită ghettoizaților palestinieni... coridoare umanitare ; prin ele să le parvină făină și medicamente și benzină, copiilor să li se îngăduie să mănânce măcar o dată pe zi și, dacă nu cer prea mult: în același preț (sic) să respire oleacă...

Halal solidaritate internațională!

Marti 6 ianuarie 2009

Frig, părinte,/ Strașnic frig...

Patru grade sub zero, la Paris - ‘zdai seama? ‘Zdau!

Prăpăd în Ghaza.

În sfârșit, Obama a deschis gura - după bombardarea unei școli a ONU, unde israelienii au ucis cel puțin 30 de palestinieni civili - ziceam că Obama a declarat:

"Pierderea de vieți omenеști in Gaza și in Israel este o sursă de profundă îngrijorare pentru mine".

Obama a adăugat că își va respecta principiul potrivit căruia doar președintele George W. Bush poate vorbi (deocamdată) în numele Americii, dar a subliniat că va avea multe de zis *după investire, la 20 ianuarie*.

Ei, da: pâna la 20 ianuarie israelienii vor preface Ghaza într-un câmp de ruine, apoi vor aștepta - cu arma la picior - ca Obama sa ia cuvântul și sa critice atacurile "disproporționate". Apoi vor merge acasă într-o odihnă binemeritată: își făcuseră treaba lor de evrei. Cât despre vreo comisie de anchetă cercetînd crimele contra omenirii și crimele de război - ei știu că au fost, sunt, vor fi totdeauna acoperiți: USA veghează...

Petru Ursache îmi trimite prima parte a unui text al său pregătit pentru revista *Argeș*:

“Invitație la lectură

Nu cunosc alt scriitor român căruia să i se fi impus o grilă de receptare mai nedreaptă și mai de nepătruns în propria-i cultură, spre cititorul de acasă, ca lui Paul Goma. Nu vorbesc de „proba grea”, ca formă de verificare a potențialului valoric. În privința asta scriitorul din Mana – Orhei și mai-mult-decît-exilatul de la Paris s-a dovedit totdeauna a fi puternic și capabil să inspire deplină încredere. Opera întinsă și masivă stă în față, iar cine și-a propus s-o parcurgă, fie și parțial, poate depune mărturie în favoarea creatorului ei. Am în vedere, cu întristare, opreliștile ridicate în cale, la comandă, din interes partizanal ori din inconștiență, chiar de către „ai săi”, interpretările tendențioase, învinu-irile închipuite, minimalizările, marginalizările pînă la limita tragică a asasinatului scriitoricesc și moral. Peste ani, autorul ține să amintească, nu fără cuvenitul reproș, perioada zburciunată a începutului său editorial, în date și în cifre:

„Ostinato, volum terminat în 1966, a fost publicat în limba în care a fost scris, româna, în 1992 – după 26 de ani de așteptare;

Ușa noastră cea de toate zilele - terminat în 1968, publicat în românește în 1992 – 24 ani de așteptare;

În cerc – (1970 – 1995) – 25 de ani de așteptare;

Gherla (1972 – 1990) – doar 18 ani de așteptare...;

Garda inversă (1973 – 1975) - a apărut la „Univers” – după «doar» 24 ani”.

În schimb, unele dintre ele și, aș zice, cele mai importante, au văzut lumina tiparului, la vremea aproximativă a redactării, în limbi străine de mare cir-

culație. Astfel că, în anii duri ai Cortinei de Fier, după *Ostinato* (1971), *Ușa noastră cea de toate zilele* (1972) și *Gherla* (1972), după aderarea la *Charta Drepturilor Omului* (1977), cu riscul vieții și al morții pentru sine și pentru tînăra lui familie (căci tînăr și curajos era el), ca și după *Patimile după Pitești* (1981), Paul Goma devenise o personalitate mondială, ca om politic și ca scriitor. Avea cale deschisă și glorioasă spre cele mai înalte foruri internaționale, președinți de state, fundații culturale și clericale, organizații ale omului; avea acces la edituri prestigioase, lansa scriitori în lumea literelor, punîndu-și semnătura în chip de recomandare; își vedea comentate romanele în publicații și sub semnături repute. Pînă și unele dintre micile canale care îl denigraseră în țară, cînd scăpau în lumea liberă îl căutau, pe furiș, să-i ceară sfat și ocrotire.

Paralel, în sens cu totul opus și dușmănos, conducerea ceaușistă de la București, integrată prin moștenire directă lagărului moscovit și comunist, desfășura o îndîrjită campanie de urmărire și de lichidare a omului Paul Goma și a operei sale. Unora dintre marii scriitori ai exilului românesc, Mircea Eliade, Eugène Ionesco, Al. Busuioceanu, care, de asemenea, îi incomodau pe extremiștii dîmbovițeni, li s-au făcut anume concesii, măcar pe sărite, la intervale de timp și pe fragmente din opere. Nu și lui Paul Goma. Lucrul trebuie să ne dea serios de gîndit; cu atît mai mult cu cît starea de încordare continuă. Să spunem, că înainte de decembrie 1989, ea se explică prin faptul că lumea europeană se împărțea artificial în două lagăre. Dar astăzi? De necrezut mi se pare faptul că se încearcă motivări în cel mai ridicol și absurd mod posibil: acuzațiilor vechi, fabulate în manieră comunistă, li se adaugă altele noi; firește, tot fără acoperire. Pe cine deranjează Paul Goma? Să fie la mijloc faptul că-și apără „sărăcia și nevoile și neamul”? Sau că a rămas fidel, am putea spune, de unul singur, vechiului deziderat întru apărarea drepturilor omului (vis încă neîmplinit al omenirii moderne), ceea ce înseamnă, în fond, unul și același lucru?

Cenzura oficială a fost, chipurile, desființată după căderea Cortinei de Fier; am intrat în libertate absolută, adică de nici un fel, cum ar spune Petre Țuțea, astfel că bucuria e (tot) de mîna sîngă. Războiul informațional, reintrat repede și în forță în rol, e acela care ne-a măcinat creierii și ne-a deformat facultățile de memorizare, cu sistemele mass-media (plus școli dirijate dictatorial spre programe „alternative”, societății culturale, instituții pseudo-academice), înlocuiește și mai diabolic cenzura, produce mari pagube în viața sufletească a contemporanilor. Angajații de presă și de publicitate, nicicum oameni de meserie, nicicum adepți ai valorilor pozitive și apărători ai adevărului, operează numai după liste albe-negre, după interese de grup și la comandă. În aceste condiții, cititorul obișnuit, fără pregătire suficientă ca să poată rezista minciuniadei, se ia după valul artificial creat, cedează, începe să nu mai aibă încredere în propria-i putere de judecată. Cartea, indiferent de statut axiologic, de fond de idei, devine o marfă oarecare. Ce mai înseamnă lectura? Aștepți liniștit, pe cît se poate, să fii dirijat de la „centru”, după apăsarea butonului de „dincolo”, unde se decide cine trebuie să fie considerat sau nu scriitor. Proletcultismul este reciclat după voință și în cea mai derutantă manieră cominternistă. Abia din acest punct subcultura are șansele să re-capete caracter „de massă”, adică să cuprindă toate categoriile de „oameni ai muncii” și ne muncii, de la președintele de stat la aurolacul ori cuțitarul din colțul străzii. De ce să ne mai mirăm că pe același raft de librărie și de editură, „bine cotate”, stau față în față, ca *La masa verde* dintr-o cunoscută poezie (Maria Banuș), *Banchetul lui Platon* cu *Pizdeț* de nu știu cine, adică

Dumnezeu cu Dracul. Masacrul în cultură este generalizat și transformat în politică de „stat” (care nu mai există) și de lojă masonică, peste tot activă.

Individul se vede nevoit să-și asume pe cont propriu răspunderea lecturii, dar în lipsa unor repere orientative benefice și verificate prin tradiție culturală. Dificultatea se acutizează în cazul scriitorilor mari. Cititorului i se cere să dețină tehnica utilizării criteriilor valorice, ceea ce se dobândește din greu, prin lectură îndelungată, sistematică și activă. Da, acestea (încă) se spun și se repetă la școală, dar se vede treaba că problema trebuie luată și reluată de la „început”, întrucât școala, practic, nu mai există.

Dificultățile cresc în privința scriitorilor „controversați”. Nici unul dintre marile genii ale omenirii nu a scăpat, aici în Est, nevătămat de tăvălugul proletcultist de ieri și de astăzi, acela cu „lupta de clasă”, cu „primatul conținutului”, cu amendamente ideologice, etc. Astăzi Paul Goma deține topul în cumulara de formule negaționiste, pe care i le pun în cârcă agresiv și absurd slujitorii de presă. La vârsta doar de cinci ani, când intra în viață, adică „debuta” ca martor și participant la evenimentele tragice ale existenței semenilor, i s-a dat să asiste la spectacolul arderii cărților școlii din satul natal, Mana-Orhei (Basarabia), unde tatăl său, învățătorul Eufimie Goma, primise un asemenea ordin, împins din spate cu pistoale automate de către o patrulă NKVD, condusă de tânărul Sapșa, fost elev în localitatea respectivă doar cu câțiva ani mai înainte. Motivul arderii: cărțile incriminate erau scrise în limba română. Așadar, „român” însemna ceva care trebuia neapărat distrus, nimic, în serie cu „dușman”, „odios”, „burghez”, „năpîrcă”. Cuvîntul „fascist” încă nu apăruse ca epitet incriminatoriu; trecuse puțină vreme de la Pactul Ribentrop-Molotov, dar în curînd avea să fie inclus și el pe listă. Eufimie Goma a fost apostrofat la data respectivă cu epitetele-injurii amintite; fiul, Paul Goma, avea să le moștenească, în anii exilului, ba, îmbogățindu-și rezerva, organele politice de la București inventîndu-le, iar confrății întru literatură, din patrie, punîndu-le în circulație.

Lucrurile nu s-au oprit aici, mai ales după căderea Cortinei. Autorul Camerei de alături și al Gherlei, al Patimilor după Pitești și al Săptămîinii roșii s-a trezit în palmares cu epitetul acuzator de „antisemit”, pornit în văzduh ca un cartuș-trasor „de petrecanie”, din cine știe ce ascunzătoare urîță. Asta întrece orice măsură și putere de imaginație. Prin ce s-a făcut vinovat, ca „român”, Paul Goma? Ce fapte a săvîrșit personal ca să i se spună „antisemit”? De ce cărțile lui sunt nesocotite, blamate, terfelite, ca să nu spun mai mult? Cum se face că elita noastră intelectuală, în măsura în care mai există și se mai poate conta pe ea, se lasă antrenată într-un joc perfid, fără măcar a face efortul minim de a se trezi la realitate, cu demnitate și respect pentru adevăr?

Nicăieri nu se află răspunsul (răspunsurile), exact și de neclintit, decît în cărțile sale; gata formulate, doar să le citim și să ne lămurim pe deplin. Prin ele, ca documente mărturisitoare, ca experiențe sensibile, totodată, și de imaginație, pot fi spulberate acuzele nedrepte: cu condiția să fie citite, cu bună intenție, fără prejudecată, cum i se pretinde unui lector responsabil și matur; cu condiția să fie parcurse toate scrierile, nu preferențial, pe sectoare, mai mult sau mai puțin pe „placul” unuia ori altuia. Nu ne putem permite jocuri superficiale, receptînd, să zicem, cu precădere, jurnalele în defavoarea romanelor ori articolele de presă, redactate în perioada „Mișcarea Goma”, fără a da atenție cuvenită memorialelor de închisoare. Mai ales că toate își corespund: transpuneri în chei variabile ale acelorași experiențe scriitoricești și de viață trăită, la înalt nivel tensional și zbucium continuu, din primii ani ai

copilăriei pînă astăzi.

Paul Goma este o personalitate complexă a spiritului românesc. La o privire superficială omul – opera derutează, nu se aliniază, nu „corespunde” (/corespund) celor învățate în școală, poate intrigă în aparență; dar totul capătă sens, cel puțin dacă facem raportări la destine și la personalități. Colegii săi de generație, mulți dintre ei scriitori de valoare, au și început să-și pregătească retragerea, să-și găsească adăpost în rafturile bibliotecilor. Goma rămîne neabătut pe calea proprie, primejdioasă, a urcușului. Simte că nu s-a cheltuit îndeajuns; încă mai are putere de dăruire în folosul coetnicilor și al umanității, cum a făcut-o permanent, pînă la sacrificiu de sine. Oricînd te poți aștepta la surprize plăcute: la tîrgul de carte „Gaudeamus 2008”, cînd editura „Curtea Veche” a lansat o nouă „serie Goma”, autorul a pus în raft două reeditări dar și o scriere inedită, *Infarct*, ca să convingă de permanenta lui tinerețe și putere creatoare.

Dacă cititorul se decide să pornească serios la drum, poate conta pe mai multe variante de lectură, puncte de plecare spre interiorul operei. Se pare că le-a avut în vedere și autorul, în diverse proiecte de editare. Într-o căsuță tipografică la *Arta refugii* („Anamarol”, 2007), titlurile următoare sunt specificate pentru un „ciclu autobiografic”: 1. *Din calidor*, 2. *Arta refugii*, 3. *Astra*, 4. *Sabina*, 5. *Roman intim*. S-ar putea să fie o inițiativă independentă a editurii. La rîndul ei, Editura „Curtea veche” a început, cum spuneam, „seria de autor” (îngrijită de Flori Bălănescu), cu titlurile: *Gherla-Lătești*, *Adameva* și *Infarct*. În cuvîntul lămuritor, *Gherla* – o pledoarie, Paul Goma introduce o schiță de „periodizare” pe care o decupez în întregime:

„În prima parte intră prozele (1965 – '66) din volumașul de debut: *Camera de alături*. Nu mă lepăd de cele scrise acolo, ci le pun la locul cuvenit.

În a doua parte intră romanele *Ostinato* (1965 - '66), *Ușa noastră cea de toate zilele* (1968), *În cerc* (1970 – '71) și *Garda inversă...* (scris după întoarcerea din Franța, între 1973 și 1975);

În partea a treia pun *Gherla*, „deschizătoare de serie”.

În a patra: volumele de mărturie scrise după stabilirea în Franța (20 noiembrie 1977): *Culoarea curcubeului* (1978) și *Soldatul cînelui* (1982);

În a cincea: *Patimile după Pitești* (1978 – 1979);

În a șasea: „ciclul femeilor” – *Bonifacia* (1983), *Justa* (1985), *Castelana* (1985), iar *Ela* (1983) și *Venina* (1984), neterminate, fiecare cu o sută de pagini;

În secțiunea a șaptea: „ciclul autobiografic” (deși toate cărțile sunt... autobiografice): *Din calidor* (1983); *Arta reFugii* (1984 – 88), *Astra* (1986 – 88), *Sabina* (I: 1987; II: 1988) și *Roman intim* (1989).

Mă opresc. Nu fiindcă s-au făcut 22 de cărți (din cele 42 scrise pînă acum [60 pînă în 2007]), ci pentru că aici există un alt semn de hotar - și nu doar cronologic: decembrie 1989”.

Cum recunoaște autorul însuși, biograficul își face simțită prezența peste tot, chiar și în *Camera de alături*, cea mai „ne biografică” scriere a lui Paul Goma. Este cartea de debut editorial (1968), după experiența de detenție *Gherla – Lătești*. Volumul cuprinde proze scurte, cum se obișnuia să se pretindă atunci debutanților, iar unele texte și-au făcut stagii îndelungate, „de închisoare” și ele, prin redacțiile revistelor („*Gazeta literară*”) și prin sertarele editurilor, ca și fragmentele din *Ostinato*. Scriitorul din *Mana – Orhei* încerca, de dragul debutului, o notă de risc ideologic, absolut conștientizată; cu alte cuvinte, să înscrie în pagină personaje și scene din viața curentă. Asta a și făcut. Dar, spre deosebire de confracții de breaslă, prea supuși canoanelor

vremii, Paul Goma credea că nu numai viața politizată din fabrici și de pe ogoare trebuia să constituie subiecte literare de interes acut și general; ci și lumea închisorilor, a deținuților politici, despre care nu se rostea nici un cuvânt, dar care afecta în mod dramatic ființa întregii țări, prin colosale deportări de populație, prin oficializarea asasinatului, prin decapitarea elitei profesionale, prin decimarea categoriilor de vîrstă ori etnice, îndeosebi români și germani (sași, șvabi).

Așadar, în Camera de alături își găsesc loc aspecte din viața de detenție, mai discret ori mai afișat, unele cu referire la persoana autorului sau la cunoștințe apropiate. Proza Singurătatea alergătorului de twist se deschide cu descrierea unui fel de „fort 13” fantastic și obsedant. Personajul este o victimă a „re-fugii” transformat într-un dansator fantomatic, în curgere mecanică, avînd permanent în față un „acolo” în înfruntare cu un „aici”, ca închipiri ale „celularului mare”. O și spune, în sensul că și „aici” și „acolo”, „singur fiind, nu eram deloc singur”. În altă proză, intitulată Aia (poate să însemne „moarte”, „aici”, „acolo”, „celular”) este prezentat un caz de dromomanie (cuvîntul aparține autorului). Personajul Liță Boc și-a dorit să fie „purtător de vești”. Pentru asta și-a ales meseria de clopotar al satului ori de gornist în armată, ca să poată fi auzit de „aici” – „acolo” sau, în alți termeni, să-i deștepte pe oameni din somnolență pentru a înțelege ce se întîmplă în jurul lor. Liță Boc a fost transferat, în Ostinato, sub chipul lui Guliman, „zis Porumbelul, zis Pendulul, zis Navetă, zis Moș Ajun”. Fusesse arestat de vreo douăzeci și cinci de ori, însă trecea „nepăsător” dintr-o stare în alta pentru că își făcuse un crez în a transmite mesaje, cu mari sacrificii, cu mare dăruire, de la cei „dinăuntru” la cei rămași „afară”. Se dovedeau a fi de mare trebuință asemenea servicii periculoase, într-o vreme cînd închisorile, lagărele, coloniile de muncă erau pline de oameni cu totul și cu totul nevinovați, cînd părinți, copii, frați, surori, rude, prieteni erau brutal despărțiți, cînd se întîmpla să treacă ani grei la mijloc, fără măcar să se știe unii despre alții, în ce parte a țării se află, dacă mai sunt sau nu în viață.

Dacă vrem să vorbim despre stilul scriitorului, cum se cuvine, constatăm nu numai individualizarea pronunțată, față de contemporanii săi, cum arătam mai sus; aspectele ce țin de invenție cunosc mutații cu totul și cu totul aparte la mai-mult-decît-exilatul de la Paris. De pildă, personajul ca personaj nu numai că „seamănă cu”... autorul, chiar este! Invenția nu se asociază pur și simplu cu aparența: ea înseamnă o modalitate de spunere, dură și răspicată; scriitorul, care este mai mult decît narator, nu se mulțumește doar să stea la masa de lucru și să consemneze cu „obiectivitate” cursul evenimentelor; nici nu se agită inutil, amenințînd că, la nevoie, schimbă condeiul cu pușca, dă foc bibliotecilor: el se vrea martor activ, adică „nu tace”, nu ascunde, nu literaturizează, nu se lasă ademenit, cumpărat, etc. Materia epică, romanescă se trage ca firul Ariadnei din propria-i biografie, ea însăși un serial dramatic de evenimente trăite, memorabile, simbolice și de interes maxim pentru istorie. Doar gradul de epicitate diferă de la o scriere la alta, în funcție de rolul pe care naratorul-martor îl consacră cuvîntului: de document sau / și expresie sensibilă, două aspecte congenere ale uneia și aceleiași realități. Ostinato și Bonifacia trebuie citite și re-citite împreună. Ele reprezintă un roman în roman, fie luate separat, fie în asociere, iar respectiva linie stilistică se prelungește și în alte scrieri, pînă în jurnale. Bonifacia a fost publicată (scrisă?) în 1983, la Paris și narează anii celei de a doua studenții a scriitorului din Gusu-Sibiu, după detenția ca „ungarist” și după o perioadă de dromofobie, de muncă necalificată (trompetist ca Liță Boc, vagonetar, fotograf amator, zilier

prin cooperative agricole). Materialul faptic din Bonifacia se situează pe trei planuri învecinate: viața universitară (amfiteatre, colegi, profesori), relații cu unii dintre scriitorii bucureșteni, acțiuni ale poliției politice, direct ori prin informatori recrutați dintre colegi pentru urmărirea fostului deținut și „bandit” Paul Goma, bănuț că scria literatură „interzisă”. Starea de spirit a eternei victime ni se dezvăluie prin cuvintele: „... nici o groază nu-i mai groază decît groaza de Securitate”, cum citim în Bonifacia.

Într-adevăr, comitea „literatură interzisă”. Textul cu pricina era dosit bine, scris și re-scris în taină, cu înfrigurare și teamă și era poate o altă variantă la Ostinato ori Ușa noastră cea de toate zilele. Iată de ce cărțile n-au putut fi tipărite integral în țară, cum ar fi dorit autorul, cu riscul de a pune în alertă la maximum cenzura comunistă din țară. În scenariul de urmărire, cum citim în Codul „Bărbosul”, au fost angajați 10 generali de securitate conduși chiar de șeful statului, Nicolae Ceaușescu, „probînd fără tăgadă ordonarea și conducerea terorii”, și i s-au întocmit autorului 43 de dosare. Ele se păstrează în arhivele statului. Prezența românului Paul Goma la tîrgul internațional de carte de la Frankfurt a însemnat într-adevăr un tremblement, un cutremur benefic pentru ideologia literară, atît din Est cît și din Vest, ce s-a resimțit asupra întregii Cortine de Fier. Nici un alt scriitor român nu a cîștigat adeziunea intelectualității europene atît de rapid, de ferm, la asemenea proporții și nivel.

Memorialele, jurnalele, articolele de presă, studiile istorice tip Săptămîna roșie își au, de asemenea, importanța lor, prin unicitatea în sine și forța adevărului. Mai fiecare dintre locurile celebre de detenție, Jilava, Pitești, Aiud, Gherla, Sighet, Canal, Bicz, Bărağan a luat chip de cronică vie datorită inițiativei, înțeleasă ca datorie, a multora dintre martorii - victime, implicați direct și conștienți de importanța conservării memoriei. Cînd spui Gherla gîndul se duce imediat la Paul Goma. A mai scris Patimile după Pitești în condițiile auto-restrictive pe care le cunoaștem, iar textului i s-a dat formă de „roman”, cu „personaje” și cu scene „prefabricate”. Dar cine a parcurs doar cîteva titluri de literatură concentraționară constată, în mod paradoxal, că nimic n-a fost „inventat”; că relatările se confirmă prin mărturiile „piteștenilor” și ale tuturor „piteștenizaților” asemenea lui Paul Goma. Închisorile constituiau un unic celular devenit sinonim cu toată țara. De aici și experiența general - comună în tragismul ei. A mai scris articole de presă, politice și literare, în stil polemic și cu intenții orientative. Multe sunt reunite în volumul *Scrisuri* (1972-1998) și apărute la „Nemira” (1999, 628 p.); de asemenea, mai multe volume de *Jurnal* (prima serie, 1 - 3, tot „Nemira”, 1996). Toate se remarcă prin exactitate și respect pentru adevăr. Nici o idee convențională, nici o frază caducă. Istoricul literar de mîine va găsi aici ajutorul cel mai prețios pentru înțelegerea mult prea zbuciumatelor și ocultatelor decenii ceaușisto-postdecembriste. Fiecare sector în parte constituie o cale posibilă de acces către inima operei. Există critici literari și istoriografi care se opresc, din daltonism, doar la una dintre dimensiunile personalității scriitorului Paul Goma, diminuată și aceasta din interese oculte: la publicistică, să spunem, ori la memorialistică. Cercetătorul de astăzi și de mîine are datoria să abordeze cu mai mult curaj și să valorifice cum se cuvine aspectele reprezentative și esențiale care rezultă din creația romanescă a lui Paul Goma, originală, viguroasă și care-l situează printre primii mari prozatori ai ultimelor decenii. Să se rețină: cine îl contestă neargumentat pe Paul Goma, îndeosebi astăzi, în condițiile libertății, nu realizează altceva decît să se sinucidă cu inconștiență. Mai mult, atît scandalurile de presă cît și conspirația tăcerii,

ambele devenite strategii curente printre caralii de presă și ai puterii, sporesc faima scriitorului Paul Goma. Momentul Frankfurt a fost lămuritor pentru toată lumea. Dacă au urmat și altele, cu atât mai rău pentru cei care le provoacă. Ei nu învață nimic din pățanie, adică din greșeala cu repetiție.

Din totului tot, mie îmi pare rău de Nicolae Manolescu: și ce băiat-bun era, domnule!

Miercuri 7 ianuarie 2009

După abatoarele de ieri din Gaza - cică au fost atinse trei școli, toate ale ONU - Israelul (fiindcă deschisese Obama gura), a catadicsit să mormăie un fel de "Da" deschiderii *unor* coridoare umanitare. Promisiunea-fermă fusese la plural-oral, însă pe teren, au... devenit singulară. Dumnezeu, cum seamănă gândirea evreiască cu cea rusească, ai zice ca au aceeași... vatră: Uralii și Volga.

Cristian Bădiliță va merge peste două săptămâni la București, pentru Noul Testament al său de la Curtea Veche.

Scrie, despre **Infarct și Adameva**:

(...) "vroiam sa va scriu de mai multa vreme despre interpretarea pe care o faceti momentului Pietei Universitatii, mai ales ca am fost unul dintre tinerii "imaculati si analfabeti" din balcon/caldarim. Va inteleg supararile si consimtz, nu mai incape vorba, la multe dintre ele, ba chiar la aproape toate; dar va asigur ca acolo s-a intimplat cu totul altceva decit caricatura din Adameva si alte locuri. Daca nu s-ar fi intimplat altceva, n-ar fi durat atita vreme si n-am fi fost injurati, haituiti, batuti, schiloditi cu atita sete. Liiceanu si ceilalti microfonisti invitati aveau un rol tranzitoriu si secundar; noi, "analfabetii", triam si faceam totul. Iar acesti analfabeti aveam, la un loc, pe linga ceva zestre in tzeasta (de la greaca veche si latina pina la etc etc,) si sute de ani de puscarie comunista in familiile noastre, incepind cu Munteanu insusi (basarabean, din basarabeni chinuiti trei generatii). Stiam dar exact pentru ce sintem acolo. Nu eram chiar fraieriotii vazuti de la Paris. Piata Universitatii a fost un loc de triaj gindit si organizat ca atare, de acesti "analfabeti". Daca Plesu venea si se pocaiia, iertat era si gata; dar n-a venit si nu s-a pocait. Dimpotriva. La fel, Dinescu, care ne mai si lua in bascalie (dar nu astia sint marii belitori de anticomunisti, trebuie sa recunoastem, chiar daca miros si ei de put a carnetel rosu de partid). Acolo, in Piata Universitatii nu se judeca (nu asta era rostul), ci se incerca o retrezire cu binele si frumosul, nu cu dusmanie sau ranchiuna (judecata ar fi trebuit facuta in decembrie 89, in mai 90 era mult prea tirziu). A fost o "scoala intensiva" de cavalerism, pot zice, si de aceea, pentru mine, cele doua luni (petrecute aproape zi si noapte in balcon si pe caldarim, cu incaierari crincene uneori) conteaza infinit mai mult decit cei aproape 20 de ani de Occident, pe care, nu din vina mea, ii numar la activ.

Stilul Dvs ma entuziasmeaza nebuneste,
Cristian Badilita"

I-am răspuns ca sunt dezolat pentru întristarea provocată în rândurile Piațioților. Dar mai pot repara ceva? Doar să reproduc în jurnalul-mi expresia tristeții lor.

Mare realizare, mare : un coridor umanitar, zilnic, de două ore, între cutare și cutare.

O babă palestinian(c)ă blestemă - în Epistola-i către Ebrei:

«Să vă deie Dumnezeu sănătate deplină în fiecare zi, între orele cutare și cutare!»

Nu știu dacă parțiala reușită în negocieri a lui Sarkozy a fost minimalismul lui Kouchner (deși el nu e *menșevic*, ci bolșevic ucrainean), dar uite, că ceea ce deplângeam acum două-trei zile se arată ca un “avans important”.

Rămâne de văzut dacă israelienii vor bombarda Ghaza începînd de la orele cutare-01, distrugînd produsele transportate “între timp”, sau abia după orele cutare-02, ca să aiba gaziții vreme să distribuie nefericiților din Ghetoul Palestinian câte ceva. Eu, îngăduitor cu bestiile, înclin spre al doilea moment al reluării bombardamentelor. Și zic: *Kakoi umanizm!* (iertare, nu știu dacă este corect rusește, dar știu: umanizmul lor se trage, nu de la ceea ce credem noi, europenii: *uman-umanism*, ci de la numele orașul khazar Uman).

Joi 8 ianuarie 2009

Bolnav de-a binelea: febră, dureri musculare, mucii, amețeli... Nu pot rămâne la ordinator mai mult de cinci minute.

Mă miram că întârzie atîta reacția forumiștilor de la *Ziua* față de despăgubirile acordate lui Paraschiv:

joi, 8 ianuarie 2009

D ANTON II 2009-01-08 09:44:04 DECIZIE DE TIP MAFIOT

PAI STATUL ROMAN A PRICINUIT SUFERINTE FIZICE SI MORALE MILIOANELOR DE ROMANI CARE AU AVUT DE SUFERIT IN VREMEA COMUNISTILOR !!! CE S-AR INTIMPLA DACA FIECARE ROMAN AR DA IN JUDECATA STATUL ROMAN ACTUAL PT SUFERINTELE DIN VREMEA COMUNISTILOR ??? HOTILOR, ATI INCEPUT SA LEGALIZATI HOTIA !!!

Tudor190 2009-01-08 00:49:17

Nu-i prost cine cere ci cel care da... in cazul asta justitia oarba si hoata din locul numit inca Romania.

Paraschive! numai 300 de mii de parai valoreaza dragostea ta pentru tara? Parca cam asa iti motivai dizidenta.

Parcă-cam-așa - mânca-mi-ai!, înțelept analfabet nenorocit - dar anonim! Numai doi românași forumași, însă aceștia fac cât o

sută de neromâni - prin invidie, rea-credință, idioțenie crasă.

Eram pe punctul de a comenta - pentru a câta oară? - calitatea... (ne)umană a inșilor care conduc Israelul la catastrofă, politicieni, militari, intelectuali (sic), trăgînd după ei și pe evreii din afară, ce să mai vorbesc de nefericiții palestinieni: însă pe de o parte sunt năucit de boală, pe de alta mi-a mai re-explicat Ana ca unui școler nepricepătoriu:

«Evreii cât de cât normali s-au cărat demult din Țara Sfântă, îngroziți de Monstrul Israel. Au rămas numai incapabilii, frustrații, handicapații, idioții, cei pe care-i vedem la televiziune...»

Cum să nu fiu de acord cu nevastă-mea, cea care știe ea ce spune?

Prietenul M. Ciucanu a întîlnit în tren “un domn” care avea în mână **Dialogul** cu Flori Stanescu.

“...dupa ce am coborât din tren, în Gara de Nord l-am întrebat „dacă îi place cartea de Paul Goma”. El a raspuns: „îmi place tot Paul Goma, nu doar cartea aceasta”. A spus că a citit mai toate cărțile. „Ușa... nu am găsit-o...”. A mai zis : „am crezut că în legătură cu Monica Lovinescu... dar acu’ m-am convins, el are dreptate “. I-am spus că au apărut 3 titluri la Curtea Veche, si i-am spus unde s-ar putea sa le găsească; a zis că mâine se duce să le caute”

Va trebui să-i mulțumesc amicului că mi-a mai “procurat” un cititor - se vor fi făcut în jur de șapte.

Israelienii bombardează fără milă, fără rușine “obiective” desemnate de marii lor specialiști (înarmați cu ultimul răcnet în materie de tehnologie a recunoașterii) : vorbesc, desigur de cei care au tras cu tunul în propriii ostași. Acoperiți de “anchetele” care nu se finalizează niciodată. Ei, când este vorba de *celălalt* vizează o persoană și ucid șapte (cel puțin), dar nu contează, ei pretind că victimele nu sunt... semite, ca ei, khazarii - când acelea, victimele, palestinienii, sunt semiți - israelienii, cei care ucid “teroriști” sunt türce-curați: khazari.

Mi-e din ce în ce mai greu să rămân la ordinator; mă retrag - trăgînd rare focuri de armă - în patul meu personal.

Vineri 9 ianuarie 2009

Frig. Frig. Astă noapte a fost ceva mai puțin greu.

Mare Minune: America nu a mai votat *contra* rezoluției ONU, ci - prin Condoleeza (care avea o mutră de sinucigaș

dezgropat acum un minut doar pentru a-l înlocui pe Bolton, criminalul mors', proisraelian) - doar... *abținerea*. Această atitudine în cazul unei hotărâri atât de importante (ce poate fi mai importantă decât încetarea uciderii unor oameni?) are valoarea subînțeleșului:

«Eu nu vă opresc de a continua masacrul, dar să se știe: Nu sunt de acord cu el! (cu masacrul), iată, mă întorc cu spatele».

Rezoluție pe care Israelul o respectă în maniera evreiască de tip khazar: continuă să bombardeze, să ucidă, pretinzând că nu sunt uciși palestinieni - civili, femei, copii, bătrâni - ci doar... "teroriști" hamasiști...

Noi suntem debili: așteptăm ca evreii khazari să fie ca noi. Ori *ei* nu pot fi ca *noi*, *ei* sunt ca *ei*: *u l t r a t e r o r i ș t i*.

Sâmbătă 10 ianuarie 2009

Tot frig, tot boală. Medicamentele luate îmi vor fi face ele bine într-un viitor cât mai apropiat (sic), dar până atunci mă seacă: mă trezesc noaptea cu gura iască, cu saliva prefăcută în spumă. Beau multă apă, dar se vede că lupta este inegală...

Am aflat secretul istoricului vot de abținere american: a fost trimisă de urgență la Washington Tzipi-Păsărica-Morții, având consemnul de la... Shimon Peres: să nu se lase până nu-l convinge pe G.W. Bush ca America să nu care cumva să voteze condamnarea Israelului! Iar Femeia-căreia-îi-put-Picioarele - încățate cu ghete numărul 45 (Păsărica-Zăbăloasă) a insistat, la ușa lui Bush, încât l-a făcut să iasă, "pentru un minut". Nu știu cu ce îl va fi șantajat pe Găgăuță, oricum, soluția sugerată tot de Israel i-a fost inspirată: de acord, USA nu opune veto, dar... se va abține. Pentru această treaba murdară - neoprirea masacrării palestinienilor înfomețați, în Lagărul Ghaza, a fost trimisă de sacrificiu (tot nu intra ea în vederile lui Obama) Condoleezza Rice: ea cu mâna ei a... exprimat opinia Americii în acea problemă esențială.

Mor de ciudă că nu pot rămâne la ordinator, să aștern toate blestemele, toate pizdelile la adresa bushilor, toate cugetările-mi adânci, toate dezbaterile intime, toate-toate...

Mă duc în pat.

Duminică 11 ianuarie 2009

Nici o ameliorare pe câmpul de luptă al gripei, sau ce voi fi având. Nu mă pot ține de jurnal, o să mă țin de Bio-Bibliografie,

variantă scurtă, necesară volumelor ce vor urma.

Luni 12 ianuarie 2009

Azi mă simt ceva mai puțin turtizat de răceală. Inapt pentru jurnal, dar pentru gospodărie: oarecumuși.

Drept care am luat la-mână **Bonifacia**.

Marti 13 ianuarie 2009

Mi-am recăpătat odoratul. Atât. In rest: tot bătut în cap.

Avalanșă de vești proaste - din fericire contrazise.

Miercuri 14 ianuarie 2009

Am primit mai demult acest text al Magdei Ursache, dar din pricina bolii abia acum l-am citit. Și am constatat că e foarte bun:

“Magda Ursache Replay la Echilibrul conștiinței civice

Am mai scris despre îngrijorarea, spaima expulzatului din URSS, Vladimir Bucovski, despre semnalul său de alarmă din Noua Europă, privind tehnica de încorporare a monstrului, absorbția tel quel a structurilor care prelungesc trecutul, cei care au controlat controlând în continuare, fără a se lăsa controlați. Memoria pare a fi programată, dirijată, planificată să fie selectivă în favoarea unora; uităm, presați să o facem, întreținând bolile mentalului colectiv.

Un val de pseudo-jurnale, care ar trebui avizate pe copertă cu Atenție, se deformează!, reflectă strâmb obsedantele decenii, dezorientând cititorii. În topul falsurilor, cele 3 volume ale Ninei Cassian, frumos intitulate Memoria ca zestre, unde RPR apare ca republica ideală a literelor, iar viața artistului e „bună, dulce, gustoasă, încăpătoare” (vezi nota din 1962), plină de sejururi la Peleş, de sindrofii, de chefuri „pe rupte”. Pentru Nina Cassian, Cancerul lumii (poem scris sub diriguirea lui „Mony” Crohmălniceanu) era Imperialismul. Pe Constanța Crăciun, țesătoarea-ministresă a Culturii, o vedea ca „arhanghelul” justițiar „tăind cangrenele” numite Brâncuși, Bлага etc. Și astfel de mistificări invadează rafturile librăriilor.

S-a ajuns pînă acolo încît nu comunizarea este blamată, ci decomunizarea, conform articolului lui Gheorghe Grigurcu, Echilibrul conștiinței civice, „Acolada”, decembrie 2008 căruia mă simt datoare să-i dau un replay. Atutul meu, la care nu renunț, este acesta: nu numai că sînt martor-supraviețuitor cu greu al totalitarismului, dar l-am trăit pe propria piele. Spun limpede: cine provoca ostilitatea „aparaturii” n-avea vreo șansă de reușită socială.

Semne rele s-au arătat de la început. Mai întîi, în ianuarie '90, anticomunismul a fost considerat destabilizator. Ca acum să fie taxat drept iluzie a unor maniheiști, căroră li se recomandă să lase resentimentele de-o parte (cel mai îndîrjit „resentimentar” fiind considerat Paul Goma), să ierte și să uite. A devenit clar că Dumitru Mazilu, cu istoria lui de tanchetă din ianuarie '90, a avut de interpretat un rol: oamenii de bun simț au dezaprobat furia străzii. „Ce vreți? li se striga. Să-i anihilăm pe comuniști, să-i arestăm și să-i

condamnă la moarte” Pusă în acești termeni, decomunizarea părea de o violență inumană: aproape 4 milioane de membri PCR arestați. În fapt, în 12 ianuarie '90 se ceruse (manifestația din fața Palatului Victoria) interzicerea prin lege a PCR și eliminarea liderilor lui din viața cetății.

Repejor, foștii aristocrați ai Puterii din perioada stalinistă au ieșit la suprafață. Ca Brucan, toboșarul vremurilor noi din epoca de teroare paukeristă a fost recuperat ca profetolog al vremurilor tot noi, capitalist, reintroducând însă discursul vituperant al anilor '50. Hohotul lui de rîs cinic-nonșalant îl mai aud în urechi.

Au fost, ni s-a spus, oameni de bine în CC/PCR, ca Gogu Rădulescu, alintat Moșu în varii jurnale. Ca Jebeleanu. Autorul sintagmei „cultura luptătoare” a fost zugrăvit ca „disidentul” PCR, care rezolva problemele scriitorilor „în defect” la masa lui din restaurantul „Casei”, ca și cum acolo trebuiau rezolvate. Un fruntaș al „edificării socialiste”, ilegalistul Pavel Câmpeanu, a devenit membru fondator GDS.

Am fost de față, în 2002, cînd se văruiau zidurile din Piața Universității, pentru că un primar de sector dăduse ordin.

„Istoria nu să scrie pă păreți”.

Trebuiau șterse nu numai lozincile anticeaușiste, dar și cele anticomuniste. Vocile care cer să uităm dictatura cu tot cu crime, cu tot cu ilegalități se înmulțesc. Deși reflexele totalitare persistă, iar Raportul făcut de un fost profesor de înaltă școală de Partid este „un act de o izbitoare convenționalitate”, apud Gh. Grigurcu.

Îmi amintesc că Memorialul durerii (TVR 1) era subintitulat O istorie care nu se învață la școală. Dar ce se învață la școală? Politica memoriei corecte (v. Paul Ricoeur, Memoria, istoria, uitarea) ar trebui să fie o primă temă civică, iar istoria s-ar cuveni administrată nu cu „picătura”, ci tom cu tom, ca medicament împotriva propagandei de tip nou care și-a trecut în exergă sintagma Iluzia anticomunismului (Ed. Cartier, 2008, 800 de exemplare), unde Daniel Barbu ne spune negru pe alb, la p. 82-83:

„Această încredere în capacitatea studiului științific de a pune la contribuție arhivele și de a restitui întocmai fapte, de a descrie fidel realități, de a descifra cu precizie relații ce ar fi avut loc (sau ar fi ocupat un loc) în trecut poartă însă marca unei clare orientări marxiste. Dimpotrivă, istoriografia nemarxistă este înclinată să creadă că trecutul este epistemologic «ireal», ceea ce nu este tot una cu «fictiv» și că nu ni se mai poate prezenta sub specia «faptelor» în sine, ci doar a «urmelor». Documentele de arhivă sînt urme, obținute mai degrabă după principii nonfigurative decît după canoanele realismului socialist, menite să ne formeze convingerea rezonabilă că anumite evenimente s-au petrecut cîndva” (O istorie naturală a comunismului românesc).

Într-adevăr, ai senzația că nu înțelegi bine cînd citești o astfel de teorie, generatoare de confuzie, confuzie, confuzie. A fost, n-a fost? Căci e se vi pare, vorba lui Pirandello. „Că cam așa” a funcționat sistemul, cum ar zice Alina Mungiu la Turcescu (13 decembrie 2008). Și noi, care ne săturasem de rătălmăcirea trecutului întreprinsă de istoricii „epocii de aur”, de fabulațiile lor!

Geaba încercăm decomunizarea fără o rememorare exactă a crimelor comunismului. Ce altceva ar fi fost mai important decît stabilirea cifrelor privind-i pe arestați, deportați, morți în pușcării și lagăre de muncă silnică. În „Raportul Tismăneanu” – după calculele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România (îi scriu numele întreg, pentru că asociația a intrat într-un con

de umbră) au trecut prin închisori, lagăre, DO, deportări (v. p. 160) două milioane de oameni. Pentru ca, la p. 214, să găsim altă aproximare: 600.000 de deținuți politici. Neimportantă (de ce oare?) e rezistența în munți, ca și „experimentul Pitești”, vârful terorii, fenomen unic în lagărul estic. Torționarul Al. Drăghici lipsește din lista celor 64 de biografii ale nomenclaturii, unde apar Paul Niculescu-Mizil și Ștefan Andrei. Oricât mi-ar fi de antipatic fostul ministru de Externe ceaușist, care nu prididește să „aprecieze” personalitatea dictatorului, oricât de silă mi-ar fi de pledoaria sa stîngoasă pentru „patriotul” Ceaușescu, el nu poate fi pus lîngă Dej, nici Pătrășcanu lîngă asasinul Nicolschi. Pe lista neagră a lui Vova Tismăneanu, în rînd cu Paler stau Sorin Toma, Silviu Brucan și Valter Roman. Aud că, la examene, elevilor li se vor pune întrebări din acest Raport. Care vor fi întrebările? Că Ana Toma, nevasta lui Pantiușa, alias agentul NKVD Pintilie Bodnarenko, după ce-a fost nevasta lui Sorin Toma, îi călca rochiile Anei Pauker? Că acel cuplu malefic a adoptat doi copii? Că Pantiușa, octogenar alcoolizat, asculta Europa liberă cu sticla la îndemînă? Ce-or fi căutînd amănuntele astea într-un raport care își propune să demonstreze că sistemul politic comunist a fost „ilegitim și criminal”, formulare preluată de șeful statului în Parlament? Pe cine interesează că Miron Constantinescu, ministru al Învățămîntului din noiembrie '56 în iunie '57 și debarcat de Dej ca stalinist feroce (sub domnia lui a avut loc o aberantă îndoctrinare ideologică a școlii, pe care a sufocat-o), a avut doi fii, numiți tot Horia. Că unul a murit de apendicită; celălalt, înghețat în Bucegi? Sau vrem să-i umanizăm pe monștri, prin „le petit fait vrai”, să le plîngem de milă? Atunci să adăugăm și drama lui Mihai Roller, al cărui fiu s-a aruncat de la înălțime într-un bazin de înot gol, fără apă. Doar Roller a fost un fel de protocron al ficționarilor istoriei, în faptă, nu-n teorie.

Evităm cuvîntul masacru, întîmplat în regimul Grozea, cum îi era folclorizat numele.

Într-un consiliu de miniștri prezidat de „doctorul” Groza, Ana Pauker și Laszlo Luca au cerut moartea a 30.000 de „reacționari-bandiți”, printre care și un tovarăș de drum, social-democratul Titel Petrescu. Pentru ca, post-socialist să asistăm năuciți la multiple încercări de reconsiderare a Anei Pauker, un Torquemada cu fustă roșie. Și nu numai în țară, dar și peste hotare: Robert Lévy, Gloria și decăderea Anei Pauker. Ca Laszlo Luca să fie deplîns pentru chinurile îndurate în pușcărie, unde a și murit, din cauza lui Ceaușescu.

Intrați în al 20-lea an de la acel Decembrie, la întrebarea cine-a tras în noi în 21-22 nu s-a răspuns. A mai fost alt stat în care, la schimbarea de sistem, să curgă atîta sînge? Dar a fost scos responsabil „aparatul” pentru crimele trecutului?

I s-a acordat „prezumția de competență” lui Vladimir Tismăneanu, propagandist activ pînă la plecarea în State; după 89, interviul luat lui Ion Iliescu (a preferat să condamne Holocaustul, nu regimul comunist, căruia voia să-i dea față umană) a fost utilizat ca propagandă pro președinte în Occident, în profitul său, dar și al băiatului din Cartierul Primăverii, fost Jdanov. De-asta l-o fi numit Mircea Cărtărescu „un Proust al comunismului”?

De ce n-a acceptat Paul Goma să gireze Raportul aflăm chiar din Raport, p. 311; cap. Universul concentraționar reflectat în memorialistica românească (p. 306-316).

„Dificil, cusurgiu, mușcător, Paul Goma este un războinic malițios: îi atacă pe „răi” cu voluptate, iar pe cei „buni” sau „destul de buni” își propune să-i facă „foarte buni”; este pătimaș, face alergie la amoralii, imoralii;

dreapta sa credință este propria experiență, iartă dacă iartă, dar nu uită. Sfătos, delicat, N. Steinhardt mărturisește despre patimile sale în detenție ca despre o școală a creștinismului. El are o grație anume, o suferință, fiind un senior candid, gata să ierte și să uite, generos, paflnic și milostiv”.

Afladar, balanța Tismăneanu înclină spre uitare și iertare, chiar dacă e vorba de torționari criminali. Iertarea și uitarea par a fi pollitically correct, clean, în cazul Gulagului carpatin.

De ce am mai lustra? Pentru că, fără legea lustrației, se instalează în Parlament ideologul socialismului științific, securistul sub acoperire, procurorul tribunalului ceaușist... În ograda noastră, a Uniunii Scriitorilor, s-a trecut prea lesne peste compromiterea unor autori, înfocați adepți ai indicațiilor PCR acordându-li-se indemnizații de merit. Proclamația de la Timișoara, din 11 martie 90, formulată de scriitorul George Șerban, a fost depusă în Parlament în 27 mai 99 și nedezbătută a rămas. În 1 februarie 2001, deputații PSD, aliații liberalilor democrați de azi, au clasat-o.

Gestul disidentului Vasile Paraschiv, care a refuzat să fie decorat cu Steaua României în grad de cavaler de președintele Băsescu, pe care l-a numit comunist în plenul manifestării din întâi decembrie 2008, a rămas singular. S-a produs rumoare, microfonul i-a fost tăiat, după ce-a apucat să spună: „M-ați mințit și m-ați indus în eroare și pe mine și pe întregul nostru popor cu promisiuni pe care nu le-ați respectat niciodată”.

Un anticomunist retardat, dă-l încolo!

Așa că, în umbra Monumentului Eroilor pentru Socialism, Ana Pauker își doarme somn de veci lângă Dej, Dej lângă Pătrășcanu pe care l-a ucis, zbirul Teohari Georgescu lângă Iosif Roitman Chișinevschi, „reformatorul” culturii române care nu știa românește, responsabil de sovietizarea ei. Pantiușa, decorat de Ceaușescu în '71 cu Ordinul „Tudor Vladimirescu”, odihnește în Ghencea Militar, înhumat cu fanfara Armatei Române.

B1 TV difuzează filme cu play-boy-ul Iurie Darie, în rol de milițian cu epoleți. Din ignoranță sau naivitate, cresc și înfloresc emisiuni cu titluri anti-patice: Big Brother, Tribunalul poporului, Citește și dă mai departe. Nina Cassian e invitată la Nașul, să suspine încă o dată după „viața plină, bogată, cu de toate”, sub Dej.

La emisiunea lui Ion Cristoiu, alt exilat, romancierul Petru Popescu (Dulce ca mierea e glonțul patriei), oferă altă lecție din arta compromisului. Când, în avionul lui Ceaușescu, și-a dat seama că dictatorul îi va pune botniță, a ales libertatea. Ce căuta în avionul președintelui, lângă fiica lui, Zoe Ceaușescu, nu ne-a spus.

Alt autoexilat, pictorul Ștefan Arteni, inclus recent de o editură din Alabama în cartea O sută de Maeștri ai Caligrafiei, îmi trimitea un e-mail, în întâi ianuarie, 2009.

„Ce este exilul? În '71, m-am predat poliției italiene cerînd azil politic. După luni de zile un prieten ne-a ajutat să ieșim din lagărele de refugiați. De atunci am trăit cu frica-n sîn – din păcate, nu am stofă de erou: frica de a fi răpit cum au fost unii exilați; frica de a fi omorît (era vremea umbrelei bulgărești) cînd m-am aflat la Radio Vatican; știind mereu că sîntem urmăriți, știind de multe ori cine este băiatul în tură, ca și azi, da, azi!!! Iar acum, cînd fruntașii patriei mume l-au numit pe don Pedro „comisar” cu grija diaspornicilor, simt că am fost exilat definitiv, deșărat prin decret prezidențial. Cu cine să fiu solidar? Cu Ninocica Cassian, considerată de Institutul Cultural Român ca simbol al Exilului? Cu răsadurile pepinierii de cadre, ca Antohi, inventatorul complexului de inferioritate al românului (complex de care nici

Perlea, nici Celibidache, nici subsemnatul nu am suferit niciodat?)? Sînt solidar cu cei cîțiva, puțini, care nu au uitat, care încă spun NU, cîțiva pe aici prin vest și cîțiva pe acolo prin patria din care am fost din nou alungat”.

Don Pedro, care-i înfierase pe cei care n-au mîncat salam cu soia și urla cu îndîrjire în celebrul pulover roșu uni: „I-am demascat, i-am demascat!” (pe țărăniști și liberali), cu verbul tătînelui său, Valter Roman.

Între solidar și solitar - Camus a stabilit-o - e diferență de un sunet.

Cum să închei decît cerînd, ca și Gheorghe Grigurcu, echilibrarea conștiinței civice grav avariate?”

Joi 15 ianuarie 2009

Masacrul continuă în Ghaza, socotitorii numără acum de la 1 000 victime în sus. Hamas s-a declarat favorabil încheierii unui acord - dar Israelul... Cum să lase din mână o astfel ocazia de a continua distrugerile, crimele, suferințele *goi*-lor?

Boala nu mă lasă să mă întorc la ale mele. Sunt incapabil de a lucra ceva, în afară de corespondență și, din când în când, umblarea prin **Roman intim** - dealtfel trimis demult editurii.

Astă noapte am avut un “vis amenințător”, frecvent la mine, de decenii. Nu a fost vis, ci stare: îl rezum ca de obicei:

Eram în... vis și în vis îmi spuneam să nu mă culc pe urechea “reușitei” mele editoriale din 2008, fiindcă 2009 nu va fi continuare... Pedagogizare mai cumplită decît o pedepsire (în vis) cinstită: pedepsirea dispare, la trezire, dar avertizarea : ba.

Ma' mă-si!

Vineri 16 ianuarie 2009

Tot bolnav, deși am epuizat doua plachete cu medicamente.

Israelul a bombardat Ghaza astă-noapte cu jubilație - am mai scris despre bucuria cu care khazarii trăgeau cu tunurile, în Liban: nu am văzut-o (jubilația davizilor) când trăgeau cu tunul în goliatul filistean, dar o țin minte cum anume, în campania din Liban... Dacă i-ai fi căutat în nădragi, ai fi constatat că le erau learcă între picioare, de atîta extaz... mistic.

Am programul editorial pentru 2009. Cică la începutul lui aprilie va apărea **Roman intim. Culoarea...** - la sfârșitul anului.

Sâmbătă 17 ianuarie 2009

Nimic bun pe lume: israelienii dau cu boamba, palestinienii îndură: cu ce să dea, amărății? Cu piatra? N-or fi avînd nici pietre.

Ieri mi-a trimis Rodica Drăgan penultima transcriere. E hărnicuță, fetișoara ceea (pe care nu o știu cum arată la față - și nu se face să-i cer o fotografie: ar înțelege cine știe ce - ceea ce înțeleg eu și ceea ce știe ea că eu înțeleg).

Duminică 18 ianuarie 2009

Israelul declară ca încetează ofensiva în Ghaza. “Unilateral”. Palestinienii nu au cum să refuze, nu au energia, nici mijloacele, însă declară că ei nu se supun. Dar sunt deja supuși.

«V-am băgat în sac, rămâne să-l legăm la gură», cum le spuneau, în 28 iunie 1940 evreii din Chișinău românilor basarabeni, dar și cei din Cernăuți bucovinenilor de Nord, zăpăciți, împanicați, abandonati Hoardelor Khazarei Roșii.

Și de aceasta dată a biruit falsul-lingvistic: Israelul pretinde - iar Occidentul culpabilizat, laș, tace și acceptă: tiranizarea, *terorizarea* palestinienilor deposedați de pământ, alungati din vatra lor că nu a fost altceva decât o campanie de “*luptă împotriva terorismului*” (ce plească 11 septembrie, după care un criminal răătăcit, tot nedezintoxicat ca Bush jr. a declarat ca America este în luptă cu... arabii - ați uitat, “americaniștilor” Oișteanu, A. Cornea, Boiangiu, Șafir, R. Ioanid?). Agresiunea împotriva Libanului fusese un *exercițiu de distrugere* în vederea atacării Ghazei; terorismul generalizator a devenit, în gura lor fără dinți, dar cu multe bale: “*luptă împotriva hezbollahilor*” - s-a observat operația de falsificare a... țintei: Doamne ferește, nu Libanul, prefăcut în ruină, nici după doi ani curățat de “bomboanele lui Nenea Ițic”: bombele cu fragmentație, ci o grupare a palestinienilor refugiați în Liban; același mecanism a minciunii a fost folosit și în campania din Ghaza - cu ținta altfel desemnată: “*războiul împotriva Hamasului*”, alt fals acceptat de presa Occidentală, iar după ea, buluc (ciopor, spun ardelenii, ciobani din negura veacurilor) cea din România analbafetă (sic).

Cum de acceptă jurnaliștii români această ilogică strigătoare la cer, consfințind minciuna: *un stat* - Israelul - călcă în picioare toate normele internaționale, își permite să atace un alt stat - Libanul - fără declarație de război, minte că vrea să distrugă... organizația palestiniană **Hezbollah** (?), alcătuită din expulzați-refugiați de pe pământul și al lor, Palestina, ocupată de evrei - în numele... luptei împotriva terorismului? Cum altfel falsifica logica și limba regimul comunist instalat la noi, încercînd - și, vai, reușind să-i lichideze pe partizanii anticomuniști, antiruși desemnîndu-i, fără pic de fantezie: “teroriști”? În Ghaza teroriștii absoluți (israelienii) au schimbat doar... un cuvânt - pardon,

două: “**războiul împotriva Hamasului**”, fiindcă se știe: *Hamas este creația Israelului, acest cui al lui Pepelea destinat să aibe rolul de a combate El Fatah* (după cum și talibanii sunt creația americanilor în intenția de a-i combate pe ruși în Afganistan, orice ar zice americanofiliii fără frontiere de genul G. Andreescu, Andrei Pippidi, Oișteanu, A. Cornea, Antohi, Boiangioace).

Mă opresc cât să consemnez știrea nenorocită de pe blogul lui Badin (însoțită de un panegiric respectuos, util):
Grigore Vieru a murit azi-dimineață.
Dumnezeu să-l odihnească.

Luni 19 ianuarie 2009

Tot rău. Nu mai transpir, însă nu am putere în picioare.

Marti 20 ianuarie 2009

Azi tata ar fi avut 100 ani... Iar eu: 74, dacă aș fi murit când voiau manoleștii, liicenii, pleștii, adameștencele - *i drughie*.

Mă pregătesc de o nouă și lungă perioadă de desbolnăvire.

Griji legate de capacitatea de a respecta “programul editorial pe 2009”, cel pe care l-am dorit-visat atâta timp, atâta timp. Trebuie să mă resemnez (...). Mai știi, poate că apuc o nouă ediție a acelorași...

Miercuri 21 ianuarie 2009

Tot bolnav. Ba parcă astă noapte a fost mai rău decât în noaptea precedentă; transpirație, vise “tocate”, ușor... delirate, ca și cum aș avea febră - poate ca am, dar n-o simt...

Am lucrat azi la “capul” volumului UNU de **Scrisuri**, cu Bio-bibliografia și sumarul.

Joi 22 ianuarie 2009

Tot bolnav. Cu transpirații abundente - am schimbat 3 bluze de pijama astă noapte. Dealtfel ma avertizase doctorul (prin Ana, eu nu m-am putut prezenta): socotind de ieri, are să mă țină încă vreo zece zile. Veselie mare.

Mă simt dezorientat - în spațiu, în timp. Motiv pentru care în jurnal notez câte ceva, însă fără a mă deda la obișnuitele considerațiuni subtile, rămuroase, profunde... Azi am să încerc

să corectez ultimele transcrieri trimise de Rodica Drăgan. I-a mai rămas una singură.

Vineri 23 ianuarie 2009

Sănătatea: nici o schimbare în bine. Tot trei primeniri de bluze pe noapte - transpirate. Tot amețeli. Tot istovit după 10-15 minute de ordinator. În restul timpului: somnolent, golit de toate. O asemenea stare ar fi benefică unuia care vrea să uite (ceva). Numai că eu sunt unul care nu vrea - dar deloc - să uite, ba chiar intră în panică atunci când “nu-i vine” un nume, o dată, o întâmplare.

Citesc - între timp(uri) - o carte editată de prietenul Victor Lupan - basarabeanul, complicele în negarea “Revoluției Române”, vorba Moncăi Lovinescu. De vreo trei luni de zile are editura lui (“proprie și personală”, ar zice intelectualul Dinescu): “L’Oeuvre” (nu-mi place titlul, dar nu a mea este editura, în schimb (!) îmi place adresa: 26, rue Jacob, în al 6-lea). Presupun ca volumul **Koba** (numele conspirativ al lui Stalin) de Martin Amis nu este primul scos de el, dar primul trimis, știind că mă interesează “problema”.

Aceasta carte mi-a adus aminte de un episod comico-tragic povestit de Țepeneag (și sigur, notat în unul din jurnale), acesta:

Țepeneag se întorcea la București de la Galați (sau Brăila), unde fusese invitat de M.R.Paraschivescu la premiera unei piese de-a lui. În tren, încărcat și el cu pachete și damigene (ca tot scriitorul român, fie el și oniric, “în turneu prin țară”), nimerise într-un compartiment cu doar Mihai Novicov... Probabil continuau o discuție mai veche, întreruptă: “Cine fusese Diavolul Revoluției Bolșevice și a urmărilor sale: terorismul, foametea, lipsa de libertate?: Stalin *sau* Lenin?”

Firește, Țepeneag susținea că Lenin; firește, Mișa Novicov - care de la congresul al XX-lea multe lăsase de la el... o ținea pe coarda gădilată și în prezent de evrei: Stalin! Ca dacă nu ar fi fost un Stalin care să profite de boala-absența lui Lenin, “doctrina” ar fi rămas... democratică, Stalin o deformase, o transformase în dictatura... Țepeneag îl contrazicea cu argumente, cu date, cu fapte știute atunci de toată lumea (de bună credință - repet: cu excepția evreilor și a bolșevicilor fără leac), anume: primul lagăr de exterminare a “dușmanului de clasă” (pe insulele Solovki) fusese creat de Lenin; sinistra Loubianka era opera lui Lenin; Lenin era comanditarul multor masacre - printre care cel al familiei țarului...

Novicov suferea, dar nu ceda: nu era adivarat!, Lenin nu

era comanditarul nici unui masacru, stalinistii îi puseseră în spate aceste crime, fiindcă Marele Lenin era mort și nu se putea apăra...

“Dezbaterea” a durat tot drumul. Ajunși la București, Novicov și-a împreunat mâinile a rugă:

«Țipiniag! Te rog eu, mul’ di tot: Lasă-mi-l macar pi Lenin!»

«Nu ți-l las! El a fost inițiatorul, el, primul criminal...»

«Nu, nu! Stalin și cu Troțkii, ei au difarmat dactrina! Lenin nu a facut rău, lasă-mi-l, te rog eu mul’ di tot...»

«Nu ți-l las!» - și pe acestea s-au despărțit în Gara de Nord...

Prin anii 1970 acesta era “stadiul” cunoștințelor despre Revoluția Bolșevică, chiar și în România. Dar iată: după mai bine de patruzeci de ani - în care au fost publicate zeci, sute de mărturii, de studii - există în România indivizi - altfel distractivi, de tipul *Urzica*, precum Radu Cosașu - care scriu negru pe alb că “la noi, în România” (care, la voi, în România?) “stalinismul a fost un fel de blenoragie de tinerețe” - să trecem peste blenoragie, o boală care mai și trece, să ne oprim la *stalinism*: la asta se reduce **bolșevismul**, pentru cosașii vechi și noi? De ce umoristul posesor de mătuși de Tel Aviv nu coboară până la, să zicem: *comunism*? I-ar dăuna, i-ar cauza pe la propria-i... bibliografie: “**Slăvim Republica Populară Română**”?

Pornisem de la cartea editată în franceză a englezului Martin Amis: **Koba** de către noul editor parizian Victor L(o)upan. Abia am început a o citi și am aflat lucruri noi - pentru mine.

Ca Lenin era un tip obtuz, incult - și nesfârșit de rău; că ură tot ce îl înconjura - chiar pe tovarășii săi - și, de parcă ar fi fost un veritabil khazar (nu este sigur-sigur, dar înalt-probabil...), pornirea, scopul, visul lui era, nu combaterea adversarului, ci nimicirea lui.

Sâmbătă 24 ianuarie 2009

Aniversarea Unirii Principatelor.

Cât și cum și-au bătut joc de acest Moment, Românii noștri cei dăștepți ca oaia! Nu aștept prestația lui Băsescu: o pre-văd.

Duminică 25 ianuarie 2009

Aceeași situație - cu boala. Nu voi putea face nimic decât să cercetez obiecțiile (sau nedumeririle) Floarei Bălănescu și să le accept sau nu.

Luni 26 ianuarie 2009

“Comandantii si soldatii trimisi in Gaza ar trebui sa stie ca sunt in siguranta pe plan juridic, iar Israelul le va oferi asistenta pe acest front si-i va apara, asa cum ei ne-au aparat cu trupurile lor in timpul operatiunii din Gaza”, a declarat premierul.

Armata israeliana a cerut saptamana trecuta presei sa acopere fetele comandantilor pe care i-au fotografiat sau filmat si sa nu furnizeze numele acestora. Israelul se teme ca liderii sai militari ar putea fi arestati in timpul vizitelor in strainatate”.

Cum altfel? Aşadar şi în Ghaza Iţic s-a bişit - şi a fugit - ca şi în Liban. Şi colo şi dincolo a dat cu boamba, cu uraniu sărac (cât de sărac?), cu fosfor alb. Să nu mai vorbim de *vină* - altfel comitem păcatul... antisemitismului. Să nu pomenim de reparaţii de război - cine să îndrăznească să le ceară: nişte *goi*, arabi şi creştini? Oi vei!, dar încă n-au învăţat “antisimiţii” că evreii sunt despăgubiţi din 1945, nu *goi*-ii?

“Armata israeliana a recunoscut ca a folosit fosfor in ofensiva sa din Fasia Gaza, dupa saptamani intregi in care a negat acest lucru”, relateaza cotidianul The Times. "Da, a fost folosit fosfor, dar nu in mod ilegal", a declarat Yigal Palmor, purtator de cuvânt al Ministerului de Externe israelian.

"Unele practici pot fi ilegale, dar analizam acest lucru. Fortele israeliene au demarat o investigatie intr-un incident specific", a adaugat el. Incidentul respectiv ar fi utilizarea unor obuze cu fosfor impotriva unei scoli ONU din Beit Lahiya, in nordul Fasiiei Gaza, la 17 ianuarie. Arma este legala, din punct de vedere al legislatiei internationale, daca este folosita in lupta ca generator de fum, dar este interzisa folosirea ei in zonele civile. Dezvaluirile vin la scurt timp dupa ce, reporterul postului Channel 4, Jonathan Miller, a dovedit folosirea asupra civililor a acestei arme, fosfor alb, si a bombelor cu fragmentatie, fapte considerate crime de razboi. Un oficial israelian, citat de Reuters, a declarat ca "cel putin o luna inainte a fost consultata o echipa juridica in legatura cu posibilele implicatii"ale folosirii fosforului alb."

“Arma este legală (...) dar interzisă”...“Unele practici pot fi ilegale, dar [noi, pacticanţii noi, vinovaţii] analizam acest lucru”. Şi cum analizăm, cum nu mai suntem vinovaţi!

Ce mai vrem, noi, antisemiţii *goi*?

Marti 27 ianuarie 2009

Rodica Dragan mi-a transmis câteva pagini din jurnalul străbunicului sau. Urmează ca ai săi să mai caute şi alte pagini, de pildă cele de după întoarcerea din deportare.

Mie mi-au plăcut, așa “brute”; așa, “netraduse” în româneşte. Drept care le copiez aici:

Jurnalul strabunicului meu

Nicolae Cainareanu

6 mai pe Vechi 23 Aprilie 1946

Eu cu Vasilisa am fost la Soroca si am cumparat cercuri de poloboc 90 rub.

Un halat rochie 430 rub.
 Furculita 12
 rachiu 10
 vin 18
 sapa 30
 govanos [gavanoș] 10
 merea 100
 50 la croitor

320 rubasca [camasa bărbătească]
 300 bumbacu
 10 harbuzu [pepene verde]
 5 zamozu [pepene galben]
 15 o siliotca [scrumbie]
 20 perje [prune]
 15 sare
 3 roși

Darea laptelui la stat
 am inceput astazi 18 iunie 1946 sa dau laptele

18 iunie 1946 Marti 2 kg lapte
 19 iunie --- Mercuri 2 kg lapte
 20 iunie ---- Joi 2 kg lapte

de 100 lei sa cumpere o suta 100 de oua si ou de gaina costa 50 bani iar de
 rata 2 lei ou si de gasca 3 lei
 ou – 5 oua de gasca 15 lei
 25 oua de rata 50 lei
 70 oua de gaina 35 lei

_____ _____
 100 100

20 lei 20 oua
 1 ou de gasca 3 lei
 5 oua de rate 10 lei
 14 oua de gaina 7 lei

pe ruseste pe moldoveneste
 [cateva notiuni de vocabular]

Luni 16 Decembrie 1946

eu poroeam1 pe seara si a venit Solomon Afanasi si mia zis ca sai dau vreo
 leaca de branza ca au venit la masa la badita Chirica Ajentu si starsinova
 [superiorul] cea de la Badiceni si ca ma rugat presidatele [președintele sel-
 sovietului, primarul] ca sa le dau ceva sa maance si eu leam trimes un ulceor
 prins [cu lapte prins, chișleac] pe Eugenia [bunica mea, cea mai mare dintre
 frați, nota mea R.D.]

pe ruseste pe nemteste
 [cateva notiuni de vocabular]

Luni 16 Decembrie 1946

Eu am dat calu si saniea lui Strainu Victor si a fost la moara la Zgurita si a facut si lui Ciobanu Afanasi faina.

Marti 17 Decembrie 1946

des de dimineata a venit Bordiean Mihail si mi-a spus ca sa ma duc la sel-sovet [primarie] ca ma chiama presidatele [primarul] si eu m-am dus si acolo mia spus ca sa dau saniea lui Gotman Petru si lui Istrati Alecsandru ca sa pleci la Zgurita si eu am spus ca leoi daua si au venit si au luat.

Joi 19 Decembrie 1946

Des de dimineata a venit un strajeri si m-a chemat la sel-sovet [primarie] si cand mam dus acolo Cojocari Toma mia zis ca sa dau calu si saniea ca sa duca la Zgurita si eu am zis ca o dau si a plecat Gatlan Nicolai si a venit tocmai seara si mia adus numai calul da sania a ramas la sel-sovet [primarie] cu slehuri [hamuri] cu tot si a plecat la sora ca Lisnic Elisei si a venit sambata seara si a dishamat cai si a lut calu dela Strainu Parascovia si Irodoi Sasa si s-a dus cu ei Dragan Ion, Toadri la Zgurita si Ciobanu Afanasi ne suduie in fiecare seara pe noi sectoristi ca noi nu lucram si noi nu facem.

Duminica 22 decembrie 1946

Eu am fost de ghijurni [de garda] la sel-sovet [primarie] si luni 23 eu am esit si am venit acasa si am luat calul si plecam la Colea Gatlan si mam intalnit cu presidatele [primarul] si Petru Gotman se duceau la Zgurita cu saniea si mia zis ca sa ma intorc inapoi cu calu si eu mam intors si nam plecat.

Vineri 27 Decembrie 1946

Eu am fost la sel-sovet [primarie] si am primit bani 120 si Agentu mia dat ca sa dau oblizatili [?] pe sectoru 2 si 3 si eu am fost si le-am dat si pe urma am venit acasa si a fost agentu si a socotit chelantule[?] si Florea a scris vitile cate le am.

Sambata 28 Decembrie 1946

Eu poroem [gospodaream] pe afara si a venit Cojocari Toma si mia zis ca sa fac o masa Capitanului si eu am spus ca am sa fac dar e rece tot si el a zis ca sa ma duc sai poftesc si mam dus si lam poftit si a venit si Strainu Florea si au stat la masa si au cinstit 2 2?/1 kg vin.

Sa. 28 Decembrie 1946

a daruit bunul Dumnezeu Sf si a nins.

Marti 31 Decembrie 1946

Eu am plecat la sel-sovet [primarie] si acolo a venit agentul si mia zis ca sa ma duc la Purici Pavel ca sai spun sa vie cu saniea la sel-sovet si eu am fost si iam spus si am venit inapoi si mia zis Cojocari Toma ca sa pun cu Purici Pavel si sa ducem postauca [?] cei care mai este acolo si eu am zis ca oi pune si a strigat si Ciobanu Af. ca sa intram cu Pavel si chiar la saniea mea si asa a fost si am inhamat si neam dus la sel-sovet [primarie] si am incarcat 480 kg si a plecat si agentul cu el si au venit tocmai a doua zi seara la 1 Ianuarie 1947.

Joi la 2 Ianuarie 1947

Eu am fost la Zgurita si am vandut porcu cu 1600 rub. lui Rusanovschi Mihail.

Vineri 3 ianuarie 1947

Eu am fost de dijurne [de garda] si a zis Ciobanu Afanasie lui Rusu Chiuta ca sa faca acte de dare in judecata pe vreo 7 oameni iar Chiuta a zis ca nu trebuie dar Ciobanu A. a zis ca sa faca la punctile cele mai insemnate si a facut lui Scurtu Iacob si Irodoi Procopi si au venit oamenii si au inceput a se ruga dar el a zis ca nu el face aceasta dar o face agentul da eu am vazut cum striga el ca sa le faca acte si sa-i dea in judecata.

Sambata 4 Ianuarie 1947

Eu am dat lui Strainu Florea vremenoi udostovirenii [certificat temporar].

7 pe nou

Marti 25 Decembrie 1947

Sfanta nastere a Domnului nostru Iisus Hristos.

Luni 6 Ianuarie 1947

seara eu poroem [gospodaream] pe afara si a venit Spoiala Chirica si mia spus ca sa ma duc sa chem tot sectoru trei la sel-sovet si eu m-am dus si lam chemat si acolo o fost Donscoi si a tinut o cuvantare si a spus pe cine a sa alegem noi la votare.

Vineri 10 Ianuarie 1947

pe mine ma scos cu calul la Zgurita si eu am dat calu lui Cainareanu Mihail si sa dus si a venit un strajeri si ma chemat la sel-sovet ca sa fim de dijurne [de garda] si mam dus si am fost.

La 11 Ianuarie 1947

sa facut adunare la scoala da eu eram la mort la nanasu Maftai.

La 12 Ianuarie 1947

eu am fost la inmormantarea lui nasu Maftai si seara am fost la sel sovet si acolo Cojocari Toma mia zis ca sa scot o sanie la Zgurita si eu lam scos pe Purici Fil.

La 13 Ianuarie 1947

Eu am fost si am dus o sanie de piatra la Ciobanu Manole.

La 14 Ianuarie 1947

A venit la mine Cojocari Toma si Solomon Afanasi si au luat un ciucalau de popusoi din sac din tinda si mau semanat si sau pus pe laita si nau zis nimica si cand au vrut sa porneasca au zis Cojocari Toma badaproste si mia zis ca sa mai fac o masa capitanului si eu iam spus ca nam cei face si ei au plecat unu s-a dus la Mihaluta Fanachi si Toma s-a dus la badita Chirica.

Joi 4 n.[ou] 22 v.[echi]

Joi 4 septembrie

pe vechi 22 august 1947

A umblat vaca cu buhiau lui Rusanovschi Mihail

luni seara 13 Ianuarie 1947

ma chemat la sel-sovet [primarie] si au fost chemati toti activi si cileni [membri(?)] si agitatori si acolo sa facut un spisoc [lista] pentru acei care nau ce manca si iau pus pe acei care nau dat deloc pane la stat. Ciobanu Afanas a intrebat pe Cojocari Toma care nau si el a spus ca Solomon Parascov. Afanasi, Panzari A. Gatlan Ion Grigoras Zahariea Scripcari Vasilina Ciobanu la pus pe Gotman Petru si el la pus pe Stavita Costachi si eu am lipadat si am venit acasa.

Joi 16 Ianuarie 1947

Eu seara am fost si am scos strajeri pe Cibotari Iacob si mam dus la sel-sovet si acolo a fost sovisceanie [adunare] si au zis ca sa scoatem caruti la padure si peurma a zis ca sa scrim cate vaci sunt in sectori si au zis ca sectoristi sa spuie la oameni sa repare plugurile, boronile [grapele] carutele sa fie gata de primavara cu toate si la urma mia zis mie presidatele ca eu mane am sa merg la Badiceni si eu lam intrebat cu acuiie cal si el a zis ca cu a lui Mihaluta si eu am venit acasa si mam inbolnavit.

Vineri 17 Ianuarie 1947

Eu stam bolnav pe cuptiori si a venit Strainu Pavel si mia zis ca ma chiama la sel-sovet si eu iam zis ca sunt bolnav si a plecat si mai pe urma a venit o fata a lui Scurtu Ghiorghe si iar ma chemat si numa a esit fata ceia si a venit Istrati Cozma si eu am zis ca dau calu dar eu nu pot si el a luat calu si a plecat la Badiceni si seara cand a venit mi la adus un baiat a lui Cernitu Pavel.

Sambata 18 Ianuarie 1947

Eu stam in casa si a venit fata lui Scurtu Iacob si a zis ca a trimes dela sel-sovet Capitanu ca sa fac o masa pentru 2 rusi si eu am spus ca nam ce face.

Duminica 19 Ianuarie 1947

Eu am fost cu Vasilisa la incunjurare la Purici Mihai si acolo a fost si Ciobanu Raia dar Afanase na fost, a fost la vanatoare si a fost Cernitu Pavel si Purici Ion.

Luni 20 Ianuarie 1947

Eu poroeam pe la vite si a venit Gatlan Ion si Iftode Parfene si miau zis ca sa ma duc cu ei la brigada si eu mam gatit si mam dus si am scos oamini cu saniile la padure si pe urma a venit la sel-sovet si Ciobanu Afanase a zis ca sa facem spisoc [lista] de supreaga [?] pentru aratul de primavara.

Marti 21 Ianuarie 1947

seara a fost o adunare la scoala si a spus despre acei care neau scos de la Taristi imparatu.

Mercuri 22 Ianuarie 1947

Eu am fost de ghijurne [de garda] la sel-sovet .

Vineri 24 Ianuarie 1947

Eu am fost la sel-sovet si au venit mai multi oameni si presidatile cu secretariu au zis casa faca supregile [?] si au facut si sau apucat Ciobanu A. cu Ion Irodoi, ca Ion zicea ca nui pane iar Afanasi zice ca trei toane de papusoi numa de samanta el gaseste iar de mancat zice dar Stavita Ion A. a zis ca chiar la

Colea sunt papusoi si la Chirica Cainareanu si la Scurtu Ion, Iacob, Istrati Sofroni Nicolai

18 Martie 1947

noi am luat trei metri de materie (pânză industrială, “americă”) cu 260 ruble

Jud. Soroca
com. Badiceni
satul Solcani

A porăi, are sensul de a trebălui, a lucra prin curte, prin grajd, de a îngriji de vite, a le da apă si mâncare.

În supliment, strănepoata (Rodica Drăgan) îmi comunică:

“Aceste fragmente sunt tot ce ce s-a păstrat scris, ce am gasit la bunica mea. Ceilalți frați si surori nu au nimic.

In cartea de clasele primare a bunicii mele mai este scris, tot de strabunelul meu, pe marginile albe ale paginilor:

la pagina 147 - “O scumpă Țara Românească, o scump neam Român!”

la pag. 159 - “O scumpă Țară Românească!”

la pag. 161 - “O scumpa Țară Romanească!”

la pag. 163 - “O scumpa Țară Românească!”

Acest nevinovat fragment din “Jurnalul” unui țăran basarabean - înainte de a fi deportat - pentru mine are valoarea unei cronice;

Însemnările de pe marginile albe ale manualelor școlare ale copiilor săi (în 1946-1947) sunt manifeste politice, pro-românești.

Joi 29 ianuarie 2009

Mai să mă trezească din boală (dar, pe drum a uitat...) vestea foarte-bună: Flori Bălănescu a debutat cu proză în *Familia*.

Să fie într-un ceas bun!

Din *Ziua* de azi:

“Declaratie-soc a unui preot italian de origine evreiasca: rolul camerelor de gazare naziste era de dezinfectie ZIUA,29 ianuarie, 16:39

Camera de gazare transformata in muzeu

Camerele de gazare din lagărele de concentrare naziste erau folosite pentru dezinfectare, a afirmat un preot italian, precizand că nu știe dacă acestea au provocat sau nu decese, informează AFP, citata de NewsIn.

“Știu că au existat camere de gazare cel puțin pentru dezinfecție, dar nu aș ști să spun dacă au provocat decese sau nu, pentru că nu am aprofundat problema”, a declarat preotul Floriano Abrahamowicz într-un interviu pentru cotidianul Tribuna din Treviso.

Abrahamowicz, liderul comunității integrate catolice a Frăției Sfantului Pius al X-lea pentru nord-estul Italiei, a făcut aceste declarații după scandalul provocat de episcopul Richard Williamson, a cărui excomunicare a fost anulată de Papă, deși acesta făcuse declarații controversate cu privire la Holocaust.

Intr-un interviu acordat televiziunii suedeze difuzat în urmă cu o săptămână, Williamson declarase: "Cred că nu au existat camere de gazare (...) Cred că între 200.000 și 300.000 de evrei au murit în lagărele de concentrare, dar niciunul în camere de gazare".

"Williamson a fost cu siguranță imprudent să se pronunțe asupra chestiunilor tehnice", a spus Floriano Abrahamowicz care, subliniind că el însuși este de origine evreiască, a dat asigurări că "este imposibil ca un catolic să fie antisemit".

Preotul italian vede în această polemică o manevră "împotriva Vaticanului".

"Ceea ce se poate critica în ceea ce privește tragedia Holocaustului este că i se acordă supremație prin comparație cu alte cazuri de genocid. Dacă monseniorul Williamson ar fi negat la televiziune genocidul a 1,2 milioane de armeni comis de turci, nu cred că ziarele ar fi vorbit despre declarațiile sale în același mod", a adăugat preotul italian. Z.O.

I-auzi, argument: "este imposibil ca un catolic să fie antisemit"! Potrivit acestuia devine adevărată și afirmația: "Este imposibil ca un evreu să mintă". Doamne, Doamne, Floriano Abrahamowicz, nici creștinarea nu te-a lecut de minciună.

Vineri 30 ianuarie 2009

Tot bolnav, tot bolitor. Încep a-mi pierde răbdarea (sic).

Sâmbătă 31 ianuarie 2009

Încet-încet, răsar din boală; urc prin lichidul împutit, vâscos al boalei. Că muuult am așteptat să scap. Să vedem acum cât va ține perioada de adaptare - în care nu voi fi în stare să lucrez ca omul. Ce lună blestemată: ce patru-săptămâni de-pedeapsă. Nu-mi era destul ca sunt fragilizat dinainte (de trai-bun), acum și această gripă-care-nu-i-gripă, ci încă un prilej de a-mi întârzia... urcușul spre culmile cele mai înalte ale... (am întors bine, nu-i așa? bine: nu-i așa!).

F E B R U A R I E**Duminică 1 februarie 2009**

Întâiul mesaj primit azi:

“Buna seara Domnule Goma

Toata ziua am stat cu calculatorul deschis, poate-poate apare jur-nalul pe ianuarie. Am fost tare bucuros c-ati facut-o mai devreme... si ingrijorat dupa ce l-am citit pentru ca luna asta a fost pentru Dvs. tare bolnavicioasa. Sanatate va doresc!

M-a impresionat placut mesajul trimis de un admirator-cititor din Galati la inceputul lunii ianuarie. Ii impartasesc opiniile si la fel ca si el sunt ingrijorat de soarta noastra a romanilor. La jumatatea lunii ianuarie am terminat Infarct. Pentru prima data am reusit sa inteleg ceea ce s-a intamplat de fapt cu intelectualii din Romania si de ce au avut comportamentul pe care l-au avut fata de Dvs. Convingerea mea este ca intr-un fel sau altul Securitatea i-a avut la mana pe toti intelectualii. Au dat dovada de anticomunism atat cat li s-a permis. N-ati fost dorit de la bun inceput, cu complicitatea Liicenilor, Dinestilor, Patapievicilor, Blandienilor si Manolestilor, pentru ca in mod cert altul ar fi fost discursul Dvs. fata de cei care 50 de ani ne-au batut, umilit, omorat si infometat. Odata misiunea lor de a scoate din prim plan personalitatile incomfortabile pentru ei cu ajutorul confratilor de breasla, s-a asternut tacerea. Acum nu mai exista nici o voce credibila care sa-i traga de maneca pentru tot ce-a fost. Iata ce-au facut dragii nostri rezistenti prin cultura. Acum societatea civila in Romania este zero.

Cu siguranta toti va citesc Jurnalul asa ca daca veti transmite mesajul meu cu nume cu tot nu ma supar, sa vada si ei cum gandeste un cetatean oarecare despre ei si despre atitudinea lor fata de Dvs.

Sa stiti ca tot trimit mail-uri pe la toti realizatorii de emisiuni tv ca sa se organizeze dezbateri televizate despre Dvs. si repunerea in drepturi, redarea cu cinste a cetateniei, dar nimic.

Va urez multa sanatate si traiesc cu speranta ca totusi minunea se va intampla.

George Onofrei, Galati 1.02.2009 ora 00.42”

M-a remontat scrisoarea lui G. Onofrei. Dar eu sunt un egoist, gândesc, acționez prin... balanț(are) in favoarea-mi. Ea (de scrisoare vorbesc) trebuie citită în cheie locală, nu doar din Galați, ci din întreaga Europă sud-estică, ocupată de ruși doar (!) o jumătate de veac, însă distrusa din rădăcină pentru cine știe câte alte jumătăți, ba chiar întregi, secole.

Tare aş fi vrut să mai fiu, să reacționez ca un activist cultural, cum fusesem până în decembrie 1989, alături de Monici, de Berindei, de Maria Brătianu, de Marie-France Ionescu, de Matei Cazacu, de Ion Vianu, de Victor Frunză, de Georg Focke, de Dorin Tudoran și de atâția mulți alți prieteni, compatrioți, frați: oralizam-scriam nu totdeauna ce simțeam-știam-gândeam,

însă aceste “minciunile” erau copilărești, nu făcea rău nimănui, din contra, “întreținea moralul”, ca veștile-cu-decretul, ca “firolele”-cu-venirea-americanilor, pe când eram în închisoare, fiindcă atunci eram cu toții în curtea școlii și ne jucam serios de-a drepturile omului și ale Românilui, ne jucam de-a demni-tatea și de-a omenia și ne jucam de-a dreptatea...

A venit decembrie 1989 (am fost tentat să scriu: “a dat peste noi rivoluția la Români”, dar m-am stăpânit: dacă pentru mine a fost un eveniment mincinos, dezamăgitor, strâmbător, rănitor /sic/, pentru alții a reprezentat singurul prilej al vieții lor de a se ridica în două picioare și a clama adevărul, adevărul nostru - unii au și murit pentru el).

Dacă atunci o fost o *revoluție*, apoi a fost o catastrofă pentru sufletele noastre avînd consistența piftiei, oricâte alte “îmbunătățiri” a adus cu ea, ca orice torent care, stărnit acolo, undeva, sus, cară, pietre, nisip, noroi, hoituri - și cadavre.

Unei adevărate schimbări i se face bilanțul după un an - fie: după cinci ani. După zece. După... Câți ani au trecut de la “revoluție”? Douăzeciși. Și?

Și! Rezultatul: pe ruinele comunismului s-au înălțat “mândre edificii de ‘j’ de etaje” - ca porcăria-ofensa-israeliană împlântată lângă Catedrala Sf. Iosif, probă materială a obrăzniciei, a neamprostiei, a nesimțirii, a neomeniei fără mască a noii clase - cea a securismului-biruitor-terorizator-sionizator, de astă dată cu epoleții purtați pe dinăuntru.

După ce se recunosc reprezentanții de nădejde a neoaristocrației securiste?

După cantitatea de carne macră de pe buclele fălcilor tovărășimii eterne. În asta, nimic schimbat după 1989: pe atunci fălcoșii, îndopații nu-și arătau fălcozitatea, îndopătura, își “sugeau” gâtul în burlanul gulerului ridicat - nu din bun simț față de restul românilor (bun-simț la niște tâlhari oficializați, dar cărora li se recomanda să fie discreți?). După manifestul lui Buzura din ianuarie 1990, “Fără violență”, securiștilor care se băgaseră în fundul pământului, ca să nu pună mâna pe ei oamenii și să le-o plătească pentru relele făcute, le-a venit inima la loc; au ieșit... la lumină. Asigurați, încurajați că tot ei vor domni, mai ales acoperiți de bani și avînd, ca zestre, relațiile din familia Nașului, nu numai că au început a activa - capitalist! - la lumina zilei, etalîndu-și vilili, buticurile, biznășurili, dar arătîndu-se înșiși în fereastra televiziunii, ca “oameni de afaceri”, “politicieni”, “directori de conștiințe”. Te uiți la fotografiile analfabeților-de-elită care conduc România după strict interesele lor de eterni securiști, de tâlhari de drumul mare și te întrebi care

este diferența între un Băsescu și un Iliescu?; între un Măgureanu și un Boc?, între un V. Ardeleanu și un Blaga? (ce Dumnezeu: cu excepția lui Iliescu toți sunt ardeleni, “cei mai anticomuniști dintre români”?, or eu știam că pe timpul Ceaușescului Ardealul colonizase doar diplomația securistă...); între un Voiculescu-Felix și un V.C. Tudor? “Pe alt plan”: care va fi deosebirea dintre fostul și prezentul Adrian Păunescu, lăutar de viță veche și actualul *violoneux* cum îi spun francezii diblașului comunal, cobzarului (și viitorul - așa se clădește o carieră culturală): Patapievici, canalie limbricoidă primăveristă?; care să fie diferența de stil între Fănuș-academicul și Liiceanu-filosoful-cel-mai-tânăr al românimii - a, da: unul prezintă un facies tradițional hipopotamian, celălalt un profil și un caracter de știucă bărbierită cu cosorul - ambii de o moralitate urlătoare la cer.

Să le iei și pe “dânsele” (Norica, Macoveica, Bramburica...) și să le treci prin grila-bucozităților? Ca să le măsoari, ce: rapacitatea de muiere, prostul-gust, nesimțitoria, țăția, procuroria - și nu mai mult, dar nici mai puțin decât la “Sexul tare”: **analfabetismul** - de la imitarea Ceaușescăi și a Lupeascăi - tot Elena, Turista, “aia cu păr dă auăr, cu pești d-aramă” - până la etern adolescența de 28 primăveri care nu a citit o singură carte în viața ei curată - nici măcar Abecedarul - pe care tăticuțul, securist constănțete din ilegalitatea anversoază, a crescut-o astfel, încât să cunoască numai succesuri?

Luni 2 februarie 2009

Zăpadă de două degete pe balcon. Cum să-i zic: omăt?

Sunt îngrijorat: de o săptămână nici un vizitator din Basarabia pe site-ul meu. Ce să fie, ce să fie? Cum se explică? Nu știu cum se explică. Multe nu știu eu cum se explică. Și astfel rămân inexplicate.

Ceartă la Davos între Israel și Turcia: Shimon Peres, cel care mai bine s-ar fi retras ca un pensionar ce este, în loc să dea din falcă fără control, a atacat Turcia (nu am înțeles motivul, televiziunea elvețiană a avut o prestație lamentabilă), vreo 25 minute, iar când Erdoğan, a început să vorbească despre uciderea palestinienilor în Ghaza, mediatorul (imparțial, ca tot helvetul, mie-mi spui?, dar n-am așteptat și eu, de după oblon, la Gherla, să ne vină Crucea Roșie /Sovietică/, pe Someș?...) a încercat să-l oprească (păi dacă nu mai era timp, îl epuizase Peres cu lălăiala lui de cardiac șantajisto-isteric), Turcul a părăsit sala, protestînd... Numai că scandalul nu s-a rezumat la doar atât: pe aeroportul

Istambul Erdögan Paşa a fost primit ca un erou național...

Cum așa? Să nu mai fie aliați-prieteni-ca-porcii acești monștri-criminali, turcul-și-pistolul? Să nu-și mai tacă reciproc - cu fidelitate nedesmințită (sic), ca între bandiți, crimele - unii față de kurzi, de ciprioți?; ceilalți față de libanezi, față de palestinieni? Ce l-a apucat pe senilul tremuricios Peres să semene tulburare în tabăra americanistă, atacându-i chiar pe turci (să nu mai funcționeze solidaritatea de rasă, doar Peres și ai săi, "galițienii", sunt, din moși-strămoși khazari, citește: türci?)

Să nu sperăm, să n-avem teamă: acești doi criminali, mâine sau cel mai târziu săptămâna viitoare se vor pupa, băgându-și reciproc limba-n gură și vor continua "politica" lor discriminatorie, ticăloasă, fiecare în curtea sa.

Marți 3 februarie 2009

Ieri mă apucasem de aranjat o variantă rezonabilă a **Alfabetedarului**. Istovit, am lăsat pe alt'dat'.

Tot în boala asta de boală mă zbat. Dacă nu ar fi starea de sfârșeală, de scădere a puterilor de a sta la ordinator - ce bine ar fi! Dar nu e. Ma' mă-sii!

Am mai pigulit câte ceva la **S.R.**

Miercuri 4 februarie 2009

Boala: tot așa: "staționar", spre mânia mea neputincioasă:

Basarabeni tot nu folosesc internetul să mă caute - oare numai pe mine?, mă întreb eu, ca tot delirantul de persecuție.

Am mai "parcurs", vorba compatrioților, câteva zeci de pagini din **S.R.**

Am scris lui Grigore Arsene, propunându-i **Săptămâna Roșie**... - dacă tot o chichilesc, lustruiesc, aburesc și o lucesc, din când în când stuchind îndelicat înainte de a da cu mâneca-mi proprie;

Aștept răspunsuri de la Ștefana - o fi pe la munte, cu Fabiana; de la Bădiliță: nu se va fi întors de pe meleaguri; Rodica Drăgan mi-a răspuns: i-a trecut gripa, mi-a trimis două fotografii faine.

Joi 5 februarie 2009

Gr. Arsene: răspunzându-mi el să așteptăm anul 2010, azi am trimis **Săptămâna** lui Ghica. Să vedem ce o să iasă.

Plictiseala: nemaiavând ceva-urgent-de-predat (sic-sic), mă

simt mai bolnav decât un spital întreg. Las-că găsesc eu cu ce să-mi fac viața senină (și codrul aproape). Cu, de-un paregzamplu: **Din Calidor...**

Îmi trimite Flori Bălănescu două recenzii din *Cultura*:

“feb. 2009 Mihai Iovanel: Paul Goma, Gherla – Latesti, Editura Curtea veche, 300 pagini, 26 lei; Paul Goma, Infarct, Editura Curtea veche, 182 pagini, 22 lei

“Meciul Paul Goma vs. Toata Lumea a intrat, dupa o buna perioada de clandestinitate, in legalitate. Cum suntem in capitalism, legalitatea inseamna vizibilitate; inseamna o editura ca lumea; inseamna, in cazul de fata, Curtea veche, casa editoriala care ii dedica lui Paul Goma o serie de autor din care pana acum au aparut trei titluri.

Pana sa se intample asta, in ultimii ani cartile lui Goma aparusera la edituri mai apropiate de ideea de samizdat decat de cea de editura. Acuzatia de antisemitism a fost adoptata cu o feroare suspect de unanima pentru a goma ce mai era de gomat din Goma in spatiul public din Romania. Nu am citit niciuna din acele pagini din *Viata Romaneasca* si din volumul *Saptamana rosie*: m-au enervat si acuzatorii, atat de bucurosi sa plateasca polite incat se descopereau brusc foarte preocupati de chestiunea antisemitismului, desi n-aveau istoric, ba dimpotriva, aveau contraistoric, si aparatorii (multi dintre ei neolegionari de peste Ocean, in genul poetului Gabriel Stanescu, adunati pe la reviste precum *Origini/ Romanian Roots*).

De fapt, ce citisem pana acum din Goma? Cateva zeci de pagini din *Ostinato*, cele trei volume de *Jurnal din '97*, ceva din *Scrisuri* plus alte cateva texte publicate ici si colo, de regula prin reviste obscure si confidentiale, atat de redundante ca memoria mea face din ele un singur text, nefeliat.

Ceva ma face sa cred ca am citit totusi mai mult decat majoritatea celor care vorbesc despre Goma. Poate ma insel.

Infarct (care presupun ca este o prima editie) e un fel de potpuri al temelor lui Goma – pre- si mai ales post-90 (raportul dintre vechii rai si noii rai, care sunt de fapt fostii buni), adunate in jurul unei teme vazute in oglinda: infarctul pe care sotia lui Goma l-a avut candva, fara a sti cu precizie cand, descoperit abia in 2001, fata in fata cu infarctul pe care Goma nu l-a avut, dar ar fi putut sa il aiba in atatea si atatea prilejuri. Acest motiv jucat la doua capete si reluat obsedat ofera principiul de acumulare si structurare pentru o materie autobiografica departe de a fi inedita, dar pe care Goma nu se plictiseste sa o reia: momentul invaziei din Cehoslovacia, momentul 1977, ruptura de Monica Lovinescu, diversele dezamagiri si tradari, mari si mici, pe care Goma le-a avut de suferit (nu si de suportat) din partea mai tuturor scriitorilor pe care i-a putut cunoaste de-a lungul vietii.

In *Gherla – Latesti* sunt de fapt doua carti, una terminata, alta nu,

tot autobiografice, aflate in imediata succesiune temporala.

Gherla a aparut intr-o prima versiune dialogala in Franta, in 1976; prima editie romaneasca, cea din '90, schimba dialogul in monolog, scotand afara toate intrebarile din editia frantuzeasca. Gherla e construita in jurul unei batai multiple, in trepte, pe care Goma a primit-o chiar inainte de liberarea dupa doi ani de puscarie. Bataia da tema principala, firul rosu, de la care se deviaza (o deviere controlata) in zeci si sute de teme, variatiuni si anecdote – colaterale poate, dar importante pentru texturile atmosferei.

Latesti e un text neterminat, scris in februarie 1973, despre domiciliul obligatoriu din Baragan.

Judecand dupa Gherla + Latesti, in care vorbeste cu o forta brutala, subtila, reala, cuprinzatoare si emotionanta, Goma este un prozator bun, poate chiar mai mult decat atata; cat anume de bun ramane sa vada o cercetare mai amanuntita, pe care Goma o merita.

Stilul este chinuit, contorsionat, franat in permanenta de devieri si de jocuri de limbaj. E o eroare (sigur, o eroare convenabila) sa tragi de aici concluzia ca Goma nu are talent – un cliseu la care toata lumea pare sa tina, ultimul pe lista fiind Manolescu, un recidivist de fapt, care vorbeste in Istorie... de „precaritatea talentului”.

Fara sa spuna mare lucru asupra calitatilor de prozator ale lui Goma, dar si fara sa le infirme, Infarct arata ca dupa '89, Paul Goma si-a pierdut tema. Inainte, tema lui fusese aceea a drepturilor omului incalcate de regimul comunist; dupa, tema lui devine nu atat neuitarea (cum spune el) perioadei de dinainte, ci compromisurile (judecate ca atare de pe pozitii foarte personale – nu zic neindreptatite, ci doar: personale) unora si altora.

Or, Goma nu este in sine o valoare cu functie referentiala: valoarea lui inainte era una relationala – omul care se opune sistemului care l-a calcat in picioare – si metonimica – omul care reprezinta oamenii ale caror drepturi au fost calcate in picioare. Spatiul in care isi joaca rolul este dreptul – dreptul incalcat, dreptul restaurat (macar simbolic, prin scris).

Dupa, dreptul violat devine o problema a trecutului. Situatiile se schimba fundamental, dar Paul Goma nu pare sa realizeze asta. El descopera, in numele sentimentelor sale morale jignite de unul sau de altul (sau, ca sa nu mai ocolim: de aproape toata lumea), noi rai. Neoraii se numesc Liiceanu, Sorescu, Manolescu, Dimisianu, Monica Lovinescu si asa mai departe. Dar diferenta fata de inainte este fundamentala. Daca rolul lui Goma era inainte de 89 legat de drept, el devine dupa 89 legat de morala. Ceea ce este cu totul altceva.

In plus, marii moralisti au avut din plin simtul umorului; Paul Goma din plin nu il are.

Sigur, ca prozator, Goma poate ramane valid si atunci cand se inseala – asa, ca Petru Dumitriu in Cronica de familie. Sunt totusi regretabile si mai ales meschine randuri precum acelea din „Infarct” in care, vorbind de Marian Papahagi, Paul Goma insinueaza folosindu-se de preteritie ca acesta ar fi murit din pricina ca s-ar fi purtat neomenes-

te cu un volum de-al lui: „...fostul ministru al invatamantului sub Iliescu, devenit sub Constantinescu director al Casei Romane de la Roma, a plecat in Italia. Unde, la scurt timp, a murit...

... Nu pentru ca l-ar fi pedepsit Dumnezeu pe Marian Papahagi pentru a fi sabotat volumul Patru dialoguri. Adevarat: si Marin Sorescu, dupa doi ani de la distrugerea plumburilor romanului meu Garda inversa, s-a intamplat sa decedeze, insa inca nu s-a verificat regula si in cazul celuilalt editor-prieten, Gabriel Liiceanu: din 1990 (retragerea din librării si depozitarea cartii Culoarea curcubeului) au trecut 11 ani; din 1993 – cand a trimis volumele la topit la Fabrica de hartie Busteni: 8 ani. Si nimic. N-a murit. Inca. Dar vine-vine...” (Infarct; p. 160-161)

O particularitate a autorului, de constructie, dar care se rasfrange din plin asupra stilului dialectic si alertat, este dialogul in monolog pe care Goma il practica neincetat. Ca toti oamenii singuri, Goma s-a invatat sa vorbeasca singur; joaca si cu albele si cu negrele, intr-un meci pe care nimeni nu il castiga si a carui glorie s-a pierdut de mult, dar in care, ce-i drept, se mai poate da sah.

Da, domnule: daca nu am umor - n-am!... Şi eu care credeam că ba chiar din contra... Să mai crezi ce vezi...

Vineri 6 februarie 2009

Mă tem că am să mor de gât cu ceea ce am eu, de peste o lună de zile: gripă-nu-chiar-gripă, răceală-ne-răceală, dar grav, doctore, fiindcă face din om (ziceam și eu, ca omul) ne-om. Somnolență, nu somn odihnitor (atâta îmi mai rămăsese pe lume), incapacitate de concentrare și de rezistare mai mult de zece minute, la masa-mea-de-brad-cu-ordinator, scăderea memoriei... Să nu se bucure “prietenii” care vedea-mi-o-ar moartă: nu mă-mor eu ca mâne, ci încolo, spre răs-poimâne, abia după ce voi face tipografiabile cărțile la care țin : cam-toate. Deci: chiar dacă se va împlini dorința fierbinte a colegilor exprimată prin bancuri interogative: «Nu mai moare odată Goma-ăla ?», nu va rămâne aproape nimic neterminat, ca să mă chinuie regretul.

Că am fost incapabil să-mi fac și eu, ca tot rumânu’, o carieră? O situație? O casă? Să pun la CEC niște bani pentru familia-mi îndoliată? - e adevărat, acestea fiind neîmplinirile mele. Ce, mi-ar fi stat rău și mie să am acte de domiciliat în România? Acte de proprietate a unei căsuțe cu grădiniță, aproape de o stație de tramvai, de autobuz, de metrou, ca să-mi fie ușurată deplasarea la câte o ședință a Uniunii Scriitorilor - am uitat să spun: “între timp” mă reprimiseră!, colegii!, cu lacrimi în ochi! și ropote de aplauze de iubire fraternă! - exact cei care mă excluseseră în 1977, pe când eram arestat și amenințat de pedeapsa cu

moartea de încă viii: Manolescu, Blandiana, Adameșteana, Dorin Tudoran, Doinaș, Bujor Nedelcovici, Norman Manea și felicitat de dincolo de moarte de Bănulescu, Țoiu, Bălăiță, Prelipceanu, Buzura... și alți decedati. Ocaziune semestrială de a da mâna cu prietenii-drăgo-iubiți: Liiceanu, Pleșu, Cistelean (bătrânul), Marta Petreu, veșnic-tânăra-și-creierală, chiar și cu Angela Marinescu! - care mă vor întreba, cu viu interes: «Ce mai faci?», la care eu, ridicînd din umeri, a scuză: «Bine...», la care ei, îndepărtîndu-se: «Ne mai telefonăm...», la care eu, asigurat de sfînta préténie scriitoricolă: «Îmhî!»

Sâmbătă 7 februarie 2009

Am avut un vis foarte urât: se făcea că..., nu mai știu ce se-făcea-că, a rămas doar impresia că nu mai eram editat la Curtea Veche; ori că fusesem expulzați din Franța, la cererea delatorului Prefecturii Paris, sionistul turnător (pleonasm) Mihai Dinu Gheorghiu, ucenicul bolșevicului Serge Moscovici, hăl cu Republica Sovietică Română din septembrie 1944, eșuată din cauza lui... Stalin - drept care Moscovici nu s-a mai dus la Moscova, ci s-a prelins la... Paris.

Ieri Flori Bălănescu mi-a trimis - electronic - *Acolada*: un lung text semnat de Grigurcu (umplut până la refuz cu citate din mine), un altul mai scurticel, de Luca Pițu în care sunt prezent prin titlu, restul : reluarea unei turnătorii din 1977, victimă: chiar el, Pițu...

Ion Coja îmi recomandă acest text:

“Dragos Popovici <dragos18071949@yahoo.fr> Dacia Aureliana
Dacia Aureliana Revista românilor din TimocColumna Centenaria=războiul
dintre romani și daci (101-106 d.Cr.) Înaltă de 39,83 m

LXXII. Printre valuri de cruzime slavă

Puține locuri de pe suprafața globului pământesc sunt bătute de atâta ură, necredință creștină, sărăcie morală și intelectualitate limitată ca în Serbia și alte zone balcanice. Explicația își are rădăcinile în ura pe care au avut-o sârbii de la 1839 încoace când turcii i-au desființat ca stat pentru a plăti cruzimile lor.

Chiar așa fiind subjuțați ei au avut biserica lor, mai târziu școala lor, absolut nici un turc, nici un neamț sau altă împărăție nu i-a ocupat și nu le-a interzis să aibă școală, biserică, mass-media, justiția în limba lor maternă. De aceea s-a dezvoltat sentimentul c? orice individ sau comunitate trece prin țara lor se așează vremelnic sau pentru totdeauna nu este binevăzută. Afla se explică faptul că la un moment dat după trecerea timpului ei s-au simțit autohtoni iar pe „românovlahii” găsiți în teritoriu atunci când pe la 579 hoar-

dele barbare avare i-au dizlocat de lângă Volga, le-au omorât toți bărbații și numai cu femeile și copiii lor au pătruns în Balcani. Orice așezare străină sau orice vecinătate de alte neamuri, limbi, religii pentru ei au fost văzute ca și în Evul Mediu la avari, drept niște potențiali inamici și de aceea au căutat să scape de români sau vlahi, ori de alții în mica lor țară, pentru că toți vorbeau altă limbă, nu știau sârbește și nu erau ortodocși.

Dacă cineva va călători în interes științific prin Serbia veche și Serbia nouă de după 1833 vor constata că turcii n-au avut curajul să se așeze în localități apropiate de sârbi. Pe toți turcii din vecinătate, sârbii i-au distrus și cu toate că i-a ținut aproape 500 de ani subjugăți nu veți putea găsi astăzi câteva giumii, câteva biserici catolice ori câteva sinagogi în Serbia. Cu cât au fost mai singuratici s-au simțit bine și-au putut pune stăpânire pe teritoriile învecinate fără război lăsând impresia că vin ca să scape de jugul turcesc. O asemenea viclenie n-au folosit numai în sudul Dunării, ci și în nordul Dunării unde i-au păcălit pe românii din Banat și pe Leopold împăratul Austriei, izbutind cu puțin înainte de retragerea turcilor din Banat să-și creeze provincie autonomă cu un principe sau voievod pe la 1848 numit Șuplicaț care n-a avut veac prea mare murind în același an. Orice țară din Europa ar avea minorități în Serbia cu excepția României vor obține un compromis ca să devină minoritate etnică, să li se recunoască identitatea prin constituție. Aceste minorități sunt mici unele de 10-20.000 de locuitori, pe când românii și aromânii au fost de ordinul sutelor de mii și milioanele și tocmai de aceea au frică și azi de cultura românească. De aceea încă din timpul lui Tito asistând la un interviu ce se lua la televiziunea din Belgrad doamnei președinte a prezidiului Republicii Socialiste Federative Iugoslavia Milka Planinț, aflam dintr-o voce singulară proprie și sinceră că de fapt intelectualitatea sârbească nu există, ea este în formare așa după cum a rezultat din războiul din Bosnia (1941-1945) dintre partizanii comuniști, sârbi, croați, sloveni etc. și armata de ocupație germană. Cam vreo 750.000 de tineri din fosta Iugoslavie au trecut prin această școală prin munții cărunți din Bosnia. Aici au învățat unii alfabetul, aici au învățat alții carte și au luptat cam pe aceleași poziții cu nemții din 1941 până în 1945 când s-a terminat războiul iar beligeranții s-au retras fiecare la locul lor prin mai 1945 fără să se mai întrebe cineva cine sunt învingătorii și cine sunt învinșii. Deci înțelegeam de la această distinsă doamnă că majoritatea intelectualității sârbești este agramată mulți fiind fără carte, asta se petrecea cam prin anul 1978. Și astăzi m-am gândit cum de nu s-a născut un partid în Serbia care să aibă o doctrină clară proeuropeană și de ce cam jumătate din populație este dezorientată, ignorantă, sărăcită și cu un nivel scăzut de organizare socială și culturală. Unii zic că dacă Iugoslavia s-a destrămat răspunderea o au germanii și nu știu de ce. Alții zic că dacă Serbia s-a destrămat și se destramă este că i-au distrus americanii, iar sârbii nu sunt vinovați cu nimic. Oamenii lor aleși, cum este Slobodan Miloșevici care a murit în închisoare la Haga este un mare erou, Voislav Șeșeli un mare radical sârb colaborator cu Miloșevici se află la tribunalul penal de la Haga în curs de judecată, Karagici se află în curs de judecată la Haga, numai Mladgici și Hagici rămân hăituiți te miri prin ce vâgăuni ca să scape de crimele de genocid.

Oare cum ar fi putut cineva în Serbia să creadă că aceștia sunt liderii lor chemați să-i introducă în Europa și în civilizație. Convingerea majorității sârbilor este că procesul de dezagregare etnică are continuitate în Serbia, dovadă că după ce se terminaseră evenimentele importante europene se credea că și aici la Belgrad se va întrona pacea, dar s-a despărțit până la urmă Muntenegru

și a devenit stat independent, a urmat Kosovo provincie care cade sub influența aproape totală a albanezilor, urmează se crede Sangiacu, apoi Voivodina unghurească și alții. Cam așa era situația când trăia soția lui Miloșevici, Miriana atunci când prin 1995 Vladimir Dapșevici îi lua un interviu în ziarul domnului Vuc Drașcovici fost ministru de externe și în care acesta din urmă vroia să-i arate soției președintelui Serbiei că Serbia de fapt are mai multe minorități decât sârbii adevărați. Poate că exagera Dapșevici cu privire la numărul minorităților, pentru că pe românii din Timoc îi ridică la un milion o sută de mii deși cred că erau cam pe jumătate, iar pe țigani la un milion.

N-ai să te miri de ceea ce se întâmplă în parlamentul de la Novisad, în conflictele din Sangeac sau cele camuflete dintre Morava Timoc. Dacă te vei uita cine sunt liderii acestor provincii se va vedea de ce origine etnică sunt.

De aceea să spicuiem câteva evenimente mai mult sau mai puțin pozitive la românii dintre Morava Timoc și din Timoc Bulgaria căroră sârbii le zic vlahi fără să se întrebe de ce recenzorii sub monarhie le spuneau „rumuni”, iar în cărțile de școală și de studii peste tot și în recensăminte vlahii erau numiți rumuni. Cum de s-au evaporat acești rumuni în vreo 20 de ani de naționalism sârbesc. Trecându-se peste porecla medievală de vlah care li se atribuia mai mult ca o denumire populară, cum li se dă nemților, italienilor, ungarilor și altora, denumirea oficială de rumuni a durat peste o sută de ani iar la falsificarea identității rumânilor din Serbia au contribuit comuniștii însă în cel mai înalt grad guvernele naționaliste de după 1989, și nimeni nu-și permite în țara lor sau în afară de țară să folosească sintagma medievală în loc de cea modernă pe care fiecare națiune și-a ales-o ca identitate și nu s-a permis de nici o minoritate din Serbia ca statul să intervină și să-i boteze cu un alt nume. De pildă vlahii de peste tot se numesc rumâni sau români. De ce atâta grijă cu această sintagmă de vlah, care de fapt este o poreclă a popoarelor înconjurătoare, dar lipsește cu desăvârșire din circulația limbii „rumânești” dintre Morava Timoc, Serbia. Faptul că statul s-a angajat ca patron al acestei porecle cu scopul de a-i dezbina pe românii din Timoc și a le pune piedici în dezvoltare tocmai cu această poreclă de vlah, despre care bătrânii rar dacă au auzit. De fapt această incursiune și impostură a statului de drept în modificarea după voința lui a identității și denumirea de vlah, nu ca o formulă de dezvoltare și progres ci ca o capcană aruncată în mâinile unor ignoranți fie sârbi fie români. Astfel că o parte din tineretul din Timoc Serbia și chiar Bulgaria cred că ei sunt vlahi și greșit le-a[u] spus părinții rumâni, dovadă că poliția, primăria, școala și biserica prin oameni cu carte susțin că sunt vlahi. Sârbii spun ungarilor magiarii dar noi le spunem unguri și tot magiarii rămân chiar dacă așa le spunem. Sârbii le spun la germani șvabi sau nemți dar n-au avut îndrăzneala în instituții de stat să introducă oficial denumirea de șvabi, nemți sau alții totuși au avut bunul simț și numele oficial nu s-a clintit și nu s-a făcut nici o confuzie cum se face de 18 ani cu denumirea de vlah, care n-ar fi prins rădăcini dacă ar fi protestat liderii românilor din Timoc Serbia și dacă ar fi ignorat cruciada sârbească sau bulgărească de asimilare forțată a identității înlocuind-o prin vlah pe cea de rumân. Astfel că astăzi ei nu știu cine sunt mai ales tineretul și liderii politici care au fost ușor de manipulat de administrația sârbescă întru-cât le puteau pune piedici în angajarea în muncă, făcând și aici o discriminare condamnabilă și de neuitat. Din potrivă au existat câteva perioade când s-au bucurat că a apărut sintagma de vlah că poate în felul acesta careva dintre lideri să tragă vreun folos personal. Mai de curând românii din Timoc au și un partid al vlahilor din Serbia

care n-ar fi obținut nici zece mii de voturi, zic unii, deși populația numără, afla cum este acuma, între 300-400.000. De aceea românii din Timoc care sunt de vreo 10-15 ori mai mulți decât românii din Banat nici azi nu au un deputat, prefect în parlamentul de la Belgrad, n-au un președinte de județ. A fost numit nu ales de curând președintele consiliului județean Bor domnul doctor Predrag Balășevici care poate de bună credință a acceptat și denumirea de vlahi numai să nu se întrerupă dialogul dintre sârbi și români.

Chestiunea aceasta a modificării structurii genetice a românilor din Serbia prin obligarea mamei fli tatălui să vorbească cu copilul în familie numai sârbește ca să-i fie mai ușor la școală, înseamnă că statul a izbutit să-i înlocuiască identitatea prin introducerea limbii sârbe ca limbă maternă la românii din Timoc. Procedul se află și la românii din Bulgaria unde există altă viziune despre cultura, școala și biserica fraților noștri din Bulgaria. Ei au izbutit să înființeze o universitate românească la Vidin în timp ce românii autohtoni n-au nevoie atât de universitate cât au nevoie de școli primare și biserici recunoscute oficial ca românești cu personal instruit în România.

Ștergerea identității românilor și camuflarea acesteia prin sintagma de vlah s-a făcut paralel cu sârbizarea sau bulgarizarea numelor de familie și de botez; de la 1833 până astăzi toate numele afla-zișilor „românovlahi” au fost sârbizate ori bulgarizate (1878), încât bietul om abia când moare sau când merge la armată află numele lui oficial, deci trăiește o viață întreagă fără să știe cum îl cheamă acolo la el în sat. Având în vedere că problema românilor de peste hotare este foarte complexă pentru că românii de peste hotare sau de lângă noi nu se confundă cu cei din diasporă sau cu emigranții, căutători de lucru. Pe noi ne preocupă în cel mai înalt grad ideea de a-i salva pe toți românii sau aromânii indiferent unde ar trăi și sunt autohtoni în anumite state învecinate sau mai îndepărtate.

Prioritatea numărul unu a neamului românesc este salvarea românilor și aromânilor din jurul și apropierea României. Putem să ne ocupăm și de enclave românești aproape asimilate în procent de 100% în Istria și la Megleno-români circa 5000.

1. Aceștia dorim să fie salvați de la asimilarea etnică și în grupa aceasta nu trebuie omiși românii de vârf cum sunt cei din Basarabia-Bucovina, românii de mijloc din Dacia Aureliană, cei dintre Morava Timoc Serbia și Bulgaria până la Marea Neagră care alcătuiesc aproximativ jumătate din națiunea română existentă astăzi, cam vreo 13 milioane români.

2. Pentru aceștia Asociația Astra Română a cerut introducerea lor în constituția României încă de la începuturi și s-a introdus articolul 7.; prin urmare românii de peste hotare autohtoni din sudul Dunării sau din nordul României fac parte din neamul românesc și ar trebui să aibă pașaport dublu ca să nu-și piardă identitatea pe care vecinii nu o recunosc.

3. În această problemă s-a acționat haotic, sporadic cu mijloace științifice destul de reduse fără colaboratori încercați care să-și devoteze ceva din viața lumească pentru salvarea fraților înstrăinați, uitați, asupriți și tăinuți și fără nici un fel de proiect pentru dezvoltarea culturală, școlară, bisericească, de radio și de televiziune.

4. Dacă s-ar reuși pe ici colo câte ceva trebuie să recunoaștem că este meritul fraților noștri români basarabeni, timoceni sau aromâni pentru că miniștrii de externe și guvernele României s-au implicat întâmplător în anumite discuții politice în țară sau în străinătate, dar n-a fost nimic temeinic care să pună în mișcare comisii, parlamente, comisii parlamentare fli europarlamentare care să verifice și să stopeze procesul de deznaționalizare forțată,

asigurând continuitatea.

5. Ne-a mirat faptul că presa centrală din România, unii minștri, ziariști sau scriitori, istorici, parlamentari nu știu să facă distincția între românii de peste hotare și cei din diasporă și emigranți. Nu știu încă denumirea românilor din dreapta Dunării cărora li se zicea pe la 1818 „timoceani” iar românii se numea „mizi” și după aceea vlahi. Deci dacă spunem românii din Valea Timocului înseamnă că ne referim la un ținut mic de la gurile râului Timoc care ar îngloba 10-20 de localități, în timp ce Tihomir Georgevici în cartea „Kroznaše rumune” (Printre românii noștri), Beograd 1906 găsea în Serbia vreo 482 de sate și orașe. Nici chiar liderii românilor timoceni nu înțeleg că dacă spui românii din Timoc e suficient, e ca și când ai zice românii din Oltenia sau românii din Maramureș sau din Banat, asta pentru că văi sunt multe în Timoc, este valea Dunării, valea Moravei, Mlavei, Resavei, Pecului și altele. De aceea în Evul Mediu slavii, în cronici, numeau provincia autonomă Margina, în imperiul turcesc, cu denumirea de Podunavia, adică un ținut pe văile Dunării.

6. Am sperat împreună cu alte organizații din țară care se ocupă cu românii de peste hotare și am și colaborat cu domnul deputat Ștefan Glăvan fost ambasador al României la Belgrad, ca să întocmim un proiect pentru înființarea unui mic parlament al românilor de peste hotare care să lucreze după anumite etape și după un anumit program și o anumită procedură bine gândită. Aici putându-se evidenția oamenii aleși ai românilor din Timocul sârbesc, Timocul bulgăresc, aromânii din Macedonia și Basarabia etc., însă toate acestea au fost numai proiecte rămase în stadiul de uitare.

7. Au existat perioade, mai recent, în care românii din Timoc Serbia își puneau întrebarea dacă mai există Departamentul românilor de pretutindeni.

8. Nu ne amestecăm în probleme de organizare a acestui departament, care din păcate nu știm ce a făcut pentru românii de peste hotare în 18 ani. Măcar să fi publicat o istorie, o carte de folclor a românilor din Basarabia, Timoc sau de la aromânii sau măcar dacă ar fi reușit să înființeze un post de radio-televiziune care să aibă instalația lângă Bor pe muntele cel mai înalt numit „Văru Negru”-„Crni Vârh”. Cu toată prietenia milenară care atârnă pe spatele nostru încă din Evul Mediu nu s-a putut ca acești români în cel puțin 10 raioane în proporție de peste 90% să aibă astăzi un ziar și un post de radio-televiziune la care să participe profesioniști din țară și din teritoriu.

9. Primul care s-a implicat direct de românii de peste hotare a fost domintorul Alexandru Ioan Cuza și guvernul Bolintineanu de atunci care a primit în 1862 pe dealul Filaret 12 copii aromâni la școlile românești din București, erau primii elevi care au venit călări 2 săptămâni din Macedonia la un liceu românesc conduși de un călugăr Averchie care izbutise să afle la Constantinopole că în România nu sunt numai biserici românești dar sunt și fcoli, și universități și cărți. De atunci a crescut interesul românilor din Macedonia și din Tiomc mai târziu pentru a studia la liceele sau universitățile din România. Eu am fost unul dintre copiii născuți în Timoc satul Zlocutea (azi Alexandrovac) care auzind că există în România cărți scrise în limba română și școli, licee, la vârsta mea fragedă am trecut clandestin Dunărea numai cu 10 dinari în izmene și m-am înscris la liceul „Traian” din Turnu-Severin, devenind bursier. Deci cunosc această perioadă ca unul care am venit în România de dragul limbii române, pe care atunci când o citeam cu greu, pentru că nu cunoșteam alfabetul latin, plângeam și acopeream literele cu lacrimi părăndumi-se că aceasta este o îndeletnicire mesianică care mă leagă de vatră și de Dumnezeu. Știu foarte bine că am avut legătură cu minis-

terul învățământului unde ultimul director general a fost Augustin Caliani, un aromân cu suflet și îndemânare pedagogică. Pe atunci toate școlile românilor de peste hotare erau dirijate de doctorul Constantin Angelescu fost ministru și directorul Stanciu Stoian, și alții. Se poate susține că prin 1937-1940 școala românească de peste hotare se afla sub protecția financiară a guvernului român și întreținea în Bulgaria, în Albania fără Serbia peste 100 de școli primare, liceale, normale, de menaj etc. N-am auzit de când sunt pe cineva să se fi plâns că n-a fost ajutat de către ministerul învățământului de atunci să se cultive și să se instruiască. De aceea cred că este foarte util ca domnul ministru Cristian Diaconescu al afacerilor externe să nu uite fli să colaboreze cu doamna Andronescu, ministrul educației, pentru ca să se înoade firul continuității școlii și culturii românești în Balcani.

10. Din presa de astă-vară și de mai târziu am urmărit cu interes personalitățile care s-au încumetat să treacă Dunărea și să ia legătura cu românii din Timoc, din zona Cladova, Negotin și Bor. Aici am remarcat câteva nume care m-au interesat simțind că ele inspiră o încredere și admirație pentru ceea ce fac. Unul era consilierul domnului președinte Traian Băsescu care astăzi este secretar de stat la Departamentul Românilor de peste Hotare, Eugen Tomac. Mulți români lideri de peste hotare ca și din țară ar vrea să colaboreze cu această personalitate distinsă, incoruptibilă și român neaoș de peste hotare.

11. După modesta noastră părere cred că primul lucru care se va întâmpla cu românii de peste hotare ar fi să se organizeze, să existe un mic comitet care să se ocupe de prioritățile românilor din Timoc, din Basarabia, din Albania, din Macedonia etc. în primul rând să se aprecieze cheltuielile de care au nevoie pentru anumite activități culturale atât românii din teritoriu cât și cele care sunt din țară (câteva) care lucrează în acest domeniu și care publică reviste și cărți, și să se stopeze obiceiul de a se cerși bani de la alții pentru românii de peste hotare.

12. Trebuie revizuite relațiile politice și diplomatice existente cu Serbia care ignorează nu numai hotărârile românilor din Timoc dar și pe cele luate de parlament de la Strassburg sau guvern. Este imperios necesar să se revizuiască tratatul de prietenie și amicitie din 1995 semnat cu Iugoslavia în care apare o singură minoritate în Serbia și anume minoritatea din Banat, omițându-se o minoritate de 10-20 de ori mai mare, cea din Timoc. Ori aceasta este o eroare politică care nu poate fi trecută cu vederea și trebuiește reexaminată printr-un act adițional anexat tratatului și modificat articolul 20 care ne este defavorabil în procent de peste 80%.

Făcându-se concesii de ambele părți afla cum sunt uzanțele internaționale se vor lămuri pe căi directe minusurile și plusurile politicii noastre de aproape 2 decenii în care România a fost pe flanc în deficit. Bazându-ne pe dictonul latin „Erare Humanum Est” rezultă că nu se poate porni la un drum lung cu carul ruinat și boii îmbătrâniți. Să se comunice o notificare și să se excludă definiția de vlah atribuită în mod forțat și artificial de comuniști și mai apoi de naționaliștii sârbi și bulgari. În ipoteza în care provocările în jurul acestei sintagme continuă considerăm că trebuie apelat la parlamentul de la Strassburg și chiar la tribunalul penal internațional, deoarece în mod intenționat se caută modificarea identității unei națiuni care sub regi vreo 100 de ani s-au numit „rumâni” iar acum îi silesc pe liderii acestora să-și spună vlahi spre a li se camufla identitatea și stopa orice încercare de înflorire sau dezvoltare a culturii populare sau școlare, bisericesti.

13. Sârbii și bulgarii precum și grecii chiar, îi consideră pe români

popor pasiv care poate fi dus cu vorba de sus în jos și de aceea se și vede că în 19 ani nu s-a făcut nimic.

14. Deși domnitorii români la începuturi au construit mai multe biserici și mănăstiri în sudul Dunării adică în Podunavia decât în nord în perioade în care sârbii și bulgarii nu se întinseseră în aceste părți și de aceea cele mai vechi mănăstiri sunt ale voievozilor români. Radu cel Mare avea în zona Zaicear construite vreo 10 mănăstiri și un mic palat care se numește și astăzi de sârbi „Conacul lui Radulbeg”.

Sârbii n-au între Morava-Timoc, Dunăre și munții Artani, deci în provincia aceasta de aproximativ 12.000 km² o biserică sârbească, o mănăstire sârbească, o piatră funerară, o placă de marmură sau de metal, un nasture chiar din vremea aceea care să fie atribuit unui voievod sârb din care să se tragă concluzia că sârbii au trecut pe aici cândva, adică măcar înainte de anul 1800. O cronică turcească de la 1560 arată că în această perioadă erau în Sangeacul Vidinului vreo 498 de sate rumânești, vreo 50 de cătune, 18 moșii turcești și 28 de mănăstiri ale domnitorilor români din acea vreme. Din cartea „Desanka Bojanici Lucacs”, „Vidinskijat Sandjac Prez XV-XVI-vek”, Sofia 1973 rezultă că primele biserici din Timoc au fost zidite de domnitorii români și întreținute de ei, și erau mai multe în dreapta Dunării decât în stânga. Nu ne vine să credem că preasfințitul episcop Iustin al bisericii ortodoxe sârbe din Timoc are ceva de obiectat față de aceste documente. Este dreptul sfinției sale să aibe păreri dar nu să aducă judecăți definitive și irevocabile bazate pe cine știe ce argumente născocite în birouri. Totuși Preasfințitul episcop Iustin de la Zăiceri are meritul că a vorbit mereu despre biserica românească și a făcut un bine fără să vrea. Pentru că așa e firea omului, când îi faci un rău unuia sau unei colectivități toți se întrebă de ce, și populația în loc să execute ordinele venite de sus, consideră aceste ordine suspecte, pe care biserica creștină le respinge. Dacă n-ar fi fost presfinția sa episcopul Iustin noi n-am avea azi biserică la Malainița. Pentru că el punându-ne piedici a avut rezultate contrare, pentru că așa sunt românii, paradoxali, n-au încredere în sfinți decât dacă-i văd. Mai recent am aflat că s-a făcut o primă slujbă în limba română și în biserică din Bor, dar și la Bigrenița și Lațcovo unde românii au plantat în câmp o cruce înaltă ca să nu poată fi furată și unde în fiecare duminică vin și se închină la aceasta ca la o biserică, e vorba de credincioșii din satele românești din jur. Procedeu acesta va fi valabil până când vor apare primele zeci de biserici pe roate despre care am auzit că vreo două biserici au și trecut Dunărea la românii din Timocul bulgăresc unde statul bulgar și patriarhul Chiril și mitropolitul Domițian al Vidinului nu mai pun piedici în dezvoltarea bisericii românești în teritoriu. Rămâne de văzut cât de puternică va fi piatra unghiulară pentru biserica românească în Timoc.

15. L-am întreba pe ilustrul episcop Iustin cine a construit prima biserică din Zaicear după Radu cel Mare, pentru că noi știm din cărțile sârbești că prima biserică în Zaicear a fost zidită de către „Vlah Barbu” la 1780-1790, deci 10 ani a muncit părintele răposat Barbu venit din Banat peste Dunăre în provincia autonomă Margina să înalțe o biserică pentru creștinii de aici care desigur pe atunci încă nu se revărsaseră spre Timoc. Dar să luăm și alte exemple de pildă la Negotin tot în cartea sârbească (Spomenica Timocke Eparhije) scrie că biserica au zidit-o aromânii (1803) firește puși de către cneazul românilor de atunci Stancu Carapancea, stăpân peste mica Republică Margina. Ce părere aveți Preasfinția voastră că până și biserica din Pojarevaț (Podul Lung) este ctitorită pe banii și pe munca lui Stoian Aranitovici venit și el din Vlahia, zidire făcută la 1732. Unde erau sârbii atunci proprietari?

Binecuvântează-ne Preasfințite episcop și pe noi cei care nu știm atâtea carte din canoanele mâncate de molii din Evul Mediu și arătați-ne un singur document că sârbii au construit vreo biserică până la 1800 pe undeva prin Timoc și asta mai mult pentru ca să vă liniștiți că nu sunteți singuri pe pământ și că puteți conta pe noi românii și pe lumea asta și pe cealaltă, dar să vă întrebați de ce românii „ungureni” și din Homole obișnuiau până acum o sută și ceva de ani să așeze pe lângă mort un ciomag de obicei de corn ca să se apere cu el de sârbi pe lumea cealaltă. Să fie prietenii sârbi chiar atât de cruzi încât să-i urmărească pe bieții noștri români și pe lumea cealaltă, și aceștia să fie nevoiți să i-a arme de apărare. Despre acest obicei vorbește un sârb nu un român Tihomir Georgevici în cartea „Kroznaše Rumune” (Printre românii noștri), el va fi martor odată chiar dacă e sârb și nu știm cum o să vă apărați, pentru că sunteți un om milos și cu frică de Dumnezeu.

Dar să vă mai dau un exemplu de prietenie sârbească, pentru că nu credem că românii din zona Margina sau Craina vă poreclesc și astăzi „sârbațici” afla cum ne porecliți voi pe noi azi vlahi. Ei bine, românii din zona Borului când dau de pomană morților pun în capătul unei colinde un bănuț pentru ca sfântul Petru să-l dea sfînților să păzească pomenile românilor să nu le fure sârbii. Mă gândesc dacă mai există o prietenie atât de îndelungată ca cea pe care o au românii timoceni și sârbii din Timoc, încât să se urască și pe lumea cealaltă.

16. Merită ca biserica ortodoxă română să se roage pentru sănătatea Presfințitului episcop Iustin să-l ajute și pe el să fie sănătos și să se roage fli pentru bisericile noastre și pentru biserica sârbească ca să înflorească, că toți suntem creștini, pentru că dacă nu era el să ne facă atâtea greutăți încă mai dormitam și băjbâiam fără o căpetenie pe care o cunoștea doar Dumnezeu acolo în Timoc la Malainița, adică pe părintele protopop Boian Alexandrovici. Părintele Boian este omul lui Dumnezeu și nimeni n-are voie și permisiunea să-l persecute și să-l provoace, pentru că cine ridică sabia de sabie va pieri. Iar părintele Boian are o misiune de la Dumnezeu ca să facă biserică peste tot și la sârbi, și la bulgari și la românii timoceni deoarece toți sunt oameni și toți sunt fii ai lui Dumnezeu. Ce pierdeți dacă ne unim și facem biserică în fiecare sat, facem școală în fiecare sat, asta pentru că satul fără biserică și școală, este ca omul fără inimă și vedere de la Dumnezeu.

Sârbii sunt foarte prietenoși cităm un caz din istorie și anume că înaintea de anul 1800 când era principe al provinciei autonome Margina, Stancu Carapanca, a găsit un singur om care știa să scrie, și acela era sârbul Danil Alexici din Sirmium (Srem) de aceea l-a angajat secretar la cancelaria domnească iar acesta s-a purtat atât de frumos încât a izbutit un timp să-l detroneze și chiar mai mult să-i i-a fli nevasta. Asta era morala oamenilor aleși din vremea aceea. Principele Stancu s-a plâns la pașa de la Vidin Osman Pasvanoglu de origine albanez care l-a chemat pe sârbul Danil Alexici la judecată și fără să-l întrebe nimic i-a tăiat capul pe loc, poate că așa se făceau judecățile pe la anii 1807. Dăm exemple așa cum ne vin și sperăm că vom da și exemple bune pe care am dori să vi le cerem de la toți cei care citiți această revistă electronică transmisă pe întregul glob.

Nu știm cum s-ar simți de pildă sârbii cum ar fi cei din Kosovo să fie în locul nostru, să li se dea și lor drepturi să nu le poată duce, și cum s-ar simți o familie de sârbi de undeva dintr-o provincie din România nu numai din Banat când i s-ar interzice folosirea limbii mumești la școală, biserică, la radio-televiziune, în judecătorie, în primărie și-n „geantămărie”. Apoi ne mai întrebăm, pe bună dreptate, dacă românii timoceni ar avea toate aceste drep-

turi adică recunoscute prin constituție la biserică, școală, radio, televiziune, judecătorie și altele prin descentralizare, ce pagubă ar avea sârbii sau bulgarii. Că nimeni nu le-ar lua o palmă de pământ și nimeni nu s-ar lega de integritatea lor teritorială, independența și suveranitatea. Atunci ce rost are războiul acesta înghețat între români, sârbi și bulgari ca să ne ruineze, să ne provoace și să stăm cu blestemul pe buze în fiecare zi.

Românii caută să rezolve lucrurile complicate pe căi pașnice pentru că prin forță și război se pricepe fiecare și mai ales v-ați priceput voi sârbii că ați săpat la rădăcina țării voastre cu sapa naționalismului până ați distrus o țară prosperă, cultă, civilizată și înfloritoare ca Iugoslavia. Dumneavoastră, preoții sârbi din fosta Iugoslavie nu sunteți plătiți de popor ca să faceți poliție, să urmăriți pe unul, pe altul, să confiscați și să dărâmați, ci sunteți puși pe aceste posturi ca reprezentanți ai lui Dumnezeu, să-i învățați pe enoriașii din sate și orașe să se ducă la biserică, să se roage lui Dumnezeu, să se iubească unii pe alții ca frații și fiecare să stea de vorbă cu biserica și Dumnezeu în limba lui maternă. Ce rău fac românii dintre Morava Timoc atunci când vorbesc și se roagă în limba lor strămoșească? V-ar plăcea să faceți voi același lucru, să vă uitați cultura, credința, obiceiurile atunci când ați fi minoritari să zicem undeva în Grecia, România, Italia sau altă țară. Preoții nu sunt soldați ai armatei, ei fac parte din armata lui Dumnezeu de aceea trebuie respectați, dar cum să-i respecti dacă ei dărâmă biserici, caterisează preoți români, îi condamnă și nu pot să vadă cum se dezvoltă și cum înflorește biserica românească acolo unde a fost biserică creștină încă din secolul al III-lea sau al IV-lea după Hristos în localitatea Aquae, de la Decebalum (Prahovo) pentru că documentele vremii spun că aici în sudul Dunării unde împăratul Traian a făcut un pod la Cladova se spune că au fost construite primele biserici creștine din Europa. Ori documentele arată că voi vecini noștri sârbi ați venit mai târziu în Europa, aici în Balcani și v-ați creștinat târziu, poate cu o mie și ceva de ani mai târziu decât noi românovlahii din Serbia. Dacă nu se va putea să ne înțelegem vom putea folosi și noi mijloacele pe care ni le pune la îndemână puterea lui Dumnezeu și nu s-a văzut pe pământ un popor care vrea să fie liber și nu slugă la sârbi, bulgari sau alți să nu izbândească și să nu devină popor liber, stăpân pe sufletul lui, cultura lui, biserica și averea lui. Până la urmă va trebui găsită o formulă juridică de împăcare a celor două biserici de către justiție și nu suntem departe de această nefericită situație. Cineva va plăti toate cheltuielile, toate sudorile, injosirile și umilințele prin care am trecut și trecem. Dumnezeu să vă dea minte, noroc, sănătate și înțelepciune ca să vă treziți și să ne înțelegem.

Așa că aici respirăm adânc îl rugăm pe Dumnezeu să ne vadă și să ne audă dorințele noastre, a celor înjosiți, înrobiți, înfometati de grai și suflet românesc încât mai avem răbdare ca Dumnezeu să-i trezească pe vecinii noștri și să vadă și să audă că ei nu sunt singuri cetățeni ai acestui pământ, ci mai sunt și alții.

06 .02.2009

Cristea SANDU TIMOC

ASTRA ROMÂNĂ, P-ta Victoriei nr.3 ap. 15, Timișoara
HYPERLINK "mailto:astra_romana_timisoara@yahoo.com" astra_romana_timisoara@yahoo.com

Rugăm călduros cititorii să urmărească site-ul HYPERLINK "<http://www.timocpress.info>" www.timocpress.info, al fraților noștri din Timoc Serbia, de unde veți obține imagini și ultimele știri despre persecuția românilor. Vă mai rugăm pe toți să nu ne uitați și să ne trimiteți e-mail-ul

prietenilor și al tuturor celor care au e-mail-uri în fiecare sat. Noi facem toate aceste proceduri continuu, săptămânal și gratis. Dumnezeu să vă dea sănătate!”

Am trudit la copierea, la diacritizarea acestui text cu mânie și cu bucurie; satisfăcut și revoltat, frustrat și “bogat”, în final recunoscător autorului pentru lecția de omenie dată nu doar sârbatnicilor și bulgărarilor, ci tuturor românilor, analfabeți («Doar și noi suntem sârbi!», cum zbierau toți cristoii, de pe toate gardurile, când NATO bombarda Belgradul, iar redactorul șef (cum să-l uit?) ne explica cum stăm cu frățietatea (istorică!) ortodoxă dintre români și sârbi.

Repet ce am mai spus: în 1999 colaboram în *Cotidianul*, condus de Cristoiu; fusesem poftit de prietenul Liviu Ioan Stoiciu să “contribui”. Scriam ce și cum îmi venea, însă minune mare: Cristoiu, așa cum îl vedeți, nu-mi interzicea textele propuse de LIS (cum făcuse ditamai Manolescu la *România literară*, apoi la *Viața românească* - cele pentru care fusesem antisemitizat de H. Zalis, turnător bătrân, Marta Petreu, Cistelecan, Gârbea, Prelipceanu, din generația tânără, și gata-pensionată). Însă șmecher nevoie-mare, Cristoiu îmi feliă fiecare text - de 3-5 pagini - în câte 5-7 porțioare, încât să nu se mai înțeleagă ce vrea Goma-ăla. Revin la LIS: nici vorba să mă cenzureze, nici măcar să-mi dea “sfaturi prețioase” că-cum să-mi masakrez eu singur textele, doar la un moment dat, la telefon, m-a întrebat:

«Cu cine sunteți? Cu NATO?»

«Cu cei care sunt alungați de pe pământul lor, din casa lor, din țara lor», i-am răspuns, patetic, ca un basarabean ce sunt.

«Adică împotriva sârbilor...»

«Adică împotriva năvălitorilor care-i silesc pe băștinași să plece de pe pământul lor - din întâmplare tot slavi : ruși la noi, în Basarabia și Bucovina, sârbi în Kosovo...»

Îl simțeam pe LIS neconvins de discursul meu, violent, antisârbesc în texte. Însă nu s-a atins de o virgulă.

Scriam în ele ce știam din istorie. Și din memorie.

Daca LIS nu mi-a reproșat nimic - și nu m-a cenzurat (până și Cristoiu se dovedise a fi mai intelectual decât Manolescu...), am fost criticat, negat, înjurat, bălăcărit de tovarășii-cititori-anonimi care ma acuzau ca spurc sfintele legături de creștinătate și de prietenie cu poporul martir sârb. Nu le-am răspuns - cui; Anonimului la Român? - spunându-mi ca măcar le-am trezit curiozitatea; vor citi și vor afla care era creștinătatea-frățietatea sârbului față de noi, valahii nu de ieri, ci de la Kosovopolie...

Toți redactorii care scriau despre evenimentele din Iugoslavia cântau pe o singură voce. Sârbul: martir; americanul:

călu. “Bibliografia” le era, nu atât săracă, subțire, cât... redusă la argumente ca: «Marele poet Adam Pusloici îi spusese nesfârșitului Nichita...»; «Marele Nichita, într-o convorbire cu poetul sârb Pusloici, rostise...»...

Or, nefericitul de mine, înainte de 1977, auzisem cu urechile mele ce tot borborigmă Nichita (despre orice) și ce “răspundea” marele Pusloici - nimic demn de reținut.

Jur: nu-mi par bine că mi s-au confirmat cele știute despre sârbi.

Jur: îmi pare bine că românii mei sunt ceva mai breji.

Luni 9 februarie 2009

Sem-pa-tec, “frenциul doctor” Kouchner, vorba colonelului Gheorghe Vasile, comandantul Rahovei: acuzat ca a folosit funcțiile guvernamentale, pentru a aduna *fric-fric-fric* (parale), mai cu seamă de la dictatorii africani pe care, în public, apărătorul drepturilor omului, îi afurisea de zor; pentru a o strecura pe Christine Ockrent, nevasta de la el, odioasa jurnalistă (nu mă mai întind asupra faptelor ei de Vâșinski batavo-americo-franceză, cu fustă am făcut-o în Jurnal de zeci de ori) în înalte funcții, deși prin lege orice soție de ministru trebuie să-și găsească o slujbă cinstită în sectorul privat... Asadar, Simpaticului Bernard («hăl cu sacul de orez în spinare, pe o plajă somaleză, unde cărase după el o echipă de filmare») a fost pus la zid într-o carte semnată de jurnalistul Pierre Péan (cu care a mai avut un proces - pierdut - în legătură cu Rwanda).

Cei pe care îi interesează conflictul Kouchner-Péan - să se informeze, eu am altă treabă: să-mi aduc modesta contribuție la nemurirea celebrului trotskist de inimă și scurmă-praf israelianist fără frontiere pentru ce i-a scăpat în cursul unei invitații de a răspunde acuzațiilor:

După ce, tremurând de sfântă indignare - dar cine e acest Péan, ca să-l acuze chiar pe el, “Le Grand Bernard” de câștiguri ilicite, cu dictatorii africani, face pe niznaiul, când el, toată lumea o știe: “a avut atâtea contribuții la pacea-în-lume”... Ajuns aici, Kouchner s-a lăsat dus de valul spaimei de deconspirare și a spus cam așa, înșirând meritele sale în restaurarea păcii în lume:

‘Dar eu am fost acela care am obținut coridoarele umanitare, în Ghaza...’

Toată lumea știe - în fine, toată lumea care citește și reține ce a citit - ce a fost povestea cu coridoarele: o aia cu cucoșul roșu:

“Coridoarele” au funcționat - cu hopuri, cu sughițuri - “câte două ceasuri, între orele... și...”, Israelul fiind statul care

promite totul, dar nu respectă nimic, niciodată promisiunile;

Nu “toată lumea” - ci doar o părticică din ea a citit intimul Jurnal al meu de pe internet în care mi-am dat cu părerea despre “contribuția” lui Bernard Kouchner, cererea lui adresată Israelului agresor în chestiunea coridoarelor fiind una umilă, diversionist-sionistă și mai ales *minimalistă*: dacă tot se băgase în... negocieri, apoi să fi cerut încetarea imediat a agresiunii israeliene și descercuirea Fâșiei Ghaza, ghettoizată de trei ani de zile!

Și pentru că nu mă pot stăpâni de a face apropieri răutăcioase cu “ghettoul din România comunistă” - avînd un regim mai puțin feroce ca pe timpul lui Dej, al Anei Pauker, a lui Kișinevski - iată cu ce se lăuda Manolescu din suvenirurile de “rezistența prin cultură” în primul rând a sa, abia apoi a colegilor săi, scriitorii: cu *asistarea* sa (nu cu *participarea*), la o ședință în care *i s-au spus* lui Ceaușescu multe adevăruri... De parcă nu tot un ardelean - și încă filosof: Ghișe recomanda: discuțiile pot avea loc între patru pereții Casei Scriitorilor (“unde îl puteți critica și pe tovarășul Ceaușescu, dar cum ați pășit afară, pe trotuar...”). Alături de dârjii Manolescu, Ghișe, Buzura, Titus Popovici îl așez pe ardeleanul tulbure Paler: “moralistul de la Lisa” - după ce fusese corespondentul Agerpres la procesul Beldeanu (știe careva cine a fost Beldeanu, ce a făcut el - și mai ales ce rol a avut Paler?), a încercat, prin 2005 să toarne vin în apa chioară cu care-i îmbăta pe amnezicii Dorin Tudoran, Papilian, Dimisianu și alți anticomuniști arătîndu-și mușchii culturalicești, pretinzînd că ei (scriitorii, dè) nu fuseseră defel niște lași, cum pretindea Goma, ba chiar *în anume ședințe* (!) se dovediseră de o... demnitate și de un curaj drag și lui Manolescu (mai ales că vorbeau alții, nebunii de serviciu, el ascunzîndu-se îndărătul spătarului scaunului din față, dimpreună cu Țoiu și șoptindu-și bancuri reacționare, despre... Zăroni, alt ardelean, drept: nu și făgărășean...).

Marți 10 februarie 2009

Tot în-boală. Am să folosesc acest timp, ca să corectez transcrierile autofilmărilor. Am făcut vreo 10 pagini - record!

Vineri 13 februarie 2009

Nici o ameliorare. Trag ca în jug la corectările celor 15-20 pagini din autofilmări. Greu al dracului.

Sâmbătă 14 februarie 2009

M-am hotărât să reproduc aici excelenta analiză a **Istoriei...** lui Manolescu, semnată de Bogdan Crețu (textul integral, nu ciopârțitul):

“Eșecul lui Nicolae Manolescu

Nicolae Manolescu a ajuns la ora bilanțului. Din 1993, când a renunțat la cronica literară, vreme de 15 ani s-a hrănit din faima câștigată în special înainte de 1989 și din promisiunea acestei Istorii critice a literaturii române, de curând apărută la editura Paralela 45. De la aceea din 1941 a lui Călinescu, obiect de cult al istoriografiei noastre literare, nu mai avem nici una care să cuprindă totul și care să respecte regulile genului, stabilite, în cultura noastră, la finele anilor '30, tot de Călinescu. Tentativele unor Al. Piru, Ion Rotaru, Dumitru Micu sunt simple lucrări didactice, cumiți, care nu au reușit să se impună. A rămas în critica română prejudecata că doar o astfel de sinteză face un critic să fie mare, cel mai mare, dacă așa ceva e cu putință. Nici un critic român de la Călinescu încoace nu a mai avut atâta autoritate precum Nicolae Manolescu. Cariera sa aproape mitizată de dinainte de 1989 se cerea încheiată cu sinteza sintezelor. Numai că, deși este, cert, cel mai important și mai harnic critic de întâmpinare din timpul comunismului s-a văzut deja că nici măcar fanii orbiți ai săi nu vedeau în el și un istoric literar pe măsură. E nevoie de altfel de arme, de alte operații, de documentare exhaustivă, de răbdarea de a verifica la sursă informații, de puterea de a reciti tot, fără a rămâne la stadiul lecturilor anterioare, de calm, de spirit critic și, nu în ultimul rând, de onestitate și de caracter pentru așa ceva. Și de ambiție, e adevărat, dar doar susținută de celelalte calități. Un istoric literar este în primul rând un cercetător, un ascet al bibliotecii și abia apoi un critic. El își formează o viziune de ansamblu și își exercită dreptul de a da verdicte în baza unor argumente desfășurate la vedere. Capriciile nu își au locul într-un asemenea demers. Cine a citit corespondența lui Călinescu cu Al. Rosetti își poate face o părere despre ce implică o asemenea corvoadă. Criticul interbelic recitise opera integrală a autorilor pe care îi trata, descoperise, în multe cazuri, documente noi, crease, din nimic, o imagine coerentă a literaturii noastre. Adevărul acesta este: marea miză a Istoriei călinesciene e chiar crearea literaturii române ca sistem, ca organism coerent, cu o tradiție bine delimitată și cu direcții specifice. Din această pricină însemnătatea ei este covârșitoare și orice tentativă de concurență este condamnată la epigonism. Dovadă și faptul că, în anul de grație 2008, sinteza lui Manolescu nu depășește nici ca metodă, nici ca intuiție și nici ca ierarhie valorică lucrarea lui Călinescu. Ba chiar aș spune că la el se simte subordonarea complexată față de capodopera înaintașului și, după 1941, când nu îl mai poate fixa ca reper, se simte o confuzie valorică și metodologică, vizibilă în periodizare, în clasificări și chiar în verdicte. Prin urmare, nu o sinteză care să rein-

venteze imaginea literaturii române așteptam de la Manolescu, întrucât știam că așa ceva nu mai e posibil, ci o testare a posibilităților analitice pe care exegetul le demonstrase anterior pe materialul unor opere recitite și studiate cu aplicație. Dacă era un pariu pe care Manolescu l-ar fi putut câștiga detașat, acela privea literatura contemporană. Or, după cum se va vedea, acesta este unul dintre eșecurile cele mai clare ale celui care a scris, la firul ierbii, vreme de peste 30 de ani, despre aproape tot ce a fost mai important în literatura postbelică.

Unele dintre calitățile necesare unui istoric literar înșirate mai sus nu îi prisosesc autorului Istoriei critice. Dintre toate, el posedă în cel mai înalt grad ambiția. A vrut să scrie o istorie a literaturii nu din vocație, nu dintr-o nobilă intenție didactică, ci pur și simplu ca să rotunjească o carieră care înainte de 1989 părea strălucită, iar după un relaș de 15 ani își arăta deja lacunele, în ciuda preoților care nu încetau să officieze în templul Manolescu. Eșecul recunoscut, mai mult sau mai puțin direct, până la data în care scriu acest comentariu, deocamdată la nivel formal (Paul Cernat, Marius Chivu) și, mai serios, în comentarii aplicate (Alex Goldiș, cel mai bun, Dan C. Mihăilescu, Daniel Cristea-Enache și Mihaela Ursa – pe blog) demonstrează că, odată cu această carte, cota lui Nicolae Manolescu începe să scadă. Vocea lui nu le mai anulează pe celelalte, nu mai are puterea de a face și a desface destine de scriitori. Oricum, cred că doar contextul anormal de dinainte de 1989 putuse da atâta putere unui critic (unui foiletonist, de fapt) care nu și-a făcut, la urma urmelor, decât meseria. Poate mai bine decât alții, dar fără a pune între el și colegi o distanță atât de mare, încât să fie justificată poziția sa de patriarh al criticii postbelice. Simțind acest lucru, Nicolae Manolescu a forțat încheierea Istoriei sale, care reprezintă pariul său final. Cu ea spera să dea lovitura și să-și consolideze poziția de lider incontestabil al criticii noastre contemporane. În lumea noastră, acest țel se traduce prin câștigarea puterii. După această carte, imaginea criticului Manolescu nu mai poate fi schimbată; nici în rău, dar, mă tem, nici în bine.

Metodologie

Declarat, metoda rămâne aceea cunoscută din primul volum, apărut în 1990. De fapt, acesta se mută, cu minime diferențe, în prezentul tom. Fără a fi adus la zi în ce privește bibliografia, fără a se tempera unele escapade critice datorate descoperirii unui tărâm al istoriei literare nefamiliar criticului (de pildă, entuziasmul naiv stârnit de citirea psaltirii versificate a lui Dosoftei: „A străbate Psaltirea echivalează cu o călătorie printr-o țară a minunilor poetice”). Altfel, la nivelul declarațiilor, criticul rămâne fidel programului său de a recupera, odată cu operele propriu-zise, și istoria receptării lor. „O adevărată istorie literară este totdeauna o istorie critică a literaturii. Adică una scrisă la două mâini”, declară el, bucurându-se de concretizarea plastică a ideii în litografia lui Escher.

Prin urmare, pactul este următorul: parcurgând sinteza aceasta, cititorul nu va afla doar interpretările lui Manolescu, ci va avea prilejul să se pună la punct și cu istoria receptării cutărui autor, măcar în

momentele ei cele mai importante. Insist asupra acestui punct întrucât voi fi silit să revin la el. De fapt, după cum sper că voi argumenta, Manolescu se slujește de contribuțiile critice anterioare nu pentru a le încorpora în propriul sistem de lectură, ci pentru a evita el însuși o cercetare amănunțită a unor perioade în care nu se simte la largul său. Pe șleau spus, vizitarea criticii îl scutește de (re)lectură, îl ajută să mimeze competența acolo unde e clar că nu e decât un harnic și abil colportor. Ba uneori alege din bibliografia de specialitate doar ceea ce îi convine, ceea ce nu îi concurează ipotezele. Istoria critică nu este, s-a mai observat, o carte generoasă cu anterioarele contribuții critice, ci una orgolioasă, care îi subminează șiret pe rivali și manipulează istoria receptării după propriul interes.

Canonul, canonul...

Ceea ce pare a fi în plus este miza stabilirii canonului, care în prefața din 1990 pe Manolescu nu avea cum să-l preocupe propriu-zis. Discuția aceasta, legată de canon, este una dintre achizițiile postdecembriste ale criticii noastre. Ea nu e lipsită de tâlcul ei în acest context. Se joacă o întreagă comédie a autoproclamării drept principal contributor la canonul contemporaneității aici. „Canonul se face, nu se discută”, își reia criticul mai vechile considerații, lăsându-și cititorii să sesizeze singur unde bate: vreme de 30 de ani, el nu a pierdut vremea cu teorii, nu a inventat concepte goale, nu a confecționat ierarhii pe care să le argumenteze direct, ci a luat pulsul operelor, a ieșit în întâmpinarea lor și le-a dat notă de trecere sau nu. Prin urmare, a făcut, nu a discutat canonul. „Bătăliile canonice” ar fi patru la număr: prima, cea dintre junimiști și pașoptiști, cu impunerea criteriilor lui Maiorescu, care devine, astfel, un făuritor de canon; a doua, cea a modernismului, care, grație programului lui Lovinescu, dar și sedimentărilor din Istoria lui Călinescu s-a impus; a treia ar fi cea dogmatică, din anii '50, care a impus valorile ideologiei, deci proletcultismul. Tartorii acestuia au fost criticii dogmatici, precum Ovid S. Crohmălniceanu, Paul Georgescu, Ion Vitner, Eugen Luca, Nicolae Moraru etc. Dar acesta nu e de luat în seamă, întrucât omite programatic valoarea estetică. Și, în fine, recuperarea modernismului și tentativele postmoderniste (care nu au reușit să impună un canon, ci doar o paradigmă) aparțin anilor '60-'80. Firește, ce e mai simplu decât să închizi întreaga discuție cu previziuni de genul: „Un canon nou se întrevede abia în jurul anului 2000, când generația din urmă pare tot mai dezinteresată de lecturile generațiilor dinainte și când nume, până deunăzi sacre, de scriitori încep să fie ignorate de urmașii întru literatură”. Rețin de aici că există trei critici întemeietori (Maiorescu, Lovinescu, Călinescu), cărora de bună seamă că li se mai adaugă vreunul, care are meritul de a fi impus ierarhia literaturii postbelice. Nu o fi chiar Nicolae Manolescu însuși?

Asta din Introducere nu o aflăm, doar o subînțelegem. Dar nimic nu ne oprește să decupăm, din Postfață, un fragment dintr-un eseu al lui Sorin Alexandrescu (scos și de alți comentatori la lumină). Scrie distinsul exeget, citat, cu toată modestia, de Manolescu (după o amânare, în capitolul pe care i-l dedică, pe post de aperitiv, de excitare a

curiozității): „O discuție despre canon ar trebui să pornească de la recunoașterea faptului evident că «ordinea literară» românească a fost stabilită de patru oameni: Maiorescu, Lovinescu, Călinescu și Manolescu. (...) Însemnătatea «celor patru» este enormă”. (p. 1451) Primul ar fi creat criteriile esteticului, al doilea le-ar fi ilustrat militând pentru modernizarea și urbanizarea literaturii, al treilea ar fi creat prima imagine coerentă a literaturii naționale, iar cel din urmă ar fi respins „asalturile staliniste și neoașiste”. Este exact lista bătațiilor canonice descrise de autorul Istoriei critice în primele pagini. Ce coincidență! Prin urmare, în prefață, Nicolae Manolescu nu face decât să traducă, discret, teoria lui Sorin Alexandrescu, fără a se numi pe sine însuși, dar lăsându-i cititorului posibilitatea acestei epocale descoperiri. Bun, deci credința sa este că, prin această lucrare de bilanț, stabilește canonul. La urma urmelor, e o speranță îndreptățită, o ambiție de înțeles pentru oricine se apucă să mai scrie o istorie a întregii noastre literaturi; nu e însă și o pretenție decentă, de vreme ce canonul este o ierarhie la care se ajunge prin consens tacit și îndelungat, care reunește eforturile mai multor generații de critici, ale căror judecăți sunt mereu supuse unei examinări a prezentului. Nu un singur critic dă tablele legii într-o literatură, ci o întreagă tradiție critică, corespunzând unor depuneri stratificate de contribuții care intră în uz. Altfel, literatura ar fi feuda unui singur critic, iar ceilalți niște vasali lipsiți de personalitate.

Dar oare chiar este Nicolae Manolescu un făuritor de canon? Sau un nume de egală importanță cu ceilalți trei, alături de care Sorin Alexandrescu îl pune pe picior de egalitate? Mai întâi, dacă citim istoria sa în paralel cu cea a lui Călinescu (știi că e nedrept, dar uneori critica te silește și la astfel de comparații), observăm foarte bine că, până în 1941, momentul în care criticul interbelic își încheie istoria, Manolescu îl urmărește îndeaproape. Nu îi preia neapărat intuițiile, nu îi prelungește mereu ipotezele, dar uneori i le combate, i le întoarce pe dos. Față de Istoria călinesciană, cea manolesciană nu aduce mari răsturnări de situație. Cele câteva reconsiderări se datorează nivelului interpretării la care critica postbelică a ajuns. E cazul lui Bacovia, al lui Eliade, al lui Blecher, al lui Holban. În rest, în pofida numeroaselor teorii apărute între timp, în ciuda lecturilor deschizătoare de drum, așa spune că nici măcar modernismul, perioada față de care Călinescu nu avea cum să ia distanță, nu este văzut în altă cheie. Ba chiar autorul Metamorfozelor poeziei continuă lectura impresionistă a lui Călinescu, dar fără flerul acestuia. Multe dintre capitolele cu pricina sunt sub nivelul celor din 1941. Capitolul Ion Barbu, de pildă. În fine, de cele mai multe ori se vede limpede că Manolescu încearcă să depășească direcțiile impuse de Călinescu, fără a reuși. Cu excepția excluderii unor autori, care au coborât în anonim, lista lui Manolescu nu diferă esențial de aceea a criticului interbelic. „Marii scriitori” rămân aceiași, chiar și cu câteva adausuri mai curând forțate, care relativizează sintagma din titlul capitolului (Mateiu I. Caragiale, Anton Holban, Ion Pillat, Max Blecher).

Cronicarul în hățișurile trecutului

În ceea ce privește începuturile literaturii și pe clasici, contribuțiile lui Nicolae Manolescu nici nu mai aveau cum să le concureze pe acelea ale înaintașului său. Cine iar pretinde așa ceva ar fi inutil malițios. În primul rând, G. Călinescu a fost cel dintâi care a despărțit, la noi, istoria literaturii de cea a culturii. El a fixat, altfel spus, începuturile literaturii noastre și i-a inventat un background mitologic, cu rădăcini folclorice. Tot el a recuperat ceea ce și astăzi reprezintă așa-numita noastră „literatură veche”, de la cronicari, la Dosoftei, Antim, Cantemir ș.a.m.d. Oricărui critic care vine după Călinescu nu îi mai rămâne decât să amănunțească studiul, să interpreteze textele, să descopere afinități, dar domeniul nu mai poate fi reformat. Manolescu face greșeala de a adăuga Istoriei sale un nefericit subtitlu: „5 secole de literatură română”. Fac socoteala și ajung la concluzia că, la începutul secolului al XVI-lea, literatura noastră ar fi dat primele semne. De unde până unde, că doar „I pak dau știre domnie tale za lucrul turcilor”, ieșit de sub pana boierului Neacșu din Brașov, nu poate constitui piatra de temelie a literaturii naționale, ci, cel mult, a culturii scrisului în limba română. E paradoxal acest subtitlu comercial, căci criticul afirmă corect că „poezia românească nu poate să înceapă decât v cu texte scrise în limba română”, astfel încât el nu poate contabiliza nici un titlu demn de reținut înainte de Dosoftei. Nu intenționez să detaliez excesiv observațiile asupra acestei prime părți a sintezei, căci ea a mai fost discutată și înainte. Se vede, oricum, că foiletonistul Manolescu nu se simte pe teren sigur comentând, ghidat de specialiști, această perioadă. El este (aproape inconștient) atras de regulă de efectul de pitoresc pe care distanțarea temporală față de stadiul românei vechi îl produce și caută în această direcție efectele de literaritate. Păstrează simțul măsurii și constată, pe bună dreptate, că mentalitatea cărturarilor români, fie că e vorba de Antim, fie de Ureche sau Costin, este cea medievală, nu renaștentistă sau barocă. Neagă ipoteza hazardată a existenței acestor curente în literatura noastră. Altfel, interpretările sunt timide și trădează o anumită prudență, proprie intrusului într-un domeniu cu specificul său. Imaginea primilor condeieri nici nu este distorsionată, dar nici înnoită. În unele cazuri, sunt răstălmăcite lucruri evidente: de exemplu, se constată, exact pe dos, că la Miron Costin ar exista concepția conform căreia oamenii, deși nu-și cunosc destinul, „și-l fac cu mâna lor”. Cine citește însă atent Letopisețul și, mai ales, capitolul al XIV-lea, despre a doua domnie a lui Barnovschi Vodă, vede că lucrurile stau taman invers; ca, de altfel, și în Viița lumii. Ceva mai alert este capitolul dedicat lui Cantemir, chiar dacă Manolescu nu face, în mare, altceva decât să reconstituie intriga romanului și să puncteze momentele poetice evidente. Oricum, Istoria ieroglifică este pusă la locul ei („prima operă literară românească în deplinul înțeles al cuvântului”, „primul nostru romanț cult”).

Din când în când, criticul mai comite și câte o gafă memorabilă, pe care din 1990 până acum ar fi avut destul timp să o repare (pe cea din prima ediție privitoare la editarea în 1705 a romanului cantemirian a suprimat-o încă de la a doua ediție): enumeră, printre limbile de

circulație a cărților populare, pe lângă indiană, arabă și persană, italiană, germană, franceză, egipteană, slavonă, elină, latină și limba... bizantină (p. 85).

Intrând în secolul al XIX-lea, Manolescu se simte deja mai bine, comentariul său devine mai dezinvolt, își permite și note de umor și detectează corect specificul primelor tentative culte de poezie de coloratură trubadurescă. Constată dispariția literaturii originale culte în veacul al XVIII-lea, amestecul de culturi și influențe. Dă pagini memorabile despre Conachi și despre epoca pestriță, despre amestecul genurilor. Capitolul despre Țiganiada este printre cele mai reușite. Lui Manolescu îi priește acest tip de literatură cu trucurile la vedere, astfel încât verdictele sale sunt corecte: „Țiganiada este mai degrabă o epopee a literaturii decât una a țiganilor și o comedie a literaturității mai degrabă decât una a limbajului”. De altfel, întregul romantism românesc, ce e drept judecat poate abuziv în funcție de ele două direcții (High Romanticism și Biedermeier Romanticism) propuse de Virgil Nemoianu, își găsește în Nicolae Manolescu un critic foarte atent la nuanțe și inspirat. Pe lângă paginile despre romancierii interbelici (preluate din cea mai bună carte a criticului, Arca lui Noe), aceasta este secțiunea cea mai solidă a întregii Istorie. Confuzia criteriilor este foarte atent sesizată în operele unor Asachi, Cârlova, Heliade Rădulescu, Bolintineanu și Alecsandri, la fel ca și sursele franceze, lamartinismul, inventarea folclorului (idee asupra căreia insistă, cu argumente bine drămuite). Primii noștri prozatori, de la Costache Negruzzi la Ion Ghica și Odobescu (,) se bucură de analize pertinente, atente și uneori subtile. Amestecul de biografic și ficțiune este mereu scos în evidență, iar corespondența pusă pe același plan cu opera propriu-zisă. Îl recuperează pe Heliade în calitate de critic, pe Bolintineanu ca romancier (Elena este „cel mai bun roman românesc înainte de Viața la țară al lui Duiliu Zamfirescu”), pe Alecsandri ca autor de „folclor” („Miorița este capodopera lui Alecsandri, cu nimic mai prejos de Luceafărul eminescian”), dar și ca epistolier, pe Odobescu, în calitate de autor al „celui mai complet roman epistolar din toată literatura română”. În fine, analizele sunt aplicate și nu rareori fine, propunând și puncte de vedere inedite. Erosul afectat al lui Alecsandri, registrul romantic, nu realist al nuvelei lui Negruzzi, Alexandru Lăpușeanul, recomandă acest capitol al Istoriei manolesciene. Sunt pagini bine informate, verificate la sursă, cu urechea atentă la aportul criticii.

Proba Eminescu. Clasicii

Totul se năruie însă atunci când criticul trece la epoca marilor scriitori junimiști. Romantismul înalt nu-i mai priește, gustul lui, intuiția îl ghidează perfect mai ales pe terenul literaturii decorative sau pe al celei speculative. Doctrina impusă de Maiorescu este foarte bine detaliată, nuanțată, la fel gazetăria lui Eminescu, cu bune puneri în context. Dar aceste merite sunt umbrite de eșecul capitolelor esențiale, care la Călinescu reprezentau stâlpii pe care se sprijinea întreaga construcție a Istoriei: Eminescu, Creangă sunt autori pe care Manolescu nu îi simte, la care nu rezonază. Eminescu pare a-l

dezamăgi. De altfel, el a mărturisit că scrierea acestui capitol l-a ținut an la rând pe loc. E un blocaj al celui care nu dăduse înainte decât două texte superficiale despre marele poet (cel despre vocile lirice din Luceafărul și cel didactic din Despre poezie). Incapabil să producă o interpretare inedită, să găsească o cale proprie către operă, criticul comite banalități rostite pe un ton apodictic. Iată un exemplu: „Să spunem deocamdată că nu există un singur Eminescu. Lectura noastră nu mizează numai pe diferență, ci și pe pluralism. Opera lui Eminescu este un pot-purri de viziuni, de motive, de stiluri, din care putem alege, în funcție de sensibilitatea noastră, unul sau mai multe. Nimic nu ne obligă a le considera la fel pe toate. Doar că nimic nu ne îngăduie să ne facem că nu le vedem. Avantajul acestei critici caleidoscopice este că alimentează la nesfârșit, chiar dacă á tour de rôle, toate nevoile, gusturile, înclinațiile sau capriciile lecturii”. Oare nu e o mărturisire a nereușitei de a găsi o cale către un propriu Eminescu? Și oare e legitimă, în cazul unei istorii a literaturii, a asemenea larghețe și o miză pe sensibilitate, pe gust etc.? Nu întâmplător, Manolescu procedează așa cum o face de câte ori se află în dificultate: sondează critica și încearcă, intrând în dialog cu unele ipoteze, să ia distanță față de ele. Nu ajunge la ideea contrarie în urma unei argumentări, ci pornește de la ea și se căznește să o susțină. Criticul reduce întreaga eminescologie la „trei lecturi critice deschizătoare de drumuri: a lui Maiorescu, a lui Călinescu și a lui Negoțescu”. Cum cu primii doi e greu să te pui, ținta firească este Ion Negoțescu. Cu el are ce are Manolescu, nu cu Eminescu. Afirmă, la un moment dat, în urma unor sofisme și a izolării unor versuri din postume, că „teza lui Negoțescu nu se sprijină pe nici un text. Eminescu este poetul sudului însorit”. Asta după ce notase, în trecut, „precaritatea artistică, în sensul cel mai strâmt, dar și cel mai larg al cuvântului, a postumelor”. Pe ce își sprijină ipoteza? Pe imperfecțiunile formale ale unor texte („Forma n-are cum fi indiferentă în poezie”), dar și pe... decizia poetului de a nu publica textele cu pricina, părăsindu-le în stadiul de șantier, de parcă poate garanta cineva că, dacă totul ar fi fost normal în viața lui Eminescu, hotărârea ar fi fost una definitivă. De fapt, Manolescu nu pregetă să se întoarcă la Ibrăileanu și să-i dea dreptate, fără să-l numească: „Voința unui autor este suverană”; prin urmare, ce rost are să facem atâta caz de poemele nepublicate de autorul însuși? „Eminescu însuși miza pe un alt fel de poezie decât poemul amplu caracteristic celui dintâi romantism”. Oare este acesta un argument? Totuși, marile viziuni din poezia eminesciană acolo sunt de căutat, metafizicul și abisalitatea autorului tot acolo se manifestă, dar miza acelor texte este atât de mare, încât exigentul cu sine Eminescu amână să le definitiveze. Cunosându-i laboratorul, îți dai seama că tocmai în cazul textelor pe care le considera într-adevăr esențiale revenea cu mai mare încăpățănare, că tocmai lor ezita să le dea o formă definitivă. Nu cred că ar fi simțit „caducitatea formulei și a renunțat să-și ducă la capăt încercările”. Alături de Byron ori de Hugo prin aceste poeme poate fi pus Eminescu, nu prin idilele sau poemele de dragoste în spiritul epocii. Dar Nicolae Manolescu crede a fi

descoperit o cale inedită de a revalorifica opera eminesciană. Așa se face că el insistă în direcția sa, vizitând în ordine cronologică principalele titluri. Cu ce instrumente? Cu cele mai primitive, risc să afirm. Iată, de pildă, Luceafărul: „S-a dat de obicei Luceafărului mai multă importanță decât merita, poate, din rațiuni mai degrabă de ideologie literară decât propriu vorbind poetice. Poemul ilustrează câteva din temele principale ale gândirii lui Eminescu și este, în plus, unul din textele cele mai bine lucrate artistic. El este și o sinteză a vocilor lirice eminesciene. Versul iambic de 7-8 silabe nu-l slujește decât în parte pe poet și anume în chemările iubirii (care, luate separat, seamănă cu idilele), în episodul cu Cătălin, dar deloc în viziunile cosmologice, în reflecțiile lui Hyperion, adică în partea de simboluri romantice majore. Seducerea Cătălinei de către Cătălin «copil de casă», sună mai potrivit decât rugăciunea adresată de Hyperion lui Dumnezeu. Cadența este prea bruscă, suflul prea scurt”.

„Lucrate artistic”, „sună mai potrivit”, „suflul prea scurt” – iată care sunt criteriile lui Manolescu de a-l interpreta pe Eminescu. În plus, nu prea pricep ce caută „Dumnezeu” (un nume care restrânge sensul la cel creștin) în toată ecuația aceasta. Oricum, o interpretare mai plată nu am întâlnit de ani buni; ea se explică numai prin preocuparea criticului de a-l combate pe Negoțescu, minimalizând și în texte antume acea direcție pe care autorul Engramelor o considera esențială pentru opera eminesciană. Chiar dacă programul anunțat de la bun început susținea că lecturile esențiale vor fi recuperate. Mai departe, Oda (în metru antic) este considerată, pe motiv că lipsește rima („versurile par traduse”) mostra perfectă de „poezie de concepte goale”. În schimb, Mai am un singur dor are un ton „izbitor”. Povestea magului călător în stele se remarcă nu prin altceva, ci prin „proza groasă”. E limpede: Manolescu nu are organ pentru viziunile adânci din Demonism, Strigoii, Gemenii și alte texte în care Eminescu este un mare poet romantic. Proza eminesciană este și ea datată; Cezara „are ca singur merit un anume curaj în scenele erotice ori de pură sexualitate”. Criticul citește textele urmărind mereu ce anume spun ele, care le e, tradiționalist vorbind (adică exact ca în abordarea sa) conținutul. Sunt ignorate exegeze care rediscută din unghiuri profitabile textele în proză, cum ar fi recenta lucrare a Ilinei Gregori, Știm noi cine a fost Eminescu? (citată decorativ, la un moment dat, dar într-o primă variantă). Capitolul Eminescu este ratat nu doar din cauza unei vizibile lipse de seriozitate, ci și din pricina încăpățănării orgolioase a lui Manolescu de a demonta una dintre cele mai remarcabile interpretări, cea a lui Ion Negoțescu. Dar, în lipsa acestei strategii, mă tem că nu i-ar fi rămas multe căi de apropiere de opera eminesciană criticului care, e limpede, e nevoit să improvizeze pentru a-și masca neputința de a-l explica pe Eminescu al său.

Capitolul Caragiale îi iese mai onorabil lui Manolescu, chiar dacă exagerează mizând pe ideea seriozității și a umanității unor personaje din comedii (pe urma lui Călinescu, care se juca cu această idee într-un sclipitor eseu cum este Domina bona, dar nu risca același lucru

și în Istorie) și chiar dacă îl cam rezumă alteori școlărește. Dar pe Creangă nu îl prinde deloc. E drept că selectează unele texte de top (preferă Moș Nichifor Coțcariul și Povestea lui Stan Pățitul basmului complicat Povestea lui Harap-Alb), dar clachează în a marca specificul Amintirilor. De fapt, susținând mai vechea idee a „lecturii liturgice” a acestui text intrat definitiv în memoria tuturor, criticul, pe care îl știam cu mare priză la textul narativ, recurge la un truc ieftin, acela al empatiei, apăsând pe funcția fatică a demersului său, ilustrând, de fapt, teoria călinesciană legată de „copilăria copilului universal”: „Ne gândim la învățătorul pe care l-am avut ca la Bădița Vasile, «cel cuminte, harnic și rușinos ca o fată mare». Și oare nu începem a crede că prima noastră iubire a fost, ca Smărăndița popei, «o zgâtie de copilă ageră la minte»? Sau că a fost, fiecare dintre noi, la vârsta aceea, «un băiet prizărit, rușinos și fricos și de umbra mea»?”. Aceste pasaje nu întrec, pe alocuri, nivelul diletant al studenților siliți să umple paginile pentru a provoca indulgența profesorului. Noroc că nu ele dau tonul, ci descrierea onorabilă, chiar dacă prin nimic ieșită din comun a operelor.

Încercarea modernismului

Odată trecut (cum-necum...) acest hop al clasicilor, Nicolae Manolescu pare a mai pierde din încordare. Capitole foarte bune scrie despre proza interbelică. De fapt, cu minime excepții, el reia paginile din Arca lui Noe, probabil cele mai bune din tot ce a scris. Și, trebuie adăugat, printre cele mai bune din tot ce s-a scris despre acești autori. Reproșurile sunt oricând posibile, dar ar însemna să îi cauți nod în papură. Când e vorba de Sadoveanu, Rebreanu, Hortensia Papadat-Bengescu, Camil Petrescu, Mateiu I. Caragiale, Anton Holban, Manolescu redevine Manolescu. Mută doar câteva accente (Camil Petrescu ar fi un romancier lipsit de talent, doar cu program), fiind poate prea exigent cu unii scriitori, în cazul cărora o selecție riguroasă ar putea oricând să le ridice cota (Cezar Petrescu, Gib I. Mihăiescu). Îl readuce cumva în atenție pe C. Stere („În preajma revoluției reprezintă o experiență romanescă de care trebuie să se țină seamă”), pune reflectorul pe jurnalul lui Topârceanu și, în genere, se mișcă suplu prin întreaga proză. Instrumentele sunt cele naratologice din Arca lui Noe. E un semnal că, atunci când nu se lasă pradă unui impresionism senin, când își impune criterii mai precise decât simpla reacție conjuncturală, criticul are resurse să atingă excelența. Cu alte cuvinte, paginile cele mai bune din această Istorie critică sunt acelea în care Nicolae Manolescu încetează să mai fie un cronicar literar, un foiletonist. Atunci când își reprimă ticurile. Istoria literară este altceva, ea pretinde seriozitate și o mai mare responsabilitate. Ceea ce se afirmă sub regimul provizoratului, al reacției imediate în critica de întâmpinare, capătă statut definitiv într-o asemenea sinteză. Sigur că ideal ar fi fost ca Manolescu să nu fie nevoit să reia eseurile din Arcă literal, să le fi adus cumva la zi (despre unii scriitori au apărut lucrări importante), dar e limpede că locul lor în Istorie nu e forțat. Numai că aceste reveniri certifică un lucru pe care nu trebuie să ne ferim a-l rosti: ceea ce a avut mai bun Nicolae Manolescu a dat cam până la jumătatea anilor '80.

După aceea, a cam rămas în urmă, gustul i-a anchilozat și nu a mai ținut pasul cu literatura propriu-zisă.

La urma urmelor, așa cum e firesc, un astfel de efort dă în vileag nu numai calitățile, ci și limitele unui critic. Mie unuia mi se pare limpede că Manolescu este în primul rând un critic de proză și de critică. Capitolele despre generația '27 sunt echilibrate, cu verdicte curajoase, dar corecte (la Mihail Sebastian, „publicistica literară reprezintă partea cea mai rezistentă a operei”, Eliade nu are „imaginație de romancier”, cinismul lui Cioran este „mai degrabă estetic decât filosofic, etic sau religios”). Autorul polemizează cu excesele postdecembriste de acuzare a orientărilor de dreapta ale acestor scriitori care plăteau epocii tainul ei, tranșează probleme spinoase și ierarhizează potrivit producția literară, nițel idealizată imediat după 1990. Este cazul lui Mircea Eliade, dar și al lui Cioran. Sesizează un „paradox de care nici unul dintre scriitorii generației '27 nu e străin. Cei mai mulți sunt oameni cultivați, plini de idei, lucizi până și în exultanță (ori cel puțin așa vor să pară), și totuși literatura lor mărturisește mai des stări de spirit și emoții decât idei sau opinii”.

Despre criticii mai vechi (Ibrăileanu, Iorga, Ilarie Chendi) sau despre cei interbelici dă pagini foarte bune. Pe terenul disputelor literare, al speculațiilor, experimentatul cronicar se simte mult mai relaxat. Capitolele despre Lovinescu sau Călinescu sunt printre cele mai reușite. Cel despre Zarifopol, Perpessicius, Pompiliu Constantinescu, Vladimir Streinu, Șerban Cioculescu se situează peste medie. Observațiile sunt nuanțate și se sprijină pe o foarte bună cunoaștere a specificului fiecăruia. Vocile critice sunt puse în dialog și arbitrate cu autoritate. S-a observat însă un lucru evident, cu o causalitate care are implicații în chiar construcția Istoriei: Manolescu îi preferă pe foiletoniști, lor le dedică mai multe pagini, pentru ei manifestă mai multă înțelegere, pe ei îi scote în relief. E o tentativă de a demonstra că modelul pe care el însuși l-a ilustrat este cel mai important în literatura noastră, nevoită a recurge la autoritatea cronicarului pentru a-și limpezi confuziile și lipsa de criterii. Teoriile, câte au fost, s-au improvizat în graba impunerii unor puncte de vedere concrete, referitoare la operele propriu-zise. De pildă, Tudor Vianu este coborât de pe soclu, chiar dacă el a făcut școală. „Vianu nu e un creator, ci un consolidator”, afirmă Manolescu, declarându-și opțiunea clară pentru modelul călinescian. Din generația dinaintea sa, Mihail Dragomirescu este ignorat. Caracostea, Dumitru Popovici, la fel. Dintre criticii de după al doilea război, Adrian Marino, Marin Mincu, Mircea Muthu, Ioana Em. Petrescu, Ștefan Borbely lipsesc și ei nemotivat. Cu alte cuvinte, exact cei care au încercat să propună teorii proprii, concepte sau criterii fertile. E limpede că Nicolae Manolescu nu are pic de apetit pentru astfel de tentative de ordonare teoretică a literaturii. Foiletonismul este, pentru el, mult mai fertil. Numai că, procedând astfel, ignoră direcții importante ale literaturii române; îi scapă chiar acele idei formatoare, care imprimă evoluția literaturii. Din Istoria critică nu se poate extrage o viziune riguroasă asupra literaturii române, o imagine unitară, un

specific al ei. Nu sunt surprinse tocmai acele momente de cotitură, decise de opțiuni ce țin de ideologia literară. Cauza este tocmai această complexată neaderență la spiritul ordonator, la critica de idei. Pe scurt, la teoria literaturii. Pentru Manolescu, ideea de metodă în critică sună a barbarie. El contestă vehement interpretările specializate (cazul Eminescu, cazul Ion Barbu), optând pentru o apropiere candidă, senină, de text. Este exact limita foiletonismului. Datul cu părerea nu poate totuși suplini rigoarea pe care specificul unor texte o reclamă. A porni în hățișul unei literaturi din ce în ce mai elitiste, cum e cea a modernismului, fără a te înarma cu o busolă teoretică înseamnă rătăcire sigură.

Pariu pierdut cu poezia. Limitele impresionismului

De aceea, marea dezamăgire o constituie, din punctul meu de vedere, capitolele despre poezie. A căuta permanent „versurile frumoase” sau „frumusețea unor poezii” este un gest de amator. Nu te poți bizui exclusiv pe gust (noțiune oricum laxă), nici nu te poți baza strict pe intuiție. Discursul literar devine, în acest moment de maturizare a sa, pe deplin conștient de sine însuși, se construiește cu program, ținând cont de o întreagă tradiție, cu care intră în dialog, cordial ori iconoclast. De aceea, instrumentele cronicarului nu mai fac față: simpla impresie, înregistrată dezinhibat, nu mai poate oferi o imagine coerentă despre o operă complexă, multistratificată și care denotă o anumită opțiune poetică. De fapt, criticul însuși recunoaște „metoda” sa: „Nu se poate scrie despre poezie fără un element simpatetic. Lirica n-are sâmbure rațional. Impresionismul a rămas aproape singura metodă adecvată când comentăm poezia”. Dar ce ne facem cu acele discursuri poetice care, în secolul XX, s-au specializat, reclamând căi de lectură specializate și ele? Să vedem ce iese din această concepție a lui Manolescu.

Punctul de jos al unei astfel de opțiuni este atins în capitolul-sinteză Noi forme de lirism. Poezia pură. Prelungind unele idei din Metamorfozele poeziei, criticul constată migrarea „teritoriului poeticului” dinspre general către individual. De aici, elitismul poeziei moderne. Mergând însă în jos pe firul concepțiilor despre poezia modernă, Manolescu îl sancționează pe Călinescu (la ideea căruia, privitoare la tradiționalism ca formă a modernismului, totuși recurge) și îl aprobă pe Ion Bogdan Lefter (din care își alege și motto-ul secțiunii). Rezultă o unificare a unor tendințe de naturi diferite sub semnul așa-numitei poezii „pure”. Întreaga poezie a modernismului ar confirma, după Nicolae Manolescu, această etichetă: „Astăzi (după Recapitularea modernității a lui Lefter– n.m.) ni se pare destul de limpede că modernismul este eticheta care ne trebuia pentru cea mai bogată epocă poetică din istoria literaturii noastre și că ea acoperă foarte bine poezia pură, indiferent de faptul că se autoproclamă tradiționalistă ori altfel, dacă numim așa toată poezia așezată în secolul XX sub semnul lirismului și conștiinței de sine, de la futuriști și expresioniști la ermetici și la puriști”. Stranie definiție, care lărgeste marginile conceptului până la a-l face nefuncțional. Doar tăvălugul postmodernității folosit de Ion

Bogdan Lefter ca reper absolut poate aduce la un singur numitor comun tendințe atât de diferite ca poetică precum cele care încap în modernism. Ceva mai jos, confuzia (datând din nebulosul volum *Despre poezie*) este dusă până la capăt: „În ce mă privește, nu văd nici o dificultate în a-i aplica (poeziei de avangardă – n.m.) același criteriu esențial ca și în cazul poeziei pure: este o poezie lirică prin excelență, cu o dezvoltată conștiință de sine, individualistă și optimistă. Radicală este chiar mai puțin decât poezia pură, inovând exclusiv în materie de lexic și de «gramatică» a textului (sfărâmând structurile limbii, dislocând topica). Poezia pură a reformat, ea, semantica genului”. Prin urmare, la limită și avangardele ar sta sub același semn al... „poeziei pure”. De aceea, ele trebuie înglobate în modernism, chiar dacă acțiunea lor corozivă se îndreaptă mai ales asupra stereotipiilor acestuia. Ceea ce, lipsit de instrumente teoretice, Nicolae Manolescu nu observă este faptul că accentul se mută, odată cu avangardele (ba chiar dinaintele), de pe lirism pe poeticitate. Conștiința de sine pe care o tot amintește nu este doar oglindire decorativă a operei în sine însăși, un truc retoric lipsit de implicații semantice, ci simptomul unei maturități a literaturii, care începe să se aleagă drept obiect. Este teoria lui Marin Mincu, ilustrată, cu rezultate mult mai coerente, în *O panoramă critică a poeziei românești din secolul al XX-lea* (2007). Cum constituirea subiectului poetic în raport cu obiectul poeziei reprezintă și una dintre principalele contribuții teoretice ale lui Mincu încă din *Eseu despre textul poetic II* (1986), carte pe care Manolescu a comentat-o tendențios, mă îndoiesc că aceste puncte de vedere nu îi erau cunoscute. El le preferă însă pe acelea, mult mai dogmatice, ale Ion Bogdan Lefter (,) pentru că îi convin și pentru că altfel ar fi însemnat să recunoască o altă autoritate în domeniu. Or, așa ceva nu prea e dispus să facă autorul *Istoriei critice*. Așa se face că, pentru el, avangardele nu înseamnă decât „politizarea literaturii”; e o dovadă clară că evaluează poezia în funcție de același „conținut”, neatent la permutările radicale de po(i)etică, care au schimbat literatura după ce furia avangardistă s-a domolit, lăsând locul „experimentalismului” teoretizat de A. Guglielmo și, la noi, nuanțat de același Marin Mincu. De aceea, analizele propriu-zise vor fi mereu suferinde. Blaga nu este interpretat deloc prin prisma expresionismului și pare, în anumite texte, arghezian. Firește, Arghezi devine, uneori... blagian. Aceste etichetări reprezintă un tic al criticii de poezie prestate de Nicolae Manolescu. El folosește tehnica ocheanului întors, dar nu cu același patos și șarm precum Ion Negoitescu. Citește sonuri cunoscute la poeți mai curând minori (exemplar este capitolul despre Șt. O. Iosif, unde îi descoperă și pe Coșbuc, și pe Goga, și pe Pillat, Topârceanu, Mateiu Caragiale, Bacovia). Astfel de artificii nu spun, de fapt, nimic concret despre poezia luată în cătare. Specificul cutărui autor se pierde pe drum; Mihai Ursachi, de pildă, apare ca un colportor, ca un imitator fără personalitate al unor poeți anteriori.

Pasajele despre poezia unor Blaga, Arghezi, Bacovia, ca și cele despre avangardiști sau despre poeții contemporani sunt printre cele

mai cenușii din carte. Eu unul nu mai am nici o îndoială: Nicolae Manolescu nu este un critic de poezie. Pentru el, adept al impresionismului și al „elementului simpatetic”, poezia devine un discurs despre. În receptare, el se situează, prin urmare, în afara discursului poetic, pe care se mulțumește să-l descrie, prozaizându-l, nu în interiorul acestuia. De participat, nu participă, dintr-o răceală de temperament, la nașterea mesajului. Lectura sa este una de suprafață, care observă eventualele similarități sau coincidențe, dar nu are altruismul de a reface, pe cont propriu, specificul trăirii poetice. Așa se face că se străduiește, de cel mai multe ori, să... povestească, să rezume cutare text sau să-i înșire, sec, motivele. Sau să caute, tocmai la Ion Barbu, „frumusețea unor poezii”, pe care, complicând lucrurile, critica anterioară ar fi pierdut-o pe drum. Unele constatări frizează ridicolul. Aceasta, de pildă: „Înainte de Arghezi, Barbu este poetul ființelor mici («melcul prost, încetinel») din natură sau din domesticitate, îndeosebi al câinilor, pe care le zugrăvește cu o emoție niciodată atât de fățișă în restul poeziei sale”. A mai folosi, în anul de grație 2008, termeni precum „a zugrăvi” când vine vorba de poezia autorului cu cea mai avansată conștiință a poeticității din întreaga noastră literatură înseamnă a coborî nivelul interpretării cu mult sub cota la care el a ajuns între timp, prin lucrări excelente, precum cele semnate de Marin Mincu sau Ioana Em. Petrescu, pe care autorul acestei Istории care se autoproclamă critică le ignoră senin, nu înainte de a le cataloga drept „de-a binelea aberante”, chiar dacă le comentase elogios la data apariției lor. Este, nu ezit să o spun, o falsificare a problemei, o eludare a acelui tip de critică literară bazată pe speculații teoretice, care lui Manolescu nu îi este la îndemână și pe care încearcă, frustrat, să o discrediteze. Adept al poeziei muzicale, care construiește un mesaj coerent, fără echivocuri, criticul combate o întreagă tradiție a criticii care vedea în Bacovia un poet hiperconștient de arta sa și care, având certitudinea că totul a fost scris, refuză să mai respecte orice convenție poetică la finalul carierei, parodiind formule epuizate sau autopastișându-se în ipostaza de autor afectat, creator al unui univers descompus etc. Dimpotrivă, constată Nicolae Manolescu, fără a-și argumenta solid ipoteza, care ar ține de evidență, „mare poet, Bacovia nu este decât la debutul său”. Pentru a aprecia însă acea dezertare de la mijloacele poeticului, acea de-literaturizare a poeticului pe care o instituie autorul Comediilor în fond, este nevoie de adoptarea unei metode diferite de aceea care analizează textul în funcție de o retorică pur convențională și care detectează acolo recuzita unei lumi apăsătoare, asupra autenticității căreia nu ar plana nici un dubiu. În fine, de cele mai multe ori, dacă analizele în cazul marilor prozatori interbelici sunt foarte bune, fiind în mare parte preluate tale quale din Arca lui Noe, cele despre poezie nu aduc nimic inedit, situându-se în umbra unor exegeți consacrați ai autorilor sau chiar marcând, după cum s-a putut constata, o involuție a receptării, o coborâre a sa către o vârstă mai neexperimentată a înțelegerii poeziei.

Printre contemporani

Toată lumea se aștepta ca marea realizare a Istoriei manolesciene să fie perioada contemporană, al cărei cronicar devotat autorul a fost. El părea cel mai în măsură să dea o imagine coerentă a acesteia. Și chiar putea, dacă și-ar fi luat răgazul unor revizuiți, în adevăratul înțeles pe care îl consacră termenului E. Lovinescu și dacă ar fi renunțat la unele mize minore. Doar că, ocupat cu altele, cumulară al unor funcții care l-au îndepărtat de masa de scris, Nicolae Manolescu clachează tocmai acolo unde ar fi trebuit să se simtă ca peștele în apă. Nepermițându-și calmul sintezei, criticul recuperează, rafistolându-le doar din când în când, zecile de cronici pe care le-a scris de-a lungul anilor. Cu puține excepții (Marin Preda, Eugen Barbu, Alexandru Ivăsiuc), el își reia cu voioșie textele scrise cu zeci de ani în urmă, pe care le înseilează și le cosmetizează atât cât să pară proaspete. Dar ele tot nu par. De ce cred că e incorect un astfel de procedeu? În primul rând, pentru că una e o imagine de ansamblu asupra unei opere în întregul ei, așa cum pretinde o istorie a literaturii, și alta e înnodarea abuzivă a unor puncte de vedere datate și lipsite de continuitate. În al doilea rând, citite de la înălțimea anilor 2000, sunt convins că multe dintre titlurile discutate i-ar fi vorbit criticului altfel. Abia acesta era pariul, al confruntărilor vechilor opinii, formulate în graba condeiului pe care orice foileton o presupune, cu cele bazate pe o cercetare în adevăratul sens al cuvântului. Nu mai spun că este încălcat astfel și principiul metodologic al întregii Istorie: acela de a reface și momentele-cheie ale receptării unui autor. Or, unii scriitori dintre cei pe care Manolescu i-a comentat la vremea respectivă au devenit clasici astăzi, și-au modificat profilul, sunt percepuți diferit etc. Am confruntat atent capitolele din așa-numita Istorie critică și recenziile publicate în cele 3 volume de la editura Aula. Aproape nimic nu a rămas nevalorificat. Dacă pe vremuri autorul își făcea un titlu de glorie din refuzul antologării recenziilor în volume separate (a mimat pasivitatea chiar și când a apărut Lista lui Manolescu), glosând chiar pe marginea faptului că rostul unor asemenea texte este strâns legat de contextul și de momentul în care apar, ele fiind destinate paginii de revistă, nu celei dintr-un volum, iată că acum el calcă peste orice principii și le utilizează chiar în ceea ce ar fi trebuit să fie cel mai ambițios proiect al său. Culmea este reluarea unei superficiale cronici despre apariția postumă a volumului de poezii al lui Radu Stanca. Textul datează din 1966, iar autorul nu consideră, la 42 de ani distanță, că ar merita vreo corijare. La fel, Constant Tonegaru, Edgar Papu, Al. Paleologu, Ștefan Aug. Doinaș, Petre Stoica, Cezar Baltag, Marin Sorescu, Io(a)n Alexandru, Ana Blandiana, Leonid Dimov, Dan Laurențiu, Cezar Ivănescu, Virgil Mazilescu, Florin Mugur, Angela Marinescu, Daniel Turcea, Mircea Dinescu, Dorin Tudoran, Șerban Foartă, Fănuș Neagu, Radu Cosașu, A. Buzura (parțial), Breban (parțial), G. Bălăiță, Mircea Ciobanu, M.H. Simionescu, Radu Petrescu, Costache Olăreanu, Tudor Țopa, Gabriela Adameșteanu, Cornel Regman, Monica Lovinescu, Eugen Simion, Mircea Zăciu, Lucian Raicu, Mircea Martin, Valeriu Cristea,

E. Negrici, Gheorghe Grigurcu, Al. Călinescu, Marian Papahagi, Ion Vartic, Liviu Ioan Stoiciu, Florin Iaru, Al. Mușina, Ion Mureșan, Marta Petreu, Ion Stratan, Mircea Cărtărescu, Cristian Popescu, Ștefan Agopian, Mircea Nedelciu, Ioan Groșan, Al. Cistelecian, Radu G. Țeposu, V. Popovici sunt evaluați prin textele care li s-au dedicat de-a lungul anilor, pe măsură ce cărțile lor apăreau.

Care sunt riscurile unui astfel de procedeu se vede limpede în cazurile în care se întâmplă ca, despre cutare autor, criticul să nu fi apucat să scrie mai aplicat. Acum, el improvizează, pe colțul mesei, câteva rânduri, citează la întâmplare câteva versuri, cărora le adaugă un comentariu arbitrar. E cazul unui poet mult mai bun decât apare, astfel, în judecata pripită a lui Manolescu, cum este Nichita Danilov, considerat, prin nebănuite silogisme tacite, sorescian. Dumitru Țepe-neag este și el jumulit, pe necitite sau, în orice caz, fără argumente precise, extrase din cărțile sale. Pe de altă parte, Nicolae Manolescu trișează, ba uneori chiar falsifică, deloc naiv, imaginea cutărui scriitor și, mai ales, istoria receptării sale. Atunci când nu are la îndemână decât un singur text demn de a fi reluat, dar care, prin forța lucrurilor, se referă la un anumit volum al autorului în cauză, el nu pregetă a extinde acele verdicte, acele considerații la întreaga operă. De pildă, enunțul din cronică din 1970 despre un volum de Dan Laurențiu suna cam așa: „Se poate vorbi, în acest sens, de eminescianism, în Imnuri către amurg...”. În istorie, titlul volumului a fost pur și simplu înlocuit cu: „în legătură cu toate culegerile poetului”. La fel se procedează și în cazul altor scriitori. În plus, pentru că nu a apucat să citească și să scrie despre unele cărți, anumiți autori sunt prezentați făcându-se abstracție de titluri de referință, uneori chiar cele mai importante din tot ce au scris: Cezar Ivănescu e judecat fără *La Baaad*, Eugen Simion fără *Ficțiunea jurnalului intim*, Valeriu Cristea fără *Dicționarul personajelor lui Dostoievski*, Ion Mureșan fără *Poemul care nu poate fi înțeles*, Cristian Popescu fără *Arta Popescu ș.a.m.d.* În plus, profilul celor mai mulți dintre autori se oprește la momentul 1989. Ce a apărut după aceea, Nicolae Manolescu nu a mai găsit timp să citească, așa că expediază, de regulă, într-un paragraf superficial zeci de cărți. Or, în 18 ani, mulți autori și-au reconfigurat profilul, au apărut direcții noi, s-au impus nume noi de care Manolescu nu are habar. Ioan Es. Pop pare un poet ca atâția alții, de fapt, un „optzecist întârziat”.

Firește că cele mai grave erori, deloc străine acestui malpraxis pe care l-am comentat până acum, țin de ierarhizările eronate, tendențioase chiar. Nicolae Manolescu are atitudinea unui feudal care oferă bonificații sau stabilește penalități vasalilor de pe moșia sa. Îi ține pe lângă sine pe unii mai devotați (Ion Horea, Alexandru Miran, Eugen Suci, Călin Vlășie, Adrian Alui Gheorghe, Gabriel Chifu, Horia Gârbea, Elena Ștefoi, Liviu Georgescu, Andrei Bodiu) și îi exilează, capricios, pe alții, cu personalitate (Adrian Marino, Liviu Rusu, Marin Mincu, Mircea Muthu, Ioana Em. Petrescu, Liviu Petrescu, Ștefan Borbely, Dan Horia Mazilu, Mircea Angheliescu, Ion Mircea, Nora Iuga, Mariana Codruț, Daniel Bănuțescu, O. Nimigean, Nicolae

Coande, Iustin Panța etc. etc.). În plus, încearcă să-l coboare fie și doar o treaptă mai jos pe Marin Preda, dar să-l urce pe Mircea Ciobanu. Florin Mugur iese un poet mai bun decât Mircea Ivănescu, Alex. Ștefănescu, Gabriel Dimisianu, Cornel Regman par critici mult mai importanți decât Marin Mincu sau Ion Pop (de care își bate joc, cu cinism). În fine, ceea ce îi reproșează lui Eugen Simion, apreciază la Gabriel Dimisianu („un adevărat critic al actualității nu trebuie să scrie neapărat în premieră, nici să dea dovadă de porniri belicoase”). Exemplele pot continua. Brumaru este „un manierist minor”, Agopian, un condamnat la „minorat”, pe când Adrian Păunescu e „un poet adevărat”, iar Eugen Suciul unul „original, inventiv”. Nichita Danilov „Ilustrează cazul destul de rar al incapacității de fixare”, pe când Marta Petreu e de-a dreptul „o poetă excepțională, neprețuită la justa ei valoare de o critică închinată adesea unor idoli mai modești”. În teatrul lui Matei Vișniec „nu se poate vorbi de vreo mare originalitate”, pe când Horia Gârbea „are, neîndoielnic, stofă de dramaturg”. Mircea Cărtărescu (care îi smulge criticului mult mai multe superlative decât Eminescu) pare a fi, în schimb, cel mai mare scriitor postbelic. Spiritul critic al lui Manolescu aproape că intră în hibernare în acest capitol, dând semne de revigorare în cazul unor titluri fără mare miză

Nivelul analizelor este, de cele mai multe ori, unul scăzut, dat fiind regimul lor de urgență. Ele au fost așezate pe hârtie în fugă, într-un ritm alert, specific foiletonului. Când revine, criticul nu mai are puterea de a-și depăși carențele. Poezia rămâne tot un discurs despre. Hilar este comentariul în capitolul despre Nichita Stănescu, în care, analizând un poem de început al autorului („Eu stăteam la o marginea orei,/ tu – la cealaltă...”), criticul rezumă fără să clipească: „Foarte sugestivă este imaginea poetului ca un Tarzan care sare din cuvânt în cuvânt, agățat de liane, veritabil acrobat liric”. Moartea păsărilor ar fi o „capodoperă”: „viziune hitchcockiană a unui univers saturat de păsări, de ouă sparte, de coji, de gălbenuș, de albuș”. Iată-l din nou pe foiletonistul Manolescu atent doar la „conținutul” poeziei, la recuzita sa.

Comentându-i pe cei pe care i-a nășit, pe optzeciștii de la Cenaclul de Luni, în special, criticul păstrează aceeași vagă aderență la text. El rămâne tot un impresionist, incapabil să mai priceapă natura nouă a acestei poezii. Paradoxul este că, deși a fost principalul promotor al poezilor optzeciști, Nicolae Manolescu nu este și criticul lor cel mai aplicat. Textele sale aveau, în epocă, putere promoțională, nu și pertinentă critică. De altfel, înțelege eronat și acele concepte care l-ar fi ajutat. În capitolul despre Gheorghe Crăciun, de pildă, afirmă că „textualismul constă în absorbția oricărui conținut de către o gramatică formală”. Nimic mai fals. Textualismul înseamnă tocmai intensificarea trăirii, purificarea sa în scriitură, în text. Criticul nu a mai ținut pasul nici cu achizițiile teoretice, nici cu literatura de după 1980; el improvizază definiții după ureche și rămâne (ca majoritatea colegilor săi de generație) legat de literatura anilor '60, la impunerea căreia a pus umărul decisiv. Gustul lui acolo a rămas cantonat, astfel încât actual-

mente el nu mai intră în competiție reală cu tinerii critici. Opiniile sale (și ale congenerilor săi) nu mai au greutate în conturarea unei ierarhii a actualității. E un adevăr care nu ar trebui să supere pe nimeni și care intră în firescul evoluției literaturii. Paginile despre generația 2000 sunt mereu tendențioase și preiau niște stereotipii lipsite de fond. E limpede că Nicolae Manolescu nu a citit mai nimic din literatura ultimilor ani.

Una peste alta, eșecul. Da, eșecul...

Eșecul lui Nicolae Manolescu confirmă ceea ce, oricum, o știu cam toți criticii: că o activitate febrilă de cronicar îți asigură puterea în contemporaneitate, dar nu îți face, doar ea, un nume mare în critica literară. Nu îți asigură, fir-ar să fie, posteritatea sau te exilează într-o zonă a minoratului. Dacă ar fi rămas doar critici de întâmpinare, Lovinescu și Călinescu nu ar mai fi astăzi numele grele, de neocolit în nici o discuție serioasă. Pentru că principala contribuție un critic o dă nu în textele ocazionale, definite prin improvizație, prin reflexe foarte alerte, prin verdicte formulate în viteza replierii, la cald; acest exercițiu este foarte lăudabil și absolut necesar, igienic chiar pe moment, dar insuficient pentru conturarea unei viziuni mature. Aceasta se face cu calm, de la distanță, în sinteze. Pulsul unei epoci, al tendințelor sale, al fetișurilor sale se ia parcurgând critica de întâmpinare, însă tabloul sinoptic nu ni-l dau decât lucrările de anvergură, care presupun un efort matur și socotit, măcar de autor, ca definitiv. Deci scris cu o altă responsabilitate.

Există destule pagini în care simți că Manolescu plătește anumite polițe. El este vindicativ, în cazul unor scriitori precum Paul Goma (care „își confecționează o biografie de rezistent și martir al comunismului”), Marin Mincu (care „n-are despre revoluția poetică avangardistă nici o idee personală, rezumându-se la câteva truisme sau păreri ale altora”, când, în realitate, el este unul dintre specialiștii cei mai buni ai fenomenului, alături de Ion Pop și Paul Cernat) sau Liviu Ioan Stoiciu (pe care totuși îl apreciază ca poet). Asemenea dispute nu se rezolvă, totuși, mai ales fără argumente, într-o istorie a literaturii.

Desigur că sunt și foarte multe erori de informație în această carte improvizată. Principala preocupare a lui Manolescu din ultimii ani a fost cum să-și re-ordoneze materialul scris în mare înainte de 1989 și cum să-l lege încât să pară încheiat. Prin urmare, Istoria critică nu e o operă de cercetare, ci un puzzle din eseurile și publicistica anterioare ale autorului. În afara textelor din primul volum, apărut în 1990, și a celor din Poeți romantici ori din Arca lui Noe, majoritatea capitolelor sunt rodul acestei improvizații. Oricum, există multe confuzii legate, în special, de epoca de după 1990. Țin să îndrept una singură: Ion D. Sîrbu. De veghe în lanul de seară aparține unui autor, nu unei autoare, cum apare în bibliografia pe care, nu am nici o îndoială, Nicolae Manolescu a buchisit-o din scoarță în scoarță: Antonia Pătraș este, de fapt, colegul meu Antonio Patraș, unul dintre cei mai buni critici ai ultimilor ani. Cum el a publicat o excelentă lucrare despre Ibrăileanu la Cartea românească, editură din conducerea căreia Manolescu face

parte, mă așteptam să știe acest lucru.

În fine, concluzia este simplă și cred că s-a putut deduce din cele scrise până aici: Istoria critică a literaturii române reprezintă un eșec. Ea a fost scrisă din ambiția de a-și consolida puterea a unui critic care, nu încapă îndoială, a avut o autoritate cum puțini au avut-o. Dar care își arată, în momentul bilanțului, limitele, mult mai strâmte decât s-ar fi putut bănuși.

Sincer, cred că mult mai bine ar fi fost pentru cariera lui Nicolae Manolescu dacă nu ar fi publicat această carte. Eu unul am nostalgia Temelor și a eseului Arca lui Noe. Acolo criticul nu dorea să demonstreze mai mult decât putea. Dar putea, oricum, mai mult decât acum.

P.S. Puține dintre reținerile detaliate mai sus le formulam și într-o anchetă inițiată de „România literară”, despre evenimentul literar al anului 2008, la care prietenul meu Cosmin Ciotloș mă invita să particip. Din motive care nu mi s-au explicat, textul nu a apărut.”

Duminică 15 februarie 2009

Am reprodus textul lui Bogdan Crețu, încercând să fiu detașat, să nu particip la linșarea lui Manolescu, cea declanșată odată cu nesfârșita obrăznicie și monumentală gafă editorială a Canonescului. În “relațiile” cu Niki al Monicăi, m-am menținut la faptele lui de viață, de (i)morală, nu de literatură. Că îl citisem, “înainte” (de 1977, pragul meu), desigur, însă nu era autorul meu preferat. Oricâte altele îl deosebeau de Ivasiuc, simțeam o înrudire tainică între ei.

Dealtfel, pe Ivasiuc îl pusesem alături de Breban prin manifestata pe față, sonorizată “luptă literară” - aceasta:

«**Îl distrug!**» - pe X, pe Y, pe Z.

Cei trei mari - toți trei ardeleni - erau prieteni, erau de aceeași parte a baricadei - Manolescu fiind mult mai discret în privința opțiunilor... etice. Am mai spus: atent la comportamentul “civil”, nu am fost atent la cel dedesubtic. Astfel că nu ținusem minte textele lui Manolescu plecaciuniste din perioada grea a debutului său, a datului din coate, pentru a-și face și el un loc sub soare (vezi-i **Literatura româna de azi**, în colaborare cu D. Micu). Dealtfel, omul îmi era antipatic, nu doar pentru mierea-cleiu-graseiajului cu care și bidinează zâmbetul (fermecător), ci pentru un motiv năuc: mergea (continuă să meargă) cu vârfurile tălpilor “închise”, apropiate. Aveam câțiva prieteni care păseau la fel, nu mă deranja mersul lor - dar la Manolescu: da. Avea ceva de ascuns. Era semn indubitabil de persoană profund calpă - în legătură cu mine s-a adevărit în 2005 când a mobilizat turma URȘ pentru a o transforma în haită în scopul de a-l

legionariza pe L.I. Stoiciu și a mă antisemitiza pe mine, astfel obținând arginții turnătoriei: postul de ambasador UNESCO.

Abia citind textul lui Bogdan Crețu am înțeles de ce nu-l înghițeam pe Manolescu; fără a-i fi urmărit “opera” - ci doar **viața**. Fiindcă și el face parte dintre scriitorii români - cu toții ardeleni! - care cunosc un singur mod de a “dialoga” cu colegii:

«**Te distrug!**» - or eu nu aveam știre de această manieră de a-i iubi pe confrăți.

Acum știu. Și, pardon, bonsoar: puțin îmi pasă: nu jucăm în aceeași categorie:

Manolescu face parte din a turnătorilor, eu din a turnaților.

Luni 16 februarie 2009

Nici o îmbunătățire a sănătății. De aceea voi încerca să termin corectarea transcrierilor trimise de Rodica Drăgan.

Am terminat, pe la orele 10. Va mai fi necesară o verificare, apoi... Apoi.

Joi 19 februarie 2009

Dacă nu ies din boală până la 1 martie, nu mai ies niciodată. Înseamnă că îmi voi face de lucru cu pigulitul textelor vechi și eventual cu jurnalul. Dar uite ca nici jurnalul nu merge.

Ieri Rodica Drăgan și-a cumpărat ordinator. Mă bucur.

Vineri 20 februarie 2009

Nici o ameliorare. Sunt un infirm. Nu-mi pot scrie nici macar Jurnalul. Dar ce să scriu, la vârsta mea, dacă nu Jurnalul?

Duminică 22 februarie 2009

Trezit cu cele mai bune intenții, voi constata dacă pot măcar începe să consemnez în jurnal ce îmi propusesem înainte de a cădea în boală: “amnezia, mama supraviețuirii”.

Pornisem, în urmă cu decenii - câte: trei?, patru? - să-mi critic neamul, rasa de uitare, de incapacitatea de a ține minte ce i se întâmplase, rău, “în decursul...” secolului trecut, al douăzecile. Trăsesem în ai mei cu toate gurile de foc (un fel de a vorbi: unde, în care publicații mă exprimasem?, în cele confidentiale, din exil, citite de noi, mereu aceiași?; în cele normale, cu difuzare satisfăcătoare, 3-4 ani de voie de la Neocenzura liiceano-manolească-adameșteanică?, dar chiar așa, neluate în seamă de

cei vizați, cu toții socotindu-se trădați, denunțați, pârâți, delatonați de Goma, vorba turnătoarei Geta Dimisianu?).

Rezultatul: ținuseră minte criticele mele câțiva inși, unul dintre ei, V. Tismăneanu chiar mă citase în câteva rânduri, dar numai... indicând numele autorului și titlul broșurii: “Amnezia la români”, atât, trecuse mai departe, la “analiza comunismului românesc”, fiindcă... nu pășise cu lectura dincolo de autor și de titlu, neinteresându-l victima: “amnezicul”, pe el preocupându-l, am mai spus, repet: “analiza comunismului românesc”, adică acel ceva care nu există, dar ce contează: analizăm puternic nimicul. Întru diversiune.

(am intrerupt pe la orele 9, reiau la orele 15)

Așadar mă răfuisem cu românii mei. Mare mi-a fost uimirea și durerea să aflu - după 1998, mai ales după 2000 - că ai mei nu erau coada cozii; că nici bulgarii nu erau mai breji; nici chiar ungurii - cei cu care ne solidarizasem noi, cei câțiva români, în 1956; nici cehii(+slovacii) pentru care suferisem crâncen în 1968. Două comunități erau mai aparte, din motive... psihoistorice: rusească și nemțească, adică exact cele care declanșaseră catastrofa dublă: bolșevism-nazism. Cea care se mai ținea: poloneza.

De ce poloneza? Ca una care suferise imens “și din dreapta (hărții) și din stânga ei”? Dar suferința nu era un criteriu, o condiție a ținerii minte; poporul rus suferă de veacuri - și tot degeaba; și nemții suferiseră (începând din 1914!) și tot păliți de amnezie supraviețuiesc și azi. Deci nu suferința, ci... Dacă în timp de pace **uitau**, fiindcă fuseseră *învingători*? sau pentru ca fuseseră *învinși*? Nici așa nu merge: polonezii în ce tabără se află, ca mereu învinși, dar mereu învingători de suflet?

M-aș fi întrebat, în van, până de curând, când s-a deschis în Cambodgia procesul unui criminal, comandant al unui sinistru lagăr de exterminare. Dacă am fi așteptat ca poporul khmer să-și manifeste opinia despre suferința sa, despre bestiile lor, am fi putut aștepta mult și bine: a fost nevoie ca occidentalii să insiste, să finanțeze clădirea unui tribunal - atunci și nici atunci. Peste un milion și jumătate de oameni din elita țării (intelectuali, cler, oameni harnici, cu inițiativă) a fost masacrată - de o “contra-elită”, școlită la Moscova și la Pekin - cel care-și așteaptă procesul, nefiind un sălbatic analfabet, ci profesor de matematici! - totuși. Dar ce s-a petrecut după încetarea terorii khmerilor roșii? Supraviețuitorii au ieșit din casele-morții fiindcă... țara le fusese ocupată de...vietnamezi (comuniști, prosovietici). Nefericiții carora li se deschisese poarta nu s-au întrebat cine sunt aceia: reprezintă ei Binele absolut? Sau măsoara cu strâmba, dar

omeneasca : “mai puțin răi decât ceilalți”.

Cambodgia de azi: un loc în spațiu în care a fost instalata o cât de cât justiție. Cetățenii de azi, vorba lui Cornel Burtică despre români, în 1977, în “intrevederea” cu mine “au chiar și motorete!”, ba li s-au confecționat câteva memoriale în locurile lagărelor, centrelor de tortură - ei da; ei și?

Despre ororile din urmă cu treizeci de ani mai țin minte unii supraviețuitori. Dar nu vorbesc cu toții. Pot fi blamați pentru tăcere ? Iată: în localul unui liceu “funcționase” un centru de tortură: jumătate din cei care ajungeau acolo erau uciși în bătai, supraviețuitorii trimiși în lagăre de reeducare. După alungarea khme-rilor roșii, liceul acela și-a recăpătat destinația inițială. În unele săli de clasă au fost păstrate instrumentele de tortură: lanțuri, cârlige în perete, în tavan... Știu elevii de azi ce fusese acolo, la ce slujiseră lanțurile, cârligele? Da, știu. “Pentru tortură”. Mai departe? Mai departe - nimic. Ca și cum acel trecut - în care intra și “pentru tortură” nu i-ar privi pe elevii de acum.

O profesoară care fusese și ea arestată, torturată în fosta ei sală de clasă, soțul... dispăruse, în timp ce ea se afla într-o “colonie agricolă - întrebată dacă le-a povestit elevilor săi ce se întâmplase acolo - cu ea, cu soțul, cu colegii ei - a răspuns, după o șovăială, ca nu. Că nu prea. De ce? După altă pauză: “Noi, profesorii avem misiunea să-i învățăm pe copii carte, nu orori. Au auzit ei, în familiile lor, destule orori...”

Un elev - doi elevi, adolescenți - întrebați dacă mama, tata, unchii, bunicii le povestiseră... Nu. Însă cunoșteau motivul tăcerii: *de ce să li se povestească?* La ce ar fi slujit?

Într-adevăr: la ce ar fi slujit? La ce ar sluji procesul criminalului pentru care s-a construit un tribunal?

Doar câțiva adulți, cu ochii în lacrimi, își mai imaginează ca, judecați fiind vinovații, vor fi descurajați cei care ar fi tentați să aleagă meseria de călău.

Eroare! Oroare! Am citit de pe un forum internet cu cât interes - și cu câta speranță - îl chestionau tinerii (români) pe o putoare de securist - român - “cu vastă experiență” despre posibilitatea “de a lucra și ei în Serviciile de Informații...”

(am întrerupt din nou: ora 16).

Luni 23 februarie 2009

Șontîc-șontîc - spre culmi... greu, dar, cum sper: într-o săptămână îmi vin în fire.

Ziceam tot răul posibil despre cloaca politicii românești. Ei bine, așa cum există amnezici mai... uituci decât românii, așa

există “viață politică” și mai rău-mirositoare decât ca românească: în Israel. Încăierare din care - culmea ! - iese cel-mai-bine (citește: mai- puțin-foarte-rău): Tipi, păsăroaica, altfel cobe curată, dacă este pusă în concurență cu... Bocii (pluralul de la Boc! Boc!!) locali, ca Bibi Nethaniaou, ce să mai vorbesc de istericul kaghebig basarabean Lieberman. Iar ca moț, Moș Peres, nestăpân pe sine, necum pe cei păstorii.

Și zău dacă mă bucură starea caprei vecinului.

Marti 24 februarie 2009

Ceva mai bine pe la trup, în continuare: rău pe la suflet.

Dar chiar dacă sunt mai în putere (sic), tot nu voi putea recupera ce am pierdut în aceste săptămâni de boală, de inacțiune, de invaliditate... mentală. Firește, nu-mi fac iluzii că ceea ce nu consemnasem în jurnalul meu personal și internetic ar fi determinat o mai bună funcționare a mersului lumii. La urma urmei niciodată nu am nutrit astfel de speranțe - decât în Utopiile declarate ca atare, în care nu am lucrat cu elemente reale, ci cu cele utopiale - dar cât de balsamiale... Tot nu m-am lecut de vechile mele visuri (vise?) legate de o fundație în care pretextul va fi biblioteca, însă motivul: cantina - pentru nevoiași, bolnavi, săraci, cum ar veni vreo 25 milioane de suflete (i-am inclus pe basarabeni, bucovineni, fără a-i exclude pe ne-românii aflați în aria românească). N-ar lipsi decât... banii, am ști pe ce să-i cheltuim. Fiindcă e atâta sărăcie și jale și destrămare la noi... Ar fi de cârpit - dar niciodată de reparat - familiile stricate de fenomenul căpșunării (care a luat sfârșit, dar s-au născut, în lipsa lui tâlhăriile, violențele) - acestea în dreapta Prutului, iar în Basarabia catastrofa fetelor și a femeilor plecate “la lucru” în Occident.

Și pentru că tot împart banii în dreapta, în stânga, să-mi păstrez o părticică, un mică-mică, atât cât să-mi acopere editarea cărților după vrerea mea, în ritmul convenabil mie, nu editorului, distribuite gratuit, nu în funcție de... rentabilitate. Eu și rentabilitatea!

Iată, acum, țâțâind de spaima ca se va încheia ciclul favorabil deschis de Curtea Veche și voi recădea în “ilegalitatea samizdatică binecunoscută”, îmi șade gândul (ce bine sună în românește: “îmi șade gândul”...) la tipărirea, într-o colecție, a Jurnalelor - vreo 16 volume.

Și cum îmi mai șade gândul la... Pe la...

Miercuri 25 februarie 2009

Uf! Am scăpat de gripă (să nu zic hop până n-am sărit). Oricum, e soare.

Azi este prima zi în care basarabeții consultă site-ul meu internet după... Cât a trecut ? O lună? Mai mult?

Joi 26 februarie 2009

Auziți!, cum atrăgea atenția Iosif Sava în de neuitatele sale emisiuni muzicale. Auziți, deci, ce mai emite Buduca, trezitul - dar nu întreg: pe sfertul inactiv:

“Salcia lui Ivasiuc în "Lettre internationale", editia romana, iarna 2008-2009, Nicolae Manolescu scrie cateva amintiri despre prietenul sau, Alexandru Ivasiuc, si incearca un portret intelectual al acestuia.

Erau în Maramureș, la Ivasiuc, gazda si suflet al grupului, Nicolae Breban, Nicolae Manolescu si Dana Dumitriu. Au fost si la mormintele parintilor lui Sasa. Asa ii zicea Breban. Manolescu ii spunea Alec. La întoarcere, in masina lui Breban, Alec se insufleteste entuziast si vorbeste despre salcia de la mormantul mamei sale.

- Care salcie, Sasa?

Ivasiuc se intoarce catre Manolescu, aflat pe bancheta din spate, si cerseste din priviri o confirmare a spuselor lui.

- Alec, nu e nicio salcie acolo.

Ivasiuc se supara.

- Cum sa nu fie? Doar am scris despre ea in toate romanele mele.

Manolescu interpreteaza acest episod ca pe o scena, inocenta in aparențele ei, care ar putea vorbi despre o anume mitomanie a lui Ivasiuc, devenita un pic mai vinovata atunci cand maramureseanul incepe sa-si "falsifice" arborele genealogic. Tot Manolescu observa, apoi, ca Ivasiuc avea o inteligenta care spatializa ideile ca si cum forma lor interna ar fi un arbore bogat in ramuri si recunoaste ca la nimeni n-a mai "vazut" o astfel de ideatie.

Cred ca Manolescu il saracesc pe prietenul sau in cuprinsul acestei evocari. Si o face pentru ca nu intuieste in ce traditie se afla imaginarul maramureseanului. Cand isi scria romanele si dorea sa evoce salcia de la mormantul mamei sale, Ivasiuc o vedea cu ochii mintii, ca si cum ar fi acolo si in realitatea cea reala. Acest gen de imaginar se numeste, in traditia proprie lui, imaginal si este fie un atavism, fie o initiere.

Dacă Ivasiuc a moștenit acest har ca atavism (caci initiat nu a avut cum sa fie), atunci avem de cautat in arborele lui genealogic cativa mosi-stramosi șamani. Nu radeti! Maramuresul e, si azi, cea mai dens populata regiune romaneasca cu nepoti si stranepoti de vrajitori si vrajitoare dintr-o veche linie (netiganeasca). Cunosoc personal astfel de familii si povestile lor, unele cutremuratoare.

Cei care vin din linia acestui samanism nu sunt mitomani. Sunt oameni ca toti oamenii, avand in plus aceasta misterioasa capacitate atavica de a vedea in imaginal.

Despre imaginal, iubitorii de surse bibliografice trebuie sa le caute prin

cartile islamologului Henri Corbin.

Despre Ivasiuc, numai de bine. Daca ar fi avut norocul unei educatii mai putin despiritualizate, ar fi putut fi un Carlos Castaneda al nostru, celebrul ucenic al ultimului mag toltec, Juan Matus.

Ioan BUDUCA”

Am reprodus fidel întregul delir imaginal al lui Buduca. Cel care a reținut - “despre Ivasiuc, numai de bine”. Că așa-i el, Buduca: caută șamani în familia lui Ivasiuc, astfel explicînd (tot de Buduca vorbesc) de ce avea descendentul șamanilor maramureșeni (“dar nu țigani!”) “în plus aceasta misterioasa capacitate atavica de a vedea în imaginal”.

Și eu, naivul, respinsul de imaginalul Buducăi: arestat ultima oară în 1977, am aflat din dosarele (multe; și ne-mărunte) de anchetă că fostul meu coleg de celulă, prietenul meu bun Ivasiuc era, în fapt - nu în imaginal - ci un “intelectual” informator al Securității. El nu doar turna (ce termen vulgar!), ci făcea și rapoarte de analiză a situației în general, în special a “obiectivului”, în termeni securiști, sugerînd și modalități de “destrămare” a acestuia (întâmplător coleg de celulă al “destrăabilului”);

Naivul de mine: credeam că rezumatele lui din cartea mea **Gherla**, apărută la Gallimard în 1976, difuzate în lectura mea, la Europa liberă, tot atunci, eu aflîndu-mă la București (în Drumul Taberei) erau semne de prețuire colegială a prozei memorialistice, ca unul cu care împărțisem gamela și tineta, în închisoarea cu același ... titlu, în cursul anului 1957...

Amănunțesc: în dosarul meu se aflau teancuri de transcrieri după emisiunile radio ale Europei libere, ale **Gherlei**, cu toate că luminile lumii (cum ar veni: elita intelectuală de la Securitate, după cum ne indica bineinformatul repauzat Ulici) aveau câteva dintre variantele subtilizate-prin-furare din apartamentul drumtăborean. Însă m-am liniștit (sic) atunci când, răsfoind mai departe turnătoriile lui Ivasiuc, am dat peste... alte transcrieri, tot după Europa liberă: ale **Bisericii Negre** de Baconsky! Atunci am înțeles că în casa Ivasiuc era amenajată o stație de ascultare-transcriere ale unor texte difuzate de la München și “pasate” Securității întru bibliografierea la zi a elitarzilor României cultural-literare, însoțite de omagiile scriitorului român Alexandru Ivasiuc.

Dacă va citi vreodată aceste însemnări de jurnal, Buduca ar fi în stare să facă observația amnezică tipic ardelenescă:

“Goma pretinde că Ivasiuc l-a delaționat (contaminare dinspre contaminanta Geta Dimisianu) pe el și pe Baconsky. Pe Goma - să-l creadă cine l-a mai crezut, cât despre Baconsky:

a murit, nu mai poate mărturisi. De ce nu apar și alți scriitori pe care Ivasiuc i-ar fi... (iar) delatționat?”

Dacă nu ar fi amnezic prin vocație, Buduca ar fi putut să răspundă singur la întrebarea-încuietoare:

“Ce anume să (iertare, mă aflu în plin Buduca-Dimisianca) delatționeze Ivasiuc în legătură cu, de pildă... Breban? Declarațiile sale de iubire-veșnică față de Treimea la care se închina, când umplea *România literară* cu lălăielile proceașiste ale băieților deștepți de atunci: Ivasiuc, Nichita, Matei Călinescu, o vreme: Cezar Baltag și însuși Breban cu deviza sa de viață curată pe care jura, anume: «**Mama-Opera-Tovarășul**»?;

“Ce anume să delatționeze Ivasiuc din activitatea anticomunistă, anticeaușistă, antitotalitaristă a lui Manolescu? Preistoria rezistenței prin cultură, Antologia în care nu-l băgase pe Jebeleanu, în schimb (sic) îi introdusesse pe Gyr și pe Ștefan Baciu? Isprava era cunoscută de tot târgul Casei Scriitorilor, nu mai era necesară demascarea ivasiucă”, plătită cu vârf și îndesat de cronicile verticalului anticomunist Niki la capodoperele lui Dumitru Popescu-Dumnezeu (cinci? șase?)?

Vineri 27 februarie 2009

Încă un strop mai bine “cu sănătatea”: în cursul dimineții pot rămâne la ordinator o eternitate de un ceas (pe ceas)! După care mă încovrig în pat și îmi ling rănilor pricinuite de efortul peste puteri cheltuit-consimțit.

Aș fi continuat cu “Salcia lui Buduca”. Dar merită atâta onoare acest lingău plătit cu bucata (penultima lui contribuție gazetărească fiind atacarea celor care avuseseră îndrăzneala să-și exprime îndoiala că Manolescu ar fi comis, în sfârșit, Istoria cu care ne tot amenința, de vreo trei decenii: Biblia-lui-Manolescu-de-la-origini-până-în-zilele-noastre)? Mai ales că - mi-am adus aminte: și ardeleanul Buduca are “mersul” lui Manolescu: și el pășește cu tălpile în accent circumflex... Nu-i un motiv de ură literară, din cea nutrită de însuși Manolescu față de scriitorii pe care, în ciuda eforturilor (“culturale”...), în ciuda porcăriilor (“în slujba binelui, mai ales a frumosului”), a denunțurilor la Primăria de la Tel Aviv pentru a căpăta postul lăsat vacant de “generalul Hăulică” la UNESCO - nu a izbutit să-i... **dis-tru-gă!**).

Inapetitul meu pentru probleme-interne (care, asemeni Istoriei României, dezbătute de ardeleni, se rezumă strict la Problema Ardealului) se va fi datorînd stării mele mortăcioase, de abia-ieșit din boală. Așa că zic și eu, lehametit:

«Mi-i greață de boacele lui Boc, de anticomunismul lui Buzura, de blandianismul atotprezent al Arpagicăi - chiar și la aniversarea *Apoziției* de la München! - , de sălciismul (nu cumva: sălciitatea?) gânditorului Pleșu - azi și mâine».

Simț neșesitatea unei recreații.

Ia-auziți! - re-citat din nemuritorul I. Sava:

Ehud Olmert avertizeaza: Israelul este o "tara puternica"

26 februarie, 15:15

“La o zi de la anuntarea finalizarii constructiei primei centrale nucleare iraniene, premierul israelian Ehud Olmert a lansat joi o avertizare Iranului, informeaza AFP, preluata de Agerpres.

"Suntem o tara puternica, foarte puternica, dispunem de capacitati (militare) a caror extindere si intensitate este dificil de imaginat. (...) Am depus eforturi enorme pentru a consolida forta noastra de disuasiune. Israelul va sti sa se apere in toate situatiile, impotriva tuturor amenintarilor, impotriva oricarui inamic, nu pot sa spun mai mult, dar credeti-ma, stiu ce vorbesc", a afirmat Ehud Olmert, ale carui afirmatii au fost difuzate de postul de radio public.

Un responsabil rus a anuntat miercuri finalizarea construirii de catre Rusia a primei centrale nucleare iraniene de la Bushehr (sud). Ministrul israelian al apararii Ehud Barak a cerut Statelor Unite, la putin timp dupa acest anunt, inasprirea sanctiunilor impuse Tehera-nului. Barak a subliniat, referindu-se la o eventuala optiune militara impotriva programului nuclear iranian, ca tara sa considera "continuarea proiectului atomic iranian drept un potential pericol pentru existenta statului Israel".

Potrivit expertilor straini, Israelul detine un arsenal nuclear, dar statul evreu nu a recunoscut niciodata ca dispune de astfel de armament.

Z.O.”

Ați auzit, oameni buni cât de tare zbiară Olmert? Și cum își strecoară printre văicăreli amenințările? Vasăzică se laudă că el este foarte tare: “Israelul va sti să se apere în toate situatiile, impotriva tuturor amenințărilor, impotriva oricărui inamic, - **nu pot sa spun mai mult, dar credeti-ma, stiu ce vorbesc**”, a rostit Ehud Olmert.

Cum să nu știe, doar sub conducerea-i înțeleaptă Israelul a înregistrat două victorii de semn schimbat: în Liban și în Ghaza. Altfel-zisele: bătați la curu-gol. Chiar și acum Marele-tarele Israel cere ajutor Americii...

Cine spunea, recent, ca Israelul e condus de Boc și de boccii împrejuratici?

Noutate: Țipi nu vrea cu Boc-Nethaniaou.

Sâmbătă 28 februarie 2009

Azi: ultima zi din din lună. Mă opresc aici, cu februarie.

M A R T I E

Duminică 1 martie

Începem cu dreptul luna martie. Chiar dacă cerul este împâclit, cețos, murdar.

«Noi să fim sănătoși!», zicea, la Gherla, un biet bolnav pe moarte.

Și zâmbea, îngerește. Am aflat că murise, la scurt timp după mutarea mea în altă celulă. Nu, nu murise, îmi ziceam, cu o încăpățănare de adolescent: Se mutase și el în altă celulă, doar începuse să se mute, fericit, de pe când eram colegi.

După socoteala mea - parțială - în o lună de zile va apărea **Roman intim** la Curtea Veche.

Sunt prea tăbăcit de eșecuri, pentru a nu fi pregătit, sufletește, de următorul. Are să apară și **Roman intim** - ei și? Va avea soarta celorlalte trei volume apărute. Mă va rezuma școlărește Iovănel, trăgînd concluzia că autorul nu are umor (iată o judecată-condamnare definitivă, la urma urmei mai severă decât constatarea că nu are talent).

Abia acum, după instalare, îmi dau seama câte greseli are Jurnal 2009 ian-febr. Le voi corecta - dacă le mai găsesc - la următoarea instalare.

Am dedus ca textul despre cardinalul Hossu din *Ziua* de ieri și azi a trecut și prin mâinile lui Valentin Hossu-Longin.

Și abia acum este dat publicității?

Iată ce scrie Valentinul cu același nume:

“P.S.: Dincolo de volumul amintit, aparut într-un tiraj restrans, actualele fragmente sunt menite, în premiera, prin intermediul ziarului nostru, să dezvaluie aspectele secrete ale unei epoci în care au avut de suferit toți românii credincioși întru Isus, supuși regimului comunist. Să ne inclinăm, în memoria celor jertfii în numele Tatalui, al Fiului și al Sfântului Spirit! Amin!”

Cum se explică această vinovată întârziere? Prin faptul că Uniții din România sunt tot un fel de ortodocși d-ai noștri, de pe meleaguri?

Luni 2 martie 2009

Valerian Stan îmi scrie că a reușit, în sfârșit, să vorbească la telefon cu D-na Crângariu; și că Hotărîrea Judecătorei nu a fost nici acum redactată și comunicată. Mi-a spus că “dată fiind aceasta întârziere, va formula în curând, conducerii Judecătorei, o cerere de urgentare a redactării”...

Parcă mă mai întâlneam cu astfel de “formulări” ale avocatului meu iubit - când? În urmă cu un an, cu doi? Sau: trei?

Am aflat - de la Chișinău - ca bestiaștii kgbiși, ajutați îndeaproape de evreii basarabeano-israelieniști (din Banda tovarășului Avigdor Lieberman - prostul-Bâcului care neagă că ar fi “xenofob, doar sionist” (sic) - au aplicat în ultima vreme “bruiajul netului”. Deci, eu plângându-mă că basarabenii mei fiind absenți de pe contorul frecventatorilor site-ului meu (în medie: 5 persoane zilnic), au chiar fost interziși! Li s-a interzis accesul la o sumă de site-uri, printre care al meu. Li s-a tăiat “legătura” și cu mine! Așa cum li s-a interzis chinezilor, vietnamezilor - de coreeni de nord nu pot spune că li s-ar fi interzis, fiindcă nu știu dacă fericiții cetățeni posedă scula numită, comun: ordinator. Și așa cum i se închisese microfonul lui Paraschiv, la Cotroceni, când constataseră securiștii (nici “vechi”, nici “noi” - ci *securiștii*) că Nea Vasile “se dă la tovarășul lor, Băsescu”...

Ticăloșii!

Cum să nu fim adânc bănuitori noi, antisemiții setoși de sânge evreiesc atunci când vedem în toate cazurile de închidere-de-robinete-informatică (și informațională?) mâna geniilor stampilate cu steaua lui David? Dar o astfel de deducție este la mîntea cocoșului: cine are interes să provoace tulburare în transmiterea informațiilor până de curând protejate? Cine își vinde (eu bănuiesc: își oferă) înalta tehnologie statelor totalitare, închise, adepte ale închiderii cu un Zid: chinezesc, al Berlinului, al Ierusalimului? Cine, dintre deținătorii teribilelor arme nucleare, obținute cu ajutorul nemijlocit al USA, ajunși să se întreba dacă nu se apropie Ziua Mâniei, fac tot ceea ce fac cu o furie oarbă, destructoare - în Liban, în Ghaza, amenință Iranul - împingînd și această ultratehnologie a terorii absolute: controlul comunicațiilor electronice. Altfel de ce ar fi jubilat evreii de la Chișinău când au aflat - și constatat - că “prin hotărîre de stat și de partid li s-a închis microfonul”, românilor din Basarabia, Ucraina care încercau să comunice cu confrății lor din afara noului ghetto impus de ne-xenofobul (sic-sic) Lieberman, cu

avansata tehnică israeliană?

Doamne, ce soare de primăvară ne-a surprins! Chiar dacă ne vor mai bântui babele, n-or să ne-nspăimânte pe noi, ăștia!

Marti 3 martie 2009

Azi e tot primăvară. Meteo'escu zice că începînd de mâine, vor veni Babele cu înghețul florilor pomilor.

S-au trezit ardelenii noștri dragi și zăbavnici, în *Ziua*:

Subiectul-obiect: bocul Boc. Groșan susține că “ardeleanul netipic Boc” (?) vorbește mai iute decât gîndește (dar oare chiar gîndește el în sinea înăuntrului său?), spre deosebire de Ciorbea, (tot ardelean) acesta ar fi gîndit mai repede decât vorbea, atît că nu i se percepea prestația sonoră decît a doua zi, așa, înspre seară.

Hoandră: fotografia prezentîndu-l este tipică pentru acest sibian slăninatic: omul șade la un birou, temeinic, de parcă ar fi propria-i statuie (de granit), se vede că el are un stilou cu care ar putea scrie, are ceas de mână, are ceașcă de cafea... Ne servește un studiu istoric: ardelenii contra regăștenilor... De unde Dumnezeu vor fi ieșind frații-noștri precum Hoandră? Mai acum un an, tot în *Ziua*, același zăbavnic încerca, vitejește să-i apere pe intelectualii ardeleni persecutați de bucureșteni și începea cu Marino... În loc să scoată în evidență ce făcuse - bun - moldoveanul-macedonean Marino, Hoandră umbla pe la “ardelenitatea” presupusă, după “domițilul persoanei”. Hoandră, Hoandră... Bașca delirul despre “europenitatea” lui Zaciu dedusă după anii petrecuți în Occident, cu voie de la București...

În sfârșit! Cathedral Plaza fără autorizație!

“Autorizatia de constructie in baza careia a fost inceput proiectul Cathedral Plaza, de langa Arhiepiscopia Romano-Catolica Bucuresti, a fost anulata de Tribunalul Dambovita. Astfel, Tribunalul Dambovita a admis, in 27 februarie, actiunea reprezentantilor Arhiepiscopiei Romano-Catolice Bucuresti impotriva autorizatiei eliberate de Primaria Sectorului 1 Bucuresti in cazul constructiei proiectului Cathedral Plaza. (...) Instanta damboviteana a anulat autorizatia de construire nr. 179/18/ B/43074 din 24 februarie 2006, emisa de Primaria Sectorului 1 Bucuresti, potrivit Mediafax. Instanta Tribunalul Dambovita a respins cererea Arhiepiscopiei privind obligarea Millennium Building, constructorul imobilului Cathedral Plaza, si a Primariei Sectorului 1 la plata daunelor morale si a cheltuielilor de judecata. Decizia poate fi atacata cu recurs. Reprezentantii Arhiepiscopiei afirmau ca prezenta unei constructii de 75 metri inaltime in imediata vecinatate a Catedralei Sfantul Iosif va pune in mare pericol existenta edificiului. (A.N.P.)

Miercuri 4 martie 2009

Greu, greu ies din groapa gripei. Mi-am recăpătat cheful de viață, de scris, dar nu-i destul: trebuie să și pot. Or eu sunt încă, vorba ceea: “cam obosit”. Astfel ieri am lăsat de o parte umblarea prin **Ușa...** (mă agasează această carte, mi se pare îmbătrânită), ca să mă apuc de **Arta reFugii**: în vederea unei ediții complete. În curând se va face anul de când am perfectat (sic) înțelegerea editorială cu Grigore Arsene, iată, mi-au apărut trei cărți, vine peste o lună și a treia... Apoi or să vină cele trei volume de **Scrisuri**, urmate de un volum (gros) de **Scrisori fără adresă...** - iar eu tot nu am căpătat o psihologie și un comportament de autor-editat, am rămas în stadiul de autor-autoeditat. Din 1997, de când am fost, pentru ultima oară dat afar' din literatura română am fost lipsit de un redactor onest, fie acela contactabil (sau ba) și prin poștă, ca Dan Petrescu în uluitoarea lui prestație de amestecător-comentator în textul meu (ca în **Scrisuri** 1999). Adică din chior am devenit orb - până anul trecut, 2008, când am fost ridicat la rangul de autor cu serie... Și nici așa nu merge.

Sunt amărât. Și dezorientat. Chiar de voi fi editat cinstit, la o editură cinstită, îmi va fi de lipsă... esențialul.

Totuși, o bucurie. Mare. Flori Bălănescu, pregătind Vol I din **Scrisuri**, a dat peste textul “Cenzură, autocenzură, paraliteratură”, scris în 1972, tradus în același an în nemțește de Ute Annely Gabany, publicat în *Die Zeit*. După “restituirea hârtiilor confiscate de Securitate, în 1977, am rămas cu câteva fotocopii (după nemțește) și acelea incomplete. Flori B. a căutat, a găsit textul original (vreau să spun: traducerea în nemțește), a dat la tradus tot lui Michel Astner - deci va apărea în integralitate... traducerea lui în germană.

Surpriză: Victor Roncea publica în *Ziua* (de mâine) un text:

“Cum ar putea Goma și Basescu să schimbe fata Basarabiei

Un prim scandal public de spionaj - o premiera post-decembrista "made in SRI-SIE" - este un subiect gras. De cele mai multe ori, inasa, miza reala a unui astfel de eveniment ramane ascunsa. La fel stam si cu "problema Paul Goma" legata de cetatenia sa, furata de comunisti si pe care Guvernul nostru, pretins roman, nu vrea sa i-o dea nici astazi, la aproape 20 de ani de la caderea regimului totalitar. Va propun sa aflati astazi de ce Paul Goma nu-si va obtine, probabil niciodata, inapoi, propria sa cetatenie, romana, un drept natural pe care-l primesti de la Dumnezeu, la nastere.

Cazul scriitorului Paul Goma, este edificator si mai actual ca niciodata, scria zilele trecute colegul meu de la Gardianul, Emil Neacsu. Pentru cei care nu stiu, lui Paul Goma i s-a retras cetatenia romana in 1977, cand era inca in

țara, iar după 1990 nu i s-a redat acest drept pentru că... nu a depus cerere. Paul Goma a refuzat să facă o cerere pentru redobândirea unui drept, cel de cetățean român, capatat prin naștere, mai ales că decizia a fost luată abuziv de către securistii lui Ceaușescu. Paul Goma a renunțat să mai solicite cetățenia română într-o scrisoare adresată în 2006 președintelui portocaliu Traian Băsescu. "Nu voi cere niciodată să primesc cetățenia pe care doar Dumnezeu mi-o poate lua (iertare, a mai fost unul: Ceaușescu - veți fi auzit ce-a patit...), eu, ca și membrii familiei mele, fiind români prin naștere. Tot eu să fac cerere? Atunci când guvernării comuniste mi-au luat cetățenia a fost cumva... la cererea mea? O cerere țapănă, «conform legii», corect timbrată? Nu am cerșit un favor (pentru care să fac cerere), ci am anunțat că este timpul - 17 ani! - să mi se restituie drepturile civile, morale, materiale pe care statul român mi le-a furat în 1977-78.", redă *Gardianul* din scrisoarea lui Paul Goma.

"Prioritatea numărul 1 a României o va constitui recunoașterea cetățeniilor românilor deposedați abuziv de acest drept natural de către regimul sovietic bolșevic" - a fost un slogan la modă și la București și la Chișinău, în perioada alegerilor. Acestea au trecut și românii basarabeni și bucovineni au rămas la fel ca și înainte. Senatori și deputați, unii mai grași ca alții, s-au indus bine mersi în fotoliile de plus de la Parlament, pe spezele bietilor români din jurul granitelor, mulți asupriți salbatic și azi, cum sunt cei din Ucraina. Deconturile au început să curgă, afacerile la fel. Numai subiectul cetățeniilor române a dispărut cu desăvârșire. Ca de obicei, organele au hotărât: "acum nu e momentul". Iar tutarii de serviciu s-au conformat cu un scurt "sa trairi!". Dacă mafiotilor de stat nu le e rusine, ce zice Președintele României și ce explicații vor da fripturistii care și-au obținut locurile calde din Senat și Camera Deputaților pe lacrimile și suferința de zeci de ani a romanilor abandonati în fosta URSS?!

Este foarte clar: de la parlamentarii ajunși prin "redistribuirea" sau "rearanjarea" a voturilor să reprezinte drepturile românilor din afara țării - estimați la circa 10 milioane - nu ne putem aștepta la nimic. Un atu este la Ministerul de Externe, momentan, reprezentat de Departamentul pentru Relațiile cu România de Pretutindeni, care ar trebui să treacă la elaborarea unei strategii clare pentru conștientizarea noastră, din jurul granitelor, conform strategiei naționale de securitate a României, prin care aceștia să fie protejați și, totodată, să fie eliminată din fașă orice tentativă de profit pe seama acestora. La Ambasada României de la Chișinău ca și la Ministerul de Justiție trebuie de urgență să se treacă la schimbări majore, prin care să dispară spagariile din sistem, definitiv. Pentru că pe listele de cetățenie se găsesc mai mulți de Mustafa sau Chun-Hsin decât Lesco sau Popa, români care stau și cinci și zece ani pe liste interminabile aruncate în saci aproape putreziti.

Și, nu în ultimul rând - deși, este adevărat, "problema Goma" ține de Ministerul Justiției - președintele României, Traian Băsescu, ar putea, printr-o manevră de-a sa clasică, să-și impună opinia și să determine Justiția să-i ofere scriitorului anticomunist cetățenia înapoi. Astfel s-ar declanșa "precedentul Goma" și toți românii deposedați abuziv de propria lor cetățenie vor putea beneficia automat de aceasta prin simpla dovadă a nașterii din părinți români. Sau nu.

Victor RONCEA”

Ce-l va fi mânăat pe Roncea la luptă? Cumva îl roade conștiința din pricina comportamentul față de mine din urmă cu doi-trei ani? În termeni neaoși, miorițici: tăcerea?; ne-răspunsul

la texte de-ale mele, trimise, nerăspunsuri la cererile mele de exercitare a dreptului de răspuns?

Joi 5 martie 2009

...Bine, trecem cu buretele, vorbim de textul de azi și zicem:

- Dacă este o încercare, din partea lui Roncea, de a măsura nivelul mării din lighean - Dumnezeu cu el: a încercat să-și aranjeze ploile folosindu-mă și pe mine ca berbec de spart zidul... nerecunoașterii lui ca gazetar de elită (și mai ales: fidel Băsescului) : va rămâne ce va rămâne, pe mine nu mă privește;

- Dacă însă, rescurmîndu-se cenușa "cazului" meu, o sumă de basarabeni și bucovineni vor primi cetățenia română, atunci voi fi cu adevărat fericit, deși mare scofală n-am făcut: pentru a multa oară, "stînd-capra", i-am ajutat pe consăngeni să sară hopul, gardul, șanțul acesta. Nu-mi făcusem decât... meseria eu fiind de profesie "stătător-capra", iar în cazul acesta (deie domnul să iasă așa cum vrea și Roncea) nu mai provoc doar obținerea unui favor: un pașaport, ca în 1977, ci recăpătarea unui drept de care ai mei, toate milioanele de oameni abandonăți Rusului (și Ucrainenului, să nu fie uitată victima devenită mână-dreaptă a stăpânului) fuseseră furați, fie direct, fie prin părinți, bunici...

Și-atunci... De ce-aș fi trist?, vorba poetului...

Sâmbătă 7 martie 2009

Azi este prima oară când cad - în casă; pe stradă am mai bușit (vorba lui Gică Păcuraru, coleg de Gherla și de Lătești: «Și eu aș râde...»). M-am ridicat din pat fără a face pauza necesară, întru reșezarea oscioarele urechilor - drepte care, fără apel, am căzut. În principiu: rău, m-am cocnit (cum spun basarabeni la întâlnirea dintre un cap și un obiect dur) cu ceafa de ușă; în realitate: nu prea rău, chiar dacă mai apoi multe și repetate au fost eforturile de a mă ridica - pentru a atinge acest țel măreț am folosit Metoda Turcului: te răsucești cu fața spre podea (ca să nu spun: pământ), și când te afli în patru labe, abia atunci, simultan, împingi întru înălțare (sic) din toate patru labele. Presupun că pe stradă când cădeam în cur - și... «eu-aș-râdeam"- , fiindcă era lume în jur, iar cabotinel din mine dădea un spectacol; or, în intimitatea odăii mele nu aveam martori, nu aveam spectatori, deci comportamentul meu a fost de astă dată unul... normal (de penibil). M-am pipăit: se pare că nu mi s-a stricat mare lucru pe la trupul corpului.

Îmi comunică prietenul meu epistolar G. Onofrei din Galați (luna trecut i-am reprodus scrisoarea în Jurnal). De asta dată se arată indignat de răspunsul primit de la Uniunea Scriitorilor à propos de “tratamentul” cu care mă tratarisește Manolescu în Istoria... sa (că aș fi prea mic pentru un război atât de mare...). Îmi trimite atât scrisoarea sa, cât și răspunsul primit de la Irina Horia, “persoana care se ocupă de Externele Uniunii” (o fi subalterna lui Gârbea sau poate superioara, câte nu se petrec la Uniunea-Scriitorilor-cu-Puterea). Indignarea lui G. Onofrei îmi face cald pe la inimă, chiar de nu o împărtășesc: N. Manolescu “se exprimă” cum poate, și el, bietul, care nu citește chiar toate textele despre care scrie, mai vârtos despre cineva căruia nu i-a citit vreo carte, însă asta este treaba lui de cronicar de fotbal și de lăudător al Iliescului, pentru Mineriadă. Despre “Omul Iliescu (al lui Manolescu) m-am rostit mereu, de astă dată am să mă mir (rostit: “mier” - transcris: “ñier” -, avînd sensul: “îl compătinesc” pentru prostia spusă) de o altă variantă a... excluderii-neexcluderii mele din 1977.

Cronologic:

- In 13 sau 14 aprilie 1977 comandantul Rahovei, colonelul Vasile mi-a băgat sub nas o hârtie apoi mi-a citit-o, triumfător: din aceea reieșea că la ședința din ziua precedentă fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor, hotărîre luată în unanimitate de către membrii Consiliului (vezi volumul **Culoarea curcubeului**, cel trimis la topit de Liiceanu, ce va fi reeditat corect după 30 ani, în curînd, la Curtea Veche). “*Docomentul*” era dactilografiat;

- Prin 2002 Stejărel Olaru a recuperat de la CSNAS o sumă de “hârtii”. Hotărîrea-dactilografiată arătată mie, în timpul anchetei din 1977 de colonelul Vasile nu a mai fost găsită, deși insistasem pe lângă împuternicitul meu să caute acea hârtie, precum și delatîunile lui Ivasiuc - de preferință cele dactilografiate “în casă”, la o mașină Remington fără diacritice românești (la aceeași mașină fusese confecționată “cronica” la cartea mea **Gherla** și cea la cartea lui A.E. Baconsky, **Biserica Neagră**, - se vede că nu din greșeală ajunsă în dosarul meu, ci pentru a mă convinge că prietenul Sașa devenise lucrătorul *lor*). Despre excluderea mea vorbea (!) doar o notă manuscrisă a securistului Achim - pe această fotocopie am fotocopiat-o și am reprodus-o în secțiunea «Bărbosul» atașată ediției de la Polirom, 2005, a **Culorii curcubeului**.

Nu am “polemizat” direct cu Ana Blandiana și cu N. Manolescu pe chestia excluderii, însă... cei doi - dacă nu: foști prieteni, atunci foști colegi - mă amendau, pretindeau că nu spun

adevărul... Cine-mi ajunseseră profesori de adevăr : Manolescu, ucenicul lui Ivașcu, Blandiana, tovarășa fată-n casă a monstrului bolșevic Gogu Rădulescu, doi ardeleni legitimiști față de Putere (doar un ardelean de-al lor, Titus Popovici scrisese scenariul “Puterea și Adevărul”... Unul (sau una) pretindea că nu participase la ședința-de-excludere, celălalt-cealaltă mă asigura ca arhiva Uniunii Scriitorilor a fost lăsată de Mircea Dinescu într-un hal fără hal de... neglijență, citește: de jaf bine organizat de Securitate și de auxiliarii lor, scriitorii care avea acces la comoară, de unde sustrăseseră documente compromițătoare pentru ei, și la o adică șantajabile-negociabile a tovarășilor lor de șaibă. Acestor tentative de apărare a onoarei lor și a chilului de mastică nu am putut opune decât trimiterea la *Nota* semnată de Achim, recuperată de la CSNAS de către Stejărel Olaru, reprodusă în secțiunea «Bărbosul». Răspuns românesc: tăcere grăitoare...

Iată și a treia (nu a patra?) variantă a “adevărului” iubiților mei colegi - citez din răspunsul dat de Irina Horia, “persoana care se ocupă de Externele Uniunii Scriitorilor”:

“Domnule George Onofrei,

Paul Goma n-a fost exclus de colegii lui din URSS, ci printr-o decizie a conducerii PCR nesupusa votului Consiliului URSS, neconsultat in aceasta privinta. In 23 decembrie 1989, la propunerea noii conduceri, interimare, a URSS, lui Paul Goma i s-a trimis o scrisoare în care ii era reconfirmata calitatea de membru al URSS.” (...)

Asadar, tot eu sunt vinovatul, eu: mincinosul.

a) Potrivit cele de a n-a variante, fusesem exclus “printr-o decizie a conducerii PCR”, ea singură-singurică mă dăduse afară, membrii Consiliului habar n-aveau ce complota conducerea PCR, fiindcă ei făceau literatură curată, expurgată de fleacuri ca drepturile omului, ca mizeria cumplită materială și morală a concetățenilor lor, ca răsmerița minerilor în august 1977, ca alcătuirea SLOMR ! Că dacă știau, ei pe loc ar fi protestat! - cu drag s-ar fi, pardon, scuzati, solidarizat cu mine, exclusul, ca Blandiana care aștepta ca Ceaușescu să-i deie ei în mână o țâdulă pecumcă are slobod de la Stăpânire de să se solidarizeze... - chiar mai vârtos de cum protestase dânsa când Manolescu, pentru a pune laba cu orice preț pe postul de ambasador UNESCO, s-a aliat cu Zalis, cu Boris Mehr-Marian, cu M.D. Gheorghiu, cu Taubman, cu Rodica Gordon (dar cu cine nu se aliase Niki al Monicăi?, până și cu socotitorul Gârbea și cu Marta Petreu și cu Cistelecan și cu alți ardeleni tot unul și unul pe la coloana vertebrală pierdută la bătrânețe, ori ne-avută nici la tinerețea-le mândră), în care scop decisese legionarizarea lui I.L. Stoiciu și antisemitizarea mea!

De curiozitate: cine dintre membrii Uniunii ridicase două

dește, măcar “să pună problema, în mod principial”: ce era “legionar”, în atitudinea lui LIS, da a publica “articolul” - așa îi ziceau acuzatorii fragmentului de Jurnal publicat în *Viața românească*?; ce era “antisemit” în... fragment? Antisemite erau afirmațiile mele ca Israelul este un stat apartheidist, rasist, terorist? Dar scriitorii ceia (care se erijaseră în apărătorii virginității Israelului) nu citeau presa? Nu aflaseră încă, până la vârsta lor de alungarea băștinașilor de pe pământul lor și prefăcerea lor în refugiați încă de acum șaiszeci de ani ? Nici de erijarea Zidului Ierusalimului (când omenirea abia scăpase de Zidul Berlinului?) Ce erau ei, scriitorii români care se treziseră apărători ai intereselor murdare, criminale ale Israelului și, Doamne ferește, nu ale adevărului? Și cine erau aceia - în frunte cu N. Manolescu - ahtiat după funcția “onorifică” de reprezentant al României la UNESCO, “foncție” ocupată pâna atunci de *generalul Hăulică*? Cine fuseseră scriitorii români apărători ai abuzului, ai minciunii, ai strâmbătății? Cumva Al Cistelecan? Cumva Marta Petreu? - ca persoane care citiseră ce scriam, *Vatra* publicase fragmente din **Săptămâna Roșie**, Marta Petreu îmi prefăcuse un roman și deschisese o colecție cu **Sabina**, altă carte a mea. Când anume devenisem: antisemit, de mă acuzaseră de așa ceva, cu vehemență, în ședință? “Între timp”? Între care timp?; “Peste noapte” - care “noapte” - mă rog frumos?

b) “In 23 decembrie 1989”, USR nu-mi trimisese nici o scrisoare, prin care să-mi fie... reconfirmată calitate de membru. Aud pentru întâia oară această minciună manolească, fabricată între două uși, aruncată peste umăr “tovarășei Irma, de la Externe” (sic). Ca să fiu sigur de zisele mele, am recitit, din **Jurnal** luna decembrie 1989 și lunile ianuarie și februarie 1990. N-am găsit vreo aluzie la “Scrisoarea din 23 decembrie 1989”. Fiindcă nu a existat așa ceva - dacă ar fi existat, nu mi-ar fi servit-o Manolescu ca dovadă a mincinii mele? Fie și un fals, dar să fie o “țâdulă” la mâna turnătorului ordinar : “Niki al Monicăi”?

Am recitit ce am scris azi. Confuz? Sunt tentat să dau vina pe căzătură (căci ea cauzează, ce credem?). Dar nu mă las; nu accept explicațiunea. Sunt confuz, pentru ca sunt - și viceversa.

Marți 10 martie 2009

Amărît, deprimat, fără chef de lucru. Nu cunosc motivele, îndur efectele. Până azi dimineață, când am deschis, într-o doară **Scrisuri I**. Și pe loc mi-a venit inima la loc. Stai, domnule, ca nu ai motive de întristare! Nu, domnule!, nu am. Textele din primul

volum (1971-1994) sunt bunicele. Probabil și cele din al doilea volum (1995-1999) - mă încurajez.

Cât despre cele din ultimul... iată cât de puțin îmi trebuie ca să mă re-pun pe șine.

Miercuri 11 martie 2009

Iar a ieșit soarele. De ne-ar ține așa, să ni se lumineze și întunericimea dinlăuntru.

Joi 12 martie 2009

N. Coande mi-a propus sa scriu două rânduri despre I.D. Sîrbu, pentru omagierea sa din iunie acest an. Am acceptat cu bucurie, numai că... tot la literatura de sertar o sa mă încotopelesc. Așa să fie.

Vineri 13 martie 2009

O sa văd ce noroc am, azi, 13 martie.

Iată “bucuria”:

Pleșiță declarat nevinovat!
Trăiască - în veci - justiția bășească, cea fecundată de Tismăneni!

Sâmbătă 14 martie 2009

Ieri și alaltăieri am umblat prin **Scrîsuri 2 și 3**. E încă mult de lucru.

Am primit de la Mircea Stănescu chitanțe dovedind că au fost primite cele câteva exemplare din **S.R.** dăruite de autor. De-ar fi câte am trimis, ar fi fi bine.

Mesaje de la Valerian Stan, de la Dan Culcer. Indignați și ei de spălarea păcatelor - și ce păcate! - ale lui Pleșiță.

Luni 16 martie 2009

Zi însorită. Se anunță alte două-trei tot așa. Ies “la deal”, vorba basarabenilor, la lucrul de primăvară. Aș ieși - “dar rana din pulpă nu mă lasă...” Azi merg la farmacie (o expediție!) pen-

tru medicamentele pe luna viitoare; am să-i vorbesc simpaticei Doamne Julliard de perpetuarea “gripei” care nu mă lasă să trăiesc. Se vor împlini trei luni de când mă ține.

Am fost: simpatica doamnă Julliard nu era, în schimb draga de sârboaică: da. Ea mi-a recomandat nește vitamine.

Oricum, azi-mâine-poi-mâine voi fi foaaarte ocupat! Îmi va trimite Curtea Veche șpalturile (Mihaela Moroșanu le zice, “pe nou”: listările) **Romanului intim**. Am pregătit - de vreo- peste-două-luni exemplarul după care vom face corectura (din fericire, puține intervenții, dar să fim atenți la spațiile dintre rânduri, abuzive).

Am suferit ieri pentru rugbybiul franțuz: a luat ieri, de la Anglia o bătaie soră cu moartea. Specialiștii vor vorbi mult despre “criteriile” care au dus la acest “Waterloo rugbystic”: cretine, nule - eu m-am exprimat astfel, în direct (sic), dar abia după terminarea scărământelii comentatorii și-au adus aminte de puținele noțiuni de istorie-a-patriei-lor...

În aceste zile de... convalescență am încercat să mă țin la curent cu mersul politicei-la-român: jale și mai jalnică decât Jălalnica. Impresia dominantă: pe nimeni dintre politicieni - de la Băsescu la... Nuți-Spaima-Puții (ministreasa turismului), nemai-vorbind de reprezentantul meritat al Ardealului: Boc nu-i preocupă catastrofa mondială în care am intrat până-n gât. Ca și cum românachii care conduc amărâta de Românie ar trăi pe altă planetă, populată numai de “aleși-alegători”, numai de câini (dar să nu uităm cățelele - să te ferească Dumnezeu de ferocitatea lor!). Ai noștri ca brânzii continuă să se încaiere pe posturi ministeriale, prefectorale, pentru care se lupta la baionetă, cei mai incapabili (și, din păcate, cei mai numeroși-ticăloși) : Geoană și Felix-Securix, Vanghelie, Fata-Tatii-Succesorista, Norica (fără nepoțica?), Tăriceanu ramânînd să numere pe degete până la trei - ce anume? nici el nu știe! Eu știu: degetele de la mâna stângă.

Mi-e greață - “În țara asta vreți să va întoarceți?”

Marți 17 martie 2009

Bedros Horasangian vorbește de bine o carte omagială alcătuită de Nina, soția compozitorului Anatol Vieru - nu știam că ar fi murit.

Ne-am cunoscut, am schimbat câteva cuvinte - dar numai despre muzică. Mi-a devenit oarecum apropiat, pentru că, după ce cântase în lungiș, în curmeziș furnalele și tractoarele - în cântece, cânticele și cantate, care de care mai lungă, mai insuportabilă (eu fiind una dintre victimele fără voie ale lui: ne ucideau

difuzoarele din Sibiu cu lătrăturile lui Socor și ale lui, Vieru) - s-a oprit din producerea muzicii realist (sic) socialiste, de nuanță revoluționară bolșevică! N-a mai produs produse specifice, dragi tovarăși! Unde s-a mai pomenit una ca asta - și încă la un fanatic activist evreu? Dacă eu l-am cunoscut prin 1968, când conduceam pagina de muzică de la *România literară*, când spun: "cu zece ani în urmă" înseamnă că de prin 1958 abandonase activitatea-i activistică bolșevică. Îi cunoșteam - și cum!, prin difuzor-spaima-urechilor-noastre - produsele, însă nu eu i-am vorbit despre ea, ci el, față de un oarecare redactoraș căruia îi încredința, ca unei cutii poștale articolul săptămânal - sau lunar. Nu știu dacă se comporta de obicei așa cu oamenii, însă țin minte că, în ciuda "biobibliografiei", noastre, a amândurora, în principiu incompatibilă unui dialog, ne-am plimbat în câteva rânduri pe Bulevardul Ana Ipătescu unde se afla redacția și am... dialogat. Se vede că voi fi deschis și eu gura, în pauze, cât să-i comunic: și eu primisem o inițiere în muzică, îi spusese: în domiciliu obligatoriu, în Bărăgan (știa, din redacție, dar și de la N. Steinhardt că făcusem și ceva închisoare politică), însă nu a tresărit, nu s-a speriat, nu a luat-o la goană. Într-un ochi al meu rămânea însă același Anatol Vieru "bolșevicul muzical", "adjunctul lui Socor" - în care calitate pusese... umărul, vorba lui Săraru, la călcatul în picioare, la propriu, a Fonotecii de Aur a Radiodifuziunii: înregistrări unice - și pierdute definitiv - din "discoteca de discuri" (aici l-am plagiat pe Breban...). Steinhardt vorbea și de cilindrii de ceară pe care fusese imprimată opera folclorică a "Școlii lui Gusti" și din care nu scăpase mare lucru, decât ca să fie lăsată în niște poduri supraîncălzite, vara, de să nu se mai poată recupera nimic din gogoloaiele de ceară. În celălalt ochi al meu rămăsese un alt Vieru: autorul Concertului pentru violoncel. Acesta mă tulburase până la sfârșire în ultimele luni de domiciliu obligatoriu, ascultat la radioul cu baterii și acumulator de sticlă, împreună cu Radu Surdulescu, cu Horia Popescu și cu Aurel Păuna - și ei de vârsta mea și ei cunoscători ai "komisarului Vieru, adjunctul lui Socor la Radio", unde participase, imitându-și superiorul la distrugerea cu avânt revoluționar a discurilor din Fonotecă. Începusem a ne plictisi cât ne tot întrebam în trei: "Să fie bestia de Anatol Vieru, adjunctul lui Socor, același cu autorul Concertului?"

Îmi rămăsese "pozitiv", fiindcă se oprise din fabricarea muzicii de stat și de partid în plină... glorie și se așternuse pe studiat muzica, de la A, ca student în primul an de Conservator: adjunctul lui Socor nu avea studii muzicale - dar avea cizme proletare pentru călcatul în picioare a discurilor de ebonită.

Concertul pentru violoncel (cu care îmi rupsesse inima și mă câștigase definitiv-pe-jumătate cu muzica lui minunată și... stranie la un bolșevic revoluționar cu fapta, nu doar cu declarațiile) era, probabil prima lucrare a sa - normală (dar câte de normală!).

Nu țin minte cum-când anume (?) au încetat "relațiile" noastre, probabil când pagina de muzică a fost desființată sau poate trecută sub aripa sinistrului Valentin Sinistru... - oricum, eu l-am urmărit pe A. Vieru de departe, cu urechea... Și nu i-am găsit seamă în muzica românească. Nici în momentul de față, după atâtea decenii.

În 1946-47 sute de tineri din România fuseseră trimiși "în Uniune", la studii. Câteva zeci dintre ei - în majoritate evrei - au ales ori fuseseră aleși în "sectorul muzică". Cei mai norocoși la clasele de compoziție și interpretare (nu cumva Radu Lupu a fost și pe-acolo, înainte de a deveni elevul Cellei Delavrancea?). A. Vieru l-a avut pe Hacıaturian "naș", influența tovarășului (H)Aram s-a vădit în primul deceniu, cel al muzicii-de-clasă. Apoi...

În câteva rânduri scriind despre 'Evreii și Muzica' am băgat de seamă: evreii, mai cu seamă cei din fostul Imperiu Rusesc, înglobând Polonia, Țările Baltice, Basarabia (apoi după al II-lea război: RDG, Cehoslovacia) au dat legioane de interpreți de geniu - însă nu și compozitori. Dealtfel eu cunosc doar doi "bătrâni", numai doi din cei vreo cincizeci mari: Mendelssohn și Mahler, deci niciunul "rus", proporție neînsemnată față de violoniști, pianiști.

De ce?, m-am întrebat. Și mi-am răspuns, fără teamă de ridicol sau de antisemitizare: fiindcă evreii sunt creatori-în-interpretare, nu creatori-în-creație.

Totdeauna mi-a fost antipatică muzica-de-film hollywoodiană. Dealtfel este recognoscibilă, după două măsuri și se arată vulgară, inconsistentă - adevărat: memorizabilă, dar de un prost gust desăvârșit și ea contribuind la proletarizarea (prin evreizare) a muzicii de film, provenită din klezmer și din cantatele sovietice în cinstea planurilor cincinale. Să fim fericiți că nu au ajuns până la "horul Armatei Roșii" - deși un interpret-compozitor de muzică-alimentară, Jean-Jacques Goldman a făcut eforturi considerabile să adune dobitocimea francă masochistă pe Stade de France - după care s-a pus jos și a decedat.

Gershwin: un clasicizat al muzicii de estradă.

Anatol Vieru: o fericită excepție : și printre evrei și printre români.

(Acum doi-trei ani întâlnindu-mă cu Costin Cazaban, mi-a dăruit "Arta Fugii" - de Bach, desigur, nu de Blandiana - în

interpretarea lui Andrei Vieru, fiul. Nu mi-a lăsat o amintire nepieritoare. Zic, fără umbră de modestie: Cum altfel, dacă și eu scrisesem o “Arta a reFugii” - și nu-mi cerusem iertare de la Țepeneag pentru... plagiat?

Am, sub masa ordinatorului două-trei cutii mari pline cu discuri (de ebonită). Din 1995, de la expulzare, nu le-am deschis, să ascult cioburile de comoară, fiindcă nu am nici tourne-disque (confiscat cu un an înainte, împreună cu *la chaine*, de către bestiile de la finanț). Cele mai dragi înregistrări sunt cele cumpărate în România: românești, cehești, rusești. În acești 15 ani am visat să-l reascult pe Sviatoslav Richter, în “Arta refugii”. Dar, uitate, vorba românului exprimându-se în limba lui Voltèr’: «Pa’ posibil’!». A fost posibil’ să-l vad - cu ochii mei și să-l arăt și ochilor lui Marius Robescu - pe Richter, la masa de alături, la o cafenea pariziană, a fost posibil ca Richter însuși “să se audă cu un ton mai sus”, cu puțin timp înainte de a se duce - iar eu tot nu am apucat să-i ascult înregistrarea de la Melodia...

Miercuri 18 martie 2009

I. Groșan: tot așa, tot așa. Iată ce produce după o îndelungă “evaluare” a adevărului său (*Ziua* de azi):

“...si ca daca la Paris, înainte de 1990, o vizitai pe Monica Lovinescu, era "dubios" sa-l vizitezi si pe Nicolae Breban - asta ca sa dau un singur exemplu, din spatiul literar. Suspiciunea, plantata parsiv de Securitate, plana pretutindeni”.

Ce fel de adevăr propune scriitorul I. Groșan? Adevăr-de-clasă? Adevăr-de-provincie (ardelenească)? Adevăr-de-gașcă?

Groșan și Buduca: scriitorii tineri ardeleni ajunși la Paris imediat după “revoluție” și zugrăvind realitatea-reală din diaspora, cum se fasolește maramureșeanul în pasajul de mai sus, I. Buduca nelăsându-se mai prejos, scriind negru pe alb adevărul-etilic: “Eugen Ionescu este un bețiv, pe Cioran nu-l mai interesează Români...” Acești doi băieți-călătoreți recomandați de Țepeneag și umflați cu pompa informațiilor la Casa Scriitorilor de navetistul impenitent Breban așa au rămas după... 20 ani, tot Biblia lui Grobei îi călăuzește în viață.

Dovada - enormitatea de mai sus - după 20 ani! :

“...dacă, la Paris, înainte de 1990, o vizitai pe Monica Lovinescu, era "dubios" sa-l vizitezi si pe Nicolae Breban - asta ca sa dau un singur exemplu, din spatiul literar”?

Ce minciună fără de rușine! După I. Groșan, vizitatorii, la Paris puteau să o caute pe Monica Lovinescu fără nici o opreliște,

în schimb “era dubios să-l vizitezi și pe Nicolae Breban...”!

Ce fel de “amintiri” are I. Groșan? Nu rezist să le spun: “deghizate”, precum ale nemuritorului Bacil Kroh. Adică traficate, adică mincinoase. Dar ce au în comun un komisar sovietizator-terorizator cu un copil maramureșean, care vrea și el să suie - în fapt: coboare - la București? Nimic - din punct de vedere cantitativ. Dar din punct de vedere calitativ... Prin diversiune; prin minciună - servită “amnezic-selectiv”, după rețeta altui ardelean diversionist, altfel cult, foc: nu lăsa un rând din cărțile sale moralnice, fără un citat din clasici (nu ai marxismului, pe aceea îi urcase în pod, după ce îl slujiseră să urce treptele C.C-ului, ale Agerpresului, ale Televiziunii) - dacă nu s-a înțeles că despre Moralistul Lisei, Tavi Paler vorbesc, foarte rău! Nu mai faceți pe tâmpiții, tovarăși!

*

Abia acum află Românii că România lor a găzduit câțiva ani “închisorile itinerante” americane care au servit la interogarea, la torturarea unor inși *bănuți* de apartenență la Al Quaida. De la primele semnale - externe, firește - mă exprimasem în... Jurnalul meu cel intim (și personal) de pe internet. Ziceam că “zvonul” poate fi luat drept știre confirmată - datorită:

- halului moral al șefilor actualei României - pe de o parte cu toții securiști-securiști (nu “foști”, cum le zic verii, cumnații, nepoții, fiii lor - ce să mai vorbesc de tovarășele cumnate), deci ușor șantajabili de către cine are curajul - sau interesul - să-i întoarcă pe cealaltă parte;

- avidității acelorasi, neam de slugi, din dinastii de *calò* țigan sau țigănitizat de-a lungul veacurilor, care își găsiseră iar un rost și un “serviciu” la stat (indiferent care);

- speranța că, în jurul acelor “unități” americane, dacă nu va curge, va pica ceva și în pălăria nefericiților de localnici - dar nu merseseră unii “aleși” ai lui Bănescu, până la a plănuși înființarea de bordeluri pentru... “prieteni noștri, de veacuri, americani” - în fapt: ai lui Guest, ai lui Taubmann, ai Rodicăi Gordon, Chimista Veselă ?;

- România - ca dealtfel toate țările debarasate de ruși, dar, vorba tatii, nu și de rușii cu mai multe stele pe drapel - are o rezervă impozantă de “cadre” înalt specializate în materie de... așa-ceva, cum îi numesc bandiții de români guvernanți pe colegii lor de șaibă: **securiștii specializați în tortură**. Cum să rămână fără întrebuintare diplomații în materie, de secole, nu doar țigani d-ai noștri din popor, ci și gherleni de-ai voștri, faini, în timpul liber zugrăvelnici de icoane pe sticlă?; maramurășeni - tot de-ai voștri - cu școală faină la Sighet, la Baia Mare?; aiudeni - tot

de-ai voștri...

(Ah, să nu-i uităm pe “psihiatri”! Cum adică, statul nostru a cheltuit atâția bani, ca să formeze cadre-medicale-MAI, și să nu le deie o justă, o meritată folosință ?)

Ce jale va fi bântuind prin satele cu pricina, după dezvăluirea adevărului și constatarea că frații-americieni după ce devastaseră drumurile, șoselele, după ce fragilizaseră (numai?) casele prea aproape-de-carosabil, după atâtea promisiuni și nici o ținere de cuvânt (că vor instala electricitate și apă curentă, măcar câteva cișmele și în satele prin care “circulau” cu camioane de 50 tone) - și? Și! Ar fi de aflat dacă minunatul, sfâșietorul film “Californian Dreamin” făcut de fiul prietenului meu, compozitorul Octavian Nemescu) a fost o prevestire (profeție) a ceea ce s-a petrecut cu “Venirea Americanilor” ...

Joi 19 martie 2009

Iată textul solicitat de N. Coande:

19 martie 2009

„Dialoguri” cu Ion D. Sîrbu

Desigur, nu este vorba despre dialoguri – care nu au putut avea loc între noi – nici despre convorbiri imaginare. Dealtfel am abuzat eu când am desemnat astfel o singură comunicare între noi, și aceea nematerializată.

Ne-am cunoscut în celula 12, de pe-a-ntâia, de la Jilava, în primele zile ale anului 1958. Deși am respirat același aer (de Jilava) până în 25 martie (Bunavestirea!) nu am schimbat decât uzualele saluturi: «Bună dimineața», «Poftă bună», «Somn ușor». Pe de o parte fiindcă eram mereu absent (la izolare), pe de alta: când eram prezent, mă interesa un singur deținut: maiorul Patrichi din Contraspionajul activînd în Basarabia. Acesta (am aflat mai târziu: era unchiul actriței Gina Patrichi) mă „colonizase” și pentru că își făcuse veacul – după Lubianka – la închisoarea Făgăraș, iar de la anume ferestre ale anumitor celule putea privi (dar numai când arborii erau desfrunziți) casa în care locuiau mama, soția și fiica sa. Or eu, eliminat de la Sibiu (pentru... jurnal intim) îmi găsisem adăpost pentru ultima clasă de liceu la Făgăraș; iar acolo o aveam profesoară de rusă, pe Doamna Patrichi (nu știam că este soția soțului său, însă, basarabean fiind, simțeam că frumoasa și trista doamnă-de-rusă „avea-pe-cineva-unde va”, în traducere: soțul, fiul, tatăl era închis). Această lungă paranteză pentru a explica: în celula 12 din Jilava, între pedepsele cu izolarea, aveam o misie: în ochii mei mult mai importantă decât poveștile pline de haz zise de hăzosul Ion D. Sîrbu: aceea de a-i povesti, repovesti-răspovesti maiorului Patrichi cum mai arată soția, fata, mama – văzute de curând (acum 4-5 ani), de aproape, nu de la peste o sută de metri cât măsura distanța dintre ferestrele închisorii și locuința fami-

liei; de a-i comunica ce știam de la alții despre cum o duceau cele trei femei ale lui: dacă Doamna Profesoară avea îmbrăcămintea cârpită, încălțăminte corectă, dacă mai purta la gât un medalion de argint în formă de pară... Din 1953-54, perioada mea fĂgĂrĂșeană, nu se scursese o eternitate, însă nu țineam minte toate amănuntele cerute de maiorul Patrichi. Așa că făceam ce ar fi făcut oricine în situația mea: ar fi adăugat-înflorit-inventat. Când simțeam că am epuizat rezervele, îl rugam pe el să-mi vorbească despre spionajul bolșevic în Basarabia. Maiorul, ca tot moldoveanul, era un povestitor din stirpea cronicarilor și a lui Moș Bodrângă, însă, cu toată plăcerea procurată de povestirea lui, nerăbdător, cerea în curând să-i povestesc eu despre femeile pe care nu le mai văzuse din 1946, din fericire putuse constata: locuiau în aceeași casă din coasta Cetății FĂgĂrĂșului.

Ajung, ajung și la Ion D. Sîrbu, doar cu el am pornit la drum, însă nu pot trece peste faptul ca „nucleul” narațiunii devenită „Ostinato” de la Patrichi mi se trage. Și câteva personaje din primele proze ale mele.

Ziceam, deci, că în 1958, deși am fost coleg de celulă cu Ion D. Sîrbu, nu am comunicat – prima lui „vorbire” fusese despre o piesă: „Sovromcărbune”: nu-mi trezise interesul. Deloc.

În libertate, după 1965, ne-am văzut de câteva ori, pe la Uniunea Scriitorilor, pe la „Madam Candrea”. Ne-am salutat.

Mi-a trezit interesul Negoïtescu prin câteva cuvinte despre extraordinaritatea prozatorului „Ion D. Sîrbu”. Am înregistrat – la asta am rămas.

Prin 1985 (sau 86) a venit la Paris și după ce i-a vizitat pe Monici, a trecut și pe la noi, în vecini. Am dedus că întâlnirea cu ei nu fusese cum se aștepta el, așa că, ajuns la noi, era gata-mortăcios. Nu l-am întrebat despre cum fusese întâlnirea de la care venea, el nu mi-a povestit nimic, doar a întrebat, cu mânie:

«Și tu aperi onoarea pierdută a lui Doinaș?»

«Și-o apără el singur foarte eficace», am zis.

Apoi s-a ridicat, s-a scuzat că trebuie să plece, să prindă ultimul metrou.

Abia intrasem în liftul care ne cobora, că Sîrbu m-a scuturat de reverele pardesiului:

«Ce-i cu oamenii ăștia, mă? Ei pe ce lume trăiesc, de-i vorbesc de bine pe Doinaș, pe Blandiana, pe Manolescu, pe Deșliu, pe...?»

Am înțeles că vorbea despre Monici și am dat să schimb vorba. Nu m-a lăsat. Însă nici eu nu m-am lăsat pornit încotro voia el. L-am întrebat *ce are de gând...*

Cu basarabeni mă înțeleg din trei silabe; cu pușcăriașii din patru. M-a luat pe după cap și a început să plângă.

Am mai scris despre plânsul lui Ion D. Sîrbu, la Paris, în timp ce-l conduceam la metro. Atunci mi s-a deschis, nu atât omul (care nu-mi era simpatic), ci scriitorul – pe care încă nu-l citisem. Însă îl știam, îl descoperisem adineauri:

Nu, el nu putea rămâne: ce se face soția sa fără el? Apoi: ce se face el, fără cărțile scrise, ascunse, ce se fac cărțile fără el, câteva netermi-

nate – dar acelea sunt cele mai bune...

Drumul de la noi până la metrou nu era lung, însă în pantă accentuată, noi, urcătorii amândoi atinși de hibe pe la inime (pluralul indică inimile lui Ion D. Sîrbu), de aceea a durat, a durat. Nimic nou, ci repetiție, repetiție, plângeri de soarta soției, de soarta (sortile) cărților lui nepublicate, neterminat – de aceea *el nu poate rămâne; nu rămâne*.

Când am putut, în sfârșit, citi prima carte a lui Ion D. Sîrbu – după 22 decembrie 1989, firește, postumă (să fi supraviețuit măcar trei-patru-cinci luni...), mi-am zis că nu mă înșelasem când pretinsesem că noi doi începusem a comunica, a angaja „dialoguri”.

Dealtfel, în primul „interviu” luat mie în 1990, la întrebarea – aproximativă: ‘Pe cine dintre scriitorii români din România Revoluția i-a prins cu sertarele plină’, am răspuns: „Pe Noica, pe Ion D. Sîrbu, pe N. Steinhardt, pe Teohar Mihadaș”, iar după vreun an l-am adăugat pe Bлага, cu „Luntrea lui Caron”, spre stupefacția-indignația graseizată a lui Manolescu.

Necazul (nenorocul istoric...) a făcut ca și în acest an, 2009, la două decenii după Marea Revoluție din Decembrie cei cinci scriitori români să rămână tot cinci-mari-și-lați, nu li s-au adăugat alții – normali, sertariști, nu impostori ca cei care și-au scris iute-iute „amintirile din ilegalitatea comunistă” (unii nici măcar pe pământul țărișoarei, ci în străinătate – ca Marino, ca Balotă, ca Lena Constante), precum și apelurile către lichele (însă nu la oglindă).

Dintre toți, cel mai aproape de inima mea a rămas Ion D. Sîrbu. Cu el dialoghez când mi-e greață, când mi-e ceață.

Paul Goma

Vineri 20 martie 2009

Am uitat să notez: de câteva zile iar au dreptul basarabeni să se folosească de net. S-au așezat statornic pe locul doi (după “România”), iar azi sunt 10 vizitatori. Nu va fi site-ul meu cel mai “atractiv”, nici distractiv, dar pentru un paria ca mine...

Am pierdut obișnuința de a marca în jurnal, la fiecare notație: “au trecut atâția ani - sau decenii - de la...” și numeam evenimentul acela. Ce să semnifice decât lehamitea, oboseala?

Iar m-a atacat utopica: o librărie, uite-atâtica, de 70 mp. la sol, dar înaltă, pentru a putea adăuga încă 20 mp. la “sus”. Sau mai bine: total 123 mp. la sol, restul etajului: un cuib pentru Moș Reproș, restul galerie deschisă.

Ce, n-ar fi frumoasă librăria mea, ‘titulată: *Autura Autorului?* Fiindcă ar fi și oleacă de editură - pentru mandea: numai volume de buzunar, oferite gratuit, dimpreună cu câte o susetă (când eram copil îi spuneam “suptetă”) - pentru fete. “La ochi” vor fi selectați studenții și vârstnicii și, după ce vor fi

politicos întrebați despre cum le este viața lor cea grea și dacă nu vor fi ofenșați dacă li se vor oferi bonuri de restaurant (ideea ultraveche a mea), li se vor indica locandele cu care *Autura* va avea contract. Eh, dacă ar fi bani destui pentru un hotel-cămin studentesc și - nu doar nevoiași din Basarabia-Bucovina... Pentru o eficace selectare, se vor acorda burse-de-merit, acelea îi vor departaja - și, vai, nedreptăți pe unii candidați...

E-he, dac-ar fi bani...

Adineauri am dat BT pentru **R.I.** Am scăpat de o povară.

Sâmbătă 21 martie 2009

Oboseală. Fiindcă am pierdut urma textului “Cenzură, autocenzură...”; fiindcă nu mi s-a răspuns dacă se află la editură - eu înclin să cred că da - azi dimineață am diacritizat o variantă brută și am inclus-o în locul celei ne-bune. Aștept să se facă luni, să întreb la editură.

*

Am primit prin poștă o carte de amintiri semnată: Boris Buzilă. Numele mi-e cunoscut din România, însă nu-l știam pe autor. Am început a citi cartea și... așa am aflat ca satele noastre natale erau vecine, la distanță de vreo 7 km unul de altul : el s-a născut la Săliștea-Orheiului, în 1929. Interesant - pentru mine: diferența de vârstă dintre noi (șase ani) se dovedește a fi fost, pentru basarabeni o... distanță în timp mult mai mare (iată pentru care dintre români timpul se... dilată) - de pildă: amândoi născuți lângă Orhei, amândoi refugiați în martie 1944, direcția Sibiu, familiile noastre fiind zburătăite, urmărite, hăituite de ruși - într-o “repatriere” - s-au despărțit, fiecare apucând-o încotro credea că vor fi mai protejate (am să scriu altă dată despre acest timp și această geografie a hăituiților).

Duminică 22 martie 2009

Am trecut pe celălalt versant al echinoxului.

Am citit ieri cartea lui Boris Buzilă **De-a v-ați ascuns’**.

Eu nu aș fi intitulat o mărturie despre “Un destin basarabean” cu un nume de joacă, dealtfel în Basarabia nici nu i se spunea așa, ci: “Mija”. Fiindcă, oricât am încerca noi, fugăriții, să glumim pe seama hăituielii la care am fost - și suntem supuși, măcar ca să alungăm, menind, adevărul - tot nu a fost, nu este, nu va fi vreodată “joacă”. Cel puțin pentru mine și pentru ai mei. Chiar dacă și familia noastră a rămas în Basarabia în 1940; chiar

dacă al doilea refugiu: cel din 1944 l-am pornit din două sate vecine - a lui, Săliște, a mea: Mana, la vreo 7 kilometri...

Ar fi trebuit să încep prin a semnala apropierea - multe și stârmitoare de amintiri, însă numai cele... în spațiu, fiindcă timpul ne-a fost deosebit; chiar dacă între noi a existat (de ce voi fi pus la trecut?) o distanță de 6 ani: B.B. s-a născut în 1929. Am mai scris, am tot scris despre această *separare* în timp între noi, basarabeni, fie ei născuți la o distanță de o zi unul de altul.

Pentru noi timpul nu a fost același.

Deci: mărturia lui B.B. mi-a fost aproape, mi-a fost... frățească, mi-a fost cvasi-aceeași cu povestea vieții mele... decalată în timp. Chiar și la oamenii normali o diferență de vârstă de 6 ani contează - dar la basarabeni... Am întâlnit în paginile ei aceeași *realitate basarabeană din timp de pace*, am dat de nume cunoscute și de mine, măcar din auzitele dinspre părinți; despre locuri, dragi și mie - de pildă satul meu, Mana este doar pomenit, însă mănăstirea Curchi are dreptul la mult mai multe informații decât aveam eu, în exil, în anii '80, rezemat doar pe ceea ce țineam minte, din spusele părinților - spre deosebire de el care, se vede, s-a documentat în sensul bun al cuvântului, dacă nu în vederea scrierii acestor amintiri, atunci destul de curând înainte de a le așterne pe hârtie. *Drumul nostru în memorie se bifurcă, se separă din momentul Ocupației.*

Firește, și el și ai săi au perceput Năvala Rușilor ca pe o catastrofă națională-istorică (el avea 11 ani, citea, înțelegea ce li se preda-la-clasă din Istoria Neamului), eu, la cei patru ani și jumătate eram încă rob (am vrut să spun: îndatorat) memoriei celorlalți, adulților. Eu văd acum deosebirea dintre el, B.B. și mine, P.G., ca mărturisitori în două *realități*:

- în originea (socială!) a noastră, chiar de eram tot români, tot din familii de învățători - sau asimilați:

Famiile părinților mei trăiseră în medii pur-sătești, pur-românești, membrii lor neștiind rusește decât ce prinseseră la armată, la moscali - ca bunicul Chirilă, tatăl tatei, căruia nu-i slujise la nimic învățătura, ca unuia mort pe frontul ruso-nemțesc, în 1914 (sau 1915). Contactul alor mei cu ocupantul rus se făcuse, cum spuneam, doar prin armata (deci numai bărbații) și prin "ieșirea" la târgul cel mai apropiat, într-un ritm... anual;

Famiile lui B.B., chiar de locuiau în Săliște, erau, în fond suburbane, legătura cu Orheiul funcționa... pe jos.

- în al doilea rând, familia noastră a avut arestatul ei: tata. Orfanul ei: eu.

Familia lui B.B. nu a avut arestat. Deci nici orfan din motiv de... ocupație rusească.

Miercuri 25 martie (Bunavestire) 2009

Prins cu textele de introdus în vol I din **Scrisuri**, n-am mai notat în jurnal. Dealtfel nu s-a întâmplat nimic memorabil.

Plouă, e frig, urât.

Vineri 27 martie 2009

Tristă aniversare. N-am avut cui să-i trimit două cuvinte de Sărbătoarea noastră, a Basarabiei. Vartic e bolnav, Frații Vakulovsky sunt furioși pentru tratamentul la care a fost supus fratele Alexandru, de la Chișinău bolșevicii expulzează pachete-pachete de “suspecți”... Mama ma-sii de viață basarabeană! Singura consolare: contorul “R. Moldova” arată pentru ziua de ieri 25 (douăzecișicinci) de internauți care au vizitat site-ul meu.

Un strop de bucurie dinspre Mihai Ciucanu - Violeta mi-a adus numarul noiembrie-decembrie din “Jurnal literar”, unde se află și un text al prietenului epistolar.

Tot M. Ciucanu, în răspunsul la felicitările mele, citează din Nora Iuga: “Evenimentul Zilei” de ieri:

“V-ați citit dosarul de la Securitate?

Nu vreau să-mi văd dosarul deloc, dacă m-a turnat cineva, nu vreau să am surprize care să mă doară. Vreau să trăiesc cu iluzia că sunt înconjurată de oameni care m-au iubit și care n-au vrut să-mi facă rău.

Nu vreau să mă laud și să arăt că am fost erou peste noapte. Însă prin 73, când a venit Goma prin țară, eu am stat de vorbă vreo oră jumătate cu el, în Editura Enciclopedică, unde lucram. Goma era mai mult decât o persoană non-grata în acea perioadă. Eu fusesem prietenă bună cu el și cu Ana, nevasta lui. Eram un grup și țineam mult unii la alții. Mulți l-au evitat atunci, atunci când el a venit. Goma are dreptate să fie decepționat de intelectualii și de scriitorii României. Noi, prin 74, ne-am mutat la Casa Scânteii, cu editura. Prin 75 a venit o organigramă, prin care erau disponibilizați foarte mulți. În 77, am fost data afară definitiv din editură. Nu știu dacă are sau nu legătură cu întâlnirea cu Goma. Eu câteodată sunt puțin inconștientă. Cu deviza “vom vedea ce-o fi” m-am aruncat tot timpul cu capul înainte. Doar sunt zodia capricorn. Nu-mi pare însă rău pentru inconștiența mea”.

Îmi aduc bine aminte ultima întâlnire cu Nora Iuga. O păstrez în atunci-ul de atunci, n-o mai năclăiesc și eu în sosuri-de-Banuș, zemuri-de-Cassiancă. Pe atunci (pe vremuri...) femeia avea un farmec nebun - mai ales fiindcă era și turbat de deșteaptă, spre deosebire de colega ei de editură, Adameșteanu. Ce se va fi întâmplat cu ea (nu ne-am mai văzut pe îndelete ca până atunci), de s-a prostit în asemenea hal? Presupun că a lucrat-o bătrânețea/, bat-o crețea. Mai corect: îmbătrânirea. Și să

te ferească Dumnezeu de efectele destructive al îmbătrânirii la femeile deștepte, cele mai supuse degradării.

Îmi pare rău pentru ea. Dar cui nu i-ar fi?

Sâmbătă 28 martie 2009

Ploaie, vânt - frig. Tot într-o primă vară o ținem.

Ieri: mai puțini vizitatori basarabeni pe net: 15.

În *Argeș*, trimis ieri: mi-au reprodus textul "Cenzura, autocenzură...", publicat în *Die Zeit* în 1972.

Bun articolul Floarei Bălănescu: foarte bun al lui Dumitru Ungureanu (care îl flocăiește pe bună dreptate pe agitatul copil de casă al marilor orfani de... picioare pe care să steie literele române, precum autodeclaratul creștin D.C. Mihăilescu). Apoi Nichita Danilov - el îl trage de urechi pe Cărtărescu. Apoi... Există și alți nemulțumiți de Manolescu și de capul lui de operă - că vorba ceea: cine,-n viața lui n-a comis o manolie?

Dar textul "Trecute vieți de tovi și toave" de Magda Ursache? O-ho! Dacă aș fi băiat rău, l-aș pune pe lingăul lui Manolescu în campania de antisemitizare a mea, Horia Gârbea, pe după cap cu Zalis, M.D. Gheorghiu, Rodica Gordon, Taubman, șoptizați din fosa sufleurului de Oișteanu, R. Ioanid, Șafir și de șeful său intim: Wiesel - nu doar falsificator de istorie în general - inventarea celor 400 000 victime evreiești ale "fasciștilor români"- ci și traficant al propriei... autobiografii...

Mă întorc, să termin fraza, altfel ajung, dracului, la Tel Aviv:

Așadar, dacă aș fi băiat rău, l-aș pune pe Gârbea să învețe pe de rost textul de mai sus și să-l recite în Gura Mare în Piața Mare. Nu de alta dar el, Gârbea scrisese ca un inconștient, ca un nesimțit - ca stăpânu-său, Manolescu - despre "baba asta", baba fiind Magda Ursachi... Cine pretindea că importantul dramaturg și imaginist șef al Uniunii Scriitorilor Horia Gârbea (căruiă chiar *Argeșul* actual îi ia un interviu) este... "bine-crescut, din familie"? Da de unde! Gârbea este un prostănac-din-familie (categoria Geoană), un prost-crescut-din-familie, din neam-de-prostia lui Becali și cu vână de slugă la scara vechilului Manolescu!

Uite cu cine pierd eu timpul: cu rahați ca Manolescu, Gârbea, D.C Mihăilescu și alți analfabați (la care-i adaug pe membrii muți ai Uniunii care au încuviințat judecarea mea pentru *antisemitism*, pe motivul că... (am mai spus-o de o sută de ori, am s-o mai spun și după decesul acestor putori fără coloană vertebrală) **afirmasem că Israelul este un stat rasist, aparthei-**

dist, terorist, judecînd după “dragostea” cu care îi tratase pe băștinașii Palestinieni, din 1948. Nu s-au confirmat spusele mele... “calomnioase”, de atunci? În ultimele războaie, cel din Liban și cel din Gaza? Din nefericire, când scriam ceea ce a publicat L.I. Stoiciu în *Viața românească*, încă nu știam cât de “uman” îi, zi-i pe nume, “apără” Țahalul pe cetățenii israelieni și îi combate pe “antisemiții” dușmani de moarte ai lor (sic) cu “bombițe-cu fragmentație”, cu obuze conținînd uraniu sărăcit, cu bombe cu fosfor alb, termenul **uman** venind la ei, nu de la *umanism, umanitate* - nu, deloc, ci (vorba lor: «Da’ di ce nu?») de la orașul rusesc *Uman*, fost centru al Khazariei, concentrînd comunitatea tîrcă trecută la mozaism. Deci măcar jumătate din populația Israelului este alcătuită din *ne-iudei, ne-semiți*, intelectualilor români Manolescu, Gârbea, Cistelecan, Marta Petreu, militanți orbeți ai cauzei iudee fiindu-le greu să se informeze pe cine anume apără ei, cu piepți-le și de ce fel de agresiune - “antisemită” (îmi aduc aminte de Marta Petreu: împărțise omenirea în două părți: una filosemită - ca dânsa și ca dânsa dînșii, Ghitta - să-i vină numele de la Ghiță cel neaș, ori de la mai puțina Margita ?, cealaltă jumătate fiind, evident antisemită).

Și iar m-am luat dus de mânia împotriva imbecilității scriitorului la român, astfel am omis băgarea de seamă pe care autoarea, draga de Magda Ursache o uită cu o consecvență demnă de o cauză mai bună - citez:

“La București, Tismăneanu a fost komisar ideologic sub Răutu. În ‘49, a fost numit la *Catedra de marxism-leninism* (subl. mea) a *Universității București*, devenită Catedra de socialism științific (primul ei șef fiind Leonte Răutu)”.

Nu “leninism”, ci **stalinism!** Am spus-o (prin mesaj electronic) de vreo două ori Magdei: catedra cu pricina se numea: de marxism-**stalinism** - așa am apucat-o, în 1954, așa am lăsat-o, în 1956, în iunie când am fost judecat la Rectorat, în prezența lui Tismăneanu, Radu Florian, Iorgu Iordan, Coteanu, Novicov și “trei tovarăși necunoscuți, în civil”; tot așa se numea: “de marxism-**stalinism**” în noiembrie 1956, când am fost arestat. Îl înțeleg pe fiul propriului său tată, băiatul Volodea, că dă cu var peste porcăriile lui Tismăneanu senior - dar Magda?

Cineva, în revista *Argeș*, pomenește și numele meu când scrie despre Nicolae Oprea. Flori Bălănescu mi-a trimis de o bună bucată de vreme cartea lui - încă nu mi-a sosit. Țin minte ca acum 15-19 ani citisem o cronică destul de favorabilă. Voi vedea când îmi va parveni cartea.

Mi-a sosit de la Constanța a II-a ediție a cărții Elvirei Iliescu: “Paul Goma - 70”. Am citit-o... dintr-o sorbire ! Ca pe Milcovul pricinatic. Draga de Elvira! Luni am să-i scriu - de mână, trimisă prin poștă. Nu știu dacă Flori Bălănescu s-a gândit să-i trimită ultimele comiteri ale mele. Eu, de aici, de departe, știind cât de chinuită a fost, cu casa, deci și cu cărțile mele, povară în plus, am fost bucuros să aflu că le-a găsit adăpost la Dl. Budișteanu în pivniță. Dacă se va fi gândit să trimită, sigur n-a avut bani...

Mama mă-sii de viață!

Luni 30 martie 2009

Azi am fost la doctor: Sabourina. Am rugat-o să mai cârpească ceva pe la trupul meu cel mult încercat. Ca de obicei, a fost înțeleghătoare, mămoasă. Mi-a prescris buline...

Drumul însă, încolo, încoace mi-a fost greu de tot. La dus - credeam că nu mai ajung, mă bătea gândul să mă întorc, dracului și să mor de moarte-bună. Nu mă mai slujesc picioarele, nici ochii. Când și când mă întreb ce a mai rămas din mine - și îmi răspund pe dată:

«Clanța! Asta mi-a rămas - să dau din ea, să-i sperii pe scriitorii patriei. Săracii de ei: la ce torturi îi supune un neica-nime’, un nescriitor, unul care și-a fabricat o biografie de disident - apud Niki al Monicăi - și al Rodică Gordon și al lui Taubmann - și al lui Oișteanu, ce cred eu? Păi ajungea Niki ambasador al UNESCO fără ajutorul neprecupețit al oiștenilor de pretutindeni? Asta performanță: din “antisemit” pus la zid de presa (de stat și de partid), Manolescu s-a trezit puitor la zid al “antisemitului Goma”! Trăgând după el turma, haita Uniunii, în frunte cu Gârbea; cu Marta Petreu; cu Prelipceanu; cu Cistelecan, bătrânul, reeducat acum, la senectutețe, din om făcut inversalul. Și când te gândești că Niki tot așa, tot așa pășește el: cu vârfurile labelor apropiate - dacă nu a ajuns până la pagina care îi învață pe pășitorii încrușați să pară ceva mai puțin “închiși”, doar schimbând ghetetele între ele: dreapta în stângul, stângul în dreapta - nu? Ba da! Doar dacă s-a născut gata “schimbat”, atunci chiar nu mai are scăpare, nici vindecare: turnător moare!»

Marți 31 martie 2009

Parcă mă simt ceva mai puțin foarte rău după bulinele Sabourinei. De m-ar ține așa.

Ieri am semnat și eu Apelul pentru Vakulovsky. Se vede că nu l-am completat corect, Flori Bălănescu îmi spune că nu apare și “semnătura” mea. Am rugat-o să facă ea ceva, ca să intru și eu în rândul lumii - cu atât mai vârtos cu cât este vorba de fiul meu.

A P R I L I E

Miercuri 1 aprilie

De bine ce încercam sa evit păcăleala de 1 Aprilie ieri când am pregătit “cadru” lunii, am scris: “Marți 1 aprilie”. Las enigma așa, înenigmată.

Flori Bălanescu e foarte abătută. Are și motive, biata. Autor și redactor de carte - a tunat și ne-a adunat. Eu sunt departe - la dracu-,n Paris - nu pot decât mârâi când ceva nu-mi convine (de pildă că încă nu a fost făcută coperta: că nu au anunțat **R. I.** în colecția autorului... Ea e aproape - în București - dar... Să sperăm ca aceste semne ne-bune vor deveni ne-rele.

Joi 2 aprilie 2009

În buletinul său din 24 aprilie 2008 Andrei Bădin publicase textul meu: “INMER - Institutul Național pentru Falsificarea Memoriei”. Abia astăzi dau peste...

“Comentarii la acest articol”:

“Mordechai spunea

Excelent articol, Andrei. Goma e colosal. Ferm, neînduplecat, articulat și argumentat.

Publicat la 21:33:00 (25.04.2008)”

“**rsi** spunea

Dar si antisemit psihopat. Daca e sa spunem adevarul, atunci sa-l spunem. Cu toate meritele mari lui din trecut.

Publicat la 10:20:00 (28.04.2008)” [sublinierea mea - din 2 aprilie 2009]

“[Maslina Nordica.] spunea

lui rsi, care spune ca Goma e antisemit si psihopat. E o minciuna. El spune adevarul. Intrebati-i pe bucovineni si basarabeni si va vor spune acela lucru. Romania va fi un stat cum e in art.1 al constitutiei, cand Paul Goma va fi liber in tara sa. Sa scrie tot cea ce stie, la fel ca si adversarii lui. Prea ne-am invatat cu procese in care e reprezentata numai o singura parte.

Publicat la 13:09:11 (23.02.2009)”

Iată roadele toxice ale anonimatului la indivizii scăpați de sub teroarea cenzurii (nu numai comuniste): nu doar libertatea de a se ‘esprima’ de capul lui, dar și aceea (tot de “libertatea” lui vorbesc) de a insulta, de a injuria, de a, de-a dreptul înjura pe celălalt...“ *Dar si antisemit psihopat*”, zice “rsi”, ascuns după gard, băgat, curajos într-un tufiș - atenție la urzici! - astfel combate el, Mititelul David ciurma “antisemitismului” presupusului Goliath.

Nici *goi*-ii noștri nu sunt mai breji - am mai scris despre iresponsabilitatea “liberaților” prin internet, despre iluzia puterii

căpătate nemeritat, fiindcă declinarea numelui într-un dialog îl obligă pe băgatul-în-vorbă la o câtdecâtă decență; însă, vai, nu și la un strop de civilitate; dacă “limbajul” plăvanului nostru național pute de la o poștie a neinformare, a dezinformare (activă, fiindcă îl văd prin sticla ecranului pe tovarășul nostru de veacuri care ne-a dat rachiu otrăvit și otrăvitor, acum dându-i “sfaturi”, directive-ordine-amenințări - că dacă nu spune ce i-a spus el să spună...), a neinstruire, a prostcrescutismului nostru daco-balcanic. Pe evreu îl miroși de la unsprezece poștii, prin întunericul drag complotistului din naștere - nu mai vorbesc de mantia anonimului, caracteristică rasei sale. Și a ce pute el de trăznește? A suficiență - el crede că, dacă îl împroașcă pe celălalt (adică pe afurisitul de *goi*) cu insulte, calificative nesprijinite pe argumente (ex: «Ești anti-semit, pentru că ai zis despre mine, evreu trecut la mozaism, prin strămoșii mei khazari, oarecum tūrci, deci oarecum nu chiar... semiți, că aș fi mincinos, hoț, trădător, imoral și mai ales prost - ba prost ești tu, valah împuțit, fiindcă crezi tot ce-ți spun eu...») - gata, în același preț este purtător de adevăr, el are dreptate.

Or o asemenea convingere - cu atât mai deplorabilă, cu cât el o crede fără a o cerceta, pentru sfântul motiv că... îi aparține lui, de la strămoși - este semn indubitabil de prostie. Iar legenda cu “evreul inteligent-foc doar pentru că este evreu” - o legendă.

M-am înfuriat din zori de zi (!), pentru că această “replică” îmi este cunoscută, răs-cunoscută și, aparent, nu poți face nimic împotriva ei: ce poți face contra prostiei prostului care te atacă prin rafale de cuvinte-fără-justificare, prin insulte (care, asta le este natura lor de insulte, nu cer motivație)? Mai ales când prostul nu este unul, ci... mulți-domnule, ca hoarda care s-a năpustit asupra mea fiindcă îndrăznisem, ce scrilegiu!, să afirm că și evreii sunt cruzi, cretini, prădalnici, că morala lor nu funcționează și în raport cu goii; stolul de corbi mă atacase la comanda, în... haita alcătuită jumătate din evrei - în fine, autoprezentați altfel - jumătate din ne-evrei mercenari, din aceia dobitoci, nici măcar plătiți, doar... condiționați astfel încât să creadă că dacă participă la Corul Armatei Roșii de la Tel Aviv, la o Ceremonie de Blesteme - în cursul căreia pe pusul la zid vor trebui să-l și scuipe, fără justificări: ce justificare mai vrei după ce ai fost împroșcat cu: «Antisemitule!»?, participantii benevoli - sic - vor fi ținuți minte și răsplătiți regește cu burse, diplome, “recomandări”, mai ales cu vorbe-vorbe de genul: «Lasă-l să intre fără belet, că e sluga noastră».

Astfel am “pierdut” procesul împotriva holocaustologilor: justiția cea... justă băsească a decis că înjurătorii mei nu erau

deloc vinovați, fiindcă ei, sărăcuții își exercitaseră dreptul sfânt al libertății de opinie - libertate de opinie refuzată mie, în schimb *goi* mercenari, putori care nici nu citiseră textele incriminate aveau “dreptul republican-democratic” de a mă acuza, de a mă porcăi, de a mă arăta cu degetul ca pe ultimul dintre infami - ia să-i mai numesc pe aceștia din urmă, să nu fie uitați: I.B. Lefter, G. Andreescu, Carmen Mușat, Marta Petreu, N. Manolescu, H. Gârbea, Cistelean, Pecican, Trifon, Laszlo (am uitat numele “politologului” colaborator la *Ziua*, cel care recunoscuse că, înainte de a mă trata de antisemit, nu citise nimic de mine - Dan Pavel!), Buduca, Șimonca, I. Vianu...- deși Vianu a fost trecut recent în categoria “intelectualilor”, de când ne împărtășește opiniile sale culturalo-etico-politice, în *România liberă* - Oișteanu, Shafir, M.D. Gheorghiu (și cei din “Școala de socio-logie de la Paris”, (dirijată de nesfârșitul intelectual Serge Moscovici), Andrei Cornea, Al. Florian, Boris Mehr Marian, Ed. Reichman, Alain Paruit...

[Băieții de la *Vatra*, mai cu seamă Cistelean, se plâng de... ingratitudinea mea. Varianta lor: ei mă iau în brațe din 1990, mă publică, mă comentează favorabil - și, dintr-o dată (mă dau în vânt după acest “dintr-o dată”, folosit... ne-cronologic chiar și de literații noștri) încep să-i acuz, eu pe ei!: Cistelean, Podoabă, chiar și pe draga de Nicoleta Sălcudeanu! Ce e asta dacă nu... ingratitudine - al tic mental românesc: ești acuzat, tu, de (a devenit clasică “ingratitudinea lui Goma față de Monica Lovinescu”!); de nerecunoștință! - după luni, ani de zile de... tăcere din partea prietenilor, ba chiar de ostilitate declarată (însă ne-recunoscută). Or adevărul este altul: nu eu, Goma, am întrerupt bunele relații cu prietenii de la *Vatra*, ci ei cu mine! Singuri-singurei, ca niște băieți mari ! “Dintrodată” nu au mai răspuns la scrisori, la întrebări “colaterale”, în câteva rânduri am apelat la Ioana Cistelean să-mi dea adresa electronică a tatălui său, mi-a dat una la care titularul era, ardelenește: cam absent... Nu eu m-am, vorba românului: dintrodaticizat, ingratitudinizat, ci ei - ei, cei care s-au așternut pe o tăcere groasă, grea, ardelenească și, se putea altfel?, ei reproșându-mi mie, la urma urmei, victimă a lor.

Fiindcă prietenii vetrioți nu mi-au răspuns la întrebări, deci nu știam - din izvoare autorizate, cum se zice - am dat și eu în fandacșie: întâi am bănuit, apoi, anii trecînd, am ajuns la concluzia logică: motivul tăcerii lor șade în șmotrul, în instrucția, în prelucrarea bolșevică aplicată lor și dată ca exemplu: celor care vor mai face ca ei, ca ei vor păți - de sionistul bolșevic “R. Ioanid” - însă numai după ce a publicat, el, articolul “demas-

cator” al meu. Or, întâmplarea dracului: înainte de demascarea “tovarășului de la Washington”, *Vatra* îmi scosese, în două livrări, prima variantă a eseului **Săptămâna roșie**. Colegii mei scriitori, prietenii de la Tg. Mureș, nu numai că nu găsiseră nimic neadevărat (citește: mincinos, idiot, calomnios), nimic “nejust” în textul publicat cu o mie de temenele de I.B. Lefter în *Observator Cultural* semnat de “sociologul” din clanul Serge Moscovici și autopaznic la poarta Holocaustologiei universale de la Washington - unde șef este impostorul, falsificatorul de istorie, de proprie biografie, de date istorice știute de toată lumea - dar tăcute: vorbesc de maghiarolatrul isteric Wiesel, însă m-au pedepsit pe mine, calomniatul, acuzatul aiurea, fără dovezi, acestea numindu-se, în Europa semitizată, *citare*, nu “rezumate”...

Dintr-o dată (sic) s-a căscat o prăpastie între ei, vetrioții și mine. Oricât m-am străduit să nu cred că prietenii mei Cistelecan, Moraru, Podoabă au intrat în panică doar la răsteala unuia dobitoc bolșevico-securisto-sionist-primăverist precum “R. Ioanid” autoprezentat ca “director al Muzeului Holocaustului” de la Washington (apoi mai lăsase din preț, că așa-i la ei: ești obligat să te târguiești pentru a obține o ciosvârtă de adevăr), invocând atotputernicia asupra adevărului instituit de către mincinosul, traficantul de istorie și a propriei biografii - nerușinatul Wiesel. De aceea nu mai răspundeau ei, târgmureșenii scrisorilor mele, întrebărilor transmise prin terți (“transmise”: un fel de a vorbi, dacă destinatarul, înspăimântat de suprimarea bugetului revistei, de “posibila acuzație de complicitate întru antisemitism”) rămâne tăcut și încovrigat în borta-i tradițională.

Dar tot ei mă acuză (pe șest, să nu audă “R. Ioanid” și să le supprime o bursuliță pentru ei, titularii, pentru fiii-fiicele lor!) că... l-aș fi acuzat pe Cistelecan că... m-ar fi acuzat și el de antisemitism la ședința de pomină de la Uniunea Scriitorilor în care am fost judecați (de către Manolescu, Taubman, Rodica Gordon, Zalis) și condamnați. Or, la acea ședință, chiar dacă Al. Cistelecan nu ar fi rostit un singur cuvânt de condamnare a noastră, a lui L.I. Stoiciu și a mea (ceea ce nu s-a întâmplat), a mormăit, nu chiar dimpreună cu Doina Cetea și ca Marta Petreu, ci “mai-resfirați-tovarăși” - însă ceea ce este sigur: **Al Cistelecan, colegul, prietenul meu, cel care mă publicase în *Vatra* vreme de un deceniu și ceva nu a protestat împotriva acuzației întru nimic dovedită de antisemitism** (argumentul aiurit al unui rătăcit cu voie de la Primărie ca Gârbea, imaginistul, pus de pază de Manolescu și care raportase disciplinat: că a citit el în **Jurnalul** meu de 700 pagini de 120 ori cuvântul “evrei”); că Goma folosește cuvântul, articulat - ei, da, a învățat de la Wiesel

să urle, la Sighet: «Românii au ucis, au ucis, au ucis»); că a afirmat că Israelul este un stat terorist, apartheidist (reiese altceva după războaiele din Liban, din Ghaza?). Or Cistelean era unul dintre primii care citiseră **Săptămâna roșie** publicată în *Vatra*. Și o publicase...

O paranteză... etnicistă: cum se va fi făcînd că acuzatorii - orbeți - ai mei sunt, cu toții ardeleni? Manolescu, Marta Petreu, Doina Cetea, Al. Cistelean... Doar Zalis nu este ardelean de-al nost', însă mai știi?, cum e turnător prin structură, trădător de toți și de toate se va fi înruding, pe departe, cu Pătru Groza.]

Vineri 3 aprilie 2009

Ieri a venit la Paris, cu treburi de-ale ei, Rodica Drăgan. În fine, ne-am cunoscut; și ne-am pupat; am tratărit-o cu supă de pește cu leuștean și cu clătite arăbești.

Azi voi încerca o lipire a "Capului", în mare parte transcris de ea, cu **Scrîsurî**, vol. I. Sper să dea ceea ce doresc. De nu, va trebui să modific sumarul.

Sâmbătă 4 aprilie 2009

Pentru ieri Xiti indică: vizite - 52, **S. R.** - 49, **Jurnal** - 25. Un fel de record(uri). Din 98 vizite România: 86, Moldova: 3, se vede că am intrat în 'uichendul alegerilor...

Am să pregătesc forma finală a "capului I".

Valerian Stan îmi atrage atenția asupra blogului lui A. Bădin unde apare: la-deutsche-welle-si-in-neuer-zuricher-zeitung-cum.html:

"Cînd "cazul" îngroapă "cauza"

"Doi scriitori exilați, Milan Kundera și Paul Goma, revin în actualitate nu atît sub incidența operei cît a unei atitudini morale, a unui „derapaj” ce riscă să umbrească gloria lor literară.

După ce se ocupă de Kundera, nesfârșitii și obiectivii și oneștii jurnaliști de la Deutsche Welle **Rodica Binder și Robert Schwartz** îl citează (sic, după interesele lor etnice) pe Richard Wagner (din *Neue Zürchner Zeitung*) astfel:

"Un alibi, o scuză?"

"Un alt disident est european, scriitorul Paul Goma, exilat și el la Paris, continuîndu-și polemicile înfocate împotriva elitelor românești și după prăbușirea regimului Ceaușescu, a devenit în pofida consecventelor sale convingeri anti-comuniste și a talentului său literar, o persona non grata și în

apus după câteva regretabile accese de antisemitism. Ele par a fi compromis pînă și cauza pentru care Goma a militat dintotdeauna, plătindu-și convingerile anti-totalitariste în România comunistă, cu ani grei de închisoare. Richard Wagner, scriitorul german originar din România, trece în revistă în paginile cotidianului NEUE ZÜRCHER ZEITUNG câteva din etapele cheie ale destinului excesiv al acestui autor. În 1977 el ia contact cu scriitorul ceh Pavel Kohut, unul din semnatarii Chartei 77 de la Praga, întrevinde strategia politică ce se ascunde în spatele deșănțatului naționalism ceaușist, emițind cutremurătoarea sentință potrivit căreia România se afla sub ocupație românească. Devenit persona non grata după o scrisoare de protest, Goma părăsește România în 1977, se stabilește la Paris. Polemica pe care o dezlanțuie împotriva elitei intelectuale rămasă în țară ar putea fi – sugerează Wagner într-un ton întrebător: o răzbunare, o sancționare a oportunistului, relevînd că totuși nu există nici o editură de renume care să publice cărțile fostului disident care a scris romane exemplare pentru Gulagul românesc. Nici o revistă de cultură nu-i publică polemicile, scriitorii îl ignoră, criticii îl trec sub tăcere. În schimb, acuzațiile de antisemitism la adresa lui Paul Goma dăinuie. Or, scrie Wagner, aceasta este o problemă est europeană, o carență moștenită din perioada războiului rece cînd, din motive lesne de înțeles, antisemitismul și naționalismul ca simptome secundare ale anticomunismului, erau tolerate. Faptul că pînă astăzi evreii sunt considerați ca fiind implicați în comunism, are de-a face în ultimă instanță cu groaza provocată de propria disponibilitate de a colabora - crede scriitorul german și adaugă: comunismul a fost importat cu forța, dar fără colaborarea autohtonă nu ar fi putut să dăinuie într-atît. Modul gălăgios, vehement cu care Goma a tematizat această problemă l-a împins în condiția de persona non grata, furnizîndu-le astfel chiar foștilor săi adversari cele mai bune argumente împotriva propriei sale persoane dîndu-le și prilejul de a denigra rezistența sa politică anti-comunistă.

“De ce a devenit Paul Goma o figură tragică?”

“Richard Wagner oferă în încheierea textului său un posibil răspuns: în măsura în care respingînd acuzațiile de antisemitism el îi atacă concomitent pe așa numiții „Holocaustologi”, Goma stîrnește noi valuri de confuzii, în care „cauza” a dispărut demult, deasupra nemairămînînd decît cazul Goma despre care se vorbește. Ceea ce totuși romancierul, în pofida tuturor păcatelor sale, nu a meritat, crede scriitorul german.

“Autor: Rodica Binder Editor: Robert Schwartz ”

Rămâne să verific “conformitatea” rezumatului celor doi paznici la pârleazul din fundul grădinii Doaicevêlelui - ceea ce ar însemna să pierd timpul cu niște falsificatori notorii de texte, de adevăr;

Ar rămâne să verific “conformitatea” textului original scris de Richard Wagner cu varianta holocaustizată de **Binder-Schwartz** - dar am eu timp de asemenea căcaturi? Adică eu nu știu, de peste treizeci de ani care sunt “concepțiile” șvabilor și ale sașilor din România? Mai antiromânești, mai antisemitizatoare decît ale evreilor?

Adevărat: nu am argumente pentru a pretinde că Wagner însuși a scris “întomnai”, vorba NeaNicului, cu ceea ce a apărut în ziarul helvet. Dar nu am nici un sfert dintr-un argument în

favoarea autorelui. Din informațiile mele ar fi pentru prima oară când un șvab din eroica “Aktionsgruppe Banat” (dar numai pe nemțește, numai întru apărarea șvabilor - din Banat, se înțelege) îndrăznește să-mi scrie numele într-un context nu-întru-totul-extrem-de-critic - cu excepția lui Totok, însă acesta a căpătat un loc în Piteștiul berlinez (să nu facă pe tâmpiții prietenii noștri de expresie germană: vorbesc despre *reeducarea* nemțească /auto/aplicată încă înainte de emigrare; că așa-i neamțul: hărnicuț, marxist și taaare anti-antisemit!), tocmai pentru că o vreme prea-favorabil-scrisese despre mine, dar în scurt timp a ajuns să mă scuizeze, să mă trateze de antonescian (adevărat, ca tot basarabeianul-bucovineanul liberat de Antonescu din ghearele bolșevicilor, ca urmare a Pactului Hitler-Stalin din 23 august // 1944) și antisemit (neadevărat, dar cu cine să dialoghezi? cu un reeducat fără Pitești?) - răsplata fiind... cooptarea în Comisia lui Wiesel, cea în care zace și putrefacționează și în momentul de față.

Dar pornisem să vorbesc de atitudinea bravilor șvabi (din Banat) față de mine, cel care, vor nu vor vitejii nemți, a publicat în Nemția lor, încă în 1971 o carte, **Ostinato** - în care era scrisă negru pe alb, de un autor ne-neamț aflat în România, tragedia, sub comuniști, a nemților din România (sași, șvabi); în 1972 a dat interviuri, a scris și pentru presa germană - vezi articolul despre cenzură-autocenzură-paraliteratură. A pomenit careva dintre ei - de acord: după ce au emigrat (sau: repatriat, doar nu voi pretinde unui neamț din România să trimită - în Germania! - manuscrise interzise!, să dea interviuri, să scrie, ei cu mâna lor articole anticomuniste, antisovietiste!) vreun rând, în presa la care ei aveau acces, despre această *premieră*: un ne-neamț scriind despre suferințele nemților? Atât în **Ostinato**, cât și în **Ușa (Die Tür)**, editată în 1972? În afară de sasul Dieter Schlesak s-a găsit vreun alt neamț care să se exprime despre aceste cărți, scoase în Germania, în germană?

Fiindcă tot ne vorbesc de rău pe noi românii cei din Grupul Șvabilor ajunși în Germania în scopul nobil de a da un nou impuls marxismului (care începuse să adoarmă, adormire-ar pe veci), ar face bine să se uite în oglindă și să mărturisească: nu cumva nemții de ei au o morală - exprimată prin poziția coloanei vertebrale (culcată) - o atitudine plecată, întinsă preș sub picioarele bănuitei Puteri - bineînțeles: Teroarea comunistă - cu nimic mai “dârză” decât a țiganilor de români. Cu nimic. Cât despre o eventuală solidaritate cu “concetățenii” lor, români, Doamne ferește! Să-și riște un neamț minoritar în România “situația” (care situație: de ostatec? de sclav?), luînd apărarea cuiva care nu e nici

neamț, nici măcar sas - ci român? Admitem că, atâta vreme cât nu "ieșiseră" din Iadul Românesc, nesfârșitii viteji de la Timișoara, deși scriitori, nu suflaseră, vreo silabă de... solidarizare cu alți scriitori interziși, persecutați, de pildă eu - măcar pentru că publicasem două cărți la Suhrkamp...? *Dar dacă exact din această pricină mă pedepsiseră ei prin tăcere - metodă preluată de mioriștii noștri Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, Blandiana?* Ne-neamțul de mine - ba chiar țiganul de român basarabean (unde mai pui: admirator al lui Antonescu, cel pe care Totok îl... "fascistizează" în fiecare lună lăsată de la Dumnezeu) riscase să trimită manuscrise și articole critice pe când "domicilia" în România, ceea ce șvabii noștri nu făcuseră: de frică, nu doar românească, ci profund nemțească? *În schimb erau geloși că un ne-neamț o făcuse, fără Ausweiss de la tovarășii securiști timișorezi.*

Dacă mă înșel, dacă nu este prima oară când un șvab mă pomenește (în afară de Totok, holocaustologul emerit) - abia aștept să-mi cer iertare pentru vorba proastă.

În paranteză - răutăcioasă - mă întrebam: cum niște nemți-nemți ca timișorenii, odată ajunși în Germania cea detestată de ei, odrasle de stânga ale părinților lor (de dreapta), de ce nu optaseră pentru țara lui Honnecker? De ce s-au compromis acceptând să respire aerul capitalist al Federalei Germanii și nu s-au dus acolo unde le era locul: în Republica Democrată (sic)?

“Literatura nu ține loc de nimic - Timisoara este paradoxala”...

...este titlul unui dialog angajat (în *Ziua* de azi) cu Iolanda Malamen. Numai că nu am aflat cu cine dialoghează dialoghista de serviciu. Ea, în textul trimis redacției nu va fi menționat numele celui, redactorii, cu gândul la mielul pascal vor fi "considerat" - ei, consideratorii, de capul lor - că ceea ce spune interlocutorul Iolande M. nu prezintă importanță. Așa am rămas împotmolit în nămolul tradițional dâmbovițelin, mânios că nu știu pe cine ascult, în fine, pe cineva interesant:

"Timisoara a rezistat cateva zile incontinuu in decembrie 89: avea in sange Occidentul, muzica, totul. Apoi s-a ridicat Bucurestiul, iar restul tarii, mai asa, pe la televizor. Imi pare rau, dar asta-i adevarul. Motorul revolutiei a fost clasa mijlocie timisoreana, adevaratii dizi-denti politici din tara, un middle class cultural in sens liberal, nu bigot, nu fundamentalist ca filosofii juni rasariti dupa revolutie pe model Noica. La Timisoara, in vremea aceea a mai fost sa fie si cea mai puternica disidenta culturala si politica. Nu era romaneasca, si nici getodaca, si nici ortodoxa, imi pare rau sa o spun, eu apartin unei familii de traditie ortodoxa, dar asta nu ma opreste sa vad ceea ce e limpede de vazut. Aktionsgruppe Banat, miscarea literara cu Richard

Wagner, William Totok, Gerhard Csejka, Rolf Bosser, Helmut Fraudendorfer, și cine or mai fi fost ei, desigur Herta Muller, erau nemți din România și erau de stanga, intelegeti iubiti juni filosofi drept maritori? *Adevaratii disidenti politici din tara noastra erau cu Adorno, si Habermas, si cu grunii, adica miscarea ecologista, si nu se inchinau la metafizici inalte, ci priveau mai spre pamant. Ori aici, pe pamint, era nenorocire, umilinta, frig, unt pe buletin... Noi ne inchinam la Heidegger, iar Herta Muller era de stanga si o cam batea securitatea, asa de stanga cum era.* (subl. mea). Asta e Timisoara. Asta e orasul. Cultural vorbind, o necunoscuta. România încă nu și-a asumat lectia timisoreana din anii comunismului până la capat: lectia de civism de stanga modern." (D.V.)

Semnalez aici - cu tristețe - aceeași atitudine față de **memorie** a bănaștenilor ca și trăitorilor din restul țării, însă, vai, în ultimul timp am aflat că și în Germania (reunită) și în Cehoslovacia (desunită) și în Ungaria care se bate în piept tot timpul, răcnind că ea (în fine, indivizii) "n-a uitat nimic" - din ce li s-a făcut lor, dar nu, ferească sfântul din ceea ce le-au făcut ei, ungurii, neungurilor -, oarecum și în Polonia...

Dar nu și în Basarabia, nu în Bucovina de Nord.

De ce? De-aia! Pe deportații "titoiști" în Bărağan i-am cunoscut, pe cei rămași ori întorși în Satul nou Lătești, fiindcă nu mai aveau o *acasă*. Despre ei - mai cu seamă șvabi, dar și români șvăbizati - știam de la basarabeni și bucovinenii rămași în satul nostru, Lătești, aceștia nefiind "întorși" (ca cei câțiva români bănașteni, ci... neplecați). Și știu că aveau o cutremurătoare dreptate: și românii uitaseră, de parcă ar fi fost și ei șvabi culpabilizati (ca Wagner, ca Müller, ca Totok...). Doar Schlesak a fost, în tinerețea noastră, ceva mai normal, dar în ultima lui carte a plătit și el bir Holocaustului.

"(...) Am descoperit fenomenul deportării imediat după revoluție, desi aveam in familia sotiei rude, "pauari" (denumirea banateana pentru chiaburi) care nu au suflat o vorbulita despre nenorocirea prin care au trecut, desi aveau morti prin tarina Baraganului. Demnitatea fara jelanii inutile a taranului. E o poveste aici, una cutremuratoare prin simplitatea ei pe care am transcris-o cu Viorel Marineasa in volumul Rusalii '51. O reiau pentru ca mi se pare rupta din Evanghelie: "Ne-am asezat intr-un lan de grau, inconjurati de tancuri, cui-buri de mitraliera, soldati din cinci in cinci metri. Optsprezece zile am suferit de sete, deoarece ne aduceau apa in cisterne cu miros de gaz, putina si murdara... In aceste saptamani mi-a murit de dezinterie copilul de zece luni. L-am ingropat eu si cu sotia si cu militianul la spate, ca pe un caine".

Am aflat numele celui care a dialogat cu căscata de Iolanda Malamen: Daniel Vighi, cu care m-am luat și eu la hartă. (...)

Luni 6 aprilie 2009

În săptămâna din urmă nu m-am mai ocupat de soarta lumii: m-am ocupat de mine și de soarta mea, a cărților mele și a celor care ajută să capete o formă cât de cât convenabilă: Flori Bălănescu și Rodica Drăgan - venită la Paris, ca să voteze - degeaba: tot comuniștii au câștigat, bestiile. Flori este extrem de activă, a scris câteva articole bune și foarte bune, probabil scriindu-le mai uită de neazuri. Rodica ne-a vizitat în două rânduri, de fiecare dată am avut lucruri bune (oarecum ca pe la noi, prin Basarabia: supă de pește, salata de vinete cu ceapă - nu ca la mama acasă, dar ca la noi, Gomie - cu concursul turcului din vecini, el ne aprovizionează cu miam-miam-uri). A plecat azi la Marsilia ei, i-am urat din inimă să se stabilească pe-acolo, că-i mai cald. I-am dat multe de cărți de-ale mele (o excepție: **Justa**, din care am doar un exemplar), la cererea acesteia: cu dedicație. Golgotha mea: prefer să scriu o carte întreagă decât o dedicație de un rând. Până la urmă am scos-o la capăt...

Azi am scanerizat Sentința. Când Filip se va întoarce din Normandia, unde va fi oaspetele lui David, are să mi-o prelucreze, astfel încât să o pot reproduce în Jurnal. Până la sfârșitul acestei luni sper să capăt și originalul articolului lui Wagner, ca să știu pe care picior dansez (am ciupit asta de la franțujnici).

Marti 7 aprilie 2009

Revoluție în Basarabia. Acesta este cuvântul care spune adevărul : **revoluție**.

Basarabeni mei... Aveam dreptate când scriam că, spre deosebire de regăteni (nu am alt cuvânt pentru a-i desemna pe ne-basarabeni, pe ne-bucovineni), făcuseră revoluție încă din 1988-89, când porniseră la "lupta pentru limbă" - cea pe care manoleștii de toate sexele o batjocoreau; apoi desprinderea de Monstrul rusesc, tricolorul ca semn de memorie și de mândrie; iar acum - după 20 ani, tot ei, bieții, striviții, rusificații, chinuiții, obijduiții, desconsiderați și de ne-români, dar, mai dureros: de frații noștri, români s-au revoltat - au dat foc la pușcărie și la casa de nebuni.

Ce făcuseră românașii noștri în 1989? Păăă... "Revoluție", ce să facă, săracii. Rezultatul revoluției-la-români se constată azi, după 20 ani de "libertate": neantul valah.

Iată, îmi vine în minte un singur exemplu de deosebire (ca de la cer la pământ) între modul în care vedeau "regătenii" revoluția lor căcăcioasă, în 1989 și în următorii ani - și modul cum au

tratat același “subiect” : basarabeni: după 1989 au tratat *memoria neamului nostru* câțiva jurnaliști oportun re-orientați, ca Hossu-Longin prin Memorialul Durerii (așa, cu “lipsuri”, dar a rămas singura mărturie), câțiva scriitori descoperitori ai jurnalismului brucaniot-ianoșist (Adameșteanu, Palade, Cesereanu și alte gospodine harnice și imorale), ori poeți dați la întors : Blandiana, cea care, făcînd ea și lucruri-bune - după atâtea rele - a pus sechestru pe *memorie* (vorbesc de anume documente, ca cele despre Escadrila Albă) și nu permite, mă-nțelegi, să... profite alții de ce a adunat dânsa, mă rog frumos. Numai că în inima rivoluției-de-la-89, în Bucureștiul-Spaima-Parisului (cum aveam să constatăm, cu o lună mai târziu când ne-au venit revoluționarii lui pește, să-și povestească isprăvile - ca Dinescu, Pippidi, S. Mărculescu, Sorescu, Vulpescu și alți viteji - tot nu fusese mînată de o sete, de **adevăr întru memorie** - nu: bucureștii își povesteau suferințele lor cumplite provocate de salamul de soia, de frig, de frică (de cenzură! - la care franțujii au fost extrem de compatisanți), dar, vai, încă nu ajunseseră pîna la pagina aceea - esențială - la care au ajuns deunăzi elevii și studenții din Bălți, cei care, manifestînd pe străzile orașului, *i-au acuzat pe părinți, pe bunici că le-au ascuns adevărul despre ocupația sovietică, despre propriile suferințe: deportări, execuții sumare, provocare de foamete în 1946-1947, încât oamenii noștri au murit ca muștele ori au ajuns să se mănânce între ei.*

Nu, nu: “regățenii”, spre deosebire de amărății de basarabeni - nu i-au acuzat, în public, pe părinți că au consimțit (nu toți, dar aceia au plătit cu viața) la martirizare, au colaborat cu dușmanul - iar în situație de război aceasta se numește: **trădare** - că i-au învățat să tacă, să nu spună adevărul, să-și vază de carte, să-și facă o carieră, la o adică să pîrască - ce contează o mică notă informativă? - nu să ajungă la Canal, Gherla, Pitești, ca alții...

Miercuri 8 aprilie 2009

Se putea ca această bucurie nebună-nebună-nebună să dureze la noi mai mult de 24 ore? Nu, nu a venit apa și a luat-o - ca podul din cânticelul pentru copii; a venit America! Ea ne-a dat peste mâni, peste picioare, peste gură.

“Dacă Revoluția română a fost primul eveniment de acest fel difuzat în direct, la televizor, evenimentele din Moldova s-au constituit în prima revoltă propagată prin “Twitter”, o rețea de socializare gratuită de pe internet. Cu ajutorul său, tinerii au suplinit absența comunicării oficiale. Într-o intervenție televizată, Voronin a acuzat că manifestanții acționează după un plan prestabilit și “vor varsare de sânge”...

România liberă, în dialogul cu Vlad Filat, președintele Partidului Liberal Democrat (PLD), întreabă:

“Cum va explicați ca rezoluția Senatului american, atât de critică la adresa autorităților de la Chișinău, a venit numai pe data de 1 aprilie, când campania electorală era, practic, încheiată?” (subl. mea).

Ce răspunde V.F. nu contează, se observă de la o poștă că preț de un sfert de oră se și văzuse “factor politic”, deci a încercat să să împace capra cu varza, turcul cu pistolul, focul cu apa - și nu a răspuns la întrebare («Tu să fii ăla, Gicule, ce-ai fi răspuns? Că americanii sunt informați de ce se petrece la Chișinău de antena “analistului” Vlad Socor (și ăsta mi-a fost prieten, arză-l-ar focul), de puii lui Avigdor - ministrul de externe al Israelului, pusă nu de tine, nu de mine...»).

Dintre occidentali așa, în treacăt s-au interesat nemții, chiar și italienii, deși de trei zile sunt și ei în cutremur (de pământ).

Dar să miște românașii noștri, să se “esprime”; vorba băseștilor de toate gradele? Ce,-eș copil?, vorba lui Caragiale. Nu sunt sigur că nu rostesc un neadevăr când zic - dar zic: în viața mea n-am auzit vorbe mai proaste, ca cele rostite în zilele astea, de “conducătorii noștri, care de care mai securist, oricum cununița de premiant o deține monumentalul Boc, cel mai dobiBoc dintre toți ardelenii cunoscuți - și slava domnului, majoritatea lor este alcătuită din troglodiți miorițici: Manolescu, Buzura, nu mai răsăriți decât legendarii Lăncrănjan, Dopu-Bălan, Frații Luca... - cel care s-a rostit că el, nu se amestecă în treburile țării... (aici nu mai sunt sigur: “terți” sau “terțe”?, vițelul!).

În această lume văduvă de normalitate, semnalez (de pe un Forum, probabil al *României libere* sub titlul “Generația Twitter” a următoarei băgări de seamă:

“Eufrosin: Revoluție, dar pentru ce? Marti, 07 Aprilie 2009 23:26 E clar ca Basarabia trebuie sa scape de comunisti, dar nu e asta intreaga solutie si nici macar problema: Mai important e ca odata ce guvernul Voronin cade, sa se dea atentie ca ceea ce s-a intamplat in Romania in '89, sa nu se repete la Chisinau. Nu de o noua generatie de "lupi tineri", aliniati, antrenati si sponsorizati de CIA, are Basarabia nevoie, ci de nationalistii adevarati, a caror independenta sa fie de nechestionat. Doar astfel putem indeplini adevaratele teluri ale unei revolutii Romane, atat de jalnic deturnata la Bucuresti: 1. Aducerea in fruntea tarii a unor oameni necumparati 2. Unirea cu tara 3. Iesirea de sub cizma Americano-Rusa a tarii. E imperativ ca ei sa inteleaga ca nu UE-Nato-SUA ne vor fi salvarea, caci chiar ei tin Romania sclava, ci numai si numai un set de patrioti adevarati, al caror unic interes sa fie cel al tarii. Cu acestea in minte, fratii nostri trebuie sa dea prioritate ocuparii radioului si televiziunii, caci de acolo i se spune poporului ce sa gandeasca. Imaginati-va cum ar fi fost Romania astazi, daca in loc de Iliescu

si-al sau FSN, adevaratii revolutionari ar fi detinut controlul televiziunii si implicit, al guvernului. Sa nu repetam greselile trecutului”.

In acest timp fierbinte cu ce se ocupă conducătorii noștri? (întrebare repetată).

Sub titlul “Coaliția »322» se reface...”:

“S-au intetit atacurile liderului PSD, Mircea Geoana, la adresa presedintelui Traian Basescu si a familiei acestuia. seful social-democratilor a anuntat chiar constituirea unei noi coalitii in cazul inlaturarii de la presedintia tarii a lui Basescu. Acuzele lui Geoana i-au infuriat pe sefi democrat-liberali si ameninta sa arunce in aer coalitia PDL-PSD. La doar o zi dupa ce a cerut DNA sa se autosesizeze cu privire la terenul obtinut de Mircea Basescu si la apartamentul cumparat de una dintre fiicele sefului statului, Ioana Basescu...”,

Nostimă - dacă nu ar fi tragică - legenda fotografiei prezentându-i pe Geoană, Băsescu, Boc:

“Geoană *și-ar dori* (subl mea, P.G.) o alianță cu PNL dacă ar câștiga alegerile prezidențiale”

Ei, da: securiștii din tată-n fiu - și după ei, laie, populația pașnică ovină a țărișoarei, crezând că așa e bine, fiindcă așa vorbesc securiștii de rang mare - ca să nu se observe că sunt incuți, neinstruiți, neamuri-proaste își imaginează că este mai “trendy” să folosească “aș dori” în loc de: “vreau”; sau mai îndelicat: “doresc...”

Acest “aș dori” (care ne va fi venind din romanțele Ioanei Radu - însă nu am aflat cine este autorul textului) se ține de mână cu... “*ca și*” folosit de analfabetul românache când “ar dori” el să se exprime ca la televiziunea Voiculescu (fost, o lună, patron al prietenului meu, poetul Dorin Tudoran - prin Dan Diaconescu - m-am înșelat? da’ de unde!, doar i-am confundat), în loc - de pildă: “Măgureanu, ca securist notoriu”, el, nevrînd să-l demaște pe Măgureanu, șogorul Coposului, că cine știe, se trezește Tatăl Natiei și îl pune vistavoi tot pe “Virgil”, cel recomandat americanilor prin Mihai Botez - o dă prin arătură: “Măgureanu, *ca și* organ...”, imaginându-și că astfel a evitat o... cacofonie.

Îl asigur; cacofonia este altceva, altfel, deci nu a evitat nici o cacofonie, în schimb a comis o securifonie.

Joi 9 aprilie 2009

Nimic imbucurător. Basarabia va fi - pentru a câta oară? - îngropată în tăcerea ucigașă.

In *Ziua* de ieri George Damian (cu care am avut un conflict - aplanat, cred eu) scrie:

“(...) Uniunea Europeana s-a trezit brusc la granita estica cu o problema majora. Oficialii de la Bruxelles sunt complet nepregatiti, in ciuda tuturor avertismentelor transmise de la Bucuresti. Reprezentantul Uniunii Europene la Chisinau, Kal man Mizsei, nu a reusit mare lucru si nici nu l-a interesat sa faca ceva. Populatia Republicii Moldova stie ca vrea in Uniunea Europeana - *insa in proportie de 20% se bazeaza pe sprijinul Rusiei pentru aderare!* (subl. mea, P.G.) Cam acesta ar fi rezultatul activitatii lui Kalman Mizsei in ceea ce priveste informarea basarabenilor asupra Uniunii Europene. Este drept ca in jur de 40% dintre basarabeni spera ca Romania ii va conduce spre Uniunea Europeana. Acest procent, alaturi de faptul ca ieri protestatarii au arborat drapelele Romaniei si Uniunii Europene deasupra presedintiei lui Voronin arata clar in ce directie isi doresc basarabeni sa mearga”.

Forumul ce a urmat articolului lui G. Damian: lăăit, agramat, în care o grămadă de imbecili își prezantă “părerea lor” urlând, neascultând ce spun alții, nici măcar autorul articolului.

Din Forumul *Ziua* de azi, citez intervenția semnată de Alex. Pandrea la articolul lui Cr. Unteanu:

“2009-04-08 21:29:05 **In ce stadiu se afla romanismul in Basarabia?**

Basarabia joaca iar un rol important pentru nationaliemul romanesc. Rana dictatului Molotov-Ribentrop va esista atata timp cat Basarabia nu va reveni la patria mama, atata timp cat basarabeni nu vor fi convinsi ca Romania este patria lor, asa cum au inteles cu 90 ani in urma Transilvania.

Ce se mai stie de nationalismul romanesc in Basarabia

Exista nationalism românesc în Basarabia? Desigur. Si înca foarte mult. De ce? Fiindca exista si mai mult rasism rusesc amestecat si cu internationalism comunist. Si înca si mai mult mesianism ortodox rusesc. Vladimir Voronin spunea zilele acestea ca nu va admite rusofobie in R.M.. Si foarte bine va face... Dar românofobie (Voronin însusi a denumit, si de multe ori, tricolorul "steag fascist", poporul român "popor de tigani", iar România "stat imperialist")? Dar rasism? Dar apartheid? Dar mesianism?

Cum se manifesta nationalismul românesc din Basarabia? Prin cultura. Cum se manifesta rasismul rusesc (mai ales cel comunist) în Basarabia? Prin ura. Cum se manifesta apartheidul în Basarabia? Prin umilirea economica, sanitara, educationala a bastinasilor de etnie româna, care locuiesc majoritar în zona rurala.

El se mai manifesta, dupa 27 august 1991, si prin faptul ca nenumarate fundatii rusesti deschid locuri de munca bine platite numai pentru rusofoni ("rabota dlea ruskoiazâcinih"), dar mai ales prin intoxicarea informatională.

La Chisinau se editeaza zilnic principalele ziare rusesti de la Moscova cu pagini locale, apar si o multime de ziare si reviste locale rusesti, iar posturile de radio "Russkoie radio", "Radio Sanson", "Avto radio", "Hit FM", "Retro FM", "Serebreannii dojdi", "Radio na semi holmah" si multe altele nu au nici un fel de concurenta în Basarabia din cauza frecventelor bune, a dotarii tehnice exceptionale si a salariilor mari pe care le primesc jurnalistii.

Chiar sa vrei sa scapi de televiziunile ruse, multe cu studiouri chisinaune (în care își monteaza reportajele si jurnalistii de la Bucuresti), nu poti. Sunt bine dotate, au reporteri, analisti, realizatori si formatori de opinie profesionali, transmit fluxuri foarte bune de stiri, inclusiv reportaje on-line din cele mai instabile puncte ale Pamântului. Si, desigur, multe filme, dar nu titrate, ci dublate. Omul, animal media,

ce sa faca? Consuma ce e mai bun si mai pe degeaba. Consuma, asadar, si multa românofobie ruseasca, injectata direct în subconstient.

Dar cum se manifesta mesianismul ortodox rusesc? Raspunsul îl gasim într-un citat dintr-un articol aparut zilele astea la Chisinau în media promoscovita : "...sub o forma de confederatie libera a tarilor ortodoxe (din care ar face parte si o Românie reîntregita!) în frunte cu tarul Rusiei...". Paranteza cu "România întregita", la care trebuie sa adaugam sintagmele "teritoriul Moldovei" si "mitropolitul României", folosite recent de Alexei al II-lea într-un interviu, antifiletismul (adica lupta contra bisericilor ortodoxe etnice), cât si insistenta cu care este mediatizat termenul "Moldova" de catre polit-tehnologii rusi, arata ca scenariul "confederatiei libere de tari ortodoxe în frunte cu tarul Rusiei", desi e vechi, e pus anume acum pe rol. Nu trebuie sa ne mire, asadar, insistenta cu care ideologii lui Vladimir Voronin (Mark Tcaciuc, Victor Stepaniuc, Oleg Reidman) propaga idea Moldovei Mari, a Moldovei Istorice care nu apartine României, a "dependentei totale a economiei moldovenesti de piata rusa" (nu doar de cea energetica) si a dominatiei înfumurate, ignorante, violente a moldovenismului prorusesc asupra românismului prooccidental.

Daca tinem cont de faptul ca actualmente în Basarabia, cu 3,5 milioane de vorbitori de limba româna, nu se vinde nici un ziar românesc, nici o revista (macar culturala) româneasca, ca nu exista nici un magazin de carte românesc (iar cea ruseasca ajunge pentru 10 milioane de oameni) sau de CD românesc, cum se apara saracul român din Basarabia contra acestei invazii naucitoare de gazeta, carte, revista, radio, televiziune, CD rusesc ? Se apara si el cum poate. Se apara singur. Se apara cu firea lui româneasca. Se apara cu traditia lui româneasca, cu hora, cu doina, cu arhitectura "casniciei lui sedentare" (A. Russo), cu Stefan cel Mare, cu Eminescu si cu "Tatal nostru". Se apara cu limba lui cea româna. Ce îi mai ramâne sa faca ?

Taranii români vorbesc la Piata Centrala din Chisinau cu "domnule", "doamna", în timp ce rusii (si ucrainenii, evreii, gagauzii, bulgarii, adica rusofonii) folosesc în adresare termenii ridicoli, umilitori ai epocii sovietice "mujcina", "jenscina", "devusca".

Românul spune: "Nu Va separati, doamna, cât costa ceapa?". Rusul "Pocion luk?"

Dar cel mai important criteriu al "nationalismului românesc" din Basarabia este faptul ca absolut toti românii vorbesc perfect limba rusa, iar rusii, practic toti, desi traiesc în Basarabia de zeci de ani, nu vor sa învete nici macar "buna ziua". Si ei, rusii, marea majoritate veniti în Basarabia dupa 1945 pe roluri de comisari, ofiteri NKVD si functionari de toate nivelele, reprezinta doar 6 la suta în structura demografica a Basarabiei, primesc cele mai mari pensii si au dreptul la cea mai solida protectie sociala.

Si mai interesant este faptul ca si rusii de la Moscova (în special politrucii din massmedia, chiar si cei democrati) din 1989 încoace nu au mai vorbit de bine românii din Basarabia. Numai de rau. Daca e sa ne luam dupa massmedia rusa, apoi românii sunt cel mai înapoiat popor de pe Pamânt. Tonul discursului oficial si neoficial rusesc este atât de urât, încât presa de la Chisinau s-a întrebat de nenumarate ori: "De ce urasc rusii atât de tare poporul român?" Recent, pâna si un site prorusesc din Basarabia a pus (cu bataie lunga) întrebarea cu privire la "românofobia ruseasca". Ar fi bine sa-si puna aceasta întrebare si generalii din politica româneasca.

Pe 21 martie 2006 massmedia rusa (www.kreml.org) a lansat un nou proiect pentru Basarabia - "Novaia Moldova". Acest proiect scoate completamente Basarabia din contextul ei european si românesc, asa de parca ar fi vorba de o enclava rusa din sud-estul Europei, orienteaza devenirea Republicii Moldova spre îndepartarea de UE si NATO (România nici nu este pomenita) si spre dependenta totala a Basarabiei de piata energetica rusa si ofertele de pe piata muncii din Rusia.

Este un necrutator proiect rasist, îndreptat contra etniei majoritare din R.M. (de 80%), împotriva pacii si stabilitatii europene. Fiindca, cum am aratat si în alta parte, zona de contact a Europei cu "pusta rusa" si Orientul înca multa vreme va destabiliza situatia social-politica în Europa daca nu se va stabili hotarul ei de sud-est, care acum trece tocmai prin Basarabia cea româneasca.

Acest hotar (practic o jumătate din distanța dintre Marea Baltică și cea Neagră) are doar o singură șansă pentru a fi bine întărit: reunificarea necondiționată a Basarabiei cu România în baza votului Sfatului Țării din 27 martie 1918, a Tratatului de la Paris din 28 octombrie, 1920 și a votului Senatului SUA din 28 iunie 1991. O fi, asadar, nationalist poporul român din Basarabia, dar atâta timp cât anume acest popor sta pe linia întâi a hotărului civilizației europene, nationalismul lui este, de facto, manifestare culturală europeană, bun simț european, rețuta întărită europeană. Iar dacă Europa nu vede acest lucru, în ce se transformă Basarabia? În lacrima de sânge a României.

Vineri 10 aprilie 2009

Ucis de oboseală. Astă noapte și azi-dimineață am cules din jurnal oarecari fragmente, le-am trimis în jur. De la unii am primit semne ca le-au primit - însă încă nu de la cei de dincolo de Prut. Ma alimentează cu știri *Ziua* și *România liberă*, prin internet și tot pe internet Ovidiu Creangă de la Toronto: el adună ce poate și răspândește la rându-i. Traiască internetul!

Sâmbăta 11 aprilie 2009

Azi - pentru ieri - Xiti zice: 102 vizitatori (!) din care România: 72, Franța: 15; "Moldova": 7.

Poveste cu "Fragmentarium-ul din Jurnal" șade așa: corectînd la transcriere, o dată, de două ori, fatal, am modificat - nu fondul și nu informația, ci interpretația (dar nici asta mult). Oricum vor fi oarecari deosebiri între Jurnal și "Fragmentarium", dar voi lăsa Jurnalul așa, nu-l voi "corecta" (ce anume să corectez?) Mi-au confirmat primirea vreo trei destinatari români - mai ales domiciliați în străinătate (ce Dumnezeu: să fi trecut ortodocșii drăgălași/noștri la papistași?, de sunt ocupați cu Paștele catolic, sau așa, au ieșit la păscut iarba verde - că-i verde...)?

Auziți!, vorba lui Iosif Sava, oficiatorul (oficiantul? unei emisiuni extrem de culturale, dar care alta îi făcea concurență?, a lui Manolescu, cea botezată, lugubru, ardelenoiește: "Literatura este meseria mea" - de-ți venea să-ți alegi meseria, cinstită, de adunător de cotizații la *România literară* - ca Dimisianu?): la Chișinău a apărut un tip, ambasador ori consilier ori băgător de seamă, american, cică, n-ar fi de mirare să fie neam cu Taubman, oricum unul avînd rădăcini-de-două-veacuri la Kiș'nov' lui Nicolski, ori la Teleneștii lui Oighenstein-Răutu, de ce nu la Soroca lui Tisminetchi? - cică să se numere din nou buletinele...

Futu-le (buletinele-n)!

Mă gândesc cu ardentă indiferență: ce vor fi făcut în toiul "evenimentelor" consilierii lui Voronin ca Vlad Socor, Tcaciuc?

Dar vita de Stepaniuk, cel care cerea, în Parlament, să fie arse cărțile mele, abia editate de prietenul meu de atunci Roșca? Cel devenit coleg de șaibă cu ghinăralul KGB Voronin? Indivizi ca ei vor cădea tot timpul în picioare, niciodată în cap, fiindcă la ei *trădarea* nu-și are sediul în cap, ci în burtă. La urma urmei până și basarabienii sunt... români: creaturi ca Voronin, ca Greceanca, cea care a amenința că “forțele de ordine” vor trage în copii. Uite-așa! Să nu se jure, o cred, fiindcă acest monstru face parte dintre reeducații, deveniți, prin tortură aplicată de ruși: auxiliari ai rușilor și dușmani de moarte ai fraților lor, românii - se cunoaște mecanismul: cel care, în cele din urmă a cedat îl urăște pe cel ce încă rezistă. Și-l chinuie el, cu mâna lui, cu ura lui. Aceste otrepe își au corespondentul din plin dincoace de Prut, la Băsești, Hrebenciuci, Geoni (pluralul masculinizat dinspre ta-su, ghinăralu’ de Secu), Talpeș, Vanghelie, Tăriceanu, Boc. De mirare că Nuți (aia cu, știti voi, dragi românași, dar mai vârtos voi dragi româncuțe, care muriți de ciudă că una ca ea: da, pe când voi: sulea, nici măcar o unghie de Turism-cu-Limuzină) - ziceam de Nuți, Lupeasca Băsescului - asta încă nu are echivalent la Chișinău, dar, lasă: după ce, în sfârșit, va deschide gura Președintele-României - și va fi urmat, buluc, de slugile de casă, cele cărate cu avionul, sa bea o bere (dar ce bere!), la malul Mării Negre și Crețe : Liicheanu, Patapievici, Mihăieș, Manolescu (Manolescu nu fusese la-mare, dar ce contează, el fusese la spital, cu necazurile bătrâneții), ei bine, atunci greceanca va părăsi uniforma de Nina Hrușciova, se va prezenta în chiloții Șarapovei.

Mă opresc: simț nevoia urgentă să mă piș. Temeinic. Dar înainte de această necesară operație de eliminare a otrăvurile, o întrebare din sală - adresată lui Băsescu:

Și Voronin și Medvedev și Lavrov și Putin amenință România cu... luarea Transnistriei!

Ca și cum Transnistria ar ține de... Moldova.

Foarte bine: **România - dacă există vreun bărbat să o reprezinte - să spună; «restituiți-ne sudul și nordul Basarabiei, Bucovina, tezaurul, Insula Serpilor. Și despăgubiri».**

Dar cine s-o facă? Niște potăi ca alde Ilescu, Constantinescu, Băsescu? “Diplomați” ca Zăbălosul ochelarcik Ungureanu?; înciorăpați ca înCioroianu?, tremurici ca Diaconescu, consilieri ca Zoe Petre, consilieri ai consilierilor ca analfabetul Gabriel Andreescu, inși care se scapă pe ei numai la gândul că au să dialogheze cu un rus - cum să-l înfrunți pe Ivan când sovietkaia animală măsoară 190 cm și poartă cizme cu numărul 42 - însă picioarele îi put a opincă de tei/ numărul 73?

Cât despre americani... Au corectat primele declarații, total

iresponsabile, imbecile, prin altele... "împăciutoare" ca ale unor inocenți analfabeți - și mai ales dezinformați - ce sunt.

România liberă: "Elevii, spaima lui Voronin - Vijulie, editor - Sambata, 11 Aprilie 2009

"Represiunea opozanților lui Vladimir Voronin continua în orasele Moldovei. Fortele de securitate arestau ieri elevi de liceu în timpul orelor, chiar dacă nu au ajuns să participe la proteste.(...)

"În Coreea de Nord, regimul autoritar al lui Kim Jong-Il arestează frecvent elevi, considerați periculoși pentru ordinea de stat. În România anilor '40, sovieticii au făcut și ei același lucru. În 2009, la Chisinau și în orasele din apropiere forțele de securitate arestează adolescenți direct din timpul orelor.

"Situat la 40 kilometri de capitală, orașul Orhei - unde, în 1941 KGB-ul, comandat de G. Goldenberg a arestat, a trimis la plutonul de execuție elevi [n. mea, P.G.] - (cunoaște în aceste zile efectele represiunii duse de forțele de securitate. La Liceul "Alecă Russo", două dintre cele mai bune eleve, ambele în vârstă de 18 ani, au fost ridicate ieri de agenți îmbracați în civil pe motiv că ar fi încercat să participe la protestele de stradă de la Chisinau. "La prima oră a dimineții au venit la liceu politisti în civil. La început au urmărit atent ce se întâmplă, cine intră, cine iese, după care au cerut să vină la direcție doi copii de 18 ani, cu cele mai bune rezultate, Alexandrina B. și Olga Sandulescu. Li s-a spus să-și ia și lucrurile", a povestit pentru "România liberă" profesoara Elena Golub. Potrivit acesteia, marți cele două fete au făcut tot posibilul, alături de elevi de la mai multe școli, să plece spre capitală. "Dar atunci drumurile au fost blocate, poliția le-a spus să se întoarcă înapoi și mulți dintre copii nici n-au mai ajuns la Chisinau. Unii au ajuns, dar cele două fete, nu. Ele s-au întors pe jos înapoi de la marginea orașului, unde ajunsese grupul", completează profesoara Golub. Aceasta s-a sfătuit deja cu un avocat, întrucât, din informațiile pe care le are, vizati sunt acum și dascălii copiilor urmăriti de procuratură.

"Cu un avocat chemat la timp la școală s-a sfătuit și Paula T., eleva la același liceu, "Alecă Russo". Agenții reveniseră să o ridice și pe ea, dar aparatorul le-a cerut politistilor în civil cităție. Contrar oricărui uzantă, forțele de ordine au scris una pe loc, dar până la urma Paula nu a mai fost luată de la școală, așa cum s-a întâmplat cu colegile ei. Pentru Mihai S., în schimb, calvarul durează deja de câteva zile. Poliția face presiuni imense asupra adolescentului care, deși a încercat, nu a mai ajuns la demonstrație. A fost dus la comisariat marți, a fost eliberat la scurt timp, iar ieri dimineață, la ora 7.00, a fost chemat din nou la poliție. Mihai a fost eliberat și de această dată, dar nici el, nici profesorii săi nu știu ce va urma.

"Spitalul de Urgență din Chisinau ascunde violentele comise de batausii regimului comunist. Înăuntru misuna politistii, iar medicii și asistentele sunt terorizați de agenți care tipă la ei și îi amenință cu bataia. În apropierea clădirii, un tânăr snopit în bataie, adus în stare de inconstiență, este tarat din Ambulanța de către membrii forțelor de securitate. Deputatul independent Valentina Cusnir este internată aici, după ce a fost snopită în bataie pe 7 aprilie. În urma agresiunii, aceasta s-a ales cu o comotie cerebrală și o mână ruptă. Nu departe de salonul ei zace, încașat de pat, și Denis Roscot, un adolescent(...) batut crunt de poliție. Tânărul este pazit de doi agenți care au ordin să traga în picioarele celor care încearcă să-l viziteze. (...)

"Procuratura de la Chisinau a anunțat ieri și arestarea unui cetățean român, Johnattan Jerusalayem Netanyahu, de 57 de ani. Acesta e acuzat de uzurpare a ordinii de stat. "Pe 9 aprilie curent, în cadrul percheziției la locul de sedere a acestuia, au fost depistate și ridicate hărți ale orașului Chisinau, fotografiile ale clădirilor administrative, inclusiv ale Parlamentului și

Presedintiei si sticle cu substante inflamabile special adaptate", spune comunicatul Procuraturii. Anchetatorii au refuzat sa dea alte detalii asupra circumstantelor in care romanul a fost retinut. (...) Nici reprezentantii societatii civile nu au scapat de razbunarea regimului pe care il contesta. Ieri, la cateva ore dupa ce a acordat un interviu "Romaniei libere", liderul Asociatiei Civice "Hyde Park", Ghenadie Brega, a fost chemat la procuratura, iar casa sa a fost perchezitionata de fortele de securitate. Fratele sau, cameramanul Oleg Brega, a fost si el retinut pentru cercetari. Cu numai o zi inainte, organizatia care militeaza pentru respectarea drepturilor omului Amnesty International avertiza ca mai multi militanti de marca, printre care si Ghenadie Brega si Natalia Morari, vor fi pusi sub ancheta. Basarabeanca Natalia Morari a activat, totdata, si ca ziarist de opozitie in Federatia Rusa. Brega si Morari se numara printre organizatorii protestului pasnic din data de 6 aprilie, cand tinerii moldoveni au solicitat, in centrul Chisinaului, renumararea votului si reluarea alegerilor. (...)

O jurnalista a fost rapita ieri in apropierea cladirii guvernului din Chisinau. Rodica Mahu este redactor-sef al "Jurnalului de Chisinau", un ziar critic la adresa regimului Voronin. Potrivit directorului publicatiei, Val Butnaru, jurnalista a fost ridicata de patru barbati care au tarat-o in masina lor, dupa care au plecat spre o directie necunoscuta. Dupa cateva ore, Rodica Mahu a fost eliberata, dar a fost avertizata sa aiba grija cum scrie despre regimul Voronin. Si corespondentul TVR Doru Dendiu, aflat la Chisinau, a fost arestat ieri. Autoritatile moldovene sustin ca televiziunea publica de la Bucuresti a incitat la actiuni de protest, acuzatie respinsa de conducerea TVR. Nici jurnalistii postului Realitatea TV nu au fost uitati de fortele de securitate. Echipa, formata din trei persoane, a fost retinuta joi noapte pentru cateva ore. In ultimele 72 de ore, mai multi cameramani, reporteri si fotografi locali au fost batuti cu bestialitate de membri ai fortelor de securitate imbracati civil. Pe acest fond, Federatia Internationala a Jurnalistilor (FIJ) a criticat ieri guvernul moldovean: "Este evident ca acesti ziaristi sunt victimele crizei politice din Moldova", se arata intr-un comunicat remis de FIJ.(...)

R1 online Sâmbătă, 11 Aprilie 2009

"Ambasadorul american la Chisinau, Asif J. Chaudhry, a cerut vineri presedintelui moldovean Vladimir Voronin sa gaseasca o modalitate de a coopera cu opozitia, pentru a asigura stabilitatea in tara. Voronin l-a primit vineri pe ambasadorul american, in aceeasi zi in care reprezentantul Washingtonului discutase si cu ministrul de externe Andrei Stratan. Diplomatul american a salutat decizia de renumarare a voturilor exprimate in scrutinul contestat din 5 aprilie si a subliniat si importanta gasirii "unei modalitati optime de conlucrare dintre autoritati si partidele de opozitie pentru asigurarea stabilitatii social-politice", potrivit unui comunicat al Presedintiei moldovene, citat de NewsIn. (...)

"Ambasadorul SUA in Republica Moldova si-a exprimat regretul in legatura cu evenimentele care s-au produs in ziua din 7 aprilie in capitala tarii noastre, mentionand ca a fost socat si neplacut surprins de starea edificiilor vandalizate ale Parlamentului si Presedintiei. Asif J. Chaudhry a subliniat faptul ca autoritatile americane au condamnat actele de violenta admise in cadrul actiunilor stradale din capitala Moldovei", se arata in comunicatul Presedintiei moldovene. *Seful misiunii diplomatice a SUA a remarcat faptul ca "reactia autoritatilor Republicii Moldova a fost adecvata evenimentelor care s-au desfasurat" si a "salutat declaratia facuta in acest sens de catre presedintele Republicii Moldova, potrivit careia mai curand ar sacrifica cladirile administrative decat sa raneasca tineri si sa admita varsari de sange", continua comunicatul.* (subl. mea, P.G)

România liberă Mircea Kivu - Sâmbătă, 11 Aprilie 2009

“Dupa ce, duminica, ecranele televiziunilor de stiri fusesera ocupate de avocatii lui Becali, la Bucuresti s-a aflat, marti, ca in Republica Moldova avusesera loc alegeri parlamentare. Imaginile care au invadat ecranele ni le-au amintit pe altele, vizionate in iunie 1990. O multime formata preponderent din tineri scandand in fata sediilor puterii. Brusc si inexplicabil, scandalurilor le iau locul gesturi violente. Fortele de ordine se retrag ca prin farmec. Grupuri desprinse dintre manifestanti patrund in cladirile oficiale si le vandalizeaza. O data cu lasarea intinericului, manifestantii se imputineaza, iar cei ramasi sunt imprastiati cu brutalitate, se opereaza retineri, domneste confuzia in legatura cu soarta celor arestati.

“In timpul acesta, televiziunea oficiala nu transmite stiri despre inflorirea bujorului de timp – ca in vremea lui Razvan Theodorescu –, ci dansuri si jocuri pentru copii, iar celelalte posturi isi intrerup emisiunea. Reprezentantii partidelor de opozitie evita sa-i sustina pe manifestanti. Pe seara, aceeasi televiziune de stat difuzeaza imagini bine montate din timpul zilei: nu mase de mii de manifestanti, ci grupuri de indivizi violenti, cu aspect dubios si sorbind din niste sticle. Insista asupra politistilor raniti si a birourilor distruse. Apare presedintele, vorbeste despre manifestanti platiti, tentativa de lovitura de stat si implicarea agenturilor vecinului de la vest (aici au fost mici confuzii, la Bucuresti secventa avusese loc in decembrie). Industria miniera este foarte putin dezvoltata in Basarabia.

“Ca si la Bucuresti in 1990, revolta de la Chisinau a fost una a disperarii. Un segment important al populatiei, cel mai activ in plan civic, isi pusesse mari sperante in aceste alegeri. Parea ca, dupa opt ani de guvernare comunista, lucrurile se vor schimba. Din pacate, electoratul basarabean include inca o masa inerta, tentata intotdeauna sa voteze in favoarea puterii. Rezultatele (partiale) publicate luni de catre Comisia Electorala Centrala aratau nu numai ca Partidul Comunist ramasese majoritar, ci ca obtinuse mai multe mandate decat la precedentul scrutin, anume fix 61, exact cat le erau necesare pentru a numi un nou presedinte (pentru alegerea caruia sunt necesare trei cincimi din voturile celor 101 deputati). Nu stiu in ce masura au fost falsificate alegerile din Republica Moldova si nu cred ca o eventuala renumarare ar schimba mare lucru. Ca si la noi in 1990, fraudarea de proportii avusese loc inainte de ziua scrutinului. Prin impiedicarea accesului la televiziune si radio a partidelor de opozitie, prin intimidari, prin utilizarea parghiilor administrative de influentare a votului indeobste in mediul rural, unde locuiesc cam 60% din electorat, prin folosirea functionarilor statului drept agenti electorali ai partidului de guvernament, prin modificarea legii partidelor astfel incat sa nu permita formarea de aliante electorale. De cealalta parte, cele trei principale partide de opozitie (Partidul Liberal, Partidul Liberal Democrat si Alianta "Moldova Noastra") si-au risipit energiile in atacuri reciproce si au neglijat total electoratul rusofon.

“Comisia de observatori a OSCE a apreciat alegerile ca "in general corecte" (conform declaratiei baronesei Emma Nicholson, la insistentele delegatilor rusi). Lumea occidentala, preocupata de criza financiara, a ignorat intamplarile dintre Prut si Nistru. Pentru CNN, evenimentele de marti de la Chisinau nu au existat. Scenariul petrecut odinioara in Serbia si Georgia nu s-a repetat. Tot ce s-a obtinut a fost diminuarea, o data cu anuntarea rezultatelor finale, a numarului mandatelor comunistilor de la 61 la 60. Ceea ce e o speranta desarta – in 2005, candidatul lor la presedintie a intrunit 75 de voturi, desi atunci detineau doar 56 de deputati. Mitingul disperarii de la Chisinau este pe cale sa se incheie, acum e liniste si inca nu stim ce vor avea de suferit cei care au indraznit sa-si manifeste dorinta de a trai intr-o democratie.

“Cel mai probabil, vor urma inca patru ani de uitare. Guvernul de la Bucuresti are putine optiuni – orice reactie cat de cat vehementa i-ar da apa la moara lui Voronin, care sustine demult ca toate dezordinile sunt instrumentate aici. Ceea ce ramane guvernantilor, dar mai ales societatii civile din Romania, este sa elimine din discutie aspectul national si sa abordeze problema basarabeana din punctul de vedere al incalcarii drepturilor omului. Acolo are loc perpetuarea unui regim dictatorial, oamenilor le este refuzat dreptul la opinie, libertatile cetatenesti sunt batjocorite. Asa se intampla in Romania de inainte de 1989. Atunci, oameni si organizatii din vestul Europei au actionat pe diverse cai pentru a sensibiliza opinia publica si guvernele fata de incalcarile drepturilor omului de catre regimul comunist, ne-au intretinut sperantele si astfel a devenit posibila schimbarea regimului. Cu alte cuvinte, ar trebui sa ne pese, in regim continuu, de soarta unui popor care aspira la libertate.

Adam: Scenariul a fost aproape la indigo cu cel din Romania.
Sambata, 11 Aprilie 2009 12:07

TVR-ul de atunci , din masa imensa de protestatari,focaliza imaginea pe tot felul de betivi sau aurolaci,veniti acolo sa caste gura,creind impresia ca manifestantii sunt pleava societatii.Apoi mimarea neputintei fortelor de ordine de a stavilii atacurile manifestantilor,incercand sa creeze emotie in randul oamenilor si sa justifice represaliile ulterioare.Incendierea unor masini sau a unor institutii(ex sediul Politiei Romane sau a Parlamentului Moldovenesc, etc), chiar de catre politisti infiltrati in multime (exista inregistrari audio,la mineriada din iunie '90). In concluzie, exista un scenariu standard folosit de toate regimurile comuniste, pentru a justifica apoi suprimarea opozitiei. *Moldovenii trec prin ceea ce am trecut noi in 1990, dar pe noi ne-a salvat atunci reactia foarte ferma a occidentului, dar de moldovenii ii mai pasa oare occidentului?*” (subl. mea. P.G)

Din Ziua, 11 aprilie - Luciana Pop, Amenințarea Greceaninei:

“Intr-un apel plin de patetism, adresat parintilor si profesorilor, premierul Republicii Moldova le-a cerut sa nu permita participarea copiilor in actiunea de protest a opozitiei programata pentru ieri.

"Organizatorii celei mai mari crime din istoria Republicii Moldova planuiesc sa se foloseasca vineri si duminica, din nou, de copiii nostri, pentru a organiza de data aceasta un pogrom la sediul Guvernului de la Chisinau", a spus seful executivului. *"Daca se va ajunge la aceasta va fi greu de evitat victime omenesti. Politia va folosi toate metodele necesare pentru apararea ordinii constitutionale in Republica Moldova, inclusiv armele de foc"*, a amenintat Grecianca. De altfel, nici manifestatiile organizate de Partidul Liberal Democrat, care urmau sa aiba loc ieri in Piata Centrala, nu au mai avut loc. Primarul Chisinaului, Dorin Chirtoaca, a facut un apel la cei care urmau sa ia parte, ieri, la noi actiuni de strada. El a cerut ca toate protestele sa se desfasoare in mod pasnic, sa fie izolate persoanele agresive si violente, iar participarea minorilor se fie permisa doar cu acordul parintilor.

“Pe de alta parte, corespondentul agentiei de presa rusesti Regnum la Chisinau relateaza despre faptul ca impotriva tinerilor arestati in ultimele zile, pentru participarea la protestul din 7 aprilie de la Chisinau, politia aplica tortura si bataia. Conform agentiei citate, unii dintre tinerii arestati direct in strada de agenti ai politiei sau ai SIS (Serviciul de Informatii si Securitate), care au fost eliberati, au povestit, aratand ranile de pe corp, ca au fost batuti cu bestialitate de politisti.”

Tot din Ziua : “Cu voie de la Moscova”

“Pe langa sprijinul moral acordat Republicii Moldova, prin declaratiile presedintelui Dmitri Medvedev, Ministerului rus de Externe si ale Dumei de Stat, se pare ca Rusia ar fi sustinut autoritatile de la Chisinaul, prin furnizarea unor dispozitive pentru combaterea protestelor. Potrivit unei surse din cadrul aeroportului international din Chisinau, in dimineata zilei de miercuri un avion rusesc, ce a decolat de pe aeroportul Ramenski din Moscova, a aterizat pe aeroportul din capitala moldoveana, "avand la bord bunuri periculoase", conform unui articol din cotidianul Kommersant. Sursa citata de cotidianul rus afirma ca, timp de o ora, *din avion au fost descarcate lazi cu grenade de gaz "Ceriomuha", precum si alte mijloace tehnice speciale, acesta decoland spre Moscova in aceeasi dimineata*. Avand in vedere apelurile lansate in numele partidelor de opozitie din Moldova privind organizarea unor noi proteste anticomuniste, publicatia concluzioneaza ca, beneficiind de sprijinul Moscovei, autoritatile comuniste se pregatesc sa intervina in forta. (...)

“Presedintele moldovean a fost asigurat de sprijinul total al Rusiei, acesta avand convorbiri telefonice zilnice cu Medvedev incepand cu data de 6 aprilie, atitudinea lui Voronin fiind incurajata si de afirmatia ministrului rus de Externe, Serghei Lavrov, care a declarat ca, in cazul in care Republica Moldova isi va pierde statalitatea, Rusia va recunoaste independenta Transnistriei. El a mai declarat ca sefii diplomatiei statelor din CSI condamna si ei tentativele menite sa submineze procesele democratice din Moldova, conform RIA Novosti. Atat Ministerul rus de Interne cat si cel din Republica Moldova au dezmintit informatia aparuta in cotidianul Kommersant. Serviciul de presa al ministerului rus a declarat ca nu detine informatii cu privire la expedierea unui astfel de transport.

Manifestatie anti-Romania. Miscarea de tineret pro-Kremlin "Nasi" a organizat un miting de protest in fata Ambasadei Romaniei din Moscova, solicitand tarii noastre sa nu mai sprijine elementele extremiste din Republica Moldova. Desi initial s-a anuntat ca vor participa cel putin 200 de persoane, la miting au participat aproximativ 50 de reprezentanti ai organizatiei, deoarece acestia nu au reusit sa obtina o autorizatie de la autoritatile municipale. Nikita Borovikov, liderul miscarii, a declarat ca a fost vorba despre un miting al tacerii, ce urmare sa atraga atentia asupra faptului ca "Romania a pus la cale aceste violente".

Voronin a solicitat Uniunii Europene bani pentru... repararea stricăciunilor cauzate de “fașiștii români” (termen introdus de evrei în limba de lemn a oficialităților) clădirilor oficiale...

Nu cumva și prosopul?, vorba glumei triviale (aproximativ, căci nimic din ceea ce ține de sexual nu poate fi trivial - decât cel care râde ca prostul, ori își pune palma la gură rușinată, mă-nțelegi...?)

Ca a venit vorba de prosop: oare ce sex o fi avînd Grecianca?

Răspuns: sex-prost.

Duminică 12 aprilie 2009

Aștept cu sufletul la gură Cuvântul Băsescului.

Să vedem: îi încunoștiințează pe ruși că, dacă mai agită șantajul cu Transnistria, România va repune pe tapet:

- 1. Basarabia și Bucovina de Nord redată, în granițele din 1939;**
- 2. Insula Șerpilor restituită;**
- 3. Despăgubiri pentru jaful material exercitat de URSS asupra României;**
- 4. Despăgubiri pentru arestarea, deportarea, asasinarea românilor din aceste două provincii răpite?**

O să vedem noi cât de normal este președintele României voastre. O să vedeți voi, care l-ați votat - și care l-ați laudat, lins pe toate fețele și mai ales dosurile: Liiceanu, Patapievici, Mihăieș - și Tismăneanu, evident. De elucubrațiile, de rollerismele - în fine, de tismănismele sale bolșevice a ținut seama - dar de Basarabia n-a auzit? De unde să audă el, de Basarabia, de la Anvers? Ce-o mai fi și “Basarabia”: o plăcintă? O ciorbă? O marcă de bere?

Unde mai pui că are două fete-cucuiete, trebuie să învețe și pentru ele scris-cititul, acela care îi lipsește de totdeauna...

blog.revistacultura - 25 martie 2009

Din stenograma intalnirii lui Nicolae Ceausescu cu un grup de scriitori, 13 martie 1981

„Tov. Nicolae Manolescu:

“Mult stimat tovarase secretar general, îmi permit să arat foarte puține lucruri care vor veni în completare – așa cum, de altfel, ați precizat și dumneavoastră – la ceea ce a spus colegul meu, Augustin Doinas. Și eu cred că avem totală libertate de a răspunde, prin volumele noastre, eforturilor care se fac, de a darui oamenilor cărți care să oglindească realitatea și realizările societății noastre contemporane.

Domnia Voastră, de multe ori, ne-ați spus, ne-ați arătat ce se cere de la literatură, ce ar trebui să fie această literatură.

Din păcate, tovarase secretar general, ne găsim aici, în fața Domniei Voastre, nu ca să discutăm cu președintele statului și partidului probleme de fond ale literaturii române, ceea ce ar fi fost de dorit, și ceea ce ar fi fost foarte important pentru noi, ci să discutăm, din nou – eu, în ce mă privește, vin pentru prima oară în fața dumneavoastră – aceleși probleme, să discutăm din nou despre această atmosferă care domnește în viața literară, de raporturile în cadrul scriitorimii noastre.

Suntem aici, tovarase secretar general, solicitând atenția Domniei Voastre din cauza acestor contradicții, din cauza acestei atmosfere necolegiale. Există un raport care leagă aceste realități. Spre exemplu, există un raport mecanic, dovedind că o literatură se poate face într-un climat bun, dar există și unele resentimente care la un moment dat denigrează această literatură. De obicei se leagă valoarea literară de libertatea acestei literaturi. Și eu, tovarase secretar general, am să merg mai departe cu această valoare a literaturii, spunând că ea se leagă de legalitatea restaurată de 15 ani încoace, de când Domnia Voastră ați instaurat această legalitate, făcând să se cunoască operele unui popor prea adesea încercat și lipsit în istoria sa de acest cadru firesc. Cea mai grandioasă legătură care se poate face între dezvoltare și literatură în acești 15 ani, și acest cadru legal, se face datorită și grație eforturilor Domniei Voastre. Poate că nu mai este cazul să spunem, dar este un lucru

clocotitor, afirmarea acestei legalitati. Tin la aceasta expresie, pentru ca mi se pare ca numai in acest cadru legal cultura se poate dezvolta firesc, fara a secreta aceasta otrava care poate duce la nemulumiri si ura.

Fenomenele negative care se petrec in viata noastra literara m-au facut, stimate tovarase secretar general, sa ma asociez celor care au cerut permisiunea de a se afla in fata Domniei Voastre si, totodata, acest lucru a pornit din dorinta catorva – foarte putini oameni, colegi de-ai nostri, de a pune in discutie, de a ataca si daca se poate spune de a discuta tocmai acest cadru, de aceasta legalitate.

Nu este poate probabil nevoie sa spun care sunt cauzele care au dus la aceste nemulumiri. Nu este vorba de unele neintelegeri, ci este vorba de unele nemulumiri ale unora din colegii nostri, care n-au fost alesi in organele conducatoare ale Uniunii Scriitorilor, este vorba de nemulumirea altora de a fi considerati de critica literara la valoarea pe care si-o imagineaza ca o au.

Pe de alta parte, Uniunea Scriitorilor a devenit, pentru acesti cativa, un cadru neplacut, stingher, pe care tind sa-l stapaneasca critic, devenind un dusman de moarte. Nu este nevoie sa spunem ce s-ar intampla, in acest cadru, cu unele din creatiile valoroase, care trateaza despre revolutia socialista, despre alte probleme, in lipsa criticii ca reglator.

Ceea ce este mai neplacut, este faptul ca aceste discutii, din cadrul literaturii, au inceput sa semene cu unele campanii impotriva unor oameni care au merite in literatura contemporana, unele legate direct de lupta pentru aceasta tara si pentru acest partid.

Domnia Voastra ati instaurat legalitatea, dar ati lichidat si un anumit monopol care a existat pana in anii 50, si nu numai pana atunci, si care tinea sa imparta pe scriitori in doua, cei care erau cu literatura si cei care erau impotriva partidului. Ceea ce as numit eu «Politica Ceausescu» a fost tocmai lichidarea acestor «drepturi» de obicei ale unor uzurpatori, a unora, foarte putini, de a se erija ca adevarati iubitori de tara, a iubirii de partid. Acestia, foarte putini, uita ca scriitorul adevarat, sau mai bine-zis, este scriitor adevarat cu conditia sa fie un scriitor adevarat! Aceasta a doua parte a firmatiei mele izvoraste din declaratiile facute de acestia, foarte putini, in diferite ocazii si care au creat un mare loc pentru impostura, pentru veleitarism.

Nu mai este nevoie sa spun de climatul necritic care are loc in viata literara, climat care trebuie – cred eu – cat se poate de repede sa fie discutat, analizat, inlaturat pentru ca, altfel, in relatiile dintre literatura si viata literara s-ar putea intampla ca aceasta admirabila literatura, pe care o stim de 15 ani incoace, care se situeaza la nivelul cel mai inalt al creatiei artistice romanesti, sa inceapa sa suporte tot mai greu presiunile care apar si, totodata, sa apara tot mai putine creatii bune bune, sa apara o anumita oboseala a scriitorilor din cauza acestor campanii, si in mod deosebit la scriitorii mai tineri.

Va multumesc, tovarase secretar general, ca m-ati ascultat. Sper ca cuvantul meu stingher – vorbesc pentru prima oara in fata dumneavoastra – a reusit sa va transmita a anumita emotie a starii pe care am vrut s-o completez, daca nu si cauzele ei obiective.

Inca o data, va multumesc.”

Reprodus dupa Marin Radu Mocanu, **Cenzura a murit, traiasca cenzorii**, Editura EuroPress, Bucuresti, 2008, pp. 127-129 Interventia lui N. Manolescu poate fi citita ca o lectura complementara la un articol mai vechi de-al meu despre cherela protocronista; sau invers.

4 Responses to “Nicolae Manolescu:
taliban - March 28th, 2009 at 3:19 pm
No comments, nu-i asa?”

Roxana - March 30th, 2009 at 1:38 pm

Nu știu de ce am impresia că prezentul se oglindește în trecutul comunist. Diferența e că astăzi se spune “Stimabil domn”, și nu “Tovarăș”. Tot pe acolo ne învățăm, tot ridicat în slăvi se cheamă, tot supra-apreciere este. Fără cuvinte sau fără drept de replică...

Dorian - April 1st, 2009 at 9:54 pm

Ceea ce ma uluieste e ca manolescu ridica problema generatiei tinere (ca element periculos), singura care putea sa aduca o schimbare in literatura cretinoida a anilor 50. Ceea ce ma uluieste chiar mai mult e ca nu si-a cerut scuze in public pentru asta.

Flori Balanescu - April 12th, 2009 at 7:43 pm

“ca scriitorul adevarat, sau mai bine-zis, este scriitor adevarat cu conditia sa fie un scriitor adevarat!”...

Cum ar veni, care este si nu poate decit sa fie... sa “reziste prin cultura” (auto)cenzurata, prin mincatul rahatului ideologic cu linguroiul etc. sa vorbeasca o dulce si duioasa limba de lemn cind imprejurarea o cere. Ar fi simplu, daca n-ar fi ceva mai complicat. Limba de lemn, cum a spus-o altcineva, este “vehicolul ideologiei”, nu este o smecherie de moment a intelighentului roman, care se face frate cu dracul sa insele vigilenta Tovarasului... S-au facut frati buni cu dracul in asa hal incit ne-au aruncat intr-o confuzie letargica. Dar, vorba “rezistenta” a romanului, “Cainii latra, ursul trece...” ca ei sunt in dosul gardurilor, legati in lanturi, ursul e ditamai animalul, si stapin al drumului... si cu spatele asigurat.

Luni 13 aprilie 2009

Ca să vezi! USA s-a exprimată corect despre “Moldova”, însă noi, plāvani de la marginea lumii civilizate, am înțeles pe dos ceea ce atât de limpede a rostit, a silabisit America Însăși.

Ziua de azi:

“Ambasadorul SUA ia apararea arestatilor

“Ambasadorul SUA in Republica Moldova, Asif Chaudhry, s-a declarat ingrijorat de actiunile autoritatilor moldovene.

Intr-un interviu acordat agentiei Infotag, diplomatul american a declarat: "Suntem ingrijorati in special de retinerea jurnalistilor si a studentilor, efectuata fara motive aparente". Masinaria de dezinformare a Chisinaului a incercat, vineri, sa intoxice opinia publica, agentia Moldpres informand ca, in timpul unei intrevederi cu Voronin, ambasadorul SUA in Republica Moldova ar fi apreciat ca reactia autoritatilor a fost adecvata. (L.P.)”

Dialogînd cu Iolanda Malamen, prozatorul și gazetarul Cristian Teodorescu nu pierde prilejul de a mai rosti în public gogomăni. El, fiind produsul tip al cenaclului Crohmăl-niceanu (ajuns aici, ar trebui să mă opresc și să zic: «Totul se explică pe lumea asta, chiar și Cristian Teodorescu - prin Croh»), iată ce a mai rezultat - cine nu înțelege de ce l-am insectarizat pe C.T. să fie sănătos :

“Cand a aparut "Desantul" diversi cretini de pe la Scanteia, si nefericitii de la revista "Luceafarul" care stateau la remorca Scanteii, s-au repezit sa

anunte ca aceasta antologie voia sa distruga literatura romana. Adica noi eram desantati de Crohmalniceanu pentru a lichida ceva. Nu se stia ce, dar era limpede ca voiam sa distrugem literatura romana. Atunci, in revistele literare a avut loc un razboi total, alimentat si de articolele care apareau in ziare. Luceafarul, unde mai publicasera unii dintre noi, Mircea Nedelciu de pilda, ar fi vrut o executie selectiva, iar Scinteia, de la inaltimea ei, voia sa ne beleasca ideologic (iertata fie-mi exprimarea!). Revistele literare ale vremii ne-au sarit in aparare. George Balaita care, dupa moartea lui Marin Preda conducea Editura "Cartea Romaneasca", a publicat un articol in "Romania libera" ca sa-i calmeze pe atacatori. Nimic! *Miza nu eram noi, optzecistii, cum ne inchipuiam, ci disputa dintre cele doua mari directii de atunci din literatura romana - una binecuvantata de Gogu Radulescu, cealalta sprijinita de Securitate. Noi eram carnea de tun si un simplu episod din acea lunga disputa.* (subl. mea, P.G.)

Și noi care habar nu aveam că “direcția Gogu Rădulescu” nu era deloc, dar deloc “sprijinită de Securitate”, ba chiar, prin Zigu Ornea, prin Buzura, prin Dinescu (ei, da!) : din contra! Nu, domnule! Voi, optzeciștii nu erăți “carnea de tun” “din acea lungă dispută” (dintre Gogu și Securitate), ci niște bieți pui de găină, fătați de... Cloșca poreclită de Nina Cassian: “Bacilul Kroh”. Este suficient să vi se citească produsele diversioniste până la mutilare consiliate de maestrul întru rătăcirea tinerilor. «Asta-i muzica ce-mi place!», va fi jubilat în barbă (!) cel care v-a confecționat, apoi v-a lăsat de capul vostru, el avînd o altă treabă urgentă: punerea palmei în cur și cărarea “în surghiun”, cum îi zice Sami Damian Germaniei.

C. Teodorescu încheie, autocritic:

“Dupa ce ne-am ratat Revolutia, dupa ce ne-am irosit si tranzitia nu ne mai ramane decat sa inventam o revolutie si o tranzitie care sa ne placa post-festum.”

Am zis: autocritic, ceea ce înseamnă că scriitorul-vorbitor *a participat*: la rivoluțiune, la, zi-i pe nume: tranziție... Trist al dracului: “să-ți ratezi Revoluția, tu cu mâna ta după ce ți-ai irosit si tranzitia nu-ți mai rămâne decât să-ți inventezi o... revolutie și o tranzitie care să-ți placă post-festum.”

*

Cam târzior, dar la post, de luni dimineața (un 13!) Mircea Mihăieș, limbistul de serviciu al lui Tismăneanu, al lui Patapievici, al lui Liiceanu, al lui... Cum, al mai cui? Al Băsescului! Să-l ascultăm, reculeși, pe analistul bănașan:

“Sunt vremuri bune pentru teroriști. Orice aventurier, orice asasin cu o armată la dispoziție și bani în conturi poate face tot ce-i trece prin minte.

Pentru că paznicii planetei (și mai ales paznicii Europei) dorm. Fățărnicia, minciuna, dubla măsură n-au avut trecere mai mare decât în aceste zile de apus ale valorilor europene. Analisti serioși explic? lipsa de reacție a cancelariilor europene față de atrocitățile din Moldova prin vacanța de Paște. Dar de când își iau politicienii vest-europeni liber de Paște?! De când au ei respect pentru credință. Doar le știm ura spumegândă față de creștinism și umanism, din vremea refuzului ca ele să figureze între valorile fondatoare ale Europei! În teorie, vrem o Europă puternică. În practică, edificăm o Europă uscată, cheală de orice atribut, ca un vreasc rămas de la ultimul foc de tabără al democrației.

“Duplicitarismul pestilential a fost rapid îmbrățișat și la noi. Era greu pentru cel poreclit „Prostănacul” să se abțină în astfel de momente. Aberația e cu siguranță inspirată de insul care-l flanca pe când Geoană emitea gogomânia - ciomăgarul ideologico-europeano-corect-politic Adrian Severin. Obsedat de gândul cuceririi Cotrocenilor, Geoană a identificat, cu binecunoscuta-i sagacitate, sursa răului din Moldova: Traian Băsescu. *Pentru Geoană, tinerii moldoveni sunt cotonogiți fără milă dintr-un ireparabil, copleșitor și exclusiv motiv: pentru că, acum câțiva ani, șeful statului român a spus că vom regăsi Moldova în Uniunea Europeană.* (subl. mea, P.G.) Mare ticălos trebuie să fii ca să-ți treacă prin minte așa ceva, darmită să rostești în public astfel de *învinuiri grotești ce-i invită pe împilatorii de la Chișinău să-și continue liniștiți căsăpeala!* (subl. mea)”

Foarte bine îi face Mihăieș lui Geoană Apărătorul Onoarei Patriei Băsești ! Dar cum își îngăduie Prostănacul să-l critice pe Însuși-Primul-și-Ultimul, pentru oleacă de tăcere în tufiș, unde adormise (deși în beci era mai răcoare), aducându-i aminte că “acum câțiva ani” promisese că Moldova va fi în Uniunea Europeană? Câte nu zice Însușiul - cine, în afară de Liiceanu, Patapievici, Tismăneanu i se uită-n gură? Nici măcar Nuți, căci Dânsia sa, încet, încet s-a autonomizat; pe românește: s-a neatârnat, gata, acum nu mai depinde de nimeni (în fine...), ea fiind responsabilă pe clasă cu excursiile (cum va fi pronunțând: *escursi'ili?*)

În același periodic (EVZ), la Forum:

Unde este "marele barbat de stat" ?- de Deontobocul (Vizitator), miercuri, 8 aprilie 2009 - 20:31

Cel care are atributii prin Constitutie sa coordoneze politica externa a Romaniei ? Cel care e mare mascul politic in conflictele cu mapa Noricai sau cu mobilul ziaristelor ? unde este domnule cand e urgie la granita tarii ?

Sfintii!!! -de sibisan catalin (Vizitator), joi, 9 aprilie 2009 - 03:37

Sunt oameni care cred inca in libertate si in valorile promovate de aceasta. Cum poate un om care stie ca propia-i tara a trait aproape jumătate de veac in comunism sa stea in casa si sa nu protesteze?? Oare cat conteaza pentru un tanar torturat ca "fratii" lui dorm ca cetateni UE? Coposu se intoarce in propia sa groapa. E chiar atat de greu sa vezi ce inseamana COMUNISM?

Ultima fraza... de sabiutza (Vizitator), joi, 9 aprilie 2009 - 22:12

"Tinerii moldoveni ravnesc dupa o revolutie portocalie in tara lor. Se simt poate incurajati din exterior, cum se subliniaza in declaratiile agresive ale presedintelui Voronin sau ale unor oficiali de la Moscova. Asta nu inseamna ca pot conta pe sprijin, oricat de mare si sincera ar fi indignarea celor care le inteleg frustrarea." (...) In momentul de fata, Europa se face ca nu aude despre ce se intampla acolo. Nu e o intamplare, la fel cum nu e o intamplare ca Lavrov acuza indirect Romania si se leaga de drapel...E un joc de culise in care papusarul (asta e impresia mea) e rusia. Romania trebuie sa fie prudenta. Sper ca avem macar consilieri si istorici bine documentati, care sa descurce itele atat de incurcate ale politicii actuale".

Tot Ziua ne informează despre epocalul eveniment - care eclipsează tragedia din Basarabia:

“INSOMAR: Elena Băsescu, Corneliu Vadim Tudor si Gigi Becali ar obtine mandate de europarlamentar - 12 aprilie, 13:21

Fiica cea mică a presedintelui, Elena Băsescu, liderul PRM, Corneliu Vadim Tudor și, teoretic, și Gigi Becali ar obtine mandate de europarlamentar, potrivit unui sondaj INSOMAR realizat in perioada 26 martie- 5 aprilie, la comanda Realitatea TV.

Potrivit cercetării, dacă săptămăna viitoare s-ar organiza alegeri europarlamentare, pe primul loc s-ar clasa PDL cu 33% din voturile electoratului, urmat de PSD, cu două procente in urmă, adică 31%. PNL este cotate cu 15%, iar UDMR cu 7%. In urma formațiunii conduse de Marko Bela se clasează Elena Băsescu, cu 6%, care ar obține in acest moment aproape dublu față de procentul de 3,3% care ii este necesar pentru a ajunge in Legislativul european.

PRM este cotate cu 5%, iar PNG este cotate cu 2%. In condițiile in care acesta din urmă nu a depus candidaturi, iar fostul său lider, Gigi Becali, se află pe listele PRM, pe poziția secundă, teoretic, patronul Stelei ar avea șanse să-l însoțească pe Corneliu Vadim Tudor in PE. Aceasta mai ales că, pe lângă cele 5%, PRM ar mai obține sufragii in urma redistribuirii voturilor partidelor fii independenților situați sub pragul electoral.

Sondajul INSOMAR, realizat pe un eșantion de 2430 persoane, are o marjă de eroare de plus/minus 2% și a fost realizat in perioada 26 martie- 5 aprilie".

Urări de Paște - «Auziți!» (hotărât, nu mai pot scăpa de iosifsăvisme):

“Președintele și premierul le-au adresat urări cetățenilor care sărbătoresc Paștele Catolic - 12 aprilie, 13:24

Traian Basescu (ZIUA Foto, Mircea PAUN)

"Cu prilejul Sărbătorii pascale doresc să adresez cele mai calde urări creștinilor din Romania care împărtășesc astăzi bucuria Invierii Domnului. (...)

“Și premierul Emil Boc le-a adresat astăzi un mesaj de Paște credincioșilor romano-catolici, evanghelici și reformați, urandu-le să se bucure de aceste momente. (...) Boc amintește și de solidaritatea față de victimele cutremurului din Italia. "Solidaritatea față de aproape izvorăște din credință și, cu atat mai mult, sunt alături de cei care suferă acum in Italia din cauza cutremurului petrecut in 6 aprilie, in orașul l'Aquila"

Da, oameni buni : degeaba se screme curinpupistul Mihăieș să găsească motive justificând **tăcerea lui Băsescu** în aceste zile. Imensul președinte a găsit timp să adreseze catolicilor din Italia urări de Paște, dar n-a avut trei secunde să transmită trei cuvinte de încurajare basarabenilor - din România.

Ardeleanul de serviciu, inenarabilul Boc a găsit - de capul lui - resurse de a-și exprima "solidaritatea față de victimele cutremurului din Italia" (solidaritate cu niște morți?, de ce nu), dar nici un cuvânt despre victimelor din Basarabia - morți și supraviețuitori.

Câtă nesimțire! Câtă lașitate! Câtă frică de avioane (rusești, americane - «Du-le, Doamne, la Ploiești, că noi s-tem mici, bășinoși și boccii»).

Flori Stănescu și-a luat sarcina de a răspunde Rodicăi Binder și lui Richard Wagner. Mă scutește de încă un efort de a mă disculpa de culpa de culpe inexistente:

Flori Bălănescu „**N-am știut...**” – vom ști vreodată?

„N-aș fi revenit asupra „cazului Goma” (motive am, îmi petrec mare parte din timp redactându-i cărțile), dacă nu aș fi citit pe blogul lui Andrei Bădin un text despre Milan Kundera și Paul Goma difuzat de Deutsche Welle – „HYPERLINK "<http://www.badin.ro/2009/04/la-deutsche-welle-si-in-neuer-zuricher-zeitung-cum.html>" îť "self" Cînd «cazul» îngroapă «cauza?» –, sub semnătura Rodicăi Binder (Editor: Robert Schwartz, <http://www.dw-world.de/dw/article/-0,4148084,00.html>). Doamna Binder își împănăază comentariul despre Paul Goma cu preluări dintr-un text apărut în „Neue Zürcher Zeitung”, al scriitorului german, originar din România, Richard Wagner („Rumänien, von Rumänen besetzt. Causa und Casus – der Fall des ehemaligen Dissidenten Paul Goma”).

„Un alt disident est european, scriitorul Paul Goma, exilat și el la Paris, continuându-și polemicile înfocate împotriva elitelor românești și după prăbușirea regimului Ceaușescu, a devenit, în pofida consecventelor sale convingeri anti-comuniste și a talentului său literar, o persona non grata și în apus după câteva regretabile accese de anti-semitism. Polemica pe care o dezlănțuie împotriva elitei intelectuale rămasă în țară ar putea fi – sugerează Wagner într-un ton întrebător: o răzbunare, o sancționare a oportunistului, relevând că totuși nu există nici o editură de renume care să publice cărțile fostului disident care a scris romane exemplare pentru Gulagul românesc. Nici o revistă de cultură nu-i publică polemicile, scriitorii îl ignoră, criticii îl trec sub tăcere. În schimb, acuzațiile de antisemitism la adresa lui Paul Goma dăinuie. Or, scrie Wagner, aceasta este o problemă est europeană, o carență moștenită din perioada războiului rece când, din motive lesne de înțeles, antisemitismul și naționalismul, ca simptome secundare ale anticomunismului, erau tolerate. Faptul că până astăzi evreii sunt considerați ca fiind implicați în comunism are de-a face în ultimă instanță cu groaza provocată de propria disponibilitate de a colabora...” [s.m. – F.B.]

Că nu am scăpat de schemele manipulative în care am fost turnați este clar. Că lucrurile se „văd” altfel din afară, este o nuanță. La ce normalitate ne putem aștepta de la intelectuali care fac sluj puterii (de orice nuanță a ace-

leiași culori ar fi), principiali până la a scrie texte de mare forță emfatică și retorică, atunci când „cauza o cere”? Ce ne așteptăm să se perceapă „dincolo”?

„...în pofida consecventelor sale convingeri anti-comuniste și a talentului său literar”... Se „uită” că intelectualitatea „vizibilă”, atât înainte cât și după 1989, a vehiculat și susține mereu varianta Securității – Paul Goma nu are talent. Pe scurt: Paul Goma avea curaj să fie anticomunist, dar n-are talent! Să recunoaștem, a avea curaj în situații extreme nu este pentru oricine! Nu avem nici acum, când nu mai implică riscuri. Pentru că „riscurile” acelea au devenit caduce, curajul e de altă factură azi, pentru că și riscurile sunt altele. A se vedea expresia „accese de anti-semitism”... Comunismul fiind îngropat în tăcere (cu tot cu criminali – unii morți în paturile lor, alții oblojindu-și bătrânețile cu pensii imense, obținute pe seama chinurii celor ca Goma-Steinhardt-Sîrbu) este la modă să fii corect politic, să ai alură de eurointegrat. Care ar fi noutatea? Nici una de fond. Au fost corecți politic și înainte de 1989.

Formula „groaza provocată de propria disponibilitate de a colabora” ne aruncă pe o orbită ambiguă. Dna Binder sugerează colaboraționismul lui Goma, citând pe alese din textul lui Wagner, alăturându-l „cazului Kundera”. Cum scriitorul german a „beneficiat” de „regim preferențial” din partea „regimului de democrație populară”, asemeni, să spunem, Hertei Müller, dar nu asemeni... nu pot da exemple, aș nedreptăți o întreagă „masă” de scriitori, m-aș mira să nu cunoască traseul lui Paul Goma (măcar de citea „Dosarul” atașat ultimei ediții a Culoarei Curcubeului, apărută la Polirom). Așadar, ne-am dus la textul original: „Faptul că până astăzi Europa de Est îi vede pe «evrei» implicați în comunism are de-a face, nu în ultimul rând, cu groaza față de propria disponibilitate de a colabora.” („Dass man in Osteuropa bis heute «die» Juden in den Kommunismus involviert sieht, hat nicht zuletzt mit dem Erschrecken angesichts der eigenen Kollaborations bereitschaft zu tun”). Wagner spune cu totul altceva decât sugerează Binder!

Se tot vorbește de colaboraționism. Cei mai neînduplecați par aceia care s-au pitulat dindărătul birourilor pentru a produce literatură cuminte, autocenzurată, numai bună pentru uz local, dar nu și pentru export. Ce să spună occidentalilor? Cum au reinventat românii ficțiunea realist-socialistă? Nu-mi dă pace gândul că N. Steinhardt și I.D. Sîrbu au murit la timp, să nu le sperie scriitorilor români visul de mărire. Din nefericire pentru ei, Goma încă trăiește.

„Evreu botezat și naționalist român”, Steinhardt scrie în 1971 (anul apariției romanului *Ostinato* al lui Paul Goma la Suhrkamp Verlag!): „N-am știut. N-am știut – răspunsul celor cărora li se vorbește de tortură, de lagăre, de închisori, de recunoașteri totale ale acuzațiilor, de internări politice în ospicii de nebuni – «nu ține», nu e o scuză valabilă. Nimeni nu este obligat să inventeze praful de pușcă ori să descopere teoria cuantelor. Altminteri, însă elementara deșteptăciune e o îndatorire. Mai ales pentru un creștin, care trebuie să fie mereu atent la ispite. Iar prostia este o ispită. Dar nu numai pentru creștin – și aceasta din pricina unei constatări experimentale obiective: nimeni nu știe nimic, dar toată lumea știe totul (...) Jean Cau îi răspunde lui Roger Garaudy (care și el spune că n-a știut) cum nu se poate mai bine: dar eu unul care n-am fost profesor universitar și membru în comitetul central, eu cum de-am știut? Milioane de oameni de pe străzi cum de-au știut? (...) Nu ne convine s-o recunoaștem, ne adăpostim îndărătul obiectivității științei, dar sunt daruri elementare, le avem de la fire și zac în sufletul, inima, răunchii,

mintea, bojocii, măruntaiele, celulele, tropismele și sinapsiile oricui. Toată lumea știa că Irod e o pramatie, Robespierre o canalie, Stalin un ticălos.

Chibrite aprinse aruncate peste benzină.

Dar eu parcă am știut ceva? Am știut eu ceva despre lumea aceea fără de asemănare în mijlocul căreia m-am pomenit? despre suferințele ascunse? despre eroii neștiuți? despre cei ce douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru își păstrau demnitatea în celule concepute să ducă numai la denunț și spurcăciune, la prăbușire și demență?” (Jurnalul fericirii, ed. Dacia, 1991).

Noi am știut, domniile voastre au știut? De-ar mai trăi Steinhardt cine l-ar omorî mai degrabă? Cine îl omoară și pe Goma!?

N-am știut...

Există o mare editură care îi editează lui Paul Goma cărțile. Se numește Curtea Veche și a lansat toamna trecută o serie de autor. Pe de altă parte, de ce s-ar mai bate editurile apusene pe un scriitor făcut una cu pământul de „ai lui”? Obiectivele politico-strategice sunt altele azi (deși aparatul logistic e același). Toată lumea știe, unii o spun timid printre rânduri: azi avem nevoie la export de vreo 2-3 scriitori trendy, făcuți să „ne reprezinte”, nu de scriitori care nici nu sunt percepuți astfel (de către critica „oficioasă”, canonizatoare), mai mult, nu sunt considerați nici români. Pentru cine nu știe, Paul Goma este refugiat politic. Nu i se poate ierta că a știut! Ca să știi, o fi nevoie de curaj?

Rodica Binder încheie: „Goma stârnește noi valuri de confuzii, în care «cauza» a dispărut demult, deasupra nemairămânând decât cazul Goma despre care se vorbește. Ceea ce totuși romancierul, în pofida tuturor păcatelor sale, nu a meritat, crede scriitorul german.” („Das hat der Romancier trotz allem aber nicht verdient.”/ „Ceea ce, în ciuda a toate, romancierul nu a meritat”.)

Cauza a dispărut, cum spuneam, pentru că au îngropat-o intere-sele altora, iar Goma a fost transformat în „caz” de către ideologia comunistă și păstrat ca atare. Vorba omului simplu, nu se știe când avem nevoie...

Chiar așa, „De ce a devenit Paul Goma o figură tragică?”

Richard Wagner își amintește: „Er schrieb den paradox-spektakulären Satz: Wir, die Rumänen, befinden uns unter rumänischer Besatzung.” Spusa lui din 1977 este valabilă și astăzi: continuăm să fim ocupați de „ai noștri”.

Primarul general al Chisinăului semnaleaza comunității internaționale torturile din Basarabia:

Dorin Chirtoaca - Apel privind oprirea terorii comuniste in Republica Moldova a lansat un apel catre organismele si comunitatea internationala pentru a denunta arestarile si torturarea cetatenilor moldoveni in urma manifestatiilor de protest ce au avut loc la 7 aprilie. 13 aprilie, 19:36

"In Republica Moldova au loc incalcar grave ale drepturilor omului. Ca urmare a manifestatiilor de protest din data de 7 aprilie 2009, cand sediile Parlamentului și Președinției RM au fost devastate, politia a declansat un val de teroare si intimidare in masă a cetatenilor, in special a tinerilor, inclusiv minori. Sunt arestati atat participantii la devastare, cat și manifestanti pasnici, dar si persoane care nu au participat la proteste inclusiv jurnalisti. Politia intervine in forta, rapeste persoane din strada, licee, universitati, camine studentesti, inclusiv din preajma bisericii (ex: cazul Alexandru Gritcu) dupa slujba de Paste (Pastele Catolic). Procedura de retinere nu este respectata. Cei arestati, baieti sau fete, sunt batuti cu cruzime, supusi unui tratament inuman si degradant. Sunt inregistrate cazuri de tortura, este atestat un caz de deces.

Unele arestari nu sunt declarate. Pana in prezent sunt parinti care nu-si gasesc copiii si nu pot obtine informatii despre locul aflarii lor. Cei care au fost eliberați mărturisesc că cetățenii reținuți sunt ținuți în condiții mizerabile (15-20 de persoane în 10 mp), bătuți cu bestialitate și impuși să semneze declarații false. Procesele de judecată au loc direct în comisariatele de poliție, fără drept la apărare sau asigurat sumar. Accesul în locurile de detenție este îngrădit în totalitate, inclusiv pentru avocați sau pentru organizații de protecție a drepturilor omului. Accesul a fost refuzat inclusiv pentru primarul Chișinăului, deși acesta a insistat de mai multe ori.

Datele furnizate de poliție afirmă că au fost arestați în jur de 200 de cetățeni. Presa din Chișinău, însă, a întocmit în baza apelurilor rudelor celor dispăruți o listă de peste 800 de cetățeni arestați. În mun. Chișinău au fost internați în spitale peste 50 de cetățeni bătuți de poliție. Dispunem de informații că pentru a ascunde maltratarea tinerilor, aceștia sunt luați din mun. Chișinău și duși în comisariate raionale de poliție (ex: Vulcanesti, Taraclia) sau spre destinații necunoscute.

În acest sens, solicităm implicarea Dumneavoastră pentru:

- Oprirea tratamentului inuman și degradant, a torturii în locurile de detenție;
- Incetarea terorii, a rapirilor de persoane, a amenințărilor și a intimidărilor;
- Asigurarea accesului avocaților, a ONG-urilor și a presei în locurile de detenție;
- Garantarea drepturilor persoanelor reținute, în primul rând la apărare;
- Informarea deplină asupra reținerilor efectuate și a învinuirilor aduse;
- Pedesirea celor vinovați de comiterea abuzurilor menționate."

Ca să vedem noi, mărginiții, orbii unde stăteau "calmul, echilibrul" României:

"Leonard Orban anunță că instituțiile europene vor începe de marți să discute despre situația din Republica Moldova -13 aprilie, 18:04 Comisarul european Leonard Orban a anunțat, luni, la Iași, că instituțiile europene vor începe de marți să discute despre situația din Republica Moldova și a subliniat că, din semnalele pe care le are până acum, poziția României a fost apreciată datorită calmului și echilibrului de care a dat dovadă, informează NewsIn.

"Începând de maine, o să vedeti (*abia așteptăm să vedem - nota mea, P.G.*) că subiectul Republicii Moldova va fi pe agenda diferitelor instituții. Sigur că, principala instituție care va gestiona și va analiza acest subiect este Consiliul. Ma aștept că subiectul alegerilor din Republica Moldova să fie pe agenda Consiliului, mai întâi la reuniunea ambasadurilor din cele 27 de state membre și, apoi, *dacă se consideră*, (?) inclusiv la nivelul ministrilor de externe. Analiza se va face *inclusiv în ce măsură* (??) deciziile luate de autoritățile din Republica Moldova, cu privire la introducerea vizelor, încălca sau nu acordul existent de facilitare a vizelor între Uniunea Europeană și Republica Moldova", a declarat comisarul european la Iași. Acesta a adăugat că în ultimele zile a fost o perioadă în care s-a lucrat mai puțin la nivelul instituțiilor europene, în special datorită sărbătorilor de Paște, fapt pentru care au fost doar anumite declarații. "Să nu credem cumva că această chestiune s-a limitat la ce a fost până în momentul de față. Vor fi luate niste poziții foarte clare *de* (?) diferitele instituții europene", a completat Orban. (...)

"Va pot spune că, din reacțiile pe care le-am primit, informale, deci nu vorbim de poziții ale instituțiilor, au fost apreciate *calmul și echilibrul cu care autoritățile române au reacționat până în momentul de față*. (subl.

mea). Asta neînsemnând cumva ca lucrurile nu pot să evolueze și o să vedem în ce măsură ele vor evolua. România este stat membru al Uniunii Europene și, în această postură, România are și obligații, dar are și foarte multe drepturi", a mai spus Leonard Orban.

Ei, da: comisarul Orban este foarte convingător, mai ales că se exprimă într-o română de care ar trebui să fie gelos Băsescu.

Raport ONU: Autoritățile moldovene au comis violențe extreme împotriva persoanelor arestate la Chișinău - 13 aprilie:

“O comisie a Națiunilor Unite a constatat că autoritățile din Republica Moldova au comis violențe extreme împotriva celor arestați la Chișinău. Comisia ONU a investigat tratamentul aplicat persoanelor arestate la Chișinău, iar experții Națiunilor Unite au constatat că majoritatea erau tineri fără antecedente penale și că autoritățile din Republica Moldova au comis împotriva lor violențe extreme, informează luni "Jurnal de Chișinău". Oamenii au fost loviți cu bate, cu pumnii și picioarele și, conform raportului, exista și cazuri de femei bătute cu bestialitate. În plus, tinerilor nu li s-a permis să beneficieze de consiliere juridică. Ei au fost, de asemenea, forțați să semneze declarații sau documente pe care nu au avut voie să le citească.

De la Chișinău, nu exista, deocamdată, nici o reacție la ancheta Organizației Națiunilor Unite”.

Despre Basarabia, la o conferință de presă despre “mogulii de presă” care se leagă de familia sa: Traian Băsescu a declarat:

"Am avut foarte multă răbdare, că să am o analiză completă față de ce s-a întâmplat în Republica Moldova. Mi s-a părut că a îi răspunde peste gard lui Vladimir Voronin este exact jocul în care el ar fi vrut să intre cu România. El poate încerca să ridice o Cortină de Fier pe Prut. Nu-i vom da ocazia să facă acest lucru, pentru că vom avea un răspuns european, și nu pentru Voronin, ci pentru cei 4 milioane de români care trăiesc în Republica Moldova".

Măi, măi, măi... O să vedem noi mâine ce-o să vedem!

Marți 14 aprilie 2009

Pentru ieri, 13 aprilie site-ul meu a fost vizitat de 147 de persoane. Oamenii vor fi auzit că am scris “ceva tare” și s-au îndreptat spre Jurnal. Or eu nu afișez Jurnalul, decât la sfârșit de lună. Însă izbucnind evenimentele din Basarabia, mi-am îngăduit o derogare: cum nimeni nu mă mai publică în presă - și nu de azi, nu de ieri, ci de ani buni - am recurs la fragmentarea Jurnalului și trimiterea “bucăților” prin mail celor câțiva prieteni din jur. Am primit confirmări de primire de la destinatari din România, din Franța, din Germania, din USA, din America de Sud, însă nici o veste din Basarabia: nu vor fi ajuns la destinație depeșele mele -

mai ales că ghinăralu' Varonin a dat ordin de "tăiere a vorbito-
rului" dintre românii de pe cele două maluri ale Prutului, fiindcă
"fașiștii" de pe malul drept urmăresc sabotarea justei orânduiri
bolșevice "maldavinești" de la Chișinău.

Că tot vorbesc de internet și de vizitatorii mei: ieri sau
alaltăieri Xiti mi-a semnalat 4 vizitatori din Israel; azi: nimeni.
Or fi și ei în sărbători, de asta. Cade bine pretextul cu sărbăto-
rile: evreii de pretutindeni au oroare de răsmerițele antibolșevice
(ei le traduc, automat: antisemite), intră în panică, sunt terorizați
de o astfel de "abatere", mai cu seamă în Basarabia: pe de o parte
acest loc în spațiu fiind, de un secol, unul din focarele
"rivaliției" lor acolo a fost, dovadă mulțimea celor mai feroci
bolșevici care acolo au văzut lumina zile (sic); iar în România,
după 23 august 1944 venindu-ne pe tanc sovietic - oricât s-ar
îmbârzoia Ion Vianu (motiv pentru care, ofensat de zisa mea, s-a
luat de mână cu puiul - și nepotul de bolșevic, "Oișteanu" -
pentru a mă antisemitiza ; pe de alta pentru că "tulburările" au un
impact... defavorabil cinstitelor gheșefturi.

România liberă:

Sangele nu se spala de pe maini -Elena Vijulie,

"Republica Moldova nu este Republica Zair(...) Republica Moldova
este vecina cu Uniunea Europeana, iar o treime din cetatenii ei traiesc in
Uniunea Europeana. Republica Moldova este vecina cu Romania si doua trei-
mi din cetatenii ei se declara romani. Republica Moldova se chinuie de 20 de
ani sa-si construiasca o identitate care nu poate fi decat subreda. Romania se
chinuie si ea de 20 de ani sa-si aminteasca cine este si sa se prezinte ca atare
in Europa. Si cu totii stim ca fara Cortina de Fier si groaznica distorsionare a
mintilor provocata de comunism n-ar fi trebuit sa ne incordam astazi creierii
ca sa spunem in romaneste, cu si fara accent moldovenesc: "Basarabia sun-
tem noi".

Republica Moldova este un loc unde experimentul comunist continua
mult dupa prabusirea Zidului Berlinului. Faptul ca exista partide de opozitie,
ca inca apar cateva ziare care spun altceva decat viseaza noaptea Vladimir
Voronin, nu inseamna nimic. Momentul adevarului pentru o societate libera
are loc atunci cand schimbarea puterii se face in mod pasnic. La Chisinau, in
aprilie 2009, acest lucru nu s-a intamplat. Europarlamentarul Emma
Nicholson a declarat ca in noaptea alegerilor, observatorii credeau ca partide-
le de opozitie vor castiga cu 40-45%, iar Partidul Comunistilor o sa aiba
numai 35 de procente. Iar accesul interzis Opozitiei la listele de alegatori nu
poate decat sa confirme fuga de adevar a autoritatilor. Verificarile, proceduri-
le, rapoartele oficiale – fie ca privesc rezultatul alegerilor, fie ca se refera la
autopsia tanarului Valeriu Boboc, ucis in bataie – nu au nici o relevanta.
Regimurile comuniste mint.

Regimurile comuniste sunt experte in a amesteca adevarul cu minciuna.
Fericitii acestei lumi, cei care isi traiesc naivitatea in societati libere, sunt
usor de convinsi ca procedurile statului de drept au fost respectate si la
Chisinau. *Observatorii OSCE la alegeri s-au imbatat cu tabele si procese-
verbale, dupa care au declarat scrutinul corect. Jurnalista olandeza cu care
am ajuns la Denis Roscot, la Spitalul de Urgenta, l-a intrebat pe baiatul de
19 ani daca a vorbit cu un avocat si daca a putut sa-si sune parintii de la*

Comisariatul de Politie. Da, a raspuns el in franceza. Da, dar – asa cum mi-a povestit mie in romaneste – dupa ce l-au lovit in cap pana la comotie cerebrala. (subl. mea) Si nu are nici o relevanta ca la manifestatia de duminica nu s-au mai strans miile de tineri care au strigat saptamana trecuta, plini de revolta, dar si de speranta, "Refuz, rezist, sunt anticomunist". Nu are nici o relevanta ca astfel partidele de opozitie nu au dovedit ca au sustinere larga la scena deschisa. *Oamenii au stat deoparte pentru ca sunt terorizati. Au stat deoparte pentru ca presedintele Voronin si premierul Greceanii isi ameninta cetatenii la televizor. Au stat deoparte pentru ca s-au temut sa nu fie batuti, arestati sau pentru ca reazema zidurile comisariatelor de politie unde se afla copiii lor. Ei au inteles exact ca devastarea Parlamentului si a Presedintiei nu a fost nimic altceva decat o inscenare bolsevica menita sa discrediteze Opozitia in ochii Occidentului.*

Am trait saptamana trecuta la Chisinau bucati din Romania anilor '80, din razboiul informational al lui decembrie 1989 si bucati din inscenarea de pe 13 si represiunea de pe 14-15 iunie 1990. Am vazut oameni batuti, am vazut rude disperate si, mai presus de orice, am vazut cum oamenilor din jurul meu li se facea din ce in ce mai frica, desi lor personal nu li se intampla practic nimic. Soarta tinerilor ridicati de pe strada sau din scoli, ca si atotputernica memorie colectiva a lagarului comunist lucreaza la Chisinau mai eficient decat o pot face pumnii Politiei sau mana lunga a Serviciului de Informatii Speciale. Iar cei care au trait comunismul in Romania, in Ungaria, in Polonia stiu prea bine la ce ma refer. Tarile din Est membre ale Uniunii Europene au datoria sa foloseasca suferinta tinerilor zbrobiti la Chisinau de bocancii Politiei ca sa semneze actul final al razboiului rece: interzicerea si condamnarea comunismului in tot cuprinsul lumii civilizate. Tarile din Est stiu ce inseamna acest chip al diavolului, iar Europa trebuie sa il defineasca in sfarsit ca atare, alaturi de fascism.

Nici presa, nici organizatiile civice, nici chiar partidele de opozitie din Republica Moldova nu au forta de a-i apara pe tinerii arestati. Singurul care se simte acasa si in largul lui in Republica Moldova este statul politienesc. In numele tinerilor batuti, trebuie sa vorbim noi, cei care suntem liberi. si nu in primul rand pentru ca studentii de la Chisinau sunt romani, cum romani suntem si noi, ci pentru ca si noi, si ei suntem pur si simplu oameni.

Uniunea Europeana s-a eschivat in a pune punctul pe i in privinta regimului Voronin. Dar mintile lucide ale Occidentului stiu ca principiile pe care s-au zidit societatile lor prospere sunt calcate in picioare dincolo de Prut. Lipsa de reactie fata de sangele de pe peretii de la Chisinau slabeste temelia libertatii insasi. Pilat din Pont s-a inselat. Sangele nu se spala de pe maini”.

(tot 14 aprilie - după orele 18, ora Parisului)

Nu puteam sta, dracului, ca toată-lumea-bună românească, cea care nu a învățat nimic-nimic-nimic din cele 7 decenii de nenorociri (o iau, ca tot basarabeanu, din iunie 1940) și, de fiecare dată... mai speră într-o “îmbunătățire”: «Lăsați, doamnă, că dracul nu-i chiar așa de negru»; «Ar fi timpul să cunoaștem și binele - după atâta rău”... Incurajări de oameni necăjiți, care așteaptă de sus liberarea, bunăstarea, în loc să pună mâna pe ciomag (sau pe un pietroi, în pură tradiție miorițică) să-i crape el capul mincinosului, ticălosului, lipitoarei, a neamului-prost - național, mă rog frumos.

Ce m-a apucat să fac profeții: «O să vedeți: discursul lui

Bășescu are să fie - după o luuungă așteptare - un fâș, un pârț, o bășină? De ce i-am... dezamăgit pe compatrioți (îmi fac iluzii; nimeni, nimic nu-i dezamăgește pe românii noștri, nici măcar americanii voștri așteptați, to-ot așteptați aproape jumătate de secol)? De ce nu i-am lăsat să, zi-i pe nume: spere - căci speranța, e-he, cum bine zice romanța...?

Sincer: ziceam eu de rău de Bășescu, însă, în adânc speram: «Nu se poate, nu se poate ca cei care conduc Țara Noastră (s-a observat majusculațiunea?) să fie, în continuare - prin tradiție - inși fără coloană vertebrală, lași, neînstare să apere interesele, demnitatea comunității pe care o reprezintă? Vorba lui Theodor Mazilu (dealtfel, singurul citat rămas din opera lui...):

«Poate fi omul atât de idiot, de laș, de ticălos?»

Răspunsul fiind:

«Poate!»

Ei bine, Bășescu nu s-a, nu m-a, nu ne-a desmințit: a fost ceea ce este, nu ceea ce nădăjduiam noi că, “de astă dată...” : mărginit, fricos, mincinos, analfabet, laș - un adevărat președinte al Românilor!

Mă bate gândul-reproș: (poate) dacă nu mi-aș fi exprimat în chiar jurnalul de față scepticismul, atunci optimismul ar fi triumfat. Iar acum am fi sărbătorit victoria discursului bășescian asupra răilor de la Răsărit: Voronin, Putin, Lavrov și Greceanca.

Iată-i discursul mult-așteptat:

"Romanii din Republica Moldova isi vor recapata in mod accelerat cetatenia romana".

"Romania nu vrea sa revendice drepturi asupra unor teritorii pierdute in trecut", a precizat Basescu, dar "Prutul trebuie sa fie doar o frontiera temporara pana la intrarea Republicii Moldova in UE".

[*dacă nu voia să revendice, mai înțelept era să-și fi ținut fleanca, să fi tăcut “revendicarea” - nota mea*]

"Nu am dorit sa raspundem la provocarile din ultima sapatamana venite de peste Prut, dar nu putem tacea la infinit" (...) Datoria noastra morala e sa nu ii abandonam pe cei de aceeasi limba cu noi", a declarat Traian Basescu. [*ca orice român căcăcios Bășescu zice: “Nu am dorit”, în loc să recunoască: nu a putut, de frică: a tremurat o săptămână socotind pe degete cum să facă, de să nu-l atingă pe rus nici cu o floare - deși el este Vinovatul - nota mea*]

"Romania nu vrea sa revendice drepturi ale unor teritorii pierdute in trecut. (subl. mea) (...) teritoriul de la est de Prut a fost desprins de trupul tarii de *pactul fascist si comunist Ribbentrop-Molotov*"

[Bășescu a căpătat cele două noțiuni de politică, de logică - dar mai ales de limbă română de la un evreu: numai ei tratează de “fascist” orice nu este bolșevic. Corect ar fi fost: “**pactul nazisto-bolșevic**” (sau hitlerist), ca să se echilibreze cu celălalt: comunistul (stalinistul). Să fi făcut un efort peste puteri ca să evite ticul verbal idiot, fals: “*pactul Ribbentrop-Molotov*”, pentru a nu-l supăra nici postum pe Tătucul lor, al comuniștilor, beliștilor, securiștilor, voroniniștilor, altfel s-ar fi exprimat ca un om normal : “**Pactul Stalin-Hitler**”: (subl. mea)]

(...) "Pentru o întreaga generație, a studia limba română în Republica Moldova a fost un act de curaj" (...) Pentru o întreaga generație, în Republica Moldova a studia limba română sau a rosti slujba în limba română și a oficia în cadrul Mitropoliei Basarabiei (subordonată Patriarhiei Române, n.red.) a fost adesea un act de eroism" (...) "Nu vom accepta ca românii să fie culpabilizați pentru că sunt români. Nu vom accepta ca românii de peste Prut să fie umiliți. România sprijină procesul de integrare a Republicii Moldova. Fără să cerem nimic în schimb am devenit avocatul Republicii Moldova în structurile europene și internaționale: UE, OSCE etc. (...) În ultimii patru ani împotriva sincopelor ne-am străduit să relansăm relațiile cu Republica Moldova. În ciuda eforturilor noastre liderii de la Chișinău au făcut orice pentru a înlătura aceste eforturi. În pofida unei abordări în care am dovedit deschidere, suntem acuzați din nou de autoritățile de la Chișinău pentru evenimentele petrecute acolo. Acuzațiile la adresa României sunt inacceptabile de fapt se încearcă a pune pe spatele României esecurile și pașii înapoi întreprinși de Republica Moldova. Afirmațiile autorităților din Republica Moldova dovedesc rea credință, iar exemplul introducerii vizelor este cel mai concludent exemplu"

[Băsescu, adevărat milițian, a tras cadavrul de pe strada Quinet pe Academiei - că-i mai ușor de citit-scriș: carevasăzică el reduce *dorințele* basarabenilor doar la cetățenie, la pașapoarte, la vize... Or noi, basarabenii voim și altceva (dar să rostească el cuvântul : **unire?**)

Băsescu îl amenința pe Voronin cu Justiția de la Haga:

"România nu a întreprinsă contra măsuri și va rămâne consecvența politică de până acum. România condamnat distrugerea de la Chișinău. Evenimentele în care autoritățile de la Chișinău au permis distrugerea sediilor instituțiilor de acolo sunt numai responsabilitatea autorităților moldovene". (...) "Suntem îngrijorați de acțiunile brutale ale forțelor de ordine ale Republicii Moldova. Atragem atenția autorităților Republicii Moldova ca utilizarea armelor împotriva populației civile, în rândul cărora se regăsesc și cetățeni români, este o crimă. *In cazul în care aceste acte vor continua*, (subl. mea) autoritățile României vor întreprinde toate măsurile necesare aducerii în fața Justiției internaționale a celor responsabili"

["în cazul în care vor continua" - "aceste acte" au continuat, fără să-i ceară voie lui Băsescu și care au fost "măsurile necesare"?; nu au fost, autoritățile României "**vor întreprinde...**"]

"Manifestările romanofobe reprezintă manifestări inacceptabile, străine de spiritul european. (...) România va solicita efectuarea unei anchete europene în cazul responsabilităților măsurilor adoptate în Republica Moldova în ultimele zile. (...) Dacă aceste măsuri vor continua, România va analiza formele de asistență umanitară potrivite".

"Elogiez curajul și profesionalismul jurnaliștilor care au reflectat corect evenimentele din Republica Moldova" (...) "Dragi tineri, nimeni nu mai are dreptul să ridice un zid între granițele noastre"

"Statul român are datoria să acorde sprijin etnicilor români [termenul: "**etnicii**" cutare se folosește pentru a-i desemna pe *minoritarii* unii comunități, nu viceversa [cum i-au suflat consilierii evrei - nota mea] din Republica Moldova și vom continua să acordăm sprijin celor din Republica Moldova care se simt români. Legea română prevede recapătarea cetățeniei române celor care au pierdut în mod abuziv acest drept [lege neaplicată în ordinul lui Băsescu, ne-execută de Monica Macovei - nota mea]. Am solicitat Guvernului să adopte în regim de urgență modificarea legii cetățeniei, așa ca românii din Republica Moldova își vor putea obține în mod accelerat cetățenia română și vor putea deveni astfel membri ai familiei europene", a adăugat Băsescu. (...)

["*În mod accelerat*"! - ăsta este, cică, român, vorbitor de română]

“Republica Moldova nu mai poate fi izolata. La 20 de ani de la caderea Zidului Berlinului, nimeni nu mai are dreptul sa ridice un zid intre granitele noastre”.

"Fac un apel catre toate partidele din Romania si catre toti liderii de opinie pentru ca in acest moment sa fim uniti. Acest moment nu trebuie sa ne divizeze. Romania ii va sprijini in continuare pe romani de peste Prut. Romania nu va permite transformarea Prutului intr-o noua 'Cortina de Fier'. Prutul trebuie sa fie doar o frontiera temporara pana la intrarea Republicii Moldova in UE", a incheiat presedintele.

De acord, m-am înșelat (în secret, dar un secret recunoscut public...): Băsescu s-a arătat - cu o întârziere inadmisibilă - cel pe care îl intuiseam: securist, ignar, obraznic care-și face de cap cu țara noastră, ca pe tarla de la ei, la “Co’stanța”.

Însă ajunși aici - ce facem: ascultăm ce spun “dușmanii turbați ai Președintelui”, cum atât de turbat se rostește lustruitorul - cu limba - ai gumarilor băsești, scriitorul Mihăieș?

Și ce auzim? Iată ce:

“Adrian Năstase: “(...) mandatul lui Traian Basescu in materie de relatii moldo-romane a insemnat doar o "diplomatie a vinului". "Trebuie sa tinem cont de faptul ca in ultimii 4 ani jumate s-a incercat prin diplomatia vinului si prin schimb de sticle de vin intre Cotroceni si Cricova sa se rezolve o problema care avea nevoie de mai multe ingrediente si de formule mai complexe", a adaugat fostul premier. Nastase a mai spus ca Basescu a gresit si luni cand a spus ca in Moldova sunt patru milioane de romani. "Ieri Basescu a vorbit de cele 4 milioane de romani. Sigur ca cei de la Chisinau s-au urcat pe pereti, pentru ca dintr-o populatie de 4 milioane jumate, la proportia din anii 90, populatia de origine romana era de doua treimi, la o treime de populatie rusofona, evident ca aceasta cifra de patru milioane de romani a enervat pe foarte multi", a mai aratat el. El a mai spus ca din discursul presedintelui Basescu si din strategia propusa lipseste dimensiunea geo-politica. "Nu am auzit nimic despre Rusia. Nu cred ca o analiza serioasa poate fi facuta in lipsa unei formule de evaluare geo-strategica" (...)

"(...) de ce in ianuarie a fost desfiintat Oficiul pentru Relatia cu Moldova? Era o institutie cu rol de analiza, lipsa de continuitate in evaluare si planificarea relatiilor ne da acum senzatia ca Republica Moldova e un fel de batranica pe care vrem sa o trecem strada catre Bruxelles", a mai spus fostul premier.

Meleşcanu: "Singura modalitate de a merge inainte si de a sprijini Republica Moldova este o abordare pragmatica. Numai la nivel politic, atata timp cat va fi la Chisinau aceasta conducere, nu cred ca se va obtine mare lucru. Diplomatia vizitelor, a bautului unei cani de vin la Focsani sau de partea cealalta a Prutului au dovedit ca nu au niciun fel de utilitate practica. Avem nevoie de o politica depasind relatia doar la nivel guvernamental, unde cu actualele autoritati de la Chisinau, nu ne putem astepta la mult. Avem nevoie de sprijin pentru dezvoltarea economica, de sprijin pentru zona culturala, pentru educatie si invatamant, inclusiv burse, avem nevoie de o dezvoltare a relatiilor la nivel de partide si la nivelul societatii civile. Asta trebuie sa fie politica noastra", a conchis Meleşcanu.

Nu dau două parale pe cuvintele acestora.

În schimb, dau trei parale pe cuvintele catindatului Duda:

**“Arma mea impotriva lui Traian Basescu este competența”
Ce ne mai lipsea: competența Dudului !**

Miercuri 15 aprilie 2009

Numai sânge, numai moarte.

“Alt tanar ucis la Chisinau (Ziua, 15 apr.)

“Un basarabean, in varsta de 22 de ani, a murit la Chisinau dupa ce a fost batut de politia de peste Prut, ca urmare a protestelor de saptamana trecuta, a informat ieri Jurnalul de Chisinau. Cadavrul lui Ion Tabuleac a fost aruncat in noaptea de 7 aprilie in curtea Spitalului de Urgenta din oras. El avea coastele rupte, rani adanci in regiunea templelor si un picior fracturat. Martorii sustin ca trupul neinsufletit al tanarului de 22 de ani a fost aruncat dintr-o masina alba, marca Niva, apartinand Ministerului Afacerilor Interne. Potrivit tatalui baiatului, la morga nu li s-a permis sa vada corpul neinsufletit. Parintii spau au vazut cadavrul doar dupa ce acesta a fost imbracat. "Unul din lucratorii de acolo mi-a spus ca a fost adus de o masina Niva, alba, apartinand Ministerului Afacerilor Interne, si a fost aruncat in curtea Spitalului de Urgenta. Era doar in maiou si pantaloni", a povestit tatal baiatului. Certificatul de deces constata ca moartea tanarului ar fi survenit in urma unei traume toracice. (L.P.)”

(...)“Baiatul nostru nu avea nici-un document la el. Prima oara ne-au spus ca l-au gasit in strada. Daca ar fi fost gasit in halul acela intamplator in strada ne intrebam cum de-au reusit sa afle cine e si de unde e, ca a doua zi au si luat legatura cu noi si ne-au informat despre moartea lui", se revolta plangand mama baiatului, Tatiana Tabuleac. Ion a fost inmormantat sambata, 11 aprilie. Parintii n-au consultat un avocat si zic ca vor sa cunoasca adevarul despre moartea fiului lor, potrivit Jurnalului de Chisinau.

Pe 7 aprilie si Valeriu Boboc, de 23 de ani, casatorit si cu un copil, a fost găsit mort, cu coasta rupte in urma unor lovituri, și o plagă la cap in urma unor lovituri cu obiecte contondente. Conform politiei, a fost gasit mort in Piata Marii Adunari Nationale. Cauza decesului, potrivit actului de constatare a decesului - intoxicat cu un produs toxic necunoscut.

“Reprezentantii ONU, ingroziti de bataile si conditiile
in care sunt incarcerati tinerii

Consilierul pentru Drepturile Omului al ONU din Moldova, Edwin Berry, a declarat: "Nu am mai vazut asa ceva!" dupa ce a vizitat recent Penitenciarul nr. 13 din Chisinau, conform ziare.com. El a spus ca a vazut cel putin 40 de tineri care erau detinuti in diferite celule. "Cu totii aveau urme de batai si traume", a spus Berry, adaugand ca toate persoanele pe care le-a vazut aveau intre 18 si 24 de ani. Tinerii au declarat ca au fost batuti in sectiile de politie. Ei au mai mentionat ca au fost detinuti acolo in celule mici de cate 8 metri patrati, in care se aflau cate 25 si chiar 28 de persoane. "Li se da foarte putina apa, iar hrana deloc. Majoritatea dintre ei s-au plans ca nu li se permite sa se intalneasca cu avocatii", au mai adaugat reprezentantii ONU.

Raportul mai arata ca exista si femei batute cu bestialitate. De asemenea, tinerii au fost somati sa semneze declaratii sau documente pe care nu au avut voie sa le citeasca. Responsabilul ONU a declarat ca au fost documentate urmele de tortura pe care le poarta acesti tineri, iar fotografiile si filmele colectate vor fi utilizate pentru a informa imediat comunitatea internationala despre ceea ce se intampla in Republica Moldova.

Procuratura Generala a Republicii Moldova: "Drepturile tinerilor
sunt respectate"

“Intr-un comunicat oficial, Procuratura din Republica Moldova afirma

ca "tuturor persoanelor arestate le este acordata asistenta juridica si ca procurorii verifica in permanenta camerele de detentie in scopul excluderii unor eventuale abuzuri din partea oamenilor legii".

Insa tinerii povestesc cum au fost batuti si torturati fara mila. "M-au lovit pana la masina. M-au aruncat in masina... Ne-au pus pe toti acolo si au strigat: 'Mainile dupa cap!'. Ne-au batut pe drum tare. M-am trezit la Comisariatul de politie de la Buiucani. Acolo ne-au dat jos din masina si cand a inceput sa ne intalneasca politia ne-au batut cu bastoanele. Chiar acolo la perete mi-au tras trei bastoane aici, altul aici, in spate, in cap, peste picioare. La un moment dat, am cerut apa. Si mi-au dat acolo niste apa. Stateam asa, cu mainile dupa cap, si am cazut. Mi-am pierdut cunostinta. Mi se ducea limba inapoi! Apoi m-au scos afara si ma intreaba: 'Te-a batut politia?'... Eu ce trebuia sa spun... - clar ca am zis 'Nu!'. Ce, trebuia sa ma ia inapoi sa ma ucida? Ei mi-au spus: 'Eu sunt procurorul la tine acum. Fac ce vreau cu tine!'".

(Ziua): ONU a gasit un Guantanamo in Basarabia:

"Masurile represive luate de autoritatile comuniste impotriva tinerilor retinuti in urma protestelor par desprinse din metodele de interogare folosite in cazul detinutilor din centrul american de detentie de la Guantanamo.

Mihai Ghimpu, liderul Partidului Liberal, prezinta dovezi ale batailor Consilierul pentru Drepturile Omului al ONU in Republica Moldova, Edwin Berry, a declarat ieri in cadrul unui scurt interviu acordat ziarului ZIUA ca a ramas socat de tratamentul pe care politistii moldoveni il aplica tinerilor retinuti.

Berry a semnalat faptul ca pe timpul detentiei tinerii au fost batuti constant, pedepsiti si privati de apa si hrana. "Detinutii ne-au povestit ca au fost pedepsiti, batuti si timp de doua zile nu au primit decat foarte putina apa dar niciun fel de mancare", a adaugat el. Berry ne-a spus ca impreuna cu alti trei membri ai Comitetului Helsinki pentru Drepturile Omului care se ocupa de prevenirea torturilor a vizitat Penitenciarul numarul 13 din Chisinau, unde a putut constata o serie de abateri grave. Acesta a reusit sa intre in legatura cu circa 40 de tineri cu varste cuprinse intre 18 si 22 de ani retinuti de pe strada in timpul protestelor de la Chisinau. "Tinerii ne-au spus ca au fost arestati, dupa care au fost plimbati de la o sectie de politie la alta, pana au ajuns sa fie inchisi la Penitenciarul 13 din Chisinau", a declarat Berry. "Acestia mi-au povestit ca in cadrul acestor mutari au fost batuti in fiecare sectie de politie", a adaugat consilierul ONU.

25 de oameni pe opt metri patrati

Intrebat daca intentioneaza sa intocmeasca un raport sau sa anunte si alte foruri internationale, Edwin Berry ne-a confirmat ca urmeaza sa prezinte mai multe date despre aceasta situatie si altor institutii abilitate in rezolvarea unor astfel de chestiuni. Tinerii au mai spus reprezentatilor ONU ca politistii i-au fortat sa stea cate 25-28 de persoane in celule de opt metri patrati. Edwin Berry ne-a mai spus ca a fotografiat "semne de tortura de pe corpul tinerilor". In urma acestor anchete, reprezentantul ONU a cerut o intalnire de urgenta cu ministrul de Interne moldovean, Gheorghe Papuc. Autoritatile comuniste de la Chisinau au anuntat recent ca saptamana trecuta au fost operate circa 300 de arestari desi cifrele estimate de catre primarul capitalei moldovene, Dorin Chirtoaca, se ridica undeva la 800 de persoane retinute printre care si minori. De asemenea, presa moldoveneasca a adus dovezi clare care atesta bataile la care sunt supusi tinerii retinuti in subsolurile politiei precum si cazuri de abuzuri sexuale asupra fetelor arestate. (M.N.)

*

Situatia din Moldova discutata la Strasbourg

Comisia pentru Afaceri Externe a Parlamentului European (AFET) va organiza maine o sedinta extraordinara in care va fi dezbatuta situatia din Republica Moldova.

In paralel va fi alcatuit in proiect de rezolutie a Parlamentu lui European (PE), proiect initiat de eurodeputatii Alexandru Nazare, Jean Marinescu, care sa condamne abuzurile savarsite de puterea comunistă de la Chisinau si sa ceara trimiterea unei misiuni UE care sa analizeze modul de desfasurare al alegerilor din stanga Prutului.

Acest proiect de rezolutie va fi dezbatut in plenul PE, saptamana viitoare la Strasbourg. Proiectul de rezolutie amintit cere Guvernului Republicii Moldova sa inceteze imediat toate actiunile ilegale si sa se asigure ca urmatoarele arestari vor fi facute in conformitate cu prevederile legislatiei in vigoare. De asemenea, se cere oprirea intimidarilor si hartuirilor la adresa manifestantilor si a jurnalistilor. Proiectul condamna arestarea si expulzarea jurnalistilor din Republica Moldova, blocarea paginilor de Internet si a televiziunilor. Totodata este calificata ca regretabila implementarea regimului de vize pentru cetatenii romani in lipsa unei notificari prealabile.

George DAMIAN - Bruxelles”

După ce *Gardianul* a publicat “Jurnal I”, s-a pornit “Forumul” : aceiași tragedie românească la cei care mă bălăcăresc: anonimatul:

Comentarii la articol

Cristian Florea 2009-04-13 22:01:27 scrierile lui goma? leac contra fricii Aveti mai multi cititori decat credeti, domnule Goma! trag nadejde sa apucati timpurile cand politica romaneasca va fi una a demnitatii. intemeiata poate chiar de tinerii manifestanti din chisinau, care au dat o lectie de demnitate poozitieii indifferente de dincoace de prut.

sorin 2009-04-13 20:46:26 vom dispere
vom disparea ca neam din nesmtzire si pe nesimtzite.

Cristian 2009-04-13 16:37:13 Fraierul Plateste
Personal am trait o revelatie citind cateva din cartile lui Goma care ne redau istoria adevarata pe care mafaldele si manelistii actuali, vrednici pui de otomani si slavi(pe romaneste sclavi) nu au talentul sa poata scrie ceva la nivelul asta. Eu jumate moldovean(zic jumate ca astept sa revina si cealalta juma la tara noastra, altfel vrun tigan da Bucuresti, ar zice ca sunt moldovean 100%) imi doresc ca sa mai apara ceva PG , C.Z. Codreanu, Eminescu ,Stefan cel Mare si Sfant, si alti moldoveni care zguduie din cind in cind linistea adormitilor(pe veci?). Desteapta-te ROMANE! Trist sa ajunga sa iti cinte dimineata si seara asta si tu sa dormi ca nesimtitu!...

marius 2009-04-13 15:23:52Acum 24 de secole...
marele orator atenian Demostene spunea:"Nu poate fi o nenorocire mai mare pentru oamenii liberi decat pierderea libertatii cuvantului". Oare,noi cand o sa intelegem asta ? Sau, cate milenii ne mai trebuie...?

Gelu 2009-04-13 12:46:12 Suntem fraierii Europei
Germania & Co. au facut Iugoslavia tandari, cu toate consecintele care au urmat, Rusia a "rupt" Transnistria din teritoriul R.Moldova si a intrat cu tancurile in Georgia si tot noi dam explicatii ca n-am facut si n-am dres. Bai, da fraieri mai suntem!

Mihaela Cartis 2009-04-13 12:41:56 Iresponsabilei Mafalda si celorlalti de teapa ei Am locuit in anii Ceausismului cel mai atroce langa Paul Goma in Drumul Taberei. Cand ma gandesc la enormele pancarte pe care si le atarnase la ferestre, in care vorbea despre nevoia de libertate a omului si de atatea alte drepturi ale acestuia, si pe care imi era frica sa le citesc (Da, IMI ERA FRICA SA LE CITESC, caci imi spuneam: daca cei din jurul meu observa ca le citesc si voi avea repercusiuni?), ma trec si acuma fiori de groaza pentru acele timpuri de oprinare, simt o nemarginita admiratie pentru curajul lui Paul Goma si IMI ESTE INGROZITOR DE RUSINE PENTRU MINE SI NEAMUL MEU. Asa cum imi este rusine acum pentru postarile unora dintre voi, inconstientii, la adresa sa. Iti voi fi vesnic recunoscatoare, Paul Goma, pentru tot ceea ce ai facut si faci pentru noi romanii din Romania Mare si, te rog, iarta-i pe aceia iresponsabili dintre noi sau pe aceia care sunt platiti sa te denigreze, caci nu stiu ce fac!

*Mafalda2009-04-13 11:51:54 90%din romani n-au auzit de P.Goma
Nu pot sa cred ca acest dezidend n-a auzit ca Romania este membra a Uniunii Europene!Iar aceste ineptii ale unui frustrat care n-a ajuns macar sa conduca o comuna din Romania indeamna conducerea de la Bucuresti la tot felul de nazbitii! Aveam alta impresie de acest dezident necunoscut de foarte multi romani! Bine ca mintea lui Basescu nu are tangenta cu asemenea porniri!Moldovenii nostrii de peste Prut se vor trezi si zinguri vor restabili cu cine vor:rusi ori romani!*

Gelu 2009-04-13 10:57:31 Cultura rusa si democratia basarabeana
Sa fim seriosi, Cehov nu e presedintele autoproclamatei republici transnistrene, prim-ministru al Rusiei nu e Ceaikovski, iar in Georgia nu Tolstoi a intrat cu tancarile. In privinta DEMOCRATIEI si VOTULUI din Basarabia, presupun ca tot democratice au fost si alegerile din 1946 din Romania. Vorba lui Stalin "nu conteaza cum voteaza ei, conteaza cum numaram noi voturile".

Se pare ca si cei mai normali au luat-o razna !

In moldova pentru ca este un partid comunist la putere asta nu inseamna ca nu e democratie ! Pentru ca, este pluripartinism, sunt alegeri mai mult sau mai putin cinstite, dar asa zis democratice, in rest nu prea ai ce sa reprosezi daca castiga unul sau altul. Impunerea cu forta a altor lucruri decit cele rezultate este antidemocratic. Din aceasta cauza nu se implica nici statele europene, pentru ca acolo sunt politicieni care mai si gandesc !

L?TR?U 2009-04-13 7:58:42

Se mişcă şi creşte din nou românismul din Basarabia
Ştefan cel Mare se bucură iar eu nu pot decât să-l aplaud !

Anti-Virus2009-04-13 5:32:27

Cat costa viata unui roman? Chiar asa dragilor, v-ati intrebat vreodata cat inseamna pentru Basescu, Boc, Guvernul si Parlamentul Romaniei viata unui roman? Nu?!... Va spun eu nimic. Noi nu insemnam nimic pentru ei: isi aduc aminte de noi cand au nevoie de voturi in rest Dumnezeu cu mila! I-am adresat personal lui Basescu aceasta intrebare. Stiti ce a facut? Nu mi-a dat nici un raspuns si nu numai mie ci nimanui dintre cei care au pus aceasta intrebare. Ma intreb care este legitimitatea in baza careia acest animal imputit manipuleaza si jefuieste Romania prezentandu-se lumii ca si Presedinte ales. Voi cei care l-ati votat in doua randuri ganditi-va bine cand va fi sa votati din nou. Ganditi-va ca ati putea fi voi in cosciugul in care astazi zace Valeriu Boboc, un tânăr de 23 de ani, care fusese arestat după evenimentele de la Chişinău de săptămâna trecută si apoi ucis in bataie, in beciurile militiei comuniste din Chisanau. Astfel de indivizi nu pot condamna comunismul, nu pot porni un real proces al comunismului atata timp cat ei insisi sunt comunisti, securisti neparliti. Cum ii mai rabda pamantul? Cum nu-i trasneste bunul Dumnezeu? Doamne Dumnezeule mare este rabdarea ta! In timp ce guzganul de Basescu primeste oua incondeiate "de pe la manastirile din Bucovina" nepasandu-i ce se intampla in

Basarabia cu "marea de romani" despre care facea vorbire in trecut, lui Valeriu Boboc, un tânăr de 23 de ani din Chisinau, preotii ii canta vesnica pomenire iar in urma lui un copilas de un an si jumătate ramane orfan. Unde este dreptatea ta Doamne? La ce buna atata risipa?

Fanel 2009-04-13 2:18:23 Gherla!

Cititi GHERLA de Paul Goma si poate veti intelege ce simte un tinar student arestat-maltratat-batut-intimidat acum la Chisinau!

magadan 2009-04-13 2:00:03 catre : PAUL GOMA

Sfintele Sarbatori de Paste sa va dea putere de munca ! Un Paste fericit si bine meritat.Dumnezeu sa va ocroteasca !

rusu? 2009-04-13 1:46:53 agitatori!

O fi P.G. disident dar de trancanitori care agita spiritele si incearca sa manip.u.l.e.ze spiritele s-a cam saturat lumea si la noi si aiurea... De indemnuri la revolte, razboaie pana la Urali si Oceanul Pacific e plina presa mondiala. Rusii - zicem noi- sunt rasisti si ne urasc, noi suntem la fel percepti de ei - rasisti si anti-rusi... Problema e ca in loc sa cautam puncti de comunicare noi ridicam ziduri, in loc sa ne ajutam de basarabeniii cunoscatiori de limba si cultura rusa ca sa ne fie bine la toti, ii agitam si le spunem pe toate canalele media ca e rea cultura rusa. De incul-ti si spalati pe creier e plina lumea si la noi si la ei. Domnul P.G. nu ne ajuta de loc ci in inceputul sau de sclerozare se pare ca devine atat de exclusivist incat nu-l intereseaza viitorul in care ar fi mai bine sa vedem ce ne uneste (ce avem in comun), cautand mai mult ceea ce ne desparte capital... Dupa principiul "traiasca Europa Libera" de orice raspunderi si numai in interes american.... Numai de bine pt Domnul P.G. dar cred ca "fierea" acumulata nu-i mai da pace.....

Kartouche 2009-04-13 1:09:52 Hulit de intelectualii pupinbasesti !

Singurul dezident autentic, anticomunist si antibolsevic convins, sufera acum datorita pupincurustilor basescieni si evreilor intoleranti ! Stiti care e culmea ?? Nimeni nu-l recunoaste, nu-l protejeza, nu-l citeaza, nu-i recunosc meritele de luptator si nici cel putin pe cel de dezident !!!???

ferma animalelor 2009-04-12 23:25:29 vaca si vitelul

tare... vitelul fara cap razvan unguoreanu si vaca zoe.... si boul, cine e boul? basescu sau geoana?

Mihai 2009-04-12 22:34:40

Sa traiti!

Domnul Paul Goma, mai actual ca nici odata! Tare faza cu basestii...:)

Joi 16 aprilie 2009

Epuizat. Deși am dormit suficient (?), nu m-am odihnit. M-am deșteptat fără chef de a continua.

Aseară s-a anunțat:

“UPDATE - Se schimbă ora difuzării discursului lui Vladimr Voronin: 21.35, in loc de 19.45, transmite Jurnal.md.

Presedintele moldovean Vladimir Voronin anunta pe ruseste miercuri o amnistie generala pentru toate persoanele retinute in urma protestelor de la Chisinau din 7 aprilie.(...)

AFP anunta ca el a cerut si oprirea tuturor procedurilor judiciare impo-

triva persoanelor care nu au cazier penal.

Potrivit Jurnalului de Chisinau, in cadrul buletinului de știri in limba rusă de la "Moldova 1" au fost enunțate cateva teze ale discursului pe care urmează sa-l țină președintele Vladimir Voronin. Pe langa amnistie, declarația lui Voronin va conține, printre altele, și teze precum că, in pofida faptului că șeful statului nu acceptă ideile, lozincile și punctele de vedere ale opoziției liberale, el înțelege că in spatele acestor partide se află numeroși alegători.

Declarația președintelui Voronin va mai conține și reacția oficială a Chișinăului la discursul de ieri a președintelui Traian Băsescu.

In *Ziua* de azi:

“Complicii europeni ai lui Voronin

“Raportul OSCE, al UE și al Consiliului Europei, care girează alegerile din Moldova, a fost făcut de simpatizanti ai Kremlinului

Atacurile teroriste ale regimului comunist de la Chisinau impotriva romanilor din Basarabia se suprapun cu atacurile impotriva Romaniei, cu scopul de a o izola și discredita. Agresorii și cei care se afla in spate se bazează pe oamenii lor din institutiile europene.

Frauda electorala de la Chisinau a putut avea loc din cauza ingaduintei cu care reprezentantii UE, Organizatiei pentru Securitate și Cooperare in Europa (OSCE), Consiliului Europei, participanti la supra vegherea alegerilor, au inchis ochii in fata abuzurilor regimului Voronin. Tinerilor din Basarabia și partidelor din opozitie li se pune pumnul in gura pe motiv ca nu accepta rezultatul alegerilor și il contesta pe Voronin precum și procesul electoral blagoslovit de institutiile europene.

Alegeri validate cu japca

Reprezentantii UE, OSCE, CE au făcut un raport conform caruia procesul electoral ar fi in regula. Alegerile au avut loc pe 4.04.2009, raportul a fost intocmit pe 5.04.2009 și a fost dat publicitatii pe 6.04.2009. In raport se scrie ca este preliminar și va fi definitivat doar dupa anuntarea rezultatului și solutionarea contestatiilor. Cu toate acestea, pentru a legitima fraudă electorala, "europenii" și-au permis sa organizeze conferinta de presa chiar a doua zi, contrazicandu-si astfel propriul raport. Raportul observatorilor a ignorat abuzuri cum ar fi cel al televiziunii de stat, care a difuzat videoclipuri confectionate de comunisti și atribuite opozitiei. De exemplu, se prezenta in mod mincinos angajamentul opozitiei de a mari varsta de pensionare, ca și cand ar fi fost videoclipul acesteia. In timp ce opozitia anunta 35% alegatori pe liste suplimentare, raportul "european" declara doar 1,5%. Dovezile fraudei se afla chiar in raportul citat. S-au inregistrat 22.000 alegatori in strainatate, iar legea prevedea distribuirea de buletine de vot care sa depaseasca doar cu 5% numarul acestora. Comunistii, in schimb, au distribuit 60.000 de buletine. Raportul e nevoit sa recunoasca umflarea cu 10% a numarului de alegatori de pe liste (12% conform opozitiei), pana la 2,5 milioane, numar care ar fi trebuit sa scada de la ultimele alegeri din cauza emigratiei. Frauda fiind vadita, raportorii europeni au admis in sila ca exista o discrepanta de 160.000 alegatori intre cifrele comunicate de primarii și cele comunicate de Ministerul Dezvoltarii Informativale din Moldova. Opozitia anunta 300.000 de alegatori fantoma. Cu toate acestea, raportorii s-au repezit sa-l ajute pe Voronin, declarand, a doua zi ca scrutinul a fost corect. Aceasta graba este neobisnuita. Potrivit lui Petre Roman, raportul privind alegerile din Romania, din "Duminica Orbului", 20.05.1990, a fost difuzat abia in a cincea zi dupa alegeri. Tot luni, cand nici nu se terminase numaratoarea voturilor, **Benita Ferrero Waldner**, comisarul european pentru Relatii Externe, s-a grabit și ea sa-i dea certificat de buna purtare lui Voronin, felicitand Moldova pentru

alegerile desfasurate "ordonat, pasnic si intr-un mediu pluralist". Culmea, Ferrero Waldner i-a felicitat pe moldoveni si pentru "participarea ridicata la vot".

Sforarii de la Bruxelles

Kalman Mizsei Ungurul Kalman Mizsei este reprezentantul special al UE in Moldova. Acum doi ani, el a pus in vedere Romaniei sa "renunte la atitudinea de frate mai mare" fata de Moldova. Mizsei si-a depasit atributiile dand ordine Romaniei sa incheie Tratatul de baza cu Moldova si cerandu-i sa renunte la acordarea cetateniei romane pentru moldoveni, un atribut suveran al Romaniei. Reprezentantul UE si-a incheiat discursul laudand "pluralismul" si "societatea civila" din Transnistria. Kalman Mizsei a ajuns reprezentant UE in Moldova dupa ce ar fi fost nevoit sa-si dea demisia de la Programul Natiunilor Unite pentru Dezvoltare, in urma unor acuzatii de coruptie privind finantarea reabilitarii Planetariului din Moscova cu bani europeni. Inner City Press, o asociatie non-profit care urmareste cheltuirea fondurilor alocate pentru comunitatile sarace de catre ONU, Banca Mondiala, PNUD, etc, ii aduce acuzatii serioase lui Mizsei.

Marianne Mikko Prezentatoarea raportului despre alegeri este estoniana Marianne Mikko, care a reprezentat Parlamentul European la alegerile din R. Moldova. Mikko nu ar fi trebuit sa fie observator la alegerile din Moldova pentru ca este partinitoare, fiind co-presedinte al Comitetului UE-Moldova impreuna cu comunistul Stepaniuc si dand numeroase declaratii de-a lungul timpului, care ii dovedesc subiectivismul antiromanesc. Mikko, fosta jurnalista la un ziar comunist pe vremea URSS, l-a atacat dur pe Basescu pentru intentia sa de a facilita acordarea cetateniei romane pentru moldoveni, un drept suveran al statului roman. Incalcand orice uzante, Mikko l-a acuzat de "lipsa de intelegere" pe Basescu, retractand apoi si acuzand presa care ar fi citat-o gresit. Estoniana se opune participarii Romaniei la formatul de negocieri cu Transnistria si aderarii Moldovei la UE impreuna cu tarile din Balcanii de Vest. Mikko a starnit un adevarat scandal in Europa prin initiativa sa legislativa privind restrangerea libertatii de exprimare a bloggerilor si obligativitatea identificarii acestora.

David Wilshire Cel mai activ agent de influenta al Rusiei in delegatia observatorilor la alegerile din R. Moldova este conservatorul britanic David Wilshire, reprezentant al Adunarii Parlamentare a Consiliului Europei. Wilshire este un propagandist notoriu al intereselor Moscovei. Anul trecut a scandalizat opinia publica din Marea Britanie, cand a acuzat Georgia de agresiune impotriva Rusiei, dupa ce a participat la o delegatie in spatiul ex-sovietic. Ziarul britanic "The Guardian", dupa ce enumera critic toate antecedentele pro-ruse ale lui Wilshire, arata lobby-ul desantat al acestuia pentru a-l alege pe Mihail Margelov, omul lui Putin, in functia de presedinte al Adunarii Parlamentare a CE (APCE), in ianuarie 2008. Dupa ce socialistul catalan Lluís Maria de Puig a devenit presedintele APCE in dauna lui Margelov, Wilshire a refuzat sa-i dea mana catalanului, motivand ca "si-a pregatit discursul de felicitare in rusa, nu in spaniola". Ziarul moscovit "Kommersant" a considerat evenimentul o adevarata tragedie, pentru ca de Puig nici nu fusese ales bine si l-a invitat la sesiunea APCE pe Mihail Saakasvili, presedintele georgian, iar delegatii APCE au criticat ultimele alegeri pentru Duma de Stat din Rusia. David Wilshire a ripostat, afirmand ca alegerile din Rusia au fost corecte, in schimb cele din Georgia au fost frauduloase.

"Aparatorii" drepturilor omului

Amnesty International este o organizatie internationala pentru apararea drepturilor omului, preocupata de soarta prizonierilor politici si de tortura. La Chisinau au fost arestate "cateva sute" de persoane conform autoritatilor sau peste 1000, conform opozitiei. Arestatii au fost ucisi, maltratati, torturati, violati. Ultimul comunicat al Amnesty International Moldova este din

8.04.2009, prin care se manifesta preocuparea fata de "utilizarea excesiva a fortei de catre politie". Nimic despre sutele de victime ale represiunii. Directorul organizatiei este **Evghenii Golosceapov**. Acesta a exprimat intr-o declaratie facuta presei ingrijorarea rusilor din Moldova din cauza "undeii de nationalism moldovenesc" si povesteste ca el insusi ar fi fost "bruscat verbal". In regiune, Amnesty International se mai preocupa de evacuarea unei satre de tigani aciuata ilegal langa Belgrad. Ultima preocupare privind respectarea drepturilor omului in Moldova a Human Rights Watch (HRW), alt ONG international, dateaza din 2007. Cu acea ocazie, HRW a condamnat refuzul Primariei Chisinau de a elibera o autorizatie pentru marsul homosexualilor, lesbienelor si transsexualilor. Aceste organizatii au criticat Romania pentru existenta nedovedita a inchisorilor secrete ale CIA pe teritoriul sau.

Pagina realizata de George SCARLAT

Tot în *Ziua*:

"Militia comunista campioana la violente

"Presa de la Chisinau a mediatizat intens violentele la care au fost supusi tinerii arestati in urma protestelor de saptamana trecuta de la Chisinau. Mai multe ziare din Moldova au prezentat pe larg cazuri precum cel a lui Anatol Matasaru, care a declarat ca a fost batut de politie, pentru a spune parolele de acces la adresele sale de e-mail.

"M-au batut si m-au amenintat cu violenta fizica, cerand in primul rand sa semnez un act prin care sa recunosc faptul ca am fost platit de catre liderii de opozitie sa protestez, fapt care nu este adevarat", i-a declarat Matasaru avocatului sau, Victor Pantiru. "M-au batut cu picioarele peste coapse ca sa le dau parolele de la adresele mele de e-mail. Nu am avut ce face si le-am dat aceste parole", a mai spus tanarul. El a mai adaugat ca in celula in care a stat se afla si o tanara bolnava de SIDA care nu isi mai primise medicatia. Jurnalul de Chisinau a prezentat marti cazul celui de al doilea mort in urma violentelor din Republica Moldova. Este vorba de tanarul de numai 22 de ani Ion Tabuleac, al carui cadavru, sustin unii martori, ar fi fost adus in curtea Spitalul de Urgenta in noaptea de 7 aprilie de catre mai multi barbati. Corpul tanarului era plin de vanatai, iar medicii sustin ca avea piciorul rupt si coastele fracturate. Potrivit certifica tului de deces, moartea a survenit in urma unei traume la nivelul toracelui. Ziarul Timpul scrie ca tinerii "nu mai incap in izolatoarele comisariatelor de politie din Chisinau, iar 25 de persoane au fost transportate la izolatorul de detentie provizorie din Drochia, altii au fost dusi la Vulcanesti, Taraclia", in timp ce zeci de parinti "plang pe la usile comisariatelor de politie" nestiind unde sunt copiii lor. Publicatia Timpul mai scrie ca Andrei Popa, in varsta de 18 ani, care spune ca nu a participat la proteste, ci se afla in trecere prin centrul orasului, a fost "batut in comi sariatul de politie", nu a primit apa si hrana timp de 24 de ore. El a fost diagnosticat cu "comotie cerebrala si contuzie faciala".

Voronin a aplicat strategia din Armenia

"Violentele in masa ce au avut loc dupa alegerile parlamentare din Republica Moldova ar putea fi rezul tatul aplicarii unei noi stra tegii politice de catre regimul comunist al presedintelui Vladimir Voronin, in scopul conservarii sale, a apreciat pentru agentia Novai Reghion Vladimir Milov, directorul Institutului pentru politici energetice din Moscova.

"In opinia lui Milov, aceasta strategie a urmarit, intre altele, neutralizarea unei posibile lovituri de stat. "Suntem martorii realizarii cu succes a unei noi strategii politice de catre regimurile autoritare si semidictatoriale din spatiul postsovietic in scopul intaririi pozitiiilor lor politice la guvernare, pentru a-si spori legitimitatea in ochii opiniei publice din tara si pentru discreditarea opozitiei", a afirmat expertul citat. Directorul Institutului pentru politici ener-

getice din Moscova arata ca strategia este foarte simpla: intai se falsifica alegerile, apoi, opozitia revoltata isi scoate in piata sustinatorii pasnici; mai tarziu, ca din senin, pe strazile orasului isi fac aparitia provocatorii si vandalii, care incep sa atace institutiile statului; dupa aceasta, puterea acuza opozitia pasnica de <<organizarea violentelor si a actelor de van da lism>>, demonstrand societatii, prin televiziunea pe care o controleaza, imaginile unui oras devastat si atragand in acest fel simpatia populara de partea regimului autoritar.

“Milov mentioneaza ca aceasta strategie a dat roade anul trecut in Armenia, iar in prezent pare sa aiba sorti de izbanda si in Republica Moldova. El a atras atentia ca sediile Presedintiei si Parlamentului, devastate de tineri la 7 aprilie, erau suspect de pustii, fara o paza adecvata. Voronin nu se afla in biroul sau de lucru de la presedintie, ci, dupa cum insusi a recunoscut, in cladirea guvernului, care intam plator nu a fost asediata si nici luata cu asalt de multime.(L.P.)

Madalin NECSUTU”

*

Baronea[s]a Nicholson: Parlamentul European va cere Chisinaului sa trateze persoanele arestate cu demnitate si decenta 15 aprilie, 19:47

“Autoritatile moldovene trebuie sa respecte drepturile omului, iar sprijinul pe care il acorda Romania este binevenit, deoarece moldo-venii vor mai multa libertate, nu mai putina, a declarat baroneasa Emma Nicholson, euro-deputata britanica, citata de NewsIn.

"Cerem o dezbatere de urgenta in plenul Parlamentului European de la Strasbourg saptamana viitoare, dupa intalnirea de azi (miercuri - n.r.) din Comisia de afaceri externe. Este o intalnire de urgenta, cu delegatia UE-Moldova din PE si cu ministrul roman de externe, Cristian Diaconescu", a explicat Nicholson.

Referitor la abuzurile autoritatilor moldovene, baroneasa a spus ca Parlamentul European va cere Chisinaului "sa trateze persoanele arestate cu demnitate si decenta".

"Sunt ingrijorata mai ales cu privire la tinerii care sunt tinuti in arest din cauza protestelor si ii solicit presedintelui sa le ofere o ingrijire adecvata si audieri corecte. Decesul unuia dintre protestatari este profund regretabil", a spus ea, precizand ca urmeaza sa analizeze si informatiile cu privire la al doilea deces.

Baronesa nu a dorit sa comenteze declaratiile presedintelui Traian Basescu referitoare la accelerarea procedurilor de acordare a cetateniei romane solicitantilor din Republica Moldova, spunand ca este o chestiune bilaterala. In schimb, europarlamentarul liberal a subliniat importanta sprijinului pe care il acorda Romania Moldovei, adaugand insa ca trebuie respectata statalitatea tarii vecine.

"Prietenia Romaniei si sprijinul sau constant pentru oamenii din Moldova este binevenit. Moldovenii se simt foarte izolati in acest moment. Este vital ca Romania, UE, precum si SUA si alte democratii de pe glob sa le intinda mana prieteneste. Din cum vad eu situatia, moldovenii vor mai multa libertate, nu mai putina. Iata de ce aceia din lumea libera, UE, SUA si alte democratii de pe glob, trebuie sa le acorde sprijin cat de mult pot. Dar desigur, trebuie respectat si dreptul lor de a fi un stat national. Prietenie fara intruziune, fara interventie. O prietenie puternica sustinuta de bani, slujbe si un viitor pentru moldoveni este singura care poate fi de ajutor", a conchis euro-deputata britanica.

Deputatii PNL din Parlamentul European au precizat miercuri, prin intermediul unui comunicat de presa, ca, in cadrul sedintei grupului Aliantei Liberalilor si Democratilor pentru Europa, s-a decis sustinerea unei rezolutii

cu privire la situatia din Republica Moldova.

"In urma initiativei deputatilor liberali romani, grupul ALDE a decis astazi sa promoveze o rezolutie in Parlamentul European si sa cheme Consiliul si Comisia la o dezbateri in plenara de saptamana viitoare de la Strasbourg cu privire la situatia din Moldova", se arata in document. Potrivit comunicatului de presa, interventia europarlamentarilor romani a fost sustinuta de baroneasa Emma Nicholson, care a participat la observarea alegerilor parlamentare din Republica Moldova, ca reprezentant al Parlamentului European. De asemenea, initiativa pentru o rezolutie privind Republica Moldova este sustinuta, conform sursei citate, si de presedintele grupului ALDE, Graham Watson.

Z.O."

Dan Culcer și-a reluat bunul obicei de a mă alimenta cu bibliografie. Profit de trimitere și pentru a face o pauză în basarabenizare (a mea!)

“Une ingérence trop visible Affaire Freeman : le Lobby israélien vacille

par John J. Mearsheimer*

Alors que la coalition qui a porté Barack Obama à la Maison-Blanche s'entredéchire, le Lobby israélien (AIPAC) est parvenu à écarter l'ambassadeur Freeman de la présidence du Conseil du Renseignement national. C'est que, depuis plusieurs années, Chas Freeman est le leader d'un courant, au sein du département d'État et de la CIA, qui tente de recentrer la politique de Washington au Proche-Orient sur les intérêts nationaux US. Il a organisé la publicité autour du livre critique des professeurs John J. Mearsheimer et Stephen M. Walt, il a aidé à la conclusion des contrats pétroliers entre la Chine et l'Iran, il a organisé l'invitation du président Ahmadinejad à l'université de Columbia et, plus récemment, a apporté son soutien à l'envoyé spécial de l'ONU dans les Territoires palestiniens Richard Falk. Pour lui barrer la route, le Lobby israélien l'a accusé de servir les intérêts saoudiens et chinois ce qu'il ne pouvait démentir sauf à révéler son rôle exact au sein des services de renseignement US. Cependant, l'action trop visible du Lobby israélien contre un membre éminent de la Communauté du Renseignement US a eu pour effet de mobiliser celle-ci contre lui.

Administration Obama : le changement dans la continuité

Le professeur John J. Mearsheimer.

M. Freeman avait une remarquable carrière de trente années au service de la diplomatie et du ministère de la Défense, mais il a critiqué publiquement la politique israélienne et la relation spéciale que les États-Unis entretiennent avec ce pays, disant, par exemple, au cours d'un discours prononcé en 2005, qu'« aussi longtemps que les États-Unis continueraient à lui fournir de manière inconditionnelle les financements et la protection politique qui rendent l'occupation israélienne et la politique violente et autodestructrice [pour Israël ndt] que cette occupation génère, il y aura très peu de raisons, voire strictement aucune raison, d'espérer que quoi que ce soit qui pût ressembler au défunt processus de paix puisse être ressuscité ». Des mots tels que ceux-là sont rarement prononcés à Washington, et quiconque les utilise est quasi certain de ne pas accéder à une responsabilité gouvernementale de haut-niveau. Mais l'amiral Dennis Blair, le nouveau directeur du Renseignement national, admire beaucoup Freeman, qu'il estimait être exactement le genre de personne capable de revitaliser les milieux du renseignement, qui avaient été extrêmement politisés, durant les années Bush.

Mis en émoi, comme c'était prévisible, le Lobby israélien a lancé une

campagne de diffamation à l'encontre de Freeman, dans l'espoir que, soit il démissionnerait de lui-même, soit il serait renvoyé par Obama. Le Lobby tira sa première salve sous la forme de l'affichage d'un texte, sur un blog, par Steven Rosen, un ancien responsable de l'Aipac (American Israel Public Affairs Committee), aujourd'hui mis en examen pour avoir transmis des secrets à Israël. L'opinion de Freeman sur le Moyen-Orient, disait-il, « est celle que vous attendriez du ministre des Affaires étrangères saoudien, auquel il est, du reste, très lié ». Des journalistes pro-israéliens de grand renom, comme Jonathan Chait et Martin Peretz, du bimensuel *The New Republic*, et Jeffrey Goldberg du mensuel *The Atlantic*, se joignirent très vite à la meute, et Freeman fut pilonné par des publications qui défendent en permanence Israël, comme *The National Review*, *The Wall Street Journal* et le *Weekly Standard*.

Le véritable coup de chaud, toutefois, provint du Congrès, où l'Aipac (qui se qualifie lui-même de « Lobby pro-israélien de l'Amérique ») détient un pouvoir écrasant. Tous les membres républicains de la Commission sénatoriale du Renseignement sont tombés à bras raccourcis sur Freeman, comme l'ont fait des sénateurs démocrates tels que Joseph Lieberman et Charles Schumer. « J'ai exhorté je ne sais pas combien de fois la Maison-Blanche à l'écarter », a dit Schumer, « et je suis heureux qu'ils aient fini par faire la seule chose qu'il y avait à faire ». Même histoire à la Chambre des représentants, où la charge fut menée par le républicain Mark Kirk et le démocrate Steve Israel, qui poussa Blair à déclencher une enquête impitoyable au sujet des finances de Freeman. Finalement, la présidente de la Chambre des représentants, Nancy Pelosi, déclara que la nomination de Freeman était abusive. Freeman aurait pu survivre à cette curée, si la Maison-Blanche l'avait soutenu. Mais les basses flatteries qu'avait faites Barack Obama au lobby israélien durant la campagne électorale et son silence assourdissant durant la guerre contre Gaza montrent que le Lobby n'est pas, pour lui, un opposant qu'il s'aviserait d'affronter. Donc, sans surprise, il resta silencieux, et Freeman n'eut d'autre choix que de se démettre.

Depuis lors, le Lobby a déployé d'énormes efforts pour dénier son rôle dans la démission de Freeman. Le porte-parole de l'Aipac, Josh Block, a dit que son organisation « n'avait pas pris position sur cette question et qu'elle n'avait exercé aucune action de lobbying auprès du Capitole à son sujet ». Le *Washington Post*, dont la page éditoriale est dirigée par Fred Hiatt, un homme totalement voué à la pérennisation de la « relation spéciale » [entre les États-Unis et Israël, ndt] a publié un éditorial affirmant que le fait de mettre en cause le Lobby dans la démission de Freeman relevait des seuls rêves « de M. Freeman et de théoriciens du complot du même acabit ».

En réalité, les preuves de la profonde implication de l'Aipac et d'autres partisans fanatiques d'Israël dans la campagne visant Freeman sont surabondantes. Block a reconnu avoir parlé de Freeman à des journalistes et à des bloggers, et leur avoir donné des informations, toujours après s'être mis d'accord avec eux afin que ses commentaires ne lui soient jamais attribués à lui personnellement, ni à l'Aipac. Jonathan Chait, qui a nié qu'Israël ait été à l'origine de la controverse, avant le limogeage de Freeman, a écrit, après coup : « Bien sûr, je reconnais que le lobby israélien est puissant et qu'il a été un élément clé dans la curée contre Freeman, et que ce lobby n'est pas toujours une puissance bénéfique ». Daniel Pipes, qui dirige le *Middle East Forum*, où Steven Rosen travaille aujourd'hui, a envoyé prestement une lettre circulaire par mél, portant aux nues le rôle joué par Rosen dans l'éviction de Freeman.

Le 12 mars, soit le jour où le *Washington Post* a publié son éditorial raillant quiconque ayant suggéré que c'était le lobby israélien qui avait grandement contribué à évincer Freeman, ce même journal a publié un article en

première page, décrivant le rôle central que le Lobby avait joué, dans cette affaire. Il y avait aussi un commentaire d'un journaliste chevronné, David Broder, qui commençait ainsi : « L'administration Obama vient de subir une défaite embarrassante de la part de ces lobbyistes-mêmes que le président a juré de remettre à leur place. »

Les détracteurs de Freeman maintiennent que son opinion concernant Israël regardait d'autres que lui. On dit de lui qu'il a des relations particulièrement étroites, voire peut-être même inappropriées [pour un diplomate, ndt] avec l'Arabie saoudite, où il a été, par le passé, ambassadeur des États-Unis. Cette charge n'a pas porté, toutefois, car il n'existe aucune preuve pour l'étayer. Les supporters d'Israël ont dit, aussi, qu'il avait fait des remarques dépourvues de toute compassion à propos du sort qu'avaient connu les manifestants chinois sur la Place Tiananmen de Pékin [en 1989, ndt], mais cette accusation, que les défenseurs de Freeman contestent, a été tirée du sac uniquement parce que les détracteurs pro-israéliens de Freeman étaient en quête de n'importe quel argument leur permettant de salir sa réputation.

Pourquoi le Lobby se préoccupe-t-il à ce point d'une nomination à un poste, certes important, mais certainement pas suprême ? Voici une raison, parmi d'autres : Freeman aurait été responsable de la publication des évaluations des services de renseignement nationaux. Israël et ses partisans états-uniens ont été fous de rage après que le Conseil du Renseignement national eut conclu, en novembre 2007, que l'Iran ne construisait pas la bombe nucléaire, et ils avaient travaillé d'arrache-pied afin de saper ce rapport, ce qu'ils continuent à faire jusqu'à ce jour. Le Lobby veut s'assurer que la prochaine évaluation des capacités nucléaires de l'Iran [par les États-Unis, ndt] parvienne à la conclusion diamétralement opposée, et cela avait bien moins de chances d'arriver, avec Freeman aux manettes. Mieux vaut avoir quelqu'un qui soit dûment estampillé Aipac, pour mener la danse.

Une raison —encore plus importante—, pour le Lobby, de chasser Freeman de son poste, c'est la faiblesse de l'argumentation susceptible de justifier la politique actuelle de l'Amérique vis-à-vis d'Israël, qui rend impératif d'intimer le silence ou de marginaliser quiconque oserait critiquer la relation spéciale. N'eût Freeman été puni, d'autres auraient vu qu'on pouvait critiquer ouvertement Israël et faire carrière brillamment à Washington. Et aussi que, dès l'instant où quelqu'un obtiendrait qu'un débat ouvert et libre s'instaure autour d'Israël, la relation spéciale serait sérieusement compromise.

Un des aspects les plus remarquables de l'affaire Freeman, ce fut le fait que les médias consensuels lui ont accordé très peu d'attention. Ainsi, par exemple, le *New York Times* n'a pas publié le moindre article au sujet de Freeman jusqu'au lendemain de sa démission, alors qu'une bataille féroce autour de sa nomination avait commencé à faire rage dans la blogosphère, dès la date de ladite nomination. Mais quelque chose s'est produit, dans ladite blogosphère, qui ne se serait jamais produit dans les médias consensuels : le Lobby a été confronté à une réelle opposition. De fait, tout un éventail de bloggers, énergiques, bien informés et hautement respectés, défendit Freeman, dans toutes les péripéties, et ils auraient vraisemblablement emporté le morceau, si le Congrès n'avait pas pesé de tout son poids contre eux. Bref : *Internet a permis un débat sérieux aux États-Unis, sur une question impliquant Israël : ce fut une première absolue. Le Lobby n'a jamais eu grand-mal à faire observer la ligne du parti par le New York Times et le Washington Post, mais il a peu de moyens de faire taire les critiques s'exprimant sur Internet.* (subl. mea.)

Lorsque les forces pro-israéliennes étaient entrées en conflit avec une personnalité politique majeure, par le passé, cette personnalité, généralement, avait reculé. *Jimmy Carter, traîné dans la boue après qu'il eut publié son*

livre Palestine : la Paix, pas l'apartheid, a été le premier États-unien éminent à tenir bon et à répliquer. (subl. mea) Le Lobby n'a pas pu le faire taire, et ça n'est pas faute, pour lui, d'avoir essayé. Freeman marche dans les brisées de Carter, mais avec plus de pugnacité. Après s'être démis, il a publié une dénonciation au vitriol [1] de « gens dénués de scrupules entièrement dévoués à défendre les vues d'une faction politique d'un pays étranger » dont le but est « d'empêcher par tous les moyens que des opinions un tant soi peu différentes des leurs puissent être diffusées ». « Il y a », avait-il poursuivi, « une ironie particulière dans le fait de se voir accusé d'appréciation inappropriée au sujet des positions de gouvernements et de sociétés étrangers, par un clan si manifestement voué à imposer l'adhésion à la politique d'un gouvernement étranger » [en l'occurrence, le gouvernement israélien, ndt].

La remarquable déclaration de Freeman est parvenue au monde entier, elle a été lue par des personnes innombrables. Cela n'est pas bon, pour le lobby, qui aurait préféré briser dans l'oeuf la nomination de Freeman sans laisser d'empreintes digitales. Mais Freeman continuera à s'exprimer au sujet d'Israël et du lobby pro-israélien, et peut-être que certains de ses alliés naturels, à l'intérieur du Beltway, finiront par le rejoindre.

Lentement, mais sûrement, un espace commence à s'ouvrir, aux États-Unis, où il sera possible de parler sérieusement d'Israël.

John J. Mearsheimer

*) Professeur de sciences politiques à l'université de Chicago. Dernier ouvrage publié : *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy* (version française : *Le lobby pro-israélien et la politique étrangère américaine*).

<http://www.voltairenet.org/article159391.html>

Că tot sunt eu mortăcios, fără chef, fără orizont...

Dar basarabeni vor mai fi avînd chef de viață, au un, cum se zice: orizont?

Răspund: tinerii da, au un viitor pe care noi, adulții de acum nu l-am avut.

Amănunțesc: tinerii din Basarabia, însângerați, umiliți, negați au viitorul de partea lor. Maturii, cei de vîrsta mea și chiar mult mai tinerii au să fertilizeze pămîntul, au să joace rolul mranitei, cea pe care ne îndemna dragul de Pleșu să-i luăm locul, pentru ca ei - nu tinerii de acum douăzeci de ani, ci junii căcănari avînd atunci (1989) treizeci de ani, să prospere - pe spinarea noastră.

Au să fie și în Basarabia lichele ca Liicheanu, țate profițate ca Blandiana, Adameșteana, salamandri (sic) ca Manolescu, cel uns cu toate unsoarele, de aceea se va fi strecurat prin foc fără pagube - mai degrabă datul pe obraz și pe suflet cu toate cremurile de ghete (de preferință; de culoare neagră), de aceea nu s-a știut (dacă ar mai fi trăit Monicii, cum ar fi reacționat ei la recente dezvăluiri ale curvășărilor manolești?, ori știau și tăceau, știind că dacă aflu eu se umple târgul de... demascări). Dar important va fi ca, în cele din urmă tineretul din Basarabia va câștiga - moral, se înțelege.

Mă consolez și eu prin procură: atunci când se va întâmpla minunea, voi fi oale și ulcele dar din lutul acela, al Basarabiei...

*

Ce-ai făcut, măi fetico, te-ai lăsat prinsă?, simțea nevoia să te odihnești oleacă?:

“16 aprilie, 15:10

“Jurnalista moldoveana Natalia Morari a fost plasata pentru 15 zile in arest la domiciliu, informeaza joi postul de radio rus Eho Moskvi, preluat de Agerpres.

“In acest timp, Morari nu are voie sa comunice cu nimeni, nici pe telefonul mobil, nici pe internet, nici prin SMS.

“Sotul jurnalistei, Ilia Barabanov, care inainte negase ca sotia sa s-ar afla in arest la domiciliu, a confirmat acum pentru mass-media locale informatiile nou-aparute si i-a rugat pe jurnalisti sa nu incerce sa ia legatura cu Natalia Morari.

“Jurnalista moldoveana a devenit cunoscuta dupa ce, anul trecut, i-a fost interzis accesul in Rusia precum si in urma evenimentelor de la Chisinau. Morari si-a intrerupt colaborarea cu publicatia rusa "The New Times", informa recent Agerpres.

Vrem un titlu de informație demnă de cauze mai bune? Iată:

“Scandal sexual in aripa tanara a PSD, dupa ce una dintre membre isi oferea serviciile pe Internet (...). Tanara Lavinia Samuila s-a remarcat in partid, dar nu prin activitatea politica intensa, ci prin serviciile sexuale pe care le ofera contra cost.”

Am înțeles: o membrănicuță a aripei tinere, o tovarășică / la cur mare, la cap mică (sau invers, depinde ce comandă clientul) “își oferea serviciile - contra cost - membrilor doritori de întremembrare în cadrul partidului (SD).

“Creier de militian sovietic: Tinere din Basarabia, batjocorite in pielea goala in arestul comunistilor 16 aprilie, 20:42

“Unitate de Politie din Republica Moldova, inspectate de presedintele comunist Vladimir Voronin (Sursa: www.moldova-suverana.md) Mai multi avocati si reprezentanti ai societatii civile din Republica Moldova au dat noi detalii, joi, despre abuzurile socante comise de fortele de ordine ale regimului comunist din Chisinau in urma protestelor anti-comuniste care au avut loc recent in Basarabia.

Astfel, in cadrul unui seminar organizat la Chisinau pe tema protestelor care au avut loc saptamana trecuta in Capitala Republicii Moldova, avocata Lilia Prodan a dat amanunte despre cazul a trei fete retinute de politistii moldoveni, care au indurat umilinte fizice in timp ce se aflau in arest. Potrivit avocatei, cele trei tinere au fost retinute la Chisinau in noaptea de dupa manifestatiile din 7 aprilie, au fost aduse la comisariatul de Politie, au fost dezbracate in pielea goala si obligate sa faca flotari si sa stea in diferite pozitii in fata unui grup de opt politisti, toti barbati, dezvaluie Agerpres, care preia publicatia Stirea Zilei.

La seminarul de la Chisinau, organizat de mai multe ONG-uri, au participat si reprezentanti ai institutiilor judiciare din Republica Moldova. Avocata Lilia Prodan a mai afirmat ca trei din cei patru clienti ai sai, arestati in urma manifestatiilor din 7 aprilie, au fost maltratati de politisti. Avocata a mai spus ca joi a inceput eliberarea persoanelor celor mai tinere.

"Ca pe banda rulantă au fost eliberate. Săptămâna trecută - mandate de arest, iar astăzi, ca pe banda rulantă, tinerii sunt eliberați", a declarat avocata de la Chișinău.

Amnesty International confirmă: Un fel de Guantanamo la Chișinău. Cruzimile la care sunt supuși tinerii arestați în urma manifestațiilor de săptămâna trecută seamănă cu un fel de Guantanamo, a declarat, la rândul său, Evgheni Golosceapov, directorul executiv al Amnesty International, în cadrul aceluiași seminar.

Potrivit datelor detinute de această organizație, în jur de 160 de tineri ar fi fost maltratați de Poliție. "Au fost bătuti, nu li s-a oferit nici apă, nici mâncare, nu li s-a permis să meargă la WC și nici nu au avut acces la avocați", a relatat reprezentantul Amnesty International, care a subliniat că "aplicarea torturii reprezintă o crimă și o teroare din partea statului împotriva cetățenilor săi".

De asemenea, Ion Manole, de la organizația Promo-Lex, a spus că deține informații potrivit cărora autobuze întregi cu studenți moldoveni care învățau în România au fost reținute, iar studenții au fost duși la comisariate, unde au fost supuși maltratarilor.

Pe de altă parte, Petru Corduneanu, responsabil cu ordinea publică în cadrul Ministerului de Interne, prezent la eveniment, a dezmințit informațiile prezentate de ONG-uri și juristi, dar a dat asigurări că eventualele abuzuri ale polițistilor vor fi sancționate.

G. COMAN

*

Prigoniți, schingiuiți și cu banii luați

Voronin și SIS aplică amnistia după modelul NKDV-KGB-FSB: Ca să ieși de la beci, plătești zilele de "cazare" 16 aprilie, 18:42

"Amnistia" lui Voronin costă (chisinau.md)

"Primăria municipiului Chișinău își exprimă indignarea în legătură cu perceperea de bani de la persoanele care au fost sau sunt încă arestate în izolatoarele de detenție preventivă, pentru participare la acțiunile de protest din 7 aprilie", scrie pe site-ul oficial chisinau.md. "Pe parcursul zilei de 16 aprilie 2009, în incinta Comisariatului General de Poliție al municipiului Chișinău, un polițist percepea de la părinți sau rudele celor arestați o taxă de 5,90 lei pentru fiecare zi de detenție. Pentru taxa percepută, polițistul eliberează chitanță și face însemnările de rigoare într-un registru".

"Considerăm drept umilință perceperea taxelor de la cetățenii care au fost reținuți și arestați în legătură cu evenimentele din 7 aprilie, în privința cărora a fost aplicată tortura și au fost maltratați și supuși unui tratament inuman și degradant". M.A.B.

Vineri 17 aprilie 2009

Liniște prevestitoare de rău: răscoala a fost înăbușită în sânge, dracii țopăie cazaciocul pe pământul Basarabiei, iar noi, martori din depărtare ai tragediei oftăm ușurați, istoviți de atâta "participare", ne întoarcem la ale noastre: un miel la tavă, un vinișor, niscai manele - conștiința zicând că ne-am făcut datoria - ca și în 1989.

Care datorie, măi române? Aceea de a sta în așteptarea... rezultatului-la-pauză, ca să vedem încotro înclină balanța, ca apoi să ne spunem părerea ("părerea mea", "părerea personală" - știut fiind că al nostru-ca-braga are mai ales păreri... impersonale) și

să ne dăm votul! Ca la 20 mai 2000, când l-am votat cu drag și cu un oftat - dar l-am votat! - pe Iliescu, criminalul.

Oamenii cu capul pe umeri (nu sub cur) și care încearcă să înțeleagă ce s-a întâmplat în Basarabia, dacă sunt nebasarabeni acceptă cu jumătate de gură că “moldovenii ăia”, așa, fără ajutor occidental au făcut ceea “regătenii” nu fuseseră capabili să facă în 1989 - «dar au luat exemplul de la noi!» se fălesc lașii, pitulații, profitorii, securiștii dați la întors - ca întreaga șleahță a “politicilor” actuali - cei cu diplome de revoluționari, însă neștiind și puțin păsându-le de ce-i aceia revoluție. Și uită că “moldovenii ăștia”, așa, becisnici, ignari, necunoscând Barthes, rămași la Coșbuc și la Creangă le-o luaseră înainte încă din 1988, dacă nu și mai devreme. Generația acelor “moldoveni” a fost distrusă de bravii regăteni, din ultimele zile ale anului 1989 (și ce dacă mă repet, mă repet, mă repet?, este repetiția mea, pe banii mei, în jurnal-intim al meu): eroii de atunci: Druță, Matcovski, Leonida Lari, Vieru, Andrei Vartic - și încă alții, chiar de nu vor fi făcut parte din “delegația” trimisă la București, la cel-mai-român-dintre români: Coposu și primind un răspuns ca un pumn în gură: ‘România noastră nu are nevoie de încă patru milioane de minoritari’ s-au îmbolnăvit de durere, de neînțelegere, de nesimțirea fratelui de pisti Prut. În desnădejdea lor și-au pierdut... uzul rațiunii, vorba Clasicului și după o vreme au intrat la țărâniști, apoi la securiștii-declarați, ca Vadim, au defilat cu tricolorul pe lângă Palatul Cotroceni, cerînd re-votarea lui Iliescu - și s-au pierdut.

Ceea ce nu înseamnă că ceea ce făcuseră ei, veteranii anti-comunismului, punîndu-și pielea pe băț, luptînd pentru limba româna (ei, da, pe timpul când Manolescu și Dinescu și Zăciu și Buzura căutau “sfat” la monstrul York Gogu Rădulescu) vor fi șterși din memorie: mai sunt câțiva - printre acei neuitători : becisnicul de mine - care nu au uitat și nu vor uita: atunci, în anii 1988, 1989 Basarabia se afla în corul europenilor - ceea ce nu era cazul cu rezistenții prin cultură, fie din Bucureștie, fie din Iași, fie din Cluj, fie din Timișoara. Ce s-a ales din această “prioritate”? s-a ales ceva:

Tinerii basarabeni din 2009 se trag din foștii tineri - basarabeni - din 1988-89, cei care obținuseră ca românii dintre Prut și Nistru să folosească limba lor maternă: limbă română.

Dacă oamenii aceia sunt basarabeni-bucovineni, dar ne-tineri, judecă evenimentele din aprilie 2009 cu multă amărăciune - că nu au putut, că nu au fost ajutați să poată face și ei, din Podul de flori un Pod de piatră, care să-i re-unească; în sfârșit, pe românii de pe ambele maluri ale Prutului. Și cu mai

puțină ranchiună, gelozie pe această generație de tineri și foarte tineri care, ai zice: “din nimic au răsărit, doar ca să ne umilească pe noi, bătrânii neputincioși” ...

Am mai consemnat în aceste două săptămâni fenomenul tinerilor din Basarabia: pornind de la o procesiune oarecare de la Bălți, unde participanții au scris pe bucăți de carton, au strigat “lozinci” în care îi învinovăteau pe părinții, pe bunicii, pe învățătorii, pe profesorii lor că nu le-au spus adevărul despre regimul comunist sovietic, despre tragedia abătută asupra acestui pământ românesc și despre jertfele plătite pentru nimic, pentru nici o vină. Așa a început revoluția lor: nu făcând tabula rasa din trecutul lor, ci negînd ne-memoria păriților, a bunicilor, care răbdaseră, suferiseră jugul robiei rusești - dar tăcuseră. Basarabienii și bucovinenii înghițiți de Uniunea Sovietică nu fuseseră pedepsiți pentru că ar fi fost “fașiști” cum le explicau arestaților, torturților, victimelor din chiar pragul komisariatelor - primele “instituții” create de bolșevici - anchetatorii NKVD în majoritate evrei - nici mari-bogătași, nici jandarmi. Ci români. Represiunea bolșevică a fost - și este, în continuare (vezi “discursurile” lui Voronin) - o acțiune vizînd o națiune - româna - și nu o categorie socială.

Oricât de abătut aș fi, ca basarabean, ca unul care a trăit cu *memoria* Basarabiei; oricât de puțin timp mi-a rămas de trăit, vorba Poetului: «De ce-aș fi trist?»

Ceea ce s-a petrecut în Basarabia în aprilie 2009 îmi spune, mă asigură - și ar trebui să fie asigurați, nu doar “moldovenii”, ci toți “regățenii” că nasc și la Moldova oameni.

Vorbesc de Moldova dintre Prut și Nistru.

Un Anonim îmi face portretul penal (parc-ar securos, banditul) după fragmentul de Jurnal publicat de A. Bădin:

“Anonim spunea ... Paul Goma este un bolșevic care îi plac atrocitățile comise de Voronin, asupra ROMANILOR:: din Basarabia, tot pamant romanesc si tot romani sant Mai GOMA , daca erai un roman adevarat , nu -ti puneai coada pe spinare si plecai din tara. Spui cu nerusinare , ca nu ai avut ce invata in Romania dar, unde mama ta de nemernic ai invatat, ca dupa aia sa fugi ca un las in Franta ? Nu oare cu invatatura din Romania ,ai fost acceptat pe meleaguri straine ? Acum vii , ca un nenorocit si denigrezi poporul in care ;,din nefericire ca te-ai nascut o lepra,,;mai bolșevic si tradator de neam , ce esti. Noi nu avem nevoie de tine mai;; GUNOI PUTRED,,si nici de comentariile tale de,, TRADATOR DE TARA,, Cu ce drept vii tu acum si-ti dai pareri, cand tu , nu ai rabdat si nici nu te-ai bucurat alaturi de acest popor, dupa victoria din 89. Lasa-ne si veziti de ale tale SPION si TRADATOR OBRAZNIC UN , FAS , UN PART, O BASINA OPARITA esti tu mai PAUL GOMA . Basarabia este pamantul ROMANIEI, [furat de rusi,] asa ca in curand noi toti , care vorbim aceiasi dulce si frumoasa limba romaneasca, vom fi uniti, vom fi iarasi un singur popor vom fi iarasi ,,O ROMANIE MARE,, cum am fost intotdeauna.. Tu GOMA , sa taci ca nu ai dreptul sa-ti dai cu parerea si nici nu tia cerut-o

nimeni.

Publicat la 09:35:23 (17.04.2009)”

Rezon! Trăiască Anonimul-Curajos-și-Analfabet-la-Român!

Că îmi acord o pauză, o folosesc pentru a mă văieta puțin: s-a întetit ametelele, a devenit agresive, handicapante. Nu mă consolează noua “explicație”: antenele pentru telefoane portabile sunt de vină, “cum au demonstrat studiile făcute în Paris în anume cartiere”. Adevărat, în vecinătate există două astfel de antene, însă... una dintre ele se află pe acoperișului imobilului und funcționează o școală evreiască: dacă de la “iradiații” ne-ar veni răul, ar fi rămas evreii - părinții, comunitatea lor, presa și din Franța și din Israel - fără sa facă scandal, condamnând “antisemitismul francezilor”?

Ultima știre de la Chișinău, la Paris ajunsă la orele 17,50:

Vineri, 17 aprilie 2009, 17:50

HYPERSLINK"<http://www.jurnal.md/article/14237/>" Dorin Chirtoacă:

Teroarea regimului comunist asupra populației civile continuă

Declarația dlui Dorin Chirtoacă, primar general al municipiului Chișinău

Primăria municipiului Chișinău constata cu regret ca teroarea regimului comunist asupra populației civile continua. Deși s-a anunțat încetarea repressiunilor, continuiam sa inregistram cazuri de aplicare a fortei fizice de catre politie asupra cetatenilor. Guvernul are o atitudine cinica si iresponsabila. Pe langa faptul ca cei retinuti sunt baturi, torturati, supusi unui tratament inuman si degradant, politia percepe bani de la peroanele arestate pentru perioada aflarii in detentie, iar oficiali ai Republicii Moldova si-au permis sa spuna ca nu este vorba de leziuni corporale in cazul victimelor repressiunilor, ci de vopsea.

Pana in prezent Guvernul a respins demersurile ONG-urilor de aparare a drepturilor omului, ale autoritatilor locale in comisariatele de politie si in penitenciarele din Republica Moldova unde are loc aplicarea violentei asupra celor retinuti. Sunt inregistrate cazuri de amenintari in adresa celor care au depus marturii impotriva politiei, asupra violentei aplicate in perioada detentiei. Vadim Ugureanu a fost amenintat ca „nu va scapa viu daca va continua sa relateze presei” despre cele intamplate.

Comunicăm că potrivit informațiilor acumulate in continuare sunt *cel puțin 3 persoane dispărute*: **Donici Serghei**, 19 ani, **Galinschi Alexandru**, 27 ani, **Tudorache Mihail**, 23 ani.

Insistam asupra desfasurarii unei investigatii internationale asupra violarilor grave si masive a drepturilor omului constatate in Republica Moldova in ultimele 10 zile. Vicimele insista asupra unor interventii prompte si eficiente. Ne îngrijorează faptul că până în prezent nu au fost trimise sau formate misiuni speciale pentru verificarea situației la fața locului, în locurile de detenție.

Pe această cale cerem comunității internaționale implicare imediată și insistăm asupra:

Opririi tratamentului inuman și degradant, a torturii în locurile de detenție;

Încetării terorii, a răpirilor de persoane, a amenințărilor și a intimidărilor;

Asigurării accesului avocaților, a ONG-urilor și a presei în locurile de detenție;

Garantării drepturilor persoanelor reținute, în primul rând la apărare;

Informării depline asupra reținerilor efectuate și a incriminărilor aduse;

Pedepsirii celor vinovați de comiterea abuzurilor menționate;

Fapte noi:

Mihailov Vitalie - hemoragie subtotala in segmentul lateral al sclerei ochiului sting, excoriatii pe cap si git, echimoze - 35 ani, oprit in strada de trei politisti in fata Ministerului Apararii pe 15 aprilie. Nu a participat la proteste, i s-a cerut sa prezinte actele, dupa care a fost lovit cu pumnii si picioarele. Exista marturie audio, certificat medico legal.

Gumenii Chiril - comotie cerebrala, fractura deschisa a gambei, multiple contuzii ale tesuturilor moi - elev in clasa a 8 A scoala Nr.52 din Chisinau, anul nasterii 1988, nu a participat la protest, retinut pe 9 aprilie, in fata Guvernului, batut de persoane necunoscute imbracate in civil, urcat intro masina, dus in directie necunoscuta si intrebat cite sticle a stricat la Parlament si Presedentie, dupa care iarasi batut. Exista marturie audio.

Greco Vadim- comotie cerebrala, coaste rupte, contuzie faciala: 21 ani, student ASEM, nu a participat la protest, a fost retinut pe data de 7 aprilie noapte, in fata Parlamentului. Batut cu pumnii si picioarele in strada, tarat pe jos, apoi dus la Comisariatul general de politie, ulterior din cauza starii grave fiind transportat la spitalul de urgenta. Exista marturie audio, certificat medico legal.

Raileanu Nelu- torturat, comotie cerebrala, contuzie a tesuturilor moi ale capului, sindrom asteniovegetativ: 20 ani, elev, nu a participat la protest, retinut pe 07.04.09 in jurul orelor 19:00 pe str.Puskin in fata Palatului National batut si dus la Comisariatul Buiucani, impus sa semneze declaratii precum ar fi participat la protest si batut pentru refuzul de a le semna. Exista marturie audio, certificat medico legal.

Gavrilă Vasile - contuzie cu revărsări sangvine pe obraz, echimoze pe obraz: 18 ani, elev in clasa a XII, liceul "George Cosbuc". Nu a participat la protest, retinut noaptea pe 8 aprilie in jurul orelor 0:30 in apropiere de Primaria Chisinau, dus la Comisariatul general de politie, batut si torturat, impus sa semneze declaratii fara ca sa le citeasca. Exista marturia audio, video si certificat medico legal.

Gheorghe Moisei – fractura picior, comotie cerebrala, 47 ani, tata a doi copii, participant pasnic la protest, retinut pe 10 aprilie 2009, dus la Comisariatul Buiucani apoi la Comisariatul Centru, batut in ambele comisariate.

Ei, da, la așa ceva sunt pricepuți NKVD-iștii. După fotografii, arată tineri - când, unde au învățat ei tortura bolșevică? Nu cumva ca predecesorii lor din 1930-1940, peste Nistru, unde au fost pregătiți *distrugătorii* bolșevici - de oameni, de piatră-pe-piatră, de suflete?

Ce păcat, ce păcat (dar oamenii sunt înfricoșați, mai ales familiile victimelor) că nu se adună liste cu aceste sălbătăciuni - moldoveni d-ai noștri, din popor - să le publicăm prin toate mijloacele.

O altă știre:

“Autoritatile comuniste spun oficialilor europeni ca vanataile de pe corpurile manifestantilor sunt pictate 17 aprilie, 17:11 Imagini din Apelul lui Dorin Chirtoaca privind tortura aplicata de autoritatile la Chisinau

Autoritatile comuniste de la Chisinau le-au declarat oficialilor europeni

ca ranile si vanataile de pe corpurile manifestantilor, care pot fi vazute clar in fotografiile care au ajuns in presa, sunt pictate. Primarul Chisinaului, Dorin Chirtoaca, a facut aceste declaratii dupa intalnirea cu seful Directiei pentru Democratie si Afaceri Politice a Consiliului Europei, Jean Lois Laurean, informeaza HotNews.

"Am fost stupefiati sa aflam ca oficiali din Republica Moldova i-au comunicat ca acele persoane care prezinta in fotografii sau in imagini video leziuni corporale ar fi vopsite, in opinia acestor oficiali, si ca in comisariate astazi nu mai este niciun detinut", a afirmat Dorin Chirtoaca, citat de Jurnal de Chisinau.

"Este aberant, absurd si cinic din partea autoritatilor comuniste sa spuna ca cineva este vopsit, are vopsea pe corp in loc de lovituri si vanatai, asa cum se vede foarte clar din toate imaginile prezentate si, pentru acest cinism, de asemenea, trebuie sa raspunda dansii", a comentat Chirtoaca, care le-a prezentat oficialilor europeni dovezi legate de fraudarea alegerilor si de represaliile autoritatilor. Printre acestea, acestea, marturii audio si video, fotografii si certificate medico-legale.

Sâmbătă, 18 aprilie 2009

Iată o știre proaspătă, nou-nouță, una adineauri sosită pe aripile vântului:

“SUA sunt "ingrijorate"

“Departamentul de Stat al SUA a emis ieri un comunicat in care face apel la "toate partidele" din Republica Moldova "sa se comporte responsabil".

La zece zile de la declansarea tulburarilor de la Chisinau, Washington-ul se declara oficial "ingrijorat de situatia din Moldova in urma violentelor din 7 aprilie. Desi ordinea a fost restabilita si demonstratiile urmatoare au fost pasnice, am primit rapoarte de la societatea civila si observatorii internationali cu privire la relele tratamente aplicate celor retinuti de politie. Suntem de asemenea ingrijorati de rapoartele privind intimidarea studentilor si jurnalistilor de catre autoritati".

Comunicatul Departamentului de Stat cere "guvernului sa actioneze in acord cu legile moldovenesti si obligatiile internationale in tratarea opozitiei, protestatarilor si mass-mediei". Departamentul de Stat subliniaza ca "nu exista nicio scuza pentru violente de genul celor care s-au petrecut pe 7 aprilie". (G.D.)

Da, domnule: Zece zile lungе - și late - le-au necesitat americanilor până să dea acest comunicat;

Nu-i așa că avea dreptatea tata să spună - încă din 1943, când fusese liberat din lagăr:

«Americani sunt niște ruși cu mai multe stele pe drapel»?

Tu, Gicule, să fii Hillary Clinton, cum ai proceda într-un caz ca ăsta, știindu-te cu muscoiul pe capelă? Tu, care ai practicat tortura asupra benladiniștilor, ba i-ai obligat și pe boii de polonezi și români să o facă - dar la ei acasă, în Europa, fiindcă solul USA este sfânt, nepătat de nici o vărsare de sânge: nici a indienilor băștinași, nici a africanilor sclavi, nici a chinezilor semirobi?

Unde sunt americanii fără frontiere, cei care-mi săriseră -

la comandă - în cap, să mă linșeze pentru ca îndrăznisem să-i critic pe americani? Indivizi ca Gabriel Andreescu, prințul consort al Adameșteancăi și dictator la revista 22, cel care clama că pentru el (responsabilul - plătit ca să se ocupe de drepturile omului) nu există basarabeni, ci doar minoritari; pentru care pactul rușinos încheiat de Constantinescu și Zoe Petre cu Ucraina fusese un act benefic pentru România... Dar Oișteanu, dar Andrei Cornea, dar Ion Vianu și alții asemenea, cei care, la 11 septembrie răcneau: «Toți suntem americani!»?

Mama lor de boi!

Întrebare I: Cum se face că "*liberalii*" (din România) nu au scos un cuvânt despre Basarabia?;

Întrebare II: Cum se face că *scriitorii ardeleni* (din România) nu au scos un cuvânt despre Basarabia?

Întrebare III: Cum se face că - excepțiile observate de mine: Horasangian și Cărtărescu - *scriitorii români "de frunte"* nu s-au interesat de Basarabia?

Firește, în întrebările mele zace mult reproș. Nemeritat.

Fiindcă știu eu cât de ocupați sunt cu toții - de Paște?

Acum însă aștept "luările cuvânt" în chestiunea Basarabiei, nu doar ale dobitocilor fără leac: forumiștii-anonimiștii, dar ale conștiințelor patriei, scriitori sau ba cu acces la presă : C. T. Popescu, Dinescu, Buduca, Vianu, Cristian Teodorescu, D. Cristea-Enache, D.C. Mihăilescu, Prelipceanu - fie în legătură cu cetățenia română promisă "până și strănepoților basarabenilor", fie cu exagerată atenție, ca să nu spunem: monopolul instaurat asupra celor mai de pagina întâia evenimente: Becali, Vadim, Nuți Știuecum, Ioana Știmnoicum...?

Când se vor reporni vorbele rele împotriva basarabenilor: băieții: derbedei, hoți, puturoși, fetele, ce să mai vorbim, toată lumea știe ca sunt curve... În fruntea indignaților, a antibasarabenilor vor fi, ca de obicei ardelenii.

Duminica Paștelui, 19 aprilie 2009

Adevărat c-a-nviat!

Prima veste bună mi-a dat-o Oleg Brega. Bună să-i fie viața de-acum încolo!

Plouă, plouă, plouă. Să deie iarba nouă.

Luni 20 aprilie 2009

Senzație stranie: parcă m-aș afla în vacanță, în concediu, în

permisie de la cazarmă. Și nu mă bucur, din contra. Parcă plecarea mea de la locul unde se întâmplă totul ar fi nu o permisie de care, în principiu, se bucură toți, ci o favoare; un hatâr - nu știu din partea cui și din a ce, dar iată-mă *exclus*.

Exclus am fost de când mă știu. Din categorii naționale, din sociale, din școli, din grupuri. Dar nu m-am obișnuit, sufăr și de astă dată de *alungare*. Orice s-ar mai întâmpla - în bine, în rău, în Basarabia mea, eu nu voi mai putea participa nici măcar cu gândul. De ce? Deocamdată nu știu, dar știu ca știința aceea nu mi-ar sluji la nimic.

Sunt amărît.

Marti 21 aprilie 2009

Ieri am început să copiez Sentința din procesul cu holocaustologii mei ce dragi și iubiți - în frunte cu Mortul Vesel. Fusese scanată. Însă Filip este ocupat cu ale lui, așa că dau din degete pe claviatură încercînd să copiez pasajele grăitoare. După care îmi găsesc eu altceva de... stricat.

Am copiat pasajele cele mai reprezentative pentru **justiția de rasă** practică în România:

“SENTINTA
ROMANIA

Judecătoria Sectorului 1 București

Dosar nr. 13596/299/2006

SENTINTA CIVILA NR. 15886

Ședința publică de la 02.12.2008

Instanța alcătuită din:

PRESEDINTE IOANA ANTON

GREFIER LUCICA CÎRNAR

Pe rol se află soluționarea cauzei civile privind pe reclamantul PAUL GOMA și pârâții ADMINISTRATIA PREZIDENTIALA, ANDREESCU GABRIEL, EDITURA POLIROM IASI, FEDERATIA COMUNITATILOR EVREIESTI DIN ROMANIA, FLORIAN ALEXANDRU, GÂRBEA HORIA, GHEORGHIU MIHAI DINU, IOANID RADU, LASZLO ALEXANDRU, LEFTER ION BOGDAN, MANOLESCU NICOLAE, MARIAN BORIS, MIHAIES MIRCEA, MUSAT CARMEN, OISTEANU ANDREI, REVISTA 22, REVISTA OBSERVATOR CULTURAL REVISTA REALITATEA EVREIASCĂ, FEDERATIA COMUNITATĂȚILOR EVREIESTI DIN ROMANIA, REVISTA TIMPUL, SHAFIR MICHAEL, VIANU ION, ZIARUL COTIDIANUL, TOTOK WILLIAM și WIESEL ELIE, S.C. “POLIGRAF” S.R.L., FUNDATIA “CULTURAL 21” și FUNDATIA “TIMPUL, având ca obiect obligație de a face/pretenții civile.

Dezbaterile în fond și susținerea părților au avut loc în ședința publică de la 21.10.2008, fiind consemnate în încheiere de ședință la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărîre, când instanța, pentru a da posibi-

litate părților să formuleze concluzii scrise și avînd nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea pentru data de 28.10.2008, 04.11.2008; 14.11.2008, 21.11.2008, 25.11.2008 și 02.12.2008.

INSTANȚA

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. (...) reclamantul Paul GOMA a chemat în judecată pe pârâții (...1-23), solicitînd instanței ca prin hotărîrea ce va pronunța să dispună la obligare pârâților să înceteze acțiunile prin care se aduce atingere dreptului său la onoare și reputație, obligarea pârâților să publice o desmințire a respectivelor informații în numărul imediat următor rămănerii definitive a hotărîrii din prezenta cauză a ziarelor și revistele în care au apărut afirmațiile defăimătoare sau atunci când au apărut într-o carte, într-un ziar național de largă circulație; 3. obligarea pârâților să-i plătească fiecare suma de 10 ron. cu titlu de daune morale.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că a fost vreme îndelungată și este în prezent ținta unei campanii susținute care vizează denigrarea sa, sub caracterizarea falsă de “antisemit” și izolarea reclamantului de societatea românească și de publicul din România. Reclamantul este cunoscut atît în țară cât și peste hotarele ei, ca disident față de regimul comunist totalitar, căruia i s-a împotrivit prin atitudinea sa, încă de când se afla în țară, ca și acum, când trăiește în exil (fiind recunoscut în calitate de refugiat politic și trăind în Franța) și prin scrierile sale în care a criticat dur regimul amintit, dezvoltînd în același timp o prezentare a evenimentelor acelei perioade bazată pe surse de documentare obiective, istorice.

Pentru această atitudine constantă, caracterizată prin lipsa concesiilor față de adevărul istoric și printr-o critică activă la adresa reprezentanților de ieri și de azi ai regimului comunist din România, reclamantul a plătit și continuă să plătească un preț dureros exprimat inclusiv prin marginalizarea și ostracizarea sa, sub falsa categorisire de “antisemit”. Explicația acestei stări de fapt constă în împrejurarea că s-a referit în scrierile sale și la fenomenul denumit “holocaustul românesc”, cu invocarea surselor istorice și documentare relevante, credibile, obiective. Pentru că reclamantul și-a permis să aibă o altă opinie decît o serie de “holocaustologi” din țară și de peste hotarele ei asupra subiectului de mai sus, iar aceștia, în impresionanta lor majoritate evrei sunt adepți ai unei teorii absolute, pornind de la premise false și neconfirmate de surse istorice viabile, teorie cu privire la care nu permit nimănui să-i contrazică, fie și cu argumente științifice, reclamantul și-a atras din partea lor o reacție virulentă și revanșardă, pentru totdeauna.

Pârâții au în comun aversiunea declarată și afișată cu nonșalanță față de pretenșii dușmani ai cauzei denumită “Holocaustul din România”, dușmani în categoria căroră m-au aruncat fără discernământul necesar, fără o raportare obiectivă și realistă a surselor istorice pe care se întemeiază opiniile exprimate în scrierile reclamantului și fără minimul respect pentru adevăr și pentru persoana sa, ca om și ca scriitor.

Or, acuzația de antisemitism și de negare a Holocaustului adusă în prezent cuiva reprezintă una dintre cele mai grave acuzații posibile. Antisemitismul și negarea crimelor comise împotriva evreilor, inclusiv pe teritoriul României constituie o faptă determinată, o manifestare care expune pe autorul ei nu numai “disprețului public”, dar și unei sancțiuni penale. Astfel, potrivit prevederilor art. 5 și 6 din Ordonanța de urgență nr 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist

sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor ifracțiuni contra păcii și omenirii, promovarea ideologiei fasciste, rasiste sau xenofobe se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi. Cu aceeași pedeapsă este sancționată și contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia.

A mai susținut reclamantul că pentru un scriitor, pentru un filosof, pentru un om de artă sau de știință consecințele unor asemenea incriminări sunt încă și mai drastice, cel mai adesea acestea însemnând o pată foarte greu de șters asupra întregii lui opere. În continuare reclamantul a dat exemple de oameni de cultură care, în opinia sa, au avut de suferit ca urmare a stigmatizării lor ca antisemiți.

Astfel reclamantul arată că, din motivele mai sus arătate, editurile din țară evită sistematic - iar uneori, atunci când se mai întâmplă ca vreuna să-l "publice", îl cenzurează ori îi dau cărțile la topit.

Susținere pentru care reclamantul înțelege să-i acționeze în justiție pe pârâți sunt următoarele:

(Pârâții sunt arătați în ordinea deja stabilită, cu "bibliografia" lor - din care lipsesc / oare de ce?/ citatele incriminatoare din textele mele - necitite -, în schimb abundă rezumatele lor, fanteziste, abuzive, calomnioase).

"(...) Aceasta este miza eseului Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii - de a explica rolul pe care motivația răzbunării l-a jucat (alături de cea a jafului și de filonul antisemit tradițional) în ecuația complexă a exterminării evreilor români.

Apreciază reclamantul că folosirea de către istoriografie "evreiască" a sintagmei «holocaust în România» este dacă nu complet eronată din punct de vedere istoric, atunci de o relevanță foarte redusă, slujind nu căutării adevărului, care este scopul științei, ci a unor scopuri politice, ideologice și financiare;

Reclamantul nu a negat și nu neagă Holocaustul și toate celelalte crime grave comise împotriva evreilor, inclusiv de conaționalii săi. Astfel, în cartea sa Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii, pe care calomniatorii săi o invocă cel mai adesea în acuzațiile lor, reclamantul califică fără echivoc, drept "inadmisibile, reprobabile, criminale și condamnabile" gravele abuzuri săvârșite de români împotriva evreilor ulterior Săptămânii Roșii (28 iunie-3 iulie 1940), în care a avut loc evacuarea armatei și civililor români în Basarabia ocupată în urma pactului criminal Hitler-Stalin și în care mulți dintre evreii localnici s-au dat la la crime și la alte samavolnicii împotriva românilor siliți să-și părăsească țara). Unii din pârâții în cauza de față falsifică în modul cel mai evident adevărul, atunci când susțin că reclamantul "justifică" crimele săvârșite de români prin ceea ce unii dintre evreii au făcut în "Săptămâna Rosie" - 28 iunie-3 iulie 1940. În realitate reclamantul încearcă să-și explice sieși, dar și cititorilor săi cum de au fost posibile ororiile comise de conaționalii săi. Dacă reclamantul ar fi vrut să "justifice" ceea ce au făcut conaționalii săi, atunci ar fi vorbit despre acte de "legitimă apărare", despre "binemeritata pedepsire a evreilor" și nu despre "crimele inadmisibile și condamnabile" ale conaționalilor săi. (...)

"În speța de față se poate observa că reclamantul a chemat în judecată publicațiile care nu au personalitate juridică proprie" (...)

Administrația Prezidențială nu are personalitate juridică? De aceea publică javra de Al. Florian (nesemnăt!) textul înjurător-antisemitizator? De cinci ani nu s-a mișcat de acolo, ai zice că acest pui de bolșevic - fiul tatălui său, politruc al Universității București, "Radu Florian", dar subordonat lui L. Tismăneanu - a primit-o - de "Administrația Prezidențială" vorbesc - în folosință veșnică.(...)

"Libertatea de exprimare este garantată oricărei persoane (...) Acest drept cuprinde libertatea de a primi sau de a comunica informații, sau idei, fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere" (...)

"Instanța reține că niciuna dintre cerințele sus-menționate nu este îndeplinită în cauza de față, astfel că orice restrângere a dreptului pârâților la libera exprimare încalcă prevederile art. 10 din Convenție.

"1. Astfel restrângerea drepturilor pârâților la libera expresie nu are o bază legală."

Cum altfel: holocaustologii se pot folosi de "libera expresie" pentru a calomnia, pentru a scrie toate insultele pe care le-au învățat de la tovarășii tați ai lor și de la mamălele lor, tovarășe, în ședințele restrânse de la propriul domiciliu, în fața stengazetei (Oișteanu, Al. Florian, Gârbea, M.D. Gheorghiu, Ioanid, Lefter, Mihăieș, Mușat, B. Mehr-Marian, Shafir...), dar calomniatul nu se poate apăra, dându-i în judecată, în România.

Fiindcă **în România holocaustologii se bucură de imunitate - și juridică.** Ei au totdeauna dreptate - precum Mossadul, precum Ducele, ei da: de Mussolini vorbesc...

După multe pagini de explicare-a-supradrepturilor-holocaustologilor de a acuza, defăima, scuipa - **fără obligația de a-și dovedi afirmațiile - încă o dată: prin citate, nu prin rezumate fanteziste,** Judecătoria Sectorului 1 București, prin președintele Ioana Anton mă trimite, tot pe mine, la colț:

"PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII HOTĂRĂȘTE

"Admite excepția lipsei capacității procesual de folosință a pârâtelor (revistele, mai ales "Realitatea evreiască", (...)

"Respinge cererea formulată de reclamantul PAUL GOMA împotriva pârâtelor (...) și a pârâților (...) ca neîntemeiată". (subl. mea)

Și cu asta: gata! Pot fi trimis în fața plutonului de execuție pentru crimă de lèse-Holocaust, în virtutea pretenției unor minoritari mincinoși, falsificatori, puturoși, băloși, bășinoși, teroriști care își impun teoria lor sionisto-bolșevică prin băgarea pumnului în gura contradictoriului și astfel nu mai există contradicție!, ci gândire-unică - mai ține minte ce a auzit sau citit? Nici

măcar memoria nu le-au lăsat-o holocaustologii?

Cade bine: ieri a fost scandalul de la Geneva - îl rezumă în felul lui, de absolvent de cinci clase primul ministru al Israelului:

“Premierul Benjamin Netanyahu: Israelul nu va permite un nou Holocaust - 21 aprilie, 09:45

“Premierul israelian Benjamin Netanyahu a promis luni, în ceremonia de deschidere a Zilei de amintire a Shoah-ului, ca nu va exista un nou Holocaust împotriva evreilor, informează AP, preluat de Agerpres. Șase milioane de evrei au fost exterminați de nazisti și de colaboratorii lor în cursul Celui de-al Doilea Război Mondial.

Seful guvernului israelian a criticat conferința ONU împotriva rasismului - care s-a deschis luni, la Geneva - calificând-o drept reuniune anti-israeliană. El a dezaprobat public întâlnirea dintre președintele Confederației elveteiene, Hans-Rudolf Merz, și președintele iranian Mahmud Ahmadinejad, estimând că acesta din urmă este un negationist care vrea să repete un nou masacră împotriva evreilor.

Benjamin Netanyahu a mai declarat că Israelul "nu îi va autoriza pe negationiști" să "comită un alt Holocaust" împotriva evreilor.

Cercetările efectuate cu ocazia acestei Zile de amintire arată că incidentele antisemite au crescut în lume în 2008 cu 11 %, înregistrându-se 560 de cazuri de violență, dar ele au cunoscut o recrudescență în timpul ofensivei israeliene în Fasia Gaza, în ianuarie 2009, fiind numărate circa 1.000 de incidente, adică de zece ori mai multe decât în ianuarie 2008.

Demograful Sergio Della Pergola, de la Universitatea ebraică din Ierusalim, a calculat că, fără comiterea Holocaustului, populația evreiască în lume ar fi fost de două ori mai numeroasă, cifrându-se între 26 și 32 de milioane de persoane, față de 13 milioane în prezent.

Israelul a început luni seara să comemoreze Ziua Holocaustului. Președintele israelian Shimon Peres și primul ministru Benjamin Netanyahu au asistat la o ceremonie la memorialul Yad Vashem din Ierusalim, unde supraviețuitorii ai Holocaustului au aprins șase lămpi în memoria victimelor. "Este trist că în timp ce noi marcăm comemorarea Holocaustului la Ierusalim, unii au ales să asiste la un spectacol de ură contra Israelului, care se desfășoară la ora când vă vorbesc în inima Europei", a declarat Netanyahu într-un discurs.

"Sunt profund indignat că într-o asemenea zi se deschide o conferință rasistă la Geneva la care în principal intervine Mahmud Ahmadinejad, un om care a cerut să fie ras Israelul de pe hartă", a deplăns mai devreme Peres.

Ignorând apelul secretarului general al ONU Ban Ki-moon de a nu asimila sionismul cu rasismul, Ahmadinejad a criticat crearea Israelului care a lipsit "de teritorii o națiune întreaga sub pretextul suferinței evreiești".

El i-a acuzat pe Aliți că au "trimis" după Al Doilea Război Mondial "imi-granți din Europa, Statele Unite și din lumea Holocaustului pentru a stabili un guvern rasist în Palestina ocupată", aminteste AFP.

Peste 230.000 de supraviețuitori ai Holocaustului trăiesc astăzi în Israel, potrivit mai multor asociații.”

Ca să vezi, domnule! “Israelul nu va permite un nou Holocaust”! Se poate rosti o prostie și mai mare? Se poate - dar tot din gura unei evreie : a făcut-o și Olmert. Israelienii își permit să rostească orice idiotie, în virtutea faptului că rostitorul este un evreu iar un evreu nu poate - vorba celuia: că n-are voie! - rosti

tâmpenii. Nu poate, însă fiind băiat sânguincios, tenace, se străduiește - și reușește, mamă-mamă!

Și tot rostind - în fapt: emițând sunete, ca să sperie... amenințarea imaginară, cea plutind în aer, dar mai ales să-l... descu-rajeze pe eventualul ameintător, se trezește interzicând o conferință despre rasism! Nu i-a ajuns că a sucit-o, a răsucit-o, până a rebotezat-o: "Impotriva rasismului și a antisemitismului"! Nu e un pleonasm pe undeva? Ei, ba nu! Dar evreul se consideră superior tuturor goilor, deci își arogă... cinstea-de-onoare de a fi cel-mai persecutat, cel-mai-victimă a rasismului - și evident; cel mai dat dracului dintre pământeni! În România, prin banditul maghioarofil Wiesel evreii au impus păcatul capital: "antisemitismul", de aceea nu avem, nici nu vom avea o lege interzicând antiromânismul - cine s-o propună-impună: tot Băsescu? Tot prin Tismăneanu-Liiceanu-BMW?

Comentariile mele în marginea recentei conferințe de la Geneva (mai numită și Durban II) se vor dovedi inutile după articolul lui Khalid Amayréh :

"Durban II : Le nazisme israélien est une réalité éclatante, les juifs feraient bien d'en prendre conscience, au lieu de le nier

20 avril 2009

De la Californie à Sidney, en passant à Jérusalem sous occupation, les suprématises sionistes sont très nerveux, ces jours-ci : ils assistent au rassemblement de milliards de personnes, qui, dans le monde entier, sont en train de se libérer, lentement mais définitivement, des chaînes de la propagande sioniste.

Dershowitz

Barak

Plus de soixante années durant, les mensonges sionistes rebattus autour du crime contre l'humanité appelé Israël s'étaient en effet imposés dans une très large mesure. Le noir était devenu blanc et le blanc avait été repeint en noir ; l'énorme bobard avait été transformé en une soi-disant « vérité » glorifiée par les multitudes.. Les victimes palestiniennes, totalement dépouillées et tourmentées à l'extrême, avaient été caricaturées en « terroristes et assassins, voire même (du temps qu'on y était) en antisémites s'efforçant de terminer le boulot entrepris par Hitler. »

Quant aux véritables nazis (dans cette histoire), j'ai nommé les juifs sionistes qui ont perpétré un des plus énormes crimes de l'histoire humaine, à savoir la destruction et la négation de la communauté palestinienne, ils étaient bien souvent présentés comme des pionniers progressistes censés avoir fait fleurir le désert, être une lumière pour les nations et l'unique démocratie au Moyen-Orient.

Aujourd'hui, il semble que la magie sioniste soit évanouie, et qu'elle soit devenue totalement impuissante. Le monde découvre (enfin) qu'il a été embobiné, dupé et trompé durant toutes années. Il est temps de se réveiller, et de voir les réalités en face !

"La conférence de Durban II, réunie à Genève aujourd'hui, vise à renforcer la paix, l'égalité et la justice dans le monde entier. Inutile de préciser que cela impose que les peuples et les gouvernements du monde entier doivent lutter et s'efforcer d'éradiquer l'oppression, le racisme et

l'agression, pour ce faire.

C'est précisément ce qui rend furieux les leaders sionistes où qu'ils se trouvent, et cela se comprend fort bien. Nous savons tous que lutter contre le racisme et l'oppression, cela implique de défier Israël, un pays fondé sur le nettoyage ethnique, le pillage, l'oppression et le mensonge.

De fait, le simple fait, pour tout le reste de l'humanité, de faire siens les principes les plus élémentaires de l'égalité et de la justice suffit à provoquer une collision inévitable entre Israël et lui.

En résumé : impossible d'être authentiquement humain, et même impossible d'être humain tout court, sans s'opposer au sionisme. C'est ce que beaucoup d'habitants de notre planète sont en train de découvrir. C'est aussi ce qu'Israël et ses séides redoutent comme la peste, car ils savent qu'un « sionisme à visage humain » est un oxymore irréductible pour l'éternité.

C'est pourquoi les molosses du sionisme, depuis Commentary, The New Republic, The New York Post, The Jerusalem Post, jusqu'à Dershowitz, Elie Wiesel, Netanyahu, Lieberman, en passant par Peres et les nombreux parangons du mépris et du racisme paniquent, aujourd'hui. Regardez leur tronche : vous verrez à quel point ils sont inquiets et affolés.

C'est aussi ainsi que réagissent la plupart des criminels et des voleurs quand ils sentent que leurs crimes sont sur le point d'être découverts et qu'ils vont se faire choper. Mais comme tous les criminels et tous les voleurs, Israël et ses partisans souvent tribaux ne vont pas se contenter d'agiter un drapeau blanc et de se rendre à la vérité, aussi claire, aussi écrasante soit-elle.

Les sionistes prétendent souvent qu'ils bénéficient des Q.I. les plus élevés de tous les Terriens. So what ? Et alors ? Ne dit-on pas que beaucoup de criminels sont extrêmement intelligents ; c'est bien ça le problème, d'ailleurs, car la police est très souvent incapable de les arrêter ?

Mais est-ce bien là de l'intelligence ? Sont-ce bien là des esprits réellement agiles ? De fait, si un(e) criminel(le) ou un(e) voleur/se avait été véritablement intelligent, il (ou elle) ne se serait pas abandonné(e) à un comportement délictueux, pour commencer. Une intelligence qui vous envoie aux galères ou sur la chaise électrique en fin de parcours est en réalité le summum de la stupidité.

Cette logique vaut indubitablement pour Israël, un Etat diabolique, qui a fait de beaucoup de juifs soit les instruments du mal, soit ses auxiliaires.

Prenons, par exemple, quelqu'un comme Elie Wiesel, un survivant de l'Holocauste, qui a rempli le monde soit de proclamations hypocrites et pontifiantes sur le caractère unique de la souffrance juive, comme si la souffrance de non-juifs avait été ou était moins authentique ?

C'est ce même homme qui nous bassine, depuis des décennies, assénant à qui veut l'entendre qu'Israël aurait le droit de commettre des crimes contre les Palestiniens et que le monde entier n'est pas légitime à critiquer le comportement qui n'a rien à envier aux nazis qui est celui d'Israël.

La « Nuit » de Wiesel a pris fin, et son peuple a pu se relever, mais ce peuple est hélas totalement mobilisé, fusse au prix de sa propre perte, dans l'utilisation, jusqu'à son dernier souffle, des derniers vestiges de la mémoire de l'Holocauste pour justifier, prolonger et perpétuer la « Nuit » palestinienne. Cela, à seule fin de satisfaire sa dépravation et les caprices nés de sa (soi-disant) supériorité ethnique et de son nombrilisme. C'est le même Wiesel qui se précipite à Genève, aujourd'hui, pour défendre l'extermination, par Israël, d'enfants innocents et impuissants à Gaza, au simple motif que ces victimes abandonnées sont faibles et n'appartiennent pas à la « sainte tribu ».

Vous voyez donc de quelle manière le sionisme a métamorphosé et

continue à métamorphoser les victimes de la bête nazie en menteurs sataniques, en brutes immorales et en assassins scélérats soutenant fanatiquement un Etat qui pense comme les nazis, se comporte comme les nazis et agit comme eux.

Mais cette dépravation semble ne pas connaître de limite. Telle est la nature d'une maladie démoniaque qui s'est emparée de tout un groupe humain qui pense que le monde doit l'autoriser à faire ce que personne d'autre n'a le droit de faire.

Ce sont des gens qui arguent du fait qu'ils seraient dans l'obligation de tuer les enfants des autres afin de s'assurer que les leurs ne se fassent pas tuer, ce sont des gens qui pensent qu'ils doivent tuer les mères des autres afin de s'assurer que leurs mères ne seront pas tuées. Des gens totalement chtarbés, qui pensent qu'ils sont contraints de perpétrer un holocauste afin d'empêcher la survenue d'un nouvel Holocauste.

Autrement dit, le monde leur a permis d'exterminer le peuple palestinien, le peuple libanais et probablement aussi le peuple iranien, histoire de leur donner un sentiment de sécurité?

Mais, dès lors que tout le monde critique leurs comportement meurtrier, consistant notamment à affamer la population de Gaza, à incinérer des civils avec des bombes au phosphore ou à enfermer des millions de Palestiniens harcelés dans des camps de concentration, les sionistes se mettent à vociférer, de manière incontrôlable : Auschwitz ! Gestapo ! Kristallnacht ! Hamas ! Kamikazes (voire « islamikazes » ! ndt), ignorant totalement la laideur brutale de leur mentalité et la cruauté criminelle de leurs agissements.

C'est ce qui amène des animaux racistes tel un Avigdor Lieberman, qui allie la brutalité d'un Joseph Staline à la haine d'un Adolf Hitler, à fustiger la conférence de Durban, au motif qu'elle ne dénoncerait pas les violations des droits humains ailleurs qu'en Israël. Telle une prostituée méprisable prêchant la moralité et la chasteté.

Mais l'hypocrisie pornographique n'est pas, et de loin, la spécialité de l'ancien malfrat moldave (*moldave, mon oeil!*)-. Shimon Peres est-il en quoi que ce soit moins hypocrite, moins criminel ? Ou Netanyahu ? Ou encore Barak ? Ou même Ovadia Yosef ? Finalement, nous parlons ici de toute une génération de criminels pathologiques, dont la criminalité et les mensonges ne connaissent pas de limites.

Mon ami Gideon Levy [une des grandes plumes du quotidien israélien Ha'aretz, ndt], dont je respecte immensément le courage moral et la rectitude, a écrit qu'il n'est pas admissible de comparer le calvaire des Palestiniens avec l'Holocauste. Il n'en a pas moins reconnu qu'aujourd'hui Israël ressemble furieusement à l'Allemagne de 1933.

Doit-on en déduire que les Palestiniens devront attendre (les bras croisés) encore quelques années que Lieberman et sa cohorte de judéo-nazis mettent en actes leurs doctrines, de la même manière qu'Hitler, Eichman et leurs cohortes aryennes nazies avaient mis en application les leurs quelques années (après l'accession du Hitler au pouvoir) ?

Le fait que la conférence de Durban II ait lieu (à Genève) est un signe positif. C'est en soi un pas dans la bonne direction, car la tenue de cette conférence, à l'encontre de la volonté du sionisme démoniaque, montre que le monde, ou tout au moins la plupart des peuples du monde, sont déterminés à regarder Israël droit dans les yeux et à lui dire : « Vous êtes des racistes, vous êtes des criminels, vous êtes monstrueux, mais nous ne nous laisserons pas impressionner par la manière dont vous fomentez la haine ». C'est ce qui fait si peur aux sionistes ; c'est ce qui les désarçonne et leur fait perdre toute dignité.

Quant aux autres peuples, d'Europe et d'Amérique du Nord, dont les

gouvernements continuent à languir sous le garrot sioniste, un jour viendra où ils se réveilleront eux aussi et où ils se libéreront des liens et des chaînes des lobbies et des mensonges sionistes.

Une chose est sûre : ce jour est proche.

*

O laureată a Nobel-ului pentru pace acuză Israelul de purificare etnică

21 apr 2009

Mairead Maguire, laureată a Premiului Nobel pentru Pace în 1976, a acuzat astăzi autoritățile israeliene că practică o politică de "purificare etnică" în Ierusalimul de Est, unde municipalitatea intenționează să demoleze zeci de case arăbești, informează AFP.

"Consider că guvernul israelian duce o politică de purificare etnică împotriva palestinienilor, chiar în Ierusalimul de Est", a declarat militanta pacifistă și feministă nord-irlandeză, într-o conferință de presă a comitetului pentru apărarea drepturilor locuitorilor din Al-Bustan.

"Cred că politica guvernului israelian contravine legislației internaționale, drepturilor omului și demnității poporului palestinian", a adăugat Maguire.

Conform unui ordin al municipalității israeliene, zona, situată în cartierul Silwan din Ierusalimul de Est, este amenințată cu demolarea a 88 de locuințe, construite sau extinse fără autorizație. În opinia palestinienilor, scopul acestor demolări este de a-i izgoni din Ierusalimul de Est, unde ei doresc să instaleze capitala viitorului lor stat independent. Se presupune că Silwan, unde trăiesc peste 10.000 palestinieni, este locul antic al 'cetății lui David', unde în prezent trăiesc aproximativ 60 de familii evreiești.

Conform organizației israeliene pentru apărarea drepturilor omului B'Tselem, începând din 2004 autoritățile israeliene au demolat peste 400 de case din Ierusalimul de Est.

Ierusalimul de Est este o zonă arabă cucerită de statul evreu în 1967.

Miercuri 22 aprilie 2009

22, April 2009 **Investigația Primăriei Chișinău:**

Represiunea a continuat în noaptea de Înviere

Primăria municipiului Chișinău continuă investigarea cazurilor de maltratare a persoanelor arestate în urma protestelor din 7 aprilie curent. S-au înregistrat 25 de cazuri noi de aplicare a forței de către poliție. Violența a fost aplicată și împotriva unuia dintre deținuții politici, Andrei Ivanțoc, membru al grupului Ilașcu, cetățean de onoare al municipiului Chișinău care a stat 15 ani în închisorile regimului ilegal de la Tiraspol.

În total, Primăria Chișinău a investigat până în prezent:

3 cazuri de deces, dintre care unul are legătură directă cu descinderea în forță a poliției în noaptea dinspre 7 spre 8 aprilie (cazul **Valeriu Boboc**);

3 cazuri de dispariție de persoane (**Serghei Donici, 19 ani; Alexandru Galinschi, 27 ani, Tudorache Mihail, 23 ani**);

41 de cazuri de tratament inuman, degradant și tortură;

Cetățenii Republicii Moldova continuă să fie agresați în plină stradă de către poliție. Reținerile au loc fără respectarea procedurilor legale. Două cazuri au fost înregistrate în preajma Catedralei „Nasterea Domnului” din Chișinău, în seara de dinaintea Paștelui. Eliberarea celor arestați nu are loc ca urmare a pretensei „amnistii”, ci datorită expirării termenelor de arest (ex: cazul *Eugen Cebanu, eliberat pe 21 aprilie după 10 zile de detenție la care fusese condamnat anterior*). Primăria municipiului Chișinău condamnă cu fermitate încălcările grave ale drepturilor omului care continuă să aibă loc în

Republica Moldova. Continuăm să cerem comunității internaționale implicare imediată pentru:

Oprirea tratamentului inuman și degradant, a torturii în locurile de detenție;

Incetarea terorii, a rapirilor de persoane, a amenințării și a intimidărilor;

Asigurarea accesului avocaților, a ONG-urilor și a presei în locurile de detenție;

Garantarea drepturilor persoanelor reținute, în primul rând la apărare;

Informarea deplină asupra reținerilor efectuate și a învinuirilor aduse;

Pedepsirea celor vinovați de comiterea abuzurilor menționate.

Ne adresăm persoanelor care au avut de suferit de pe urma abuzurilor poliției sau care ne pot oferi relații despre cei dispăruți să se adreseze Primăriei municipiului Chișinău pentru acordarea asistenței medicale și a asistenței juridice, dar și pentru investigarea cazurilor de maltratare și abuz. Telefone de contact: 20 15 16, 20 17 07, 22 10 02.

Fapte:

Brânză Mihai – bătut sambata seara în preajma Catedralei, ora 21.30, unde era cu familia la slujba de înviere, a fost agresat el și fratele său de către 3 persoane în civil, care s-au prezentat ca sunt de la poliție. Au fost bătuti crunt, fiind întrebați dacă au participat la protestele din 7 aprilie. Nu au fost reținuți pentru că au reușit să fugă.

Ivanțoc Andrei - comotie cerebrala, contuzia muschilor moi ai capului, contuzia muschilor moi a brațului drept, fractura degetului mare la mina dreapta: fost detinut politic in regiunea transnistreana, membru al grupului Ilascu, 48 ani, protestatar pasnic, a fost maltratat in strada de catre scutieri pe 7 aprilie in fata Presedintiei, ulterior transportat de un grup de tineri la Spitalul de Urgenta.

Malanițchi Marius – 15 ani, elev la liceul “Ciprian Porumbescu”, în timpul protestelor pe data de 7 aprilie a fost lovit cu o piatră de marmură ascuțită, care a fost aruncată din Președinție. A fost dus la Spitalul de urgență, ulterior dus la spitalul “Coțaga”. Există poze.

Anatol Matasaru - fracturi ale coastelor și nasului, comotie cranio-cerebrala, 38 ani, Director tehnic "Marius Teodor" SRL, participant la protest inclusiv la devastare, medicii de la Spitalul de Urgenta au cerut sa fie internat de urgenta, iar politia a refuzat. A fost intimidat și impus să sarute încaltăminte de polițistilor, calcat pe cap și corp, torturat. Arestat în data de 8 aprilie pentru 30 de zile. Există mărturie video și poze. Avocatul a cerut să fie făcută expertiza medico legală și a fost refuzat.

Gisca Alexandru - plaga conjunctivala rupta, hematoma a pleapelor inferioare, a fost supus unei intervenții chirurgicale la ochiul stâng: 17 ani, protestatar pasnic, la data de 8 aprilie a fost bătut de 3 polițisti în civil, pe strada Gheorghe Asachi, mun. Chișinău. Anexa: poza, certificat medico legal

Valeriu Rusu – student, participant pașnic la proteste, bătut și maltratat la comisariatul de poliție, fiind lipsit de apă și hrană câteva zile, deținut împreună cu 14 persoane într-o celulă 1m/1m. Există mărturie video

Darie Igor – traumatism cranio cerebral închis, comotie cerebrala: 23 ani, angajat, nu a participat la protest, reținut în jurul orelor 0:00 în spatele Parlamentului unde a fost bătut, ulterior a fost dus la sectorul de poliție Buiucani fiind în continuare maltratat de către polițiști. Există poze și certificatul medico legal.

Noroc Ion - a fost bătut de un colaborator de poliție în fata procurorului : student Universitatea Pedagogica "Ion Creanga", reținut pe 8 aprilie 2009 la Caminul nr. 6 al Universității. Există mărturie video a victimei și a avocatului.

Mozan Dumitru – traumă cranio-cerebrală închisă, comotie cerebrală:

elev în clasa a 11-a, liceul „Gaudeamus”. Participant pașnic la protest pe data de 7 aprilie, bătut în timpul protestelor de câțiva polițiști cu pumnii și picioarele. În urma multiplelor lovituri aplicate de către polițiști a fost internat în spital. Există mărturie video și certificatul medico-legal.

Guriță Veaceslav – student, reținut pe 08.04.09 în jurul orelor 0:30 de pe str. Ștefan cel Mare, protestatar pașnic venit din Orhei. În timpul reținerii a fost bătut cu pumnii și picioarele.

Grasun Valeriu – student, reținut la 7 aprilie împreună cu alți protestatari. A participat pașnic la proteste, dus la comisariatul general de poliție unde a fost bătut și ținut timp de 14 zile în izolator, după care i s-a aplicat 20 zile de arest.

Botnari Ștefan - reținut la 08.04.09 din fata Primăriei Chișinău cu forța. A fost dus la sectorul de poliție Centru unde a fost bătut cauzându-i leziuni și dureri insuportabile.

Cuiban Ion - student, 20 ani, participant pașnic la proteste, reținut la 08.04.09, ora 00:30. Există mărturie video.

Cojocar Nicolae – Student, a.n. 05.07.1985, reținut la 08.04.09, ora 01:00 noaptea pe str. Pușkin-Columna. Torturat de colaboratorii de poliție lipsit de hrană și apă timp de 2 zile. Trecut prin tunelul morții.

Calun Igor - Student, a.n. 23.03.1991, reținut la 10.04.09 în jurul orei 09.30 din incinta liceului profesional nr. 1, încătușat și dus la poliție, torturat. Mărturie video

Movilă Artur - Student, UTM anul IV, 23 ani, protestatar pașnic, nu a participat la acțiuni violente, reținut pe 08.04.09, în Centrul Chișinăului, str. Renașterii, ora 01:00 noaptea. Torturat de poliție. Înregistrare video, poze.

Pascal Ion - Student, a.n. 07.02.1987, protestatar pașnic, nu a participat la acțiuni violente, venit din Cahul, reținut pe 08.04.09 la ora 02.:00. Torturat de poliție, aplicându-i lovituri în piept și spate. Există mărturie video.

Susan Vitalie - a.n. 09.07.1990, maltratată de poliție. Certificatul medico-legal se află la polițiști, refuzând să-l dea.

Andriuță Vadim – traumatism toracic închis, contuzia hemotoracelui stâng, pleurezie postraumatică din stînga: anul nașterii 1986, 23 de ani, căsătorit, angajat. Reținut în fața Guvernului și bătut de către doi polițiști în uniformă și unul în civil, dus la Comisariatul de poliție și ulterior aplicându-se multiple lovituri sub coaste. Există certificatul medico legal care se află la poliție.

Cebanu Eugen – 20 de ani, student, reținut pe data de 11 aprilie și bătut în momentul reținerii. A participat la protest în mod pașnic, ulterior fiind dus la Comisariatul General de Poliție incriminându-se că ar fi sustras un calculator de la Parlament după care a fost lovit de mai multe ori de polițiști. Părinții au aflat despre el după 3 zile. Există mărturie video.

Cucu Alexandru – comoție cerebrală, multiple vânătăi pe corp: 18 ani, reținut pe data de 8 aprilie, bătut de organele poliției și dus în penitenciarul de la Vulcănești aplicându-i-se 5 zile de arest administrativ. Găsit de rude abia după 4 zile de căutare. Există mărturie video.

Ionașco Ion – anul nașterii 1980, protestatar pașnic. Reținut pe data de 7 aprilie în centrul capitaliei, dus la Comisariatul General de poliție și bătut foarte crunt de către organele de poliție. Are multiple traume pe spate, comoție cerebrală precum și diferite vânătăi. Eliberat pe data de 17 aprilie în urma sancțiunii aplicate de 10 zile arest, fără ai fi asigurat dreptul la apărare.

Teraburcu Andrei – 20 de ani (a.n.1988), student la Colegiul de management. A protestat pașnic. La 8.04.2009, în jurul orei 02.30, pe str. Pușkin, a fost arestat de către poliție. A petrecut 3 zile în cadrul Comisariatului de poliție sect. Botanica. Leziuni corporale evidente

Ursu Eugen – 19 ani, student la Școala profesională nr. 1. A la

09.04.2008, în jurul orei 16, de acasă, a fost dus la Comisariatul de poliție sect. Centru. La comisariat a petrecut 6 zile. Nu a fost maltratat. Din cauza condițiilor inumane, din cadrul Comisariatului, în care a fost ținut – s-a îmbolnăvit de răceală.

Bizgu Nicolae - 17 ani, elev clasa a XI-a Liceul “ Mircea Eliade”, protestatar pasnic, reținut pe 9 aprilie 2009. În timpul orelor, dus la Comisariatul Centru, maltratat de politie

Cu respect,
Dorin Chirtoacă,
Primar general al municipiului Chișinău”
(Publicat de Andrei Bădin)

*

Voronin isi premiaza tortionarii cu apartamente

Ministrul de Interne de la Chisinau, Gheorghe Papuc, a anuntat la sfarsitul saptamanii trecute ca politistii, din subordinea institutiei pe care o conduce, care au participat la reprimarea violenta a protestelor din urma cu doua saptamani, vor fi premiati cu apartamente si cate trei salarii compensatorii. De aceste cadouri vor beneficia in special luptatorii Regimentului "Scut", drept recompensa pentru anihilarea asa-zisilor provocatori care ar fi instigat multimea la devastarea sediilor Presedintiei si Parlamentului, scrie portalul de stiri online, Jurnal.md. Totodata, se precizeaza ca amnistierea tinerilor care ar fi participat la actiunile de protest este doar "praf in ochii" opiniei publice aruncat de catre presedintele Vladimir Voronin. Aceasta masura nu ar putea fi oricum aplicata din cauza lipsei unui cadru legislativ in care poate fi folosita aceasta "gratiere". Pentru a fi aprobata o astfel de lege, este nevoie de Parlament, numai ca noul Legislativ nici nu s-a constituit inca. In concluzie, tinerii retinuti ar putea sa mai astepte pana la cateva sap tamani pentru a fi eliberati din centrele de detentie in care sunt inchisi. La Chisinau, mai noteaza publicatia citata, exista voci care afirma ca aceasta asa-numita amnistiere ar fi doar o incercare a lui Voronin "de a se spala pe maini" vizavi de arestarea abuziva a sute de tineri in timpul si dupa manifestatiile de protest din Republica Moldova. (M. NECSUTU)

*

Scandal diplomatic la Geneva

Palatul Natiunilor de la Geneva, unde se desfasoara "Conferinta Internationala impotriva urii si rasismului", organizata sub auspiciile ONU, asa-numitul "Durban 2", a fost ieri scena unuia dintre mo mentele cele mai rusinoase din istoria Organizatiei. In urma cu opt ani, la Durban, in Africa de Sud, primul summit ONU a emis o serie de documente antise mite, neconforme cu principiile acestei mari organizatii. Cu toate avertismentele SUA si ale Israelului, reprezentantii a 108 de state au sosit ieri la Geneva, chiar si dupa ce s-a stiut ca presedintele Iranului Mahmoud Ahmadinejad, un negationist feroce al Holocaustului, va fi primul vorbitor al summitului. Printre statele ai caror diplomati si-au manifestat protestul parasind sala se numara Austria, Anglia, Spania, Romania, Danemarca, Portugalia, Franta, Suedia, Cehia, Ungaria, Bulgaria, Irlanda, Grecia, Luxemburg, Slovenia, Slovacia, etc. In timp ce Ahmadinejad isi tinea discursul sau rasist, afara, numerosi protestatari, in frunte cu Elie Wiesel, au cerut secretarului general al ONU si presedintelui Elvetiei alungarea presedintelui iranian. Premierul israelian Benjamin Netanyahu si ministrul de Externe Avigdor Lieberman l-au rechemat acasa pe ambasadorul Israelului in Elvetia.

Tesu SOLOMOVICI, Ierusalim”

Teșule, Teșule, iar te-ai dat pe brazda sionismului!
Ai re-întrat în rânduri! Și nu ți-e rușine de măgăriile pe care
le scrii...

I. Vianu face un tur de orizont(ală) al politicii internaționale.

Pentru el nu au existat evenimentele de la Chișinău, se vede
că de când fostul său prieten Goma a devenit - de vreo trei ani -
“antisemitul basarabean”, nu-l interesează nici “geografia”
aceluia. Despre Conferința de la Geneva a scris două rânduri,
rasolite, ca să mă exprim vulgar, am avut senzația violentă că
scripcarul de el obosise de atâta muzică, așa că a pus capăt
prestațiunii prin cele trei note arhicunoscute de la lăutarii țigani:

“(...) In schimb, într-o alta intalnire importanta – conferinta impotriva
rasismului de la Geneva –, americanii au renuntat sa participe, din pricina ca
aceasta reuniune internationala oferea sansa unor tari departe de-a fi demo-
cratice de-a discuta probleme care nu aveau nimic de-a face cu rasismul.
*Intr-adevar, presedintele Iranului, Ahmadinejad, cunoscut negator al Shoah,
a lansat atacuri extrem de violente impotriva Israelului, asimiland conflictul
cu Palestina cu o forma de rasism”.*

Care “conflict *cu* Palestina”? Nu poate fi vorba de un
“conflict” între Israel și Palestina. Israelul a ocupat Palestina în
1947, a alungat câteva bune milioane de băștinași de pe pământul
lor, unde au instaurat intoleranța, ura față de ne-evrei - în
primul rând palestinienii, *singurii semiți din Țara Sfântă*; în al
doilea: arabii; în al treilea restul omenirii care, are, n-are treabă,
îi... antisemitizează pe bieții evrei nevinovați, pașnici, care n-ar
da o palmă unui ne-evreu - nu, doamne ferește; ei folosesc
aviația, artileria, bombe cu fosfor, “bombițe” cu uraniu sărac și
alte delicatessuri, “cadourile lui Nenea Ițic pentru copiii ne-evrei.
După recente, criminalele - rasistele - campanii împotriva
Libanului și a Ghazei, I. Vianu mai afirmă despre mine că sunt
“un antisemit basarabean”, fiindcă am tratat Israelul ca pe un stat
terorist, rasist, bestialist? Cine i-a șoptit “discursul”? Tot
Oișteanu? Sau și Katz?

Tot din *România liberă* de azi:

“Presă internațională abordează tot mai analitic evenimentele din R.
Moldova și scrie ca, de fapt., revoluția Twitter de la Chișinău nu a fost decât
o manipulare, cerând vehement Moscovei, care nu a adus decât nefericire
statelor dependente de ea, să lase moldovenii în pace. Iată ce scriu The
Washington Post, Forbes și The Weekly Standard, monitorizate de NewsIn.

The Washington Post (WP) constată că "dintre toate locurile de pe
pământ, Republica Moldova pare să fi fost țara unde s-a iscat 'Revoluția
Twitter' ", dar argumentează că lucrurile nu stau chiar așa în realitate.

"Intr-una dintre cele mai sărace țări din UE, un loc care figurează ade-

sea in sondaje drept cea mai pesimista tara, un grup de tineri entuziasti ar fi folosit Twitter, SMS-urile si Facebook pentru a organiza o demonstratie in favoarea democratiei si impotriva presupusei fraudari a alegerilor. Noua tehnologie s-a confruntat cu vechea autocratie, rezultand un subiect ca facut pentru primele pagini ale ziarelor. Pe de o parte era presedintele comunist, Vladimir Voronin, un om care nu numai ca este fost general al politiei secrete sovietice, dar si - ce coincidenta incredibila! - tatal celui mai bogat om din tara. De cealalta parte era forta modernitatii, a tineretii si a retelelor de socializare. Tinerii democrati se asteptau la in jur de 1.000 de demonstranti, dar gratie tehnologiei au aparut mai mult de 10.000", scrie cotidianul american.

Trebuie retinut si de ce conteaza atat de mult steagul Romaniei, puncteaza Washington Post. "R. Moldova a fost creata in 1940 cand Stalin, in acord cu prevederile pactului sau cu Hitler, a ocupat provincia romana Basarabia, a proclamat-o drept republica sovietica si, printr-un gest profund imperial, a inlocuit alfabetul latin cu cel chirilic. In prezent, paranoia moldoveana privind ambitiile romanesti in regiune ar avea oarecare relevanta in realitate. Unii politicieni moldoveni din opozitie sustin reunificarea cu Romania. La fel si unii politicieni romani", se mai arata in articol.

"In ceea ce priveste guvernul roman, acesta nu sustine nimic mai radical decat legaturi mai stranse intre R. Moldova si Europa. Dar liderii comunisti de la Chisinau nu vor legaturi mai stranse nici cu Romania si nici cu Europa, in mare parte din cauza prietenilor lor rusi. Nu in mod surprinzator, R. Moldova a acuzat Romania de revansism, a expulzat ambasadorul roman si i-a arestat pe agitatorii care au orchestrat lovitura de stat romaneasca, batandu-i in mod brutal pe unii dintre ei. Stoicul trimis special al UE in R. Moldova a incercat sa calmeze pe toata lumea si a inregistrat un oarecare succes. Dar influenta sa are limite: la un moment dat, Voronin le-ar fi spus unor diplomati ca lui nu ii pasa de Europa si ca 'are prieteni in alta parte' ", mai scrie publicatia.

Cu alte cuvinte, constata WP, ceea ce am vazut pe YouTube nu a fost un nou tip de revolutie Twitter, ci, mai degraba, un nou tip de revolutie manipulata, departe de a fi o Revolutie Portocalie sau o Revolutie a Trandafirilor. "Bineinteles ca au existat circumstante speciale. Este relativ usor ca in cea mai nefericita tara de pe pamant sa enervezi oamenii si sa ii determini sa incendieze cladiri oficiale. Totusi, as prezice ca acesta este semnul ca vor veni si alte 'revolutii' de acest tip. Un scenariu ca acesta este prea bun ca sa se risipeasca numai in R. Moldova", incheie autorul articolului din Washington Post.

Prestigioasa revista Forbes i se adreseaza vehement Rusiei, intr-un articol denumit "Moscova, lasa Republica Moldova in pace". "De data aceasta este vorba despre R. Moldova. De fiecare data cand fostele state vasale ale Moscovei gem de instabilitate, argumentul 'echivalentei morale' de pe vremea Razboiului Rece primeste un nou avant. Rusia a invadat Georgia? Pai nu au invadat si SUA Irakul? Rusia trimite nave de razboi in Cuba? Asta se intampla pentru ca SUA impinge granitele NATO pana in Polonia si Georgia. Satelitii moscoviti precum Abhazia si Belarus sunt gauri negre ale coruptiei? Uitati-va la Mexic si la traficantii de droguri. Si democratie? Nici nu incercati sa mergeti pana acolo - amintiti-va prima victorie a lui George Bush", comenteaza publicatia.

"Iar acum R. Moldova, o entitate inchisa intre Romania si Ucraina, a devenit din nou un pion in mana Rusiei. Rusii au tot plimbat acest teritoriu in stanga si in dreapta inca de cand a fost cucerit in 1812 de catre tari. Un timp a fost numit Basarabia, iar apoi a devenit republica sovietica. Bucati din teritoriu au fost date si luate Romaniei si Ucrainei. Atunci cand URSS s-a destramat, Rusia a pierdut controlul si contactul geografic direct din cauza teritoriului Ucrainei care a devenit la fel de enervant de independenta. Asa ca

rusii au destabilizat R. Moldova incitand separatistii sa desparta regiunea Transnistrirei - o politica identica celei aplicate de Moscova regiunilor georgiene ale Abhaziei si Osetiei de Sud, dar si in alti fosti sateliti. Mesajul Moscovei? Daca va indepartati de noi, noi va faramitam tara", subliniaza Forbes.

Momentan, scrie Forbes, principiul bipolaritatii a revenit in atentie. Georgia tocmai a depasit o perioada de proteste impotriva presedintelui pro-american Mihail Saakasvili. Dar in timp ce georgienii arata, destul de indreptatit, catre Moscova ca fiind cea care s-a implicat in proteste, presedintele comunist al R. Moldova invinovateste Romania pentru nelinistile postelectorale. "Romania?, va intrebati. Cum ar putea Romania sa dispuna de o asemenea influenta pentru a destabiliza un stat strain? De cand a aderat la UE in ianuarie 2007, a devenit un agent al universului antimoscovit", argumenteaza Forbes in favoarea ideii ca Romania nu poate fi implicata in evenimentele din R. Moldova.

"Dragi rusnaci, voi care ati dat lumii atat de multe pentru acceptarea conditiei umane - Cehov si Bulgakov, Puskin, Rahmaninov si multe altele - este timpul sa renuntati la Imperiu. Uitati de amenintarea SUA, uitati de NATO, UE si de ideea de bipolaritate - toate aceste scuze pentru a comite barbarisme. Nimeni nu urmareste sa va distruga. Ca forta strategica si politica nu ati adus decat nefericire. Lasati-i pe moldoveni in pace!", se incheie articolul din Forbes.

Revista The Weekly Standard se intreaba "De ce tocmai R. Moldova?" si arata ca recentele actiuni ale comunistilor ar putea fi un semnal pentru izbucnirea unor conflicte mai ample in Europa de Est. "Chiar daca din SUA, situatia din micul stat esuat al Moldovei pare irelevanta, din perspectiva Kosovo si a altor tari din regiune, evenimentele din R. Moldova par a fi un avertisment serios pentru viitoare crize", subliniaza articolul.

Publicatia este de parere ca dupa 1991, moldovenii au raspuns persistentei rusesti prin masuri minore, dar semnificative, aratand ca mintile si inimile lor sunt orientate catre Vest, dar ca Romania a aratat putina inclinatie fata de vecinul sau. "Au adoptat un steag care este aproape identic cu cel al Romaniei si au abandonat alfabetul chirilic. Dar R. Moldova pare a fi predestinata sa sufere de izolare si nefericire. Neopunandu-se propagandei rusesti, Romania a facut foarte putine pentru rudele sale etnice, sustinand ca doua state vorbitoare de romana in ONU sunt mai bune decat unul singur. R. Moldova a devenit cunoscuta drept un exportator de femei catre bordelurile din Europa", scrie saptamanalul.

Alegerea reinnoita a unui guvern preponderent comunist a stimulat divergentele intre tinerii moldoveni, care nu au cunoscut crunta realitatea a regimului slav, mai scrie publicatia. Dar o data in plus, in Europa de Est paradigma istorica este cea care determina realitatea. "Aparent pentru a sfida 'flirtul' dintre Moscova si administratia Obama, Putin si gasca lui sunt axati pe a detine un control mai ferm asupra fostelor lor posesiuni. Un regim comunist in R. Moldova este doar un pas, potrivit unor critici ai intentiilor lor Putin, spre un mult asteptat asalt asupra Ucrainei independente. Probabil ca nu a fost o coincidenta nici ca protestele din Moldova se intamplau in acelaasi timp in care Moscova anunta ca Cecenia a fost pacificata. Cecenia se afla la granita cu Georgia si multi observatori considera ca Putin pregateste un alt atac asupra acestei tari anul acesta, trecand probabil prin Cecenia", se arata in articol.

"Merita R. Moldova angajamentul americanilor?", se intreba publicatia, iar raspunsul intervine ferm: "Probabil ca nu". "Dar probabilitatea ca presedintele Obama sa abandoneze ideea de a plasa un scut antiracheta in Polonia si Cehia ar transmite cel mai prost mesaj cu putinta catre Moscova. Expansionismul rusesc a revenit la viata, in ciuda problemelor cauzate de

criza economica globala. Nu mai poate fi ameliorat prin diplomatie, la fel cum aceasta nu poate fi folosita nici in cazul Iranului sau a altor inamici islamici ai democratiei", atrage atentia articolul.

"Sa speram ca viitorii istorici nu vor privi inapoi spre evenimentele din R. Moldova ca sa constate ca nepasarea legata de asemenea probleme izolate a dus la evolutii mai grave. In cazul R. Moldova, ar trebui sa stim ce au pregatit conspiratorii lui Putin, inclusiv cei din Serbia, si sa ne asteptam la reactii pe masura acestei aventuri brutale", conchide publicatia.

*

UDMR respinge urgentarea acordarii cetateniei romane pentru basarabeni Ziua 22 aprilie, 16:57

Presedintele UDMR, Marko Bela (Mircea PAUN, ZIUA FOTO) Presedintele Uniunii Democrate a Maghiarilor din Romania, Marko Bela, s-a declarat impotriva masurilor adoptate de Guvernul roman privind facilitarea dobandirii cetateniei romane de catre cetatenii Republicii Moldova, pe care le-a catalogat "foarte populiste" si "pripite", transmite NewsIn.

"Ma gandesc la cata impotrivire a intalnit acum cativa ani ideea celor din Ungaria de a acorda dubla cetatenie maghiarilor care traiesc in alte tari", a declarat Marko Bela, tinand totusi sa precizeze ca "nu este o analogie" intre cele doua situatii.

"Problema moldovenilor trebuie rezolvata acolo unde ei traiesc si noi trebuie sa gasim solutii prin care sa contribuim la rezolvarea problemelor lor", a pretins presedintele UDMR, iar acordarea cetateniei nu ar fi "solutia" in acest caz. "Noi ne-am facut lectiile pentru ca suntem o organizatie (UDMR, n.red.) care reprezinta o comunitate minoritara si cunoastem toate conexiunile legate de aceasta problema, dar in general in Romania, nu s-a facut aceasta analiza si, in continuare, ar fi nevoie de o dezbatere mult mai serioasa decat cea care se desfasoara in prezent", a incheiat Marko Bela.

Guvernul Romaniei a aprobat recent modificarea legii cetateniei in sensul facilitarii obtinerii cetateniei romane pentru cetatenii Republicii Moldova de origine romana."

*

MAE: Romania considera ca discursul rasist al presedintelui iranian de la conferinta ONU de la Geneva este inacceptabil 22 aprilie, 16:07

"Romania considera ca discursul rasist al presedintelui iranian de la conferinta antidiscriminare a ONU de la Geneva este inacceptabil, momentul dificil inregistrat nefiind legat de prezenta in sine a Iranului, ci de excesele de limbaj ale presedintelui Ahmadinejad, a declarat MAE, pentru NewsIn.

La conferinta ONU despre rasism de la Geneva, presedintele iranian Mahmoud Ahmadinejad a calificat Israelul drept un "guvern rasist". Reprezentantii statelor membre UE au parasit sala de conferinta in semn de protest fata de declaratiile acestuia cu privire la statul evreu.

Romania, care este reprezentata la conferinta de Maria Ciobanu, reprezentantul permanent al Romaniei pe langa Oficiul ONU de la Geneva, si de experti din cadrul misiunii tarii noastre, a parasit sala, impreuna cu toti partenerii europeni.

"Romania respinge si se disociaza de orice forma de discurs rasist si intolerant. Totodata considera ca este inacceptabila folosirea, in scopuri politice, a unei platforme internationale menite sa combata rasismul, discriminarea rasiala si xenofobia, cum este Conferinta mondiala de evaluare a procesului Durban, pentru a promova un astfel de mesaj de catre unul din statele participante", a explicat Ministerul de Externe la solicitarea NewsIn.

"La conferinta impotriva rasismului si discriminarii rasiale sunt invitate toate statele membre ale organizatiei mondiale. Tema combaterii rasismu-

lui face obiectul unei conventii ONU cu vocatie universala, este recunoscuta ca o tema de interes global si prin urmare toate statele membre ONU sunt chemate sa isi aduca o contributie. Momentul dificil inregistrat la Geneva nu este legat de prezenta in sine a Iranului, ci de excesele de limbaj ale presedintelui Ahmadinejad", a precizat Alin Serbanescu, purtatorul de cuvant al MAE.

In afara de Cehia, toate statele din UE care participa la Conferinta ONU antirasism de la Geneva au hotarat marti sa isi continue participarea la eveniment, in pofida declaratiilor liderului iranian. "Romania a decis sa ramana la conferinta, sub rezerva ca daca mai exista astfel de situatii marcate de valori contrare celor promovate de conferinta, ne vom retrage", a declarat marti seara, pentru NewsIn, Alin Serbanescu.

Conferinta ONU isi propune sa constituie o importanta platforma internationala pentru a promova combaterea rasismului si a intolerantei la nivel international. In acest context, Romania considera ca discriminarea rasiala si intoleranta continua sa fie unele dintre cele mai frecvente forme de incalcare a drepturilor omului. "Intreaga comunitate internationala trebuie sa se mobilizeze pentru a combate aceste manifestari si pentru a evita ca aceste manifestari sa devina o cauza pentru tulburari sociale si violenta. In contextul international actual, este esentiala unitatea si actiunea statelor membre ONU, in vederea identificarii unor raspunsuri si solutii eficiente globale", a mai declarat Alin Serbanescu.

Potrivit MAE, de la bun inceput, Romania a avut o pozitie constructiva, plasandu-se in randul statelor care au pledat pentru angajarea deplina in vederea asigurarii unui rezultat pozitiv al conferintei. "Este, practic, o reconfirmare a atasamentului Romaniei pentru valorile si principiile pentru care conferinta si-a propus sa le promoveze, prin reafirmarea angajamentului de a preveni si combate fenomenul rasismului, discriminarii rasiale, actelor de xenofobie si intolerantei pe baza rasiala", a explicat purtatorul de cuvant al ministerului.

"Romania s-a coordonat permanent cu toti partenerii europeni, in contextul pregatirii lucrarilor conferintei. Chiar daca unele state membre au decis, in final, sa nu participe, pe baza nationala, la lucrarile conferintei, UE ramane unita in jurul obiectivelor acesteia, al valorilor si principiilor pe care conferinta isi propune sa le apere. Acesta este aspectul cel mai important, care corespunde cu obiectivul pe care Romania l-a urmarit inca de la inceput", asigura MAE, subliniind ca unitatea UE va rezulta inclusiv din alocutiunea care va fi rostita in numele Uniunii in cadrul lucrarilor conferintei. Mesajul UE este rezultatul unei coordonari foarte stranse intre toti membrii sai. Declaratia finala a conferintei de la Geneva, adoptata marti, confirma, potrivit MAE, justetea abordarii Romaniei.

"Textul sau, care propune o serie de masuri necesare vizand educatia, combaterea saraciei, dezvoltarea, imbunatatirea remediilor pentru victimele rasismului, atasamentul fata de respectarea drepturilor omului in general, corespunde obiectivelor fixate de Uniunea Europeana si, implicit, de Romania. Aceste obiective cu valoare de principiu sunt in prezent reflectate ca atare in textul Declaratiei. Prin urmare, Romania saluta adoptarea acestui document, care reprezinta un progres in combaterea tuturor formelor de rasism, xenofobie si discriminare", a subliniat Ministerul roman de Externe. Italia, Polonia, Germania si Olanda au anuntat de la inceput ca nu vor participa la conferinta de la Geneva de teama unor derapaje verbale din partea Iranului, iar Cehia, ca aliat al Israelului, a decis marti, dupa atacul violent al lui Ahmadinejad, sa se retraga definitiv de la aceasta.

(Un pasaj din discursul lui Ahmadinejad):

"Dupa cel De-al Doilea Razboi Mondial, evreii au lasat fara casa o natiune intrega sub pretextul suferintelor indurate de ei in timpul Holocaustului si au fost trimisi imigranti din Europa, SUA si alte parti ale

lumii pentru a stabili un guvern rasist in Palestina ocupata. Si, de fapt, in compensatie ptr consecintele ingrozitoare ale rasismului din Europa, statele ei au ajutat sa impuna cel mai crud si represiv regim rasist dintotdeauna in Palestina".(sublinierile mele, P.G.)

*

Injositor! Deși Voronin a atacat dur Romania in prezența sa, Mirek Topolanek, reprezentantul președinției UE, a tăcut!

Ziua 22 aprilie, 17:53

"Pentru Moldova este injositor să aibă acces in Uniunea Europeană prin intermediul Romaniei!". Declarația aparține președintelui in exercițiu Vladimir Voronin, in cadrul unei conferințe de presă comună cu premierul ceh Topolanek, reprezentantul președinției UE. Deși Romania este un stat membru al UE, Topolanek nu a avut nici o reacție la declarația dură a interlocutorului moldovean, precizand doar: "sperăm să obținem normalizarea relațiilor dintre aceste două țări", transmite Unimedia.md.

Vladimir Voronin: "Trebuie să căutăm identificarea unui consens național după situația de conflict. Am prezentat atitudinea noastră față de poziția Romaniei și am solicitat ca poziția autorităților RM să fie adusă la cunoștința Comisiei Europene (...)

Pentru noi este injositor să avem acces la UE prin intermediul Romaniei. Declarația președintelui Băsescu despre existența a 4 milioane de romani in Republica Moldova este periculoasă. Referitor la situația internă, voi utiliza toată autoritatea pe care o am ca Parlamentul nou ales să funcționeze in mod normal. Dle prim-ministrul, vă mulțumesc pentru vizită și pentru recomandările dumneavoastră".

Premierul ceh Mirek Topolanek: "Criza politică din RM este neliniștitoare pentru Uniunea Europeană. Nu suntem indiferenți la ceea ce se intamplă in Republica Moldova. La intalnirile de astăzi am prezentat instrumentele care există pentru rezolvarea crizei - reluarea dialogului, asigurarea funcționării statului de drept, asigurarea și respectarea libertăților, terminarea atacurilor și a violenței, instituirea unei comisii de monitorizare, in care să fie prezentă și opoziția și organizațiile internaționale. Pentru noi contează orientarea europeană a Republicii Moldova". Z.O.

Joi 23 aprilie 2009

Tristă dimineață... pentru basarabeni.

Chișinău: Curtea Constituțională a anunțat că a validat alegerile

Opozitia basarabeana cu jalba la UE [acesta este titlu, iar autorul: jurnalist?]

Primarul Chisinaului, Dorin Chirtoaca, insista pentru trimiterea unor misiuni de ancheta ale Uniunii

Situatia de criza de la Chisinau a facut subiectul dezbaterilor ce au avut loc ieri in cadrul Comisiei pentru Afaceri Externe a Parlamentului European (AFET), unde au fost audiati liderii opozitiei din Republica Moldova. Totodata in cursul zilei de azi urmeaza sa aiba loc discutii pe aceeași tema in plenul Parlamentului European, unde Comisia Europeana si Consiliul UE urmeaza sa faca declaratii, cel mai probabil sa isi defineasca pozitia finala vizavi realitatilor socio-politice din Republica Moldova. Eurodeputatul Alexandru Nazare (PPE, PDL) a apreciat ca misiunea Uniunii Europene la Chisinau "trebuie sa demareze in cel mai scurt timp posibil. In caz contrar, rezolutia care trateaza situatia din Republica Moldova, programata pentru plenara din mai, este compromisa. Este nevoie acum de un lobby sustinut din

partea tuturor europarlamentarilor romani, indiferent de culoarea lor politica, pentru atingerea acestui obiectiv".

Dupa ce saptamana trecuta AFET a organizat o reuniune de urgenta privind situatia din Republica Moldova dupa scrutinul urmat de manifestatii de protest ale opozitiei si de represaliile violente din partea autoritatilor, inclusiv abuzuri contra unor cetateni romani, Comisia a decis invitarea ieri dupa-amiaza a liderilor opozitiei de la Chisinau printre care se numara Serafim Urechean (presedintele Aliantei "Moldova Noastra"), Vlad Filat (presedintele Partidului Liberal Democrat) si Dorin Chirtoaca (vicepresedinte al Partidului Liberal si primar al Chisinaului). Acesta din urma a declarat pentru ZIUA inainte de intalnirea de ieri cu reprezentantii europeni ca se astepta la o reactie a UE de condamnare a abuzurilor savarsite impotriva tinerilor care au protestat pe strazile capitalei Republicii Moldova si ca este foarte probabil ca in zilele care urmeaza UE sa trimita o misiune pentru investigarea tuturor abuzurilor semnalate atat de opozitie, cat si de forurile pentru apararea drepturilor omului ce functioneaza in Republica Moldova.

Verificari pe teren

"In Republica Moldova urmeaza sa vina o misiune din partea Parlamentului European care va discuta cu victimele torturilor si tratamentului inuman si degradant la care au fost supusi cetatenii moldoveni. Reprezentantii misiunii vor avea apoi probabil un cuvint de spus la nivelul institutiilor europene alaturi de toate marturiile si comunicatele pe care le-am transmis noi", ne-a declarat primarul Chisinaului. "Voi insista si pe langa Consiliul Europei pentru a fi trimisa o misiune precum si pe langa Comisarul pentru Drepturile Omului, la Comitetul pentru prevenirea torturii si in general la toti cei care trebuie sa aiba acces direct in orice loc de detentie din Republica Moldova si care sa se poate informa din prima sursa", a adaugat Chirtoaca. Madalin NECSUTU

*

UE sperata de maciucii lui Voronin

George DAMIAN

Uniunea Europeana a ajuns sa se teama de presedintele comunist al unui stat de patru milioane de locuitori - dintre care un milion fugiti din tara - un stat aproape intrat in faliment. Uniunea Europeana este stransa cu usa de presedintele Voronin sa verse mai multi bani in visteria ultimilor comunisti din Europa. De frica Rusiei, Uniunea Europeana a ajuns sa stea in genunchi in fata maciucii lui Voronin. Dupa ce le-a rupt oasele studentilor si elevilor care au strigat in strada "Jos comunismul!", Voronin isi flutura ciomagul catre Bruxelles si functionarii unionali se umezesc de frica.

La Parlamentul European socialistii il tin in brate pe Voronin si nu mai vor sa-i dea drumul. Destul de greu de inteles acest fenomen - insa poate ca multi socialisti europeni au fost colegi de scoala cu Voronin. Mai greu de inteles de ce socialistii romani din Parlamentul European il tin si ei in brate. Probabil si ei au fost colegi de scoala cu el.

Cert este ca legislativul european se chinuie de doua saptamani sa trimita o misiune la Chisinau pentru a verifica acuuzatiile de fraudare a alegerilor si de torturare a celor arestati in urma manifestatiilor de protest. Socialistii de la Bruxelles au amenintat ca vor trimite o misiune proprie - diluand astfel si mai mult frectia galenica reprezentata de parlamentul comunitar. Despre o rezolutie care sa condamne abuzurile comunistilor de la Chisinau aproape ca nici nu mai poate fi vorba - a fost amanata pentru luna mai, in ultima sesiune a actualului legislativ comunitar. Una peste alta, Parlamentul European tremura de frica lui Voronin si nu este in stare sa-i spuna comunistului de la Chisinau ca nu este frumos sa iei oameni de pe strada si sa le rupi oasele in beciurile politiei.

Însă la Bruxelles a apărut o altă temere: Voronin nu mai vrea să accepte Parteneriatul Estic propus de Uniunea Europeană. Voronin și-a exprimat deja părerea despre Parteneriatul Estic: este o politică de ingradire a Rusiei. Ocin haraso tavarisci Voronin! Însă în acest caz Voronin nu mai trebuia invitat alături de Lukasenko la Praga în 7 mai, trebuia trimis la Moscova, pe drumul pe care îl cunoaște deja.

De fapt Voronin - după ce a demonstrat că nimeni nu misca la Chisinau fără voia lui, sau, dacă misca, misca spre cimitir - are o altă problemă: criza economică. Economistii din stanga Prutului trag de multă vreme semnalul de alarmă că pomenile electorale vor baga Chisinaul în faliment. În curând comunistii nu vor mai putea plăti salariile promise maciucarilor - sau dacă le vor plăti, le vor plăti la o rată a inflației care le va face inexistente. De fapt Voronin face presiuni asupra Comisiei Europene pentru a primi un pachet financiar mai acatarii. Anul viitor se încheie prima fază a Parteneriatului Estic prin care Moldova a primit 210 milioane de euro. Acum Voronin este flamand și vrea mai mulți bani de la Uniunea Europeană. Adică de la noi. Voronin - în ciuda propagandei electorale - a intrat în discuții cu FMI și caută bani în toate părțile. Moscova l-a servit cu 50.000 de tone de pacură, atât.

Acum Voronin, după ce a acuzat România de toate vinurile imaginabile, vrea ca Uniunea Europeană să-i verse mai mulți bani în conturile de stat. Iar de acolo, cu ajutorul firmelor "printisorului" Oleg Voronin, banii pot lua orice direcție. La nevoie poate ajuta și reprezentantul UE la Chisinau, Kalman Mizsei, acuzat de deturnări de fonduri încă de pe vremea când era reprezentantul ONU la Moscova.

Uniunea Europeană risca să devină o glumă sinistru în cazul în care nu va reuși să condamne ferm brutalitatea de militan a lui Voronin, bataile și torturile îndurate de sute de tineri. Și pe lângă faptul că va deveni o glumă sinistru, Uniunea Europeană risca să devină și o glumă proastă în cazul în care va ceda santajului și se va apuca să subvenționeze regimul de teroare al lui Voronin. Sunt curios cum vor vota socialistii români din Parlamentul European asupra fondurilor europene destinate lui Voronin. Nu de alta, dar se apropie alegerile europene și trebuie să știm și noi cum să votăm.

Horasangian vorbește în *Ziua* de azi (!) cu multă căldură despre apariția memoriilor lui Vasile Ionescu, ultimul director al Radiodifuziunii.

Vineri 24 aprilie 2009

Trag că în jug la transcrierea, pentru **Scrîsuri 1** a câtorva "scrisori întredeschise". De ieri mă căznesc să copiez o scrisoare către I. Negoțescu (din 5 iulie 1989).

*

Financial Times: La Londra, Cristian Diaconescu a criticat deschis UE pentru atitudinea față de Moldova 24 aprilie, 11:33

Ministrul de Externe Cristian Diaconescu a făcut declarații mai aspre ca de obicei pentru ziaristii de la Londra în privința modului în care UE a tratat problema Moldova, criticând tonul prudent al Bruxelles-ului și atitudinea pasivă în fața abuzurilor de la Chisinau, relatează "Financial Times", citat de NewsIn.

"România a criticat ieri (joi - n.r.) politica Uniunii Europene față de Moldova, chemând la o atitudine mai dură în privința abuzurilor din aceasta

țara care se confruntă cu o criză de natură politică", scrie "Financial Times". Cristian Diaconescu, ministrul de Externe, a spus că nu ar trebui să existe un discurs de tipul "business as usual" (stare de lucruri obișnuite - n.r.) în relațiile cu Moldova, când această țară nu respectă valorile UE și "incalca practic" termenii acordurilor de cooperare pe care le are cu UE.

"În opinia noastră, este imposibil să spui 'OK, it's business as usual' - nimic nu s-a întâmplat, totul este prudent, totul este calm", a spus Diaconescu într-o discuție cu ziaristii de la Londra. Șeful diplomatiei române a cerut, de asemenea, Uniunii Europene să condamne impunerea vizelor pentru cetățenii români de către Moldova, pe care Chișinăul îi acuză că au fost implicați în provocarea violențelor. "Această măsură introdusă pe criterii etnice, discriminatorii, contrazice principiile UE", a explicat Diaconescu.

Declarațiile ministrului român de Externe, comentează "Financial Times", care dezvăluie o rară muștrare publică la adresa Bruxelles-ului provenind din partea unei țări membre UE, arată importanța temei moldovenești în România, care, înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, încorporează majoritatea teritoriului actual al R. Moldova. Diaconescu a făcut aceste declarații în ajunul vizitei pe care Javier Solana, șeful politicii externe a UE, urmează să o facă în capitala moldoveană pentru a-i cere președintelui Vladimir Voronin, un veteran comunist, dar și liderilor partidelor de opoziție să înceapă discuții de reconciliere după demonstrațiile violente care au urmat scrutinului parlamentar controversat de luna aceasta. "Financial Times" aminteste că autoritățile de la Chișinău au fost criticate pe plan intern și internațional după ce au arestat 600 de manifestanți, trei tineri au murit în custodia poliției, iar alți doi sunt dați dispăruți.

Este de așteptat, potrivit cotidianului britanic, că Solana să repete ceea ce a spus Mirek Topolánek, premierul Republicii Ceha (aflată în prezent la președinția UE), care a fost săptămâna aceasta la Chișinău și i-a criticat pe liderii moldoveni pentru că nu au reușit să angajeze un dialog. Însa Topolánek nu a amenințat Chișinăul cu niciun fel de sancțiuni - cum ar fi punerea sub semnul întrebării a locului oferit Moldovei în Parteneriatul Estic, noua inițiativă a UE de politică de vecinătate care va fi lansată luna viitoare. Este de așteptat că nici Solana să nu aibă amenințări pentru autoritățile de la Chișinău, repetă "Financial Times". Kalman Mizsei, reprezentantul special al UE pentru Moldova a declarat că se lucrează pentru obținerea de progrese și că "nu există niciun plan B".

Revenind la Diaconescu, "Financial Times" spune că șeful diplomatiei române a arătat clar că Bucureștiul este nemulțumit de o astfel de abordare. "Nu cred că există vreun motiv să discutăm despre altceva înainte de a ne fi clar noua insinuație încotro merge o țară aflată în vecinătatea UE. Avem trei tineri care au fost uciși în arestul poliției. Acesta este subiectul principal pentru următoarea perioadă", a subliniat Diaconescu, citat de "Financial Times".

M-au uns pe la inimă cuvintele lui Diaconescu, numai că acestea vor căpăta confirmare-valoare cu condițiile:

1. ca un alt om politic român, superior în ierarhie să le repete, cu două note mai sus. Președintele Băsescu, de pildă, fiindcă Boc tot nu a cârâit nimic în această perioadă; apoi el are un handicap insurmontabil: este ardelean;

2. ca nimeni dintre superiori - Băsescu, Boc - să nu edulcoreze discursul de ieri, ba chiar să-l critice pentru... nediplomație.

Se vede însă că România plutește fericită tot în Evul Mediu.

Ia te uită - tot azi, același C. Diaconescu:

Romania va cere luni suspendarea discuțiilor privind acordul dintre UE și Republica Moldova 24 aprilie, 19:32

Ministrul Cristian Diaconescu, care va participa luni și marți la reuniunea ministrilor de Externe ai UE (CAGRE), va cere suspendarea discuțiilor privind acordul dintre UE și Republica Moldova, Chisinaul întrecând orice limite prin refuzul ambasadorului român, au declarat surse diplomatice, citate de NewsIn.

"Ministrul de Externe va susține luni la CAGRE suspendarea discuțiilor pe mandatul pentru acordul dintre UE și Republica Moldova. Demersul vine pe fondul modului în care autoritățile moldovene au reactionat la propunerea României de a-l trimite ca ambasador la Chisinau pe Mihnea Constantinescu", au arătat sursele citate.

Practic, prin exprimarea refuzului acordului în scris printr-o notă verbală, semnalul transmis de Chisinau este faptul că dorește blocarea relațiilor bilaterale cu România, au explicat sursele diplomatice, subliniind că Republica Moldova taie canalele de comunicare normale dintre două state. "În acest moment, oricât de prudentă ar fi reacția României, Chisinaul a trecut dincolo de limite", au declarat sursele citate.

Cutuma diplomatică este că în cazul în care un stat nu dorește să accepte o propunere de ambasador, acesta transmite poziția sa în cadrul unor consultări prealabile și nu sub formă de refuz scris. Propunându-l ca ambasador pe Mihnea Constantinescu, un diplomat experimentat, România a încercat tocmai normalizarea relațiilor bilaterale și deschiderea unor cai de comunicare uzuale cu Chisinaul, au mai explicat sursele.

*

Hillary Clinton: Israelul risca să piardă sprijinul arabilor împotriva Iranului dacă nu face progrese în problema palestiniană 24 aprilie

Israelul risca să piardă sprijinul arabilor împotriva Iranului dacă nu face progrese în problema palestiniană, a declarat secretarul american de Stat, Hillary Clinton, informează BBC. Secretarul american de Stat a declarat că cele două probleme "merg mână în mână".

"Pentru ca Israelul să primească sprijinul puternic pe care îl caută vizavi de Iran, nu poate sta pe margine în legătura cu palestinienii și eforturile de pace", a declarat Hillary Clinton.

Noul Premier israelian Benjamin Netanyahu nu a exprimat încă sprijinul pentru un stat palestinian. Israelul consideră că un Iran înarmat nuclear este cel mai mare pericol la adresa sa. S.G.

Duminică 26 aprilie 2009

Am transcris textele "mele". Rămâne să vină de la Marsilia cel lucrat de Rodica Drăgan.

Un text al părintelui Iustin Pârvu (de pe blogul părintelui Savatie). Sfâșietor. Cutremurător.

"Părintele Iustin către președintele Traian Băsescu:

„Oare cum vom putea cânta noi Hristos a înviat, știind că frații noștri de dincolo nu pot să se mai bucure de frumusețea Învierii lui Hristos?”

Domnule președinte Traian Băsescu,

Cu multă durere în suflet vă adresez acest mesaj eu, nevrednicul și smeritul monah din munții Neamțului, care am jurat în fața altarului lui Dumnezeu că voi apăra credința și neamul românesc. Îndrăznesc să vă adresez acest cuvânt pentru că inima și conștiința în fața Evangheliei lui Hristos nu mă lasă să trec cu vederea necazurile și durerile care s-au năpustit asupra fraților noștri basarabeni, acum în perioada aceasta a Patimilor Domnului.

Sub epitrahilul meu, la spovedanie, am ascultat multe din păsurile și suspinurile fiilor basarabeni și le înțeleg prea bine amarul și suferința.

Astăzi, vrăjmașul diavol s-a năpustit ca o fiară sălbatică asupra creștinilor ortodocși basarabeni, în această săptămână frumoasă a Patimilor Domnului nostru Iisus Hristos, când fiecare creștin trebuia să fie la casa lui liniștit, să se pregătească duhovnicește, să își spele păcatele prin Sf. Împărtășanie, prin care își curăță viața lui precum ograda și locul unde sălășluiește de veacuri, cu părinții și strămoșii lui. Iată că vrăjmașul a găsit mijloacele să tulbure toată liniștea și pacea românilor noștri ortodocși de peste Prut. Oare cum vom putea cânta noi Hristos a înviat, știind că frații noștri de dincolo nu pot să se mai bucure de frumusețea Învierii lui Hristos?

Știți, Domnia voastră, ce cântare este mai aleasă în aceste sărbători de Paști, pe buzele tuturor credincioșilor? Se cheamă Ziua Învierii: „Ziua Învierii, să ne luminăm popoare și unii pe alții să ne îmbrățișăm”. Oare cu vorbe goale ne vom putea îmbrățișa frații noștri suferinzi de peste Prut, mamele îndurerate care plâng fiii lor zdrobiți și internați în spitale, unii morți, cum este cazul tânărului martir Valeriu Boboc? Acești tineri frumoși și curajoși care s-au ridicat împotriva mârșăviilor roșii, zac sărmanii în patul spitalelor cu trupurile lor lovite și maltratate de către urâciunea pustiirii pe pământ.

Acest sistem bolșevic îl cunosc prea bine, Domnia voastră! Acest sistem mi-a mâncat 17 ani din viață și port în trupul și în sufletul meu semnele și rănilor acestei fiare bolșevice, doar pentru că am iubit libertatea în Hristos. Ceea ce se întâmplă la ora aceasta pentru noi nu este nicio noutate. Ci este ceea ce s-a mai întâmplat prin 1946, 47, 48, pe străzile Bucureștiului când erau distruși, maltratați și urmăriți cei mai buni fii ai neamului nostru, teroarea care a continuat până în campania bolșevică de arestare a generațiilor 1948, 1964. Cu toată ura și răutatea s-au năpustit asupra tineretului nostru și a lumii noastre creștin-ortodoxe, de care se temeau și se tem și acum, nu cumva să se reîntroneze viața noastră creștin ortodoxă pe planul acesta al Europei de Răsărit. Este aceeași mare Rusie de altădată ortodoxă și care își întindea pretențiile asupra Balcanilor cu forțele ei panslaviste sub firma ocrotitoare a creștinismului ortodox.

Iată, aceeași comuniști de atunci s-au năpustit și asupra fraților noștri basarabeni acum, secerând cu seceră bolșevică sufletele nevinovate ale acestor tineri curajoși și bătând piroane cu ciocanul roșu în inimile îndurerate ale sărmanelor mame care se frământă cu neliniște neștiind ce urgie va mai aduce și ziua de mâine sau chiar sărbătoarea Învierii Domnului, și nu găsesc nicăieri o mângâiere... de parcă am fi neamul cel mai condamnat de pe lumea aceasta.

Fiți alături de fiii basarabeni ai acestui neam și acordați-le cetățenia! Alături de ceilalți frați de suferință din Asociația Foștilor Deținuți Politici îmi ofer cetățenia mea unui basarabean prigonit. Harul Domnului nostru Iisus Hristos și Sfânta Sa Înviere să ne găsească uniți în cugetul adevărului lui Hristos, ca împreună să putem cânta: „Ziua Învierii, popoare să ne luminăm! Și unii pe alții să ne îmbrățișăm! Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi: să iertăm toate pentru Învierea Sa. Și așa strigăm: Hristos a înviat din morți

cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”. Amin!

Arhimandritul Justin Pârvu, starețul mănăstirii Petru Vodă, 14 aprilie, 2009, Sfânta Marți a Patimilor Domnului

Acest articol a fost scris pe marți, aprilie 14th, 2009 la 10:28 pm și este înscris în Ortodoxie.

9 Răspunsuri

Iuliana spune: aprilie 14, 2009 la 10:46 pm

Cand ne vorbeste Parintele Justin ne vorbeste Insusi Domnul. Daca Sfintia sa se roaga pentru Basarabia, Dumnezeu este cu noi. Poate va smulge din inertie inimile atator romani care au uitat de Romania si de identitatea lor nationala si crestina. Sa urmam gandului si faptelor Cuviosului! Cred ca sunt destui romani care sa-si ofere cetatenia pentru fratii din Moldova. Doamne ajuta! Pentru invierea neamului!

Vasilica spune: aprilie 14, 2009 la 11:27 pm

Inaltator cuvantul pr. Iustin. Acest sfant in viata care a suferit in timpul regimului comunist are putere de a marturisi si de a ne chema pe toti la o trezire a constiintei care este glasul lui Dumnezeu in om. Ar trebui mai multa solidaritate din partea noastra cu fratii nostri din Basarabia. Vorbim aceeasi limba dar ne-a despartit “tratatele si intelegerea” care s-au facut de-a lungul timpului de marile puteri. Doamne ajuta sa ajunga acest cuvant la conducatorii nostri si sa le trezeasca constiinta. Fie ca lumina Invierii Domnului Nostru Iisus Hristos sa aduca in Basarabia pace , bucurie si dragoste! Amin!

Ovidiu spune: aprilie 15, 2009 la 7:50 am

Bunul Dumnezeu sa trezeasca in noi, din propria cenusa, focul constiintei neamului nostru, cel atat de prigonit peste veacuri! Dragul Parinte Arhimandrit Iustin Parvu, dovedeste inca odata, daca mai era nevoie, ca in dansul “arde” o puternica Lumina Romaneasca, “arde” si “striga” glasul stramosilor nostri, cel apropiat de Dumnezeu de atatea si atatea veacuri! Bunul Dumnezeu sa ne lumineze pe toti!

(mesajul a fost transmis via Savatie) [...]

Al.Mihaila spune: aprilie 15, 2009 la 11:54 am

Parinte, In una din zilele sfarsitului de an 2000, ma aflu pe malul Nistrului, la Manastirea Noul Neamt, cautand probe pentru o investigatie jurnalistica legata de atrocitatile comise in satul Chitcani de batalionul de pe Nistru, Dnistrovskaya Gvardia. Am avut, deopotriva, onoarea si neasteptata sansa sa va cunosc si sa schimb pareri cu dumneavoastra, ceea ce mi-a produs o impresie de nesters. In acea zi, am fost invitat la masa si de catre parintele staret Dorimedont despre care aflu abia acum ca s-a prapadit in conditii suspecte.

V-am telefonat apoi de la Bucuresti si am relatat in presa despre asediul batalionului asupra Manastirii Noul Neamt. V-am asezat undeva langa inima si acolo sunteti pana in ziua de astazi. Am citit cu emotie mesajul dumneavoastra catre Vladimir Voronin si m-am simtit dintr-o data mandru ca va cunosc, mandru ca flacara crestina a romanismului n-a murit. Parinte, in viata mea s-au petrecut multe; n-am pierdut drumul, dar cata nevoie am astazi de invataturile dumneavoastra!

Sunteti un mare teolog, iar eu-smerit- abia pasesc spre intelegerea scrierilor Sfintilor Parinti. Sunt cu inima si sufletul alaturi de romanii basarabeni, alaturi de dumneavoastra si de Biserica Neamului. Cu pretuire, Al. Mihaila jurnalist, Bucuresti

alina tanase spune: aprilie 15, 2009 la 1:55 pm

Eu sunt o fiica a Basarabiei, dar de 10 ani traiesc pe meleagurile Romaniei. Am invatat 8 ani si acum am o familie binecuvantata de Dumnezeu cu trei copilasi. Ma gandesc zi si noapte la fratii mei de peste Prut si nu stiu ce as putea sa fac mai bun pentru ei. Am ales sa ma rog bunului Dumnezeu sa lucreze in inimile lor, sa le dea speranta, sa nu lase comunismul sa le omoare sufletul, ca trupul este trecator.

Multumim Pr. Iustin pentru sustinere, si Dumnezeu sa-l ajute sa fie o lumina binecuvantata pentru toti cei nevoiasi. Doamne ajuta!

Ina spune: aprilie 15, 2009 la 1:59 pm

“Acest sistem bolșevic îl cunosc prea bine, Domnia voastră! Acest sistem mi-a mâncat 17 ani din viață”

Si noi romanii cati n-am plecat de-acasa din cauza comunismului de dupa falsa revolutie. Si acum cu durere si rusine citesc ca cetatenia romana este dorita.

Cat de greu poate fi pentru romanii din Moldova.

Imi vine sa-mi cer iertare, dar nu stiu de la cine s-o fac. Poate de la stramosii care au luptat pentru pamantul romanesc.

Multumim parinte Savatie, multumim parinte Iustin Parvu si multumim tuturor parintilor ortodocsi adevarati marturistitori ai Ortodoxiei.

PENTRU TINERII ROMANI, doar un cuvânt: sa nu plecati de acasa. Nu stiti cat de dureros e dorul de acasa, de tara. Nimeni nu scapa de el. Sa nu plecati!

maria spune: aprilie 15, 2009 la 3:52 pm

de ce, parinte? de ce ? de ce tot raul asta... si toata ura asta? si acum, ca de 2000 de ani incoace , iisus ramane un neinteles? de ce?de ce nu ne putem schimba?de ce nu putem “creste”? de ce nu stim sa iubim ? si totusi ne dorim iubire. de ce “tu” este dusmanul de moarte al lui “eu” ...de ce?...vorbe.....”nimeni nu intelege pe nimeni decat in duhul sfânt” (scriati candva)...si cred ...in suferinta

radu spune:aprilie 23, 2009 la 10:54 pm

se vorbeste in apocalipsa despre :chipul satanei. cum se citeste in lb. engleza CHIP ? e prea de tot sa fie o coincidenta?

In Basarabia comunistii sunt doar mana cu care cei care cumpara masiv proprietati fac legea !Basarabia ca si alte zone pot(vor) fi colonii la discretia banului care ucide tot=sclavi in propria tara=.cine a spus candva: nu ne vindem Tara a fost blasfemiata. nu este asa ca acum constientizam ca din nefericire a avut dreptate? asa este!peste romani a venit fiara apocaliptica pt. ca aici are cel mai mult de distrus: crestinismul ortodox .el este piedica principala in realizarea scopului lor. se vede asta si fara ochelarii ratiunii. atacuri concentrate si concertate pe noi, romanii care daca gresim cat un tantar il fac nu armasar ci ditai elefant de export alimentat cu hormoni de crestere. nu depinde de noi sa ne aparam Credinta, Tara si Natia romana? daca nu imi permit prea mult adunati bancnotele si vedeti care e suma (1+5+10+50+100+500) cat fac? sau “card”citit de la dreapta spre stanga. traim intr-o lume de simboluri religioase ,matematice, oculte,s.a. si conventii, pe care din nefericire nu le observam.unele din ele sunt virusi letali e care din nefericire ii autoadministram cu voiosie!dar nimeni nu ii poate face unui om mai rau decat isi face el siesi! din “nani nani” treziti-va cat nu e prea tarziu! Doamne ajuta-ne noua!

Luni 27 aprilie 2009

Amețeli severe. Mai-mult-decât. Nu voi putea ieși din casă nici pentru pâine. Și n-am ce face, vorba mea pusă în gura unui doctor: «Cu ele (cu amețelile) de gât mori!»

Eu mi-am încheiat “contribuția” la Supliment vol 1, deși mi se rupe inima de neincluderea altor texte din **Scrisori întredeschise**. Mă consolez spunându-mi: «La o viitoare ediție...»

Altfel, în ciuda amețelilor handicapante, mă simt liniștit (în fine: aproape), nu mă chinuie gândul că **Roman intim** trebuia să apară de o lună, că **Scrisuri 1** ar fi trebuit să fie ceva mai avansat - în timp, se înțelege. Să fie “înțelepciunea” din preajma morții?; oboseala, lehamitea? Toate la un loc?

În numărul de azi din *Ziua* Horasangian ne oferă încă o mostră de cronică enervantă, de jumătate-jumătate. Numai că

înjumătățirea adevărului nu dă două adevăruri, ci două jumătăți de adevăr care nu vor alcătui nicicând un adevăr.

Enervarea începe de la titlu: “Albanezii lui Ismail Kadare”

Să fi comis Kadare un nou op? Bedros al nostru vrea să vorbească despre un scriitor, tot albanez, dar *nu despre Kadare, ci despre cu totul altul*, pe nume: Visar Zhiti, publicat recent la București, “un roman, numit cam impropriu și cam sumbru, «Funeralii nefarsite». Autorul a făcut opt ani de pușcarie în închisorile comuniste, ca acum să ajungă un scriitor de vază în țara lui, ba chiar și diplomat la Roma.(...) Un roman despre vis, viața și moarte, poetizant în exces pe alocuri, cu un arome parfumat romantic peste tot”(...).

Sunt convins că Vishar Zhiti este un bun scriitor - “dacă a făcut pușcărie...”. Dar nu sunt deloc convins că Horasangian ignoră că Kadare (cacofonie admisibilă, chiar viu recomandată) rămâne și pentru români *alibiul imoralității*: acest individ (deloc prost scriitor, măgarul!, îi consolează și astăzi pe prozatorii români că, iată: s-a putut scrie și sub comuniști proză bună, vorba lui Manolescu, cu neînsemnata observație că proza nu poate fi *bună* dacă este scrisă... de un autor fără *morală* (mamițule!). Horasangian nu spune ceea ce știe: Kadare, cetățean al celei mai închise țări din Europa (nu degeaba era... maoistă), juca, de voie de nevoie, nu mă interesează, rolul “exemplului pozitiv”: în Albania lui nu exista nici cenzură, nici închisoare, nici moarte pentru prozatorii care scriau *adevărul*. Iată, ziceau politrucii albanezi, ridicându-l de guler și arătându-l: Kadare este liber să călătorească în Occident, să primească premiile acordate pentru “eroismul” său, participă la emisiunile literare cele mai prestigioase, în care nu suflă o vorbă despre teroarea din țara sa, dar se lasă prezentat ca un... scriitor normal, dintr-o țară normală... Horasangian știe foarte bine - dar, cu bunăvoință, se preface că nu știe («De unde vrei tu să știu eu chestiile astea?!») îmi prefăcea răspunsul în repoș, în acuzație - că îi cer să știe “chestiile astea” Gabriela Adameșeanu, când mă arătam mirat că ditamai scriitoroaia, coabitând cu membrul CC. al PCR, Bălăiță, habar n-avea ce se petrece acolo, în România - ba avea, dar, tremurând de frică, “de fac pe mine”, nu ar fi recunoscut în rușul capului - «Vrei să ajung ca tine, zugrav la Paris?», îmi dădea ea lovitură de grație).

Așadar, Horasangian știa: *Kakadare, exemplar de reclamă micinoasă al guvernului lui Enver Hodgea, a cerut azil politic... abia după ce s-a prăbușit și dictatura din Albania, în 1990, când ‘fuga’ lui a fost motorizată, nu de eventualele amenințări ale unui regim politic comunist, ci de teama răzbunării concetățenilor săi, albanezi.*

Comitetul Nobel, care multe nedreptăți a comis - nu atât prin ne-acordarea râvnitului premiu, cutăruia, ci prin acordarea lui unor kakadari - explica:

«La renommée de l'auteur, acquise depuis plus de trente ans, ne pose pas problème. Mais le Comité de prix Nobel se pose la question du comportement de l'auteur dans l'Albanie d'Enver Hoxha, dictateur qui réclamait une obéissance totale de son entourage et une soumission absolue d'une intelligentsia qu'il avait malmenée, torturée, liquidée. "Comment Ismail Kadaré a-t-il survécu dans ces conditions ?"»

Ei, cum! Ca-Kadare: scriind-pe-linie și mințind că în Albania de coșmar se poate scrie, publica orice, se poate călători oriunde, oricând...

Manolescu poate fi gelos că nu a avut un Kakadarescu român, ca să-și consolideze "teoria": îi faci temenele Tiranului, dar rezști eroic prin literatură... Nu a fost de mirare că Niki a avut un "mare prieten" ca Ivasiuc, un "mare maestru" ca Ivașcu, iar în ultimul deceniu de dictatură a căutat ocrotire la... Gogu Rădulescu!, a fost consiliat de Zigu Ornea, cel care îl introdusesse, la sfârșitul lui iunie 1900, după Marea Mineriadă, la Iliescu, cel cu sânge pe mâini, altfel "Om cu o mare"...

Asta-i cu prietenul Bedros: armean cinstit, dar mult mai cu modestia, vorba Grecului.

Dau, în *România literară* nr. 10/ 2009 de "Exilul, după exil" de Alexandra Ciocârlie (am cunoscut-o, cu jubilație - prin telefon):

"(...) Cât despre P. Goma, el nu s-a întors nici măcar în vizită. Fără a mai avea familie sau prieteni în România, conștient de ranchiuna și invidiile reciproce dintre cei rămași acasă și cei plecați în străinătate, el n-ar fi revenit decât pentru cărțile sale (între noi a coborât un zid: timpul. Și nu doar timpul - al nostru, paralel; al fiecăruia, separat - dar mai ales resentimentele. Ei: geloși pe mine - că am plecat, i-am abandonat; eu: gelos pe ei - că au rămas, astfel abandonându-mă - J1, 201; vezi și J2, 188, 190). Socotind că distanța dintre exil și țară era de nedepășit, el n-a mai văzut în România patria lui (deosebirea dintre noi este nu doar consecința îndepărtării geografice (așa credeam eu că este exilul - față de ne-exil), ci una mentală - J1, 287; vezi și 270). Și-a dat seama că un dialog cu cei care n-au cunoscut experiența exilului ar fi cu neputință de stabilit din cauza învinuirilor reciproce (ne acuzau pe noi, exilații, că suntem resentimentari, în fapt se lăsau resentimentului lor, de "rămași", de nefericiți care nu pricep cu niciun chip de ce "ieșiții", "liberații", nu se mulțumesc cu ce au câpătat (!) - J3, 11; vezi și 30). A înțeles că se afla într-o situație paradoxală: în timpul comunismului, i se interzicea să revină în țară, ceea ce își dorea cu ardoare; mai apoi, lucrul a devenit realizabil, dar îi

dispăruse orice imbold de a-l împlini (cât timp exista Ceaușescu - deci întoar-cerea noastră era imposibilă - era posibilă, în dorință. Acum, că este posibil, nu e posibilă: nu există dorință; nu mai există - J3, 179).”

Marti 28 aprilie 2009

Ieri am primit de la Rodica Drăgan ultimul text transcris. Azi Filip urmează să-l prepare pentru a fi trimis Floarei Bălănescu.

Să vezi și să nu crezi: Ion Groșan s-a trezit (*Ziua* de azi) din somnul cel de moarte, ardelenesc și a scris, el cu mâna lui, cu ochii cârpiți, o chestie despre Alexandru Vakulovski. Despre scriitor, nu despre Basarabia. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Iar am avut gură spurcată, n-aș mai fi avut! Bășescu l-a tras după el, în haznaua tricoloră și pe Diaconescu: până sâmbăta trecută ministrul dădea semne că va face, că va drege. Se vede că Șeful l-a chemat la ordine (Ordinea Kremlinului). Afurisitul de Bășinescu!

Miercuri 29 aprilie 2009

Deși ne aflăm la sfârșit de lună, Xiti zice: 80 vizitatori (dintre care 7 basarabeni).

Am vrut să copiez și “Sictiria. Tărâmul dintre pierderea de sine și pierderea speranței” de Flori Bălănescu, apărut în *Timpul* 3-10 mai; însă... e în pdf și nu se poate copia. O să i-l cer într-un cod copiabil. Același lucru mi s-a întâmplat cu textul “Paul Goma - 32 (I)” de Daniela Sitar-Tăut, apărută în *Nord li*.

În *Ziarul* de Iași Bogdan Crețu publică:

“Cit de pline sint sertarele literaturii romane?”

Cum se justifica aceasta inconsistentă a literaturii scrise împotriva regimului comunist? Cum rămâne cu "onorul" scriitorului roman?

Imediat după 1989, o mare speranță, dublată, uneori, de o utopică încredere în ceea ce sertarele scriitorilor romani ar fi putut ascunde, a marcat orizontul de așteptare al cititorilor familiarizați cu literatura română postbelică. Manuscrisele pe care tiparul nu le îngadise din cauza cenzurii ar fi așteptat rabdatoare vremuri mai prielnice la adapostul simbolicele sertare. Ei bine, nu a fost nevoie de prea mult timp pentru ca speranța și încrederea să sucombe în dezamăgire. Putine s-au dovedit a fi operele scrise sub comunism și rămase nepublicate, apte să schimbe ierarhia literară. Inventate uneori ad-hoc sau macar ajustate post ludum, se înțelege, tocmai "în partile esențiale", producția literară care nu a avut privilegiul publicării sub regimul comunist s-a dovedit a fi mai degrabă o "literatură din sertare" (Cornel Regman), destul de inofensivă față de o ideologie pe care nu îndrăznește să o dezavueze

altfel decit in modul acceptat din strategii perverse chiar de cenzura, redus de obicei la parabola tulbure sau la mult gustatele "sopirle" care, oricit de fioroase ar fi putut parea, ramineau, totusi... "sopirle".

Exista, cum altfel?, si o opinie care combate aceasta penurie de opere de sertar. Dan C. Mihailescu isi sprijina, de fapt, intregul volum I al culegerii sale de cronici literare Literatura romana in postceausism. Memorialistica sau trecutul ca re-umanizare pe credinta ca marea sansa a literaturii noastre a fost chiar aceasta redescoperire a unor opere interzise inainte. De fapt, afirma el transant, nelasind loc negocierii, "sertarele au dezvaluit comori, umplind o biblioteca", astfel incit "memorialistica a fost - si este - la noi suprema revelatie culturala de dupa 1989". Si totusi, citeva lucruri se cer discutate. Nu orice opera nepublicata inainte de 1989 reprezinta o adevarata scriere "de sertar", asa cum pripit sau pur si simplu interesat s-a considerat o vreme. Cum o anumita ambiguitate planeaza asupra sintagmei, reproduc, in semn de neretinita adeziune, o teorie de bun simt, apartinandu-i marginalizatiului ieri, ca si azi, Paul Goma:

"Literatura de sertar era cea care: a) - prin ceea ce spunea (in scris) nu se arata in acord cu Puterea (or, se stie: «Cine nu-i cu noi e impotriva noastra»); b) - gasita la o perchezitie, ar fi provocat, nu doar arestarea si condamnarea autorului - «pentru agitatie publica», «pentru subminarea puterii populare» - dar si pedepsirea «detinatorului» (un prieten, un coleg, o ruda, o amanta); c) - fireste: un asemenea text nu era «de propus» editurii (deliberat am folosit singularul), deci despre existenta lui securistii nu stiau".

Daca acceptam o asemenea viziune (si nu vad de ce ne-am arata reticenti), nu ne ramine decit sa procedam precum Pristanda si sa facem bilantul, fara a pierde pe drum cel dintii (si cel mai important) termen al sintagmei. Voi selecta, asadar, cu, desigur, unele omisiuni, ceea ce cred ca e valabil estetic din intreaga productie "de sertar": din seria jurnalelor, cel al lui Nicolae Steinhardt, cel al lui Ion D. Sirbu, cel al lui Mihail Sebastian, cel semnat de Jeni Acterian si cel al lui Mircea Zaci. Formulele sint diferite, unele aduc mai mult a insemnari memorialistice ori chiar a eseu. Din zona autobiografiei si a memorialisticii sau a acestora travestite fictional, numele lui Paul Goma trebuie pus in frunte, alaturi de cel al lui Blaga, de luat in seama pentru Luntrea lui Caron, si de Petre Pandrea. Ion Ioanid este cel mai bun memorialist al spatiului concentrationar, alaturi de care Lena Constante, Florin Constantin Pavlovici fac o figura frumoasa. In proza, selectez Adio, Europa!, de acelasi Ion D. Sirbu, Gulliver in Tara Minciunilor, satira lui Ion Eremia, Biserica Neagra a lui A.E. Baconsky, Ultimul mesager, de Bujor Nedelcovici si unele romane ale lui Paul Goma, ultimele trei cazuri beneficiind de publicarea in strainatate.

Sint convins ca mi-au scapat destule titluri, dar nu atit de multe incit sami imblinzeasca scepticismul. Cum se justifica, prin urmare, aceasta inconsistenta a literaturii scrise impotriva regimului comunist? Cum ramine cu "onorul" scriitorului roman? Exista doua explicatii, ambele lansate, de-a lungul vremii, cu destula energie. Prima sustine hazardat ca scriitorul roman a putut publica tot ce a scris. Ca Cenzura era o institutie formala si ca existau metode de a negocia cu ea orice. Prin urmare, in Romania comunista scriitorii nu au avut motive sa-si pastreze operele in spatii securizate. O a doua ipoteza, mult mai credibila, acrediteaza ideea ca scriitorul roman s-a lasat "dresat" de regim si ca a invatat sa scrie in asa fel incit sa poata publica. Ceea ce este mai aproape de adevar. Pe de alta parte, este bine stiut ca la noi un fenomen de samizdat nu a existat, asa cum s-a intimplat, de pilda, in fosta URSS.

La început idolatrizați, disidenții au devenit, pe nesimțite, dușmani ai celorlalți intelectuali, căci nu au obosit să le acuze, uneori în tonuri patimase și comitând nedreptăți (dar nu de fond), lasitatea. Cazul lui Paul Goma, cenzurat de Nicolae Manolescu, este cel mai cunoscut. Nu aș spune nici ca Dan Petrescu, Luca Pitu, Liviu Antonesei, Dorin Tudoran au o poziție privilegiată. Ei ocupă o marginalitate către care au fost, ușor-ușor, împinși”.

Petru Ursache îmi trimite:

“La început a fost suferința

Era să spun: la început a fost Dostoievski. Prea adesea, însă, este invocat numele prozatorului rus, în teoria epicului, pentru capacitatea lui, neîntrecută de altfel, în a-și imagina ființa umană căzută în starea demonilor și a karamazovilor; pregătită, totuși, datorită unei fărîme de făptură creaturată rămasă în sine, să pornească din nou în căutarea adevărului de credință, pe scara suitoare a lui Iacob, speranța salvării persistînd chiar și în sufletele celor care s-au rostogolit cu durere pe treptele dantești ale infernului. Referința s-ar motiva prin firea lucrurilor: literatura concentraționară îl are printre precursori pe autorul scrierii autobiografice **Amintiri din casa morților**. Cititorul poate identifica aici elementele de fond și de formă care au intrat în configurarea stilistică a acestei categorii tematice, fapt resimțit pe parcursul generațiilor care au urmat. O analiză comparativă, punctuală ar fi lămuritoare.

Puteam spune, în aceeași ordine de idei: la început a fost Soljenițin. Se recunoaște, în unanimitate, că și acest scriitor rus se înscrie între marii cititori ai literaturii tip memorial și de rezistență, mai ales prin **O zi din viața lui Ivan Denisovici** și prin **Arhipelagul Gulag**. Prima - operă beletristică în accepțiunea consacrată a termenilor; a doua - „o încercare de investigație literară”, în baza documentelor de arhivă, a informațiilor orale și a experiențelor de detenție mărturisite de autorul însuși. Ambele intră în atenția istoricului literar interesat de practica artistică și de mișcarea de idei, ca și a justițiarului decis să întreprindă acțiunea grea a procesului comunismului. Rămîne de găsit explicația apariției literaturii de închisoare în Rusia țaristă și apoi sovietică, dar mai ales faptul că s-a extins peste tot în Europa „civilizată” și nu numai. Problema rămîne deschisă.

Pentru că am translat spre Paul Goma și spre **Gherla**, am constatat că suferința reprezintă un aspect caracteristic experienței românești în domeniu; suferința și năpasta. Împrejurările și vremurile ca vremi îi distanțează sensibil pe cei trei autori. Ei se apleacă asupra materiei umane aruncate în prăpastie, fiecare în parte fiind implicat nu numai accidental dar, mai ales, destinal în tumultul întâmplărilor tragice. De aceea, au fost nevoiți să-și modifice dioptriile, unghiurile de observație. Dostoievski, sub chipul lui Alexandr Petrovici Goreancikov, eroul din **Amintiri din casa morților**, viețuiește printre criminali de drept comun, unii dintre ei meseriași de temut, alții, victime ale unor întâmplări nefericite, regretabile. Vina este asumată numai la modul individual, firește, în măsura în care împrișinatul poate să se judece pe sine, asumîndu-și și, pe cît posibil, complexul de împrejurări date. Cititorul se lasă atras de capacitatea autorului de a scoate în relief tipologii, caractere, de a se desfășura în analize psihologice, pentru a se aproxima starea conștiinței vinovaților, raportul dintre bine și rău, dintre om ca ființă morală și animalitate. „Între altele, mărturisește personajul principal, în numele autorului însuși, voiam să cunosc neapărat toate gradele de osîndă și felurile de pedepse, toate modurile de aplicare a acestora și variatele nuanțe și procedee de executare, precum și ce spuneau deținuții înșiși despre toate acestea” (1.

Soljenițin reia „vina” (de data aceasta cuvântul trebuie pus între ghilimele), în corelație cu „ordinea socială” și de stat. Așadar, cuvântul „vină” trebuie marcat pentru că exprimă o falsă realitate. Personajele lui Dostoievski cad sub incidență juridică în chip motivat: un anume individ a ucis, așadar ordinea morală a fost evident agresată. La Soljenițin apare ca pretext „ordinea socială”. Dar nimeni nu poate dovedi juridic ori moral că ar fi fost încălcată. Totul se bazează pe improvizație, pe minciună, ambele instituționalizate, ridicate la politică oficială, teme al dictaturii și al liberului arbitru. Un exemplu convingător îl constituie tocmai „cazul” Alexandr Soljenițin: ofițer în armata sovietică, decorat cu „Steaua roșie” și distins cu gradul de căpitan de artilerie, se trezește în lanțuri și dus în Siberia, pe urmele lui Alexandr Petrovici Goreancikov, pentru niște scrisori interceptate de poliția secretă unde tînărul erou pentru apărarea patriei sale își exprima anumite rezerve în legătură cu rigoarea disciplinei militare, cât și în privința dotării precare a propriei armate. Absurd. Un tribunal moral și drept, din contra, l- ar fi distins pentru intenții nobile.

„Vina” adusă, la origine, lui Paul Goma era aceea de „ungarist”; așadar, autorul se asocia fraților de suferință de la Budapesta striviți de dușmanul comun: bolșevismul (nu s-a văzut vreodată și reciprocă: un ungar generos și democrat să ia apărarea românilor, fie și formal, în împrejurări asemănătoare; și au fost multe.). Soljenițin detesta ordinea barbară impusă tocmai de compatrioții săi. El era victima iar călăul purta un singur și sigur nume: bolșevismul. Iată că relațiile interumane se schimbă: intră în rol ecuația călău-victimă. Juridicul și eticul își pierd suporturile de susținere naturală. Paul Goma s-a opus și se opune unei ideologii dușmănoase și distructive venite din afară, susținută de reprezentanți ai unei păтури extremiste și superpuse. Victima se cunoaște. În cazul de față și pornind de la **Gherla**, de la documentul scris, ea poartă numele Paul Goma. Victima este hăituită cu strășnicie, pomenindu-i-se numele frecvent și denigrator. Spre deosebire, numele călăului nici nu trebuie pronunțat. Cine nu respectă consemnul riscă pedeapsă după pedeapsă, cum i se întîmplă și astăzi permanentului exilat de la Paris. Știm cînd a început suferința, în ce ne privește pe noi, românii, din ce direcție s-a năpustit răul ca o furtună. Știm și cine sunt călăii. Împotriva interdicțiilor de partid și de guvern, de „tribunal al poporului”, de „parlament democrat” ori de lojă secretă, numele făptuitorilor trebuie rostite. Este mai mult decît o datorie civică. Ea ne revine nouă, celor cu paguba și cu suferința.

Conștiință de martor

Portretul artistului, în general, capătă trăsături interesante în noua lui tinerețe, mai cu seamă în modernitatea postbelică, devenind aproape de nerecunoscut în raport cu legenda clasicizată. După cutremurele sufletești provocate de războaiele de dreapta- stînga și după grozăviile din lagăre, deportări și gherle, nu ni-l mai putem imagina pe poet înconjurat de muze și suspinînd pe sub balcoane; sau așezat cuminte la masa de lucru și visînd la lumi ideale sau utopice, cum își declară astăzi, cu avînt neorevoluționar și liber schimbist, „recentii”. Viața se revoltă în fundamentele ei, iar formele îndătinate de scriere nu pot face față apocalipsei care bate la ușă, decît căutîndu-și altă așezare. Ce mai înseamnă noțiunea de teoretician literar în sensul lui Boileau ori al lui Croce, ca să se (mai) poată vorbi nestingherit despre condițiile dramei, despre puritatea genurilor, despre formele posibile ale prozei? Vremurile și lucrurile au intrat într-o ordine anapoda, ca nimeni să nu întrezărească vreun capăt, vreun curs normal. Sintagma de vers „s- a întors mașina lumii” a devenit mai actuală ca oricînd. Teoriile de stînga au ajuns să-și facă de cap după căderea Cortinei de Fier. Ele se străduiesc din răspuțeri, și reușesc pînă la o margine, datorită seismului întretinut intenționat, să răstoarne, unde le merge, valorile

îndătinată, să semene neîncredere în puterile creatoare ale omului, să supra-solicite forțe oculte producătoare de haos. Minciuna se instalează în locul adevărului ca la ea acasă. Retorica bine meșteșugită ia ochii și mințile, face ca totul să pară în ordine, lustruit, corectat, aranjat; călăul de ieri capătă „față umană”. El își continuă meseria cu îndârjită nerușinare, în numele „progresului”, al „schimbării”, iar victimei i se rezervă partea suferinței și a batjocurei.

În aceste condiții, statutul scriitorului devine nesigur și precar. Individul, oricât de înzestrat ar fi, se vede nevoit să opteze între cariera ușoară de meseriaș al scrisului și calea anevoioasă, plină de riscuri întru cultivarea adevărului și a valorilor autentice. E mai comod și chiar postmodern să devii „om recent”, să aderi cu șiretenie la rețeaua de instituții oficializate și ideologizante, ispitit de glorie rapidă și zgomotoasă, decît să te menții pe verticala spiritului dinamic și creator. Pe acest fond, „trădarea intelectualilor” se intensifică, iar oculta știe să profite de acest fenomen regretabil de disoluție a umanului.

Din fericire, Paul Goma dovedește o mare forță de creație și de rezistență și reprezintă un încurajator reper orientativ. Sacrificiul de sine și nu trădarea l-a caracterizat în decursul deceniilor de înfocate bătălii de oștean al scrisului și al „drepturilor omului”, de unde ura de moarte a „secilor” de ieri și de astăzi, ca și a „prietenilor” de odinioară, transfigurați „după decembrie” în siniștri „directori de opinie”. Cînd autorul **Gherlei** se interoghează neliniștit, apelînd la formule de tipul „să nu-i tac – să-i netac”, rezultă că are cîștig de cauză grija lui pentru cunoașterea și transmiterea netrucată a adevărului. Nu o face de pe poziția unui doctrinar îmbibat de ideologie, cu gîndire jucăușă după împrejurări și la comandă. O face în nume propriu, cu zbucium și cu durere, dar și al tuturor victimelor care au trecut prin aceleași suferințe și necazuri, adică în numele adevărului unic și de neclintit. Este și statutul marelui scriitor: mărturisitor al adevărului și purtător (întemeietor) de conștiință. Să-l credem pe Paul Goma!

Epic și dramatic

Gherla, ca text, se dezvăluie cu oarecare dificultate la lectură, aceasta datorită caracterului mult elaborat al cărții. În ființa și în memoria autorului se află depozitată o mare cantitate de date și de fapte trăite, pe viu, care-l mențin într-o permanentă agitație, singura formă de eliberare fiind nararea și, eventual, repetarea lor. Nevoia de spunere (oral-scris?) se află în impuls, se resimte ca o necesitate vitală. Dacă biblioteca (- arhiva) ar fi singura sursă, cititorul ar avea motive să devină cîrcotaș în unele locuri. Luat prin surprindere, scrierea îi apare cu multe denivelări și involburări, într-o ritmică neobișnuită în raport cu documentele memoriale ori cu narațiunile de tip tradițional, calme și cursive. Doar la o lectură atentă, eventual repetată, se poate constata că autorul așază datele în forme meșteșugite cu intenție, fără a se abate de la subînțelesul lor prim, original. Aceasta, în fond, este o premisă a literarității, fapt cunoscut de cînd lumea. Dar cînd un anume autor rescrie propriile biografeme, ne putem aștepta să ne trezim transportați direct în spațiul literaturii; iar Paul Goma scrie despre sine ca și cum s-ar privi în oglindă. Face din cînd în cînd calea întoarsă pentru corelare și ordine, ca să nu se mai cunoască punctele cardinale ale oglinzii, statutul scrierii ca re - scriere, al surselor, al făptașului.

Repet: fiind vorba de literatură concentraționară, de pățania unui om, cititorul se așteaptă la o expunere liniară, organizată și suitoare punct cu punct. Asta nu se întîmplă nicăieri la Paul Goma, îndeosebi în **Gherla**. Pe primele două pagini (am în vedere ediția din 2008, de la „Curtea Veche”) se înșiră cinci secvențe de scriitură, distincte, adversative, în discontinuitate. Ele sunt

distanțate și separate grafic prin stelute, cuprinzând între 5 și 20 de rînduri. Luate în parte, fiecare secvență începe astfel: „A, nu! Nici chiar așa”; „Ba chiar așa!”; „Așa i se mai spunea secției a treia de la Jilava”; „A, nu, în jurul Bucureștiului nu se afla nici o colină...”; „Da de unde, graffiti! Nume și date, astea erau”. Așa se prezintă textul cărții pe aproximativ 50 de pagini, în fragmente individualizate, iar procedeul este reluat din loc în loc pînă la sfîrșitul gherlei. În mod paradoxal, fărîmițarea nu dăunează ansamblului. Din contra, se poate constata o tehnică a retoricului, destinată să întrețină starea de agitație, pînă la derută și insuportabil. Se anunță în mai multe rînduri povestea unei bătăi de pomină și cititorul este bombardat din toate direcțiile și pe tonuri dintre cele mai acute cu informații extrem de amestecate, neduse pînă la capăt, cum s-a întrezărit din cele cîteva exemple citate. Autorul pare să-și asume răspunderea comunicării prin subtitlul formulat, în paranteză, pe pagina interioară: dialog monologat. Dar bucuria ieșirii din derută este în mîna stîngă, pentru că formula dialogului rămîne indecisă. Uneori interlocutorul se simte în apropiere: „Asta ce întrebare mai e? Cum adică... Dar ce legătură are cu ce povestesc eu – nu, nu ne obligau să ne tundem, ne tundeau pur și simplu!” (p. 31); „N-aș zice. Ți-am spus că părea cam plictisit” (p. 45). Alteori interlocutorul este inventat pe parcursul „monologului”: naratorul se află stăpînit de o amintire de moment și, deodată, se vede îndreptățit să răspundă unei întrebări doar posibile, nu reale, ca unei voci din public: „Nu vorbesc de voi, Francezii, căzuți sub șarmul lor slav de la Marea Cotonogeaală încasată în 1812...” (p. 29); „Nu, soro: Ochișor e ardeleanul; Enoiu e olteanul – din Mușeteștii Gorjului...” (p. 33).

Și totuși intenția din subtitlu (dialog monologat) se împlinește binișor, ca permanentă provocare. Autorul se imaginează în fața unui auditoriu, prezent în clipa dată ori în perspectivă, ca să și-l asocieze în acțiunea comună de declanșare a procesului comunismului. Acuzele curg una după alta, fiind incluse în inchizitoriu instituțiile comuniste ideologizate și în gravă culpă juridică, factorii de răspundere la nivel de partid și minister și ajutoarele acestora, de la directorii de închisori la bătaușii de profesie; întinsa rețea concentraționară privită ca „celular mare”, la dimensiunea țării; adică regimul bestial de detenție care sfida, la comanda de sus, cele mai elementare drepturi ale omului. La drept vorbind, sunt capetele de acuzare în cazul unui proces real al comunismului. Autorul le formulează sistematic ori pe sărite, spre disperarea celor cu musca pe căciulă, în mai toate cărțile sale, din respect pentru om și pentru păstrarea vie a memoriei în ființa generațiilor. Se afirmă fără drept de apel conștiința lui de martor, răsplătită doar prin grea suferință. Nici nu există altă monedă. Pe acest fond al reînvierii unor drame cunoscute, răscolite frenetic și cu indignare, se desfășoară segmentul de supranarațiune care are ca obiect bătaia încasată de autor cu o zi înainte de a fi eliberat din închisoare. A fost trimis apoi în Bărăgan ca tot omul, cu domiciliu obligatoriu la Lătești. Dar asta este altă poveste și experiența de detenție continuă: de „celular mare” la noi, de „arhipelag” la ruși.

Partea introductivă a cărții (mai precis, anterioară secvenței despre bătaie) poate fi controlată și sub altă cheie. Să ni-l imaginăm pe autor că se pregătește de o expunere narativă în toată regula, fără artificii ludice. Într-un fel se lasă descoperit pentru a se înțelege că începutul este anevoios, că durează pînă intră în ritm, în normalitate. Terenul trebuie curățat cu grijă: sunt prejudecăți de combătut, imposturi și teze false, făptași periculoși ascunși sub masca nevinovăției. El are atu-ul martorului imbatabil, cu informația la zi. Din conglomeratul de date pe care le înșiruie în fața auditoriului real – fictiv, pregătește din mers o probă mai semnificativă: bătaia.

Decalogul deținutului

Într-un capitol din **Arhipelagul Gulag** (intitulat Anchetă), Alexandr Soljenițin enumeră și descrie formele de puniție aplicate victimei, obișnuite înainte și după spectacolul juridic de la tribunal. Un adevărat decalog: injuria, metoda sonoră, gîdilatul, stingerea țigării, închiderea în boxă, frustrarea de somn, obligația de a sta în genunchi cu orele, boxa cu ploșnițe, carcera, înfometarea, bătaia. Toate sunt la îndemîna anchetatorului, a directorului închisorii, a bătașului de serviciu și a tuturor de pe rețea, de la ministrul de resort la medic și la bucătar. Asasinatul și violul nu sunt interzise. Se execută tacit, cu îngăduință „de sus”. De regulă, făptașii primesc recompense: avansări, concedii, premii în bani. „Dar cel mai cumplit, din ceea ce pot face cu tine, este să te dezbrace, să te așeze jos, pe spate, cu picioarele desfăcute, pe care se așează ajutoarele (bravul corp al sergenților), ținîndu-te de brațe, iar anchetatorul – nu se sfîesc nici femeile – se așază între picioarele tale desfăcute și cu vîrfurile ghetelor (ori al pantofului), treptat, cu măsură și din ce în ce mai tare, strivește de dușumea ceea ce, cîndva, te făcea bărbat; te privește în ochi și repetă și repetă întrebările ori propunerile de trădare. Dacă nu apasă înainte de vreme puțin mai tare, vei mai avea încă cincisprezece secunde să strigi că recunoști totul, că ești gata să-i bagi în închisoare pe cei douăzeci de oameni pe care-i cer de la tine, ori să calomniezi în presă tot ce ai mai scump...” (2).

Nicolae Mărgineanu a reținut și el obiceiul anchetatorului, militar superior cu răspundere juridică, dar și al gardianului mărunt, de a-și lua victima în primire prin a-i comanda să se dezbrace. În mediul tradițional zicala: „a se descălța în fața cuiva” vizează orgoliul individului. Un bărbat pus în situația umilitoare de a rămîne gol în fața oricui, a unei brute mai ales, își pierde demnitatea și stăpînirea de sine; îl așteaptă înjurătura, ghiontul, îndemnul de a semna hîrtia compromițătoare cu textul ticluit dinainte. Soljenițin are în vedere o variantă a bătaii în forma ei șablonizată, fără elemente adăugate, stilistice. Ne imaginăm cu cîtă agresivitate brutele în cauză și stăpîne pe situație îi puneau pe „dușmanii de clasă”, foști ofițeri superiori, oameni politici, miniștri, etc., să-și scoată hainele la comandă. Mercenarii aveau fantezie în direcția răului. Statutul lor de slujitori diabolici le permitea să adauge amănunte picante la formele punitive citate de autorul rus, aceleași intrate în uzanță și la noi. Marea distracție, de dimineață, a lui Goiciu era să-i oblige pe doi generali bătrîni și bolnavi, în loc să-i trimită la infirmerie, să care tînetă plină și grea. Trebuia scoasă din salon, unde stătea peste noapte pentru folosul la grămadă, dusă departe și în grabă mare, pe culoare lungi și întortocheate. Bieții oameni abia se țineau pe picioare, iar din spate îi mîneau caralii cu bîtele ridicate. Dacă săreau stropi pe parcurs, nenorociții se aplecau să-și ștergă cu palmele ori cu hainele mototolite. La Pitești, bătaia devenise spectacol în toată regula. Țurcanu avea simțul ludicului și ținea morțiș ca momentul să se desfășoare după scheme sofisticate, stabilite de el, spre disperarea victimelor și marea satisfacție a torționarilor din echipă, care puneau spectacolul în mișcare cu dăruire dementă. Avem informații precise că torționarul șef de la Pitești, Eugen Țurcanu, primea instrucțiuni pentru aplicarea programului de „re-educare”. Dormea laolaltă cu victimele, în celebra cameră „4 spital”, ca să le aibă sub continuă supraveghere, dar, spre deosebire, avea putința să părăsească liber încăperea, vreme îndelungată; la întoarcere, de regulă, pune în scenă temele din program. N-ar fi lipsit de interes să se compare schema devenită clasică a pedepsei-bătaie din lista lui Soljenițin cu unele variantele aplicate de Țurcanu la Pitești. S-ar constata imaginația inventivă dar bolnavă a torționarului român, mai ales în legătură cu ce s-a numit „ulița verde”, formă de tortură cunoscută încă de pe vremea lui

Dostoievski, adică trecerea victimei „între garduri de bîte”. Interesante ca scornire bolnăvicioasă erau și experimentul denumit „șerpărie”, „botezul lui Țurcanu”, etc. Virgil Ierunca le are și el în vedere când scrie: „A fost practicată toată gama – posibilă și imposibilă – a torturilor: diferite părți ale corpului erau arse cu țigara, au fost deținuți cărora li s-au necrozat fesele și le-au căzut cum cade carnea de pe leproși. Alții au fost obligați să mănânce o gamelă de fecale și, după ce o vomau, li se înfunda voma în gît” (3. Goiciu, sinistrul director al închisorii Gherla este frate geamăn cu Țurcanu, amîndoi amatori de spectacole și de scene tari, amîndoi înconjurați de ajutoare, unul mai aprig și mai inventiv decît altul.

Cînd cititorul lui Paul Goma întîlnește fraza-program: „Vreau să spun: cum am mîncat bătaie, cu două zile înainte de liberare”, receptează un enunț în literaritatea lui simplă. Pe parcursul lecturii, mai ales dacă stăpînește și alte titluri de scrieri despre fenomenul concentraționar în general, aparentul incident promis spre evocare capătă o dimensiune neașteptată în plan dramatic și existențial. Abaterea de la șablonul amintit (după Soljenițîn, Mărgineanu, Ierunca) înseamnă fie pățanie proprie (tragică și), de martor, fie meșteșug scriitoricesc, memorialistic ori ficțional. Paul Goma cultivă aceste aspecte. Dacă Eugen Țurcanu și-ar fi așternut pe hîrtie partea sa de implicare în „fenomenul Pitești”, ne-ar fi pus la dispoziție un document rarisim; și aceasta cu atît mai mult cu cît făptașul a fost și călău, și victimă. Nu s-a întîmplat pentru că, printre altele, organele au avut grijă să-l elimine ca să scape de orice probă posibilă. Paul Goma rescrie varianta ca victimă, patetic și dramatic. Agresarea fizică, dacă la asta se reduce bătaia, are urmări apăsătoare, însă, pînă la urmă, suportabile. În practica rusească din istoria penitenciarelor, de la Dostoievski la Korolenko, deținuții de drept comun încasau pînă la 2-300 de lovituri de ciomag, prin prevedere judecătorească, nu după capriciile vreunui slujbaș oarecare. Victima își lua locul în colonie, fără să mai întîmpine neplăceri de altă natură. La Pitești ca și la Gherla, partea greu de suportat era aceea a spectacolului fie că avea ca pretext o simplă punere la colț, un „gîdilă” ori o bătaie în toată regula. Intrau în rol specialiști vestiți în lumea lagărelor, care în lovitură în plex, care prin iuțeala de bombeu bine plasat, care în aplicarea latului de palmă după ceafă. Urma veselia printre tortionari, ca parte a reprezentării, pentru reușita loviturii, laude și îmbrățișări, dar și momente de spaimă printre deținuții obligați să asiste, pentru a-și da seama la ce se putea aștepta fiecare, clipă cu clipă. Toate făceau parte din programul de „re-educare”. Uneori se aflau în preajmă și spectatori mai de „vază”, să privească de pe culoar, prin vizetă, Drăghici, Nicolski, Goiciu sau „profesori” de la „Ștefan Gheorghiu”, în interes documentar, să laude, de la catedră, în fața cursanților, viitori activiști de nădejde, justiția comunistă devotată intereselor clasei muncitoare. Să fi executat și Vladimir Tismăneanu asemenea itinerarii de studii pe vremea cînd funcționa ca ideolog la aceeași suprainstituție „Ștefan Gheorghiu”? Sau cînd elabora, în colectiv și ca sarcină de partid, Micul dicționar social – politic pentru tineretă (Editura Politică, București, 1981). Scria cu entuziasm și dăruire în acea vreme despre ideologul suprem pe care, deocamdată, îl elogia de zor: „O contribuție de seamă la îmbogățirea marxismului au adus și aduc Partidul Comunist Român, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Politica P.C.R., Programul său de edificare a socialismului și comunismului în țara noastră sunt o pregnantă expresie a aplicării adevărurilor generale ale teoriei revoluționare, ale marxismului la condițiile concrete ale României. În epoca noastră marxismul cunoaște o uriașă răspîndire și exercită o irezistibilă forță de atracție, fiind expresia teoretică a proceselor revoluționare contemporane” (4. Sau în alt loc, unde lămurește, să înțeleagă tineretul, noțiunea de „comba-

tivitate revoluționară”. Citim la articolul respectiv, din pomenitul dicționar: „Componentă a conștiinței politice socialiste, atribut principal al profilului moral-politic al comunismului, al tînărului revoluționar, reunind fermitatea și intransigența în lupta pentru înfăptuirea idealurilor socialiste, pentru victoria ideilor materialismului dialectic și istoric, ale socialismului științific. În condițiile făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate, P.C.R. promovează însușirea și dezvoltarea concepției materialiste despre lume și viață a clasei muncitoare, organizează și îndrumă potențialul creator al maselor spre atingerea obiectivelor istorice trasate de Programul partidului, devenit program de acțiuni constante ale întregului popor”. Munca de coordonare a dicționarului și – a asumat-o un alt mare ideolog și revoluționar pe baricadele comunismului și neocomunismului, Virgil Măgureanu, nume total necunoscut la vremea respectivă, dar intrat după aceea în „istorie”. Necunoscute, dar viguroase în mînuirea limbajului de lemn erau și numele membrilor colectivului redacțional: Dan Cucu, Vasile Fronea, Grigore Georgiu, Istvan Gocella, Stelian Iordache, Mihai Milca, Vasile Morar, Ion Zară. Cine sunt ei? „Elitiștii” de ieri, firește, fabricanții de taină ai „disidenților” și ai „omului recent”. Contribuția lui Vladimir Tismăneanu la dicționar este masivă, totalizînd 69 de articole- temă. Pentru litera A, figurează cu Adevăr p. 12), Antropologie (p. 27), Autoconducere muncitorească (p. 37), Autonomie (p. 39), Axiologie (p. 44); dar scrie cu același elan și în cheie marxist – leninistă despre Combativitate revoluționară (p. 94), Comunism (p. 98), Conducerea și munca colectivă (p. 101), Conștiință socialistă (p. 129), Democrație socialistă (p. 165), Formațiune socială (p. 221), Imnul de stat (p. 240), Internaționalism (p. 252), Marxism (p. 280), Mișcare de eliberare națională? (p. 291), Progres social (p. 351), Revoluție social – politic? (p. 379), Socialism științific (p. 396), Stîngism (p. 407), Tratatul de la Varșovia (p. 427), Umanism socialist revoluționar (p. 435), Utopie (p. 443). Frumoasă recolt?! L-o fi recomandat pe autor să încerce aventura Raportului final, adică a procesului comunismului, „capodopera” vieții sale, cum s-a și lăudat în presă. Merge? Merge!

Nicolae Mărgineanu mărturisește că pentru una dintre anchetările sale a fost transportat la punctul sovietic de pe Șoseaua Kisselef. Acolo s-a trezit în fața unui grup de bătași care nu vorbeau românește. Erau șefii direcți ai lui Nicolski, Zeller Kohler, Beiner, Grümberg. Acesta din urmă „a plecat și el în Israel” (Nicolae Mărgineanu). Ceilalți, după îndeplinirea mesajului thanatic, în slujba clasei muncitoare și a cominternismului, care a primit distincții cu felicitări, care a fost pedepsit pe motivul că nu a depus destul zel.

Bătaia bine montată în spectacol și executată profesionist trebuia să capete aspect evenimential în viața de zi cu zi a închisorii în general și în existența deținutului în special. Pentru că Paul Goma a văzut caracterul spectacular al bătaii, de vitejie bolșeo-comunistă, a vrut să-i dea o notă pe înțelesul tuturor, reșezînd în pagină materia primă: grupul de bătași, Goiciu ca personaj principal, motor al conflictului, destinele năpăstuite ale deținuților, într-un cuvînt, călăi și victime, subiecte „clare și distincte”. Autorul asigură formelor ordine suitoare, în această latură de prim-plan a complexului narativ, cu punct culminant și deznodămînt - surpriză. Dacă, în anumite momente acute ale conflictului scriitorul inventează distanțări, pe calea epicului, regula se face simțită în folosul cititorului (- spectatorului), pentru a pune la încercare propriul registru emoțional. Și-a găsit locul în montaj și un intrigant, Barbu, deținut el însuși, dar pe post de turnător profesionist, antipatizat de toată lumea. Așa că acțiunea este pivotată și revigorată ca într-o veritabilă piesă de teatru.

Prima treaptă a scenariului propriu-zis, care include bătaia „de pomină”,

se constituie tot dintr-o bătaie, dar una „cum nu trebuie să fie”, mai curînd un simulacru. Experiența se încearcă pe aceleași victime, Klapka și Paul Goma, fără să ducă la „reușită”: nu corespunde nivelului cerut de fanatism și de cruzime. Tortionarul pe post de călău (Tudoran / Todoran) nu agreea, se pare, scenele tari. Se nimerise să fie ofițer de serviciu într-un schimb de noapte. Atunci se încinsese o ceartă între deținuți: Barbu – turnătorul, pe de o parte și Goma – Klapka, pe de alta. Supraveghetorul nu dorea să se implice prea mult. Ba părea să dea semne de complicitate, ba își permitea să glumească, ironizîndu-i pe bătaușii care l-au precedat. În această parte primă și „nesemnificativă” a bătaii, dialogul dintre executant și victimă se desfășoară în acești termeni:

„Klapka își lasă poalele zeghei în pace, își aduce mîinile în dreptul capului, pe dușumea.

«Gata ești?», întreabă Tudoran.

«Gata», răspunde Klapka, «Dar vă rog frumos să nu dați peste alea vechi...»

«Ai curu zebra - cin' ți l-a vîrstat?»

«Dom' sergent Cărciu».

«Se vede: lucrează Cărciu acesta, de parcă s-ar iscăli... Și – acum ce dracu fac, un' să dau, că nu mai am loc?!»

«Nu puteți da printre?», întreabă Klapka”.

Cei doi, Goma și Klapka, nu se arătau prea ofensați, păreau obișnuiți cu bătaia, o acceptau de nevoie, iar după încheierea neplăcutului episod au găsit cu cale să-și bată joc de toată întîmplarea, mai ales că se aflau în ajunul eliberării. Așa că bătaia propriu-zisă a fost refăcută în fapt, pe un portativ mai tensionat, cu schimbare de decor, de ton și de personaje. Prima variantă s-a desfășurat într-o încăpere închisă și la rezezeală; a doua a necesitat spațiu bine delimitat; a fost eșalonată pe etape și în acte construite cu intenție.

Dacă este să privim viața de detenție în generalitatea ei, ne-am putea permite să pretindem două tipuri de relații interumane, în curgerea lor „firească”. Pe de o parte între împričinați (fie de drept comun, fie politici) și administrație; pe de alta, între deținuții de toate categoriile, luați separat. Soljenițin observase: cel mai mare dușman al deținutului (căzut în starea de „sindrom Denisovici”, așa adăuga eu) este „colegul” de alături, de suferință. În această situație nimic nu mai poate fi recuperat, în plan moral, nici la politici, cu atît mai mult la răufăcătorii de drept comun. Apăruse, între timp, un personaj de care trebuia să se țină seama, turnătorul, creație a totalitarismului de tip comunist. Dostoievski îi prevestea apariția în figura lui A-v, individ real pe care-l cunoscuse îndeaproape. Nu-i dă numele întreg, dar comportamentul de colaboraționist și de turnător, trezea disprețul pînă și celor mai înrăiți pușcăriași de drept comun. „Era cel mai dezgustător exemplu de descompunere morală, scrie autorul Demonilor, de înjosire și ticăloșie la care poate ajunge un om; vedeai la el pînă la ce punct se poate șterge într-un suflet secătuit orice urmă de simț moral, și aceasta fără șovăială, fără căință. A-v. Era un tînăr dintr-o familie de nobili” (5. Scrierea autorului rus este un studiu de morală și de psihologie socială. Victor Hugo (Mizerabilii) era preocupat de „cazuri” (Jean Valejan), pentru a șoca din rațiuni pur literare; italianul Lombroso avea convingerea că răul se află întipărit pe chipul omului, ca o abatere de la natură, observație preluată și chiar generalizată în mediul juridic de la sfîrșitul veacului al XIX – lea, pentru spectaculoase efecte în sala de tribunal. În concepția lui Dostoievski, răul nu alege; dacă este încurajat, cum se întîmplă prea adesea în societatea modernă și mai ales „postmodernă”, face ravagii. Răul se arată a fi cea mai cumplită armă socială inventată de om contra lui însuși. „Vreme de cîțiva ani am trăit în mijlocul tîlharilor, al

ucigașilor, al ticăloșilor și al desfrânaților, dar n-am întâlnit în viața mea, la nimeni, un asemenea hal de decădere morală, de perversitate și cinism, de josnicie nerușinată”. Autorul se referă tot la A- v., strămoșul turnătorilor din literatura ulterioară de închisoare, cu extensiune, de fapt, și asupra „celularului mare”, pe țară. În timpul detenției lui Paul Goma turnătorul din spațiul strict concentraționar, ca și din „celularul mare”, se instalase puternic în tipologia răului, îndeplinea, la comandă, un rol eficace în planurile diabolice ale securității comuniste; cu atât mai mult cu cât reușea (ori era ajutat) să penetreze, în manieră mascată și fariseică, în orice parte a societății, în orice domeniu de activitate.

În Gherla, pe post de turnător de serviciu („cel mai dezgustător exemplu de descompunere morală”, cum ar spune Dostoievski) se află Barbu. Mica agresiune de cuvinte și de ghionturi pe care i- au administrat-o la înghesuială Klapka și Goma venea ca o răfuială bine meritată înainte de plecare. Cum am spus, Tudoran, om al „ordinii” însă conciliant oarecum, nu i – a dat lui Barbu satisfacție pînă la capăt. A făcut-o Goiciu, capul răutăților strigătoare la cer, vestit pe toată rețeaua de penitenciare din țară pentru grozăviile pe care le dezlanțuia, cu de la sine putere, la Gherla, fabrica de chin și de moarte pe care o avea în stăpînire absolută, sub ochiul îngăduitor al lui Nicolski. Paul Goma și Klapka au crezut, în naivitatea lor, cuprinși pe deasupra și de frisonul eliberării, că pot să-și permită mici figuri de stil în chip de rămas bun. Nu bănuiau că mîna lungă a „secilor” se întinde mult peste Gherla, în timp și în spațiu, Goiciu fiind doar unul dintre brațele Hidrei.

„Dulăii la lucru”

Am împrumutat acest titlu din Soljenițin (**Arhipelagul Gulag**, II, pp. 377-398). Motivarea formulei dată de autor: „Nu cu intenția de a aduce cuiva, deliberat, o ofensă usturătoare am intitulat astfel acest capitol, dar trebuie să ne menținem în tradiția lagărelor. Dacă stăm și ne gîndim, ei înșiși și – au ales acest destin: slujba lor e aceeași cu a dulăilor de pază și e strîns legată de cîini. Există chiar un regulament special al muncii cu cîinii și comisii întregi, alcătuite din ofițeri, urmăresc activitatea fiecărui cîine în parte, cultivîndu-i o întărire de înaltă eficiență. Și dacă întreținerea unei potăi costă anual unsprezece mii de ruble antehrușcioviene (alimentația dulăilor e mai consistentă decît a deținuților), atunci cît trebuie să coste întreținerea unui ofițeră”. Autorul vrea să spună că s- a ocupat de o sumedenie de probleme privind istoria lagărelor, înmulțirea și răspîndirea lor, administrarea și viața de detenție. Cunoașterea trebuie completată cu date la fel de utile și de sigure despre factorii de decizie și de execuție. Ei constituie, în fapt, cheia și lacătul problemei. Tocmai în legătură cu aceștia informația se obține cu mare dificultate. Documentele de arhivă zac la mare secret, presa vremii, intens politizată, îl pune pe cititorul de astăzi pe urme false. Rămîne să te întrebi dacă lagărele au fost o realitate, dacă deportări cu miile de nenorociți și de nevinovați nu trebuie puse pe seama elaborărilor ficționale, a unor experiențe istorice precare și neconcludente, dacă morții au fost morți cu adevărat; doar dreapta tinde, mai nou și la comandă, să se așeze în locul stîngii și invers. Sunt elemente de limbaj la îndemîna propagandistului de profesie care pledează pentru „corectarea istoriei”, în alți termeni, pentru absolvirea criminelor, ca răul să fie reluat de la capăt, cu alte măști și în altă gamă.

Un lucru ține de evidența evidențelor și nu-l pot nega noii falsificatori ai istoriei. Marea masă a dulăilor, violentă și costisitoare din toate punctele de vedere, era bine organizată pe funcții și grade, după modele împrumutate de la sovietici, oameni înaintați în experiență și campioni ai cruzimii. Unii aleși și cu răspunderi înalte, nu se arătau la vedere decît în momente strategice. Erau „marii mahări”, spune Soljenițin, „veritabili țari ai Arhipelagului”.

Despre ei se vorbea cu luare aminte. O „poză” a lui Bermann era purtat? cu fală de activistul de rînd, o „vorbuliță scăpată de Apeter” era întoarsă pe dos și pe față în ședințe de partid; despre „execuțiile Garanin” se vorbea cu admirație, pretinzîndu-se că mahărul în cauză făcuse „ordine” la timpul și la locul de trebuință. Astea se spuneau la suprafață, în chip oficial și moscovit, în auzul „celularului mare”. „Dincolo”, însă, în împărăția întunecată a gulagurilor, se știa că acel Garanin, „bîntuind prin lagăr, nu pregeta să scoată mause-rul și să tragă, cînd mutra cuiva nu-i era pe plac”. În aceeași ordine a răului sunt pomeniți, în Arhipelagul Gulag, Kașketin, Frenkel, Dzerjinski, Ejov, Beria. Ca mod de conduită: dacă cineva dintre „dulăii” de jos era „iubit de Beria” și de echipa lui, „trebuie că a fost o fiară de primă mînă”. Poate mai cunoscuți, fără denaturările presei oficiale, sunt dulăii de jos, de la directorul de închisoare la ultimul gardian salariat. Numele lor s-au aflat sub observația directă și continuă a deținuților, așadar informațiile vin „din interior”, au circulat în oralitatea de închisoare de la o generație la alta, au intrat în „istorie”. O precizare a lui Soljenițin se impune și aici: „...în cazul grangurilor de lagăr, trecuți printr-o riguroasă selecție negativă – morală și intelectuală -, similitudinea caracterologică e frapantă și nu vom avea, probabil, dificultăți în a le distinge trăsăturile fundamentale comune” (6. Cînd autorul rus încearcă să ilustreze răul prin nume ca Gromov, un maior care „era bolnav în ziua cînd nu băga măcar cîțiva oameni la BUR” (baracă disciplinară cu regim înăsprit) sau c?pitanul Medvedev, care își făcuse un foișor pentru a-i supraveghea personal pe deținuți, etc., înțelegem că mulți din rețeaua gulagurilor erau atinși de maladii mentale. Seria exemplificărilor poate fi extinsă și la noi. Nistor Chioreanu (în **Morminte vii**, Institutul European, Iași, 1992, p. 261) pomenește, de pildă, de un colonel Bercea, „una dintre fiarele cele mai feroce”. La raportul de seară avea obiceiul s-l terorizeze pe un anume subordonat cu întrebarea dacă și-a făcut „norma de morți pe ziua de azi”. Cînd răspunsul i se părea nesatisfăcător, „era vai de el!”. Și Ana Pauker, ne spune Nicolae Mărgineanu (**Amfiteatre și închisori**, „Dacia”, Cluj-Napoca, 1991, p.203) se arăta nemulțumită cînd afla că „«norma» celor omorîți cu foamea și cu frigul nu e satisfăcătoare”. Să nu uităm că avea funcția de ministru de Externe. Dar, cu voia Moscovei, stăpînea și „internele”, cu vîrf și îndesat, în compania lui Nicolski, Teohari, Drăghici, Dulgheru, Zeller, Kohler, Grinberg, etc.

După comportamente aberante se distingeau nu numai dulăii, formați și instruiți în direcția crimei, ci și monștrii, aceștia din urmă la o scară mult ridicată. Dulăul este un fabricat, un „școlit”. Monstrul intră într – o categorie de neînțeles. Cîinele se conduce după firea lui naturală, nimic de reproșat (din contra); fiara are regulile ei, dictate de condițiile sălbăticiei. Dulăul pune în act comanda ce i se dă și atîta tot; monstrul, însă, nu are termen de comparație, în afară de faptul că, uneori, ia chip de om. Dar să nu operăm discriminări forțate nedreptățindu-i pe patruzezi. În Tortura pe înțelesul tuturor, Florin Constantin Pavlovici are un capitol, Cîinii și caii, în care animalele se arată mai umane decît oamenii. Un cal, de pildă, nu execută comenzile aberante ale stăpînului: „Am văzut calul comandantului ridicîndu-se pe picioarele dinapoi, scînteindu- și potcoavele și doborînd cu copitele un om, fără însă a-l strivi sub copite. În șeaua lui se ținea falnic căpitanul Mălăgeanu, iar omul doborît era Păscăreanu, un camarad mai vîrstnic al nostru”. (Florin Constantin Pavlovici, **Tortura pe înțelesul tuturor**. Editura „Cartier”, Chișinău, 2001, p. 150 151). Între aceste marcaje de fond etologic se înscrie și personajul Goiciu, din realitate și din carte, împreună cu familia de monștri de aceeași măsură, Bermann, Frenkel, Antonov, Nicolski, Drăghici. Autorul Arhipelagului Gulag întocmește lista pentru sectorul rus, urmărindu-i pe cei

mai vestiți, pe ramuri de activitate și pe funcții: „Să contribuim la conservarea pentru istorie a numelor unor călăi de lagăr kolîmezi care nu cunoșteau (sfârșitul anilor '30) limite în exercitarea puterii și inventivitatea cruzimii: Pavlov, Vișnevski, Gakaev, Jukov, Komarov, Kudreașov, M. A. Logovinenko, Merinov, Nikișov, Reznikov, Titov, Vasili „Balamut”. Să nu-l uităm nici pe Svetlicinîi, faimosul torționar de la Norilsk, pe seama căruia zekii pun pierderea multor vieți omenești.

Va trebui să vină altcineva după noi pentru a evoca niște monștri cum ar fi: Cecev (mătrășit din ministerul de Interne al uneia dintre Țările baltice și instalat ca șef al Steplag-ului); Tarasenko (șeful Usollag-ului); Korotiîn și Didorenko de la Kargopollag; sălbaticul Barabanov (șeful Peciorlag-ului începînd de la sfârșitul războiului); Smirnov (responsabilul cu disciplina PeciJeDorLag; maiorul Cepig (responsabilul cu disciplina de la Vorkutlag). Simpla enumerare a acestor nume ar ocupa zeci de pagini” (7. Înțeleg aici un îndemn care nu trebuie să ne scape o clipă din vedere dacă vrem să ne restaurăm demnitatea de oameni, să ne păstrăm puterea întoarcerii cu durere spre înaintașii noștri care au suportat, nu se știe din ce motive, suferințe greu de imaginat. Cunoașterea corectă a trecutului istoric este condiția întemeierii liniștii noastre. Restul e crimă. Ca să nu se uite, Paul Goma a scris **Gherla**.

5. Dulăul Goiciu

Asemenea mai tuturor autorilor de literatură concentraționară, Paul Goma reține cu atenție aparatul de represiune, reprezentat de consilieri ministeriali, chiar miniștri, directori de închisori, gardieni, torționari, informatori, spații concentraționare, programe de exterminare. Autorul dă întîietate aparatului opresiv ca punct de plecare și cauză a răului. Comportamentul inexplicabil de dur, pînă la patologic, vorbirea încîlcită, bolborosită, primitivă lasă loc unor exerciții stilistice și forme literare ce se mută contrapunctiv între realismul cotidian și fabulos. Goiciu este și dulău și monstru. Cum au constatat și alți autori de literatură concentraționară, starea lui naturală e „ura” în acțiune, dorința aprigă de zdrobire a „celuilalt” cu violență și cu jubilație. Este fișa caracterologică pe care i-a făcut-o Paul Goma în **Gherla**. S-a răzbunat? L-a „ne-uitat”? În acest înțeles, un anume palier al ansamblului epic reprezintă punerea în scenă a des pomenitei bătăi „stil Goiciu”, de la rostirea de fraze de amenințare, pe diferite tonuri, pînă la pregătirea echipei de bătauși, specialiști în știința morții și aducerea victimei în stare de inconștiență, așa cum i s-a întîmplat autorului însuși. Între aceste secvențe au loc, așa cum am mai spus, largi digresiuni, excursii imaginative privind viața de închisoare, încît starea sufletească a participanților cunoaște diverse seisme, rupturi de nivel în planul cunoașterii și al existenței. Datorită acestor strămutări de ordini spațio-temporale, **Gherla** nu apare doar ca o evocare a anilor de detenție, tip jurnal, iar Goiciu se relevă ca o apariție surprinzătoare, șocantă, dominînd cu autoritate de dulău și de monstru de poveste universul psihic și mintal, atît al cochepierilor versați în rele, cît și al victimelor celor mai nevinovate. Bătaia și frica sunt surori. Una îi urmează celeilalte, după dispoziția torționarului. Dacă frica a luat un curs năprasnic, starea împricinatului intră în cădere iremediabilă. În asemenea situație, ciomegele intră formal în rol. Iar Goiciu este un mare maestru fie în fabricarea fricii, fie în mînuirea bîtei ori a pumnului. Începutul contează. Iată un dialog „de încălzire”, cu Klapka:

«Cum te cheamă pe tine, mă?

«Klapka Ferdinand, să trăiți.

«Ce-ce-ce nume-i ăsta, ce-ce-ce eș' tu de felu' tău?

«German.

Klapka a spus în șoaptă, dar Goiciu a auzit – era cu urechea la gura lui.

«Ger... Ceee?! Păi tu eș' hiclerist, nazist, fascist sadea, ' tu-ți dumnezeii

mă-ti, tu i-ai omorât pe tovarășii noștri de alte naționalități la Aușviț!

«Dom' comandant, eu... încearcă Klapka, dar Goiciu nu mai putea fi oprit:

«Uite explicația! Că-i neamț, de-aia! E-haaa, păi lasă, neamțule, că-ți scot io Aușvițu pe nări! Și pe urechi!

«Sunt șvab, dom'..., apucă Klapka să strecoare” .

Și un pasaj, tot de „început”, cu Goma, în aceeași secvență narativă:

„Stăteam cu mâinile la spate și cam într-un peș. Se uită la mine, se uită... Constată că stăteam «nereglementar», constată și că eu constatasem că el constatasem...”

«Bă studentule, zice el după o vreme, tu armată ai făcut?

«Nu, zic.

«N-am făcut armată, să trăiți! – așa se zice!, intervine Șomlea cel Bătrîn, ofițerul de serviciu proaspăt intrat în schimb.

Eu tac. Rămân tot pe-loc-repaus, carevasăzică ținând mâinile la spate și cam deșelat.

«Ai făcut armata?, mă întrebă Șomlea, ca să verifice dacă învățasem lecția.

«N-am făcut, zic.

«N-am făcut, să trăiți, așa-i formula!, strigă Șomlea vînăt.

«Dacă n-am făcut armata, nu cunosc nici formula.

Goiciu se uită la mine, lung, cu pleoapele apropiate... Începe să zîmbească.

«Păi, da! De un' s-o știi, dacă n-ai făcut armata! Se apropie, mă bate ușor pe umăr: Da las' că nu-i nimic, mă băiatule, poimîine, din poartă, cum faci un pas ca cetățean liber, cum tre' să-ți faci datoria de onoare! Pînă poimîine ești bandit, da' de poimîine o să ți se dea cinstea de onoare”.

Cei doi deținuți căzuseră într-o adevărată cursă. Ei nu știau că în istoria detenției au fost momente cînd victima, dacă nu cunoștea regulamentul, nu se supunea ordinului dat, fie de directorul închisorii, fie de un simplu gardian risca să fie trimis în fața plutonului și împușcat pe loc. Informația pentru mediul rusesc o găsim la Varlam Șalamov. După „regulamentul” personal al unui călău, pe nume Garanin, un fel de Goiciu, „orice gest, cît de cît mai degajat într-un dialog dintre deținut și gardian” (8 constituia motiv de execuție pe loc. Klapka și Goma n-au suferit un regim atît de aspru, însă bătaia în pregătire a fost, totuși, pe aproape: soră cu moartea. Cuvintele blînde și prefăcute ale dulăului de la Gherla erau în firea personajului. Încă de atunci planul diabolic era deja stabilit, așa că fiara își permitea mici teatralisme, pe gustul său și al tortionarilor din echipă.

Nu numai Paul Goma, dar și folclorul de închisoare i-a fixat chipul lui Goiciu, de bestie, de comportament aberant. Uneori lua înfățișare omenească, derutantă, cu intenția de a se apropia de firea supușilor, dar nu se abătea de la linia înrădăcinată a răului. Un veteran de la Salcia, Florin Constantin Pavlovici, unde a împărțit ani de suferință împreună cu Ion Varlam, I. D. Sîrbu, Ion Omescu, lume bună, cum s-ar zice, reține o secvență narativă care circula prin lagăre. Se spune că directorul de la Gherla obișnuia să treacă prin celule pentru a vedea „cum se mai simt deținuții lui”. Odată s-a așezat la sfat cu un bătrîn care se apropia de suta de ani. Justițiarilor comuniști nu cruțau pe nimeni: țineau laolaltă, în regim de exterminare, copii de paisprezece ani (Ion Varlam) și bătrîni care atingeau veacul.

«Ce-ai fost la viața dumată, tataie? L-a întrebat comandantul.

Măgulit de interesul pe care i-l arată însuși șeful suprem al pușcării, omul s-a gîndit că la suta lui de ani, nu strică puțină linguşeală.

«Ceferist, dom' comandant.

Comandantul a sărit în sus:

«Te bag în mă-ta, banditule! Și tu ai trădat clasa muncitoare?!» (9.

Cînd dialoga agresiv cu Klapka, cu Goma, fiecare se aștepta ca vorba bună-rea să fie însoțită de o lovitură de pumn, din cele cu marcă proprie. Asta însemna și un nou curs imprimat bătaii ca eveniment „interuman” dar și narațiunii, destinată, în gîndirea lui Paul Goma, să cuprindă o întregă problematică a existenței. Lovitura vine ca fulgerată.

„Dar ce palmă! Nu eram un ageamiu, văzusem destule, pe unele le încasasem (îmi aduc aminte, de pildă, cu nemărginită admirație și cu ținere-de-minte – acesta n-a fost un contra-pleonasm – de labelle primite de la căpitanul Enoiu... Dar așa ceva... Dă-mi voie, dă-mi voie!). La dreptul vorbind, nu fusese palmă decît pe jumătate, cealaltă fiind croșeu. De dreapta. Ca palmă a plescăit; dar, fiind și croșeu (care, la rîndu-i ceda jumătate upercutului), l-a luat pe bietul șvab pe sus și l-a trimis tocmai între picioarele doctorului. Acesta, fără să-și despletească brațele, a făcut doi pași la stînga, așezînd cu grijă tălpile pe dușumea; poate ca să nu-l calce pe nenorocit, dar poate ca să nu-și murdărească încălțăminte. Ce lovitură, Dumnezeu mare, ce sca-toalcă! Ce precizie, ce adresă – fiindcă nu-l izbise (cel puțin în prima fază), ci îl agățase; lovitură asta, dracu s-o ia, intrase printre capetele noastre (al meu și al lui Klapka și, acolo, „între” se prefăcuse în... cîrlig – orientat spre sus – pur și simplu se strecurase între noi care stăteam lipiți. Pentru o lovitură de dreapta în mutra lui Klapka, numai directă ar fi fost posibilă – ei bine, Goiciu, fără să mă atingă pe mine...

«O lovitură lucrată, originală, frumoasă, eficace, chiar cînd e încasată, te umple de admirație - pe tine nu?»

Cu asta maurul și-a făcut datoria. Venise momentul ca alții să intre în rol, să continue opera după modelul cunoscut. Cu alte cuvinte, au intervenit prompt actorii Istrate și Șomlea, să încheie, după obișnuință, ultimul act al piesei. Ei au năpădit asupra victimelor, întrecîndu-se în a-și arăta știința, fiecare în parte. Inițiativa o are Șomlea cel Bătrîn, care, după o pauză anume calculată, pentru ca frica să le acapareze în întregime pe cele două victime, ordonă: „Tu și tu! Zeghea-n cap!” Se pare că era un limbaj de interior: însemna că bătaia își muta, într-adevăr, în altă parte scena de desfășurare, anume la zarcă. Formula „zeghea-n cap” era semn rău: Ea „anunța ceva cumplit: bătaia la zarcă. Acolo se «aplicau» pedepsele grele”. Zarca se afla într-o anume parte, mai secretă, a complexului de clădiri; se ajungea străbătînd curtea Celularului mare iar zeghea acoperea fața victimelor, ca deținuții aflați pe la diferite etaje să nu- i poată recunoaște pe cei duși spre supliciu și nici cum arată la întoarcere; dacă mai rămîneau în viață.

Și această parte a bătaii este narată „pe sărite”, adică între un ghiont și o sudalmă, pînă la punctul de ajungere. Paul Goma strecoară, ca și pînă aici, diverse secvențe din istoria și viața internă a închisorilor din România. De data aceasta interesul naratorului este să informeze în legătură cu un eveniment care a avut loc la Gherla și care a dat multă bătaie de cap autorităților, de la Zeller la Goiciu, unul evreu, celălalt bulgar. Este vorba de răscoala „frontieriștilor” din 14 iunie 1958. La aceasta s-au alăturat și „ungariștii” printre care, cu siguranță, și Paul Goma. Așa se explică dușmănia neostoită a lui Goiciu față de cei doi. Goiciu fusese implicat în primul rînd, și pe față, în potolirea revoltei și pedepsirea drastică a împričinaților, ajutat îndeaproape de către Istrate și Șomlea. Primul, un învățător recrutat și adus printre bătauși, îl imita pe consilierul ministerial Dulgheru (Duhlberger) în ținută vestimentară și în pasiunea pentru țigări de import, „a tras cu mitraliera în baricadă”, ca să poată ajunge la deținuții în revoltă.

Să se rețină neapărat că au existat multe încercări de revoltă în spațiul

concentraționar, fie cu caracter colectiv, cuprinzând grupuri întregi de deținuți (solidari, curajoși, disperați), fie ale indivizilor temerari care riscau să iasă în față cu răspundere și demnitate, devenind, astfel, adevărate simboluri ale rezistenței în conștiința majoritarilor. „Iată, de exemplu, cazul studentului Petre N. care a avut curajul să înfrunte pe ofițerul politic la sosirea dubei, în chiar gara din Gherla. Fu trimis pentru o lună la izolare cu lanțuri de zece kg. la picioare, în plină iarnă și cu regimul sever de care am mai spus. La expirarea pedepsei, ofițerul l-a întrebat dacă nu a regretat faptul de a se fi purtat obraznic cu el. «Nu prevede regulamentul vostru atîta pedeapsă cîtă trebuie să- mi dați pentru cît vă disprețuiesc». Ofițerul a scrîșnit din dinți și l-a lăsat în pace întorcîndu-i spatele” (10.

Solidaritatea Goma – Klapka, cel puțin disprețul lor atît de manifest față de Petre Goiciu, se înscrie în această ordine de idei, într-o tradiție cu rădăcini mai adînci, poate după modelul rezistenței masive din munți, poate din anii agitați ai copilăriei sibiene ori de la Mana-Orhei. Încă o dată: numai aparent **Gherla** vizează „o zi” din viața „banditului” Paul Goma, marcată de o bătaie la meserie. Pe un plan de adîncime, cum s-ar spune în naratologie, unghiul de observație se deschide în timp și în spațiu, dînd la iveală secvențe palpitate și caracteristice. În literatura concentraționară de la Varlam Șalamov la Dumitru Bacu, se spune că bătaia reprezintă sistemul cel mai complex al vieții de detenție. Pe de o parte ia forme dintre cele mai absurde, pe de alta, sfidează orice cod comportamental de natură juridică, morală socio-umană. La Gherla, unde s-a extins prima dată „experimentul Pitești”, bătaia s-a pus în practică „numai de dragul de a bate. Nu pentru a distruge o credință sau a o înlocui cu alta. Nu pentru a smulge secrete sau a desfigura sufletul. S-a bătut fără scop. Muncitori și studenți, elevi tineri, intelectuali sau analfabeți au fost chinuiți de-a valma; chiar cînd nu mai aveau nimic de spus, chiar cînd spusese mai mult decît făcuseră” (11. O asemenea „bătaie” i s- a aplicat și lui Paul Goma. Cartea nu descrie bătaia ca accident, nici ca „o zi”. Ea înfățișează un destin. Lectura reactualizează cuvintele lui Varlam Șalamov. Referindu-se la proza proprie, scriitorul rus, fost deținut politic și el, susține că Povestiri din Kolîma „reprezintă fixarea excepționalului în condiții de excepționalitate. Nu e vorba de proză documentară, ci de o proză trăită ca document, fără denaturările din **Amintiri din casa morților**. Veridicitate de proces-verbal, de relatare reportericească, ridicată la cea mai înaltă treaptă artistică: iată cum înțeleg eu munca” (12.

Un maestru de ceremonii aplică loviturile pe părțile de lucru ale victimei cu răbdare și cu zel, ca ele să devină semne de recunoaștere. Cine vede o mîna osificată, lăbărțată, umflată ori movalie știe prin ce etape ale suferinței a trecut nefericitul om. Este aici o mare glorie a tortiologiei. Nici Dumnezeu nu mai poate repara organul scos din funcție. Fascinanta broderie de semne înșirate savant pe suprafața corpului, trăsăturile fantastice de linii, desenele circumscrise în carne ca florile de gheață pe sticlă dezvoltă, ca orice limbaj autentic, atracții mistice între călău și victimă. Arătînd curiosului o zonă înflorată, victima recunoaște: Cîrciu (sau Șomlea, Vasea, Pop, Todea) este „călăul meu”. Să nu ne mirăm dacă în ziua eliberării unele victime se întorc cu afecțiune spre călăii „lor”. Cînd întîlnești o asemenea propoziție rostită a mirare și contempli formele artei răului, parcă-ți vine să spui, cu strîngere de inimă: pînă la urmă dracul a învins.

Și tot în aceeași ordine de idei, bătaia cu ciomagul diferă mult, ca de la clasă la clasă, de bătaia operată cu nuiua, fie ea cît de simplă, ruptă chiar atunci, la nevoie, din gard, dintr- o tufă, de pe cîmp, numai subțire și flexibilă să fie. Caligrafierile de pe fese sunt fine, fără denivelări grosolane, iar spațiul de lucru își păstrează capacitatea de a suporta o nouă și rafinată ins-

cripționare. Nimic de zis, mișcarea de ciomag este spectaculoasă și dramatică în bătaia „savantă” de închisoare (vezi varianta „ulița verde”), cu efecte psihice grozave, dar provoacă rupturi prea evidente și inestetice. Buca se denivează, netezimea ei cedează unui aspect accidentat și dizgrațios. Nimeni nu înțelege, decît cel în cauză, că fesa savant ornată a suferit incomparabil mai mult decît cealaltă, ciomăgită. Ar fi de trebuință un psiholog de bună credință care să observe mutațiile mentale produse prin tortura lentă și savantă a nuielușei; un sociolog pentru a constata creșterea masei de manevră, ca extindere a formelor și strategiilor tortionare; un economist care să arate categoriile de beneficiari și capacitățile de teaurizare ale acestora.

O paralelă între munca „artizanilor” corpului omenesc din închisorile comuniste, fie cu palma-cu sudalma, fie cu nuiaua-cu ciomagul și ceilalți slujbași și confrăți care și-au adjudecat ca zonă de lucru cultură română sub avîntul revoluției proletare și al luptei de clasă, se impune. Asemănările, pentru cine ar fi dispus să le vadă, s-ar ivi fără dificultate. Sunt de admirat, cu ochii uluirii și ai neputinței, jocurile acrobatice de gîndire venite de „sus” și care ating blînd și mlădios-melodios, ca o nuielușă subțire de alun; hărnicia cu care unii simbriași ai neadevărului, cu oastea lor de caralii slugarnici, se întrec în combinații de reasamblare a organismului cultural. Ca și dincolo, în temniță, pînă la schilodire.

Astăzi, în vreme postdecembristă, privim încă întristați și neputincioși, multele re-scrieri de opere și de chipuri, biciuite, flagelate, transfigurate, fără a le putea recepta ca „ale noastre”. Sunt lipsite de viață și de sens, mai ales în „istoriile” din ultima vreme. Singura soluție: să ne desprindem de călău; altfel spus, să găsim puterea de a învinge condiția de victimă din noi, chiar dacă riscăm să fim moralizați de actualii lideri de opinie instalați pe capul nostru ca educatori și re-educatori. Din păcate, încă ne aflăm sub zodia rea a Tribunalului Poporului. Blestemata instituție luase naștere postbelic, în 1945, cu scopul vizibil de a decapita grupurile reprezentative ale țării, militari superiori, oameni politici, savanți, scriitori. Cu timpul, s-a subdivizat în tribunale locale și în organizații de tip punitiv, continuînd acțiunea diabolică de desfigurare a etnicului, în straturile adinci din ființa acestuia. Bieții români își puseseră speranțe mari în mitul „venirii americanilor”, ca și în acel decembrie 1989. Nu bănuiau că „revoluția” nu era decît o formă mascată de punere în mișcare a aceleiași mașinării a morții, în forme mult mai sofisticate și rafinate. Drept urmare, victima s-a „înfrățit” cu călăul. Mai rău: a devenit propriul ei călău.

Petru Ursache

Note

1. F. M. Dostoievski, Amintiri din casa morților. Traducere de Nicolae Gane. Prefață de Ion Ianoși. Editura „Leda”, București, 2004, p. 236-237.

2. Alexandr Soljenițin, Arhipelagul Gulag I, 1919 – 1956. Încercare de investigație literară. Partea întâi și a doua. Traducere, note și tabel cronologic de Nicolae Iliescu. Postfață de Alexandru Paleologu. Editura „Univers”, București, 1997, p. 94.

3. Virgil Ierunca, Fenomenul Pitești. Prefață de François Furet. Ediția a treia. „Humanitas”, București, București, 2007, p. 52.

Mic dicționar social-politic pentru tineret. Editura politică, București, 1981.

F. M. Dostoievski, lucr. cit., p. 100.

Alexandr Soljenițin, Arhipelagul Gulag II, 1918 – 1956. Încercare de investigație literară. Părțile a treia și a patra. Traducere și note de Ion Covaci. Editura „Univers”, București, 1997, p. 380.

Alexandr Soljenițin, lucr. cit., II, p. 387.

Varlam Șalamov, Povestiri din Kolîma. Traducere, tabel cronologic și note de Ioanichie Olteanu. Prefață de Ion Ianoși. Editura „Minerva”, București, 1993, p. 51.

Florin Constantin Pavlovici, Tortura pe înțelesul tuturor. Editura „Cartier”,

Chişinău, 2001, p. 310.

Dumitru Bacu, Piteşti. Centru de reeducare studenţească. Cu o Prefaţă de Preot Gheorghe Calciu. Editura „Atlantida”, Bucureşti, 1991, p. 210.

Dumitru Bacu, lucr. cit., p. 165.

Varlam Şalamov, lucr. cit., p. 312.

Joi 30 aprilie 2009

După atâtea veşti bune - deşi nu toate copiabile în traista mea jurnălică - iată una proastă (mi-a trimis-o ieri o prietenă epistolară de la Chişinău).

Fostul meu prieten Vlad Socor a mai ouat un găinaţ.

În urmă cu vreo patruzeci de ani (atâta să se fi făcut de prin 1970?) mi-a fost şi el “elev la cursurile de comunism aplicat”, în cămăruţa de 2/1,80 de la anticarul Sterescu - unde, la iniţiativa Anei, povesteam (dar ştiu eu să-altceva?) cum e cu închisoarea, cum e cu domiciliul obligatoriu, cum a fost la Piteşti, cum a fost la Cedarea Basarabiei şi a Bucovinei, cum este când fugi de ruşi, dar te prind ciobanii români şi te dau legat ruşilor, cum e când ţi-e-foame, când ţi-e sete... Auditoriul era alcătuit exclusiv din fii-fiice de ştabi, cu toţii evrei. Vlad Socor a rezistat chiar şi la proba de foc: Piteştiul. Mi-a rămas fidel prieten şi în exil până... - până când? Nu cumva până în momentul în care s-a mutat de la München la Chişinău, după desfiinţarea Europei libere? Ba cam da, însă eu nu mai pot să precizez când. Abia “în semestrul al doilea” (sic), îndemnat de Ana, îi spusese ce ştiam noi, cei din afara Ghetoului bolşevic, despre tatăl său, odiosul întru toate Matei Socor, cel care, pus în fruntea Radiodifuziunii (împreună cu Anatol Vieru), a distrus Fonoteca Naţională, călcând în picioare plăcile din Fondul de Aur - se vorbea şi de cilindrii de ceară din Arhivă. Ziceam că în 1970 Vlad nu ştia nimic-nimic din faptele politrukului de tată - cu toate că... absolvise facultatea de istorie (care istorie?, atunci să fi înţeles el că istoria este o... “istorie” pe care o scrie Partidul - să nu se uite: şi Guvernul) şi care nu s-a demodat, vezi-o pe cea scrisă de Tismăneanu pentru uzul noului secretar-general Băsescu şi laudată de laudătorii Mihăieş, Patapievici, Gelu Ionescu, Liiceanuşi alte lichele.

Citindu-i producţiile pe hârtie, am dedus jocul dubios, devenit de-a dreptul murdar jucat de Socor - fiul - la Chişinău - ca “analist” (analist a ce?, analist al cui?)

Răspunsul îl dă el însuşi în articolul “Perspective din Bruxelles asupra relaţiei Bucureşti - Chişinău” din care citez un fragment:

“Sprijinul politic declarat de presedintele roman Traian Basescu pentru leaderii opozitiei din Chisinau, precum si intentia declarata de a acorda ceta-

tenia romana in proportii masive cetatenilor Republicii Moldova, sint privite foarte negativ la sediul UE. Prin aceste gesturi, si posibile actiuni preconizate, Bucurestiul face propria sa politica fata de Republica Moldova, fara sa se fi consultat cu UE, actionind in afara cadrului institutional al UE, si fara a coordona aceste initiative cu politica de vecinatate a UE”.

A ce miroase “discursul” acestui măgar? Nu direct, a căcat, “doar” a latrină de cazarmă.

Socor este, limpede, antiromân. Dar este el prorus? Nu prea, vorba relativizatorilor. Proamerican? Aparent, că doar americanii îl țin la Chișinău. Atunci ce, cu cine e Socor? Socor ține cu sine însuși (ceea ce nu însemnează că face ce face de capul lui, ci mai degrabă ce comandă comandarii telavivioți de la Washington).

Azi-măine fac optzeci (nu nouăzeci ?) de ani, sănătatea mea se scrie între ghilimele, fiecare sfârșit de lună este - de când, Doamne? - un prilej de panică, dar...

...Dar nu ne lăsăm! - aici o includ și pe Ana, fiindcă fără ea...

Nu ne lăsăm, nu mă las și nu mă las. Nu mă las.

De pe culmea vârstei mele (neobișnuită în familiile noastre) privesc în jos. Și ce văd eu, de sus?

Era cât pe ce să spun: nimica. Dar nu spun.

M A I

Vineri 1 mai

Nici azi nu am fost la defilare și voi fi aspru criticat în cadrul celulei de partid-și-de-guvern-măsii. Dealfel, singura “defilare de 1 mai” ne-a fost (pluralul indică întreaga familie a noastră, Filip în cărucior) în 1978, la Paris: ne adunasem sub lozinci care cereau liberarea arestatilor și internaților în azile psihiatrice din Rusia (pardon: URSS), Polonia și România.

Sâmbătă 2 mai

Cum se întâmplă în viață, nu doar cu egoiști ca mine: uți nume, fapte ale celor apropiați, tocmai pentru că sunt prea apropiați ca să fie văzuți... Asta-i o explicație rapidă și nu foarte adevărată:

Am omis să instalez în jurnalul pe aprilie textul: “Sictiria” de Flori Bălănescu. Poate și pentru că... apăruse înainte în *Timpul* lui Antonesei - gelozia, bat-o vina!

“Sictiria.

“Tărâmul dintre pierderea de sine și pierderea speranței

“În sictir este tratat scriitorul Paul Goma în România, adică golănește, oricâte sclipiciuri și fasoane ar atârna de brăcinarii vătafilor culturii. A spus Securitatea că nu are talent, deci nu este scriitor, apoi au colportat activiștii de pe ogorul literaturii, și-ai luptei umăr lângă umăr alături de securitatea poporului – săptămîniștii, rezistenții, dar și alții. Ce au decretat securiștii și tovarășii de la Cultură, au canonizat criticii literari. Se știe, avându-l în frunte pe Marele Critic de renume mondial, Ceaușescu însuși... Și-apoi, mai de gelozie mocnită – Goma fiind primul scriitor român care a avut nebunia de a-și trimite manuscrisele refuzate de cenzură afară, autorul primului roman românesc despre detenția politică, „singurul” Soljenițin al nostru –, mai de sictir, mai de sastiseală (Mai lasă-mă domnule cu Goma! Ce-atâta Goma!), de câr, de mâr, de nu ftiu cum, ne trezim după zeci de ani de comunism, aceiași ani în care unii au auzit despre Goma (de la Europa Liberă), dar nu au citit nimic scris de el... ne pomenim hodoronc-tronc cu o soțietate literar-culturală fli foarte academică sătulă și îngrețoșată de Paul Goma.

De două zile (aud fără să vreau din televizoarele date la maxim) pe toate canalele curg în neștire boceli despre moartea „omului de cultură” Ion Dolănescu, după ce, zile în șir, ajunsese într-o stare exasperantă din cauza fiicei președintelui, actuală și viitoare piatră de hotar a politicii românești. Oricâte erori ar fi făcut în viețile lor politi-

ce, Marghiloman, Take Ionescu sau Titulescu se răsucesc azi în mormânt. Ne place să facem litanii, să organizăm petreceri aniversare sau politice, dar fii să bocim, la înmormântări cu ștaif, eventual cu doliu național. Plângem până țâfnesc lacrimile din pietre și răbdările din mințile echilibrate. Ne izbim în fața camerei de luat vederi cu turul nădragilor de pământ, ne smulgem din cap părul (coafat în culise), facem un talmeș-balmeș, o telenovelă fără sfârșit! Acesta este, tragic vorbind, nivelul nostru cultural, în sens nerrestrictiv. Cei câțiva intelectuali și scriitori fabricați pentru export nu dau seama pentru părerea bună despre noi înșine, pe care o afișăm în momentele de grea „cumpănă” (cu mentalitatea asta am rămas și, din păcate, mulți „formatori de opinie”, „experți” și intelectuali de toată factura o întrețin). Piața și criteriile ei ne-au deturnat rațiunea. Îmi imaginez cu spaimă ziua, inevitabilă, când admiratorii de ocazie și minimalizatorii de totdeauna ai lui Paul Goma se vor întâlni prin studiouri și în paginile publicațiilor pentru a vărsa o „lacrimă sinceră” pentru „cel mai mare dizident român”..., iertându-i „păcatele”, că noi suntem un popor foarte iubitor, iertător și profund răbdător. Desigur, nu își va aminti niciunul câtă nedreptate i-a făcut poporul român, prin reprezentanții lui cei mai de seamă – intelectualii și politicienii – scriitorului și omului Paul Goma. Va fi, în sfârșit, concordie.

Și-atunci, nu mă miră deloc (evaluând istoric și circumstanțial „tematica Goma”) felul în care este tratat scriitorul, încă, refugiat politic: la un pol lipsa reacțiilor – la celălalt luări în vârful opincii autoritare, însă de o joasă speță stilistică. Între cei doi poli: o cazuistică amintind de mașinăria de propagandă ideologică. Divagații, permutări etc. În tot răstimpul scurs de la debutul seriei Goma la Editura Curtea Veche (noiembrie 2008), doar două cronici, scrise de Mihai Iovănel și Petru Ursache. O fi mult, o fi puțin, o fi relevant? Cu siguranță, are o semnificație: primul nu vine din „zona” Goma, celălalt e recognoscibil în apropierea sa. Două generații diferite, chiar două lecturi și expresii diferite. Ambele, însă, concordă în a-l considera un scriitor valabil.

Dacă uităm pentru o vreme umorile secretate de lumea literară (centrală, cu pârgھیile ei de presiune provinciale) și aruncăm o privire în... istoria recentă (de care, istoriile literaturii nu prea țin cont) o să dăm peste părerile unor oameni, căroră, măcar în primă instanță, le putem acorda credit.

În 1971-1972, apar multe cronici, ocazionate de traducerea romanului **Ostinato** [în germană și în franceză, nota mea, P.G.], în *Le Figaro*, *Le Monde*, *L'Express*, *Les lettres françaises*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung* etc., purtând semnătura lui Eugène Silianoff, Jacques Cabau, Dumitru Țepeneag, Hubert Juin sau Dieter Schlesak.

Până și acestea au fost puse de negatorii lui Goma pe seama momentului politico-ideologic, de astă dată considerând că a fost beneficiarul unor gesturi de „discriminare pozitivă”. La noi se poate spune orice, fără argumentare, tot afla cum poți distruge sau umfla în pene un scriitor cu armele „profesionale” ale criticului.

„Este de prevăzut că din cauza personalității autorului — Paul Goma a îndurat șapte ani de închisoare și de domiciliu forțat — și a subiectului romanului său, în care ni se redă experiența sa din lumea

concentraționară, se va vorbi de un Soljenițin român. În Germania, unde cartea a apărut cu titlul său original «Ostinato», este un lucru deja stabilit, cu toate deosebirile fundamentale dintre acești doi scriitori...

(...) Greutatea analizei — și uneori a lecturii — vine de la structura complicată a romanului și din câteva particularități ale formei. Acțiunea se desfășoară la nivele diferite cărora le corespund stiluri adecvate. Lungilor fragmente descriptive, foarte realiste, unde personajele se exprimă în argoul întemnițaților, le succed fără tranziție pasaje între vis și realitate...

În aceste pasaje anevoioase, autorul ajunge la distrugerea sintezei, fără îndoială pentru a reda mai bine climatul anihilant al vieții concentraționare.

Folosind în același timp povestirea la persoana întâia și vocea naratorului, autorul, ale cărui legături cu muzica apar foarte intime, se dedă la prestidigitații tipografice. Separă elementele unei fraze cu lungi puncte de orgă, de spații albe, sau comprimă mai multe cuvinte în vocabule bizare, care ne-ar aminti de Queneau, de n-ar fi tragicul situației.

Aceste procedee, cunoscute de multă vreme în Occident, regăsesc un fel de prospețime și chiar de noutate, la un scriitor a cărui sinceritate nu poate fi pusă la îndoială. Ele produc efectul, în indiferent ce țară comunistă, al unei inadmisibile îndrăzneți și ar aduce autorului lor acuzația de «formalism», una din crimele cele mai grave sub domnia realismului socialist. La Goma, această manieră se justifică prin înțelegerea unei lumi în același timp reală și halucinantă și nu apare mai puțin convingătoare ca descrierea pur realistă a lumii concentraționare a lui Soljenițin.” (Eugène Silianoff, *Le Figaro*, 5 noiembrie 1971)

„Cenzura română nu s-a înșelat. Ea nu-l condamnă pe Paul Goma pentru căutările sale estetice, nici pentru acuzațiile sale politice. Ea condamnă ironica disperare care justifică regimul printr-o metafizică a absurdului, inspirată de Dostoievski.

Di Ceașescu s-a recunoscut așadar în portretul Marelui Inchizitor?...

Cartea se impune și ar trebui să antreneze o reînnoire a interesului pentru literatura română, încă slab cunoscută în Franța. De ce oare atunci când Estul îl redescoperă prudent pe Dostoievski, discipolii lui trebuie să fie condamnați la tăcere?” (Jacques Cabau, *L'Express*, 6-12 decembrie 1971)

„Ostinato transformă inventarul intern al României staliniste din perioada de după război și până la suveranitatea relativă sub Ceașescu, în operă de artă aparținând unui cap traumatizat de dictatură. Trecutul prezentat de Goma vizează atât de evident prezentul, încât trebuie să te temi că acest prezent ar putea plagia cartea lui Goma, aruncându-l, cu autoritate, din nou, în celulă. Este vorba de un test din exterior în ce privește limitele conceptului cultural interior, mai ales acum, după măsurile înăsprite din iulie”. (Dieter Schlesack, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*)

Și tot așa, de-a lungul anilor și aparițiilor cărților sale în diverse limbi... cronici din care vedem că scriitorul este citit și luat în seamă în mod firesc. Cu adevărat interesați erau tovarășii de la DIE, care se

ocupau asiduu de dosarul de presă al scriitorului, chiar dacă acesta era unul informativ... Ei știau foarte bine că au de a face cu un „element” și dușmănos și periculos. În realitate, le-a fost foarte la-ndemână să construiască alibiul lipsei de talent, pentru că grădinarul își cunoștea marfa: scriitorimea română era un pământ bun în care scenariile diversioniste ale Securității aveau toate șansele să se prindă.

„Rezistența prin cultură” – un alt alibi, de data asta fabricat de către inteligența noastră – nu este decât un imens rictus în fața cenzurii, o anevoioasă, dar atât de transparentă, definiție a autocenzurii/ reeducării. Despre care Paul Goma a tot vorbit și vorbește, epuizându-se pe sine, fără a-și epuiza mijloacele, deși par atât de subțiri. Pentru că energia îi vine dintr-o încăpățănare consubstanțială cauzei pentru care a suferit toată viața.

Un mic fragment din textul Sandei Stolojan, *Gazette de Lausanne*, 8 noiembrie 1976, la apariția în traducere a romanului **Gherla**, este mai mult decât relevant:

„Anumiți romancierii din ultimii ani — și nu din cei lipsiți de talent — au elaborat, este drept, un stil abuziv, o rețetă pentru a vorbi printre rânduri. Rețetă subtilă, accesibilă numai cititorilor români, tot atât de prudenți ca și scriitorii lor. Dar nici un cuvânt nu a izbutit să spună negru pe alb, cu forța, adevărul crud.

Paul Goma a simțit nevoia să facă acest pas.”

Ce mai putem spera în această nebuloasă a conștiințelor, credințelor și mentalităților? Va veni poate și vremea când scriitorul și criticul își vor vedea cum se cuvine de menirea lor, care înseamnă, printre altele, scrutarea adevărului dincolo de micimile fiecăruia dintre noi, un minim fair-play. Se va întâmpla probabil atunci când vom ajunge să înțelegem că scriitorul și scriitura nu au doar rostul de a provoca plăcerea lecturii, sau de a împlânzi spaimile orgolioșilor.

Poate că este nevoie și de „cutremurul conștiințelor”, de „transformarea fapturii”.

Comentarii în *Apostrof* despre “Istoria...” lui Manolescu:

Iulian Boldea: *Apostrof* 1, 2009

“Ultimul capitol al Istoriei critice e consacrat memorialisticii (Memorialiști de ieri și de azi). *Cărți de memorii* (*Virgil Ierunca, Ion Ioanid, N. Steinhardt, Petru Comarnescu, Lena Constante, I. D. Sîrbu, Norman Manea, Paul Goma etc.*) găsesc în *N. Manolescu un excelent analist al stilului memorialistic și al relatării autobiografice în general.*” [Ia-auzi! “Un un excelent analist al stilului memorialistic și al relatării autobiografice în general.”... Ce se va fi întâmplat cu Iulian Boldea? A îmbătrânit începând de alaltăieri? n.m. P.G.]

Sanda Cordoș - în același număr:

“Sînt în dezacord cu judecățile de valoare făcute asupra romanelor lui D. Țepeneag („Romanele decepționează fără excepție”) și cu cele referitoare la romanul *Întîlnirea* („roman ratat”) și nuvelele („nu

prezintă, nici ele, vreun interes literar“ ale Gabrielei Adameșteanu. (...) Plasarea lui Paul Goma și Norman Manea în capitolul Memorialiști de ieri și de azi este, desigur, o șicană. Nedrept este autorul atunci când scrie că, la Paul Goma, „toate personajele vorbesc la fel“, când acesta are, dimpotrivă, indiferent de calitatea întregului, o ureche absolută” (...)

Luni 4 mai 2009

Azi, ca în fiecare dimineață (de luni!), m-am pregătit de lupta cea mare: or să văză ei, detractorii cum și cât și pe unde scriu eu - despre moarte. Începînd cu a mea.

După un sfert de oră - în care am cercetat cutia poștală, presa, Xiti - am constatat ca nu mai am chef de moarte. Deloc, deloc! Să mor, eu? Ba să moară *ei*, cei răi, cei dușmani! Nu-i suficient că agonizez de ani, de decenii? Ce ar mai putea adăuga moartea la peisajul meu funerar, cadavrulului viu al meu? Nimic. Sunt și, bruscamente nu mai sunt - simplu! (“ca bonjur”, adaugă românii instruiți”, dar de mod veche, ceștialalți fiind de modă americană, altfel spus: văcarică).

Așa că mă adun de pe jos și mă pun pe o aproximativă verticală. Și-mi zic, eu însumi, mie, eu, de capul meu:

«Atâta vreme cât în ritm bimestrial mi se adresează - prin internet, firește - povestindu-și viața împruțită, împruțitoare de student în România, întrebînd în general, nu pe mine în special, ce să facă - va trebui să mai rămân, să fac de gardă. Nu ca să dau sfaturi, ci să dau semne de viață - de altfel corespondenții mei îmi mulțumesc pentru că le-am răspuns la scrisori.

E foarte, foarte greu pentru ei, față de noi, la vârsta lor. Și chiar față de tinerii basarabeni, umiliți, bătuti, unii estropiați. Aceia aveau un ideal, un țel - și continuă să aibe, chiar înfrânți (aș zice: mai ales înfrânți - oricum aceia *au încercat*). Or ne-basarabeni au așteptat, așteaptă în continuare să le facă alții revoluția.

Marti 5 mai 2009

Hotarîre: voi transcrie eu textele programate, până la împlinirea primului volum. Nu e bine așa?

Miercuri 6 mai 2009

Azi se implinesc... câți ani?, mulți, domnule, de când mi s-a dat drumul din lanț, de la Ministerul de Interne, după a *n*-a rearestare, cea din 1977.

M-am străduit sa transcriu propriile comiteri. Am făcut un

text, pe al doilea l-am început și m-a fulgerat lehamitea.

Joi 7 mai 2009

Am reușit să termin textul început ieri (cel cu I.C.Drăgan).

De ce Dumnezeu îmi vine atât de greu să transcriu propriul scris?

“Represiunea de la Chisinau

condamnata în Parlamentul European

“Parlamentul European va dezbate astăzi în plen un proiect de rezoluție privind Republica Moldova în care sunt condamnate încălcările drepturilor omului, acuzațiile de implicare aduse României, impunerea de vize cetățenilor români și discrepanțele dintre raportul OSCE și rapoartele organizațiilor neguvernamentale privind fraudarea alegerilor de la Chisinau, conform proiectului de rezoluție.

Inițiativa rezoluției aparține eurodeputaților PPE José Ignacio Salafranca, Jean-Marian Marinescu, Charles Tannock, Alexandru Nazare și Petru Daniel Funeriu. Acest proiect de rezoluție comună a fost întocmit de europarlamentari aparținând grupului Partidului Popular European (PPE), al Socialistilor Europeni (PSE), de la Alianța Liberarilor și Democratilor pentru Europa (ALDE) și cel al Verzilor (Greens)”.

*

“Israelul a respins apelul lansat de SUA

pentru aderarea la Tratatul de neproliferare nucleară

Israelul a respins miercuri apelul lansat de un responsabil american pentru aderarea la Tratatul de neproliferare nucleară, TNP, considerând că acest acord este "ineficient", relatează AFP, preluată de NewsIn.

"Acest tratat și-a demonstrat ineficiența, nu a împiedicat țări ca India, Pakistan și Coreea de Nord să se doteze cu arma nucleară. În ceea ce privește Iranul, se poate vedea ce impact are", a spus un oficial sub acoperirea anonimatului.

"Este de necrezut că, în astfel de condiții, acest tratat poate fi considerat un atu ce ar putea modifica ceva în datele nucleare internaționale", a subliniat el.

Rose Gottemoeller, care reprezintă Statele Unite la o ședință de pregătire a conferinței mondiale privitoare la TNP, prevezută pentru mai 2010 la New York, a spus marți că o "aderare universală la TNP", inclusiv a Indiei, Israelului, Pakistanului și Coreei de Nord, rămâne un obiectiv fundamental al SUA.

Potrivit oficialilor israelieni, declarațiile oficialului american "nu constituie deocamdată vreo schimbare în politica Washingtonului". Fostul șef de cabinet al fostului premier israelian Ariel Sharon și-a exprimat îngrijorarea.

"Dacă aceste declarații ar reflecta începutul unei schimbări a politicii americane în acest dosar, ar fi ceva mai îngrijorător decât ne

putem imagina", a subliniat ea.

Potrivit cotidianului *Yediot Aharonot*, Statele Unite "au lansat o bomba, pentru prima data un oficial american a facut explicit referire la o capacitate nucleara a Israelului".

TNP a fost semnat de 189 de state, insa India si Pakistanul, ambele puteri nucleare, nu se afla printre statele semnatare, iar Coreea de Nord s-a retras in 2003. Israelul, care este considerat o putere nucleara, nu face parte din TNP. Z.O.

*

SUA denunta arsenalul atomic israelian

"Oficialitatile israeliene au fost surprinse si ingrijorate de declaratia facuta ieri de Rose Gottemoeller, adjuncta sefei Departamentului de Stat al SUA, Hillary Clinton, la tribuna Conferintei Internationale a celor 189 de state semnatare a "Tratatului de neproliferare a armamentului atomic".

Responsabila americana a solicitat Israelului, Pakistanului, Indiei si Coreei de Nord sa semneze acest Tratat. Ea a refuzat sa raspunda intrebarii presei daca Washingtonul va initia actiuni noi pentru a presa Israelul sa se alature comunitatii internationale care se opune proliferarii armamentului nuclear si sa renunte la armele atomice de care dispune. De aproape jumatate de secol, Statele Unite promoveaza asa-zisa "politica naiva" vizavi de arsenalul atomic israelian. In tot acest timp, Israelul nu a confirmat niciodata ca ar detine arme atomice. "Declaratia responsabilului american este surprinzatoare si ingrijoratoare. Niciodata americanii nu au cerut Israelului acest lucru", a declarat un oficial israelian. Observatorii politici si militari spun ca ar exista o legatura intre declaratia lui Gottemoeller si vizita actuala la Washington a presedintelui israelian Shimon Peres, precum si intalnirea Obama-Netanyahu, care urmeaza sa aiba loc peste doua saptamani. Tesu SOLOMOVICI, Ierusalim"

*

Magda URSACHE

Ard malurile Nistrului

„Din calidor se vede totul” Paul Goma

Unul dintre primele locuri pe lista cărților prohibite după „cotitura” de la 23 august 1944 l-a deținut **Ard malurile Nistrului** de Constantin Virgil Gheorghiu. Subtitlul volumului, Mare reportaj de război din teritoriile desrobite, explică intervenția agitpropilor contra martorului care străbate 2000 de kilometri de teritoriu românesc trecut prin foc de trupele sovietice în retragere. În prezentarea datată 9 septembrie 1941, Tudor Arghezi nota: „cu pana poetului scrie soldatul, soldatul în război”, poetul Constantin Virgil Gheorghiu și soldatul cu același nume fiind „cei doi camarazi ai lepădării de sine”. Ce vede reporterul sînt scene de apocalipsă: orașe devastate și incendiate (Soroca – ars, Bălți – ars, Orhei – ars, Chișinău – ars), altare transformate în closete, troițe cu Iisus frînt în două, ca pentru a fi răstignit a doua oară, fîntîni otrăvite, ogoare pîrjolate, depozite de alimente

secătuite pînă la ultima mîna de făină. La retragere, armata roșie a distrus deopotrivă instituții și gospodării umile, a preschimbat în grămezi de moloz școli și spitale, a aruncat în aer, cu dinamită, muzee și biblioteci, a împușcat țărani care-și strîngeau grîul de pe cîmp, „să nu se scuture pîinea”. Biserica regimentului 7 Vînători își schimbase destinația, devenind sală de divertisment: crucea de pe turlă, dată jos; în loc de ctitori, Lenin și Stalin; în loc de icoane, decorurile lui Jules Perahim. De la Paul Goma știu că Perahim a fost „comisar bolșevic în Basarabia ocupată în 1940 și, în România ocupată după 1944, persecutor și epurator nemilos al artiștilor plastici români”.

Mai ales morile, morile de vînt ale Basarabiei le plînge reporterul. Morile de vînt arse:

„Am avut totdeauna impresia că aceste mori de vînt, cu aripile lor uriașe și fragile, sînt niște făpturi vii, care apără tihna satelor, care străjuiesc porțile de pămînt ale acestor sate de pămînt, de pe Bugeac. Bolflevicii au ars însă toate morile de vînt (...).

Cînd au ars criminalii morile de vînt, flăcările lor trebuie să fi fost ca flăcările oamenilor pe care îi arzi de vii”.

După 28 iunie 40, *bolșevizarea Basarabiei* s-a făcut în forță, cu mitraliera. Trebuia zdrobit *culacul*, adică omul gospodar, prins și dus în Siberia, torturat înainte de execuție. Basarabenii, pe care Constantin Virgil Gheorghiu îi numește „oameni de pîine”, cuviincioși, cumsecade, credincioși, cinstiți, muncitori au fost împovărați de sinistrele „cote”, preschimbați în sclavi ai Gulagului. Singura alternativă: moartea. **Ard malurile Nistrului** se deschide cu **Drama lui Constantin Beccin**. Somat de primarul bolșevic al satului Feștelești să dea pentru stat „pînă mîine seară” 500 de ruble, sumă în plus față de dările achitate deja (toată recolta plus lucrurile din casă, vîndute, să poată acoperi birul) după ce colindă zadarnic satul pentru a afla banii, fuge ca să scape de arest și de deportare. Fuge printre ogoarele Tighinei cu poliștii călări după el și, cînd e ajuns din urmă, își taie gîtul „cu briceagul cu care curăța pomii și via”.

„O, dar dacă în Basarabia ar fi fost un singur Constantin Beccin!

Între Prut și Nistru au fost fugăriți, ca și Constantin Beccin, și mai grozav decît dînsul, sute de mii de oameni (...).

Drama aceasta au trăit-o toți basarabenii. Unii și-au pus capăt vieții. Cei mai mulți au fost prinși de bolșevici și coborîți în întunericul pușcăriilor, duși în infernul de gheață al Siberiei sau asasinați în camerele de tortură și execuție”. Fapt confirmat de istoricul Andrei Vartic, în **Cealaltă Românie** (Casa de presă Typodar Press – Ploiești, 2007): între '40 și '52 a dispărut din Basarabia un milion de oameni. Români. Trenuri ale groazei au cunoscut și evreii și românii: basarabenii trecuți prin răscolăcire, adică avere confiscată și deportare. Și nu relativizez moral Holocaustul, cum cred unii, prin compararea celor două cumplite tragedii.

Dar cînd n-a fost greu de trăit printre armistiții, convenții, antante și tratate, cum am scris în romanul **Astă-vară n-a fost vară...?**

La retragerea din Principate, în 1812, țarului i se lipește de cizmă o bucată de pămînt. Nimica toată, mai puțin de 40.000 de kilometri pătrați, dimpreună cu tot ce suflă. Jumătate din Principatul Moldovei.

În 1856, aruncă înapoi Moldovei, prin tratatul de la Paris, 30 martie, trei pumni de țărână, trei județe: Cahul, Cetatea Albă și Ismail. Luați-le voi! A, nu chiar de tot! Împăratul tuturor Rusiilor la cere iarăși și le și ia în 1878. Le ia nu de la români, ci de la turci, ca daune de război, pe motiv că Regatul Român a primit Dobrogea. Fapt confirmat de Tratatul de la Berlin, 1 iulie, același an. Ca și cum nu marele duce Nicolai implorase („Que tu désires faire”) ajutorul prințului Carol. Ca și cum nu românii luptaseră cot la cot cu rușii. Ca și cum nu ei fuseseră sfirtecați de ghiulelele și șrapnelele turcești, presărînd zece mii de morți pe șesul bulgar. Ca și cum nu țarul își dăduse cuvîntul de onoare că va respecta integritatea teritoriului nostru. N-a fost consecvent decît cu tradiția expansionistă a imperiului absolutist rus. Mai mult încă, a exclus România de la Tratatul de pace de la San Stefano. Asta a fost recunoștința muscalului pentru ajutor în războiul ruso-turc. Frontierele se mișcă, se tot mișcă sub nasul indiferent al Europei: „Eh! Polonia a pățit-o și mai rău!” Delta răzuie o bucată de pămînt. O dată cu ea, schilodește trupurile viilor și morților. La cheremul dălții, aceiași hăituiți ai re-re-reenexărilor și ai tratatelor de pace. Întru fruntariile mișcătoare, se nasc oameni care nu mai apucă să moară la locul nașterii. Cel ivit sub numele generic de român, înainte de 1856, în Ismail ori în Kahul, pribegește în 1878. Ce dacă la butonieră poartă „Crucea Sfîntul Gheorghe și-a României stea”? După alt război, cu alte jertfe, cu alte tributuri de sînge, e norocos dacă-și mai află frații rămași la vechea vatră. La cheremul dălții, pomul poate fi tăiat oricînd, înainte de-a da rod. Delta crestează cînd vrea ea. Deopotrivă, trupuri, grădini și morminte.

Ca prin miracol, în 27 martie 1918, Sfatul Țării a trimis Regelui Ferdinand telegrama anunțînd unirea Basarabiei cu România. A făcut să dispară „obstacolul” dintre cele două maluri „dintr-o sorbire”. Pentru ca în '40, după Ultimatum, să se formeze, iarăși, Convoiul. Același, alt Convoi de hăituiți, ducînd în spate toată enormitatea, toată cruzimea situației. Atîtea condeie l-au descris la fel: neapărat tăcut, neapărat sub burniță, neapărat poticnindu-se de întunericul încheșat. Bătrîni, copii, femei, bărbați, rostogoliți între armistiții, avînd ca viitor doar promisiunile convențiilor. Strînși unii în alții, cu umerii zdrobiți de poveri, înaintează căznit, se opintesc spre același punct terminus, România, uniți întru același reazim: limba română. Fiecare a lăsat în urmă o ușă neînchisă și morții fără lumînări.

În 1944, fălcile uriașe ale URSS și-au slăbit strînsoarea ca să se smulgă afară, din calidorul casei din Mana-Orhei, un copil. Așa a putut Paul Goma să scrie **Arta refugii**, a fugii și re-fugiului.

„Morală nu lucrează cu sau, ci, la nevoie, cu nici”, susține încă refugiatul din Belleville, în **Dialog** (cu Flori Stănescu, editura Vremea, 2008), punînd degetul pe răni. Și mă refer aici numai la una dintre ele: Basarabia. Trăiesc în două state nemții? Numai românii, după cîte știu, au două țări, ba chiar două diaspore: una românească, alta moldovenească. Și pentru că „din calidor se vede totul”, Goma promite și se ține de cuvînt:

„Voi vorbi cînd nu voi fi întrebat”. Mereu inconvenabil pentru dîmboviței și dîmbovițele (vorbele sale), care nu conțin să bage apă

în moara separatiștilor.

Și cîți „panglicari în ale țării care joacă ca pe funii” nu s-au găsit, din Parlament pînă-n paginile cotidianelor. Ca S. Brucan, profetologul, gata să dea alarma că Bucureștiul va pierde Transilvania – vrabia – cu ochii la cioara din gard, Basarabia. De reținut: cînd în septembrie 1991, România a recunoscut independența „Republicii Moldova” (eu scriu Republica Moldova între ghilimele), singurul „împotriva” a venit dinspre deputatul Claudiu Iordache. „Nu se pune problema dacă Basarabia este sau nu pămînt românesc”, se scria la gazetă. Dacă așa ar fi gîndit germanii, mai cădea zidul Berlinului?

Declarațiile rău-voitoare la adresa Basarabiei și basarabenilor n-au fost sancționate. La provocări s-a răspuns cu provocări: de la „Ce mai vor aștia? Au imn, au tricolor, au alfabet latin, ce mai vor?” la glumițe penibile ca „Vă ordon sugeți Prutul”. La teama oficialităților „Republicii Moldova” că România vrea să-i asimileze cetățenii (cei cu dublă cetățenie nu pot participa la viața publică, prin ukaz), discursul antibasarabeian a decretat că basarabenii vor cetățenie europeană, nu română, numai ca să poată munci în Occident; nu pentru că s-ar simți români, deși sondajele de opinie dovedesc exact contrariul. N-am procedat nicicînd radical împotriva celor care au desfășurat activități anti-statale, pledînd pentru federalizare. Este Unirea de la 1918 prezentată sovietizat în stînga Prutului, nici noi nu ne lăsăm mai prejos. Găsim cu cale ca de ziua Unirii din 1859 să scriem despre revolta separatistă a ieșenilor, din 3 aprilie 1866, organizată de antiunioniști ca N. Rosetti-Roznovanu (iar „roznovanii” se tot clonează) ori bifăm simpozioane mortăcioase/ mortifere pe tema aniversării a 90 de ani de la votarea Actului Unirii, din 27 martie 1918.

Gîlceava dintre cele două maluri au întreținut-o și criticaștrii declarînd literatura de peste Prut primitivă. Acuza de „orientare naționalistă” oarbă, demodată, caducă în ce-l privește pe Grigore Vieru a venit și dinspre Chișinău, și dinspre București. O turtă de Iași (e vorba de turtele care se dau de-a rostogolul, de la politica partidului unic la cea așa-zis „corectă”) susținea, nu mult după moartea lui Vieru, că poetul a înșelat Basarabia venind la București; adăuga că tinerii scriitori nu-i recunosc talentul. Și cîte personalități, ca Mihai Cimpoi, care avertizează că „nu-i de glumit cu etnia”, n-au fost denigrate, minimalizate, marginalizate...

În contrapartidă, moldoveniștii strigă că Jandarmul român e iarăși ante portas. Perioada 1918-1940 e numită în manuale „ocupația” României. Titlu din Istoria Moldovei de Vasile Stati (Chișinău, 2002): Războiul. Ciuma fascistă învăluie Moldova. De precizat că acest Stati, autorul scîrbavnicului dicționar moldo-român, a fost exclus din U.S. Chișinău pentru că a plagiat după un român. Fără să-l „traducă”.

Schimbarea violentă a etnoidenității basarabene, „cu tancu-n poartă” (îi mulțumesc lui Grigore Vieru!) a însemnat și falsificarea istoriei după teze de inspirație moscovită. Basarabia a fost prezentată ca un lagăr de concentrare, în perioada interbelică. Acuza: tarele guvernării de la București, fără a pomeni nimic despre modernizarea regiunii, întreprinsă atunci și numai atunci: cele 3 aeroporturi de la Chișinău, Cetatea Albă, Ismail, au fost construite în 1921, primul și în

1935, celelalte două. Ca și Facultatea de Teologie, în frunte cu profesorul preot Irineu Mihălcescu sau facultatea de Agronomie. S-a dezvoltat un excelent învățământ superior muzical. S-au ridicat Teatrul Național, Muzeul Național de Istorie, Societatea de Belle-Arte.

Istoriografia moldovenească a preluat de la agenții proruși ideea că funcționarii publici, soldații, jandarmii erau expediați în Nașa Moldova după fraude, încălcări de regulament ori dovezi de incompetență. Astfel de cazuri au fost, e știut. Ce nu se spune când se mediatizează abuzurile Brigăzii a III-a de Jandarmi, introdusă în 1918, e că 20% din efectivul ei provenea din Regat, restul fiind oameni de-ai locului. Și aici am să reproduc din Cealaltă Românie bancul de rîsu-plînsu repovestit de Andrei Vartic:

„Un ziarist îl întreba pe un țăran român din Basarabia:

– Îți plac rușii?

– Da.

– Îți plac românii?

– Nu.

– De ce?

– Fiindcă l-au bătut pe tata cu rigla la școală în 1937.

– Și unde-i tatăl Dumitale acum?

– Ehee, nu-i.

– Da' unde-i?

– L-au împușcat rușii în 1940”.

„Jandarmii băteau, iar NKVD-iștii împușcau”, pune lucrurile la punct Nicolae Dabija.

În **Ard malurile Nistrului**, Constantin Virgil Gheorghiu relatează: tinerilor basarabeni, care întrebau de ce Basarabia a fost livrată Kremlinului, li se răspundea că muncitorii au făcut revoluție, cerînd protecția URSS. Care, generoasă cum o știm, le-a dat-o cu vîrf și îndeșat. Cît despre rezistența la sovietizare, dincolo de Prut rămîne subiect-tabu. În **Osîndiți la nemurire** (1991), cercetătorii Petru Bunăcale și Andrei Calcea nareză un fapt cutremurător. Imediat după cedare, cîțiva tineri de 18 ani au îndrăznit imposibilul: să urce tricolorul deasupra orașului Orhei. Organizația lor a fost descoperită; în 31 mai '41 au fost torturați și împușcați. Dintre cei opt îngropați sub cîteva lopeți de țărîină și găsiți de un cîine, unul mai respira. A reușit să îngaime ceva despre crimă. Cartea asta n-am văzut-o în librării. Am aflat despre ea de la Dan Dungaciu (**Cine suntem noi?**, editura Cartier, 2009). Dar Radio Moscova, unde funcționau Valter Roman și subordonații, Leonid și Hermina Tisminețchi (Tismăneanu), pare a se auzi și acum.

Tot foarte tineri au fost și manifestanții din 6-8 aprilie 2009, cerînd refacerea hotarelor de la 1 decembrie 1918 și redobîndirea cetățeniei românești.

Ar fi atît de greu – întreb – să acordăm cetățenie română celor 800.000 de basarabeni care au vrut-o? Sau preferăm să încurajăm aberația ca basarabeni să se declare moldoveni sau români (minoritari)?

Și încă o întrebare: ministrul de Justiție Monica Macovei a certificat ori ba existența „Comunității Moldovenilor din România” (Iași), căroră președintele Voronin vrea să le acorde grabnic cetățenie, estimînd numărul lor la 10 milioane? Nu-i clar oare că existența unei „etnii

moldovenești”, chipurile discriminate, în România se trage din ideologia URSS de a numi Basarabia Moldova, cu gând de „reîntregire” cu partea de dincolo de Prut? Și n-a fost generalul Lebed înțepenit în acest proiect al Statelor Unite Ruse, unde să intre și „Moldova Mare”?

După cedarea Basarabiei din 28 iunie '40, populația n-a mai avut voie să utilizeze noțiunile de popor român și de limbă română. Prin decizia autorităților Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești (RSSM), s-a anulat identitatea națională; au fost interzise și arse cărți „cu litere burgheze, antisimite” (Paul Goma). Episodul „rugul cărților” din curtea școlii din Mana, 13 ianuarie '41 ar trebuie să figureze în toate manualele școlare, de pe cele două maluri ale Prutului, deopotrivă.

Bibliotecile au fost purificate de „literatura fascistă, dăunătoare”, adică română. Ele, cărțile, erau vîdate la percheziții la fel ca oamenii.

„Doamna Magda”, îmi trimite Andrei Vartic un mesaj, în 21 septembrie 2008, „La vama Leușeni au fost nimicite zilele astea 64 de titluri de carte românească, numai pentru că ele dețineau în denumire termenul român. Cărțile erau o donație a municipiului Călărași din România orașului Călărași din Basarabia. Masmmedia din România tace. Guvernul României tace”.

S-a spus că limba română, afla cum a dictat nauka din Velicaia Rasia, e diferită de cea moldovenească și asta se spune și acum. Las' că și Guvernul nostru, prin ministrul de Externe, Mihai Răzvan Ungureanu, crede și afirmă că basarabenii vorbesc românește, dar *light. Light Rumanian*. Cu chiu cu vai, s-a scăpat de chiriliță în 31 octombrie 1988, pentru ca în '96 limba oficială să nu mai fie cea română, ci moldovanca neaoșă. Impunerea cuvintelor rusești ori a arhaismelor omologate ca fiind ale „limbii moldovenești” a devenit o strategie care consumă energie multă. Pentru a face jocul Moscovei.

Împotriva acestei limbi artificiale ca și granițele, lingvistul basarabean Eugeniu Coșeriu s-a pronunțat net: limba moldovenească nu există. A o promova e „o fraudă științifică, lingvistică; „o absurditate și o utopie”, istoric, „un genocid etnocultural”, politic.

Că mentalitatea sovietică în zonă e încă puternică o dovedește și faptul (relatat de Mariana Codruț, în „Ziarul de Iași”, vineri, 1 mai a.c.) că pe vagoanele fostului Tren al Prieteniei, Chișinău-Iași, au reapărut inscripții în chirilice. Se va oficializa iarăși alfabetul slav, pentru limba statului moldovean? Vremelnic, n-ar fi exclus. Pe extern, președintele Voronin vorbește nu în limba oficială a „Republicii Moldova”, ci... rusește și tot pa ruski îi admonestează pe tinerii protestatari din 6-8 aprilie a.c., care se știu și se vor români și care uzează, ca să devină europeni, de argumentul etnic. Pentru Vladimir Voronin e umilitor să intre în Europa prin România. „E mai rău decît o cortină de fier”, s-a rostit indignatul preflădinte.

Pentru „forța a treia”, însă, cum ar spune Ovidiu Hurduzeu, adică oamenii noii generații, e calea dreaptă. Partea esențială a României, deghizată temporar sub numele de „Republica Moldova”, nu mai poate fi ținută departe de țara-mamă, nici de Europa. Tinerii nu mai vor asta. Și-i de presupus că ei vor pune capăt crizei identitare desfășurate de mult prea multă vreme. Dacă nu azi, cu siguranță foarte curînd”.

Vineri 8 mai 2009

Am terminat de transcris Scrisoarea (IV) către Noël Bernard.

Duminică 10 mai 2009

Am terminat de transcris și Scrisoarea către președintele Reagan. Mai am de lucru la cea adresată D-nei Mitterrand pentru a interveni în cazul Calciu.

Mărti 12 mai 2009

Am zăbovit atâta din motive de ne-sănătate, pe de o parte, pe de alta grație unor vești, în sfârșit, bune:

- Am terminat Scrisoarea către Danielle Mitterrand, cea cu care se încheie și volumul 1 din **Scrisuri**;

- **Săptămâna roșie** va cunoaște - cică - o ediție la Bacău (?);

- Mi-a parvenit - după încă o tentativă de expediere din partea lui Dumitru Ungureanu - volumul **Sinteze critice** de Nicolae Oprea, în care există și un text - destul de pozitiv, vorba Monicăi Lovinescu - despre mine;

- O solicitare de la Praga: să consimt la publicarea într-o revistă studentescă, *Plav*, a unui fragment din **Culoarea curcubeului**, tradusă în cehă (acordul se face cu cartea);

- Flori Bălănescu mi-a trimis o variantă a celor două părți a textului publicat în *Nord Literar* de Daniela Sitar-Tăut, despre **Dialogul** nostru - copiabil - drept care îl reproduc aici :

„NORD LITERAR”, anul VII, nr. 4 (71), aprilie 2009

Daniela SITAR-TĂUT : PAUL GOMA - 32 (II)

“Înainte de a-1 investiga asupra conaționalilor care merită să fie respectați, Flori Stănescu relevă și aspecte ale mentalității colective, potrivit cărora *Paul Goma se crede singurul român normal*”. Lista deschisă este destul de pauperă, dar infirmă verdictul că acesta „*atacă pe toată lumea*.” În prim-plan se află Vasile Paraschiv, muncitorul internat succesiv în spitale de psihiatrie pentru temeritatea de a denunța mascarada regimului totalitar, definit drept un *fenomen de normalitate*”. Sunt numiți ulterior, prin note lapidare care circumscriu viabilitatea includerii lor în acest catalog al probității morale sau fără vreo explicație suplimentară, ca urmare a notorietății sau expunerii destinelor acestora în cărțile precedente: „*Ștefan Negrea, înnebunit în urma torturilor aplicate de Măcelarul Enoiu de la Interne, în 1956, sinucis doi ani mai târziu, la Gherla*”; „*«piteștenii» Ștefan Davidescu, Romulus Pop (Bimbo), Șoltuz*”; „*Ion Ladea, Ion Omescu, Marin Cocioran*”; „*maiorul Vasiliu, aviatorul Tony Dușescu*”; „*prințul*

Alexandru Suțu, cu ofițerul de marină Bebe Nicolau, cu doamnele Maria Antonescu, Nadia Russo, Emilia Bratu, profesoara mea de armonie, contrapunct, instrumentație la «Conservatorul» din Bărăgan... Cu Mircea Stancu, Gicu Tudoroiu, Horia Florian Popescu, Horia (Horică) Popescu, Radu Surdulescu, Dan Stoica, Rusețchi, Mălinescu, Costică Iliescu, Păcuraru, Păuna, Mihai Serdaru, Caba..." în ceea ce privește enumerarea scriitorilor care beneficiază de recunoașterea intervievatului, autorul se mulțumește să-i includă doar pe cei trecuți în neființă ("*Fulga, Mazilescu, Turcea, Dimov, Valeriu Cristea, Lucian Raicu*"), motivându-și reticența nominalizării vivanților ca pe o tentativă de protejare a lor în fața „antisemitizării sălbatice, oarbe a holocaustologilor locali”.

În pofida faptului că primăria din Pitești îi promite un imobil [un apartament, nu “un imobil - ce să fac cu... imobilul? n.m., P.G.], Paul Goma dezvăluie, printr-un aparent paradox și prin extrapolare, că „*municipalitatea Cotroceni a refuzat să-mi restituie țara în care să-mi așez casa*”. Consilierii prezidențiali au boicotat perpetuu includerea acestuia în diferite comitete care studiază perioada comunistă. Analistul incriminează nu numai cabala, ci și motivațiile care au generat-o, relevând pârghiile de articulare ale acesteia atât în plan mioritic, cât și mondial. Astfel, în cazul „*comisiei Tăriceanu*” este semnalată incompatibilitatea cu Radu Ioanid, „*securist sionist consilier intim al consilierului neintim Marius Oprea întru ne-studierea întreg ei perioade comuniste din România, adică începând din 28 iunie 1940, adevăr neacceptat de Tel Aviv și de Washington*”. Tot problema evreiască îl ține departe și de „*Comisia Tismăneanu*” care ar fi periclitat, relevă cu ironie neagră scriitorul, Institutul Wiesel în integritate, ba chiar Holocaustul indigen culpabil de uciderea a 400.000 de evrei. Șarjele de sistare a intruziunilor ideatice gomiste se repercutează și asupra scrierilor lui, care sunt excluse din planul editorial al „*Fundației Culturale România*”.

Paul Goma revine constant la sublinierea statutului său atipic, de „scriitor-român-care-nu-există.” Dincolo de exagerarea prezentă în insolita sintagmă, autorul focalizează circumstanțele care au trenat, dacă nu chiar frânat, impunerea lui pe tărâm editorial. Rememorările converg și înspre detalieri care țin de laboratorul poetic auctorial. Recunoaște prob că nu face parte din tagma celor care-și elaborează strategic un șantier tematic și scriptural, dar că, în cazul său, raportul dintre eul biografic și cel livresc constituie un aliaj inseparabil. Nuanțând încă o dată distincția dintre un *scriitor* și un *autor de cărți*, analistul reproșează celui din urmă utilizarea logoreică a lexemelor, considerate drept un panaceu ubicuu, etalat nud, desemantizat, afirmație care-l apropie de estetica autenticistă profesată de scriitorii interbelici. Economia epică a volumului este densă în ceea ce privește destinul cărților lui Paul Goma, care fraternizează involuntar cu acela al autorului lor, prin cenzura, trunchierea sau amnezia la care sunt supuse. **Ostinato**, deși tradus în italiană pentru editura Rizzoli, va fi prezentat la Târgul de carte de la Frankfurt doar în variantele în franceză și germană. Abia după plecarea din țară află de la directorul editurii Suhrkamp și de la Claude Gallimard că Rizzoli se lasă mituit,

deși nu din motive pecuniare, de emisarii dictatorului carpatic, „Zoe Dumitrescu-Bușulenga, V. Căndea, Balaci, Mihnea Gheorghiu, Florian Potra.” Paul Goma relevă și faptul că unii intelectuali îi foloseau numele, în regimul anterior, pentru a-și asigura, prin intermediul Securității, voiajuri occidentale. Radiografiind „confrății de condei” care i-au sabotat și discreditat numele, Paul Goma îi îndosariază atât pe cei din perioada ceaufflistă, („D. Popescu-«Dumnezeu», Gafița, Ivașcu, Ghișe, I. Brad, Stroia, Romul Munteanu, Fănuș Neagu, Hobana, Ivasiuc, Țoiu, Bălăiță, Săraru, D. R. Popescu și celelalte lepre”), cât și pe cei de după 1989, foștii prieteni glisând degradingolant în tabăra adversă: „Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Liiceanu, Pleflu, Adameșteanu, Blandiana, Borbely, Mircea Martin, Manolescu, Iorgulescu, D. C. Mihăilescu, I. B. Lefter, Horia Gârbea”, vituperăți pentru eforturile de a-l incinera ca scriitor.

Amintirile fructifică atât perioada infantilă, cât și memoria recentă. De o vibrantă încărcătură emoțională este portretul realizat tatălui, relevarea acestuia convertindu-se și într-o diagnoză a tipologiei refugiatului basarabean-bucovinean, în a cărei familie ponderea responsabilităților este divizată egalitarist. Tatăl constituie entitatea dinamică, fiind asociat plecării, distanței, departelului: „la război, în deportare (în moarte), după mâncare”, adică „cel-așteptat și uneori întors”, în vreme ce mama este persoana statică, așteptândă, dar care preia toate atribuțiile domestice virile. Statutul privilegiat îl deține copilul, „Buricul Lumii”, care are menirea de a nara, de-a fi un cronicar al familiei. Venind dinspre general spre particular, Paul Goma povestește odiseea familială, circumscrisă dramei refugiatului, care are de înfruntat un dublu exil: prin dezrădăcinarea din locurile de baștină, dar și prin oprobriul fraților mioritici, retractili și elitiști în fața celor veniți din Basarabia. Inubliabilă este definiția pe care tatăl o dă poporului yankeu: „americanii sunt niște ruși cu mai multe stele pe drapel.”

Desele mutări amprentează și cimentează personalitatea individului, familia devine și mai unită, iar starea pauperă nu diminuează verticalitatea ființei. Tatăl, Eufimie, este cel care-i oferă cultura geografică și istorică, în vreme ce mama, Maria, îi stârnește apetitul pentru limba română, atât pentru „cea-corectă-ca-la-clasă”, cât și pentru cea curentă, cotidiană, al cărei vocabular era permanent îmbogățit de către aceasta, involuntar sau pentru a exprima mai pertinent mesajul. În pofida faptului că au un statut ingrat de refugiați, părinții vor face economii drastice pentru a-și ajuta fiul aflat în Bărăgan, cu domiciliu obligatoriu, prin sume care-i permit să frecventeze „Conservatorul d-nei Bratu”, unde studiază „(pe o pianină), armonia, contrapunctul, formele, instrumentația...” Muzica, deși nu regretă faptul că nu a urmat cursuri universitare în această direcție, constituie un ingredient omniprezent în scrierile sale, care îmbracă deseori o armură melodică. Romanul **Ostinato** devoalează, încă din titlu, tematica unicefală, reiterată obsesiv pe parcursul întregului tom. Astfel, creațiile aparținente „ciclului autobiografic”, **Patimile după Pitești** sau **Gardă inversă** sunt construite „după «sugestii» proprii formelor muzicale”, aspect nevalorificat nici de critica literară, nici de lectorul ale cărui carențe culturale fac imperceptibil un astfel de eșafodaj.

Tonalitatea nostalgică a amintirii, alături de focalizarea acidă a sinelui, se convertesc și într-un reproș la adresa adultului, care, referindu-se la părinți, nu mai știe „pe unde le-au fost împrăștiate oasele”.

Una dintre problemele cele mai des vehiculate pe parcursul acestui volum o constituie modul în care autorul, sub stindard securist, a fost diagnosticat de către exegeți drept un ins căruia îi este recunoscută disidența, nu însă și valoarea literară. Flori Stănescu evidențiază pauperitatea studiilor alocate scriitorului (noi știm că, în prezent, există cel puțin două teze doctorale pe cale de a fi definitive, monografiile dedicate lui Paul Goma, la Universitatea din Alba Iulia și la cea din Baia Mare!), evidențiind faptul că sentimentul matern le-a îndemnat pe femei să-l sprijine, aspect consolidat și de altruismul, mai pregnant în cazul acestora. Paul Goma le enumera pe cele care l-au susținut atât în regimul anterior, cât și după 1989. Deși nu eludează aportul lor în difuzarea scrierilor sale, autorul incriminează labilitatea acestora de a ceda influențelor anturajului. E salutată inițiativa Gabrielei Adameșteanu de a-l publica și comenta, a ardelencelor - Marta Petreu - amendată apoi pentru a fi ascultat de „sfetnicii - soții Ianoși”, Ruxandra Cesereanu, Nicoleta Sălcudeanu, Anca Hațiegan. Autorul denunță bolgia exegetică ale cărei tentacule vendetiste se răsfrâng și asupra celor care îl elogiază, cu atât mai mult cu cât interdicția disidentului perpetuu a venit încă din 1998, prin intermediul articolului lui Nicolae Manolescu, intitulat sugestiv „*Adio, Domnule Goma*”. Singurii „*purtători de condei care gândesc singuri*” din perimetrul românesc sunt, în opinia analistului, Ileana Mălăncioiu și Gh. Grigurcu, care se află într-o postură diferită tocmai fiindcă nu sunt servi ai imperativului de a scrie ce-se-cere, ci, din contră, ai reversului.

Scriitorul devine coleric în momentul în care este interogat asupra limbii care se vorbea în satul lui, deschizând o serie a celor care nu recunosc româna vorbită peste Prut decât un dialect contorsionat, abstract limbii standard. Etichetările alocate basarabenilor de către diversele personalități ale vieții politice autohtone demarează cu Corneliu Coposu, pentru care aceștia sunt reduși la statutul de „*minoritari*”, cu Zoe Petre - care-i caracterizează drept „*românofoni*”, crochiul lingvistic culminând cu sintagma lui Răzvan Ungureanu, „*lightul de externe*”, care opinează că în *Republica Moldovenească* se vorbește o limbă „*light rumanian*”. Coarda sensibilă a modalității de exprimare converge înspre etalarea unor circumstanțe istorice și toponimice referitoare la așa-numitul „*norod maldavinesc*”, „*limba maldavinească*”, stâlcită încă din anul 1924 „*de către bulgarul Rakovski și de vreo trei ovrei din cartierul Moldovanka din Odessa - aceștia din urmă necunoscând nici o limbă omenească*.” Cele două modalități de reflectare a românei cala-clasă, respectiv ca-acasă, care nuanțează complementaritatea dintre limbajul standard și cel colocvial, se menține și în timpul refugiului din Ardeal, căruia îi este atașată varianta regionalismelor transilvane, exploatate în cursul conversațiilor cu cei din zonă. În pofida exilului, limba utilizată în perioada infantilă se întipărește definitiv pe retina memoriei, conservându-se inalterată.

Partea secundă a dialogului epistolar, ce poartă data de 23 ianuarie 2008, aduce completări esențiale atât în privința cabalei derulate în

regim ceaușist, cât și la amputările sau trunchierile volumelor de după revoluție. Tirada polemistului acoperă o arie consistentă a castei editorilor, dar și a comentatorilor, fiind mitraliați D. C. Mihăilescu, pentru o cronică denigratoare în care-l acuza de mitomanie și „*chiar de denunț*”, Sorin Mărculescu, serv obedient al lui Gabriel Liiceanu, care-l anunță prin intermediari că Editura Humanitas nu-i va tipări volumele din „*lipsă de hârtie*”, refuzând înapoierea manuscriselor pe motiv că acestea au intrat în „*proprietatea editurii (cea care nu le publică)*”. Autorul lasă apoi în grija Polirom-ului **Culoarea curcubeului**, succedată de anexa „*Cod Bărbosul*”, care conținea documente din dosarul de securitate, alături de deconspirarea sinuosului traiect al traseului cărții pe tărâm valah, dar este stupefiat că din șpalturi au fost omise tocmai elementele incriminante, marcate circular de *introducere* și „*Final*”. Ciuntirea tomului este generată de atacurile virulente la adresa lui Liiceanu, iar apariția ei este condiționată de editarea cărții în formulă abreviată (fără cele două capitole demascatoare).

(II)

În ceea ce privește valorificarea exegetică a volumului, acesta are parte de puține cronici, care debutează laudativ, dar degenerază în acuze antisemite („*Cr. Teodorescu, O. Șimonca, I. B. Lefter, Carmen Mușat*”) sau aparțin revistelor din provincie. Paul Goma denunță și pauperul filon critic al lectorilor, diagnosticați drept niște copii mulate inept după profilul exegetului. Din această categorie nu sunt omiși nici profesorii care se multumesc să accepte rețete estetice și verdicte inoculate de potențaii hermeneuticii îndigene, exersând retractilitatea ideatică, pe care au cultivat-o plener în „*deceniile de Siberie a spiritului*”. „*Tăcerea mortiferă*” este strategia care încartiruește scrierile lui Paul Goma, aspect care se reflectă și în absența acestuia din manualele școlare, motivată ca un sistem de protecție în fața lașității din trecut, pentru ca nu cumva „*să afle din ele copiii inclușilor că părinții au fost, că sunt niște târâtoare, nevertebrate*”.

Noțiunea de samizdat este, potrivit aserțiunii autorului, improprie insului carpatic, care se complăce într-o atitudine balcanică, inertă, într-o apatie benefică ce se abstrage temerității, rebeliunii, frondei, insurecției demascatorii a farsei democrației egalitariste. Își imaginează că și dacă ar fi făcut în anul 1977 câteva copii după **Culoarea curcubeului**, n-ar fi putut să le răspândească din pricina politicii de cetaceu cultivate de anturaj: „*ce făceam cu ele? Le dădeam, pe furiș, nevستی-mi? [...] Prietenilor? Care prieteni? Românilor - care români? Colegilor scriitori - care colegi, care scriitori, care..?*”

Amintirile referitoare la evenimentele din 1989 sunt înveșmântate și ele într-o ironie tragică, dar și privite cu condescendență de ochiul lucid al celui care intuiește prolixitățile. Astfel, vizionarea celebrei casete care înfțișa „*procesul și execuția Ceaușeștilor*” îi conferă certitudinea că aceasta „nu era nici revoluție, nici română”, opiniile vehiculate cu privire la intruziunea forțelor străine fiind privite cu circumspecție, ceea ce-l aduce din nou în tabăra adversă, a oponentilor cârcotași: „*de atunci Goma a devenit cvasidușman - fiind el... incontrolabil. Deci, trebuia evitat, izolat.*”

Ultima secțiune (datată, 11 februarie 2008) reflectă redundant stigmatizarea sau, din contră, sindromul inferiorității generat de aceasta. Literatura antedecembristă se vede umbrită și pusă într-o postură defavorabilă de opozant, dar și de scriitorul care-și „salamizează” opera, devenind un expert al camuflării și exportării, capitol după capitol, al unei cărți peste graniță, cum este cazul **Gărzii inverse**.

Ipotezele referitoare la atitudinea defensivă a „*colegilor de condei*” sunt numeroase, ceea ce amplifică dubiile în privința valorii lui artistice. Un prim motiv, plauzibil, îl constituie invidia vitriolată repercutată asupra celui care, sub comunism, a reușit să-și păstreze intactă probitatea morală, să scrie ca „*un autor liber*”, aspect impardonabil care nu poate fi amnistiat. Un alt „handicap” al recunoașterii îl constituie, poate, anteitarea disidenței într-o perioadă anterioară încetățenirii lexemului, cu 13 ani înaintea validării Doinei Cornea ca insurgent, adică într-o etapă denumită de autor „*preistoria disidenței*”. O altă disculpare vexează disjunctia dintre normalitate (asociată obediinței colective) și anormalitate (cazul Goma, circumscris însă, malițios, bravurii donquijotești).

Prozatorul nu le impută detractorilor că nu-i agreează scriitura, cât faptul că frânează tendințele tinerilor de a-1 lectura, prin amenințări și crucificări ulterioare ale acestora. „*Elita tânără (deși, la 40 de ani, este binișor post-tânără)*” este amendată pentru carențele etice ale memoriei culturale, datorate fie unei insuficiente asimilări, generate de „viteza acumulării” informațiilor, fie de o infatuare elitistă, de egolatria subiectivă a cronicarului care consideră verdictele lui drept infailibile. În plus, eliminarea biograficului din schema analitică a operelor glisează înspre o percepere trunchiată a esențelor, deoarece „*istoria-istorie, și a literaturii, nu este doar istoria-operei, ci și istoria-vieții autorului.*”

Paul Goma resimte acut nepublicarea cărților în limba română, mantiile lingvistice ale traducerilor în diversele limbi neacoperind vacuumul imens al publicării în versiunea lor originală. Incertitudinile asupra propriei scriituri se amplifică din pricina elogiilor superlative ale comentatorilor, fie aflați în proximitatea acestuia (Monica Lovinescu, Virgil Ierunca) [...], Sanda Stolojan, Șerban Cristovici, Georg Focke). În viziunea diaristului cronica visată trebuie circumscrisă normalității, obiectivității, astfel încât rolul exegetului este și de a corija diluțiile sau minusurile estetice. Atunci când nu practică politica literară a tăcerii, un dat care încartiruește scrierile gomiste încă din anul 1970. Autorul are parte de o dublă cenzură: cea politică, tolerabilă și comprehensibilă pentru perioada antedecembristă și cea „*nepolitică*”, a confrăților care sabotează prin cabale succesive editarea acestuia.

Tot sub stindard sacrificial se află și cărțile „*citite*” de autor. Itinerariul dramatic al acestora este rememorat din perioada infantilă și pornește de la „*rugul cărților din curtea școlii - la data de 13 ianuarie 1941*”, pierderea acestora în timpul refugiului din martie-aprilie 1944, salvarea a 50 de volume în timpul campaniei de „epurare” de la Gimnaziul din Șeica Mare, furtul **Iliadei** și **Odiseei** în traducerea lui Murnu din căminul studentesc, „*împrăștierea bibliotecii*” după aresta-

rea din 1 aprilie 1977, despărțirea de ele ca urmare a plecării în exil, expulzarea din 1995 din imobilul parizian „*pentru neplata chiriei*”, care conduce înspre o nouă pierdere a capitalului livresc, apoi topirea recent editatului volum **Culoarea curcubeului**.

Tentația diaristică este o componentă existentă încă din adolescență, iar atunci, din pricina statutului de basarabean refugiat, învață lecția „*autocenzurii*”, de teama repercusiunilor pe care le-ar putea aduce celorlalți un astfel de document autenticist. „**Jurnalul-intim**” de la Sibiu este confiscat de Securitate, ca urmare a actului sicofant al unui coleg, iar în Bărăgan, notele zilnice fragmentare sunt depozitate în sticle, în grădină, devenind un „*jurnal-îngropat*”, niciodată găsit. Astfel, formula diaristică se convertește într-un act soteriologic, derefulator, asociat imediatului, realității nemistificate cronologic.

Dialog-ul electronic al lui Paul Goma și Flori Stănescu completează confesiunile apărute în jurnalele auctoriale sau cărți, restituind lectorului autohton informații despre românul care contrazice profilul balcanic al majorității, cel care a știut să-și conserve coloana vertebrală într-o eră de glacialitate a spiritului, denunțând mecanismele marionetizate ale socialismului utopic și s-a impus în mentalitatea colectivă drept un tratat de morală, ale cărui cursuri continuă (sisifică) în contemporaneitate. Paul Goma revine permanent în actualitate și, dacă eludăm nota imprecatorie a verdictelor sale, trebuie să consimțim că, de cele mai multe ori, are dreptate. Românul însă nu e pregătit a-și privi profilul etic în oglindă. Și, poate, nici literatul, căruia i se amintește de un ev al sumisiunii, pe care-l dorește încremenit în uitare. Deocamdată autorul este analizat în teze doctorale, în monografii, pe cale de a fi finalizate... Biograful încă nu s-a arătat..”.

Joi 14 mai 2009

Azi dimineată: ce surpriză plăcută: autoarea textului de mai sus, Daniela Sitar-Tăut mi-a scris. “Conversația” s-a legat ușor, ca între colegi-de-ceva. Să zic: profesori la aceeași școală, eu abia așteptînd clopoțelul (sau clopotul, e mai *musikalich*), ca să ne întâlnim în cancelarie.

O să vedem ce va ieși din idilă.

Ziua de azi:

Rotirea cadrelor la Chisinau

Tartorii comunisti vor sa faca schimb de locuri: Voronin in locul lui Lupu,
Lupu in locul lui Greceanii, Greceanii in locul lui Voronin

“Comunistii de la Chisinau au in vedere o rotire a cadrelor care va mentine la putere vechea troica Voronin - Greceanii - Lupu. Astfel, Zinaida Greceanii a fost desemnata de Partidul Comunistilor din Republica Moldova (PCRM) drept candidat la functia de presedinte al tarii, in ciuda faptului ca cel mai vehiculat nume pentru acest post a fost cel al fostului presedinte al Parlamentului, Marian Lupu. Decizia a fost luata in cadrul sedintei plenare a Comitetului Central al PCRM, la finalul reuniunii, Vladimir Voronin declarand ca aceasta candidatura a fost aprobata cu unanimitate de voturi, potrivit

Mediafax.

Mascarada democratiei

Voronin, care a fost ales si in functia de presedinte al Parlamentului, a tinut sa precizeze ca actualul premier, Zinaida Greceanii, este "o persoana corecta, cinstita si care merita acest post", iar daca liderii "opozitiei nu mai voteaza si pentru aceasta candidatura, apoi nu mai stiu ce vrea opozitia moldoveneasca". Candidatura lui Greceanii va fi examinata de Parlament peste o saptamana, comunistii avand nevoie de inca un vot pentru alegera presedintelui tarii. Voronin, care va mai detine functia de presedinte al tarii timp de cel putin o luna, a mai adaugat faptul ca Marian Lupu, fostul presedinte al Parlamentului, ar putea primi postul de prim - ministru, acest lucru intregind practic "roca" comunistilor moldoveni.

Boicotul opozitiei

In replica, partidele de opozitie din Republica Moldova au declarat ca nu vor inainta candidaturi pentru functia de presedinte si nu vor participa la alegerea acestuia, pledand in schimb pentru alegeri anticipate. Liderii opozitiei au mai afirmat ca nu vor sustine candidatura Zinaidei Greceanii pentru aceasta functie, considerand ca ea va fi de fapt o marioneta in mainile PCRМ si ale lui Voronin. Vicepresedintele Partidului Liberal (PL), Corina Fusu, considera ca Greceanii a fost propusa pentru aceasta functie deoarece nu este membru al PCRМ, incercandu-se astfel acreditarea ideii ca este promovata o persoana apoliticala, desi este cunoscut faptul ca aceasta a fost mereu fidela comunistilor. Prim-vicepresedintele Partidului Liberal Democrat (PLDM), Alexandru Tanase, considera ca promovarea acestei candidaturi este inca o dovada a faptului ca institutiile statului vor functiona pe principii clientelare si nu pe norme legale, fiind o confirmare a faptului ca "in Republica Moldova exista un sistem totalitar". Tanase explica propunerea lui Marian Lupu ca premier si nu pentru functia de sef al statului prin faptul ca acesta a pierdut increderea comunistilor, iar eventuala lui numire la conducerea guvernului, ar insemna practic "sacrificarea" lui, pe fondul crizei economice. Analistul politic Igor Munteanu considera ca decizia PCRМ nu reprezinta o surpriza, deoarece predictiile legate de viitorul presedinte, "care trebuie sa fie o persoana strict decorativa, simbolica si lipsita de autoritate", s-au adeverit.

In privinta deputatilor opozitiei, Voronin a declarat ca acestia ar trebui sa fie cei mai interesati sa nu se ajunga la alegeri anticipate, deoarece, in caz contrar, conform Constitutiei el va fi cel care va ramane in aceasta functie.

Voronin nu vrea anticipate

Acesta a mai adaugat ca "imi mai ramane un post de prim - ministru si inchidem cercul de dictatura si gata". Potrivit presedintelui in exercitiu, in cazul in care se ajunge totusi la anticipate, tara nu va ramane fara Guvern, deoarece, cu sau fara presedinte, ea "trebuie guvernata". Desi deputatii opozitiei nu au participat nici la acest vot, ieri, comunistii din Parlamentul moldovean au decis ca alegerile noului presedinte al statului vor avea loc pe data de 20 mai. Comisia speciala pentru alegerea sefului de stat va fi formata din 7 persoane, 4 reprezentanti din partea PCRМ si 3 din partea opozitiei. In cazul in care aceasta din urma ar refuza sa participe la lucrarile acestei comisii, nu este cunoscuta procedura care va fi urmata.

Ioan TUDOR”

Notez abia acum: așa, timorat, culpabilizat (și pentru faptul ca e neamț!) papa a fost ferm în chestiunea palestinienilor și a

Monstruosului Zid care-i bagă pe ei în gheto, de unde, dacă scapă, apoi numai în afara granițelor Israelului vor avea voie să plece - “în deșert, e destul nisip - la arabi”, o citez pe pupăză din palmier: zăbăloasa Tzipi Livni.

Vineri 15 mai 2009

Plouă, plouă. Indispus; enervat - furios. Așa-mi trebuie.
Las-că-mi trece - mie; *lor*: ba, așa rămân.

Am trimis acceptarea publicării în revista *Plav* din Praga a cca 10 pagini traduse din **Culoarea**... Aflu ca tot Jiri Nasinec a fost - în urmă cu două decenii! - “instigatorul” traducerii, chiar dacă Anna Cmejrkova îmi spune ca în lumea lor editorială nu mai există “literatura universală” (cred că editura lui Nasinec se chema “Odeon” sau “Orfeu” sau ceva în genul...), de prin 1990, dar a îndemnat-o pe o studentă a sa, Olga Chojnacka să traducă. Consolări...

Sâmbătă 16 mai 2009

Încerc sa supraviețuiesc uichendului.

Un gând rău mă bântuie: teama de a nu pierde fișierele **Scrisurilor**. Terifiantă.

Ceea ce mi s-a și întâmplat! În realitatea reală! Și doar mi-am promis sa nu mai menesc, fiindcă... atrag necazul. Noroc cu Filip: mi-a reparat necazaria.

Dacă, psihologic am oarecare idee despre indivizi ca Voronin, Băsescu, Greceanin, Boc (dacă sunt de-ai mei...), sunt total dezorientat în fața lui Obama: ce este el, de unde vine, încotro ne duce ? Fiindcă până una-alta, USA ne este locomotivă?

Vasăzică a promis ca desființează și sistemul și locația Guantanamo. Îl blestemam pe Bulă de Bush, el ne trăsese și pe noi, amărății din Imperiul Răului (Polonia, România) în șanț, în latrină - întâi cu “scutul”, apoi cu “închisorile-care-nu-există”.

Iar acum schimbă macazul! Să-l fi înfrânt și pe el “Securitatea”, ca pe Constantinescu? Probabil. Iar dacă înfruntarea Obama-CIA va fi fost mult mai aspră decât între Emil și Securitate, noi vom ține minte rezultatul, nu demersul (în fine, cel declarat de geologul republicii de pe Dâmbovița).

Ce porcărie!

La toate astea ca moț: iminența atacului Israelului împotriva

Iranului. De aici, din colțul meu din Belleville, de unde nu am o vedere limpede a s'uațiunii, este vădită, nu disperarea încolțitului Israel, ci isteria soră cu nebunia a israelioților. Ei, ca și handi-capatii noștri dacoromani, nu cunosc, nu acceptă tratativele, târgul, aranjamentul și mai ales sunt incapabili gentic de a-și recunoaște partea de vină.

Duminică 17 mai 2009

Citesc pe blogul lui Bădin încă o porcărie porcăriată de porcoveții de serviciu adunați în jurul Pațachinieviceiului.

De fapt, subiectul logic, aici este Traian Ungureanu, zis TRU (nu știe nimeni franțuzește, să mai adauge grafic un *O*, ca să dea TROU și să traducă cu glas tare, pentru toată sala: "GAURĂ"?) Fizic, acest Gaură Traian mi-a fost de la început profund antipatic, nu doar pentru ce scria (găurii, căcănării), ci mai cu seamă pentru că "portretul" lui putea fi confundat cu poza lui Alfred Brendel! Or cum eu sunt un iubitor de Brendel... Culmea antipatiei (mele) s-a declanșat în urmă cu vreo două luni, când a apărut în presă o fotografie... istorică: "Știuca prost bărbierită", altfel zisul Prinț al Lichelelor, citește: Liicheanu și acest Gaură: un instantaneu "vesel", probabil tocmai ieșeau de la Băsescu de unde mai primiseră ceva bani și bere cât puteau duce cu burta. Acolo, în acea imagine (unde Traian Gaură mima o... "împușcare" - deși mimòsul furase o minabilă caricatură a lui Brendel - încerca un gest de săgetare...) mi-a devenit și mai greșos, cu moaca lui de ovreiaș pe sfert șmecher, pe celelalte trei ale unui prostalău cătunal.

Să mă întorc la cestiune - care nu este - oricât am crede noi - Licheaua Gaură, ci un forumist care-și dă cu părerea în modul acesta (el vorbește de o emisiune TV în care Dorin Tudoran le aruncase verde,-n față: "*Limbile pe care le dădea Vadim lui Ceaușescu, pălesc în fața celor pe care le dă TRU lui Băsescu*" (sublinierea îmi aparține). Acest forumist - anonim, mie-mi spui, semnând citeț și curagios: "*mihai4*" a glăsuț (greșelile îi aparțin):

"...am vazut si eu emisiunea iar primele 20 de minute au fost dementiale.(...) Ce a putut sa le zica Dorin Tudoran [un tip prea linistit dealtfel] in prime time (ce spui tu, străine - comentariul meu răutăcios, chiar așa: 'in prime time'?) si pe realitatea tv a fost incredibil. Omu a punctat chiar tot, de la prezentul acestor perversi si pan' la trecutul din perioada Constantinescu. Lea facut o analiza perfecta si a dat diagnosticul:LIMBISTII DE PROFESIE, asa lea zis la 10 seara in direct. Se cunoaste ca omu e plecat din tara si-i vede mai bine. [Atenție, acum vine gândirea de mămăliga a Asistatului Româneștru:]

“Ma si asteptam ca astfel de oamenii grei din diaspora de la Paris sau de pretutindeni [? limblemnatica] sa inceapa sa ia pozitie. Paul Goma, Dorin Tudoran au facut-o. Mai astept oameni ca Dinu Flamand, Cristian Banu regizoru, oameni care conteaza.”

Am încheiat citatul și mă încercă irepresibila dorință de a merge la culcare. Să dorm, să uit. Să nu mai știu că și eu fac parte din nația asta de analfabeți așteptătoriști, incapabili să-și lege nojițele de la opinci, dar avînd ei “părerii (și încă personale)”. Una dintre ele, cea directoare este:

“Ma si asteptam ca astfel de oamenii grei din diaspora de la Paris sau de pretutindeni sa inceapa sa ia pozitie”.

Care să fie deosebirea dintre “părerea” (personală) a acestui mihai4 și gândirea de beton armat a lui I. Simuț ?- pentru a *n-a* oară o citez:

[în loc să ne criticați întruna], “veniți în țară, lucrați cu noi, greșiți cu noi...”

Niciuna. “Mihai4”, ca și Simuț așteaptă ca “oamenii grei din diasporă să ia poziție”! Altfel, la ce slujește o “diasporă”?

Să nu-ți vină să te pui jos și să decedezi?

Luni 18 mai 2009

Azi noapte mi-a venit o idee genială, vorba lui Filip despre dulciuri, mai ales cele cu frișcă. Am s-o scriu, aici, după ce îi voi scrie Floarei Bălănescu (mereu greșesc, îi spun: “Bănulescu”), trimite un mesaj de ținut-pumnii pentru evenimentul de azi.

După două ore, iata ideea: să vînd cioara din par: să-i propun lui Gr. Arsene sa înlocuiască **Roman intim**, cules, dar fără copertă, cu vol 1 din **Scrisuri**! Nu-i așa ca îmi fur singur căciula? Nu prea-prea - dar nici foarte-foarte.

Dupa alte două ore: Cui îi propun ideea? Dacă i-aș da și bani, parcă-parcă, dar așa...

Am primit prin poștă, de la Laszlo ultimele sale volume.

I-am scris, mulțumindu-i.

A apărut **Antologia rușinii** de Ierunca. Nu contează reacțiile lingăilor - sub pseudonime, la Forum - ci “evaluarea în timp” a opului. Unii înclină să creadă că, “după 20 ani”, asemenea “dezvăluiri” nu mai au “impact”. Din păcate, cred că au dreptatea aceștia. Fiindcă și volumele mele de **Scrisuri** întră în categoria aceasta. Ana mă asigură că ba nu!, însă n-am reținut

argumentele ei - “că ba nu”.

Miercuri 20 mai 2009

Vreo aniversare în luna mai? Nu mai țin minte.

Ieri am transcris două texte : Bernard VII, Focke I si Milosz. Am început “Morcrette”.

Am terminat Morcrette. Urmează “Către Dieter Schlesak”

Joi 21 mai 2009

Aseară mi-a telefonat de la Torino Marco Cugno. A spus ceva-de-bine, dar nu l-am întrerupt, rugându-l să repete, fiindcă nu înțelegeam, însă Ana care asculta la celălalt aparat m-a asigurat: «Las-că-ți povestesc eu», ea a uita să-mi povestească, eu am uitat să-i cer... - aceasta este armonia conjugala a noastră, oricum, era ceva-de-bine, despre **Arta refugii** în italiană, că ce carte bună, domnilor... (asta o zic eu, că pe alții nu i-am auzit)...

O pauză impusă de Marco - probabil a vrut să-mi spună că a fost întrebat de alte cărți ale mele, în italiană...

De aici încolo am înțeles ce spunea: că el ar propune **Ostinato**, dar nu varianta scurtă, cea pentru ordinator (trimisă de mine, acum vreun an, ci lungă, pe care a tradus-o el, acum... 39 de ani). Foarte bine, am zis: s-o propună! A răspuns că nu mai are... originalul... Ei, uite, eu nu l-am întrebat ce a făcut cu originalul primit de la Rizzolli în... hăt, 1970, după care a tradus cartea întreaga, dar nu a fost tipărită - “la cererea aceluia...”?

Rămâne să se mai gândească, să mai caute... I-am spus: inima mea trage spre ultima variantă, scurtata - poate și pentru că de cea lungă mă leaga o amintire neplăcută... «Știu, știu!» m-a întrerupt el, sigur fiind că voi aduce vorba despre contribuția lui prin tăcere asupra porcăriei, nu a românilor mei (cine nu cunoștea “verticalitatea” Zoei Bușulenga, a lui Căndea, a lui Balaci...?) ci despre a italoților - de acea dată străinii *mă vânduseră* Ceaușescului.

O veste bună - luată cu precauția de rigoare:

“Dl Arsene vrea neaparat - cu toată nenorocita asta de criză - să scoata **R.I.** pentru Târgul din vară, Bookfest, care este în iunie” - îmi scrie Flori Bălănescu.

Da, domnule. Eu îmi luasem gândul de la această carte. O să vedem ce va ieși.

Sâmbătă 23 mai 2009

Azi am încheiat Volumul 1 din **Scrîsuri** : 635 pagini.

Din presa de azi:

Smecheria germana si Holocaustul romanesc

Tesu SOLOMOVICI

Sub titlul "Complicii europeni ai lui Hitler la exterminarea evreilor", revista germana "Der Spiegel" publica opiniile scandaloase ale unor istorici germani care incearca sa diminueze vina Germaniei in comiterea Holocaustului. Tam-nesam, nemtii s-au saturat sa fie singurii acuzati majori intru crime, isi cauta aliati.

Hitler a fost ajutat de aliati, inclusiv de romani, titra deunazi revista "Der Spiegel". Extradarea ucraineanului John Demjaniuk din Statele Unite in Germania a reaprins polemica Holocaustului. Demjaniuk, care a recunoscut ca in timpul razboiului activa ca paznic in lagarul de exterminare de la Sobibor, a fost o mica rotita in mecanismul distrugerii evreimii europene, dar refuza sa recunoasca faptul ca este una si aceeaasi persoana cu calaul "Ivan cel Groaznic". El a fost mai intai extradat in Israel, unde a fost judecat si condamnat la moarte, dar a fost in cele din urma eliberat din lipse de probe privind identitatea sa.

Istoriografia Holocaustului nu face niciun rabat Germaniei, din Berlinul lui Hitler s-a revarsat asupra Europei ciuma ideologiei naziste a suprematiei rasei ariene si tot acolo a fost gandita si legiferata "Solutia Finala" privind exterminarea evreimii europene. (...) responsabilitatea germana vizavi de Holocaust nu poate fi pusa la indoiala. Asa s-a crezut pana ce a avut loc extradarea lui Demjaniuk, acum multi germani cauta sa cosmetizeze ingrozitoarele crime, chiar sa se despovareze de intreaga greutate a acuzatiilor, printr-un soi de descentralizare bizara a Holocaustului. *"Nu am fost singurii cu pacat, am fost ajutati de aliati, de pilda armata romana, in comiterea Holocaustului"*, spun acestia. Holocaustul nu ar fi avut o amploare atat de mare daca regimul lui Hitler nu ar fi fost ajutat de populatia si autoritatile din tarile aliate, inclusiv de armata romana.

Ideea ca Germania nu a fost singura autoare a crimelor e corecta, daca modul ei de prezentare nu ar fi parsiv. Existenta si a altor partasi la executarea crimelor nu poate diminua vina germana.

De pilda, istoricul **Michael Wildt** sustine ca "germanii nu ar fi putut extermina singuri milioane de evrei". In sprijinul lui Wildt a sarit istoricul *Dieter Pohl* care subliniaza ca nazistii au fost ajutati de 200.000 de straini, un numar egal cu cel al tortionarilor de origine germana si austri aca. "Toti au colaborat la infaptuirea Holocaustului, scrie Der Spiegel, jandarmii ucrainieni si politistii letoni, militarii romani si angajatii feroviari din Ungaria, taranii polonezi si functionarii locali olandezi, primarii localitatilor din Franta, ministrii norvegieni, militarii italieni. In lagarele de exterminare din Europa de Est, orice militar german era ajutat de 10 localnici". "Angajatii feroviari unguri" au asasinat peste jumatate de milion de evrei in Ungaria? Sa fim seriosi!

Nici acest lucru nu atenuaza vinovatia germana, cel mult poate starni o dezbatere socio-istorica asupra fenomenului raspandirii urii antisemite ucigase statale organizate. El are radacini adanci in multiseclarul antisemitism european, dar semnalul exterminarii evreiesti a fost dat de Adolf Hitler in

lucrarea "Mein Kampf", inca in pri mele decenii ale secolului XX. Fapt ce-l indeamna pe sociologul german Aly Gotz sa sustina ca Holocaustul a fost "un proiect european", si aspectul "cel mai urat" nu doar al istoriei Germaniei, ci si al istoriei Europei. Corect, dar iarasi nemtii incearca sa se faca uitat elementul esential, anume acela al transformarii Germaniei intr-o citadela a urii naziste si a cruzimii antisemite. Acasa la ei, si pretutindeni unde a calcat cizma hitlerista, trei forte ale raului nazist au pus in practica politica lui Hitler de exterminare a celor 11 milioane de evrei traitori in Europa: SS (trupele de elita ale Germaniei naziste), SD (serviciile de securitate) si Gestapo (politia secreta). Otrava nazista a ajuns si in Romania, ea a radicalizat antisemitismul legionar si a influentat politica antisemita a maresalului Ion Antonescu, dar romanii nu au spus niciodata ca aceasta s-a datorat germanilor.

Marea responsabilitate a Holocaustului incepe cu Germania.

Unul dintre bunele texte ale lui Teșu Solomovici și unul pentru care, dacă nu va fi acuzat de proromânism-profascism atunci, sigur, de... antisemitism: dar cum își permite el, ovreu să contrazică teza-unică a lui Wiesel? Și a lui R. Ioanid? Și a lui Ancel (iertare, pe aceasta o contrazisese de pe când "contabilul cadavrelor evreilor" era încă în viață)? Și a lui Oișteanu? Și a lui Totok, Laszlo, Pecican, Petreu, Mușat, I.B. Lefter, Șimonca și alți ne-cititori decât *directivele* de la Tel Aviv?

*_

Ministrul de Externe polonez il contrazice pe Basescu si spune ca este nevoie de un tratat de frontiera intre Romania si Moldova, 21 mai,

"Un acord de frontiera ar ajuta la linistirea tensiunilor dintre Romania si Moldova, crede ministrul de externe polonez, Radoslaw Sikorski, pozitie pe care a comunicat-o dupa intalnirea cu omologul sau roman, Cristian Diaconescu, informeaza site-ul moldovenesc Omega, preluat de HotNews. Solicitat de HotNews.ro, Ministerul polonez de Externe a confirmat aceasta sugestie si a subliniat ca "o solutie legala cu caracter obligatoriu va face mult bine construirii si promovarii unei imagini pozitive a Romaniei in UE". MAE roman nu a raspuns solicitarii de a detalia acest subiect al intalnirii, dar AFP arata ca Diaconescu a spus ca relatiile de buna vecinatate trebuie respectate atat de tarile UE, cat si de aspirante, informeaza HotNews.

"Ar fi bine sa se calmeze spiritele", a declarat Radoslaw Sikorski, privind relatiile romano-moldovene in urma intrevederii de miercuri cu omologul sau roman Cristian Diaconescu. "Reluarea relatiilor normale dintre cele doua tari, prin intoarcerea ambasadurilor, ar permite revenirea mai rapida la masa negocierilor privind un acord de frontiera, ceea ce ar ajuta la linistirea tensiunilor", a adaugat ministrul de Externe al Poloniei.

HotNews.ro a solicitat Ministerului de Externe polonez o confirmare a declaratiilor sefului diplomatiei de la Varsovia, indicand partii poloneze ca Romania respinge ideea unui tratat de frontiera cu Moldova. "Confirmam ca opinia noastra este ca cele doua tari (Romania si Moldova) ar trebui sa continue discutiile privind statutul granitei lor comune. In opinia noastra, ajungerea la o solutie legala cu caracter obligatoriu (subl. mea, P.G) in aceasta privinta ar face mult bine in construirea si promovarea unei imagini

pozitive a României în UE. Ar ajuta de asemenea în crearea unei fructuoase relații bilaterale cu Moldova", a fost răspunsul trimis de biroul de presă al MAE polonez.

Potrivit AFP, ministrul Diaconescu a declarat la Varșovia: "Relațiile de bună vecinătate trebuie respectate atât de membrii UE, cât și de acele țări care aspiră să adere la UE". Președintele Traian Băsescu a respins, săptămâna trecută, ideea semnării unui tratat de frontieră. "Considerăm inutilă semnarea unui tratat de frontieră care să facă din seful statului român un partener al lui Ribbentrop și Molotov" (fiindcă Băseștii sunt niște fricoși, corectez eu, pentru a câta oară?: "**parteneri ai lui Stalin și ai lui Hitler** - P.G.), a spus președintele român.

Poate pare ciudată atitudinea polonezilor în această chestiune: **frontiera**. Nu este decât normală: polonezii sunt cu ochii pe **frontiere** - atât cea de la răsărit, cât și cea de la apus; care lucrează ca o balanță:

Într-adevăr, în cel de al Doilea Război Mondial Polonia a fost atacată și de Germania și de Rusia, ocupată și de una și de alta, a plătit cu mult sânge participarea alături de Aliați în luptele împotriva nemților - dar după încetarea ostilităților a fost "pedepsită" și de către Aliați : prin abandonarea și prin darea plocon lui Stalin a combatanților polonezi în Occident; prin gulagizarea "trădătorilor polonezi" de către sovietici.

Însă toate aceste pierderi omenești au fost... îndulcite de către același Stalin, cel care a împins atât frontiera de est spre vest, "înglobând" (sic) în URSS o bucată din Bielorusia, populată de... polonezi, nu de ruși - și tot către est a împins frontiera... estică: nici cu visul nu visau polonezii să devină stăpâni ai unui teritoriu nemțesc, atât de prosper.

Le țâțâie curu' polonezilor la gândul că, pornită de români, chestiunea **frontierelor**, rușii *vor face un pas înapoi*), atenție: înapoi, adică spre răsărit, a frontierei vestice și astfel vor pierde halca din Nemția din care se înfruptaseră și ei.

Site-urile moldovenesti sunt atacate de... toata lumea 21 mai, 16:19

Pagina web a Ziarului de Gardă a fost blocată pe parcursul zilelor de marți și miercuri, iar compania Host.md susține că publicatia nu a putut fi accesată din cauza unor atacuri 'din toate țările', transmite Agerpres. (...) Lilian Rudenco, reprezentant al Host.md, a explicat miercuri că serverele (...) au fost atacate electronic la cele 5 servere de bază ale acestei companii, adăugând că nu doar paginile web gazduite de host.md au fost ieri tinta unor atacuri. 'Din câte știu, nici Jurnal.tv și nici ProTv nu au avut acces la paginile web, dar ele sunt gazduite de alți provideri', a declarat Rudenco, adăugând că specialiștii companiei nu au stabilit exact originea acestor atacuri.

Acesta s-a eschivat de la un răspuns direct în privința originii acestor atacuri 'din toate țările' pe fondul situației complexe din Republica Moldova, (tu să fii Rudenco-ăla, Gicule, cum ai cotigî-o?), limitându-se să afirme că 'poate face unele presupuneri, dar nu are dovezi'.

*

**Rusia ataca dur Romania si se arata ingrijorata
pentru ca Republica Moldova nu are un presedinte comunist.**

Intre timp, se vorbeste si despre pregatiri pentru recunoasterea independentei Transnistriei 21 mai, 16:15

*

Atacurile Kremlinului la adresa Romaniei au umplut saptamana aceasta paginile presei de limba rusa. Bucurestii au fost acuzati pe rand ca au turnat gaz pe foc la Chisinau, ca nu vor sa semneze tratatul de frontiera cu Republica Moldova, ca Romania are pretentii teritoriale fata de vecini, iar UE nu ia nici o atitudine, si ca declaratiile recente ale sefului statului - cu referire la tratatul Molotov-Ribbentrop - ar putea duce la schimbarea granitelor in Europa. Analisti peste analisti din toate colturile lumii aflu sub influenta Moscovei, dar si diplomati si consilieri de rang inalt de la Kremlin, au folosit acelasi discurs agresiv, cerand insistent Uniunii Europene sa traga de urechi Bucurestii pentru simplul fapt ca se preocupa (chiar si asa de putin) de soarta romanilor aflati in afara granitelor tarii si, in special, de cea a romanilor care traiesc sub teroare in teritoriile furate de criminalii stalinisti si nazisti. *) Mai mult chiar, minti incinse din Tiraspol propuneau recent strategii de dezmembrare a Romaniei, pentru ca, in cazul revenirii la granițele firești, Bucurestii ar putea deveni o putere regionala, ceea ce contravine intereselor strategice ale Moscovei.

Asa se face ca, mai nou, Valeri Nesteruskin, ambasador cu insarcinari speciale, negociator al Federatiei Ruse pe problematica transnistreana, s-a declarat joi ingrijorat de tergiversarea formarii institutiilor de stat de la Chisinau, mentionand esecul alegerii presedintelui, potrivit agentiei RIA Novosti Moldova, citata de NewsIn. Nesteruskin a reamintit ca miercuri Parlamentul moldovean nu a reusit sa aleaga presedintele tarii, iar alegerile au fost amanate pentru 28 mai. Evident, Moscova este direct interesata de alegerea unui presedinte comunist, de teapa kaghebitului Voronin.

"Acum devenim ostaticii finalizarii procesului de formare a institutiilor de stat ale Republicii Moldova", a spus Nesteruskin, referindu-se la activitatea actorilor implicati in procesul de reglementare din regiune. Aceasta inseamna, a explicat diplomatul rus, ca toate planurile si proiectele observatorilor si ale mediatorilor in reglementarea conflictului transnistrean vor necesita o rectificare suplimentara. El a adaugat ca evenimentele din luna aprilie din Moldova, care au starnit numeroase reactii pe plan extern, au avut un efect distructiv nu doar asupra eforturilor de formare a institutiilor de stat din Moldova, dar si asupra eforturilor de reluare a procesului de negocieri pentru reglementarea conflictului moldo-transnistrean.

"Avand in vedere functia pe care o detin, ar trebui sa fiu optimist (in ceea ce priveste sansele de reglementare a conflictului - n.r.). Bineinteles, perspective de reglementare exista, dar totul depinde de un set de circumstante. Este vorba de vointa politica si de pregatirea nu doar a liderilor partilor, dar si a comunitatii largi pentru a alege o varianta viabila si stabila de reglementare", a mai declarat diplomatul rus jurnalistilor, la Moscova.

"Practic nu mai exista sanse pentru restabilirea deplina a dialogului dintre Chisinau si Tiraspol", a afirmat si pretinsul ministru de Externe al Transnistriei, Vladimir Iastrebciaik, citat de Agerpres.

*) Printre “analști”, “consilieri” se află și doi foști prieteni ai mei - “delimitați” de mine după “revoluție” - desigur, pentru ca devenisem toxic - incontrollabil, vorba Monicăi Lovinescu:

Despre Vlad Socor am mai scris - și despre dezamăgirea pricinuită, deși actele sale acolo, la Chișinău îl duceau nu înspre o Basarabie independentă de ruși, re-alipită României, ci la insulă în care israelienii alungați din Palestina ar fi re-găsit “melea-gurile natale”, cum pretindeau ei, potrivit versurile cântecului... idiș:

“Orgheiev, Orgheiev, rodina evreiev” (Orhei, Orhei, patria evreilor - și :

“Basarabia, tzara mia...” - tot într-un cântec idiș, cântat cu nesfârșită nostalgie la Tel Aviv ca și la New York.

Cealălalt / cealaltă consilieră în sensul: lăsați-vă, frați români, călcați în picioare în folosul Rusiei!, invită drăgălaș “europenii” israelo-nemți-reeducați - ca Anneli Ute Gabany.

Ea îmi tradusese - în 1972 - pentru *Die Zeit*, textul despre Cenzură, Autocenzură... Între 1972 și 1973 legăturile noastre fuseseră strânse, ea se autodesemnase și ca traducătoare a cărții **În cerc** - dar nu a **Gherlei!** (Ghici ciupearcă!) - apoi... Eu mă întorsesem în România, ea își urmase-urmărise drumul ei, pe care, în 1977 când revenisem în Occident îl gata-găsise: aflasem că și ea, ca o nemțoaică-unguroaică terorizată (de evrei) “se delimitase” hotărât de mine...

Și delimitată a rămas.

Emil Constantinescu: Basescu a fost inventat de fosta Securitate

Presedintele Romaniei, Traian Basescu, va decide sa candideze din nou la alegerile prezidentiale din toamna, de teama redeschiderii procesului in dosarul "Flota". Aceasta afirmatie a fost facuta de fostul sef al statului Emil Constantinescu, si preluata de site-ul InPolitics.ro.

"Romania reprezinta un caz unic in randul tarilor Europei Centrale si de Rasarit, prin aceea ca a ales presedinte un personaj care era trimis in judecata in cel mai grav proces de coruptie din istoria tarii si pentru care exista un rechizitoriu ce putea sa il trimita dupa gratii multi ani", a afirmat Emil Constantinescu. "Daca nu ieseia presedinte, in cateva luni Basescu ar fi putut fi judecat si condamnat la ani grei. Asa, procesul a fost stopat de oamenii infiltrati de servicii in sistemul judiciar, el a avut grija sa numeasca oamenii potriviti in fruntea Justitiei, a DNA si a Parchetului General si totul a fost musamalizat. Aceasta protectie este, inasa, pe cale sa se termine, o data cu mandatul, iar Basescu nu isi permite luxul de a ramane descoperit, deci va candida, chiar de va fi o candidatura a disperarii. Dupa alegeri, daca nu iese din nou presedinte, e aproape sigur ca procesul Flota va fi reluat, iar rezultatele pot fi imprevizibile", acuza fostul presedinte Constantinescu.

Fostul presedinte sustine ca Basescu ar fi inventia ofiterilor din fostul DIE, dar si a presei.

"Traian Basescu este creatia unui grup de cadre din fostul Departament

de Informatii Externe care, dupa revolutie, au penetrat mai toate domeniile importante de la noi, politica, afaceri, societate civila sau presa si, din aceste pozitii, l-au sustinut permanent si l-au propulsat in pozitia actuala", a declarat Constantinescu. Fostul sef de stat afirma ca Basescu a ajuns presedinte in urma unei manipulari mediatice fara precedent, la care a participat, intr-o anumita masura, si societatea civila.

"El este opera fostei Securitati, dar - e regretabil ca trebuie sa o spun - si a presei post-decembriste. Domnul Basescu a fost facut presedinte printr-o manipulare mediatica fara precedent, la care a contribuit si un segment al societatii civile, nu foarte mare, dar foarte vocal si care s-a erijat in reprezentant autorizat al intregii societati civile de la noi. Manipularea continua pana in ziua de azi... ai impresia ca, in Romania, nu exista decat subiectul Basescu si s-a ajuns, paradoxal, la situatia ca inclusiv cei care mai indraznesc sa il critice sa ii faca, indirect, un serviciu, pentru ca el este o tema perpetua pe agenda publica", acuza Emil Constantinescu.Z.O.

*

**Expert rus: Moldova se va uni cu Romania in curand,
Rusia trebuie sa recunoasca Transnistria 21 mai, 15:35**

Evenimentele ce au avut loc dupa alegerile legislative din Republica Moldova demonstreaza ca prabusirea statalitatii moldovenesti nu poate fi evitata si ca Rusia ar trebui sa se pregateasca sa recunoasca Transnistria, a declarat in cadrul unei mese rotunde expertul rus Modest Korolev, potrivit Regnum, preluata de NewsIn.

Expertul rus a spus ca ceea ce s-a intamplat la Chisinau demonstreaza ca Moldova se va uni cu Romania in viitorul apropiat si in aceste conditii problema statutului viitor al Transnistriei capata un caracter de maxima acutizare. El a adaugat ca Transnistria nu va putea ramane, in aceste conditii, in componenta statului moldovean si, in acelasi timp, nici Ucraina nu va putea sa-si asume responsabilitatea pentru viitorul regiunii autoproclamate. "Este necesar ca Rusia sa se pregateasca sa recunoasca Transnistria", a spus Korolev.

El considera ca principala lectie pentru Transnistria din evenimentele de la Chisinau ar trebui sa fie neacceptarea, cu orice pret, a unui scenariu asemanator. "Doar in acest caz Transnistria va putea ramane o insula de stabilitate, avand in vedere ca in stanga este Moldova, iar in dreapta este Ucraina", considera expertul rus. Z.O.

*

**Jurnal de Chisinau: Deputati comunisti gagauzi, nemultumiti ca in
Republica Moldova se studiaza limba romana si istoria romanilor**

- In schimb, bascanul Gagauziei a declarat: "Nu trebuie ca noi sa indicam poporului moldovenesc cum sa-si numeasca limba si istoria".

In cadrul unei sedinte a Adunarii Populare din Gagauzia, alesii comunisti au declarat ca Ministerul Educatiei nu respecta Constitutia, introducand in programele scolare limba si istoria romanilor, scrie Jurnal de Chisinau. Vicepresedintele Adunarii Populare, Demian Caraseni, a declarat ca deputatii locali cer intreprinderea masurilor eficiente pentru respectarea Constitutiei, "conform careia limba de stat a Republicii Moldova este limba moldoveneasca, in baza grafiei latine". "Generatiile in crestere trebuie sa primeasca o educatie demna, intr-un spirit de respect fata de limba si cultura moldoveneasca", a spus Carasin.

Potrivit lui, mai multe persoane din Gagauzia s-ar fi plans ca in

programele scolare sunt incluse discipline precum limba si literatura romana si istoria romanilor. "Cerem ca Ministerul Educatiei sa fie obligat sa revada programele si sa introduca limba si literatura moldoveneasca, precum si istoria Moldovei", a spus Carasin.

La randul sau, bascanul Gagauziei, Mihail Formuzal, a declarat, pentru Stirea Zilei, ca nu a primit niciodata vreo solicitare de la cetateni privind modificarea programelor scolare. Prin aceasta declaratie, deputatii din Gagauzia "au atins un subiect dureros privind denumirea limbii si istoriei majoritatii populatiei din Republica Moldova", a spus Formuzal. "Pe parcursul multor ani nimic nu a impiedicat autoritatile moldovenesti si Ministerul Educatiei sa ia independent o decizie privind denumirea obiectelor de studii. Eu inteleg avantajul unor deputati PCR de a demonstra staruinta si dorinta de a fi pe placul conducerii sale. Insa, aceasta declaratie ar putea trezi reactii negative fata de poporul gagauz. Nu trebuie ca noi sa indicam poporului moldovenesc cum sa-si numeasca limba si istoria", a mai spus bascanul Gagauziei. Z.O.

*

Presedintele Estoniei il critică pe Vaclav Klaus pentru ca vrea ca UE sa acorde mai multa atentie Rusiei 22 mai, 21:01

Presedintele eston Toomas Hendrik Ilves l-a criticat vineri pe omologul sau ceh Vaclav Klaus pentru o declaratie in care a sugerat ca Uniunea Europeana ar trebui sa dea mai multa atentie Rusiei decat tarilor baltice, care sunt membre UE, relateaza AFP, preluata de NewsIn.

"In opinia mea, declaratia presedintelui Klaus nu reprezinta opinia poporului ceh, nici pe cea a guvernului. Dar sunt surprins de o asemenea declaratie, care imparte tarile europene in tari importante si tari mai putin importante, venind de la un ceh", a declarat Ilves agentiei baltice de presa BNS. Cehia asigura in prezent presedintia semestrială a Uniunii Europene. Foarte eurosceptic, Vaclav Klaus are opinii mult mai favorabile Rusiei decat multi dintre liderii tarilor fost comuniste, si in special fata de cele trei tari baltice, care au facut parte din URSS pana la inceputul anilor '90.

"Nu vad Rusia ca pe o amenintare, ci o ca pe o tara mare, puternica si ambitioasa, careia trebuie cu siguranta sa ii acordam mai multa atentie decat unor tari mici precum Estonia si Lituania" (subl. mea, P.G), declarase Vaclav Klaus cotidianului ceh Lidove Noviny, inaintea summitului UE-Moscova de joi si vineri.

Ministrul eston de externe a cerut explicatii ambasadorului ceh la Tallinn, dupa aceste declaratii.

Potrivit presedintelui eston, cehii ar trebui sa stie ce inseamna sa fii abandonat la mila celor puternici. El a reamintit ca in 1938, Europa Occidentala a dat voie Germaniei naziste sa ocupe Cehoslovacia.

La randul sau, presedintele lituanian Valdas Adamkus a declarat ca nu-i vine sa creada ca presedintele ceh a putut sa faca asemenea declaratii, "pentru ca in intalnirile oficiale, Cehia a tratat intotdeauna cu respect Lituania".

Vaclav Klaus fiind ceh-ceh, este prorus - de aceea este și anti-european, el... De ce se miră Balticii și Românii de o astfel de înclinare? Doar el, acest mistreț cubicoidal s-a declarat în repetate rânduri "necomunist, dar nici anticomunist" (?). Apoi are, în continuare - și el! - legături cu Securitatea lor...

Am mai scris, re-scriu calomnia mea la adresa ceho-slovacilor: cehii și slovacii sunt și ei niște români căcăcioși, atât că vorbesc cehește-slovacește, avînd ca supralimbă, nu germana și nu engleza în care se fasolesc azi - ci rusa.

Să nu se uite: Klaus este autorul separării Cehiei de Slovacia: folosind pretextul Meciar, boxerul securist de genul lui Stumph-Vadim Tudor. Vaclav Havel i s-a opus din răspuțeri, dar cum să lupte cu gloata... cehoslovacă? A învins... bunul-simț-popular de stirpea celui românesc - să-l mai numesc? Îl las dracului, în băltoaca Dâmboviței.

Liderii opoziției, șantajați cu răpirea copiilor 22 mai, 19:35

Regimul comunist a recurs la metode neortodoxe ca să obțină cel de-al 61-lea vot necesar pentru alegerea președintelui, iar liderii opoziției au confirmat că asupra deputaților din opoziție se exercită presiuni enorme. Un deputat liberal s-a pomenit cu dosar penal, iar altuia i s-a propus să numească suma pentru care ar fi dispus să-și vândă votul. Mai mult chiar, au lăsat să se înțeleagă că ar fi vorba chiar și despre răpirea copiilor deputaților din opoziție, transmite Deutsche Welle.

Vicepreședintele Alianței Moldova Noastră, Veaceslav Untilă:

"...I se fură copilul cuiva și îi propune: - Votezi comuniștii și-ți dăm copilul înapoi".

Liderul PLDM, Vlad Filat:

"Faptul că noi nu am ieșit pană acum și nu am vorbit despre cazuri concrete - ceea ce ține de presiuni, șantaj - atunci cand se ajunge deja la copii... aceasta nu înseamnă că noi nu vom vorbi despre acest lucru. Dar vom vorbi după data de 28 mai. Și să nu creadă ei (comuniștii - n.n.) că vor reuși, prin intimidare și șantaj, să obțină încă 4 ani de guvernare rușinoasă în Republica Moldova".

Vicepreședintele PL, Dorin Chirtoacă, a comunicat că deputatului Vadim Vacarciuc i s-a propus să numească orice sumă pentru votul său, iar deputatul Ana Guțu s-a pomenit cu un dosar penal despre care nu știe nimic.

"Au existat tentative de corupere a membrilor fracțiunii Partidului Liberal. Vadim Vacarciuc, colegul nostru de la Bălți, a fost abordat în sensul acesta. Am auzit, de asemenea, informații neconfirmate cu privire la doamna Corina Fusu și doamna Ana Guțu. Însă poziția noastră este foarte clară - nici un fel de cooperare și colaborare cu Partidul Comuniștilor, afla cum este decis acest lucru de ani de zile". Z.O.

Până unde au ajuns bestiile bolșevice! De la amenințarea că se va trage în manifestanți, chiar în copii - prin gura-țeavă-de-kalașnikov a Greceancăi, fiică de deportat în Siberia, au trecut la... Rămăsese doar pasul răpirii copiilor celor care... nu sunt cu/ca ei!

Cristian Diaconescu :

Romania nu va răspunde "exercițiilor provocatoare" care vin dinspre Moscova, Kiev sau Chișinău, a declarat ministrul de Externe Cristian Diaconescu, subliniind că reproșurile la adresa Bucureștiului nu au fost primite pe canale oficiale și intervin într-un context electoral - în cazul

Ucrainei, transmite NewsIn.

Potrivit agenției moldovene de știri Omega, viceministrul rus de Externe, Aleksandr Gruško, a declarat că Rusia a atras atenția UE, la summitul de la Habarovsk, că este necesar ca România să nu se mai implice în afacerile interne ale R. Moldova. Și consilierul Serghei Prihodiko, de la Kremlin, spusese anterior că la summit urmau să fie discutate relațiile moldo-române.(...) ministrul de Externe Cristian Diaconescu a subliniat că pe canalele oficiale bilaterale România nu a primit nici măcar o solicitare generică de clarificare în legătură cu poziția țării noastre. "Avem structuri permanente de dialog la Consiliul European, în Comisia Europeană, la Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa, care adresează exact aceste teme, chestiuni legate de vecinătatea spațiului euroatlantic, aspecte privind dezvoltările de securitate în mai multe țări. În aceste structuri, în acest moment, nu se discută absolut nimic în sensul retoricii pe care o menționați". Întrebat care ar fi explicațiile acestei înăspriri a retoricii dinspre Moscova spre București, remarcată în ultima vreme, ministrul nu a putut da un răspuns, dar a remarcat un "scop probabil relativ incert" și a insistat asupra faptului că pe canalele oficiale România nu a primit nicio solicitare de dialog sau de clarificare. "Nu pot să fac aprecieri personale, din acest punct de vedere, dar, repet, sunt convins că, atata vreme cât la nivel instituțional, oficial, nu există o poziționare de o anumită natură, restul declarațiilor vin și pleacă. În orice caz, vreau să vă asigur și să-i asigur și cei pe care fac astfel de afirmații că exercițiile provocatorii nu-și au niciun fel de succes", a declarat Cristian Diaconescu. România va cere explicații Ucrainei în ceea ce privește declarațiile ministrului Apărării. Ministrul a sugerat că poziția României față de Republica Moldova nu se va modifica. "Așa cum s-a spus clar și s-a afirmat distinct încă din 1991, la granița de est ceea ce ne preocupă este să avem o zonă de securitate și stabilitate. Evident că, în condițiile în care apar dezvoltări negative în ceea ce privește această securitate, suntem preocupați și nu vom rămâne indiferenți față de atitudini care, în opinia noastră, nu sunt conforme normelor și standardelor de civilizație pe baza cărora noi, de altfel, și funcționăm", a declarat Cristian Diaconescu.

În ceea ce privește declarațiile ministrului ucrainean al Apărării, care a spus că România și Rusia ar fi posibili inamici ai armatei Kievului, întrucât au revendicări teritoriale față de țara sa, Cristian Diaconescu a negat orice fel de intenții de acest gen și a spus că România va cere explicații Ucrainei pentru aceste declarații. În același timp, șeful diplomației române a sugerat o interpretare a declarațiilor oficialului ucrainean prin grila politicii interne ucrainene. "Noi suntem în campania de a ne identifica prietenii și a coopera cât se poate de aprofundat cu ei. Nu vedem inamici în jurul României sau mai departe. Să nu facem, totuși, abstracție și de o anumită retorică ce ține de politică internă. În plan practic, nu există niciun fel de argumente care să susțină o astfel de afirmație", a declarat Cristian Diaconescu.

Întrebat cât de repede ar trebui să vină lămuririle ucrainene la explicațiile cerute de România, ministrul a spus că aceasta depinde de "nivelul de acceptare și de înțelegere a necesității dialogului". Z.O.

Duminică 24 mai 2009

Azi am trimis spre Flori Bălănescu ultimul supliment (în fine, un titlu provizoriu...) al vol. 1 din **Scrisuri**. A confirmat primirea.

Marti 26 mai 2009

Rodica Drăgan va fi ocupată până în iulie, cu teza ei. Ovidiu Nițoi încă nu mi-a răspuns. Nu sunt neliniștit: dacă **Roman intim** va apărea abia în iunie, atunci volumul 1 din **Scrisuri** va fi scos, în cazul fericit prin octombrie-noiembrie (dacă sunt băiat cuminte...). Ba chiar mulțumit: chiar dacă voi rămâne doar cu Rodica Drăgan ca transcriitoare - la o adică mă sacrific și eu, deși văd foarte prost - în trei luni de zile (iulie, august, septembrie) vom reuși să acoperim și cvasi-totalitatea **Scrisorilor întredeschise**, cca 150 pagini. Restul - cronologic al textelor - vor fi trimise în volumul 2, cele din 2 în 3...

Recunosc, spășit: dacă nu i-aș fi zis într-o doară Rodicăi: «Dacă tot n-ai ce face, începe transcrierea unor texte din volumul **Scrisori întredeschise...**», nu mi-aș fi dat seama că în majoritate sunt demne de a fi luate în seamă. Păcătosul de mine: le uitasem! Într-atât, încât nici nu mai țineam minte că ar exista pe undeva, în vreun volum, tipărite... Însă îndemnul hotărâtor de a le dezgropa (volumul scos la Familia, Oradea, fusese... îngropat, prin nedifuzare, prin necomentare) a venit, cine ar fi crezut: de la Laszlo: lui îi scăpase, în cele două volume de polemice trimise acum vreo lună în timp ce mă probozea pentru antisemitism, câteva cuvinte de... prețuire a textelor al căror redactor-traducător fusese. Bine-bine, eu apucasem să... realizez acest lucru - prin transcrierile Rodicăi Drăgan - dar cuvintele lui mi-au confirmat buna-impresie. Când va citi - în Jurnal, la luna mai - ceea ce am scris, își va reproșa amar că nu-și înghițise laudele...

Editura Cartier mi-a trimis - prin Igor Mocanu - o invitație la cumetria pricinuită de... epocalul eveniment: Roland Barthes în românește, la editura Cartier, la București.

(Textul invitației):

“V-am introdus in baza noastra de date pentru că am considerat că sunteți interesat(?) de noutățile Editurii CARTIER, iar dacă adresa dumneavoastră de e-mail a ajuns din greșeală la noi, ne cerem scuze si va rugam sa ne trimiteti un reply cu mentiunea DEZABONARE. Va multumim”.

Am răspuns - textul meu:

“Ierizănu!e!

Și eu care credeam ca motivul ar fi acela că sunt unul dintre primii autori ai Cartierului.

Ți-e rușine cu unul ca mine? Din acest motiv nu mai pomeniști numele meu, în legătură cu editura și cu **Altina**?

Mie nu mi-e rușine cu unul ca mine.

Mie mi-e rușine cu un editor mincinos, poltron, căcăcios ca numitul Ierizănu.

Paul Goma

P.S. Această băgare de seama va fi introdusă în **Jurnal 2009**, pe luna mai - care va apărea la Curtea Veche, editura mea.”

Seara: Mi-a scris Ovidiu Nițoi: va comanda cartea - care îi va parveni în 8 zile. Dragul de el!

Măine am să-i trimit lista textelor.

Mi-a telefonat o doamnă de la Ciocâlteni. Din păcate nu o voi putea primi - mi-a adus, dinspre ramura ei de neamuri de-ale noastre: Dulgheru, dulceață de cireșe amare - miam-miam! Am rugat-o să-mi înțeleagă incapacitatea de a o primi, iar dacă vrea sa-mi facă o plăcere, să-mi trimită prin poștă dulceața. Știu: nu a fost omenește, politicos din partea mea, dar ce mai pot face... fără picioare? Le folosesc numai în cazuri speciale: doctor, farmacie.

À propos : am visat o chestie confuză, cu farmacistele mele, mai ales sârboaița și medicamentele. Medicamentele erau multe, multe, dar nu înțelegeam de ce... Eh, vise-de-noapte-maică...

Vineri 29 mai 2009

Ieri am fost la medic. Dacă aș fi român, aș fi feminizat astfel: am fost la *medică* (dacă există, dacă se folosește: *doctoră*). Mai simplu pentru mine: ieri am fost la Martina-Sabourina-punct. Am fost la Martina, în scopul de a mă plânge - ba de una, ba de alta - și să aștept consolarea, cu tâmplă dreaptă rezemată de pieptul ei (sic) stâng. Am căpătat ce așteptam: asigurarea că nu mor chiar mâine, poate încolo, pe răspoimăine, dacă vrea Domnul.

De la o vreme sunt monopolizat de **Scrîsuri**. Cum o să fac, să dreg, ca să pot băga cât mai multe scrisori (întredeschise...) în primul volum. Ar fi o mare satisfacție... Și o reparație față de mine însumi. Cum de “uitasem” volumul **Scrîsori întredeschise**? Va fi existînd o explicație, dar acum nu am energie și chef să o

caut. Deloc, deloc.

Uite, Doina Cornea își publică abia acum **Jurnalul**. De ce să nu-mi editez și eu primul volum de comiteri publice: articole; dar și din cele intime - până la scoaterea lor în... publicul (publicul!) obștesc, începînd din această toamnă?

Sâmbătă 30 mai 2009

Din *Ziua* de azi:

“Melancolia timpului care trece

Dorel Dorian și Tesu Solomovici, prieteni de-o viață, cum se spune, și-au început activitatea ziaristică și scriitoricească în primii ani ai comunismului. Scriitorul Dorel Dorian, fost deputat al etniei evreiești, și director al publicației "Realitatea Evreiască", a ținut să-și intervieveze amicul, la împlinirea frumoasei vârste de 75 de ani a acestuia. Îți place sau nu, te irită ce scrie sau îl aplauzi, Tesu Solomovici este o prezență vizibilă în cetate, spune Dorel Dorian. Eu care am scris toată viața proză și mai ales teatru, unde protagoniștii fac legea, acest personaj mă interesează. Am fost surprins de animozitățile pe care le creează Tesu printre coreligionari, de parcă și-ar căuta inamicii cu lumanarea.

L-am poftit la o discuție pentru a verifica niste adevăruri și, eventual, de a risipi niste calomnii. Convorbirea s-a lungit enorm, am umblat împreună prin trecut când, foarte tineri, urcam împreună pe baricada cuvântului jurnalistice, ne-am adus aminte de vremea începutului când descoperise pseudonimul Tesu Milcoveanu.

Era moda pseudonimelor frumoase, și eu mă nascusem la Focsani, pe Milcov. Tata a vrut să facă din mine un rabin, vorbise chiar cu faimosul Rabin din Buhusi să mă dea, când eram copil, la el la școala religioasă. Dar puterea comunistă îmi cocea un alt destin. La 17 ani lucram la "Scanteia Tineretului", faceam parte din brigada de reporteri ai "Festivalului Mondial al Tineretului" din 1953, și acolo se afla floarea tineretii jurnalistice comuniste: Radu Cosasu, Al. Mirodan, Eugen Mandric, Teodor Mazilu, Nicolae Tic, Florin Mugur, Carol Roman etc. În 1954, am fost angajat la cotidianul "Munca", unde Ecaterina Borila, soția dinozaurului comunist Petre Borila, satula de mirosul greu de alcool care se răspândea din biroul șefului secției de literatură Gheorghe Dinu (fostul poet avangardist Stefan Roll), m-a numit pe mine în locul său. Am parasit ziarul în 1957, cu un picior în fund.

1957 a fost un an tragic pentru multă lume, de fapt ce ți s-a întâmplat?

M-am trezit între rotile represive ale sistemului, acuzat de complot anti-statal, anticomunist, antisovietic și adept al Revoluției Maghiare. Am fost dat afară de la ziar, am fost dat afară din organizația UTM și am fost dat afară din Facultate. Eram în anul IV, la Filologie. Pentru mine era apocalipsa, și știi de ce, domnule Dorian? - pentru că eu credeam în Marx, Engels, Lenin, Stalin. În același an, mi s-a casat dosarul de intrare în Uniunea Scriitorilor și redactorul-șef Paul Georgescu m-a scos de pe statul de salarii al revistei "Gazeta Literară", unde am fost salariat doar trei luni. Am ramas șapte ani fără serviciu, dar comunismul continua să trăiască în mine. Ramas fără serviciu, m-am dus la Zaharia Stancu, care era directorul "Gazetei Literare" și directorul general al Teatrului Național din București. Ce om strasnic era acest Zaharia Stancu. "Ai fluierat în biserică, zice. Sau în sinagoga? Știi să

joci pe scena? Nu stii! Stii sa faci costume sau decoruri? Nu stii! Ai sa fii electrician, iti dau leafa de maistru." I-am multumit cu lacrimi in ochi, dar nu am devenit electrician la Teatrul National. Dintotdeauna mi-a fost frica de cabluri electrice.

Nu te-au iubit nici sefii si nici unii dintre confrati. Te-au stimat insa chiar si anticonfratii. Daca ai vreo istorie care probeaza convingerile mele, o preiau telle-quelle.

Cel care trebuia sa devina rabin, adica subsemnatul, era un comunist convins, asa ca uitase de sinagoga. Uitasem chiar ca ma numisem candva Solomovici. Dupa excluderea mea din UTM, cutuma era ca un membru din conducerea organizatiei de tineret a Universitatii sa ma insoteasca la Comitetul Orasanesc UTM-Bucuresti pentru confirmarea sau infirmarea sanctiunii. M-a insotit Nicolae Velea, coleg de an, care debutase ca nuvelist si va deveni una din marile glorii ale noii literaturi romane. Eram in relatii foarte bune, de prietenie, cu Velea. Pe drum catre Comitetul Orasenesc, catranit nevoie mare, il tot pisam cu disperare: "Mai Velea, de ce? Eu cred in comunism!" La care hatru, cu intelepciunea sa taraneasca, Velea imi zice: "Mai Tesule, nu te mai zbate atat, tu nu intelegi ca trebuia sa fie si un Solomovici implicat in povestea asta?". Am ramas interzis, coloratura etnica pe care o dadea Velea suferintei mele era uluitoare. Redevenisem evreu! Am intrat amandoi in biroul secretarului si bucuros recunosc pe Fred Mahler, tovaras ilegalist si bine cunoscut din primele mele activitati in "presa comunista de tineret". Nu, nu mi-a ajutat faptul ca-l cunosteam. Avea tovarasul Mahler toata intelegerea pentru situatia aceasta neobisnuita, in care, mai sa fie! - tocmai Tesu Milcoveanu este exclus din viata, dar el e Mahler si eu sunt Solomovici, ar putea sa iasa vorbe. Pentru a doua oara am ramas interzis, nu aveam alternativa, trebuia sa redevin evreu.

Si cand te-ai lecut de comunism?

Tarziu, foarte tarziu. In 1964 am emigrat in Israel. O vreme destul de indelungata am incercat sa ma reintorc acasa, in Romania, unde lasasem indurerat un mare amor, pe scriitoarea Maria Luiza Cristescu. Cand am revenit in Romania, o pierdusem. Am lucrat cativa ani redactor la "Kol Haam" (Vocea Poporului), ziarul Partidului Comunist Israelian, editia in limba romana. Directorul ziarului era generalul Moshe Sneh, fostul comandant al fortelor armate de rezistenta "Palmah" in anii Mandatului britanic. Generalul a uimit intreaga societate israeliana cu iluminatia sa comunista care l-a facut sa treaca de cealalta parte a baricadei. Dupa "Razboiul de sase zile" din 1967, buna mea prietena Irina Popovici, care a insemnat enorm in existenta mea, mi-a facut cadou cartea "Zero et l'infini" de Arthur Koestler. E un roman magistral al proceselor pe care le intenteaza Stalin fostilor sai tovarasi bolsevici. Cartea aceasta m-a lecut definitiv de comunism. Dar raul se consuma-se si-mi strica imaginea. Pentru multi eram "comunismul", "agentul securist", "suspectul". Acuza intretinute si de intensa activitate pe care o desfasuram ca presedinte al "Asociatiei Culturale Israelo-Romane", si ca impresar al teatrului si muzicii romanesti in Israel. Ma deranja doar gandul la ce-ar fi zis fetita mea, Natalie, daca ar fi aflat ce se spune despre tatal ei.

Ai continuat sa scrii in romaneste. As vrea sa-ti laud cel putin trei dintre cartile tale: "Romania Judaica", "5000 ani de umor evreiesc", si "Arestarea, procesul si moartea lui Iisus Christos" de Haim Cohen. Stimate domnule Tesu, din toate celelalte carti pe care le-ai scris, alege-ti dumneata alte trei si spune-ne povestea lor.

Prima carte aleasa ar fi "Istoria Evreilor din Romania", este cartea pe

care o am cea mai aproape de inima. Am trait-o 75 de ani. Cartea a fost apreciata de unii istorici romani, numai istoricii evrei stramba din nas. Acad. prof. dr. Dinu C. Giurescu a fost atat de impresionat ca a dorit sa-mi prefateze cartea. O prefata de 35 de pagini! In loc ca acest gest sa fie aplaudat de comunitatea evreiasca, pentru ca in fond, nu despre Tesu a scris academicianul roman, ci despre istoria evreimii-romane, ei bine, a inceput eternul Zoil sa maraie si sa-l muste pe marele Giurescu. Aceasta e marea noastra tragedie, nu stim, nu avem generozitatea sufleteasca sau pur si simplu nu vrem deliberat sa dialogam, avem obsesia posesiei adevarului absolut.

Care nu exista. Dar poate ca ai si dumneata o parte de vina...

E adevarat, nu stiu sa-mi fac prieteni, nu mi-i pastrez cand ii am, mi-i fac dusmani cu usurinta. Ciocniri cu oameni la care tin am avut si dupa publicarea cartii "Securitatea si Evreii". Am scris-o cu zbucium si durere, eu insu-mi am fost una din victimele nevinovate ale Securitatii, si inainte si dupa emigrarea mea in Israel. Am fost dat afara de la ziar, din Facultate si din UTM in urma unei inscenari securiste. Cu greu mi-am intretinut zilele vreme de sapte ani, pana ce am emigrat. Nu aveam drept de semnatura in presa romana, eram adesea cercetat. Dar nici in Israel nu m-au lasat in pace, si mi-au interzis intrarea in Romania intre anii 1983-1989. Refuzasem sa semnez un angajament de colaborare cu Securitatea. Culmea este ca in 2008, un istoric, coreligionar, m-a acuzat in paginile unui ziar romanesc, ca am fost spion al Securitatii, ca transportam intr-o geanta, valuta trimisa de Gheorghe Gheorghiu-Dej ca ajutor tovarasesc Partidului Comunist din Israel. Sa te pufneasca rasul, nu alta! Jur ca n-am fost niciodata membru de partid, nici in Romania si nici in Israel, nu am lucrat pentru Securitate, nu am fost ofiter Mossad, cum se spune.

Tesule devii patetic. Dintre cartile publicate, care-s cele preferate?

E greu sa preferi pe unul din copiii tai. Dar daca asta e jocul, voi denumi lucrarile "Istoria Holocaustului din Romania", "Jurnal II" de Mihail Sebastian, "Mircea Eliade si Evreii" si "Almanah istoric-Maresal Antonescu". S-au gasit destui care au vrut sa ma sfasie pentru fiecare dintre aceste carti. M-au declarat, de pilda, "negationist", pe motivul ca in cartea mea despre Holocaust am folosit sintagma "Holocaustul asimetric". Explicam, asa cum ma pricepeam mai bine, ca pe teritoriile locuite de romani a operat "Holocaustul asimetric", pentru ca una a fost soarta evreilor din Basarabia, Bucovina si Transnistria guvernata de romani, altul a fost destinul evreilor din Vechiul Regat, carora maresalul Ion Antonescu le daduse cuvantul sau de militar ca nu vor fi trimisi la moarte, si cu totul altfel a fost sfarsitul tragic al evreimii romane din Nordul Transilvaniei ocupat de fascismul maghiar. Exista istorici carora nu le place sa nuanteze, si nu e de mirare ca cercetarile lor sunt viciate. Aici pot fi gasite si cauzele pentru care s-a creat falia dintre elita marilor istorici romani si acesti istorici, majoritatea de origine evreiasca. Dar au tot timpul sa-si faca mea culpa.

Timpul repara totul.

Tempus ireparabile fugit, spune poetul latin. Fuge timpul, nu mai am mult. Melancolia varstei...

Sa speram ca timpul va avea rabdare sa public si sa-ti ofer spre lectura, daca nu in ZIUA, intr-o publicatie pe care as intitula-o "Noaptea" (de nesomn), Memoriile mele, care vor implini cunoasterea noastra reciproca.

A consemnat Iolanda MALAMEN

Da, domnilor, acesta este tovarășul Teșu. Cui nu-i place - să-l pupe-n cur - vorba mea. Și eu am zis multe lucruri rele despre el și nu toate false, dar, “continuând a conversa”... prin intermediul presei care, într-o perioadă mă tolera, am înțeles din ce fel de aluat a fost făcut Teșu Solomovici: din unul asemănător aluatului din care și eu am fost făcut: al păgubosului; al trădătorului propriului trib. Singura deosebire între noi: El are două țări: Israelul și România, eu: niciuna. Iar acum, spre sfârșitul... spectacolului, tare aș vrea și eu o țară: una mică, mititică... de doi metri pe unu, la suprafață, de doi în adâncime. Dar uite că nu se poate: veghează Căpcăunul Universal: Rusul.

Duminică 31 mai 2009

Sentimentul că azi este ultima zi a vieții mele. Uite-așa, nu altfel. Sănătatea: numai zdrențe; “perspectivele”: încurajatoare - o carte care stă să apară, o alta - în trei volume care, și ea, este promisă... Dar...

Dar! Dar starea-generală-a-societății (am sucit-o binișor...)? Proastă. Dar starea specială - tot a-societății? Proastă și ea.

Basarabia a fost abandonată. Nimic de făcut cu actualii români și actualii ruși, cu actualii “europeni”: nemții, polonezii, ungurii, cehii, ce să mai vorbesc de occidentali, lor nu le-a păsat niciodată de noi. Voi fi avut eu dreptate când mi-am exprimat profunda, hotărâta neîncredere în vorbele unui Băsescu : suntem când suntem: în 31 mai 2009 - ei și ? Câte pașapoarte din cele promise au ajuns în mâinile basarabenilor-bucovinenilor? A, arătarea mușchilor de pe prispă, cu poarta încuiată, că “noi” nu vrem să fim părtași la pactul Stalin-Hitler - căcăcioșizat, nu de azi, nu de ieri, dar preluat ca atare: “Pactul Molotov-Ribbentrop”, menit să stârnească isteria rușilor-ucrainenilor, ca apoi să spună:

«Ați văzut că n-am putut? Că *nu s-a* putut? Noi am încercat, dar dacă *nu se poate*...” - și să *se rădă*, băseștioții și să mai dea pe gât o ladă de bere...

România-țara-mea...Ce-a ajuns! O mahala, o țigănie - iertare, dragi rromi (o altă invenție a analfabetismului generalizat postrevoluționar), eu făceam aluzii literare, la Budai-Țiganu și la capodoopera lui.

Deși... Deși mahalagizarea românilor nu a început nici “din cauza” (revoluției-la-români), nici imediat după izbucnirea ei. Mi-e greu să verific în Jurnale, momentul în care puținii români ajunși la Paris, să lucreze, la începutul anilor 1980, mă înspăimântaseră - eu care nu sunt chiar ușor de înspăimântat: vorbesc de însemnarea dintr-o zi de sărbătoare, când trecând prin

dreptul terasei unei cafenele din Place de la Nation, am auzit pe un client salutându-mă astfel: «Să trăiți, dom' Goma!», iar cum eu nu răspusesem, unii ziseseră ca poate nu e chiar Goma. Dar un altul a zis: «Hai să-l batem, să vedem dacă-i el ori ba...» - iar eu băgasem mâna în geantă și apucasem cuțitul adus de la Făgăraș de Sivu Bărcuțean, “ca să te aperi de răi”, însă niciunul dintre ei nu s-a luat după mine, să mă bață, vorba poporului român cel mioritizic... Era în perioada atentatelor, a agresiunilor, a amenințărilor împotriva noastră, eram pregătit să fiu atacat de un singur rău - chiar dacă alții rămâneau pe de lături, în așteptare - or presupusul atac doar verbal mă descumpănise. Întrebarea care m-a izbit ca o adevărată lovitură:

«Așa au ajuns românii mei? Să ia la bătaie un necunoscut, la Paris, doar ca să văză ei dacă ăla-i Goma ori ba?»

Întrebare în continuare:

«Și dacă “ăla” nu era Goma? Ce făceau, ce ziceau haiducii noștri - după ce stâlceau în bătaie pe cineva care semăna cu Goma (care Goma nu le era dușman, ba chiar... dimpotrivă - dar dacă nu răspunsese la salut...?»)».

I U N I E

Luni 1 iunie 2009

Azi mi-am zis să pornesc cu dreptul (ambele picioare, altfel: două, sunt atinse, dar acesta mai puțin), drept care să încep prin a consulta horoscopul de azi 01 iunie 2009; la Balanță scrie:

“Nu fă deranj din cauza ca nu vei fi capabil(a) să-ti stăpanesti emotiile sau sentimentele. S-ar putea sa intri in mici incurcaturi daca vei ceda in fata presiunilor cuiva din preajma ta. Problemele in dragoste iti pot crea divergente in plan profesional si neintelegeri in plan personal. Priveste lucrurile in fata si cauta solutiile alaturi de cei (cele) dragi.”

Și eu, care îmi *fă*(ceam) deranj - că nu voi fi capabil - când remediul era aici, la îndemână:

“Priveste lucrurile in fata si cauta solutiile alaturi de cei (cele) dragi.”!

De acord, soluțiile sunt de căutat “alături de cei dragi” - dar biata limbă română: unde? În școala primară pe care n-ai făcut-o?

Când eram mai tânăr și la cur curat, cum suna varianta deturnată a titlului unei balade de Cezar Ivănescu - adică în ultimii zece ani de când citesc două-trei ziare pe internet - îmi propuneam: «de mâine...» mă apuc de dat de pământ cu titriștii (cum li se va fi spunând, după ‘89 jurnaliștilor care dau titluri articolelor?). Bine, bine, grabă-mare, dar chiar atâtea cretinării (citez din memorie și numai din *Ziua... zilnică*):

“USA a sărit la gâtul Cubei”; “Suicidul...”

“Ucraina dă de pământ cu România”;

“Neagu Djuvara intr-o ipostaza inedita: lecturand poeme in franceza”;

“Basescu: Vizita in Israel are loc intr-un context important” - (a existat vreun context neimportant pentru o vizită în Israel?);

“Avionul a dispărut de pe ecranele de control in urmă cu mai multe ore. Poate fi vorba despre o pană de natură tehnică, dar astfel de *pene* (subl. mea) sunt foarte rare” - astfel făcându-se informarea-instruirea-culturalizarea populației pașnice de analfabeți, model: mezina lui Băsescu, succesa: “ești ca ea - ca ea ajungi” (dipotată în Parlamentul European, băgată de Ritzi - dar pe Ritzi cine o fi băgat-o?).

Alte titluri - “populare”, acestea sau: “ca pe la noi”:

“Marian Iancu: Balint e smecher prin conferinte de presa, dar in fata lui Petrescu i-a tremurat fundul”

“Vanghelie [Marean] bagă divorț” - bagă, ce să facă, ca dacă nu băga...

Dar cum să dai de pământ cu titriștii, dacă nu-și semnează... anonimele? Adică textele? Indivizii ăștia dau-și-fug, se bișesc-și-se-fugesc, vorba lui Ițic.

În categoria "idiotenii-nerușinate" intră bolboroseala istericului Netanyahu. Acesta califică drept "iraționale" apelurile lansate de SUA la înghețarea colonizării Cisiordaniei ocupate :

"Premierul israelian Benjamin Netanyahu a respins calificand drept "irationale" apelurile la inghetarea colonizarii Cisiordaniei ocupate lansate de Statele Unite ale Americii, transmite luni AP, informeaza Agerpres. Netanyahu a facut, conform unor surse oficiale israeliene, aceasta remarca la intalnirea de luni dimineata cu membrii unei comisii a Knessetului. Statele Unite i-au cerut insistent Israelului sa puna capat noilor constructii in coloniile evreiesti din Cisiordania, unul din principalele puncte de blocaj ale negocierilor de pace israeliano-palestiniene. Benjamin Netanyahu *a apreciat* (sic!, așa tovarășu': ca la voi, în celula de partid: se putea fără "a aprecia-că-trebuie"?)... ca trebuie ridicate noi constructii, pentru a raspunde "sporului demografic natural" (ia-auzi, argument ultrarăsufat - și mincinos, specific israelian: "sporul demografic"!).

Cum ar veni: «viața israelienilor din implantari nu poate fi "înghețată", pe aceasta temă existînd "cereri raționale dar si iraționale", (așa!) iar sarcina guvernului este de a apăra Israelul, chiar daca unele decizii ale sale sunt impopulare», a insistat Netanyahu, *potrivit acelorași surse, care au preferat anonimatul* (iar aici nu mai știi ce să faci, unde să te oprești cu "lecturătura": la "sarcina guvernului de a apăra Israelul, chiar dacă unele decizii sunt impopulare", pură concepție bolșevică fiind, cine n-o știe?: "poporul *trebuie* să fie fericit", chiar dacă el, poporul acela se lasă greu, nu prea vrea, vorba ardeleanului, să fie așa cum poruncește partidu' nost; sau la: "a insistat Netanyahu, *potrivit acelorași surse, care au preferat anonimatul*"! (sublinierea, fără speranță, a mea, P.G.).

Și nu pot pentru ca să nu prind în pioneze ultima ispravă pupincuristică a lui Gaură (altfel TRU):

"Candidatul Traian Ungureanu crede ca din toamna "DJ Basescu" va fi entertainer-ul Romaniei 1 iunie, 13:01

Traian Ungureanu, un infocat sustinator al presedintelui Basescu Democrat-liberalul Traian Ungureanu le-a promis tinerilor iubitori de muzica electronica prezenti duminca la lansarea candidatilor PDL la Slatina ca din toamna vor avea parte de prestatia lui "DJ Basescu", informeaza corespondentul NewsIn.

«Sunteti tineri si va place muzica electronica. Acum va oferim muzica tehnno, dar din toamna va intra in scena DJ Basescu. Voi faceti ce va place, ascultati pe cei doriti, iar noi ne ocupam de partea mai putin placuta, de har-tii», a declarat Ungureanu in fata a peste 8.000 de membri si simpatizanti

PDL prezenti la Slatina la concertul de lansare a candidatilor partidului la PE.

Secretarul general al PDL, Vasile Blaga, i-a indemnat pe cei prezenti sa mearga la vot chiar daca uneori sunt suparati pe deciziile pe care le iau oame-nii politici. "Uneori sunteti suparati, dar trebuie sa stiti ca oamenii politici mai trebuie sa ia si decizii nepopulare. S-a dovedit, in timp, ca acestea sunt necesare. Eu va cer sa veniti la vot pe 7 iunie. Veniti la vot!", i-a indemnat Blaga pe cei prezenti la lansarea candidatilor PDL la PE, dupa ce le-a amintit cateva dintre deciziile importante luate de Guvernul Boc.

La aceasta manifestare au fost prezenti, pe langa ministrul Dezvoltarii Regionale, Vasile Blaga, candidatii PDL la PE Marian Jean Marinescu, Cristian Preda si Traian Ungureanu. Z.O.

Să cred eu că am făcut mare ispravă, arătându-l cu degetul pe TRU (iertare: arătînd-o, căci ea este *feminină*: GAURĂ-n Parlamentul European), fiindcă cine, din spațiul mioritic, mai observă azi, că Românul nostru se exprimă, scuzați, cu curu - vezi-i pe Becali, pe Boc, pe Băsescu, pe fic-sa, pe gagică-sa, Turisteța și pe toată liota de parveniți-la-minut, fii, fiice de securiști, cumnate de securiști, veri de securiști, de-ai zice - uite, eu chiar zic - că suntem un neam-prost alcătuit numai din securiști, preponderent ghin Arghialu Sânjeros...

Încolo... Sănătatea mea... Vai de curu' ei. În continuare, voi lucra la Jurnal. Cel personal, vorba poetului Dinescu. Jurnalul meu propriu - fiindcă mai am și alte jurnale, neproprii acelea. Și la texte pregătite pentru editare. Apoi - cu mult mai puțin, la corespondență - deja redusă la strictul necesar, dată fiind însăși natura internetului. Deci nu voi mai putea răspunde propunerilor de dialog, de "interviu".

La urma urma urmei: mai am eu ceva nou de comunicat?

Catastrofă aeriană: Un avion francez cu mulți, foarte mulți călători a dispărut în Atlantic.

Marti 2 iunie 2009

Tot așa, tot așa (adică ne-bine) cu sănătatea mea. Sabourina m-a asigurat că ce am eu acum nu este o "reminiscentă" a gripei, cum am presupus eu. Ci altceva. Dovadă: nu am febră. Nu, nu am febră, dar nici noroc nu am. Eu, mai cu moț, am *altceva* - ce: râie? Lepră? 'Tu-i norocu' mă-sii!

*

Să vezi și să nu crezi:

"Dick Cheney: Informatiile CIA care au dus la invazia Irakului au fost false"

"Fostul vicepresedinte american Dick Cheney a respins informatiile pe care, inainte, le cita in incercarea de a demonstra ca fostul dictator irakian

Saddam Hussein a colaborat cu Al-Qaeda, pentru a pune la cale atacurile de la 11 septembrie 2001, transmite Bloomberg.com. Potrivit sursei citate, Cheney a declarat ca datele furnizate de CIA (Central Intelligence Agency) "s-au dovedit false". Cu toate acestea, fostul vicepresedinte sustine ca o legatura veche intre regimul lui Hussein si anumite grupari teroriste, printre care si Al-Qaeda, justifica invazia SUA in Irak, din 2003. "Stiam ca Saddam Hussein sponsoriza terorismul", a mai spus Cheney.

De asemenea, fostul vicepresedinte american Dick Cheney a confundat numele presedintelui american Barack Obama cu cel al celui mai cautat terorist de pe planeta - Osama bin Laden, intr-un discurs sustinut luni la Clubul National al Presei, scrie Hotnews.ro. Intrebat de reporter de ce administratia Bush nu a reusit sa-l prinda pe liderul Al-Qaeda, Cheney a afirmat ca, cel mai probabil, bin Laden se ascunde "sub pamant" si este foarte circumspect in folosirea mijloacelor electronice de comunicatii.

"Ne-ar fi placut sa-l capturam, dar nu am reusit. Hmm... sunt sigur ca si oamenii lui Obama simt acelasi lucru".

Ulterior, pe parcursul imaginilor difuzate de C-SPAN, Cheney persista in greseala. "Lucrul cel mai important este ca eu nu cred ca (n.r. - bin Laden) mai poate avea un impact important in conducerea organizatiei", a explicat el, "pentru ca legatura dintre Obama si oamenii aflati in subordinea sa este destul de fragila". "Nu cred ca mai are capacitatea de a face atat de mult rau cum a avut la un moment dat", a mai spus Cheney, referindu-se la atentatele din 11 septembrie.

În afară de confundarea unor nume (obicei curent la americani, fiindcă în ochii lor ne-americani nu sunt oameni), invit masele largi, evaluate la în jur de cincizeci de cititori pe zi ai jurnalului meu electronic să-și aducă aminte:

Încă de la deschiderea ostilităților în Irak, am susținut că planul conceput la Tel Aviv și turnat cu pâlnia în gâtlejul lui Găgăuță Bush jr. aparținea haitei lui Wolfowitz și celorlalți platfusarzi care nici măcar armată nu făcuseră, în schimb erau belicoși până la isterie și până la voma pricinuită, desigur, de aceeași isterie. Iar acest porcalău analfabet de Cheney, a profitat din primele secunde ale ocupării Irakului, prin organizarea apărării imediate a Ministerului Petrolului (din Bagdad), nu a spitalelor, nu a Muzeului Național vandalizat cu știrea, ba chiar complicitatea ocupantului.

Aviațiile reunite au descoperit rămășițe ale avionului căzut în ocean.

Miercuri 3 iunie 2009

Azi-noapte am primit un mesaj de la Ovidiu Creangă:
Andrei Vartic a murit.
Dumnezeu să-l odihnească.

Jurnal de Chişinău: 2 iunie, 20:17

“Vicepreşedintele Parlamentului, Vladimir Țurcan a reconfirmat pentru Jurnal TV că, la 7 aprilie, cand protestele paşnice degeneraseră in violenţe, a negociat cu cinci reprezentanţi ai protestatarilor, printre care Ion Galaţchi şi Dragoş Musteaţă, arborarea drapelului UE pe sediul Preşedinţiei. Arborarea unui drapel străin pe sediul Preşedinţiei R. Moldova a fost calificată de actuala guvernare comunistă şi de catre Rusia drept tentativă de lovitură de stat, transmite Jurnal de Chişinău”.

Şi noi, credulii: ne ziceam, după radio *Maskva*, că anticomunistul, antisecuristul Băsescu s-a urcat pe, asta, zi-i pe pseudo-nume: “preşedinţie” şi a făcut ce-a făcut? Iar acum cine-i taie capul lui Țurcan?

*

“Vom fi acolo unde s-a murit pentru libertate, pentru a sustine democratia din Republica Moldova. Ultima zi a Regimului Voronin 2 iunie, 20:09

“Pe 3 iunie se decide soarta Moldovei: inca 4 ani de comunism sau alegeri anticipate. Organizatia Studentilor Basarabeni din Bucuresti a fost intotdeauna aproape de evenimentele din Basarabia, mai ales in momente de cumpana.

In acest sens, noi, basarabeni din Bucuresti vom fi prezenti, maine, 3 iunie, la orele 10:00, in Piata Universitatii (simbolul anticomunismului), pentru a fi alaturi de Basarabia, se precizeaza intr-un comunicat.

Totodata, va avea loc si instalarea cortului Campaniei Pro Cetatenie Romana, initiata de OSB Bucuresti in colaborare cu OSB Tmisoara.

Vom fi acolo unde s-a murit pentru libertate, pentru a sustine democratia din Republica Moldova”.

Brava, măi băieţi! Măcar voi - “care sunteţi tineri, aveţi de unde muri”, cum scria Caraion.

Sunt obligat să citez din V. Roncea - promit că va fi ultima oară, chiar de nu am altă sursă de informaţii - citez numai pasajele citate de el, în *Ziua*:

“«Eu sunt nationalistă. Sunt foarte nationalistă: îmi iubesc țara!»”, a afirmat Elena Băsescu fata in fata cu Ion Cristoiu, un critic cunoscut al tatalui sau, acum intr-o postura candida, aproape paterna”

Ce cuplu fatal: Aia-Mică a lui Băsescu - Āla-Micu, cel cu o raţă sau oaie violatizată în mod bestial de un tovarăş flăcău din Găgeşti.

Mă opresc numai la citatele date de Roncea:

«Dar, dacă politicienii sunt ce sunt (porci, explicația aflându-se în pasajul precedent - P.G.), eurocandatele sunt iepe. Cel puțin așa ne spune despre Elena Basescu un fel de ziarist, Tapalaga, fost purtător de cuvânt la Ministerul Justiției și consilier special al Monicăi Macovei: ca EBA este "o mărtoaga chioară, surdă, obosită, tâmpă și căzută". Bine-bine, ne întrebam, dacă Elena Basescu, la cei 29 de ani ai săi, este o "mărtoaga căzută", cum e, ca între colegi de țară europeană, fostă și viitoare să colegă PDL, destul de trecută, ca să zică așa, Monica Macovei? Sau pe unde s-ar fi încadrat, la capitolul euro-patrupede, posibilă să înlocuiască, membră în "Grupul celor Trei Gratii" civile, Macovei, Weber și Alina Tatiana Mungiu?»

În sfârșit, am înțeles... "paradoxul românesc", vorba lui Sorin Paradoxescu, nepotul monumentului lui Eliade:

În această Românie, nu Becali, nu V.C. Tudor, nici chiar Evanghelie - cel Adriean - carevasăzică "policițienii", vorba lui Boc cel Mare - nu aceștia bat recordurile de trivialitate, incultură crasă, mahalagisme nesimpatice; în cazul fetei lui Basescu alfabetismul exprimat în repetate rânduri pălește pe lângă "prestațiile" unor (prea mulți) jurnaliști. Este vorba, nu doar de "lipsuri" (de bun-simț, de educație, de cultură) ci de "plusuri" - ca la Gaură Ungureană (e-he, dacă n-ar fi existat etalonul-aur Adrian Păunescu la specialitatea lingere-cur-prezidențial, ai zice că e primul), iar acum acest Tăpălagă, cu numele său predestinat a tăpălăgi niște podele încă neîmbălegate de opincile consilierului special al procurorului Monica Macovei... Așadar, juna Basescu este: "mărtoagă, chioară, surdă, obosită, tâmpă și căzută". Să-mi fie cu iertăciune: toate cele șase (doar atâtea) cuvinte tăpălagice sunt, nu ale unui mânuitor de cuvinte, ci ale unui unui prostalău de tractorist îmbetivat la chenzină cu bere uitată la soare și care, proaspăt respins de o gagică (păi dacă putea a bere borhotită), i-o zice - pre limba lui:

«'Ai sictir d-acilea - "mărtoagă, chioară, surdă, obosită, tâmpă și căzută", că d-alde tine pot regula o sută...»

Dacă aș avea răbdare, aș putea masculiniza femininele folosite de Tăpălagă, ca să i le lipesc lui, pe tăpălaga frunții sale:

"Mârțog, chior, surd, obosit, tâmp și căzut".

Uf! M-am răcorit.

Of! Iată-mă apărător al lui Nuți-a-Basescului! Am și motive: din câte am dedus (din Roncea), fata asta nu a răspuns tăpălăgis-melor azvârlite în capul ei, găleată de zoi. Să semnifice că, așa cum este ea, nițel necită (!), oarecum toantă, are vână de tribun? (trebuia să corectez, introducând femininul: de...tribună?)

Joi 4 iunie 2009

Abia ieri am observat în Jurnalul abia instalat câteva greșeli-scăpări. Cea mai gravă mi se pare:

Iulian Boldea: *Apostrof* 1, 2009

“Ultimul capitol al Istoriei critice e consacrat memorialisticii (Memorialiști de ieri și de azi). *Cărți de memorii* (Virgil Ierunca, Ion Ioanid, N. Steinhardt, Petru Comarnescu, Lena Constante, I. D. Sîrbu, Norman Manea, Paul Goma etc.) găsesc în N. Manolescu un excelent analist al stilului memorialistic și al relatării autobiografice în general.” [Ia-auzi! “Un excelent analist al memorialis”... Ce se va fi întâmplat cu Iulian Boldea? A îmbătrânit începînd de alaltăieri?” n.m. P.G.]

Trebuia să scriu: “[Manolescu] un excelent analist...”, nu “un excelent memorialist” - și doar textul îmi stătea dinainte.

Îmi cer, sincer, iertare.

Iată un text de pus la inimă, vorba pateticilor basarabeni, din *Ziua*/3 iunie :

“Cum m-am îndragostit de Basarabia sau Scrisoare catre Natalita

Numele ei nu figura in cartile de istorie pe vremea anilor mei de scoala. Prima oara l-am auzit pomenit intr-o discutie a parintilor mei cu cativa prieteni de familie. Mama le povestea cum tata fusese candva dat afara iar din facultate, pentru ca indraznise sa-si intrebe profesorul, care tinea o prelegere despre Romania, de ce nu o pomeneste... Abia fusese readmis, dupa ce "omisese" sa mentioneze in cererea de reinscriere ca provenea dintr-o familie cu "dosar prost".

Au trecut ani, a urmat Revolutia din decembrie '89, apoi, sau in paralel, lovitura de stat. A invins cea din urma.

Cand mi s-a oferit ocazia sa merg s-o vad, prin '93, mi-am adus aminte de povestea mamei. Am plecat seara cu trenul. La granita, am privit pe fereastra cum vagoanele erau mutate pe celalalte sine. Pana si calea ferata trebuia sa ne desparta. Cand am ajuns, nu era deloc asa cum imi imaginam. Un oras mare, cenusiu, cu spatii largi si parfum rusesc. Limba pe care am auzit-o la hotel, in alimentarele sarace in care calculul platii se facea pe abac, pe strazile vag luminate noaptea...

Nu ma simteam acasa. Pana cand am cunoscut-o pe Natalita. Era studenta la Filologie si lucra ca jurnalist la o agentie de presa de acolo. Vorbea graiul curat, cu putin accent. Apelam la ea ca sa transmitem din tara in tara reportajele, interviurile... Nu stiu de ce, dar dupa cateva intalniri cu Natalita, in care n-am schimbat prea multe vorbe, m-a rugat, intr-o pauza a ei de dupa-amiaza, sa o insotesc "undeva". N-am indraznit sa intreb unde, am acceptat pe loc. Pe drum, pe care am luat-o la pas, m-a intrebat doar cum e in Romania, cum mi s-a parut orasul ei... "Am ajuns", mi-a spus deodata. Eram la intrarea intr-un cimitir imens. Nu erau cruci. Ci placi inscriptionate intr-o limba pe care n-o intelegeam. Ce-o vrea fata asta de la mine? De ce m-o fi adus aici? Dar n-am repetat cu voce tare ce-mi ziceam in gand. Am urmat-o

pe aleile lungi. Parea sa stie cu precizie incotro ne indreptam. Eram din ce in ce mai departe de intrare. Iar mormintele erau din ce in ce mai neingrijite. Dintr-o data a pornit-o cu pas mai repede si s-a oprit. Langa o cruce, e drept prapadita, dar o cruce. Pe care am putut citi un nume de roman, un an al nasterii si unul al mortii.

"Cand vrem sa citim romaneste, vin aici, impreuna cu cativa colegi, si ne uitam pe crucile astea. E singurul loc unde ne putem vedea alfabetul" (subl mea, P.G.).

N-am putut sa-i spun nimic, dar stiu ca a inteles ce simteam. Am stat minute bune citind amandoua. Nume, romaneste.

Atunci, m-am indragostit de partea de Basarabie numita Republica Moldova. In al carei Parlament al anului 2009 comunistii lui Voronin nu au reusit, totusi, sa gaseasca un tradator din Opozitie.

Margarita GEICA”

Un început de Forum:

“Nicolescu 2009-06-03 21:33:23

“Va multumesc! E atat de fierbinte lacrima de tara! Podul de lacrimi nu se uita! Vom fi, odata, impreuna! O singura tara, un singur popor si un singur Dumnezeu! UNITI PENTRU TOTDEAUNA!”“

“muresanu 2009-06-03 21:43:49 Moldova de Est+Basarabia.

“Treaba se cam schimba. Problema e, ca martzafonii de la Bucale, habar nu au pe ce planeta traiesc. Astia nu au auzit Nimic mai incolo de 12 kilometri. Pe mine, ala, provincialul...Ma intereseaza foarte mult Moldova de Est + Basarabia. Cioara, s-a dus.“

“E_U 2009-06-03 22:48:50

“Pregatiri Un prieten de-al meu care a trecut cu trenul prin Chisinau inainte de '89 imi spunea cum mecanicul care verifica rotile dela vagon i-a spus: "Cand veniti fratilor?" Stau si ma intreb daca Romania are puterea de a primi inapoi Basarabia/Romania de Est. Pentru ca acest lucru se va intampla sigur.

Cred ca in secret trebuiesc facute calculele referitoare la costuri, la armonizari de legislatie, cai feroviare, forte militare s.a.m.d. Dar cu cine ca acum suntem la final de MILOGIADA - tocmai termina milogii de cersit voturile. Este datoria noastra de romani sa facem toate sacrificiile necesare pentru reintregire. Acest teritoriu va reveni Romaniei nu pentru ca suntem noi vrednici de asta ci pentru ca trebuie stabilizata zona. Nu vreau sa aud niciun imbecil care spune ca ne costa prea mult si nu trebuie sa facem asta.”

O neruşinare - rusească:

“A innebunit Ursul de la Rasarit: Ministerul rus al Apararii acuza Polonia de declansarea celui de-Al Doilea Razboi Mondial

“Ministerul rus al Apararii a raspuns rapid la apelul presedintelui Dmitri Medvedev de a combate falsificarea istoriei in dauna intereselor Rusiei, acuzand Polonia de declansarea celui de-Al Doilea Razboi Mondial, intr-un articol intitulat "Fictiunile si falsificarile istoriei in aprecierea rolului URSS in ajunul si la inceputul celui de-Al Doilea Razboi Mondial", postat zilele trecute pe site-ul sau oficial, la rubrica "Istoria impotriva minciunii si falsificarii", comenteaza in editia sa de joi cotidianul Vremea Novostei, informeaza Agerpres. 4 iunie, 13:39

“Autorul materialului este specialistul in stiinte istorice Serghei Kovaliov, colonel, seful Sectiei de cercetare a istoriei militare din regiunea de nord-vest a Rusiei, din cadrul Institutului pentru istorie militara de pe langa Ministerul rus al Apararii.

"Toti cei care au studiat fara partinire istoria celui de-al doilea razboi mondial stiu ca acesta a inceput din cauza refuzului Poloniei de a satisface pretentiile Germaniei. Insa ceea ce se stie mai putin este tocmai ceea ce dorea sa obtina concret Adolf Hitler din partea Varsoviei. Ar fi de mentionat ca revendicarile germane erau moderate: includerea Freie Stadt Danzig (in prezent Gdansk) in componenta celui de-al treilea Reich, permisiunea pentru constructia unei sosele si a unei cai ferate extrateritoriale care sa lege Prusia Orientală de Germania. Cu greu poti califica aceste doua revendicari drept neintemeiate", scrie colonelul rus in articolul care risca sa inflameze relatiile si asa tensionate dintre Moscova si Varsovia.

Polonia "aspira la statutul de mare Putere"

“In continuare, istoricul militar incearca sa-si argumenteze teoria referitoare la inceputul celui de-al Doilea Razboi Mondial. "Majoritatea locuitorilor Danzigului, care fusese rupt de la Germania conform Tratatului de pace la Versailles (1919), era de nationalitate germana si isi dorea sincer reunificarea cu patria istorica. Absolut fireasca era in acest context solicitarea Germaniei (naziste) privind constructia soselei si caii ferate, mai ales ca nu atenta la asa-numitul 'coridor polonez', ce diviza teritoriul german", sustine colonelul rus, evocand pe aceeasi linie a argumentatiei si faptul ca Germania nu a recunoscut niciodata de buna voie efectele produse de Tratatul de la Versailles la granita sa estica.

"De aceea, atunci cand la 24 octombrie 1939 Germania i-a propus Poloniei reglementarea problemei legate de statutul Danzigului si a 'coridorului polonez', nimic nu parea sa prevesteasca razboiul ce avea sa vina. Aspirand la statutul de mare Putere, Polonia nu voia sub nici o forma sa devina partenerul mai mic al Germaniei si a raspuns la aceasta solicitare cu refuz, ca de altfel, si la restul cererilor germane", scrie candidatul in stiinte istorice. Stalin, "fortat" sa recurga la pactul Ribbentrop-Molotov

El expune in continuare versiunea deja traditionala ca lui Stalin nu ii mai ramasese nimic de facut decat sa incheie cu Hitler un pact de neagresiune (Ribbentrop-Molotov), pentru a amana fie si pentru o perioada scurta de timp razboiul cu Germania si de "a ocupa din timp noi pozitii de aparare la vest de vechea granita sovietica".

In opinia Vremea Novostei, articolul mentionat ar trebui sa trezeasca interesul Departamentul german pentru apararea constitutiei, pentru ca tocmai aceasta institutie se preocupa de tentativele de a interpreta in acest mod istoria celei de-a doua conflagratii mondiale. Din punctul de vedere al actualilor autoritati ale Germaniei Federale, teza expusa de colonelul Koroliiov aduce foarte mult cu justificarea regimului nazist aflat la acea vreme la conducerea Germaniei si care a fost condamnat ca un regim criminal, noteaza cotidianul rus, care se asteapta ca noua comisie infiintata de presedintele Dmitri Medvedev pentru combaterea falsificarii istoriei sa ia atitudine si ea fata de articolul postat pe site-ul Ministerului rus al Apararii.

De la dictator sangeros, la "manager eficient"

Lansand la o parte faptul ca, oricum, in spiritul sovietic, victima este intotdeauna vinovata pentru ca s-a intamplat sa se gasesca prin propria neglijenta si chiar ostilitate in preajma unui criminal "binevoitor" si de fapt "nevinovat", pactul incheiat intre cei doi criminali (Stalin si Hitler) a fost mai mult

decat o ocupare din timp de noi pozitii de aparare la vest de vechea granita sovietica. A fost o impartire a Europei de Est clara ca lumina zilei. Asta ca sa nu mai vorbim ca "ocuparea din timp de noi pozitii la vest de vechea granita sovietica" a insemnat de fapt ocuparea prin forta a unei parti semnificative a Poloniei. Stat atacat de Germania nazista si injunghiat pe la spate de "binevoitorul" Stalin. Desigur, pana la moartea sa, Stalin nu a mai inapoiat nimic din ceea ce capturase dupa semnarea pactului Ribbentrop-Molotov, adica "numai" cateva popoare si niste bucati semnificative din mai multe tari est-europene.

In articolul sau, colonelul istoric se refera nu doar la Polonia, ci si la Holodomorul din Ucraina, marea foamete din 1932-1933, a carei recunoastere ca genocid, asa cum incearca sa obtina la nivelul international actualele autoritati de la Kiev, irita Moscova.

"A suferit nu doar Ucraina, de foame a murit atunci jumatate din populatia Povoljiei, de aceea initiativa de a institui o zi nationala de comemorare nu reprezinta decat un act desantat de rusofobie", citeaza din articolul acestuia Vreamea Novostei, care considera ca aceste idei converg cu actuala conceptie de predare a istoriei in scolile din Federatia Rusa, conform careia Iosif Stalin a fost nu un dictator sangeros, ci un "manager eficient".

Judecand dupa textul de pe site-ul Ministerului rus al Apararii, nu este departe ziua cand si Hitler va fi catalogat si el drept un "manager eficient", isi exprima temerea ziarul moscovit, calificand ca nociva teoria lui Kovaliov, potrivit caruia statele mici din Europa de Rasarit sunt vinovate de esecul eforturilor destinate crearii unei contraponderi colective impotriva agresiunii fasciste.

De fapt, Rusia incearca sa construiasca propriul "soft power" pe baza urii fata de Occident si pe mistificare, iar lupta impotriva falsificarii istoriei in dauna intereselor Rusiei este chiar in dauna Rusiei, concluzioneaza publicatia mentionata. S.G."

Ieri am încercat să ma raliez celor din "Asociatia Victimelor Mineridelor", sprijinită de organizatiile Civic Net - Piata Universitatii care continua strangerea de semnaturi pentru arestarea «responsabilului principal pentru crimele din iunie 1990, Ion Iliescu», și care vor - din nou - ca Iliescu să fie judecat și condamnat (pentru faptele înalt-prețuite de N. Manolescu cel care a luat criminalului un interviu imediat dupa Minerioda din 13 iunie 1990 în care i se adresa: "Omul cu o mare"). Am scris un text și l-am trimis electronic unei persoane care semna Apelul. Nu a ajuns, mi s-a întors, anunțându-mă că "adresa" nu era bună. Ca de obicei, am apelat la Flori Bălănescu. Însă ea mi-a comunicat că Apelul trebuie semnat acolo, în Piața Universității. Nu am înțeles răspunsul, dar mi-am zis că, fiind necăjită cu ale sale...

Ce să fac, unde să-mi trimit adeziunea? S-o las moartă? S-o îngrop eu, cu mâna mea?

Azi m-am hotărât să o public în **Jurnalul** meu, cel lunar:

"Domnule, Domnilor,

"Mă numesc Paul Goma, scriitor, cu statut de azil politic din

decembrie 1977 în Franța, Paris.

“În primele texte publicate în România - în jurul datei de 1 aprilie 1990 - am cerut ca Ion Iliescu să fie tradus în justiție. Despărțirea de prietenul meu Nicolae Manolescu s-a datorat tocmai acelui interviu cretin luat de “marea conștiință” Manolescu imediat după Mineriada din 13 iunie 1990. L-am re-dat în judecata (pe Iliescu) prin anul 2000, dar am căzut tot peste Dan Voinea. În momentul de față nu știu care este situația plângerilor mele...

De aceea semnez din toată inima apelul vostru, cerînd traducerea în justiție a lui Ion Iliescu, a lui Petre Roman, a fostului meu prieten Gelu Voican Voiculescu, a lui Brucan (postum), a generalului de securitate Plesita...

Paul Goma

Paris, 3 iunie 2009

Vineri 5 iunie 2009

Ce citesc în *România liberă* de ieri (la *Aldine*, semnat de M. Vasileanu)?

“Intr-un serial publicat în "Idei în dialog" își spune cuvântul și tânărul critic Daniel Cristea-Enache. Pe alocuri devastator [cine: teza? autorul - sau comentatorul? - P.G.], teza acestuia este că, prin apariția "Istoriei...", nu asistăm nicicum la o reușită a monstrului sacru N. Manolescu, ci la un fiasco.

(...) După ce a încasat aprecierile usturatoare ale lui Daniel Cristea-Enache, răspunsul președintelui Uniunii Scriitorilor din România, redactor-sef, totodată, al revistei *Romania literară*, a fost **naucitor**: *pur și simplu l-a îndepărtat pe tânărul critic de la revista sus-numită, unde acesta detinea o pagină săptămânală!!*” (s. m., P.G.)

“Năucitor” i se arată lui Vasileanu “răspunsul” lui Manolescu? Chiar dacă - sau poate tocmai de aceea: fiindcă lui, specialistului în istoria religiilor - nu i-am auzit glăsciorul atunci când același îl acuzase pe L.I. Stoiciu de... legionarism, iar pe mine de antisemitism, pentru că... scrisesem că Israelul este un stat terorist, rasist, apartheidist?

Sâmbătă 6 iunie 2009

Flori Bălănescu mi-a indicat acest text apărut în *Pro Saeculum* nr. 4:

“PAUL GOMA, SĂPTĂMÂNA ROȘIE
(28 IUNIE – 3 IULIE 1940) SAU BASARABIA ȘI EVREII
Gheorghe Buzatu

Place ori, mai ales, nu place, dar, în Republica Literelor, Paul Goma este, demult, UN NUME. Ceea ce, n-avem ce face, dar nu mai

trebuie s-o recunoască careva de la vreo o Academie sau Universitate etc. Au trecut, cum se știe, atâtea decenii de la alungarea lui Paul Goma din țară și de la apariția lui **Ostinato**, carte de căpătâi, urmată de altele aidoma, pentru care scriitorul a fost denumit un Soljenițin român... Similitudine care, schimbând ce-i de schimbat, s-a dovedit inspirată. Mai ales că exprima în fond o realitate, confirmată de întreaga operă a lui Paul Goma, îndeosebi romane, jurnale și eseuri. Avem mai cu seamă în vedere inimitabilele-i eseuri, în marea lor majoritate scrise în exil, dar de un mare-enorm curaj și profund-neaș românesc. Este sigur că tocmai aceasta deranjează pe criticii și demolatorii, deloc reduși, ai maestrului. Care însă și-a văzut de treabă, elaborând și difuzând, fie și on-line, o scriere după alta, care de care mai documentată și mai puțin ortodoxă, distinctă și opusă canoanelor falsei „societăți civile”, de la noi și de aiurea, de pretutindeni. Dar, iată, călcând aidoma pe urmele lui Alexandr Soljenițin – care la un moment dat a publicat un text fundamental și tulburător privind o problemă de istorie și de cultură, abordată de atâția și nereușită de vreunul, mă refer la clasică sinteză **Două secole împreună**, I-II, Evrei și ruși, 1795-1972 (traducere, București, 2004, ediția originală - Moscova, 2002) (referitor la conținut și ecouri, cf. Viaceslav Samoșkin, în Europa XXI – **Românii între ruși și sovietici**, Iași, 2004-2005, p. 387-396) –, Paul Goma, asemenea așadar autorului Gulagului, ne oferă o carte tratând în esență o chestiune similară și care s-a bucurat deja de cinci ediții în țară și de o a șasea pe Internet (vezi <http://paulgoma.free.fr>). Iar Basarabia și evreii a stârnit imediat – fără pic de exagerare – o veritabilă furtună, la București și Paris, la Londra și Tel Aviv, la Washington, Moscova și Chișinău. Și aceasta pentru că Paul Goma, un cunoscător profund al trecutului și realităților prezente în ținuturile natale basarabenești, în temeiul unei documentații de excepție, exercițiu de durată și de preferință, magistral în folosirea condeiului și în pătrunderea sau judecarea faptelor, înainte de orice în ordinea lor strict cronologică și logică, s-a străduit și – culmea! – a reușit a restabili ADEVĂRUL. Ceea ce a oferit un nou prilej de gâlceavă, de astă-dată la nivel internațional.

De astă dată, cu **Săptămâna roșie**, după atâtea ediții în numai cinci ani (2003-2008), care au provocat atâtea vâlvă și au zdruncinat atâtea fotolii (inclusiv ale unor... savanți cocoțați prin Academii!), Paul Goma poate fi declarat, necondiționat, Învingător! Întrucât, înainte de orice, el vine să confirme în chip strălucit una din maximele strălucitoare ale inegalabilului N. Iorga (1905), în sensul că: „În cetatea dreptății tale poți fi ucis, înfrânt însă niciodată”.

Fără îndoială, aici se impune precizarea că lucrarea lui Paul Goma, încununând contribuțiile solide anterioare (I. Scurtu, Florin Constantiniu, Ilie Manole, M. Pelin, Gh. Buzatu, A. Petrencu, Pavel Moraru, dar N. Iorga în rândul întâi, prin intervențiile sale de genul “De ce atâtea ură?”, toate fără egal și de imensă rezonanță în iulie-august 1940), nu face parte, evident, din categoria acelor care să fie... povestite. Este posibil, chiar recomandabil, în schimb, să rețin, și

astfel voi proceda mai jos, spre informarea corectă a cititorului, lista unor termeni și expresii esențiale, singura în măsură a releva aria și natura investigației, semnificația și actualitatea ei: **Holocaust, Gulag, Industria Holocaustului, Holocaustul Negru și Holocaustul Roșu, holocaustologi, „Pogromul de la Iași”, „Trenurile morții”, „adevărul unic, imuabil”, negaționism și negaționiști, antiromânism, corectitudine politică și istorică, sionism și antisemitism, național și naționalism, falsificarea istoriei, masacre, teroarea roșie în Basarabia, Raportul Tismăneanu, goimi, înfometarea programată, Martiriul Basarabiei și Bucovinei - 1940-1941, „evreii vinovați de Holocaustul Roșu din România, inclusiv Basarabia, Bucovina de Nord, Herța (28 iunie 1940 – 1990) etc. etc.** Din Săptămâna Roșie redescoperim istoria ascunsă, precum sumedenie de nume pe listele negre, dar și o „mică” listă roșie = „a celor care, ni se destăinuie Paul Goma, mai ales prin cuvânt – cuvântări, laude la adresa URSS, condamnări ale «trecutului», directive, denunțuri – ne-au acuzat, agresat, terorizat decenii și decenii”, în traducere: Felix Aderca, Jean Ancel, Pavel Apostol, Camil Baltazar, Maria Banuș, Aurel Baranga, Radu Bogdan, Cristina și Mihail Boico, Savin Bratu, Marcel Breslașu, Silviu Brucan, Nina Cassian, Vera Călin, Ion Călugăru, Iosif Chișinevski, Pavel Cîmpeanu, Andrei Cornea, Paul Cornea, O.S. Crohmălniceanu, S. Damian, R. Feldman-Alexandru, Radu Ioanid, Alexandru și Radu Florian, Eugen Frunză, I. Ludo, Oscar Lemnar, Norman Manea, T. G. Maiorescu, Lilly Marcou, Al. Mirodan, Veronica Porumbacu, N. Moraru, V. Neuman, A. Oișteanu, Zigu Ornea, Ana Pauker, J. Perahim, Leonte Răutu, M. Roller, Valter Roman, Michael Shafir, Sorin Toma, I. Vitner, Leon Volovici, Ștefan Voicu, Geo Șerban, L. Tismăneanu, Ileana Vrancea, Ed. Reichman ș.a. Comentariile lui Paul Goma: „E frumoasă scurta, mult prea scurta listă roșie a mea? Nu, nici o listă nu poate fi frumoasă. Denunțul: un act odios, chiar atunci când era botezat «demascare», cu atât mai ticălos cu cât era redactat în taină și ... anonim. Abominabile, criminale au fost listele negre alcătuite de evrei: acelea, spre deosebire de a mea, au fost materializate cu începere de la 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord, iar din 23 august 1944 în restul României – prin arestări, prin excluderi din cultură, din cărți, din locuințe, din viață ...” (p. 248). Pentru Paul Goma, intim legat de tema abordată rămâne Nicolae Iorga, istoricul nostru fără pereche pentru deceniile ce au fost și pentru veacurile ce or să fie, mai cu seamă pentru memorabilul “De ce atâta ură?” (în *Neamul Românesc*, 6.7.1940), din care extragem: „Se adună și cresc văzând cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ. Înalți magistrați și bravi ofițeri care și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor [din Basarabia] au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiduie-li. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă ale cărei valuri de ură s-au dezlănțuit ca sub o comandă nevăzută. De ce atâta ură? Așa ni se răsplătește bună-voința și toleranța

noastră? Am acceptat acapararea și stăpânirea iudaică multe decenii și evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Și de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți și sanguinari [...] România aceasta, de o bunătate prostescă față de musafiri și jecmănitori merita un tratament ceva mai omenos din partea evreimii care se lauda până ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire” (p. 232-233).

Valoarea remarcabilă a **Săptămânii roșii** rezultă incontestabil din faptul că, începând de azi, beneficiem în sfârșit de o lucrare pe care nici o investigație serioasă a problemei nu o mai poate ignora. Ci, dimpotrivă, va trebui chiar să începă cu/de la această CARTE! Nu este deloc puțin; ci enorm, mai ales în istoriografie, unde demolările sunt frecvente și la modă, fiind vizate produsele facile.

Nu însă și construcțiile solide, așa precum **Săptămâna roșie**, Carte care, prin calitățile-i intrinsece și prin valul resentimentelor stârnite, amenință să se instaleze, dacă nu cumva se află deja, în rândul operelor clasice!”

M-a bucurat și acest text. Ca și cele scrise de Petru Ursache, de Andrei Vartic... Deci internetul are oareșcare utilitate...

Am primit de la Magzii ieșioți un text despre Vartic, scris de Petru Ursache. Doar între noi să ne mai pomenim.

Luni 8 iunie 2009

Ieri, recitind volumele de **Scrisuri**, m-a apucat jalea: mai apuc eu să le văd tipărite?

După câteva oftaturi, mi-am zis: iată, eu *m-am* oftat: *m-am* jeluit. Dar nu mă las, așa, “handicapat” cum sunt. Nici mort.

Marti 9 iunie 2009

Greu-greu să mă scot (eu-pe-mine) din clisa unei săptămâni nenorocite. Dar dacă perseverez...

Flori Bălănescu mi-a trimis azi coperta **Romanului intim**. Se putea să nu-mi facă un pocinog copertării (copertioniștii) și cu această carte? Nu se putea. Sper ca “în cele din urmă” să iasă bine. Se zică că ar fi lansată la Târgul de carte, în 17 iunie. Bine-ar fi.

Miercuri 10 iunie 2009

M-am hotărât. Chiar dacă editura/ îmi face figura cu negata copertei, deci a volumului... Mă stăpânesc. Înghit și gălușca asta. Somn agitat, fragmentat, tocat. Da, domnilor, s-a terminat cu

tinerețea, chiar și cu maturitatea, a început regresivitatea în tot, în toate. Îmi rămâne doar jurnalul și corectările la scrierile încă netipărite. Și ce bine scrise sunt **Scrîsurile**, domnule! N-ar fi păcat să nu le pot publica anul ăsta?

În *Ziua* de azi:

“Obama vrea o confruntare cu Israel

Presedintele american Barack Obama a avut luni o convorbire telefonică cu premierul Israelului Ben jamin Netanyahu asupra procesului de pace din Orientul Mijlociu. Cotidianul "Haaretz" analizează con vorbirea sub titlul: "Netany ahu e convins ca presedin tele Obama tinde spre o confruntare cu Israel pentru a multumi lumea musulmana".

Barack Obama in timpul convorbirii cu Ben jamin Netanyahu

Aceasta este concluzia la care a ajuns premierul israelian dupa ce a analizat discursul rostit de Obama la Cairo, in ziua de joi 4 iunie 2009, dezvaluie "Haaretz". Netanyahu a impartasit aceasta opinie membrilor Guvernului si colaboratorilor apropiati: Statele Unite actioneaza pentru imbunatatirea relatiilor cu lumea musulmana si araba, si, in acest scop, o anume confruntare cu statul evreu nu ar putea fi decat benefica politicii Statelor Unite. In cursul zilei de luni 8 iunie, Netanyahu i-a telefonat lui Obama si i-a facut cunoscut ca are intentia sa sustina, peste o saptamana, un discurs politic, in care va detalia liniile politicii sale privind pacea si securitatea in Orientul Mijlociu si tratativele israeliano-palestiniene. Obama s-a aratat deosebit de interesat, l-a asigurat pe Netanyahu ca va urmări discursul sau si cei doi lideri au convenit sa pastreze între ei "o legatura deschisa si continua". Obama l-a incunostintat oficial pe Netanyahu ca luna viitoare va da publicitatii un Program de pace pentru Orientul Mijlociu. ”(T.S.)

*

“Oficial american de rang inalt: SUA doresc crearea unui stat palestinian alaturi de Israel 9 iunie, 17:08

Emisarul special al presedintelui american, Barack Obama, in Orientul Mijlociu, George Mitchell s-a intalnit la Ierusalim cu ministrul israelian de Externe Avigdor Lieberman, informeaza Agerpres.

Mitchell a declarat, la inceputul intrevederii, ca obiectivul administratiei americane il constituie realizarea pacii in Orientul Mijlociu, inclusiv crearea unui stat palestinian alaturi de Israel, relateaza marti postul de radio Vocea Israelului.

Lieberman a declarat, la rindul sau, ca nu exista nici un substitut pentru relatiile Israelului cu SUA, dar in afara de aceste relatii este necesar sa se actioneze si pe alte cai.

O sursa din MAE israelian a declarat ca Israelul trebuie sa actioneze impotriva programului nuclear iranian intrucat timpul pentru oprirea sa se scurteaza din ce in ce mai mult.”

Rezultatul promisiunilor lui Basescu:

“Generatia "Twitter" din Chisinau forteaza granita de la Prut
Ticu Ciubotaru Miercuri, 10 Iunie 2009

De cateva saptamani, tinerii basarabeni au luat cu asalt granita de est, trecand Prutul inot in speranta gasirii unui loc de munca in Romania. Tinerii din Basarabia se aleg fie cu varianta "Targului de sclavi" de la Matca, fie cu singurul lucru ce le e oferit de statul roman: un dosar penal.

Dupa reprimarea revoltei generatiei "Twitter" de catre regimul de la Chisinau, tinerii din Republica Moldova incearca sa treaca granita de la Prut, in speranta gasirii unui loc de munca in Romania. De doua saptamani, echipele de interventie de la Inspectoratul Judetean al Politiei de Frontiera (IJPF) Galati, captureaza aproape zilnic la "frontiera verde" grupuri de tineri basarabeni care trec Prutul si incearca sa ajunga la Galati. Cazuistica din ultimele zile indica si datele generice ale acestei migratii, care seamana mult cu exodul romanilor, din anii '80, prin trecerea Dunarii inot, "la sarbi": sunt grupuri de 2-3 tineri, cu varste de la 19 la 29 de ani, care trec Prutul inot, cu hainele de schimb, documentele si cativa euro intr-o pungă de plastic, ca sa nu se ude.

"In ziua de 7 iunie, la 3.00 dimineata, politistii de frontiera de la Sectorul PF Galati, au depistat in zona Lacului Brates doi barbati murdari de noroi, care nu-si justificau prezenta in zona, avand asupra lor buletine de identitate emise de autoritatile din Republica Moldova. Din cercetari a rezultat ca se numesc L. Oleg si M. Maxim, in varsta de 29, respectiv 22 ani, si sunt cetateni ai Republicii Moldova. Ei au declarat ca au trecut frontiera din Republica Moldova in Romania peste Prut, inot si doreau sa isi gaseasca un loc de munca in Romania", a declarat purtatorul de cuvânt al IJPF Galati, subinspectorul Marcel Antohe. Cu 24 de ore mai inainte, politistii de la Sectorul PF Foltesti se confruntasera cu un caz similar, capturand in zona Lacului Vladesti un barbat mai in varsta: "In urma cercetarilor, s-a stabilit ca se numeste B. Eugeniu, de 43 de ani, este din Republica Moldova si a trecut Prutul inot, pentru a-si gasi de lucru in Romania", a precizat subinspectorul Antohi.

In ultima saptamana, politistii de frontiera galateni au mai capturat, tot la "frontiera verde", in zona exploatarii piscicole de la Vladesti, doua grupuri de cate trei tineri basarabeni care trecusera Prutul inot. Primul grup de tineri a fost surprins, la 4.30 dimineata, pe DN 26 Barlad-Galati. Cei trei mergeau spre Galati. Carau, pe rand, un rucsac voluminos, in care politistii au gasit hainele si incaltarile murdare de noroi, de care se schimbaseră după ce trecusera Prutul inot. M. Anatol, de 24 ani, P. Ion, de 22 ani si L. Nicolai, de 22 ani, au declarat ca sunt din Republica Moldova si au trecut Prutul pentru ca doreau sa isi gaseasca un loc de munca in Romania. Cu cateva ore mai devreme, la lasarea serii, tot in zona fermei piscicole de la Vladesti, politistii capturasera alt grup de trei basarabeni, cu varste intre 18 si 23 de ani, care trecusera Prutul inot si incercau sa ajunga la Galati. In cazuistica recenta exista recorduri si recordmani.

Un basarabean a fortat granita pentru a treia oara, si tot pentru a treia oara a fost capturat de politisti. Pe 2 iunie, L. Alexandru, de 28 de ani, trecuse granita in zona satului Stoicani. A fost prins si le-a declarat politistilor ca isi asumase riscul pentru un loc de munca in Romania. "Cetateanul basarabean se afla la a treia incercare de trecere ilegala a frontierei prin zona Sectorului PF Foltesti, de fiecare data fiind retinut de politistii de frontiera, pe numele acestuia existand o interdictie de intrare in Romania pana in anul 2013", spune purtatorul de cuvânt al IJPF Galati.

Crestere de 700% Fenomenul a cunoscut, in ultimele zile, o amploare fara precedent. Statistica din anii trecuti a fost deja depasita de cea din pri-

mele 6 luni din 2009, gratie tocmai acestei cresteri exponentiale a numarului de cazuri. "De la inceputul anului 2009 pana in prezent au fost descoperiti in zona de competenta a IJPF Galati si li s-au intocmit dosare penale pentru infractiunea de intrare in tara prin trecerea ilegala a frontierei de stat unui numar de 56 persoane, majoritatea cetateni moldoveni, mult mai mult comparativ cu aceeași perioada a anului trecut, cand au fost depistate opt persoane", a declarat seful IJPF Galati, comisarul-sef Didel Badarau.

Acesti tineri nu cer azil politic, ci vor un loc de munca. Chiar in conditiile acualei crize, gasesc de lucru in solariile legumicultorilor din Matca. Aici se intalnesc in fiecare dimineata legumicultorii si zilierii. Munca istovitoare la solar este platita cu cateva sute si o masa. Dupa ce mai cheltuie cu gazda, mancarea si hainele, tinerilor basarabeni le raman pusi deoparte vreo 250 de euro lunar. Putin, din punctul de vedere a ceea ce ar trebui si ar putea face pentru ei autoritatile romane, care i-ar putea ajuta la gasirea unui loc de munca, fie si in agricultura, unde romanii nu se inghesuie. Deocamdata, statul roman le ofera un singur lucru: un dosar penal!"

Joi 11 iunie 2009

Două vești bune:

Coperta (**Roman intim**) este gata, i-am dat BT;
Cealaltă veste-bună e cu cântec.

Tocmai mă pregăteam să copiez și să trec în jurnal ultima șmecherie de doi bani rostită de fostul om-normal Shimon Perez, în legătură cu sugestia americanilor de a le da și palestinienilor o bucățică din țara lor, prădată - când, surpriză : Teșu Solomovici scrie un textulete despre mine.

Cu ce încep? Cu, desigur: Moș Târâie-Obiele, altfel Peres:
Înainte, "o mică știre", vorba Doinei Cornea:

Israelienii se simt insultati de o fotografie in care Barack Obama isi etaleaza talpile pantofilor 11 iunie, 17:24

Posturile israeliene de televiziune au calificat drept "o insulta fata de Israel" o fotografie ce-l infatiseaza pe presedintele american Barack Obama vorbind la telefon cu premierul Benjamin Netanyahu, transmite CBSNews, citat de HotNews.ro. In imaginea realizata in Biroul Oval de la Casa Alba, poate fi observata talpa pantofilor lui Obama, lucru considerat insultator in Orientul Mijlociu. Presa israeliana sustine ca insulta este similara cu incidentul de anul trecut, cand un ziarist irakian a aruncat cu pantofii spre fostul presedinte american, George W. Bush, aflat in vizita la Bagdad.

CBS afirma ca, in lumea araba, este o insulta sa-ti arati talpa pantofului cuiva. "Nu este neaparat o traditie evreiasca, inasa, dupa 60 de ani, Israelul se simte suficient parte a Orientului Mijlociu pentru a fi insultat", precizeaza postul american de televiziune. Z.O.

*

Presedintele israelian: Israelul ar putea permite crearea unui stat palestinian in cadrul unor frontiere temporare 11 iunie, 13:38

Presedintele Israelului, Shimon Peres, este convins ca negocierile cu palestinienii pot fi promovate in legatura cu subiectele cu privire la care exista un consens, in vreme ce solutionarea altor probleme poate fi amanata cu un an sau un an si jumătate, relateaza joi postul de radio Vocea Israelului, preluat de Agerpres.

"Doar aproximativ 80 la suta din prevederile planului de pace Foaia de Parcurș pot fi puse in practica. Se poate decide infiintarea unui stat palestinian in cadrul unor frontiere temporare si se poate face promisiunea ca aceasta nu reprezinta sfarsitul negocierilor", a declarat Shimon Peres cu vocazia intalnirii cu Javier Solana, inaltul reprezentant al Uniunii Europene pentru politica externa.

Premierul Netanyahu isi va prezenta strategia de pace cu palestinienii, duminica seara, in cadrul unui asteptat discurs politic. Z.O.

«De ce minți că ți-am furat țara? Uite, na, de la mine 80 la sută din... prevederi. Mai vrei ceva? De acord: *se poate decide înființarea unui stat palestinian... în cadrul... etc etc*»... - cine credea că ticăloșia senilă a lui Perez, exprimată fără rușine (ca și afirmația: "Noi am cumpărat Polonia, Ungaria, România")*) riscă să-i provoace implozia apendicelui numit : cap - se înșeală. Un "cap" israelian (în sensul odessit al termenului) este în stare să conducă un stat chiar dacă este lipsit de cap...

*) Primesc de la Doru-Doru, redirectionat de Constanța-Odaș un raport al SRI: *Doi ani de cand Israel a cumparat Romania* 21 December, 2009 12:22 PM **"O tara subjugata economic si politic de conerenele evreiesti"**

"In timp ce la Bucuresti se pregateste Cabinetul marioneta Boc IV, romanii se considera in fata unei crize economice si politice fara iesire, generata de acest guvern, prin imprumuturile la FMI, Banca Mondiala si UE * In 10.10.2007, proaspatul presedinte Shimon Peres declara: "Israel cumpara Romania..." * Si s-a tinut de cuvânt * Romanii au o datorie de aproape 70 de miliarde ?

Doi ani de cand Israel a cumparat Romania

Pe 10 octombrie 2007, la trei luni dupa ce a devenit presedinte al statului Israel, Shimon Peres producea o afirmatie naucitoare, la Hotelul Hilton din Tel-Aviv, in fata a sute de reprezentanti ai cercurilor diplomatice evreiesti: "Israel cumpara Manhattan, cumpara Ungaria, cumpara Romania, cumpara Polonia..." .

La mai bine de doi ani putem constata ca Ungaria, Romania si Polonia sunt subjugate conernelor financiare israeliene, cele care au si produs criza financiara internationala.

In ceea ce priveste Romania, bancile sunt toate privatizate, cedate catre structuri conduse de oligarhia evreiasca, iar tara noastra are cea mai mare datorie catre FMI si Uniunea Europeana, ce se ridica la aproape 70 de miliarde de euro, dintre care numai 19,95 de miliarde se vor totaliza in urma ultimului acord stand-by. In sondajele de opinie, romanii se considera o natiune ce se afla in fata unei crize economice si politice fara iesire, cu o datorie ce ii va atinge pe durata a zeci de ani, majoritatea crezand ca ne-am intors in urma cu 20 de ani. O parte dintre interviuati declara ca pe vremea lui Ceausescu era mai bine decat in urmatoorii ani ce vor veni, incepand cu 2010.

Sa mai mentionam ca Romania, Ungaria si Polonia au fost tari in care popula-

tia de origine evreiasca era intr-un numar mare, iar in perioada comunista acestia au migrat masiv catre nou infiintatul stat Israel. Numai in perioada lui Ceausescu aproximativ 300.000 de evrei au parasit Romania, aproape 30.000 de familii fiind vandute contra a 30-40.000 de dolari fiecare, de catre regimul comunist.

Practic, prin Banca Mondiala si prin FMI se poate spune ca ceea ce afirma Peres la Hilton in urma cu doi ani s-a adeverit. La Bucuresti se pregateste Guvernul marioneta Boc "IV", cel care va continua politica de subjugare fata de puterile financiare mondiale. AIM a mai semnalat cum tot in guvernul Boc, la inceputul lui 2009 au fost contractate imprumuturile cu FMI, desi la acea vreme specialistii economici considerau ca Romaniei nu ii trebuie acest imprumut inrobitor. PNL a fost atunci singurul partid care a atras atentia ca imprumutul nu va fi altceva decat o forma mascata de vanzare a Romaniei.

Cu toate acestea, vanzarea Romaniei bucatata cu bucatata catre firmele conduse de afaceristii mondiali de origine evreiasca a inceput cu mult inainte, in 2007, Peres avand doar certitudinea ca declaratiile sale vor deveni realitate.

Publicam in cele ce urmeaza o nota informativa intocmita in 2008 de cativa ofiteri din SRI care au fost dati afara pentru ca semnalasera amploarea pe care o luasera afacerile evreiesti in Romania. Acestia au transmis ulterior nota, sub forma unui "Armagedon", catre principalele publicatii romanesti. La acea vreme niciuna nu a redat textul, cu toate ca jurnalistii stiau ca afacerile sunt adevarate, unele semnaland, in limita posibilitatilor, ingineriile evreiesti in Romania. Conducerile trusturilor de presa, inasa, cu radacini in zona evreiasca, au interzis materialul pe care-l redam in continuare. Multe dintre acele manevre si algoritme de implementare mai sunt valabile si azi. Lor li s-au adaugat altele, intre care - cea mai importanta - provocarea crizei economice mondiale si, implicit, cea romanesti, secondata de o criza politica:

Analiza datelor si informatiilor obtinute evidentiaza faptul ca, dupa 1990, pe teritoriul Romaniei au inceput sa actioneze, in mod evident, foarte multi afaceristi, in marea lor majoritate de etnie evreiasca, favorizati de sprijinul consistent primit din partea unor factori de decizie interni. Personaje politice autohtone aflate in linia intai a deciziei economice si politice, incepand cu Ion Iliescu, Petre Roman, Emil Constantinescu, Zoe Petre, Adrian Nastase, Mircea Geoana, Mugur Isarescu, Adrian Severin, Viorel Hrebenciuc, s.a., au mizat pe lobby-ul evreiesc pentru a accede si a se mentine la Putere. Pentru acest fapt au facut orice compromis posibil, mergand de la culpabilizarea si desfiintarea Serviciilor Secrete romanesti, pana la vanzarea economiei nationale. Pe acest fond, cadre specializate ale Serviciilor Secrete israeliene au penetrat puternic decizia romaneasca, reusind sa promoveze interesele evreiesti in detrimentul celor romanesti. "Dati-mi controlul asupra unei monede nationale si mi-e indiferent cine face legile!", spunea pe la 1800 intemeietorul clanului Rothschild, Amschel Mayer Rothschild. Este cat se poate de adevarat, iar ce se petrece astazi cu moneda nationala a Romaniei demonstreaza acest fapt.

Dorinta evreilor de a pune mana pe finantele lumii se regaseste in ambitia de a conduce finantele fiecarei tari in parte, astfel incat sa se constituie intr-o oligarhie dominanta, intr-o aristocratie a banului. Este un fapt cunoscut ca Banca Federala a Statelor Unite ale Americii, care are rolul de banca de emisie a monedei nationale - dolarul american - este formata din banci

evreiesti, precum Bancile Rothschild, din Londra si Paris. Respectiva banca, numita Federal Reserve System din S.U.A. (banca centrala privata a S.U.A.), este legata la aparitia ei de omnipotentul bancher evreu J. P. Morgan, care si-a pus la dispozitie in acest scop, in 1913, proprietatea particulara din statul Georgia. Clanul bancherilor Morgan este implicat in tutelarea organismelor mondialiste, precum Comisia Trilaterală si Council on Foreign Relations (S.U.A.), ca si The Round Table. Acesta completeaza sau suplineste, dupa caz, activitatea mondiala a clanurilor evreiesti Rothschild si Rockefeller...

In acest context trebuie privita si aducerea lui Mugur Isarescu in fruntea Bancii Nationale a Romaniei, care nu a fost deloc intamplatoare si, mai ales, nu s-a datorat vreunei pregatiri sau experiente profesionale de exceptie, caci pana la momentul res-

pectiv acesta nu avusese nimic in comun cu sistemul bancar. Din 1990, el a fost aproape fara intrerupere guvernator al Bancii Nationale a Romaniei. Despre el s-a afirmat in mai multe randuri ca are legatura cu comenzile oculte financiare internationale. Mugur Isarescu ar fi fost recrutat de catre Council on Foreign Relations (C.F.R.) in 1990, la New York. Recrutarea s-ar fi produs la Institutul pentru Studiul Economiei Mondiale din New York, pe cand Isarescu se afla la post. Conducerea C.F.R. (organizatie controlata de familiile bancherilor evrei Rockefeller si Rothschild, sustinuti de J.P. Morgan) a recrutat un numar semnificativ de specialisti, potentiali inlocuitori ai celor care guvernau la vremea respectiva in tarile est-europene. Controlul din start al pietelor est-europene era un scop bine determinat, in functie de indicatiile specialistilor C.F.R. Pentru indeplinirea obiectivelor propuse, pe tot parcursul anilor 1990-1992 s-a purtat un intens razboi mediatic de dezinformare, in toate misiunile economice subliniindu-se greseala facuta de Romania prin plata datoriei externe si exemplificandu-se prin tari care aveau mari imprumuturi, dar un nivel de trai mai crescut si sugerandu-se ca o tara se poate dezvolta doar prin imprumuturi inrobitoare. De altfel, principala forma de control al unei tari este cea financiara - specialitatea C.F.R. Potrivit surselor, Mugur Isarescu ar fi fost pregatit in vederea accederii la fotoliul de premier. De aceea, "solutia Mugur Isarescu" a fost inaintata ori de cate ori a fost situatia unei crize majore. Pasul cel mai important facut de Mugur Isarescu, in conformitate cu dispozitiile C.F.R., a fost devalorizarea masiva a monedei nationale, ca politica monetara, si o rata derizorie a tuturor creantelor Romaniei (ex.: Egipt, Irak), pas sustinut si de prim-ministrul impus de mass-media, de fapt de oculta financiara, Theodor Stolojan, rasplatit ulterior cu un post la Banca Mondiala.

Pentru indepartarea eventualilor investitori necontrolati de C.F.R., in 1991 Th. Stolojan a nationalizat valuta aflata in banci, ceea ce a dus la un adevarat recul pentru investitiile straine scapate de sub controlul si manipularea oculte de la New York. Un alt aspect demn de mentionat il constituie jocurile interbancare, "permise si incurajate" de Mugur Isarescu, derulate prin bancile aflate sub tutela C.F.R. (Chase Manhattan Ro, ING Barings, ABN AMRO), prin intermediul carora importante fonduri valutare au parasit Romania. Desi B.N.R. are o Directie de Supraveghere si Control Valutar, nu a luat masuri pentru repatrierea valutei, care, obtinuta in urma tranzactiilor externe, nu a mai intrat in tara (cazul firmelor Pepsi, Quadrant, Coca-Cola, NAPPA, afacerile cu tutun, bumbac si din industria usoara). Faptul ca Isarescu ar fi fost recrutat de C.F.R. poate fi sustinut de argumentul ca niciodata, indiferent de forta politica ajunsa la Putere, el nu a putut fi schimbat, cu toate incidentele penale ale afacerilor familiei sale cu cetateanul Heinrich Schorsch, banuit a fi agent dublu, inclusiv F.M.I. si Banca Mondiala jucand cu "asul" Isarescu in maneca si amenintand cu sistarea oricarei creditari in cazul schimbarii acestuia.

Unul dintre cei doi evrei americani care monitorizeaza si dirijeaza Romania de la cel mai inalt nivel este **Mark Meyer**. Evreu american de origine romana, acesta este presedinte al firmei de avocatura (evreiasca) de pe Wall Street (New York), Herzfeld & Rubin. Aceasta a fost implicata in derularea a numeroase privatizari din Romania. Personajul a fost consilierul lui Ion Iliescu, dar si al lui Emil Constantinescu. Pe vremea acestuia din urma, usa palatului prezidential era permanent deschisa evreilor Tom Lantos si Alfred Moses. A fost sesizat, de asemenea, in compania lui Adrian Nastase, Mircea Geoana, Ilie Sarbu, Dan Nica, Serban Mihailescu si Viorel Hrebenciuc, fiind lobby-ist pentru mai toate regimurile de la Bucuresti si, totodata, consilier al presedintelui moldovean, Vladimir Voronin. Este un personaj care a intrat in cercurile Puterii, indiferent de culoarea acestora. Pana de curand, pe site-ul firmei era trecuta la loc de cinste **Dana Barb**, sora lui Adrian Nastase, considerata "o persoana deosebit de capabila la nivel de lobby intern".

In 2005, cand presedintele Traian Basescu a efectuat prima sa vizita la Washington, Mark A. Meyer a fost invitatul special al sefului statului la o intalnire particulara. Aceasta a avut loc intr-o incapere a Ambasadei Romaniei, in timp ce romano-americanii erau invitati la o receptie. Rubin Meyer Doru & Trandafir - firma de avocatura constituita de Meyer in Romania - este cea care a obtinut pentru

Dominic de Habsburg si familia acestuia retrocedarea Castelului Bran. Mark Meyer este si presedintele Camerei de Comert Romano-Americane din New York, in fapt o agentie sub acoperire a C.I.A. pentru promovarea intereselor evreilor americani si interfata a afacerilor S.U.A. in Romania. Organizatia a fost creata la Bucuresti in 1993, chiar cu sprijinul lui Ion Iliescu, alaturi de Meyer avandu-l la conducere pe evreul **Elias Wexler**, originar tot din Romania, acelasi care detine postul de televiziune din New York, *Romanian Voice*, si care, platit tot de romani, retransmite programe ale Televiziunii Romane, beneficiind de un contract extrem de benefic semnat cu TVR-ul inca din al doilea mandat de presedinte al lui Ion Iliescu. Postul de televiziune a fost subiectul unui mare scandal de presa, dupa ce a reusit sa obtina finantarea de la Bucuresti pentru retransmiterea programelor TVR International pe continentul nord-american. Mark Meyer este si vicepresedinte al Congresului Romanilor Americani (CORA). Meyer este, alaturi de alti evrei, si in spatele afacerii cunoscute ca "Invest Romania Forum". Desi principal initiator al actiunii, prin firma Hertzfeld & Rubin, este Meyer, pentru publicul romanesc initiativa apartine unui grup mai larg, chipurile chiar autoritatilor romane, in cautare de investitori americani. Forumul, organizat in 1997 in S.U.A., sub genericul "Economia romaneasca: Afaceri de ocazie pentru Oamenii de Afaceri Americani" (Romanian Economy: Emerging Deals for American Business People), trimisese invitatii companiilor americane evreiesti, si nu numai, sa profite din plin de ocazia de a cumpara ieftin intreprinderile romanesti. Organizatorii secreti (Herzfeld & Rubin, adica Mark Meyer, si USAID Midinvest Bussines Center, adica C.I.A.), al caror plan de preluare a economiei romanesti necesita fonduri, pentru a fi convingatori, s-au gandit sa expuna, ca garanti, responsabilii economici din Romania, asa ca au fost plimbati de la Bucuresti la Chicago reprezentanti ai Guvernului roman, presedinti si directori executivi ai celor mai influente banci si fonduri mutuale din Romania, directori din toata economia romaneasca.

Mesajul transmis a fost urmatorul: economia Romaniei este de vanzare, puteti sa va exercitati dreptul in consecinta, putem aranja privatizarile. Cel mai convingator s-a straduit sa fie **Mircea Geoana**, ambasador al Romaniei in S.U.A. la acea data. Geoana a facut parte dintre studentii privilegiati de inaltii ofiteri ai fostei Securitati. Astfel, generalul Pacepa, pe vremea cand era sef adjunct al spionajului romanesc (D.I.E.), a avizat favorabil numele lui Mircea Geoana, fiu al generalului Geoana, pentru a pleca la studii in S.U.A. in randurile "ambasadorilor prieteniei" romano-americane. Dupa ce a dezertat, Pacepa a trecut in solda C.I.A., iar dupa 1990 a reluat legaturile cu mai tanarul Mircea Geoana.

Desfasurat la Hotelul Hilton & Towers din Chicago, in perioada 29.09 - 3.10.1997, "Forumul" scotea, practic, economia Romaniei la mezin fata unor mari banci americane evreiesti: *Chase Manhattan Bank, Smith Barney Europe, First Chicago Bank, Mercantile Stock Exchange, Global Securities USA Inc, Executives Club of Chicago*, banci care se afla in spatele firmelor "investitoare". In perioada 30.03 - 3.04.1998, in S.U.A., actiunea ("Forumul") s-a repetat spre a fi oferite afaceri in Romania la "peste 200 de mari companii americane" in domeniul bancar si in cel al pietei de capital, industrie usoara, agricultura si industrie alimentara, industrie constructoare de masini, metalurgica, chimica si petrochimica, materiale de constructii, electronica, telecomunicatii, infrastructura etc.. De aceasta data, organizatorul anuntat era chiar de la varful finantelor americane evreiesti, *Amroinvest Inc* (baronii finantelor mondiale, familia evreilor Rothschild), dar in "comitetul de initiativa" mai gasim, la calibru apropiat, si *Citibank*, reprezentata de presedinte si vicepresedinte, evreii David Garner si Janet Heckman, dar si pe Dana Barb, sora lui Adrian Nastase, ca manager general pentru Romania al firmei *Herzfeld & Rubin, deci Mark Meyer*.

Un alt evreu celebru pentru afacerile pe care le deruleaza in Romania, cu largul concurs al autoritatilor, este **Alexandru Bittner**. "Omul de afaceri", agent israelian cu penetrare la toate nivelurile institutiilor esentiale ale Statului Roman, a fost semnalat inca de la inceputul anilor '90 cu o stransa legatura in familia Adrian Nastase. Aceasta prietenie s-a materializat intr-o serie de afaceri derulate de catre acesta din urma si intermediare de Dana Nastase si de Sorin Tesu, omul de increde-

re al familiei Nastase. Ocupatia, la vedere, in Romania a lui Bittner este aceea de director al Hotelului Minerva din Bucuresti, detinut de firma israeliana *E.W.T.R. (agentie de turism international)*. La parterul hotelului se afla un renumit restaurant chinezesc, aceasta fiind specialitatea sotiei afaceristului evreu, chinezoiaica de cetatenie americana, **Sherr Bittner**.

Pe aceeasi lista se afla **Ronald Lauder**, magnat evreu american, mostenitorul unei averi cladite pe "parfumuri" (celebrele parfumuri Estée Lauder), fost ambasador al SUA in Austria, presedinte al Consiliului Organizatiilor Evreiesti Americane, al "Comitetului Public International" al Organizatiei Mondiale a Restitutiei Evreiesti si trezorer al Congresului Mondial Evreiesc. Sustinut in "investitiile" din Romania de senatorul evreu american **Tom Lantos**, care i-a facut lobby pe langa cele mai inalte autoritati romane, Lauder detine, indirect, *trustul Media Pro, respectiv posturile de televiziune ProTV si Acasa din Romania, postul de radio ProFM si cateva ziare*. Ambitia sa este ca prin postul ProTV, transformat intr-o rafinata "masina de propaganda", sa controleze si sa directioneze opinia publica romaneasca potrivit liniei sionisto-americane. Trustul de presa Media Pro a acumulat de-a lungul anilor datorii imense fata de bugetul Statului Roman (peste 45 milioane de dolari), toti guvernantii romani tratand cu maxima obedienta actionariatul evreu al firmei. Numirea si mentinerea lui **Adrian Sarbu** in fruntea afacerii din Romania nu au fost intamplatoare: casatoria sa cu ex-modelul **Janine** a fost nasita de Mircea Geoana, iar cumnatul acestuia din urma, **Ionut Costea**, a functionat ca secretar de Stat la Ministerului de Finante in intervalul 1997-2000. Inclinatia evreilor pentru posturi de televiziune romanesti este dovedita si de cazurile posturilor (fost) **Tele 7 ABC (al evreului Fredy Robinson)**, **PrimaTV (al evreilor Alex Bittner si Dan Fischer)** sau **B1 (unde co-actionar este evreul Elan Schwartzberg)**. Despre televiziunea B1, publicul crede ca ea apartine integral fratilor magnati Paunescu. Exista insa sustineri despre apartenenta lui George Paunescu la B'nai Brith. Concret, el a fost cooptat drept informator oficial al Anti Defamation League din Romania, dar Anti Defamation League este un Serviciu secret sionist, in slujba B'nai Brith. Si alte televiziuni romanesti sunt penetrate de agenti mondialisti sau sionisti, in general evrei, inclusiv postul national oficial de televiziune.

Mark Rich este un nume care aproape nu mai are nevoie de prezentare. Magnat evreu cu cetatenie americana si israeliana, escroc si evazionist de talie mondiala, face parte din cartelul ocului **Rothschild-Soros** si este colaborator apropiat al serviciului israelian de spionaj, Mossad. El s-a aflat in spatele firmei "canadiene" Gold Corporation, companie cu 80% actionariat pestrit, pe care il controleaza insa Rich si care a preluat unul dintre cele mai mari zacaminte de aur si argint din lume, cel de la Rosia Montana, in Transilvania (cel mai mare din Europa: peste 800 de tone de aur pur si peste 2.000 de tone de argint pur). Ca urmare, zacamantul de la Rosia Montana urmeaza a fi epuizat de catre Glod Corporation Ltd in numai 15 ani, Statului Roman revenindu-i din aceasta exploatare doar 2%. Creierul afacerilor lui Mark Rich in Romania este considerat a fi **Stephan Lowy**, evreu polonez nascut la Lemberg, in Galitia, membru al mafiei evreiesti canadiano-americane, *Koscher*, avand vechi legaturi cu Romania. Stabilat din 1970 in Elvetia, dupa scandalul fraudarii bursei canadiene, s-a unit in anii '90 cu Mark Rich. Din anii '70 demareaza afaceri petroliere prin firma sa *Atlas Oil Comp. Ltd.*, cu sediul la Londra, incalcand embargoul international asupra Israelului si alimentandu-l cu petrol. Dinspre partea romana, Lowy a reusit sa-si asigure si complicitatea naiva a fratelui lui Nicolae Ceausescu, **Marin Ceausescu**, care locuia in Austria si era seful misiunii comerciale romanesti la Viena, dar adevaratul manitor de la Bucuresti era tot un evreu, **Hugo Weinstein, alias Rebstein, poreclit Bebe, fost colonel de Securitate, care conducea intreprinderea de comert exterior Chimica, si care, la randul ei, avea o sucursala in cunoscuta intreprindere romaneasca a Securitatii, I.C.E. Dunarea**. Acest Hugo Weinstein aparea in multe pozitii-cheie, ca reprezentant al Romaniei: reprezentant al Camerei de Comert din Romania socialista (mai precis, al Oficiului de reprezentare si comisioane al Camerei, celebrul Oficiu Argus), sau reprezentant al Uzinexportimport, ce detinea monopolul exportului si importului Romaniei in dome-

niul constructiilor de masini. Este celebru raspunsul fostului avocat al Ambasadei Austriei la Bucuresti, C. Visinescu, audiat ca martor, la Viena, in mai 1990, in procesul penal privind afacerea "Lucona". Intrebat de presedintele instantei daca, dupa parerea lui, Weinstein este roman, Visinescu a dat un raspuns care a uimit instanta: "Este greu de spus. El este evreu."

Yoav Stern, israelian, face parte si el din grupul oamenilor din Romania ai magnatului evreu Mark Rich, preocupat de petrolul romanesc. *A fost arestat in anul 2002 pentru acte grave de coruptie, evaziune fiscala si eliberat la presiuni uriase din partea Ambasadei SUA la Bucuresti, dar si a lui Viorel Hrebenciuc.* Un alt personaj este **Motti Zisser**, care controleaza, alaturi de firma Control Centers, consortiul *Europa - Israel Group, companie israeliana importanta la proprietatea careia participa din anul 2002 si banca Leumi Le - Tel Aviv (cu 10%), implicata in privatizarile din Romania.* Europa-Israel Group controleaza firma *Elbit Medical Imaging.* Odata cu preluarea firmei Elbit Medical Imaging acum cativa ani, Motti Zisser a preluat si subsidiara acesteia, firma israeliana Elscint, careia i-a oprit activitatea, vanzandu-i toate bunurile si mijloacele de productie (mai putin sectia ce avea comenzi ferme contractual cu General Electric) si a orientat fondurile acesteia catre preluarea ieftina de hoteluri in Europa răsăriteana (si frauduloasa, precum Hotelul Bucuresti), pe care sa le renoveze, pentru a le spori valoarea. Totodata, ridica mall-uri, cum este cel de la Timisoara, unde a preluat ieftin terenul necesar de la o firma de stat romaneasca, dupa care a revandut foarte scump o parte din suprafata chiar Primariei orasului. **Eli Papouchado**, cetatean israelian, este partener de afaceri traditional, in Israel, al lui Motti Zisser si detine proprietati hoteliere operate de lantul hotelier Park Plaza. In 1998, a dorit sa preia privatizarea Hotelului Bucuresti (din Bucuresti). In Capitala, la un moment dat, Papouchado construia doua "mari centre comerciale", finantat de Banca Internationala a Religiiilor, fiind si director al unei sucursale a Leumi Le Bank. **Tonya Halpern**, nascuta la 29.06.1948, in Bucuresti, in prezent cetateana israeliana, cu domiciliul in Tel Aviv, este unic distribuitor in Romania al produselor Kodak, prin firma sa M.TIL.ROM, cu sediul la SITRACO CENTER, Piata Unirii, administrata de partenerul ei in afaceri, israelianul **Eliahu Rasin**, cu care mai detine Hotelurile Opera si Central din Bucuresti. O leaga o foarte mare prietenie de Alex Bittner, pe care al considera ca pe un adevarat "frate". Tonya Halpern rezideaza in Romania cu multi ani inainte de 1989, locuind la apartamentele Hotelului Bucuresti (pentru privatizarea caruia s-a si implicat direct, alaturi de Alex Bittner), iar sotul sau, **Moshe**, specialist in tehnica aviatica, este apropiat de firma israeliana Elbit System Ltd... Numele complet al firmei evreo-americane pe care o reprezinta in Romania este Eastman Kodak, firma care, alaturi de Standard Oil, Xerox, U.S.. Steel, IBM si mai multe banci evreiesti americane, sustine si activeaza pentru organizatia mondialista Council on Foreign Relations (C.F.R.).. Eliahu Rasin, nascut la 24.10.1947 la Tel Aviv, in Israel (potrivit datelor din pasaportul sau, fiind inregistrat la Registrul Comertului din Romania ca om de afaceri), domiciliat in prezent in localitatea Rishon Le-Zion din Israel, a dezvoltat in Romania o afacere piramidala, a carei baza o reprezinta o *cutie postala cipriota, respectiv off-shore-ul Monilen Enterprises Ltd, infiintat in august 1997, cu care controleaza mai multe firme din Romania: Hotelurile Opera si Central din Bucuresti, firma Sitraco, firma Nil Conimpex SRL, EuroConstruct & Development SRL si Rom Integrated Computers Technologies SRL.* Detine totodata *Hotelul Sinaia din Sinaia, pe care l-a incredintat spre administrare lui Marian Schwartz, ofiter in rezerva din Serviciile Speciale israeliene, nascut la 3 iulie 1954 in Bucuresti..* Tatal acestui Rasin a fondat impreuna cu Bernard Shraer (asociati initiali) renumita banca Leumi Le din Tel Aviv. La banca Leumi Le, sucursala din Londra, in contul firmei lui Rasin, MONILEN ENTREPRISES LTD, a fost varsata suma de 2,92 milioane de dolari americani, comision pentru privatizarea Hotelului Bucuresti. Ca presedinte la Sitraco Center si la Sitraco Gemenii (este vorba de mai multe blocuri moderne, pe care a pus mana in centrul Capitalei, mai ales in zona Unirea, si pe care le-a transformat in "Business Center"), Eliahu Rasin a avut drept clienti firme si institutii precum Ardaf, Iberna, Pepsi Cola International, Gelsor, Elite Romania, Sharron-Sharp, El Al, Delta,

Ambasada Israelului, Ambasada Norvegiei, Metropol S.A., Kodak, U.S.A.I.D. (agentie a S.U.A. subordonata C.I.A.).

Bernard Shraer, evreu de origine maghiara, fondator al bancii israeliene Leumi Le - Tel Aviv, dupa 1989 a inceput sa isi dezvolte afacerile preponderent in Ungaria, indeosebi prin compania Danubius Hotels ind Spa Co., cu sedii in Budapesta, lant hotelier intrat repede in topul revistei de specialitate "Hotels". In 1995 detinea 9 hoteluri, in 1996 - 23 (din care 3 pe Insula Margareta), iar in prezent posedea peste 50 de hoteluri. Pentru a-si extinde afacerile in Romania, interesat indeosebi de statiunile din Transilvania, a apelat si la consultanta lui Rudos Ernö (fost ambasador ungar la Bucuresti, cadru de informatii dovedit). In cazul privatizarii ilegale a Statiunii Sovata, a reiesit ca in spatele SRL-ului din Ramnicu Valcea, cu care a licitat, se afla firma sa din Ungaria. In aceeasi situatie se afla si alte statiuni din Transilvania. Cand in 1999-2000 a dorit sa preia Hotelul Bucuresti, a invitat la Budapesta si a cazat o delegatie sindicala din turismul romanesc, ca si pe unii directori. Din documentele existente la F.P.S. rezulta ca **Radu Sarbu** in persoana i-a cerut castigatorului legal al licitatiei sa cedeze contractul catre Danubius Hotels, unde era implicat si Dan Fischer.. Acest Shraer, ca si Rudos Ernö, nu este strain de incercarea de preluare a Bancii Comerciale Romane de catre Banca Ungariei. Privatizarea B.C.R. fusese insa impusa Romaniei de catre Banca Mondiala pentru anul 2003. Rudos Ernö, cetatean cu dubla cetatenie, maghiara si britanica, fost ambasador al Ungariei, face afaceri preponderent in Romania. Surse din sistemele de informatii apreciaza ca originea sa reala este evreiasca. Inainte de a fi acreditat ambasador la Bucuresti, se apreciaza ca a lucrat pentru spionajul maghiar cat timp a fost student in Romania. Detine o resedinta la Londra, iar numele a iesit la suprafata in public de abia in anul 2002, cand fiul sau a fost arestat la Constanta pentru detinere si consum de droguri, impreuna cu cativa tineri romani. Una dintre aceste mari afaceri a fost cea cu Bell Helicopters - S.U.A., in tandem cu Elbit System -Israel, care, daca s-ar fi materializat, ar fi adus evreilor miliarde de dolari de la bugetul Romaniei. Afacerea nu s-a putut realiza din cauza opozitiei ministrului de Finante liberal de la acea data, Daniel Daianu. Mandler intervine si PNL ii retrage sprijinul politic ministrului Daianu, fortand inlocuirea sa cu alt candidat liberal, in data de 23.09.1998. In aceea-si zi, la stirile de la postul Antena 1, senatorul PNTCD Serban Sandulescu a declarat ca stia "de marti despre aceasta destituire, deoarece contractul cu Bell trebuie semnat si Decebal Traian Remes, noul ministru de finante, va semna acest contract".

Fredy Robinson este evreu originar din Bacau, unde s-a nascut, in 1946. A emigrat in Israel, transformandu-se in om de afaceri si beneficiind de comenzi din partea statului (prin bunavointa lui Ariel Sharon), fapt ce l-a ajutat sa se imbogateasca. Datorita inclusiv succesului sau in afacerile din Romania, in Israel a fost declarat Omul anului 2001". Ofiter israelian in retragere, din cadrul fortelor speciale, este proprietar al trustului financiar *Milomor Rezida*, care sta in spatele afacerilor sale. A fost desemnat reprezentant al Statului Roman (al F.P.S.) in Israel pentru privatizarea intreprinderilor romanesti in favoarea capitalistilor evrei. Proprietar al *Eurom Bank* (fosta *Banca Dacia Felix*) si al mai multor cazinouri, printre care *Cazinoul Vernescu* si *Cazinoul din Constanta* (are deschis un cazinou si la Chisinau), a detinut si postul de televiziune *Tele 7 ABC*. In lucrarea "Francmasoneria si clasa politica" se afirma ca cedarea sediului Uniunii Scriitorilor din Romania, Casa Vernescu, catre afaceristi straini a intervenit dupa vizita in S.U.A. a lui Laurentiu Ulici (presedinte al Uniunii la vremea respectiva), la 19 octombrie 1993, cu prilejul sesiunii Supremului Consiliu, grad 33, de la Templul de Rit Scotian al Districtului Columbia, "cand avea sa se reconsacre Supremul Consiliu Masonic din Romania. [Cu ce se ocupa blândul, cinstitul Ulici! Vinde și el ce putea - nota mea, P.G.] Oricum, dupa aceasta data, in Bucuresti cazinourile au aparut ca ciupercile dupa ploaie...". Cele 8 cazinouri importante din Bucuresti au proprietari israelieni si sunt suspectate de spalare de bani. Asa cum se cunoaste, politia israeliana a fost sesizata si a demarat ancheta penala privind obtinerea de fonduri electorale frauduloase de catre Ariel Sharon, in cuantum de 1,5 milioane de dolari, concomitent cu operatiuni de spalare de bani. Principalii anchetati au fost cei doi fii ai acestuia, **Omri si Ghilad Sharon**. **Mama acestora (Lili) era**

evreica originara din Romania, de la Brasov. Ghilad Sharon este, totodata, un cunoscut om de afaceri.

Exista mai multe informatii, unele publicate si in presa, din care rezulta ca activitatile desfasurate in Romania ii aduc venituri considerabile, existand indicii serioase ca unele dintre fondurile ilicite folosite la scrutinul din 1999, precum si in campania de la inceputul anului 2002 a partidului Likud, provin din Romania. Afacerile din tara noastra ale fiului premierului Sharon s-au invartit in anturajul lui Fredy Robinson, fiind asociat cu unii dintre coactionarii fostei Banci Dacia Felix (EuromBank), precum **Avital Benesch** (presedinte al bancii), Fredy Robinson (proprietar principal al bancii) si **Liviu Mandler** (fost presedinte al bancii, asociat). **Sorin Beraru**, pe numele sau adevarat **Shmuel Bergovici**, s-a consacrat public in Romania prin mega-escrocheria CICO S.A.. Israelianul Sorin Beraru este unul dintre cei mai mari infractori evrei care au "operat" in tara noastra. Inculpat in mai multe dosare penale, in anul 2002 Beraru a incercat mituirea procurorilor romani cu suma de 600.000 de dolari. Acestia au organizat un flagrant, in urma caruia a fost arestat emisarul sau israelian. La interogatoriu, acesta a declarat ca o parte din bani trebuiau sa ajunga la Adrian Nastase, primul-ministru de la acea data. Dat in urmarire generala internationala, Beraru rezideaza in Israel, stat care nu face nici un efort pentru a-i identifica "ascunzatoarea" si a-l extrada in Romania. Mai mult, la vizita oficiala din 2001 in Israel a primului-ministru Adrian Nastase, la intalnirea oficiala cu oamenii de afaceri israelieni organizata de gazde, a fost prezent si inculpatul Beraru, pentru a-l certa pe premierul roman ca procurorii din Romania ii tulbura "ghesefturile". **Moshe Pesach**, de asemenea cetatean israelian, este partenerul de afaceri in Romania al lui Sorin Beraru.

Shimon Nahor este evreu originar din Galati, in momentul emigrarii in Israel purtand numele de **Herscovici**. Este cunoscut de catre Serviciile Speciale romane ca traficant israelian de arme, ce a actionat pe teritoriul Romaniei cu incepere din 1992 pana in 2001. La un moment dat, a fost viceamiral al armatei israeliene. Afacerile sale ilegale l-au adus in atentia Procuraturii romanesti, fiind arestat si inculpat in cadrul unui proces penal. Mituind judecatorii, avocata evreica a lui Nahor, **Lidia Peter**, a obtinut eliberarea acestuia ("judecarea in stare de libertate"). Shimon Nahor, odata eliberat, a incalcat interdictia de a parasi Romania, fugind peste granita, ascuns intr-un covor facut sul. Avocata Lidia Peter a fost arestata in Bulgaria si extradata in Romania.

Sammy Ofer, cetatean israelian si britanic, evreu de origine romana, este reprezentant al familiei magnatilor israelieni Ofer, cunoscuti drept fratii Ofer (David, Sami si Iuli). Tatal fratilor Ofer a fost evreu originar din Romania, emigrand din orasul Constanta, unde avea numele de Josef Herscovici (acelasi nume de familie cu Shimon Nahor, Herscovici din Galati). Averea fratilor Ofer se ridica la 1,5 miliarde de dolari, plasata in afaceri. Dintre cei trei frati, David a fost seful unui Serviciu Secret israelian, Iuli a avut inclinatie spre functiile publice, detinand mult timp, desi israelian, si functia de consul al Romaniei la Tel Aviv, iar Sammy, un personaj retras, de culise, s-a concentrat asupra afacerilor. El locuieste cu precadere la Londra, fie la resedinta sa, fie pe un yacht de lux.. Fratii Ofer detin impreuna o banca israeliana de rangul doi, *Bank Mizrahi*. Afacerile din Romania au fost demarate in ultimii ani de catre octogenarul Sammy Ofer, iar in prezent sunt conduse de fiul sau, Eyal Ofer. Familia Ofer este co-proprietara, alaturi de familiile (evreiesti) Pritzker din S.U.A. si Wilhelmsen din Norvegia, a uneia dintre cele mai bine cotate agentii de turism din lume, Royal Caribbean Cruises Ltd. (active de 2,2 miliarde de dolari, venituri inuale de 1,2 miliarde de dolari), ce ofera croaziere in toata lumea cu peste 50 de itinerarii si peste 140 de destinatii in Caraibe, Bermude, Bahamas, Mexic, Panama, Alaska, Hawai etc., etc.. Flota are 14 nave moderne de agrement, cu o capacitate de peste 24.000 de calatori. Cea mai importanta afacere: familia Ofer detine compania Zodiac Maritime Agendes, companie de transport naval comercial, cu vase de pana la 164.800 tdw. Aceasta companie administreaza si vasele altor firme evreiesti, precum flota Rosemont, Trans Union Corp. sau cele 10 vase ale O&P Holding Ltd.. Navele sunt operate prin contracte de la cateva zile pana la cativa ani. In prezent, familia

Ofer detine numeroase proprietati in Romania, care nu pot fi insa identificate cu usurinta, deoarece foloseste in preluarea intreprinderilor romanesti firme off-shore cu actionariat secret, create in paradisiuri financiare, precum Cipru. Se banuieste prezenta sa masiva, desi invizibila, in proprietatile din orasul Constanta (mai ales in Port), unde presa nu poate scrie decat ceea ce vrea el. La conducerea Magazinului Tomis din Constanta (proprietatea sa) a numit-o pe **Daiana Voicu**, fiica unui magistrat Marin Voicu. Eyal Ofer, impreuna cu Jay Pritzker, l-a mandatat in 1997 pe evreul Phillip Bloom sa le procure Hotelul Bucuresti. Afacerea a esuat intr-un scandal privind manipularea privatizarii. De multe ori, datorita pozitiei sale, Eyal Ofer este mandatat de oficialitati sa reprezinte Romania in fata forurilor internationale, astfel incat el cunoaste politica de culise a guvernului roman mai bine decat Serviciile Secrete romanesti.

Dan Fischer, de cetatenie romana si israeliana, s-a numit si **Franco**, nume sub care a fost cunoscut ca sportiv al clubului Ministerului de Interne, Dinamo (echipa de polo). S-a facut remarcant prin implicarea sa in recuperarea creantelor Romaniei de la diverse state. Rolul lui Fischer se rezuma la a intermedia vanzarea acestor creante, pentru numai 40% din valoarea reala, catre una din Bancile Rotschild si la a-si incasa comisionul. Totodata, Fischer a intermediat obtinerea de credite, pentru Romania, de la alta banca evreiasca americana, Credit Swiss First Boston, fiind apropiat in afaceri de fostul secretar de Stat de la Ministerul Finantelor, Ionut Costea, cumnatul lui Mircea Geoana. Legat de relatiile sale cu serviciul de spionaj romanesc, sunt semnificative acuzele aduse, in octombrie 2000, de fostul sef al Serviciului Roman de Informatii, Radu Timofte. Concret, fostul sef al Serviciului de Informatii Externe, Catalin Harnagea, ar fi cerut de la ofiterii din subordine dosarele a 19 personalitati politice, pentru a le discredita sau santaja. In acest context, atunci cand "un om de afaceri nu cotizeaza la Fischer sau la AVAB, i se face imediat dosar penal", sustinea Radu Timofte, aratand si ca Harnagea se folosea de ofiterii acestui Serviciu in interes personal, pentru a raspunde anumitor comenzi politice, lucru valabil si astazi la Traian Basescu. Conform relatarilor lui Timofte, folosindu-se acest procedeu, Romania a recuperat 40 de milioane de dolari din Kuwait, insa banii nu au ajuns nici la bugetul de stat, nici la S.I.E., ci au luat cai numai de Harnagea stiute.

Nota redactiei - Raportul fostilor ofiteri ai SRI este mult mai amplu, cuprizand ample analize asupra privatizarilor la varf, toate conducand catre firme evreiesti, ca si lucrari date de statul roman altor firme din acelasi circuit, cum ar fi Bechtel. Am redat doar o parte a acestei analize, ne-am oprit mai mult asupra societatilor care au fost penetrate de cetateni israelieni, multi dintre acestia avand si dosare penale la Parchetul general, dar care au fost musamalizate de Puterile care s-au succedat in Romania...

Constantin Pistea

*

Goma vrea... "o tara mica, mititica de doi metri pe unu"

Paul Goma - Jurnal 2009 ianuarie-mai (PDF, 743 kB) Asa se exprima Goma in memoriile care acopera perioada 1 ianuarie - 31 mai 2009. 11 iunie

"Sanatatea cunoscutului scriitor roman Paul Goma este afectata. Din Paris, unde traieste in exil de foarte multa vreme, isi deplange starea de roman uitat de tara natala.

Inca putin si va implini 75 de ani. S-ar intoarce acasa dar nu poate, Romania nu-i confera nici o siguranta ca i se va face dreptate. Si acum, spre "sfarsitul spectacolului", cum scrie, marturiseste ca tare ar vrea si el "o tara mica, mititica... de doi metri pe unu, la suprafata, de doi in adancime. Dar uite ca nu poate: vegheaza Capcaunul Universal: Rusul".

Asa se exprima Goma in memoriile care acopera perioada 1 ianuarie - 31 mai 2009 (<http://paulgoma.free.fr>).

Razboiul lui Paul Goma cu "Rusul" a inceput de demult, inca din copilaria sa basarabeana. Dar metafora istorica in cazul in speta e inexacta. Nu

"Rusul" îl împiedica să-și asigure mormantul românesc atunci când fi-va să fie, ci coreligionarii și concetățenii săi români. Anumii români! Care nu-i suportă aroganța luptătorului, megalomania scriitoricească, spiritul justitiar. Mai vorbește Goma ceva, care întristează și zguduie: "sentimentul că azi este ultima zi a vieții mele". Nu știe dacă va mai apuca să vadă aparute cele două cărți aflate pe drum: "Roman intim" și "Scrisuri". Și, bineînțeles, această ultimă carte de memorii. A fost la doctor, plângându-se ba de una, ba de alta și a capatat ce aștepta: "asigurarea că nu mor eu chiar mâine, poate încolo, pe poimaine, dacă vrea Domnul..."

Până atunci face ce a făcut toată viața: scrie și continuă să se certe. Cu toată lumea! Așa i-au proorocit ursitoarele la naștere: să fie pribeag și să se certe cu toți!

Și cu autorul acestor rânduri s-a războit îndelung. Scrie Goma: "zicând multe lucruri rele despre el și nu toate false, dar continuând a conversa, prin intermediul presei, care într-o perioadă mă tolera, am înțeles din ce fel de aluat a fost făcut Teșu Solomovici: din unul asemanător aluatului din care și eu am fost făcut: al păgubosului... Singura deosebire între noi: el are două țări, Israel și România, eu - niciuna!"

Incrancenarea cu care se ia în piept cu confratii într-un aluat scrisului și politicienii care l-au "trădat", "mintit", "vândut", "discreditat", ieri ca și astăzi. Și mereu durerea că "fostii aristocrați ai Puterii din perioada stalinistă au ieșit la suprafață după 1989". "Geaba se încerca de comunizarea fără o rememorare exactă a crimelor comunismului" avertizează Goma.

Impresionează cât de ardentă este curiozitatea scriitorului pentru tot ce se întâmplă în România, lectura presei românești e profundă, așa spune chiar patetică. Citează mult, reproduce uneori articole întregi publicate în zărele românești (ca de pildă articolele lui Victor Roncea, Ioan Grosan, Bedros Horasangian, Teșu Solomovici, George Șarlat, George Damian, Madalin Necșutu, Ioan Tudor, toate din cotidianul ZIUA sau din ZIUA Online).

De departe, permiteți-ne domnule Paul Goma să vă urăm "Sanatate", zicală o știți: "Sanatate, sanatate, că-i mai bună decât toate!"

Teșu SOLOMOVICI

Ce fac eu, acum? Mă iau și de Teșu, "complicele" meu într-un "antisemitism"? Cum să fac așa ceva? Chiar dacă a afirmat multe neadevăruri (bine: inexactități) și în acest text - printre ele *motivul pentru care nu mă întorc în țara mea*:

- în primul rând promisiunea - față de mine însumi, dar exprimată în prezența lui Pleșiță, în ajunul plecării în Franța: la întrebarea: când mă întorc?, am răspuns:

«Când cade comunismul și în România».

Apoi, doi ani mai târziu, lui Șnegur, în vizită la Paris, când m-a poftit: «Da viniți' acasă la noi, dom' Paul...», la care eu am răspuns:

«Nu călătoresc în țări în care domnește KGB-ul și fiica ea, Securitatea».

În al doilea rând: chiar de așa vrea, nu așa putea: **nu am acte: sunt refugiat politic în Franța, din noiembrie 1977, pe pașaportul meu scrie citeț, că să înțeleagă chiar și Bășescu,**

tatăl Elenei Băsescu: pot călători oriunde - cu excepția României, pe care am părăsit-o din pricina persecuțiilor.

Firește, mă enervează (dar mă stăpânesc) forumiștii de pe internet, cei care nu cunosc lucruri elementare din... biografia mea (nu sunt singurii: Doina Cornea, cea care se lauda că, în timpul lui Ceaușescu propunea studenților săi de la Cluj, spre discu-tare, o cartea a mea - interzisă - habar nu a avut de viața mea), cei care, după o "tradiție culturală românească" se trezesc vorbind despre ce nu cunosc și nici nu au ei timp de pierdut, ca să afle, își dau cu presupusul lor, de "cetățeni cu bun simț": da' de ce nu vin eu în țară, ce, aștept rugăminți, covor roșu, fanfară militară?

Nu, iubiți analfabeți foști concetățeni ai mei, nu aștept ceea ce fantasmați voi, pe seama voastră (dacă ați fi în situația mea): am așteptat - iată, se vor face în curând două decenii - ca Statul Român să-mi restituie cetățenia pe care mi-a luat-o Ceaușescu. La un moment dat, o ființă cu breton, un *procuror* devenit ministru de Justiție pe numele său Monica Macovei, mi-a răspuns: *să fac cerere!* Ce fel de cerere? Una în care să cer respectuos organili să-mi deie cetățenia înapoi? Analfabeții mei concetățeni - ai zice că toți sunt din același trib cu Băsescu - nu pricep "obraznicia" mea, de a... refuza să fac cerere. Iar eu nu accept idioțenizarea lor: De ce să fac eu cererea (ca să mi se restituie ce mi s-a furat: cetățenia română): când mi s-a luat a fost "urmarea" tot a unei "cereri"? Una în care ceream să mi se ia?

Doamne, ce pace ar coborî pe internet când "păreriiști" români s-ar abține de a-și exprima părerile lor idioate - dar ferme! Dacă se vor hotărî să facă pasul, le recomand să iscălească "mesajele" lor păreristice cu adevăratul lor nume, nu cu pseudo-nume care de care mai cretin și mai... transparent.

Pe timpul domniei cărții, cititorul nu putea deveni și păreritor ("Căci toți muncim", nu?). De când cu internetul orice bou se exprimă ca Băseasca 'a mică - dar sub pseudonim, mă rog frumos...

Vineri 12 iunie 2009

Azi am vrut să copiez o știre despre noul ambasador USA la București. Fiindcă am amânat, când am revenit, nu am mai găsit informația. Din fericire nu e capitală.

Corectez: am gasit-o - ascunsă sub un titlu... pseudonimic:

Obama propune un avocat experimentat ca ambasador in Romania

Ministerul Afacerilor Externe din Romania a salutat nominalizarea, exprimandu-si speranta ca mandatul acestuia va incepe cat mai curand.

"Experienta si calitatile profesionale ale domnului Gitenstein reprezinta garantii ale consolidarii si aprofundarii, in continuare, ale parteneriatului strategic dintre Romania si SUA, in sensul adancirii cooperarii excelente, pe toate planurile, dintre cele doua state", arata MAE. 12 iunie, 10:25

"Presedintele american Barack Obama l-a propus joi pe avocatul Mark Gitenstein ca ambasador al Statelor Unite in Romania, potrivit site-ului Casei Albe. Presa americana scrie ca Obama a numit joi sase diplomati de cariera in functii de ambasadori in Africa, Orientul Mijlociu si Pacific, in timp ce pentru Europa si America Latina a preferat sa faca patru numiri politice, intre acestia numarandu-se si Mark Gitenstein, care a donat peste 4.000 de dolari campaniei vicepresedintelui american Joe Biden si a contribuit cu 1.500 de dolari la campania secretarului de stat Hillary Clinton.

Avocatul, care a intrat in 1989 ca partener la Washington in firma multinationala de avocatura Mayer Brown LLP, a facut parte dintre consilierii echipei de tranzitie pe care presedintele Barack Obama a numit-o pana la investirea sa in functie. In varsta de 63 de ani, Mark Gitenstein este expert la Brookings Institution, specializat pe probleme legate de securitate nationala si libertati civile, potrivit NewsIn.

Inainte de a lucra la Mayer Brown, Gitenstein a fost director executiv la Foundation for Change Inc. Anterior, Gitenstein a lucrat la Senat timp de 17 ani atat la biroul personal al senatorului Joseph Biden, in prezent vicepresedinte al Statelor Unite, cat si ca principal consilier la Comisia juridica a Senatului american, pe care Biden a condus-o timp de mai multi ani. Mark Gitenstein este autorul cartii "Matters of Principle" (Chestiuni de principiu), cu care a obtinut un premiu, lucrarea detaliind experienta sa de sef al personalului de pe langa Comisia juridica a Senatului in timpul "bataliei" pentru confirmarea lui Robert Bork la Curtea Suprema in 1987.

Nascut la 7 martie 1946 in statul Alabama, Mark Gitenstein este licentiat al Universitatii Duke si doctor in stiinte juridice al Universitatii Georgetown. Potrivit Washington Post, initial Gitenstein a fost favorit pentru a conduce Biroul pentru politica legala din cadrul Departamentului Justitiei, o functie echivalenta cu cea de procuror general adjunct, dar candidatura lui a fost in cele din urma respinsa din cauza activitatii sale intense ca lobby-ist inregistrat pentru Camera americana de Comert.

In SUA, numirile politice ale ambasadorilor sunt motivate de o varietate de considerente. Uneori, un presedinte numeste un ambasador care nu este diplomat de cariera pentru ca acea persoana are un talent unic sau o expertiza speciala pentru un anumit post. Presedintele selecteaza ambasadorii, de asemenea, bazandu-se pe contributia lor, financiara sau de alta natura, in campania sau partidul sau.

Nominalizarea unui ambasador pentru Romania, in conditiile in care postul a ramas vacant de aproape jumatate de an, intervine insa chiar mai curand decat erau asteptarile. Se estima ca cel mai probabil din toamna sa fie anuntat un nou ambasador american la Bucuresti.

Judy Moon, consilier pentru presa si cultura al Ambasadei SUA la Bucuresti, declara luna trecuta pentru NewsIn ca intarzierile in nominalizarea ambasadorilor sunt normale la inceputul oricarei noi administratii. "In acest moment nu stim cand vom avea un nou ambasador. Intarzierile in nominalizarea ambasadorilor sunt normale la inceputul oricarei noi administratii. Pentru multe dintre posturile de ambasadori, numirile se fac dupa ocuparea pozitiiilor de varf din administratia interna", a explicat Judy Moon. De exemplu, fostul ambasador american la Bucuresti Nicholas Taubman a ajuns in

Romania abia la 5 decembrie 2005, la aproape zece luni dupa ce postul a ramas vacant. Presedintele american de atunci George W. Bush, care isi preluase al doilea mandat in ianuarie 2005, l-a luat pe ambasadorul din Romania Jack Dyer Crouch II, pe care il numise politic in functie in urma cu mai putin de un an, in echipa Casei Albe. De asemenea, fostul ambasador Michael Guest a ajuns in Romania in septembrie 2001, la opt luni dupa ce Bush isi prelua primul mandat. Procesul de numire a unui ambasador american este asemanator cu cel din Romania, dar are totusi un grad mai mare de complexitate. Casa Alba a facut o propunere, dar acest demers nu inseamna ca Mark Gitenstein poate fi considerat deja ambasadorul SUA in Romania. Nominalizarea este facuta de Casa Alba, iar dupa ce respectivul candidat obtine acordul tarii gazda, trebuie audiat de Comisia pentru relatii externe din Senat, iar apoi trebuie sa obtina votul in plenul Senatului. Acest drum poate fi scurt, dar la fel de bine dura luni intregi sau chiar mai mult. Audierea in sine in Senat este, de obicei, relativ scurta, candidatul fiind intrebat chestiuni generale despre tara vizata sau chestiuni specifice de interes imediat pentru senatori. Daca nominalizatului nu a fost instiintat in prealabil de intrebare, acesta se poate angaja sa ofere un raspuns cat mai curand posibil.

Daca exista un blocaj in aprobarea unui candidat, exista doua posibilitati: votul in Senat pentru nominalizare poate fi lasat in suspensie pe timp nedefinit sau presedintele poate sa astepte pana cand Congresul nu mai e in sesiune si atunci poate face numirea ocolind astfel confirmarea din partea senatorilor. Numirea este insa valabila pentru o perioada care nu trebuie sa depaseasca mandatul actual al Congresului. Departamentul de Stat sprijina Casa Alba in procesul de nominalizare, pregatire si ghidare a ambasadorilor, care au rolul de a-l reprezenta personal pe presedinte peste hotare. Sprijinul oferit de Departamentul de Stat poate varia intre asistenta pentru numire, ajutor oferit ambasadorului numit sa inteleaga cerintele financiare si de alta natura, pana la organizarea unor sesiuni de informare despre relatiile SUA cu tara-gazda.

Pana la adoptarea Actului Rogers din 1924 toti ambasadorii de pana atunci ai Statelor Unite erau nominalizati politic, nefiind diplomati de cariera. Dupa cel de-al Doilea Razboi Mondial, marea majoritate a acestor pozitii au fost ocupate de functionari ai serviciului extern. In ultimii ani, 70% dintre ambasadorii SUA au provenit din randul serviciului extern, in timp ce restul de 30% din sectorul privat.”

*

“Evreii l-au votat pe Ahmadinejad

Iranul isi alege un nou sef de stat. Lupta se da intre presedintele extremist si moderatul Moussavi

Alegerile prezidentiale din Iran, desfasurate ieri, au trezit un urias interes local si international. Cozi lungi de oameni care isi asteptau randul sa voteze au fost vazute in capitala Teheran. Chiar si Mahmoud Ahmadinejad, apreciat ca ar avea cele mai mari sanse sa-si adjuce victoria, a fost zarit stand la coada pentru a vota. Adeptii adversarului sau principal, fostul prim-ministru Mir Hossein Moussavi, seful gruparii reformiste, au "vopsit" Teheranul in verde, culoarea "reformistilor". Paradoxal, majoritatea celor 25.000 de evrei care mai traiesc in Iran l-au votat pe Ahmadinejad. Observatorii explica acest vot prin faptul ca evreii au dorit sa fie de partea invingatorului.

Coloane de manifestanti pro-Moussavi au strabatut orasele strigand: "Bye, bye Ahmadinejad" si lozinci impotriva Israelului si Statelor Unite. In cursa pentru viitorul presedinte al Iranului s-au angajat cu sanse de a castiga ultra-

conservatorul extremist Mahmoud Ahmadinejad (52 ani) si oarecum mai moderatii Moussavi (67 ani) Mehdi Karoubi si Mohsen Rezai. Campania electorala a durat trei saptamani, castigatorul fiind candidatul care obtine 50% plus un vot; in cazul in care niciunul dintre candidati nu obtine acest barem electoral, urmeaza o noua runda de alegeri fixata pentru data de 19 iunie. Rezultatul alegerilor va fi comunicat dupa 24 de ore dupa inchiderea urnelor.

Batalie electorala fara precedent

Candidatii la presedintia Iranului s-au infruntat cu duritate intre ei. Batalia electorala a reflectat pana la un anumit punct contradictiile societatii iraniene si criticile adresate presedintelui Ahmadinejad, aflat inca in exercitiu. Pana in ziua alegerilor, acesta era sigur pe victoria sa. Sustinut de o masa mare de votanti, lumea saraca si nemultumita a imensei tari iraniene, Ahmadinejad si-a radicalizat discursul politic atacand cu o violenta rara sionismul, Israelul si Statele Unite. Un discurs pe care nu toti iranienii si-l adjudeca. Adversarul sau, Moussavi, revenit in politica dupa o perioada de "inghet" de aproape 20 de ani, a pedalat tocmai pe nemulțumirile unei populatii satule de retorica antievreiasca si antioccidentala a lui Ahmadinejad, care a contribuit la izolarea politica si economica a Iranului. In plus, o inflatie interna accelerata joaca in defavoarea actualului presedinte iranian. E foarte posibil ca si de aceasta data cheia victoriei in alegeri sa se afle in mainile "Gardienilor Revolutiei", corpul de elita al fundamentalismului iranian. In alegerile din 2005, acest corp devotat ayatolilor l-a adus la putere pe Ahmadinejad, pe acea vreme un politician obscur.

Teama de Moussavi

Majoritatea celor 25.000 de evrei care mai traiesc in Iran l-a votat pe Ahmadinejad. Observatorii explica acest vot prin faptul ca evreii au dorit sa fie de partea invingatorului. Exista insa un motiv mai pragmatic: evreii apreciaza ca Moussavi este imprezvizibil, iar sub presedintia sa viata evreilor iranieni poate sa se inaspreasca. Din numeroase motive, evreii iranieni s-au straduit, in special dupa instaurarea puterii lui Khomeini, sa stea cat mai departe de activitatile politice.

Mahmud Ahmanidejad. Actualul presedinte al Iranului, principalul sustinator al continuarii programului nuclear iranian, a devenit cunoscut in primul rand pentru afirmatia ca "Israelul trebuie sters de pe harta" si ca "Holocaustul este un mit". Ahmanidejad s-a inrolat in timpul revolutiei din 1979 in Gardienii Revolutiei (armata ideologica a regimului), ulterior a devenit guvernator al regiunii Ardebil, in 2003 primar al Teheranului si presedinte din anul 2005.

Hossein Moussavi. Un conservator moderat care se defineste drept un "reformist atasat principiilor revolutiei islamice din 1979", a fost unul dintre fondatorii Partidului Islamic. In anul 1981, in timpul razboiului cu Irakul, acesta a devenit premier, dupa care a fost consilier al presedintelui Akbar Hashemi Rafsandjani, iar apoi al lui Mohammad Khatami. Daca va ajunge presedinte, el a declarat ca va incerca sa schimbe imaginea tarii pe plan extern, dar va mentine linia oficiala a Iranului in privinta programului nuclear.

Clerical Mehdi Karoubi. Presedintele Partidului Increderei Nationale, un reformist si sustinator al ideilor privind liberalizarea economiei si societatii iraniene, este unul din cei mai duri critici ai politicii presedintelui Ahmadinejad. Referitor la politica externa, Karoubi s-a declarat in favoarea dialogului cu comunitatea internationala, precizand insa ca interesele

Iranului sunt cele care primeaza.

Mohsen Rezai. Economist si fost comandant militar este si el un critic al politicii actualului presedinte iranian. La varsta de 27 ani el a fost numit la conducerea Gardienilor Revolutiei, ramanand in aceasta functie timp de 16 ani. In 1997, Rezai a devenit secretar al Consiliului de Discernamant, organism insarcinat cu medierea divergentelor dintre Parlament si Consiliul Gardienilor Constitutiei.

Tesu SOLOMOVICI”

Sâmbătă 13 iunie 2009

Mă enervează Dan Stanca. În *Aldine*-le de ieri vorbește foarte frumos despre Ierunca à propos de **Antologia rușinii** - dar... nu dă numele celor arătați cu degetul! Tară (cu T de la tată, nu cu Ț de la țată) românească: «Se știe despre cine vorbesc, ce să-i mai dau și numele».

Dan Stanca este extrem de discret (fricos, mai degrabă, în ciuda îmbătoșării, de aceea o fi el atât de sumbru): nu dă nici numele individului participant la o dezbatere televizuală, care i-a băgat pe Coposu și pe Băsescu în aceeași oală - îi zice așa:

“un tanar intelectual pe care-l respect, actualmente consilier prezidential” (...), “în opinia distinsului domn între Corneliu Coposu și Traian Basescu ar exista o perfecta asemanare. Ei sunt ca fratii fiindca amandoi au fost detestati cu aceeasi forta.” (...)

Singurul pasaj în care Dan Stanca “își permite” să pomenească pe câțiva din antologia rușinii, nu este un citat cinstit, ci un citat-din citat:

“Vorbind cu Nicolae Merisanu acesta mi-a spus un lucru care pune pe ganduri. Cartea de fata nu trebuia sa apara la Humanitas, ci la INMER, Institutul National pentru Memoria Exilui romanesc, institut sub egida caruia, in ultimul timp cel putin, au aparut documente valoroase, cum ar fi dosarul fratilor Farcasanu si cazul Silviu Craciunas. Nu a aparut deoarece directorul institutului, seniorul liberal Dinu Zamfirescu, a dorit sa fie indepartate din actuala editie a Antologiei nume grele precum Serban Cioculescu, Dan Berindei, Domokos Geza, Constantin si Dinu Giurescu, Valeriu Rapeanu. Spune dl Merisanu: "Acest fapt a generat reactia mea si a lui Dan Talos denuntand in presa actul de cenzura..." am încheiat citatul din Dan Stanca.

Cunoșteam întâmplarea cu “seniorul liberal Dinu Zamfirescu” din primele luni ale anului 2008, dealtfel am scris un text despre “INMER, falsificator al memoriei naționale”, însă cum Dan Stanca are alte lecturi decât amărâtul meu site inter-netic, nu îi reproșez că nu și-a aruncat un ochi - de jurnalist, dacă nu de scriitor - ca să constate ca nu este chiar singur în lumea românească. Că tot a venit vorba despre “bibliografie oficială”: în

1999 mi-a apărut, la Nemira un volum de peste 600 pagini de format mare, intitulat **Scrîsuri**. În acela există câteva zeci de pagini de extrase declarate din Antologia Rușinii a lui Ierunca, la care erau adăugate câteva culese de mine din presa de la București. Și pentru că tot a venit vorba: tot pe atunci Mariana Sipoș pregătind o emisiune despre mine, mă întrebase pe cine aș recomanda ca participant... Am rostit numele “Dan Stanca”, pentru că mi se păruse - din ceea ce citisem - ca am aveam opinii (oarecum) comune. Mariana Sipoș l-a invitat, Dan Stanca a participat, însă, văzînd înregistrarea trimisă la Paris, am avut penibila impresie că... îi forțasem mâna: el nu mă citise, bietul și nu avea nimic de spus despre scrisul meu - dar nici nu s-a ridicat să plece... S-a înviorat doar atunci când s-a vorbit de “literatura de sertar”: a afirmat că nu doar el, dar și atîția alți colegi și prieteni ai săi au sertarele pline de cărți respinse de cenzură... Nu știu dacă în deceniul scurs scriitorul Dan Stanca a aflat ce este “literatura de sertar” sau a rămas la definiția dată de Z. Ornea. Știu însă cât m-a întristat plecarea lui Mihai Creangă de la *Aldine*: l-am întrebat (la telefon) dacă nu se mută la alt ziar, să-l urmez, acolo. A răspuns ca nu: se pensionează... Și că de acum să mă adresez lui Dan Stanca. Din acel moment nu am mai publicat nimic la *România liberă*, deși am trimis câteva texte: cu Hurezeanu, complice al lui Măgureanu, ca șef de redacție? Cu, la *Aldine*, Dan Stanca, cel care imediat după plecarea lui Mihai Creangă scrisese - cu mâna lui - un text răutăcios, mincinos, denigrator, despre mine (nu știu cine îi va fi atras atenția asupra măgăriei, dar într-un alt articol încerca să o dreagă - numai că nimic nu se drege dintr-o măgărie...)

Duminică 14 iunie 2009

Cine a văzut la televiziune scenele din Teheran, de aseară, după anunțarea victoriei-în-alegeri a lui Ahmadinejad (contra lui Musavi), dacă mai are un strop de memorie, “i-a sunat cunoscut” (ă) intervenția poliției și a “voltijorilor” - mdè, ne-am dotară cu arsenal-de-luptă-contra-populației-reacționare (vorbesc de motocicletiștii intrînd în manifestanți fără jenă, fără milă) - cum de unde? De la Tien Anmen, de la Chișinău, de la Piața Universității din București, în taman 13 iunie 1900: aceiași, dar aceiași “mineri” ai patriei, chemați în ajutor revoluționar.

Sunt plictisitor de asemeni astfel de “restabiliri ale ordinii”; și jalnic de fără rezultat - altul decât morții, arestații, schilodiții, condamnații pentru... ultraj la adresa bunelor moravuri păzite de creaturi ca Voronin, Iliescu, generalii birmani, Ahmadinejad.

Sunt convins: în curând se va găsi un Manolescu persan (trimitere literară) care îi va lua un interviu Omului cu o mare de la Teheran, însă în viitorul de catran al lor, al iranienienilor, chiar victime ale Terorii, nu se va găsi unu singur care să-l arate cu degetul pe Turnătorul Literator, ca Lăudător al Tiranului, fiindcă toți cei din jurul lui Manolescu (hait!, mi-a scăpat) au înhăța și ei firimituri de ciolan, ca preț al tăcerii.

Marti 16 iunie 2006

Flori Bălănescu a scris asta:

**“I.D. Sirbu si Paul Goma
– doua voci gemene în „cazarma utopica” a secolului –**

„... să mă justific, să vindec rănilor-mi,
să refuz a uita sau a ierta.”

“Cuvintele ii apartin lui I.D. Sirbu, si nu lui Paul Goma, asa cum, lesne, ne-am putea grabi sa credem. Cel din urma a lasat neuitarea într-o formula ce-ar fi trebuit sa faca scoala: „...nu sa ma razbun, ci mai crunt: SA NU-I UIT, SA-I NEUIT EU INTR-O CARTE si, mai ales, mai ales: SA NU-I TAC – SA-I NETAC”. Este profesiunea, credinta lor legitima.

Prima legatura evidenta dintre cei doi este pentru cititorul de azi teribila actualitate a textelor jurnalistice, la Sirbu acuitatea fiind subliniata de dubla incercuire – imposibilitatea de a publica necenzurat ceea ce gandea si convingerea/ resemnarea ca scrie pentru sertar. Ceea ce da majoritatii insemnarilor sale de jurnal un caracter profund subiectiv-analitic, de o universalitate pe care lumea in care scria se temea nu doar sa o spuna, dar sa o si gandeasca. Daca istoria pentru noi, cei scapati din lagarul socialismului, se rezuma la ravasirea permanenta a unui prezent ca prelungire nedemna a trecutului, ce nu are taria de a prevedea un viitor, pentru Sirbu si Goma prezentul pare sa fi fost, sa fie (re)trairea acerba a acestui trecut, prin exercitiul neincestat al rememorarii, repetitiei, analizei si introspectiei. Cine a facut istorie, practicand umilinta cu grumazul neplecat, nu are dreptul sa ierte, par sa spuna cei doi. Acela are obligatia morala sa nu uite.

Din generatii diferite (Sirbu era nascut in 1919, Goma in 1935), cei doi se cunoscusera in puscaria politica, intr-una din academiile universale ale constiintelor neinfrante – la Jilava, apoi drumurile lor s-au rupt. S-au reintalnit pentru o clipa, ca intr-o bucla spatio-temporala, la Paris, despartindu-se „pentru totdeauna, doi frati”, in statia de metrou Place des Fêtes: „Amandoi nefericiti, insa fiecare in felul sau: unul prin intoarcere, altul prin ramanere. Eu stiam la ce se intoarce el, doar de acolo veneam. Si eram gelos.” Astfel imi spunea Paul Goma in 2008. Azi imi dau seama ca unul scria sperand ca intr-o zi manuscrisele sale sa scape de vigilenta Securitatii, pentru a fi citite, poate cu gandul la o „dreptate” postmortem. Celalalt s-a incrancenat sa publice in timpul vietii, in contemporaneitatea actului scrierii...

Dincolo de toate valurile si pragurile renuntarilor, frustrarilor, singuratatii, izolarii parcurgand cele doua volume ale Jurnalului unui jurnalist fara jurnal, reeditate de Institutul Cultural Roman, realizezi ca la I.D. Sirbu speranta este aceea care se preda ultima. Este ultimul cuvânt al Jurnalului. Marea speranta a literelor si carierei universitare romanesti de la sfarsitul razboiului, dupa ce si-a pierdut iluziile comuniste in puscaria comunista, dupa ce si-a slefuit principiile in cea mai grea dintre institutiile de (re)educare, constata cu

cateva luni inainte de a fi ucis de cancer:

„Am pierdut total mandria mea cetateneasca, sociala, etnica, religioasa; imi detest neamul, si Balcania asta mi se pare o simpla scuipatoare a marilor puteri. Numai increderea in Limba, Bunatate si Jertfa nu le-am pierdut. Prin ele, ca un copil, refac in fiecare zi jucaria asta care se cheama SPERANTA.”

Daca l-ai citit pe Goma este imposibil sa nu il gasesti cu ideile sale de forta in notatiile si reflectiile lui I.D. Sirbu. Desi scriau si traiau (in anii '80) in realitati diferite, fara sa comunice, punctul lor comun, fundamental, este biografia strivita de gheara represiva. Sirbu abreviaza unele nume, fara a le ascunde, dar nu este mai putin acid decat Paul Goma, nu este mai putin „anti-semit” sau „anti-american”. Greu de crezut, dupa toata reclama negativa facuta celui din urma, Sirbu reuseste sa fie chiar mai dur in unele privinte. Posibil sa fie o perceptie postfactum, subliniata de statutul de „literatura de sertar”, de „neingaduit” in vremurile grele.

Daca inainte de noiembrie 1977 Goma trimisese in afara Romaniei manuscrite si texte de atitudine, prin tehnica „salamizarii” manuscriselor sau prin straini dispusi sa riste trecand dincolo un manuscris necenzurat, Sirbu si-a strans cu grija toate scrierile care il vor transforma dupa moarte intr-unul din putinele cazuri de scriitori care au avut de spus lucruri ce le-ar fi pus libertatea sau viata in pericol daca ar fi fost descoperite.

Parcurgand cu atentie jurnalele si publicistica lui Paul Goma si Jurnalul lui I.D. Sirbu – ca sa ne rezumam la doua repere macar complementare ca gen si suprafata istorica – este imposibil sa nu izbeasca asemanarile de gandire si continut.

Caci pe multi ii „uneste” experienta carcerala, dar putini intelectuali liberati, in speta scriitori, au optat pentru dimensiunea etica in viata si profesie, mergand pana la marginalizarea sociala si profesionala, izolarea administrativa (politica!) prin domiciliu, ca in cazul lui Sirbu, pana la aducerea in stare de a gandi o miscare pentru drepturile omului, o lupta fatisa cu sistemul, care l-a aruncat in buza neantului, la un pas de lichidare, pe Goma.

Devine limpede: sa (iti) invingi Frica-Foamea-Frigul-Somnul (din anchete) -Angoasa nu este pentru oricine, ci doar pentru aceia care le-au controlat izbindu-le de pamant. Insemna sa te lupti cu regimul. Inclusiv cu ofertele lui atragatoare, carora le-au cazut prada multi scriitori. Este ceea ce Sirbu nu trece cu vederea, mai mult, insista, repeta, putem spune, in stilul Goma. Desi pare putin ciudat, ultimul fiind mai tanar decat exilatul de la Craiova, stilul incisiv-repetitiv il putem numi „Goma”, saltul de perceptie fiind dat de intarzierea cu care au ajuns scrierile lui Sirbu la noi, dar, mai ales, de „absenta” sa din dezbaterile publice inainte de 1989. Ma refer aici la mediatizarea facuta atat pe canalele oficiale straine (Europa Libera, de exemplu), dar si prin intermediul canalelor oficioase (vezi „Saptamina”) si specific institutionalizat-securiste: manipularea, diversiunea etc. de care opozantul Paul Goma a avut „parte”. Intre timp, I.D. Sirbu iese la suprafata cu dramaturgie, incercand sa treaca de cenzura si cu alte scrieri, dar nereusind isi „arhiveaza” memoria pentru noi, conservand astfel o individualitate zguduitoare. Linistea din jurul operei sale este la fel de „asurzitoare”, si este parafata de marginalitatea in care este aruncat autorul de catre breasla scriitoriceasca, prisosinta apartinand criticilor. Cei doi par sa fie izgoniti din literatura (si altii, dar aici ne referim la doua caractere exemplare, cu biografii exemplare), si nu poate fi intamplator ca in cazul lor „dezbaterile” se innoada mereu in dimensiunea etica. Putem, insa, descoperi SPERANTA in cele cateva lucrari de licenta sau doctorat care s-au scris ori sunt in curs despre opera celor doi in anii din urma. La nivelul criticii si dezbaterii literare de prim

nivel (de precizat: care face regula, impune „moda”, sau canonul!), din pacate, sunt apreciați estetic – și se pare că la noi este singurul criteriu pentru a pasi în istoria literară: un estetism fără stalpi de susținere –, cu ușurință, scriitorii aflați în flagrant cu istoria, grupul, națiunea și chiar limba, cu respectul față de individ. Ceea ce face uneori imposibil de decodat un demers mai amplu, în care scriitorii cu texte de nedigerat (să fie clar: de către profesorii de limbă și literatură română și de elevii foarte dotați din clasele superioare, care nu pot fi urmăriți, și care nu transmit nimic; dar și de către cititori obișnuiți, însă nu inculti) sunt evaluați după aceeași grilă cu scriitorii care intrădevar au și ce să spună, știu să o și facă. Lucrurile se complică și mai mult atunci când „stilul” și „talentul” nu pot compensa carentele conținutului, neverosimil și mort ca imaginea unei flori de plastic prelucrată în Photoshop pentru a părea vie.

Iată un pasaj scris parca azi de dimineață – 16 iunie 2009 – de trimis la „România literară”, unde, fără dubiu, ar fi fost respins:

„Îi spun foarte învâtatului critic și istoric literar:

«Prea suntem cunctatori și prudentissimi: prea am trecut ușor peste așazisul obsedant deceniu. Termenul acesta eufemistic a fost inventat de cineva care nu a patimit și nu a fost sacrificat în acei ani. Este că se poate de trist și descurajant faptul că despre un asemenea deceniu, de întuneric și moarte, scriu tot cei cu acces la tribune și microfon...»

Ar trebui – i-am spus – scrisă o foarte documentată istorie a nonliteraturii: cu biografii precise și detaliate, cu drepturi de autor încasate, cu vile și călătorii: cu case de odihnă, case de oaspeți, case de creație: cu multe citate din acele opere pe care noi, cu istoria le-ă aruncat la cos. Cu critici și autocritici, cu mascări și demascări, denunțuri și turnătorii benevole etc.

Nu avem voie să uităm nimic din ce s-a putut face și spune în acei ani: o dată pentru totdeauna, trebuie să devenim conștienți că sursa tuturor relelor românești de astăzi constă în imensă noastră greșală de a nu fi procedat, public, la o destalinizare zgometoasă, totală și fără milă, atunci când a început dezghetul acela scurt.

Nu mă interesează dispariția din opinia publică a Europei a unor scriitori ca Fadeev, Ehrenburg, Gladkov; Aragon, Eluard, Sartre; dar teribil mă arde, încă, generația Vitner, Roller, Jar, Petru Dumitriu, Nagy Istvan, Baconski, Crohmalniceanu, Sütö Andras, Beniuc, Banus etc. (epoca în care Baranga, cu cinism, îmi spunea: „În cultură, domnule, noi nu admitem decât români prosti sau foarte prosti, cu condiția să fie cât mai mari lichele!”)

Admit spălarea mainilor, ras-gândirea, pocainta: asist cu bucurie la schimbarea la față, la schimbarea fete-fete chiar, ale numerosilor politrucci aruncați la margine. Dar nu pot să uit că am trait cea mai frumoasă vârstă a bărbăției mele sub imperiul ucigător și barbar a trei lozinci care, din păcate, funcționează și astăzi: „Lumina vine de la Rasarit!”, „Arta este reflectarea artistică a realității!”, „Cine nu e cu noi este împotriva noastră!”...

În definitiv, stand stramb și judecând mai puțin stramb, ne putem întreba care ar fi rostul literaturii netrecute prin filtrul intim al autorului sau: zborul razant pe deasupra istoriei, în timp ce ne hrănim din starvul ei, pupându-i tartorii în fund? Avem dreptul să le refuzăm unor oameni care au îndurat istoria, suportând lasitățile și meschinăriile noastre, dreptul de a mărturisi, de a se exprima, cu atât mai mult cu cât expresia lor este artistică? Întrebări retorice, pentru că răspunsurile există. Este de ajuns să citim. Și să ne scuturăm de sabloanele înucate de școală și de critica „de specialitate” (comunistă și actuală, mostenitoare a canoanelor și canonizatorilor). Nu poți fi liber acceptând să te exprimi (auto)cenzurat. Nu poți fi cu adevărat liber nici refuzând cenzura, dar îți poți lua libertatea de a striga, de a urla, în piața publică, ris-

cand anihilarea imediata, sau intre peretii propriei celule, sperand ca odata si odata se va afla ca nu ai fost de acord sa aplauzi. Ambele ipostazieri presupun sacrificiul de sine, constient. Cred ca asta nu li se poate „ierta” lui Sirbu si lui Goma. Indiferent de situatie, acela care iese din rand este lasat in urma, in marginea drumului, este lovit in spinare, in cap, sau mitraliat, atat el cat si cel de alaturi, care-i ofera bratul, ca sprijin, pentru a se tari mai departe, fara exceptie in regimurile ideologice:

„...azi... ma simt murind in cercul nebuniei sortii mele, fara sa stiu cui am folosit, sperand pana in clipa mortii ca, totusi, am mers inainte si in sus, chiar daca am stat pe loc.” spune Sirbu.

Este si situatia lui Paul Goma, desi cartile lui au aparut si inainte de 1989, chiar daca nu in romaneste, si dupa, in limba romana, dar ca ale unui tolerat, apoi, cu timpul, tot mai rar si la edituri mici. Recent inaugurata serie de autor de la Curtea Veche a trecut mai degraba in liniste, asa cum trec toate lucrurile bune care se intampla uneori si la noi. Paradoxal, amandoi sunt „marginali” in literatura romana, in cazul ambilor fiind subliniata calitatea etica, un fel de-a-ndoaselea de a le-o recunoaste. Mai degraba rupta de cea estetica, de natura scriitorului. Tocmai lucrul pentru care au luptat si au suferit, ca oameni si, mai ales, ca scriitori, se intoarce impotriva lor, a scriitorilor (si a oamenilor!), inca din timpul vietii, si in posteritate:

„Daca am ajuns, in cadrul asa-zisei noastre Est-Etici, sa vorbim despre «summa difficultatilor invinse» (in procesul de creatie si comunicare), e cazul cred, acum, sa vorbim si de o «summa riscurilor asumate» de textul ca literatura si textul ca parte integranta din constiinta spirituala a poporului care ne-a imprumutat limba si in numele careia scriem si publicam. Fiindca la ora asta, a lui «a fi sau a nu fi» al limbii romane, Adevarul si Libertatea nu mai sunt concepute in sine: ci dureri vii ce asteapta inspaimantate in intuneric, fie o moarte intempestiva, fie o vindecare lunga, dificila sau dureroasa.”

Cand literatura este conceputa ca o afacere pentru acela care o scrie, adevarul si libertatea intra in vacanta.

Citind Jurnalul unui jurnalist fara jurnal, este evidenta actualitatea acuta a nedumeririlor, nemulumirilor, a dezideratului etic – pe care nu il desprinde de cel estetic (la fel ca Goma), si este legitima intrebarea: daca ar fi apucat anii postdecembriști, cum ar fi suportat Sirbu, cum ar fi supravietuit mocirlei confuze in care ne complacem? S-ar fi autoexilat fara speranta, acceptand in cele din urma ca a pierdut si ultima candoare ce-l tinea legat de drama irosirii de sine ori ar fi ajuns si el vreun chior cu capul spart? Greu de crezut ca ar fi cedat, daca retinem concluzii precum acestea:

„...consider ca a scrie azi, la noi, o literatura dificila, clarobscura, obscur-confuza, textualist-epigonica este un triplu pacat:

– pentru ca, in loc sa aduca lumina, carare si bucurie, luciditate si tragica libertate, aceasta literatura «de specialisti», plicticoasa si falsa, potenteaza intunericul si neantul, se adauga la negura ce ameninta cu moartea poporul limbii si limba poporului;

– caci o asemenea literatura, de stil in sine, prestigiu si finesse, se transforma intr-un alibi de lasitate sociala si politica (ne facem ca spunem liber tot ce ne place, ca sa nu se vada ca ne e frica, stilul fiind gaura de sarpe in care ne ascundem);

– fiindca asemenea scriitori nu-si construiesc o opera, un capitol de istorie literara, ca o punte catre sufletul poporului (ca public flamand dupa lumina si adevar), ci, in mod josnic si las, ei isi construiesc doar o cariera: comoda, nepericuloasa, caprovarza.

Cunosc mari scriitori convertiti la cariera in miezul vietii lor: cunosc si tinere talente, umbland, de pe acum, dupa visin. In ceea ce ma priveste, dupa

ce am declarat, nu o data, ca pot, oricand, beat mort fiind si spanzurat de o lampa, cu mana stanga, sa scriu un text oniric sau balmajit textualist, revin acum la angajamentul meu din 1950: nu scriu si nu consider a fi literatura a limbii romane decat acele scrieri pe care le pot arata, fara sa rosesca, lui Blaga, dar pot sa le dau spre lectura si Tatalui meu. O poezie pe care nu o patrund decat hermeneutii sai, astazi si la noi, este un lux de care nu limba, ci poetul profita: si un roman care nu e citit decat de critici de specialitate este un fat-nefat, dintr-o zare de omat.”

Cu siguranta, nu ne-ar fi stricat sa il avem printre noi, macar astfel le-ar fi fost rusine celor care isi permit astazi sa il minimalizeze, sa nu ii ia opera in seama, asa cum il trateaza si pe Goma. Cu un Sirbu, un Goma si alti cativa ne-ar fi fost mai usor sa trecem napasta, am fi avut mai mult curaj sa se vada ca nu ne este frica! Poate ne-ar fi fost mai putin ciuda ca suntem romani, daca reuseam sa pricepem ce este in neregula cu noi, dorinta aproape umorala de a ne declara europenitatea sau dispretul fata de ea ar fi putut fi canalizata spre o fireasca si necesara reintoarcere catre sine, de care avem atata nevoie, pentru a ne putea rumega si accepta responsabil alteritatea.

„Imi ascund scrierile, imi ascund gandurile, imi ascund automat vorbirea. Adevarul despre mine insumi nu-l stiu nici eu. Doar daca voi reusi sa mor discret si anonim, dupa ce numele meu (si unele scrieri ale mele) vor fi «reabilitate», cineva care va avea rabdarea sa parcurga toate etapele ascunse in articolele (1940-1946), jurnalele, manuscrisele mele de sertar – poate acela sa reuseasca a-mi desena si penibila mea silueta spirituala...”

Dar acum, gandind cu mai putina severitate si intransigenta destinul stupid al generatiei mele, nu pot sa nu admit ca aproape pentru fiecare dintre contemporanii mei, colegi si prieteni (de varsta mea si chiar cu doua generatii dupa razboi), la un moment dat, s-au pus urmatoarele grave intrebari:

Pana la ce limita am voie sa mint, sa ma prefac, sa joc teatru?

Pana la ce limita am voie sa tradez, sa murdaresc, sa pacatuiesc (fata de mine insumi, fata de poporul meu, fata de istorie, valori, Dumnezeu)?

Pana la ce limita am voie sa cobor in scrierile mele, in discursul meu, in stilul meu de viata publica (particulara)?....

Pana la ce limita avem voie sa uitam minciunile, tradarile, crimele din trecut?

Pana la ce limita avem voie sa iertam pe cei care au trait cu doua fețe, au scris cu doua cerneluri, au plutit perfect cu fundul in doua luntre...?

Pana la ce limita avem voie sa urcam in severitatea si intransigenta judecatilor morale, religioase, politice?”

Din miezul adormit al fiintei noastre romanesti (o fi existand asa ceva?), cuvintele lui Sirbu musca, ating, reverbereaza, neprafuite, nedepasite, nedatate. Ar fi putut sa nu mai spuna/ scrie mare lucru in afara catorva pagini, stranse din scrasnetul mintii si al suferintei. Jurnalul sau este atat de actual pentru ca surprinde acut transformarile individului sub comunism. Un individ generic nereusind sa transmita genetic calitati ce nu pot fi dobandite si fixate decat prin cutuma, norma sociala si culturala, politica etc. Practicand reeducarea la scara larga, comunismul a anihilat, practic, anticorpii care asigura imunitatea la bombardamentul ideologiei. Omul comunizat nu mai reactioneaza – cu rare si inegale exceptii – decat la conservarea exterioara, supravietuieste numai pentru el, lezandu-i (desi pare sa nu fie constient, sa nu accepte) pe ceilalti. Adica isi pierde discernamantul, cade usor in plasa diversiuilor si compromisurilor. Nu altceva spune Sirbu:

„Un mitropolit – in serviciul securitatii noastre staliniste – ne va putea demonstra ca «numai facand anumite concesii fata de Putere, a putut salva asta si asta, a putut publica asta si asta, a putut proteja pe X si pe Y...» Sa se

judece diferenta dintre ce a facut el si ce nu a facut rivalul sau, retras in anonim, saracie sau manastire... Va veni cutare colonel cu lista celor pe care i-a ajutat si i-a salvat, cutare ministru al culturii va insira curajoasele sale luari de cuvint si infruntari cu puterea, pentru apararea publicatiilor, uniunilor, asezamintelor culturale.” Asa cum „venise”, de exemplu, ofiterul de Securitate Tudor Vornicu in fata „natiunii”, a unui popor de 22 de milioane de autisti cu ochii lipiti de ecranele televizoarelor alb-negru, dornici de culturalizare prin „Albumul duminical”, regizat si produs sub supravegherea securistilor. La ce ar mai folosi sa le spunem azi privitorilor de atunci, nostalgici ai educatiei „superioare” de dinainte de 1989, ca Vornicu a fost unul dintre anchetatorii lui Sirbu? Cine se scandalizeaza afland ca Plesita, unul din tortionarii lui Paul Goma, un sinistru in toate felurile, un criminal, traieste liber, cu o pensie imensa? Anul acesta se implinesc 20 de ani de cand I.D. Sirbu a murit, foarte bolnav, in conditii umiltoare (cine citeste Jurnalul va afla ca suferea si de diabet, iar sotia sa, atat de devotata, nu putea face rost de cele mai multe ori nici de cateva felii de parizer). Paul Goma supravietuieste la Paris, intr-un refugiu politic devenit imprescriptibil, umilit de romanii lui si de statul roman, alaturi de devotata lui sotie si de fiul lor.

Daca nu am sti ca fragmentele de mai sus au fost scrise inainte de 1989, am putea cu usurinta sa consideram ca iar s-a „trezit” vreun destept care nu a mancat salam cu soia, cot la cot cu noi (stand la coada, pe branci sau mai stiui eu cum), sa ne faca teoria rezistentei din afara pericolului. Situatiile sunt destul de rasturnate, de-a-ndoaselea, dimpotriva si potrivnic oricarui scenariu mai mare sau mai mic de pe harta „rezistentei prin cultura” sau a rezistentei fara rezistenta, de orice tip.

In definitiv, posteritatea lui I.D. Sirbu, precum si contemporaneitatea lui Paul Goma sunt „viciate” din start de o concluzie simpla si la indemana: ei exista, sunt departate insule pe harta amneziei romanesti. O astfel de afirmatie are darul de a scoate din amorteala pe aceia dintre noi care vad lucurile oarecum nuanat. Cu toate acestea, cred in puterea constiintelor tari, inalte de a zgudui, fie si in postumitate, de a procura vigoare unor constiinte mai moi, mai adormite, anesteziate de socurile succesive si concertate la care au fost supuse.

Invatatura cea mai evidenta si perena purtand amprenta I.D. Sirbu/Paul Goma este aceasta: izbandirea individului prin sine, in ciuda tuturor relelor, greutatilor, nesanselor istorice. Adevarurile rostite, scrise, tiparite, tinute la scuteala de gheara lunga a Securitatii, trimise peste granita in transe, ascunse in cele mai nebanuite feluri, au ramas, pana la urma, de pe urma celor doi. Ceea ce inseamna ca taria individualitatii lor a izbandit si ne este exemplu, in ciuda ideologiilor, curentelor, gastilor inscaunate la diversele niveluri ale puterii, trecute sau actuale. Un spirit puternic poate construi in jurul sau, indiferent de idiosincraziile pe care le trezeste, el este o constiinta egala cu sine, care poate apara un principiu indiferent de moment, regim, ideologie sau lista.

I.D. Sirbu si Paul Goma s-au intalnit in patria limbii romane, a integritatii individuale si a principiilor umanitatii chiar fara sa se intalneasca, fizic, fara sa corespundeze, fara sa puna impreuna tara la cale. Este privilegiul marilor spirite si constiinte, care se regasesc in ciuda socotelilor noastre egoiste.

I.D. Sirbu viseaza in ultimele luni ale vietii sa moara frumos „ca un lup in fata unei visate Catedrale”. Este o imagine superba si trista, simpla si mareata. Gratuita. Este chiar gratuitatea unei vietii de gesturi „gratuite”, dupa cum percepe majoritatea lupta cu morile de vant. Lasat de 32 de ani fara tara, Paul Goma isi doreste (sambata, 30 mai 2009), din adapostul limbii romane

„...o tara: una mica, mititica... de doi metri pe unu, la suprafata, de doi in adancime...”

„Nu e nimic: trebuie sa ne descurcam singuri, uitand sarma ghimpata a parantezei din care noi nu avem voie sa iesim.” zice Sirbu si parca ii ghicesc sub poza incrunzata marea lui capacitate de intele-gere si de lupta cu sine pentru a putea plana deasupra tuturor relelor si ascunselor.

In aceasta luna exilatul de la Craiova ar fi implinit 90 de ani. Chiar ii implineste – recitesc unele pasaje si imi dau seama ca este un exemplu de barbatie viguroasa. Un barbat care stie sa isi evalueze atuurile si lipsurile, infrangerile si renuntarile, care stie sa moara victorios, infrangandu-se pe sine. Ca un lup dinaintea unei catedrale.

Pentru a incheia intr-o nota optimista, sa facem apel la „reabilitatul” Argezi, care si drept, si ager, si incisiv, si literar a scris el:

„Madularul cu par ma supara. Visul meu e sa-mi defileze pe subt balcoane un popor decapitat. Calai, faceti-va datoria! Scurtati-mi-i de doua palme!

Totus’, cum să-ți aperi fruntea într-altfel decat ridicându-ți-o și mai sus?”

În principiu azi s-a deschis Târgul de Carte. Tot în principiu aveam și eu o carte : **Roman intim** programată să fie lansată-cu-prilejul. Numai ca nu e cum vrea autorul, ci cum poate editorul. Or editorul nu a putut să imprime la timp coperta...

A început a mă neliniști, îngrijora liniștea, neîngrijorarea cu care încasez loviturile. Semn de înțelepciune? De nesimțire?

De mai bine de un an nu am vizitat Wikipedia. Azi, ca să mă odihnesc, m-am uitat... Ce am găsit:

- Că prietenul nostru Trifon, zis “Țumpi” se arată a fi cel mai feroce acuzator al meu - pentru “antisemitism”! Ca român-verde (în fine: macedonean) nici el nu dă citate, îl citează pe...Ioanid!

- Pe lângă textul lui Teșu Solomovici, interes poarta observațiile forumestre:

13.04.2009

Paul Goma - Basestii sunt niste cacaciosi!

"Nota: Azi este Vineri 10 aprilie. Presedintele nostru (al vostru!) pe nume Basescu va lua cuvântul despre Basarabia începând de saptamâna viitoare.

De ce nu de la anul, ca nu dau Tatarii!; ca n-au intrat zilele-n sac.

Cacaciosii! Fricosii! Lasii! Fratii nostri sângereaza de o eternitate sub ciomagul rusesc, însa Basestii români (!) nu au timp de... rostit câteva cuvinte – romanesti." - Paul Goma

Am inceput brusc cu acest citat, dar puteti sa cititi mai multe in Gardianul.

PUBLICAT DE LILICK

Marius Mina spunea...

Basestii sunt niste tradatori ieftini.Nu depasesc conditia hotilor de buzunare din tramvaiul 24.

Liviu spunea...

Paul Goma are un caracter extrem de dificil, motiv pentru care a reusit rara perfor-

manta ca in ultimii 20 de ani sa (se) injure (cu) quasi-totalitatea intelighentiei si clasei noastre politice.

Fac aceasta observatie in interesul adevarului.

Asta nu inseamna ca nu-s de acord cu modul in care ii eticheteaza pe "Basesti". Din pacate, adevarul spuselor sale este grevat de situatia la care m-am referit la inceput.

Garcia Muerte spunea...

"Cacaciosii! Fricosii! Lasii!"...si mare dreptate are Paul Goma.

Defilam cu niste inapti pe post de politicieni, o familie penala a ajuns sa conduca Romania.

Sper sa ne revenim cat mai curand.

Lulutza spunea...

Acuma, zau ca si Paul Goma greseste ca se arata atit de dezamagit de Base Voda...

Se astepta cineva sa vada un act de responsabilitate si curaj de la unul care face pe zmeul cu subalternii si in taina se socoate care sa fie "licuriciul" cel mai mare si lap-tos?! Acum cred ca pina si el si-a dat seama ca tagma "licuricilor" s-a simtit cam neglijata si ar vrea sa-l vada mai rarut, ca-i mai dragut. Pentru amuzament ieftin, se vor multumi licuricii cu europarlamentara lu' taticu'... cu ministrea blonda...

hendrix spunea...

Toata stima pentru Paul Goma, poate singurul anticomunist care nu a acceptat niciodata sa faca vreun compromis cu naporile comuniste. Are mare dreptate in privinta lui ba-secu, TACEREA lui spune mai mult decat orice! Neimplicarea lui arata cu prisosinta caracterul lui de securist, frate cu kaghebigul voronin! Mira-m-as sa faca ba-secu ceva concret in viitorul apropiat!

@Liviu Gresesti profund in privinta lui Goma! El este un mare roman, un mare OM, care a avut curajul sa infrunte regimul comunist in mod deschis. Scrisoarea lui din primavara anului 1977 a avut darul de a scoate in evidenta adevaratele caractere ale intelighentiei romanesti din acea vreme! Stii cati scriitori s-au raliat la Scrisoarea lui??? DOI! Faptul ca acuza falsitatea si ipocrizia unor caractere de 2 lei este perfect intemeiat! Viata lui fara pata, fara compromisuri este o dovada a faptului ca pot exista OAMENI pe care comunismul nu i-a invins! In privinta durerii din sufletul lui de basarabean, care a vazut cu ochii lui de copil prigoana stalinista, iti recomand sa citesti(sau sa recitesti) Saptamana rosie!

Lilick spunea...@All

Paul Goma s-a certat, asa e, cu toata lumea. Insa in ultimii ani, dupa cum a evoluat (mai degraba involuat) inteligentia romaneasca, ne dam seama ca a avut dreptate Goma. Si are dreptate si acum cand il face pe maaaarele "anticomunist" Baza Intaiul cacacios.

hendrix spunea...

@Lilick Ultima mizerie aruncata asupra lui Goma a fost in 2006, atunci cand s-a incercat cooptarea lui in echipa ce avea sa cerceteze si sa condamne comunismul. Asazisul cercetator anticomunist tismaneanu era constient de colosala importanta a renumelui lui Goma, astfel ca a incercat cooptarea lui, dar se vroia doar participarea lui FORMALA, fara ca Goma sa participe activ la redactarea documentului. Goma, vazand aceste mizerii, intelegand faptul ca tismaneanu dorea doar sa se foloseasca de renumele sau, a refuzat sa participe la acea mascarada! Bravo lui Goma ca a refuzat asa ceva, rusine lui tismaneanu si ba-secu pentru intentiile lor necurate. Goma a fost intotdeauna un om vertical, demn, incisiv, din aceste motive fiind urat visceral de catre toti 'telectualii care au facut compromisuri, mai mari sau mai mici, cu comunistii. Goma este simbolul inca viu al adevaratilor OAMENI care n-au semnat pactul cu diavolul, spre deosebire de marea masa a 'telectualilor. Iar acesti 'telectualii nu-i vor ierta niciodata forta morala a lui Goma!

Lilick spunea...@Hendrix

Am citit despre episodul acela. Goma a povestit. De fapt imital a acceptat. Dar cand si-a dat seama, in urma unui schimb de scrisori, care e treaba cu Tismaneanu, si ce caracter infect are, a renuntat.

hendrix spunea...@Lilick A fost vorba, mai exact, de un schimb de email-uri. Toata tarasenia de atunci a fost expusa pe larg in jurnalul sau, care apare pe internet. Era constient ca va urma fraudarea morala a adevaratilor anticomunisti, a adevaratilor eroi. A stiut inca de atunci ca urma doar o mascarada, care ii folosea exclusiv securistului ba-secu.

Lilick spunea...@Hendrix

A fost primul care a scris explicit despre asta. Si bine a facut. Citeste si la Badin sa vezi cum ii "alinta" pe Mihaies, pe Boc..etc

hendrix spunea...

@Lilick Badin este unul dintre putinii jurnalisti pe care ii citesc zilnic, am un mare respect pentru el. Sper ca si tu.

Anonim spunea...@hendrix

Nu am negat niciun moment calitatile d-lui Goma sau meritele acestuia. N-am facut decat sa arat ca are un caracter extrem de dificil, ceea ce de altfel stie toata lumea - e elefantul din ocdaie.

Lilick spunea...

@HendrixDa, normal.

Elisa spunea...

Dupa 89 am luat din librarii tot ce-a aparut de Paul Goma, Emil Cioran si Mircea Eliade, am citit pe nerasuflete si asa i-am descoperit...cunoscut adica, fiindca eu in vremurile acelea, de dinainte, nu ma descurcam pe sub tejgea...din pacate . Paul Goma a trecut un pic si prin oraselul acesta, continuindu-si studiile liceale la liceul Radu Negru, unde si-a dat bacalaureatul. Acum mi-ai amintit ca am uitat tot si vreau sa-i recitesc. Mi-a placut atat de mult Bonifacia, nu mai citisem ceva in genul acesta. Cat despre Goma si politica romaneasca...sunt neconditionat de partea lui.

Lilick spunea...@Elisa

Citeste-i jurnalul si pe internet. E foarte interesant.

Din 2005, despre *L'art de la fugue* in franceză:

"De jour, j'aide papa à réparer et le soir je sors avec ceux et celles qu'on appelle ici les damoiseaux. Ca y est, ils m'ont admis dans leur cercle. Je suis le plus jeune mais, en ce qui concerne la taille et surtout la voix... Elle a mué, c'est maintenant presque une basse, mes parents disent qu'ils la reconnaissent lorsque nous chantons des sérénades. Ici, à Buia, on chante la sérénade non seulement sous les fenêtres des jeunes filles, mais également à tout endroit tant soit peut propice: sur le pont, sur un banc, devant la porte d'un copain que nous attendons. Ici, à Buia, les jeunes filles aussi chantent la sérénade, ce qui ne manque pas d'étonner papa : selon lui, ce sont les garçons qui doivent donner la sérénade, sous les fenêtres des filles. Maman lui dit que les Transylvains entendent peut-être par sérénade chanson du soir."

[1]

Sujet : Exilés dans son propre pays Date : 04/12/2005 19:39

De : xadig

La guerre chasse une famille roumaine de régions en régions dans leur propre pays. Ils tentent de transformer cette transhumance forcée et désagréable en voyage curieux, formateur ainsi qu'enrichissant de rencontres humaines. La mère institutrice prend par exemple des notes sur les coutumes et les dialectes locaux. Toute l'histoire est racontée du point de vue du fils qui se fait à chaque fois de nouveaux amis et s'amuse des modes vestimentaires différentes. Seulement quand la guerre s'arrête par suite d'une victoire des Russes sur la Roumanie, la climat change. L'enfant perçoit très bien la chape de plomb idéologique et sécuritaire qui gagne et gangrène les esprits. Ses parents emprisonnés, il fait le douloureux apprentissage de l'âge adulte. Ce roman montre bien qu'être étranger dans son propre pays est loin d'être une fiction.

În 2007:

CENSORED: Paul Goma Romanian exiled Writer and ex political prisoner en.wikipedia.org/wiki/Paul_Goma

Paul Goma (b. 1935), who denounced the torture and the killings in the communist prisons of Romania, is a Romanian writer who was a political prisoner in his home country. He now lives in exile in France as a stateless person and political reffugee. Two decades after the fall of the dictatorship Goma's sentence given under Ceausescu has never been quashed and his civil rights in Romania have not been restored - that is in a country which purports to adhere to the laws of civilised Europe, as a member of the EU. The transition from a communist dictatorship to a democracy is full of spasms, as the current economic and political leavers are in the hands of ex-communists torturers and informers. In a country where the old old practices are carried on in Parliament and the judiciary, it is hardly surprising that millions of Romanians have emigrated, leaving behind children and the elderly. Paul Goma's books were censored under Ceausescu and to this day his membership of the Romanian Writers Union has not been restored: hardly surprising, or as another romanian writer exiled in France, Emil Cioran said:

" Balkans - that taste for devastation, for internal clutter, for a universe like a brothel on fire the last "primitives" in Europe." - www.literaturasideentie.ro/detentia/carte_1_5_2.php

Joi 18 iunie 2009

Am terminat de pigulit transcrierile lui O. Nițoi (1983-1984 - au mai rămas de lucrat cele din 1985-1986) și ale lui M. Ciucanu (1987-1991, 3 texte, totalizând vreo 35 pagini). Nu am menționat transcrierile Rodicăi Drăgan, multe, înainte de 1983.

Vineri 19 iunie 2009

Astă-noapte - în fapt aseară, dar m-am culcat devreme - Flori Bălanescu mi-a scris că **Roman intim** a apărut la Târgul de Bukă. A luat și ea un exemplar, ca un redactor de carte ce este.

Din *Ziua* de azi aflui:

Vasile Paraschiv pierde razboiul cu statul

Curtea de Apel Bucuresti a decis ca statul roman sa nu mai plateasca despagubiri de 300.000 de euro disidentului Vasile Paraschiv, pentru suferintele produse de regimul comunist.

Actiunea formulata de Paraschiv impotriva statului roman a fost respinsa de Curtea de Apel Bucuresti ca fiind prescrisa, avocata fostului disident, Liliana Poienaru spunand ca magistratii au luat aceasta decizie pentru ca Paraschiv ar fi trebuit sa dea in judecata statul roman imediat dupa Revolutia din 1989. Astfel, instanta a anulat decizia Tribunalului Bucuresti din decembrie anul trecut care-i acorda despagubiri de trei sute de mii de euro lui Paraschiv. Decizia Curtii de Apel Bucuresti nu este definitiva si va fi atacata cu recurs, potrivit avocatei lui Paraschiv. Paraschiv a atacat, in aprilie, cu apel sentinta magistratilor Tribunalului Bucuresti, prin care Ministerul Finantelor este obligat sa-i plateasca daune morale de 300.000 euro, disidentul cerand, la Curtea de Apel Bucuresti, 30.000.000 de euro pentru persecutiile din regimul comunist. El sustine ca suma de 300.000 de euro stabilita de instanta de fond "nu respecta raportul intre gravitatea faptelor si suferintele morale". Pe de alta parte, magistratii arata ca suma ceruta de Paraschiv nu este rezonabila, desi apreciaza ca "prejudicial moral nu poate fi cuantificat".

Adrian Nicolae POPESCU

Forum: murdar peste poate, nici nu merită să dau citate din el. Odiosul obicei de a batjocori victima, nu pe batjocoritor.

Sâmbătă 20 iunie 2009

Curtea Veche a pus pe site-ul ei și **Roman intim**. Și mi s-a luat pietroiul de pe inimă: credeam ca n-are să mai apuce să repare greșeala inițială. Atât, că nu mă dau în vânt după culoarea copertei.

Volumul 1 din **Scrîsuri** va avea cca 700 pagini.

Duminică 21 iunie 2009

Azi am reușit să găsesc pe internet *Familia* nr. 4 unde se află și un text de Alexandru Seres :

Paul Goma la Curtea veche

Infarct e o „ficție realistă”, ceea ce nu lămurește deloc cititorul dacă e cumva o scriere autobiografică, un soi de jurnal, sau Doamne ferește, roman. Oricât și-ar boteza Goma producțiile sale drept ficțiuni (după cum se poate constata și pe site-ul său „webistic”), ele diferă, în ultimul timp, prea puțin de opera sa memorialistico-jurnalieră. Ceea ce

fusese odată spus – și respus – în Jurnalele apărute la Nemira, și-apoi în celelalte care au urmat, e din nou pus pe tapet, recapitulat și esențializat, ca în Infarct, sub o formulă care a devenit de un timp încoace proprie lui Goma. Pretextul cărții e descoperirea că soția autorului, Ana-Maria, ar fi avut, cândva, un infarct; Goma își caută la rândul său motivele de infarct în decursul existenței sale, trecând în revistă trădările prietenilor, dezamăgirile prilejuite de confrăți, nedreptățile la care a fost supus. Nimic nou sub soare pentru cititorul care a parcurs **Scrisorile întredeschise** sau Jurnalele de la Nemira. Decât poate, abia întrezărită printre rânduri, îndoiala că, în privința unora dintre „victimele” lui Goma, atacurile sale au fost, poate, exagerate. Și recunoașterea faptului că, din prea multă preocupare de sine (sub pretextul impunerii adevărului propriu), autorul s-a înecat cu sine însuși. Ceea ce nu-l împiedică să-și continue acuzațiile, cercetând fiecare prilej în care s-a simțit trădat, renegat și alungat.

Ce nu poate uita-ierta Goma? Lui Manolescu, interviul luat lui Ion Iliescu; lui Liiceanu, că a dat la topit **Culoarea curcubeului**; lui Marin Sorescu, că a distrus plumburile la **Garda inversă**; că, în 1970, i s-a luat dreptul de a publica iar în 1977, că a fost exclus din Uniunea Scriitorilor – în tăcerea vinovată a scriitorimii. Și, în general, oricine nu este de acord cu poziția sa, cu adevărul său, are de suportat reproșurile, acuzele și, în unele cazuri, injuriile sale. Motiv pentru care Goma a ajuns din nou, ca înainte de 1977, să fie singur împotriva tuturor. Și să i se nege, ca în vremurile odioase, talentul. Jurnalele sale, percepute drept un atac samavolnic la tot ce are mai valoros literatura românească la ora prezentă, au obnubilat cu totul virtuțile literare ale unor cărți ca **Din calidor**, **Gherla**, **Arta refugii** sau **Sabina**, născând resentiment, revoltă și chiar furie. Cine este Paul Goma să dea de pământ cu crema scriitorimii române, să acuze în dreapta și în stânga, cu o virulență ce provoacă oroare? Cine îi dă dreptul să facă scandal, să judece, să ridice piatra?

Chiar așa, cu ce drept își permite Goma să fie chiar și nedrept? Meritele sale literare or fi ele chiar așa de mari încât să-și fi câștigat un statut de autoritate fără drept de apel pe câmpul de bătaie al orgoliilor literare? Desigur că nu. E cumva un iluminat, aflat în posesia adevărului absolut? Nici pe atât. Pe de altă parte, a fost cumva singurul literat care a îndrăznit să se opună regimului comunist, spunând fără ocolișuri tot ce avea de spus? Asta, cam da. Și atunci? Nu cumva acest lucru îi dă un avantaj asupra celorlalți, care au rezistat eroic – tăcând? Nu și-a câștigat el o autoritate morală în virtutea căreia poate să spună orice pofteste, de câte ori are chef și oricum îi vine pe limbă? Și de ce n-ar ține acum cu dinții de adevărul lui, împotriva tuturor, din moment ce nimeni (sau aproape) nu i-a stat alături atunci când adevărul nu era rostit decât de puțini – și doar în șoaptă?

Oricât ar părea unora că, în fond, Goma nu face altceva decât să-și cultive vanitatea, cu o bolnăvicioasă insistență, reluând mereu aceleași istorii, variațiuni nesfârșite pe același subiect – propria sa persoană, cărțile sale din ultima vreme, jurnale sau pseudojurnale deghi-

zate în pretinse ficționalizări, sunt tot atâtea mărturii ale unei încăpățănări neobosite de a nu face niciun fel de concesii celorlalți. Goma e vehement, necruțator și injust pentru că, dacă ar avea puterea de a fi înțelegător față de slăbiciunile celorlalți, și-ar anula propriul destin.

Amestecul de ficțiune, jurnal, memorialistică, reluarea la nesfârșit a unor episoade din viața sa, într-un soi de ciorbă ficțională, pare să fi devenit o modalitate proprie de a face, așa-zis, literatură. Că nu e deloc sigur că avem de-a face cu literatură propriu-zisă o arată nu doar mefiența criticilor – chiar autorul are intervenții autoreferențiale în textele sale, ca de pildă în *Adameva*, unde constată că nu-i mai convine formula consacrată a ficțiunii, încercând să-și justifice reluările obsesive ale unor situații din lumea reală, în special din mediul literar, prin pretenția că a inventat o nouă „formulă”. Ba chiar, la un moment dat, Goma se întreabă de-a dreptul: „Fac eu literatură au ba?”. Și odată cu el, se întreabă și cititorul, intrigat că citește un „roman” ale cărui situații și personaje le cunoaște prea bine din viața reală, că asistă la nesfârșite polemizări, servite sub formă de monolog auctorial, ba cu Monica Lovinescu, ba cu Nicolae Manolescu sau Gabriela Adameșteanu. Că nu prea duce nicăieri „ficția” asta realistă, o simte nu doar cititorul, dar și autorul, care dă semne că a ajuns la capăt – nu la capătul puterilor, căci pare că ar putea continua în acest fel la nesfârșit – ci la capătul operei sale. O și spune în *Infarct* (și n-am avea motive să nu-l credem):

„Aceasta este ultima carte. O simt cu toată carnea, cu oasele, toate, cu măruntaicul întreg. Titlul are să-i fie adânc adevărat. Se zice că *infartus* (fără *c*) înseamnă astupare a ceva care nu trebuie astupat. Eu i-aș zice: înecare (sufocare). Eventual cu propria limbă, întoarsă ca la epileptici. Ca la boxeurii puși KO. Te îneci – cu tine însuși – și gata.”

Rămâne de văzut dacă editura Curtea veche va continua această serie de autor, începută în toamna anului trecut. Și dacă, odată trecut valul resentimentar al contemporanilor, opera lui Goma va putea fi privită la rece, arătându-se drept ceea ce este: mărturia unui om asupra unei epoci, depusă cu o sinceritate de care puțini au fost capabili.

(*Familia*, nr. 4/2009)

Da, dragă: favorabil text, variat (există și critici-construc-tive), însă *informația*, chestia pe care autorul a cules-o și o prezintă ca să spun așa publicului este românească: futuimăsească.

M-au deranjat-rănit nu obiectiile, ci “întrebările” nevinovate (oare?) perverse, în fapt acuzațiile ambalate în cunoscuta românească amenințare pe după piersic:

“Rămâne de văzut dacă editura Curtea veche va continua această serie de autor, începută în toamna anului trecut”.

De ce să... rămână de văzut, tovarășe Seres? Fiindcă ai observat că singurul punct sensibil al meu este editarea, publicarea scrisului meu?

Marti, 23 iunie 2009

Uf! Am pus capăt suplimentului volumului 1 din **Scrisuri**. Acum am nevoie de 2-3 nopti de somn - dar îl voi avea, somnul acela?

Joi 25 iunie 2009

Ieri nu am notat nimica, am sărbătorit "încheierea volumului 1 din Scrisuri" Iar acum - la orele 8 dimineata - nu am chef nici putere decât de o... moțaială.

Sâmbătă 27 iunie 2009

Azi, în principiu, ar trebui să stau cu burta la soare. În principiu.

Duminică 28 iunie 2009

Am terminat vol 1, dar nu e (prea, cum zise Ardeleanul) terminat. Încerc să-i fac eu sumarul, s-o ușurez pe Flori Bălănescu, exasperată de adausurile mele.

Luni, 29 iunie 2009

Azi fiind Sfinții Apostoli Petru și Pavel.

Coincidență? Azi Vaticanul a anunțat găsirea osemintelor lui Pavel-Paul la bazilica "Sfântul Pavel din afara zidurilor" din Roma.

Numai că jurnalistul care a înjghebat textul, bătut în cap de căldura bucureșteană, a scăpat perla:

"...Sfântului Pavel, apostolul *care a creștinat popoarele creștine* (subl. mea) din bazinul Mediteranei".

Când, oare, au să învețe Românii limba română?

Ieri am lucrat la Sumarul volumului 1. Apoi... m-am apucat de volumul 2. Ce altceva să fi făcut?

Marti, 30 iunie 2009

Ieri am primit o sumă de felicitări-urări de ziua onomastică.

Deși cumplit de obosit, nu sunt nefericit: am terminat Vol. 1 din **Scrisuri**, am trecut la verificare textului și la alcătuirea sumarului celui de al 2-lea, în o săptămână va fi gata și el, apoi

mă voi apuca de al 3-lea.

La acestea din urmă nu voi avea de alcătuit decât sumarele. Diacritizarea textelor este pe sfârșite. Am mai spus: vol II va avea în jur de 750 pagini, iar III cam 650.

Nici ieri nu mi-a sosit coletul cu 2 exemplare din **Roman intim** trimis de Flori Bălănescu cam demultișor.

Simpaticul Mihai Ciucanu, mi-a zis-o, în scris:

“Am citit **Roman intim** - ce carte! Mie imi place foarte mult **Petersburg** de Andrei Belii, cu cartea aceasta (**Roman intim**) putem si noi, romanii, sa iesim in Evropa. (Da' parca mai aproape de inima imi e **Altina**)”.

Trec peste bâlba aglutinatorie din prima parte a mesajului și mă opresc la **Altina**. Și mă răsfăț, bucurându-mă că a fost remarcată și de altcineva această carte - și sunt gelos: credeam că numai eu știam ce carte bună scrisesem.

I U L I E**Miercuri 1 iulie 2009**

Nici azi nu a sosit coletul cu **Roman intim**.

Și astă noapte a fost foarte cald. O va ține așa până la sfârșitul săptămânii.

Joi 2 iulie 2009

Caniculă. Iar săptămâna încă nu s-a terminat.

Vineri 3 iulie 2009

Mi-a venit de la București un colet voluminos, de la Adela Popescu. Mi-a trimis cărți de-ale ei, de-ale preferațiilor ei.

Impresionant. I-am scris - trimit mâine mulțumirile.

Sâmbătă 4 iulie 2009

Azi cu poșta de după amiază au venit - în sfârșit ! - cele două exemplare din **Roman intim** trimise de Flori Bălănescu.

Arată bine volumul. Chiar foarte...

Sunt mulțumit.

Cu volumul 2 din **Scrisuri** am ajuns spre sfârșitul tripletei. Probabil pe luni va fi gata și sumarul.

Duminică 5 iulie 2009

Tot la vol. 2. Nu văd ce aș mai putea suprima, ca să încapă toate textele.

Căldura mai puțin... arzoaie, însă tot nu a plouat pe-aici.

Luni 6 iulie 2009

Mai am puțin la vol. 2.

Ne-a amenințat cu-ploaia - de două ori până la această oră, 8, însă de fiecare dată ne-a dat apă cu lingurița și aceea neplină.

E greu de îndurat căldura pentru noi, bătrânii.

I-am scris Marianei Sipoș, am dedus-o prin Xiti - cine, din Columbia îmi citește jurnalul, în primul uichend după instalare?

Mariana!

*

60 de ani de la al doilea val de deportari din Basarabia

La 6 iulie, se implinesc 60 de ani de la deportarile din Basarabia, din anul 1949. Deportarea de la 6-7 iulie 1949 (operatiune denumita conspirativ "IUG" (Sud), s-a facut in urma Hotararii Biroului Politic al CC al PC al URSS Nr. 1290-467cc din 6 aprilie 1949 "Cu privire la deportarea de pe teritoriul RSS Moldoveneasca a chiaburilor, fostilor mosieri, marilor comercianti, complicilor ocupantilor germani, persoanelor care au colaborat cu organele politiei germane si romanesti, a membrilor partidelor politice, a gardistilor albi, membrilor sectelor ilegale, cat si a familiilor tuturor categoriilor enumerate mai sus". Hotararea, care prevedea "deportarea in Kazahstan, Asia Centrala si Siberia a 11.280 de familii cu 40.850 de oameni", era insotita de un act aditional in care se specifica decizia Guvernului Sovietic ca "deportarea categoriilor mentionate sa se faca pe vecie", operatiunea sa inceapa pe 6 iulie 1949, ora 02,00, si sa se incheie pe 7 iulie 1949, ora 20,00.

Documente de arhiva indica participarea la desfasurarea acestei operatiuni a 4.496 de "lucratori operativi" ai Ministerului Securitatii de Stat al URSS, inclusiv adusi din alte republici, 13.774 ofiteri si soldati si a 4.705 activisti de partid din Moldova. Au fost mobilizate 4069 autovehicule pentru asigurarea transportului intern a celor ce au fost ridicati si au fost pregatite 30 de esaloane, respectiv, 1573 de vagoane de vite in care romanii basarabeni deportati au fost transportati in Siberia (tinutul Altai, regiunile Kurgan, Tiumeni si Tomsk) si RSS Kazaha (regiunile Aktubinsk, Kazahstanul de Sud si Jambul). In fapt, au fost deportate 11.293 de familii - 35.796 persoane, din care 9864 barbati, 14.033 femei si 11.889 copii. 7620 de familii au fost considerate "chiaburi", iar celelalte acuzate de "colaborare cu fascistii", de "apartenenta la partidele burgheze romanesti sau la secte religioase ilegale". De notat ca acestor "deportati pe vecie" li s-au confiscat averile si li s-a interzis sa-si ia cu ei bunuri materiale.(Vasile SOARE, ambasadorul Romaniei in Kazahstan - www.-romaniidinkazahstan.info)

Mars in Chisinau

Mars pe strazile Chisinaului (Foto: Unimedia)

Potrivit Unimedia, sute de oameni au venit la ora 8.00 dimineata la monumentul lui Stefan cel Mare, pentru a depune flori in memoria persoanelor deportate in perioada comunista. Batrani, copii, oameni de cultura si lideri politici au comemorat evenimentele de acum cca 60 de ani. Grupul de batrani veniti la stefan cel Mare s-au deplasat intr-un mars spre monumentul oamenilor deportati, aflat la Gara feroviara din Chisinau.

Acestia au depus flori, au organizat o slujba de pomenire a celor care au suferit in urma deportarilor din perioada sovietica si au tinut discursuri in care si-au amintit cu tristete de acele vremuri. Batranii au scandat lozinci anti-comuniste, cerand guvernului sa le returneze banii si averile confiscate in acea perioada. "Am scris scrisori si catre Voronin si catre Putin, presedintele Rusiei la acea vreme, insa nu am

primit niciun raspuns. Aceasta este dovada ca nu le pasa de noi si ca acest regim este unul criminal", a declarat Valentina Sturza, presedintele Asociatiei fostilor deportati si detinuti politici.

Monumentul celor deportati (Foto: Timpul.md)

De asemenea, potrivit Partidului Liberal Democrat din Moldova si Partidul Liberal, citate de "Timpul", autoritatile moldovene nu si-au onorat obligatiunile fata de victimele deportarilor comuniste si fata de urmasii acestora. "Deportatii au fost in permanenta neindreptatiti. Descendentii acestora isi mai cauta si azi dreptatea. Comportamentul autoritatilor noastre nu difera cu mult de tacticile celor care au organizat deportarile. Printr-o similitudine tragica, avem si astazi acelasi regim autoritar, care manifesta o politica de genocid fata de propriul popor", afirma Mihai Godea, vicepresedintele PLDM. Potrivit lui Mihai Ghimpu, liderul PL, guvernarea comunista n-a reactionat nicio data la cererile insistente ale deportatilor si urmasilor acestora de a ridica un monument in memoria celor care au avut de suferit in urma represiunilor. Membrii PL si PLDM au cerut guvernarii sa-si asume responsabilitatea fata de victimele deportarilor si sa identifice solutii viabile pentru compensarea bunurilor acestora. Pana in prezent nu exista un mecanism aplicabil de restituire a averilor persoanelor deportate.

Vineri, Comitetul Helsinki pentru Drepturile Omului din Moldova a prezentat, in cadrul unei conferinte de presa, un proiect de lege care ar oferi mai multe drepturi persoanelor deportate, acesta urmand sa fie inaintat viitorului Parlament.

Totodata, PL si PLDM isi exprima regretul fata de faptul ca, in timp ce mai multe state condamna represiunile efectuate de regimul sovietic, autoritatile comuniste din R. Moldova continua tacticile odioase ale comunistilor sovietici, moldovenii fiind nevoiti sa-si parasasca familiile si sa plece la munci peste hotare. PLDM a anuntat ca la 4 iulie, la Orhei, a fost dezvelit un monument dedicat deportatilor, iar in orasul Soroca a fost inaugurata o expozitie consacrata acestora. Macinati de suferinta si de frica

Chiar si la 60 ani de la deportarile din 1949, amintirile, suferinta si frica ii macina inca pe multi dintre fostii deportati, mai scrie Jurnal de Chisinau. Familia Cozmin, din satul Bobulesti, raionul Floresti, alaturi de multe altele, a suferit ani grei de foame, saracie, dureri si munca silnica in urma celui de-al doilea val de deportari.

Teodosia Cozmin spune ca, in 1945, avea sapte ani cand i-au arestat pe tatal si l-au deportat in regiunea Krasnoiarsk, fiindca era om gospodar si se considera roman. "Cu mama si bunica am ramas cinci copii, iar de atunci au inceput chinurile. Sovietici luau de la oameni tot, pana la ultimul graunte, incat nu mai ramanea nimic pe langa gospodarie. Au urmat ani grei, ani de foamete organizata si de diverse boli infectioase. Toata familia se imbolnavise de tifos si toti sedeau la pat cu febra. Boala a luat viata fratelui, surorii mai mici si bunicii. Iar eu fiind singurul copil care se tinea pe picioare, trebuia sa am grija de toti", spune fosta deportata.

Teodosia Cozmin povesteste ca inainte de tragica seara, a ras toata ziua, s-a jucat cu alti copii, fara a da prea mare importanta fluxului neobisnuit de mare de masini circuland intre Floresti si satul Gura Camencii.

"Inaintea tragicei nopti, la 5 iulie, mama fusese la prasin cu cateva persoane care o ajutau. Eu, fiind un copil de zece ani, imi faceam de cap impreuna cu alti copii, mai tare ca niciodata. In jocurile noastre radeam cu lacrimi. Insa, pe la ora 2.00 - 3.00 noaptea, am auzit batai in usa si vocea secretarului sovietului satesc. In casa noastra navalise un grup de militari rusi, care ne-au dat 20-30 minute ca sa ne luam strictul necesar si sa ne urcam intr-o masina. In acele momente eu am intepenit, iar mama saruta peretii casei si isi lua ramas bun de la orice lucru. In aceasta stare doar vecinii ne-au sarit in ajutor si au aruncat in masina cateva lucruri pe care le-au gasit la intamplare", a explicat aceasta.

Deportati in regiunea Amur, la granita cu China

Teodosia Cozmin spune ca nimeni din cei deportati nu stiau unde sunt dusi, insa toti aveau un singur gand: "Ne ducem la moarte!"

"Spre dimineata am ajuns la Floresti, unde ne astepta un tren cu care se transportau vitele. Eu, sora mijlocie si mama ne-am urcat intr-un vagon, ne-au inchis cu lacatele si ne-am pornit pe drumul mortii. Sora mai mare a scapat si nu a fost deportata. Era mare jale pe peron. Rudele plangeau, alergau langa tren si ne rugau sa le scriem. Am fost deportati in regiunea Amur, la hotar cu China.

"Am fost robi aproape noua ani de zile. Primii trei ani am muncit la fermele de vite din stepa, dupa care am fost mutati in orasul Blagovescensk, unde am participat la constructia caselor de lemn. Am locuit in baraci, in vagoane pline cu insecte, cu plosnite, iar iarna era atat de frig incat ne ingheta talpa piciorului de incaltaminte. Pentru munca noastra primeam foarte putini bani, incat ne permiteam sa mancam doar paine, sare si uneori poate si ciorba", a mai spus aceasta.

"Am fost robi"

Fosta deportata povesteste ca nu aveau ce cauta la scoala copiii de felul ei, toti trebuiau sa munceasca pentru o bucatie de paine. "Am fost robi, fara drept la carte. Vroiam tare sa invat si am facut chiar o tentativa, desi era dificil pentru ca nu cunosteam limba rusa. Am inceput sa merg la scoala abia la 3 ani dupa ce am ajuns in Amur, aveam pe atunci 13 ani. Insa, fiind fortata de umilinta, saracie si greutatile vietii, am renuntat la studii. Cu toate acestea, am citit multa literatura chiar si pana la miezul noptii. Traiam fiecare moment descris in cartile lecturate", povesteste cu mandrie femeia.

Prima dragoste tot in exil am trait-o, marturiseste protagonista noastra. "Desi multi cavaleri rusi imi cereau mana, i-am refuzat intotdeauna, spunandu-le ca ma voi casatori doar cu cineva cu sange moldav. Pentru ca pana la urma sa ma indragostesc de un baiat moldovean de origine"

Gandul la patrie i-a tinut in viata

Desi a fost greu, Teodosia Cozmin ne marturiseste ca a avut si

unele momente de fericire, explicand ca a fost fericita si a respirat usor atunci cand a decedat Iosif Stalin, dictatorul Uniunii Sovietice.

"In martie 1953, cand a decedat Stalin am respirat cu usurinta si am strigat: "Ura, a murit calaul! Multi ani am supravetuit acolo, dar am muncit mult si am rezistat. si doar gandul ca ne vom intoarce in patrie ne tinea in viata. Astfel, in toamna anului 1957 ne-am intors in Moldova. Ajunsi in patrie am trait si durere si bucurii. Cele mai profunde sentimente le-am avut cand pentru prima data dupa opt ani am auzit grai moldav. In acele momente am plans si nu puteam crede ca suntem pe pamantul nostru", ne-a destainuit fosta deportata.

Cu toate acestea, Teodosia Cozmin spune ca a trait un profund sentiment de dezamagire cand a ajuns in satul natal si nu a putut sa locuiasca in casa parinteasca pe motiv ca acolo era infiintata o gradinita. Astfel, fiind nevoita sa traiasca la sora cea mare. Casa doar, fara avere, i-a fost restituita dupa multe eforturi abia in 1961.

"Nimeni nu vroia sa ne angajeze, toti se uitau la noi ca la dusmanii poporului. Iar pentru a castiga o bucatica de paine ne rugam de sate-ni sa ne ia cu ziua in camp. Din acele clipe si pana in momentul de fata suntem considerati dusmani", a spus cu ochii in lacrimi femeia.

Potrivit acesteia, R. Moldova este pierduta daca Partidul Comunistilor va continua sa fie la putere. "In rugaciunile mele, il rog pe Dumnezeu sa descopere tradatorii de neam, sa-i sature de bani, iar noi sa traим mai bine", a explicat Teodosia Cozmin. Teodosia Cozmin s-a casatorit in 1959 si are doi baieti.

M.A.B.

Miercuri 8 iulie 2009

Merge greu, merge greu. Și nu am nimica de corectat, de modificat, textul este de multă vreme pregătit pentru imprimare. Se vede că pentru a nu uita: cu trudă multă au fost scrise.

Joi 9 iulie 2009

Am impresia că voi sfârși volumul 3 fără a mai adăuga ceva. Să rămână așa, "neterminat". Ca Arta fugii a lui Bach, pe o notă "suitoare". Nu voi face decât să-l plagiez - pentru a câta oară?

Vineri 10 iulie 2009

Am senzația că nu mai ajung la capăt cu **Scrîsurile**. Merge greu, merge repetitiv, merge lătrător...

Dar, lasă: și când oi începe să tac...

Sâmbătă 11 iunie 2009

Azi am terminat (?) vol 3 din **Scrîsuri**: 500 pagini.

Oboseală fără... frontiere. O să văd mâine-poimâine dacă oboseală este sau "doar" bătrânețe.

Duminică 12 iulie 2009

Vacanție! Ieri am terminat școala, începînd de azi sunt liber și îmi fac de cap, vorba gazetarnicilor române de la Românică.

Ca să-mi treacă "manca", vorba frunțuzitelor contimporane, (dar fie vorba între noi, nici nu există un termen românesc pentru "manque" pricinuită de subita inactivitate), mă consolez în strictă intimitate :

«Domnule! Ce carte bună e **Roman intim!**»

Și tot în intimitatea-în-doi - din ea făcînd parte și Ana - adaug:

«Da, domnule: chiar foarte bună» - după care pot merge la culcare.

Ei, da. «Dacă voi nu mă lăudați, mă laud singur!»

Am comis la viața mea și ficțiistică, nu doar amintiristică.

Luni 13 iulie 2009

Inundații severe în România. Și la București. Ce le mai lipsea românilor - nu de alta, dar vine vara, secetoasă.

M-am rupt de actualitate, ocupat fiind cu **Scrîsurile**. Poate ca a fost mai bine: numai vești proaste și foarte proaste. România a devenit, nu o corabie beată, ci o lotcă pe trei sferturi năpădită de apă de canal, iar lotcarii (sic) nu au observat, nu le pasă ce se petrece cu țara lor. Concluzie: securiștii care au preluat puterea în decembrie 1989 sunt mult mai răi decât predecesorii: activiștii. Greu, dar au izbutit. Aceia (he-he, ce vremuri!) nu erau capabili să gospodărească puținul adunat de la sine și sărăceam "pe picioare"; ăștialalți fură tot - și ceva pe deasupra - ne rîd în nas, nouă fraierilor eterni, mai ales când oamenii aceia nu mai sunt oameni, ci muieri: alaltăieri: Muscă, Macoveica (am uitat numele mătușii deputat băgată în istoria politica a României prin acțiunea inconștientă a nepoatei, aia care, plixisită, apăsa pe butoanele aflate dinainte-i - oricum, are un nume predestinat, de țopă activistă, prezentată ca liberală sau democrată?, nu contează, tot aia-i, tot product securist - mi-am adus aminte: Norica Nicolai, "Norica" venind, probabil, în capul părinților ei, intelectualizați de la Leonora...), acum frumușete ca Ridzi, ca

Udrea, ca Băseasca a' mică - cea din pricina căreia vor buși "protectoarele" ei... Ei și ? Tot ele, tot ele...

Luni 14 iulie 2006

Am mai mai avut de lucru la vol. 2. Anume texte erau aranjate în... dezordine cronologică. Am încercat sa le aranjez.

M-au înnebunit vecinii cu petardele lor. Abia spre orele 5 dimineța am putut sa ațipesc oleacă.

Marți 15 iulie 2006

Am curățat puțin ordinatorul de... De gunoaie?

Mi-a trecut euforia pricinuită de **Roman intim**.

Am înțeles: exaltarea îmi fusese provocată de *apariția* cărții, nu de *calitatea* ei.

Acum, la rece (mă laud: cum să judec "la rece" propria-mi carte?) îmi spun că romanul este datat; depășit. Nu interesează dacă această carte mi-a dat semne de îmbătrânire (prematură), de deja-écrit, fiind o ficțiune, pentru că, după ce va apărea tripleta **Scrîsuri** probabil voi avea aceeași neplăcere să constat că și neficțiune poate fi atacată - de timp? de împrejurări?

Bine-bine, peste zece, peste douăzeci de ani poate că proza mea va fi gustată din nou (sau: în sfârșit!). Chiar dacă voi trăi acel moment, nu voi fi satisfăcut: am suferit destul din cauza mării, uriașei întârzierii cu care am venit spre cititorul român, pentru a accepta să sufăr și din cauză că acea întârziere era meritată; sau: ne-nemeritată.

Joi 16 iulie 2009

Încerc să mă odihnesc. Nu reușesc - dar ce bine e să nu faci nimica ! Sau poate facerea-nimica mă istovește?

Să fie concluzia asta: trebuie să-mi cer iertare celor pe care i-am acuzat că m-au izolat, persecutat, nelăsat să mă desfășor/ ca scriitor? De ce nu?, vorba lui Barbăneagră. Fiindcă ei, săracii, spuneau adevărul și numai adevărul despre mine : sunt nul ca scriitor, doar scandalul mă menține la o suprafață. Pe când ei își urmează calea (regală) a lor, fără să țină seamă de criticele mele. Și iată rezultatul, după 20 de ani de libertate de expresie:

Tot ei, așa cum îi zugrăvesc eu, cu venin și catran, sunt adevărații scriitori români : buuuni, modeeești, onești; eu: un resentimentar, împrôșcător de calomnii!

Surpriză de caniculă: O. Șimonca angajează un dialog cu Marta Petreu în legătură cu cartea - lansată la Book-cutare - "Diavolul și ucenicul sau: Nae Ionescu-Mihail Sebastian". Op în care Marta cu pricina a atacat, nu la-baionetă, ci cu-aruncătorul-de-flăcări statua lui Sebastian - pe care mai an o lăuda, leșinînd de extaz mistico-erotic, în dauna altora (se știu ei...), însă, pentru un moment, extrag informațiile care mă interesează pe mine:

- Alain Paruit a murit - "de curînd", spune ea, informată de Țepeneag. Dumnezeu să-l ierte (pe Paruit, nu pe Țepeneag);

- Alain Paruit a tradus **Jurnalul** lui Sebastian pentru Gallimard. L-a tradus... așa cum tradusese (ier-te-mi-se apropierea) **Arta refugii** a mea, în 1989, prin suprimarea unei hălci importante din carte: la mine cauza era "antisemitismul" autorului (!), culmea fiindcă că exemplele date erau toate false: personajul Ioji era, nu țigan, cum pretexta Alain, ca să nu spună: evreu (ce încrucișat, înnodurat, gândea acest băiat-bun !), ci ungar; la Sebastian, Alain Suprimatorul mersese și mai departe în falsificare, eliminînd un text jurnalistic... năist sadea.

În cartea recentă Marta Petreu dă cu barda în (aproape toți) evreii, sebastianiștii lângă/dimpreună cu care care activase vîrtos aproape două decenii (cot la cot cu Oișteanu, cu Ghitta, explicîndu-ne cum devine cu lumea asta împărțită în filo- și în antisemiți), de îi auzeam bocancii ghintuiți bătînd pas-de front-pe... arătura caldarâmului preseii danubiote - scriind, bineînțeleș, ca la broșură, ca după dictarea cuplului Ianoși.

O atacă - cine, dacă nu Cosașu, utemistul militar? Noroc, zic și repet: noroc că Z. Ornea a decedat, Marta a scăpat de alt cosaș.

Pre limba bouului: "reacționarismul" lui Sebastian era cunoscut, nu doar de toată lumea goi-lor, dar și de evrei - în frunte cu încă-trăitorul Cosașu, cu dispărutul Zig-Zag Ornea - și, desigur, de toată cățelimea agitată în jurul "monumentului" înălțat bietului ovreiaș Sebastian, victimă a Bampirului Legionăroi Nae Ionescu și a răpitorului de neveste (!) Eliade. Dar tăceau. În mod cât se poate de mincinos, dar continuau să mintă, din tradiția conspirativității, din datorie, pentru cauza iudaismului care *trebuia* sa aibă - totdeauna - dreptate.

Eu nu cunoșteam aceste amănunte devenite secrete-de-stat, nu mă dădusem în vînt după literatura sebastianeză - recunosc însă că **Jurnalul** m-a impresionat (prin rezonanță, cum altfel). Dar măgărima care formase cordon sanitar în jurul lui : Volovici, Oișteanu, A. Cornea, păzea monumentul cu strășnicie dublată de o strașnică, de o imensă prostie - manifestată prin același Volovici, apoi prin Gabriela Omăt, cu "declarațiile" sale

de editor dedicat, în fine prin indispensabilul Ornea, cel cu “xeroxurile autentice”.

Că tot nu a venit vorba: care vor fi relațiile Martei Petreu cu Mihai Șafir? Ard de curiozitate : s-a stricatără? A devenit, în gura Șafirului și dânsa antisemită? Negaționistă (deflectivă?). De așteptat: Șafir a fost numit sentinelă a Holocaustului pe Dealul Feleacului, unde l-a pus și l-a uitat - Wiesel, nu Marta...

Da, domnule, ard de curiozitate să aflu. Nu de alta, dar Șafir, la supărare, devine fiară, mă-nțelegi? Și ar fi păcat să se strice o astel de tovărășie de veacuri (hait!, mi-a scăpat).

În comentariile provocate pe forum, rolul muștii-de-căcat, cea băgându-se mereu în curu-calului îl joacă unul Boris Mehr-Marian. Cine zicea că aceste insecte scârboase au dispărut? Nu, tovarăși: Morișii Bariani sunt eterni, invadatori, atoateîmpuțitori.

Și Marta Petreu bănuiește că lipsește din Jurnal o perioadă - o desemnează pe cea “dinainte”. Aș fi curios să aflu ce zice Dan Petrescu - sau încă nu i s-a întors Volovici să-i comunice doar lui la ureche - după un deceniu de la promisiune - cum a “lucrat” pe manuscrisul - pardon: “xeroxurile autentice” ale Jurnalului...

Vineri 17 iulie 2009

Furtună aseară. A răcorit aerul.

Duminică 19 iulie 2009

Zi istovitoare. Abia începînd de la noapte voi putea dormi. Azi am terminat două... sarcini grele-grele-grele. Nu zic: rezolvat, ci terminat.

Somn ușor.

În sfârșit! Cineva - o persoană căreia nu i-am dedus numele adevărat, deși îmi expediază electronicește articole interesante - mi-a trimis (și mie) un text al lui Dabija. Mi-am îngăduit să-i marchez în roșu pe cei răi, în albastru pe buni (așa sunt eu: fără nuanțe, vorba lui Matei Călinescu - și a Martei Petreu, să nu uit):

“Un editorial exceptional al marelui roman, Nicolae Dabija, despre cum a tiparit acum 15 ani, cu grafie latina, - in afara legii - saptamanalul "Literatura si Arta". A fost, in conditiile de-atunci, o fapta de eroism. Fara discutie!

“In acest fel, limba "moldoveneasca" si-a incetat virtual existenta.

“Anticipînd viitorul..

“Peste câteva zile, la 15 iunie 2009, se vor împlini 20 de ani de când săptămânalul *Literatura și arta* apare tipărit cu grafie latină.

Un eveniment care astăzi, când alfabetul nostru e prezent pretutindeni, s-ar părea lipsit de o relevanță deosebită.

Până la 15 iunie 1989 apăruse în grafie latină un singur număr al ziarului *Glasul*, în luna martie 1989, tipărit la Riga (Letonia), cu concursul prietenilor noștri Leons Briedis și Maria Macovei.

Dar prima publicație care a apărut sistematic, săptămână de săptămână, după 1944, în spațiul din stînga Prutului a fost *Literatura și arta*.

Acest lucru s-a întîmplat cu 78 de zile mai devreme de adoptarea Legii privind trecerea scrisului nostru la alfabetul latin.

Timp de 78 de zile „LA” a apărut „în afara legii”, cum era calificat acest lucru de către procurorul general al republicii de atunci, N. Demidenko.

Cine își mai amintește azi acel eveniment, care, de fapt, a pregătit trecerea întregii republici la scrisul nostru, fără emoții?!

În acea zi tirajul săptămânalului a crescut brusc: de la 189 000 – la 260 000 de exemplare.

Pentru prima dată dis-de-dimineată se făcuseră cozi lungi de sute de metri la chioșcurile de ziare din oraș.

Fiecare solicitant cumpăra câte 10-20 de exemplare.

Oamenii își făceau cadou unul altuia *Literatura și arta* cu noua grafie.

În realitate, cum afirmau mulți dintre cititori, în acea zi Basarabia a trecut la alfabetul latin.

Începând cu 15 iunie 1989 concetățenii noștri învățau de pe paginile săptămânalului să citească, deprindeau să-și facă semnăturile în noua grafie încă ilegală, chiar dacă erau amenințați de șefi, pe zidurile din oraș apăreau tot mai multe inscripții în grafia nouă, iar în cimitire erau cioplite pe cruci inscripții în alfabet latin (morților puterea nu le mai putea face nimic!, or, până la acea dată, mulți dintre cei care-și caligrafiau doar semnătura sau scriau folosind doar caracterele latine erau exmatriculați din facultăți, dați afară din serviciu, condamnați ca naționaliști etc.).

În aceeași zi a fost convocată o ședință neordinară a biroului Comitetului Central al Partidului Comunist al RSSM. Fiecărui membru al Biroului i s-a pus în mapă câte un exemplar de *Literatura și arta*. Mircea Snegur, ex-președinte al republicii, pe atunci secretar al C.C. și membru al Biroului, avea să consemneze astfel acel eveniment în cartea sa de memorii:

„La 15 iunie 1989, de ziua trecerii în eternitate a marelui poet Mihai Eminescu, a apărut primul număr în grafie latină al săptămânalului *Literatura și arta*, moment de semnificație epocală. Era ceva cu totul ieșit din comun, dl Nicolae Dabija asumându-și un mare risc. Conducerea nu a cutezat însă să întreprindă măsuri „represive” (Mircea Snegur, **Labirintul destinului**. Vol. I. – Chișinău, 2007, p.426).

Explic. Mi-am asumat cu adevărat acel mare risc dintr-un motiv mai mult decât simplu: orheienii mă aleseseră la începutul aceluia an deputat al poporului în Sovietul Suprem al URSS și această poziție îmi acorda imunitate parlamentară: conform Statutului deputatului, nu puteam fi sancționat în nici un fel decât cu acordul Sovietului Suprem al URSS. Membrii Biroului Politic al C.C. știau și ei acest lucru, și tocmai de aceea n-au cutezat să ia „măsuri represive”, cum le-a numit Mircea Snegur.

A doua zi, *Nikolai Bondarciuk*, secretar cu ideologia al C.C. al partidului comunist, a apărut în presă cu o declarație în care a menționat: „În RSSM doresc alfabet latin doar Uniunea Scriitorilor și un ziar *Literatura și arta*, poporul nu dorește acest lucru, pentru că introducerea acestui alfabet va lăsa populația analfabetă, el costând milioane de ruble...” Etc.

Acest eveniment a devenit posibil cu concursul unor mari entuziaști și mari patrioți: Axentie Blanovschi, Haralambie Moraru, Alecu Reniță, Boris Vieru, Gheorghe Budeanu, Vlad Olărescu, Valentina Tăzlăuanu, Ion Cațaveică, Rodica Iuncu, Raisa Ciobanu ș.a., care au pregătit acel număr istoric în clandestinitate.

Aflasem că unica tipografie care avea în folosință alfabetul latin era „Știința”, care aparținea Academiei de Științe. Câteva linotipiste, mai multe nopți la rând, au cules, cu cea mai adâncă discreție, acel număr. Odată pregătit și așezat pe hârtie de calc, numărul a fost adus la Editura „Universul”. Aici am avut susținerea inginerului Boris Mihalachi, care a dat imediat indicații să fie tipărit.

În rețeaua de chioșcuri revista a fost pusă în vânzare a doua zi, pe când abonaților aceasta le-a fost înmănată abia peste 2-3 zile. Se motiva că ar fi o publicație nouă. Și abia după ce am convins – cu unul și același indice al săptămânalului trecut în nomenclatorul publicațiilor periodice că *Literatura și arta* e aceeași cu (), la care se abonaseră cei aproape două sute de mii de cititori din republică și de peste hotarele ei – săptămânalul a fost difuzat.

Menționez că, la acea oră, în toată RSS Moldovenească nu exista nici o mașină de dactilografiat cu litere latine. Dar am aflat pe căi ocolite că la Bălți există una. Ea aparținea tânărului profesor universitar Iulius Popa. Atunci ne-am și împrietenit cu distinsul om de cultură.

Împreună cu Grigore Vieru căutasem în acele zile o mașină cu grafie latină și la București. Dar ne-am pomenit cu toată securitatea ceașistă pe urmele noastre.

În volumul Cartea Albă a Securității, apărut la Editura Presa Românească din București în 1996, la pagina 442 este reprodus un raport cu următorul conținut:

Iunie 1989 strict secret

“Nicolae Dabija și Grigore Vieru din RSS Moldovenească, aflați în țara noastră ca invitați la Simpozionul internațional Mihai Eminescu, au solicitat lui Dumitru Radu Popescu, președintele Uniunii Scriitorilor, să-i sprijine în obținerea unei mașini de scris cu caractere

latine. Au precizat că, începând cu 15 iunie a.c., au obținut aprobarea pentru tipărirea cu caractere latine a revistei *Literatura și arta*, al cărui redactor-șef este Nicolae Dabija, dar nu au cu ce să dactilografieze șpalturile în limba română, întrucât în URSS nu se găsesc mașini de scris cu asemenea caractere, iar din România nu pot cumpăra, datorită restricțiilor prevăzute de reglementările legale. În ceea ce privește modalitatea de introducere în RSS Moldovenească a mașinii de scris, cei doi au afirmat că nu ar fi probleme, întrucât, fiind recent aleși în Sovietul Suprem al republicii, nu vor fi controlați la frontieră. Dumitru Radu Popescu preconizează să informeze cu această problemă Secția de presă și propagandă a C.C. al P.C.R. Nicolae Dabija și Grigore Vieru vor pleca din țară în seara zilei de 20 iunie.” (A.S.R.I. Fond „D”, dosar nr.10966, vol. 6, f.113).

Iată cum comentează autorii acestui volum „raportul 487”:

„După opinia noastră, documentul este deosebit de elocvent în ceea ce privește impasul ridicol al politicii „patriotului” Nicolae Ceaușescu: doi scriitori români de dincolo de Prut, sosiți cu mari speranțe în patria-mamă, nu-și puteau procura la București, unde soarele ar trebui să răsăre pentru toți românii, nici măcar o mașină de scris, instrumentele respective fiind puse la index. Dacă au procurat-o totuși, totul s-a petrecut pe sub mână și cu aprobări speciale, ca și cum ar fi fost vorba despre o hoție” (Cartea albă a Securității. – București: Presa Românească, 1996, p.508).

Cu toate eforturile noastre, cu tot concursul acordat de părintele Vasile Țepordei, care a și găsit mașina de scris de care aveam nevoie într-un anticariat și aprobarea pe care urma să o obțină D.R. Popescu, securitatea ceaușistă a făcut tot posibilul să nu scoatem din țară mașina de scris (în ziua când am plecat, anticariatul respectiv a fost toată ziua închis „din motive tehnice”).

Cel care ne-a salvat a fost tot părintele Vasile Țepordei, basarabean născut la Cârpești, Cantemir, care ne-a adus la tren o pungă unde se aflau cele 31 de semne metalice ale alfabetului latin, pe care Sfînția Sa le-a retezat cu un instrument de tăiat metalul chiar de la mașina sa de scris.

Aceasta a încăput într-un buzunar, ca să putem trece fără probleme frontiera în URSS. La Chișinău, prietenul Ion Fiodorov a scos de la o mașină de dactilografiat literele rusești ca să le sudeze în locul lor pe cele latine. Așa ne-am pricopsit cu o mașină de dactilografiat cu alfabet latin.

Acel impact de la regăsirea scrisului nostru fusese unul deosebit. În case, părinții și-au învățat copiii să citească și să scrie după articolele din ziar, îndemnându-i să transcrie texte, să le învețe pe de rost.

În acele zile, în semn de apreciere pentru gestul nostru, în orașul Orhei o stradă a fost botezată: “Literatura și arta”, gospodăria agricolă din satul Sauca, raionul Ocnița, la adunarea satului, și-a schimbat denumirea în Literatura și arta.

În comuna Ohrincea, raionul Criuleni, “Literatura și arta” are o fântână care-i poartă numele: chiar în inima satului, în acel iunie 1989

a fost ctitorit un izvor din care jumătate de localitate ia apă și azi, ocrotit de un zid semi-rotund cu imagini din Renașterea noastră națională transpuse în mozaic. (La el m-au dus să mi-l arate cu mai mulți ani în urmă soții Raisa și Gheorghe Ciobanu).

Pictorul Ștefan Florescu din Bălți ne-a donat un tablou (care poate fi văzut în redacția noastră) intitulat: „Literatura și arta”.

Dumitru Popovici, ex-ministru al Comerțului, mi-a povestit că un consătean din Sărătenii-Vechi a pus într-o casetă metalică acel exemplar de „LA”, zidindu-l, pentru viitorime, în fundamentul casei, pe care tocmai începuse să o ridice.

Aveam pe atunci abonați în 56 de țări ale lumii și aproape în fiecare oraș din URSS unde locuiau basarabeni.

Academicianul Petru Soltan îmi povestește despre un profesor, originar din Basarabia, (se pare Andreev), care preda la Universitatea din Leningrad (Sankt-Petersburg): atunci când a primit acel număr (nr. 25), i-a sunat pe toți basarabeni și bucovinenii pe care îi cunoștea în capitala nordică a Rusiei, invitându-i la o anumită oră dintr-o zi în una din aulele universitare. Când toți s-au adunat, le-a prezentat acel număr de ziar, apoi a prins să le citească din el articol după articol. La un moment dat, cel care citea și-a îndreptat ochii spre auditoriu și a văzut că toată sala – profesori, doctoranzi, muncitori, foști deportați – plângea. Erau lacrimi de bucurie. După ani de exil, scrisul nostru revenise Acasă.

Nomenclatura de la Chișinău era speriată: ea înțelesese că Moscova aproape că era de acord ca în Constituția RSS Moldovenești „limba moldovenească” să fie trecută, ca limbă de stat, alături de limba rusă, dar nu susținea nicidecum trecerea scrisului nostru la alfabetul latin.

În Enciclopedia sovietică moldovenească (Chișinău, 1974, vol.4, p.376) se sugera că prin faptul că „limba moldovenească folosește alfabetul rus”, ea se deosebește de limba română.

Odată cu trecerea la alfabetul latin urma să se descopere că regele este gol: limba moldovenească încetează să mai existe. Așa basarabeni, își făceau calculele lor ideologii imperiului, vor afla că limba lor e română. Iar dacă limba li-i română, înseamnă că și ei sunt români. Iar dacă suntem români, ar fi firesc să dorească unirea RSS Moldovenești cu România.

Odată cu apariția acelui număr de *Literatura și arta*, nomenclatura de partid fusese pusă în fața unui fapt împlinit.

Vocile care ne condamnau de la tribunele partinice erau mai sovăitoare, pe când cele ale mulțimilor erau mult mai sigure.

Războiul săptămânalului cu Comitetul Central al Partidului Comunist era unul de durată.

Numai în perioada anilor 1987-1989 redactorul-șef fusese pus în discuție la zece dintre ședințele Biroului C.C. al P.C. al RSSM, alegându-se cu diferite admonestări, la 22 septembrie 1987, Biroul C.C. al P.C. al RSSM adoptând și o Hotărâre a Comitetului Central al Partidului Comunist al RSS Moldovenești „Cu privire la neajunsurile

grave în activitatea săptămânalului *Literatura și arta* (vezi *Moldova socialistă* din 24 septembrie 1987”).

Pe parcursul a doi ani de zile, „LA” publicase peste 700 000 de semnături ale consângenilor noștri care susțineau trecerea scrisului nostru la alfabetul latin și legiferarea limbii române. Se adunaseră câțiva saci cu scrisori, care, **la 31 august 1989**, când Sovietul Suprem al R.S.S. Moldovenești adoptase Legea despre funcționarea limbilor pe teritoriul RSSM (care vorbea că limba română devine de stat, în locul limbii ruse) și Legea despre trecerea scrisului la alfabet latin, au fost expuși – ca argument – în holul Teatrului de Operă și Balet, unde s-a desfășurat sesiunea.

Evenimentul la care ne referim fusese pregătit și de rubricile ce conțineau sentințe latine, pe care le inaugurase săptămânalul: In memoriam, Remember, Gaudeamus, Memento mori, Alma mater, Poesis ș.a., V. Dâgai, șef de secție la C.C. al P.C., turbând de fiecare dată când le vedea în revistă, chiar dacă Constantin Andreev, ca să ne apere, îi demonstrase că și ziarul Pravda avea rubrica In memoriam.

La sfârșitul anului 1988, procurorul general al republicii, N. Demidenko, deschisese un dosar penal conducerii săptămânalului și pictorului acestuia, Dumitru Trifan, pentru că „prin intermediul unei caricaturi a fost batjocorit alfabetul chirilic, folosit de milioane de oameni de pe glob”.

Cazul devenise de notorietate, fiind intens comentat în presa internațională (afară de cea românească).

La 12 ianuarie 1989, la ședința Biroul C.C. a fost pus în discuție faptul că „L.A.” „trecuse samovolnic la alfabetul latin”. Atunci nu făcusem decât să reproducem integral, de ziua nașterii lui Mihai Eminescu, articolul acestuia „Patologia societății noastre”, preluat din ziarul *Timpul* de la 4 ianuarie 1881, precum și mai multe coperte de cărți care purtau numele marelui Poet, editate la București, evident cu grafie ... latină.

Azi alfabetul latin ne aparține. Din păcate puțini dintre concetățenii noștri își mai amintesc că acesta a fost obținut cu mari sacrificii.

Una dintre condițiile înaintate recent lui Vladimir Voronin de către Igor Smirnov „pentru unificarea țării” este renunțarea la alfabetul latin (care, în viziunea lui, e românesc, (...), deci străin moldovenilor, al căror mare apărător se declară) și revenirea scrisului nostru la alfabetul rusesc.

În 1989, alfabetul latin a fost obținut când ne aflam ca parte componentă a Uniunii Sovietice și când întinsurile siberiene, cu care ne amenințau ștabii republicii, aparțineau și RSSM.

Îl vom ceda oare acum, în plină independență?! Sau vom reuși să-l păstrăm și pentru generațiile care vină! Ca moșii și strămoșii noștri să se poată recunoaște în ei, ca în niște urmași destoinici.

Nicolae DABIJA”

Am diacritizat textul. M-a podidit plânsul.

Cunoșteam, încă din 1989 (prin Niculae Lupan, el mă aproviziona cu ziare basarabene), tot ce relatează Dabija despre “atunci”; în 1990 avusesem “cearta culturală” cu Manolescu, eu susținându-mi admirativ carrnea basarabeană, el ironizând demersurile lor prepașoptiste, printre care, în primul rând, “lupta pentru limbă” (română). Dar acum, după 20 ani, constatînd ce s-a ales, nu doar de visele oamenilor, dar de truda lor, de sacrificiul lor, îți vine să... Îți vine să(-i) omori - pe cine?

Pe cei răi, în frunte cu “românii”: Iliescu, Constantinescu, Băsescu (să nu fie uitat cu nici un chip Tatăl Nației, Seniorul Coposu, cel care, aflat lângă noi, de-al nostru, ne-a dat cu mâinile legate lui “Virgil”, șogoru-său Măgureanu, ne-a vândut Securității - pe câte gamele de linte?)...

...așa cum m-a vândut pe mine “Niki” Manolescu - pe treizecii de arginți ai UNESCO-ului - lui Taubman, Rodicăi Gordon, lui H. Zalis și restul holocaustologilor bolșevico-sioniști telavivioți.

Luni 20 iulie 2009

Încă sub impresia textului dabijian. L-am trimis și Floarei Bălănescu, sub pretext că aș vrea să-l introduc în vol. 3 din **Scrîsurî** (pretextul a devenit faptă). Și ea l-a găsit “exceptional”, “cutremurator”, “foarte frumos scris, emoționant, și are un fir epic nemaipomenit. Este mai mult decît un editorial”.

Bănuiam de multă vreme că este câștigată cauza noastră. Îi poartă un cult lui Andrei Vartic, pe Oleg Brega și pe Tolea Juraveli, chiar dacă îi mai ceartă din când în când, tot îi cloștește, mămoșește. Noi cei vreo zece alcătuitori ai Amicalei Orfanilor, Văduvelor, Abandonaților de pe ambele maluri ale Prutului, basarabeni, bucovineni, olteni și alte nefericiri de a fi români.

Miercuri 22 iulie 2009

Ieri: zi grea pentru mine. Noroc că Ana rezistă bine la căldură, altfel am fi doi handicapați. Azi s-a mai răcorit.

Am oprit “corectarea” **Scrîsurilor**, altfel unde ajung?

Joi 23 iulie 2009

Noapte urâtă: agitată, transpirată. Pricina va fi, de astă dată nu meteorologia - turbure, tulburată - ci... anatomia: trupul meu cel uzat, zdrențuit, pisat, laminat, călcat în picioarele prietenilor

de-o viață... Vorbesc numai de trup, fiindcă spiritul, mamă-mamă, cum mai funcționează el: ca trenul!

În această stare (de spirit) răsfoiesc “Caietele INMER”, pe iulie 2009. Un număr dedicat informatorilor de voie, de nevoie ai Securității, activi în exil și avându-i în vizor pe exilați.

O singură surpriză - nu doar pentru mine: Silviu Crăciunaș, persoană pe care nu am cunoscut-o, autor pe care nu-l citisem, dar îi vorbisem de bine o carte (pe care toată lumea bună o vorbea de bine). Mă voi opri la trei persoane - dar trei, vorba celuia : I.C. Drăgan, Eugen Lozovan, Ion Pantazi, despre care de la început bănuisem (sunt modest, ar fi trebuit să scriu: fusesem sigur) cu ce se ocupă.

Despre I.C. Drăgan: nu am așteptat “demascarea” lui prin INMERUL zamfiresc, doar eram în România când Ceaușescu îl primea cu onoruri. După ce m-am exilat am fost luat în primire de însăși Drăgănia Sa - dovezile se află în volumele de **Scrîsuri**, în curând editate la Curtea Veche - azi-măine instalate pe situl meu web.

Ciudat - eu spun: inadmisibil - este faptul că formatori de opinie ca N. Manolescu, în campania orbească împotriva lui Caraion (tot n-am aflat care era motivul urii sălbatice, doar nu o dispută pentru gagici; nici una “teoretică”), s-a sprijinit *documentar* - pe... Mihai Pelin, mulți ani șeful de post al unității militare drăgane a Securității de la Milano, dimpreună cu Traian Filip). Atât în articolele dinainte de apariția volumului “Artur”, cât mai ales după. Ce să mai vorbim de altă “expertă”: Jela. Aceasta, interpelată de mine m-a trimis, altieră, la “sursă”: Pelin! Or pe MéPelinul lui Drăgan nu-l cred nici acum, când e mort (și livid);

Lozovan: m-a luat în primire (corect ar fi : m-a luat la bătaie) de cum am venit în exil, scriind că sunt... KGBist. Știam că e un istoric eminent și un lingvist așîșderea, iar după nume am știut că este basarabean (de la Lozova, lângă Chișinău). Numai că eu nu iau în brațe pe oricine se prezintă ca basarabean - dovadă: Plămădeală, Lucian Pintilie, precum și “născuții în Basarabia”: A. Păunescu, A.D. Munteanu, Emil Constantinescu. Ana observase la mine, în această chestiune: suferisem mai puțin citind de sub pana lui Lozovan ; “Goma: KGB”, însă nu-l iertasem că îl zugrăvise pe pe Eliade “Tremuriciul de la Chicago”. Or el (vorbesc despre Lozovan) ar fi trebuit să știe, din interior, de ce Eliade tremuriciza - la Chicago: din același motiv pentru care dârdâiza și Cioran, la Paris - și el însuși, Lozovan, care, din ardent utemist, apoi vânjos legionar devenise obedient om-al-securității: *de frică*; era terorizat de Teroristului Organ, condus

atunci de colonelul Dănescu (pe unde își va fi consumînd pensia de... general marele strateg Dănescu? Și ce afaceri învârte, acum fiica sa cea mare cu banii babachii de la MAI?);

Pantazi... am mai scris despre el. Și nu sunt de acord cu “cercetătorii” de la INMER care afirmă că... omul încă nu era în slujba Securității atunci când mă vizitase, în Drumul Taberii, de mai multe ori, în timpul adunării de semnături pe Apel în februarie-martie 1977 - el ne semnînd. Atunci mai trecuseră pe la mine câțiva care, fie nu semnaseră “pentru că nu aveau mandat”... ca bătrîna evreică din Ardealul de Nord, ca Tcaciuc, minoritarul ucrainean (altă podoabă!), ori se lăsaseră convinși de mine să nu semneze, ca Teohar Mihadaș. Însă Pantazi a fost primul și ultimul care a dat o explicație șoptită, din care am înțeles că el, fiul generalului Pantazi și eroul de pe frontul de Est și de la minele de plumb, cel care evadase de la Căvnic - “nu semnează alături de niște pașaportari”. Deși constatase de la prima vizită cine erau “pașaportarii” disprețuiți, Pantazi a mai venit o dată; și încă o dată (mai știi? poate că îmi venise între timp o idee : «Dacă s-ar putea să ader - dar să nu semnez», îmi sugerase el) - în cele din urmă l-am rugat eu să nu mai vină: casa mi-e plină-ochi de “pașaportari”, iar el, Pantazi ocupă locul de pe unicul fotoliu, încât unii, veniți încă o dată, însoțind pe alți doritori, mă întrebaseră «Cine e tovarășul ascultător?».

Discuții nu am avut cu Pantazi. Nu aveam timp de el - să zicem. Atunci cum se explică furia cu care se năpustise asupra mea, în exil, după ce pusese mîna pe “Stindardul” lui Emilian și îl modificase în... “al Românilor”? Când devenisem eu ne-bun, ne-de-al-lui? Și de ce îl târîse în latrina “Stindardului Românilor” pe “Mache”, prietenul și eroul din cartea mea **Gherla**, Vladimir Boutmy (de Katzman...), cumnatul profesorului Poghirc?

Piful îmi spune că Ion Pantazi venise în primavara anului 1977, la mine, în Drumul Taberii, *trimis*. Trimis, de cine? Ei, de cine! Altfel ar fi venit și a doua și a treia și a patra oară (când nu l-am mai primit)?

Pantazi a murit în 1996, Lozovan în 1997, Pelin în 2007, I.C. Drăgan în 2008. Să aibă asta (moartea lor) vreo semnificație pentru mine?

Una singură - comună: m-au calomniat, m-au “demascată”, au decedat.

Au mai rămas calomniatori-turnători nepedeșiți (de Doamne-Doamne)?

Au mai rămas: Liiceanu, Manolescu, “Radu Ioanid”, “Oișteanu”, “Shafir” (ghilimelele indică pseudonume), Gabriel Andreescu, H. Gârbea (s-o pun și pe Adameșteanca?, nu, ea e

doar o vacă drăguță), cei care m-au împiedecat să public, însă nu numai atât: m-au denunțat Evreilor că aș fi comis texte anti-semite, ca Manolescu și Gârbea. Și au primit răsplata vânzării.

Și? Și - aștept.

Am acest drept inalienabil: să aștept.

Vineri 24 iulie 2009

Azi Filip a instalat pe web **Scrîsuri 1, 2, 3**. Am anunțat epocalul ‘veniment.

Sâmbătă 25 iulie 2009

Nu mă așteptam la o asemenea promptitudine (altfel, cum să-i zic?) din partea cititorilor mei pe net: azi dimineață erau de două ori mai mulți decât în ziua precedentă, deși abia după orele 18 instalase Filip “Scrisurile” - la ele era sensibilă creșterea. Presupun că înainte de adunarea lor și... anunțarea afișării, (aproape) aceleași texte se pierdeau în pădurea site-ului meu, ba se confundau cu “Butelii aruncate în mare”, cum le-am zis, o vreme - și iată, nu le-am eliminat pe acelea...

Dacă supraviețuim, vom vedea cum evoluează/involuează numărul cititorilor mei, dragii de ei.

Duminică 26 iulie 2009

Noapte tot “udă” - am schimbat trei bluze de pijama și două fețe de pernă. Mă roade regretul ca, la ultima vizită nu am insistat mai hotărît pe lângă Dr. Schaan, să-mi spună: de ce transpir atâta - fără a avea și febră?

Presupun o schimbare în intimitatea organismului meu - voi fi trecut în trupul unui pește? Nu: doar mama lui Vardaman, copilul din **Pe patul de moarte** al lui Faulkner era-pește. Apoi, găsesc eu, după multă cogitație: peștii nu asudă - de să zici...

Luni 27 iulie 2009

A murit Sergiu Grossu. Dumnezeu să-l ierte.

Relațiile dintre noi au fost incordate (cel puțin) atâta timp cât trăise soția sa, Nicoleta-Valeria, aflată sub influența malefică a “Conțului”, așa îi zice Ierunca lui Virgil C. Gheorghiu («Goma e agent KGB»). După moartea ei (și a lui Gheorghiu), Sergiu m-a

căutat, mi-a dat cărțile sale, am discutat în liniște, fără vreo aluzie la cei doi decedați. El s-a oferit să ajute la tipărirea primei ediții din **Săptămâna Roșie**, tot el m-a îndrumat spre Colesnic. Și tot el a acoperit cheltuielile celei de a doua ediții - tot la Colesnic. Apoi s-a mutat la București, de unde mi-a trimis cărțile sale, editate, eu i le-am trimis pe ale mele.

S-a petrecut și el. A avut o viață plină. Era de la Cubolta, Bălți.

Marți 28 iulie

Tot udă mi-a fost și noaptea asta. Noroc cu mașina de spălat rufe: merge bine, astfel o folosese tot la două zile. Noapte udă și agitată: calul din mine simte focul. Bine-ar fi să se înșele.

Agitația, neliniștea, “focul”: Basarabia. Oamenii de acolo - oamenii noștri - au rămas singuri-singurei (numai cu puța pre ei), după atâtea promisiuni neonorate, după atâtea uitări, după atâtea vânzări-de-frate, după ce că... și Basarabeni ăștia, zic regătenii, au programat alegerile în plină caniculă, în toiul concediilor - e-he, dacă le-ar fi prepus mai încolo, în toamnă, când se răcorește cerul și pământul...

Da, bre, ceara mă-sii! Dacă și Basarabeni iștia... «Dacă și tu...» mi-o ziceau, cu dulceață, pe când eram în România, prietenele mele bune (pe Dimisianca n-o pun la socoteală, deși ea mă futea la cap cu «dacă-și-tu» la fiecare “pas pe de lături” al meu, fie un refuz de a asculta de cenzura noastră cea dragă, fie o înconstrare sonoră cu șefii), printre ele diafana, frișcoasa Dana Dumitriu, “fată de cofetar”, cum o alinta Poetul Nichita...

Dacă și Basarabeni ăștia... Nu ședeau ei bine în Marea Familie a Popoarelor Sovietice? Ce le-a trebuit - auziți și distrați-vă, Manoleștilor - limba română! Și după aceea au pretins unire cu noi, adevărații români, nu “minoritari”, nu “românofoni”, nu vorbitori de *laitrumenien* - (auziți și veseliți-vă Copoșilor, Tați ai Nației, Zoaiapetrilor /condurachi/, Răzdvani utemiști, dar și veterani ca Puțică Constantinescu, cel care ce-ar mai fi biruit el Securitatea dacă l-ar fi lăsat Măgureanu, șogorul lui Coposu și “domprofesorul”, interlocutorul preferat al lui Liiceanu, înlocuit cu Băsescu) dar s-au privit ei într-o oglindă, să vadă cum arată acești încurcă-lume?

Futu-le! Azi și mâine!

Miercuri 29 iulie 2009

Primesc de la Valerian Stan:

Generalul I.M. Pacepa - flagrant de fals în declarații

Liviu Tofan Atitudini

Problema drepturilor omului, istoria conflictelor interetnice și politice din regiune, economia și geopolitica se intersectează într-o țesătură complicată.

Am cumpărat cartea „Față în față cu generalul Ion Mihai Pacepa” (Editura Humanitas). Am găsit în ea afirmații care m-au uimit prin precaritatea veridicității lor. În exemplele pe care le voi da în continuare, este vorba despre fapte a căror verificare este la îndemâna aproape oricui; iar în cazul de față, improvizațiile „după ureche” vin din partea unui om din domeniul „intelligence”, cunoscător de la sursă, ca nimeni altul.

Mi-a sărit în ochi numele „Haiducu” (pag. 79), un caz pe care îl cercetez de un an (și jumătate și despre care cred că știu mai mult decât oricare alt muritor de rând, excluzând pe cei din serviciile speciale românești sau străine. Citesc și mă minunez. Un neadevăr după altul, o confuzie mai gravă ca cealaltă. Textul seamănă foarte mult cu materialul unui superficial și neșcolit începător român în ale gazetăriei, care a copiat și a luat de bune, fără nici cea mai sumară verificare, aiurelile scrise de un ziarist „bazat”, dar de fapt la fel de superficial și neșcolit ca și începătorul.

Pacepa menționează anul 1982, „când DIE, rebotezată CIE, a încercat să-l asasineze pe Paul Goma la Paris”. Mai departe: „Am colaborat cu DST-ul francez (ăsta e Serviciul de Contrainformații) și-am văzut stiloul pe care generalul Pleșiță i l-a dat lui Haiducu, ofițerul DIA însărcinat să-l asasineze pe Goma. Stiloul conținea otravă, nu cerneală, adică avea un compartiment pentru cerneală și un al doilea pentru otravă”. Nu știm ce a văzut generalul Pacepa, dar un asemenea stilou n-a existat niciodată. Este adevărat că legenda acestui stilou cu otravă a circulat prin presa vremii, iar generalul s-a inspirat probabil din aceste articole nedocumentate. De fapt, „stiloul” era, în realitate, un banal pix Parker. Fotografia a fost realizată de DST, ca document intern, fi a fost reprodusă chiar de Matei Haiducu în cartea sa în limba franceză „J'ai refusé de tuer” (Edition Plon, 1984), carte niciodată tradusă în limba română. Rolul pixului a fost de a servi ca un fel de mijloc de transport și de ascunzătoare pentru minuscula pilulă de otravă ascunsă sub bușonul de plastic al minei, cum indică săgeata din fotografie. Fapt este că Pacepa nu putea să „vadă” și să descrie un stilou care nu a existat niciodată. De ce o face, totuși?

Încă o inadvertență: „Haiducu, ofițerul DIA”. DIA înseamnă Direcția de Informații a Armatei, de care Haiducu nu a aparținut niciodată. Confuzia este însă caracteristică pentru întreg pasajul referitor la cazul Haiducu. Dacă Pacepa ar fi știut efectiv ceva despre Matei Haiducu, ar fi fost mult mai interesant - și mai aproape de adevăr - dacă ne-ar fi spus care era misiunea reală a acestui ofițer - și în niciun caz „însărcinat cu asasinat” - sau dacă ar fi precizat că Haiducu aparținea de UM0103 a DIE, unitate de „ilegali”, specializată pe emigrație,

minorități, culte, contraspionaj, penetrare tehnico-științifică etc. Pentru o mai bună înțelegere a confuziei totale din acest pasaj, iată continuarea: „Urma ca această otravă să-i fie pusă în paharul lui Goma, cu ocazia unei recepții. Pleșiță, personal, i-a dat stiloul, i-a dat sarcinile, Haiducu le-a acceptat. Apoi eu am defectat“. Având în vedere că tentativa de otrăvire a lui Goma făcea parte dintr-o misiune desfășurată în anul 1982, iar Pacea a defectat în anul 1978, cronologia e complet anapoda. Pacea a fugit cu 4 ani înainte de evenimentele despre care vorbește: „Și-am informat despre toată istoria cu asasinarea lui Goma DST-ul francez (m-am dus la Paris)“. Deci, după defectare, Pacea a informat DST-ul despre un plan de asasinare care avea să existe abia câțiva ani mai târziu. Încă o precizare: prima vizită documentată a lui Pacea la Paris, după defectarea sa, a avut loc în 1996.*)

Să citim mai departe: „DST-ul francez l-a chemat pe Haiducu la o întâlnire: «Domnule Haiducu» – Haiducu venise acolo sub o identitate franceză, era ofițer ilegal, avea o cu totul altă identitate, alt nume – «ce faceți? Cum o mai duceți?»...“ Nimic mai fals. Haiducu nu avea nici alt nume, nici altă identitate. Matei Haiducu venise în Franța, în 1975, doar cu „legenda“, destul de subțire, de persoană persecutată politic, motiv pentru care a și cerut - și obținut foarte repede - azil politic. Altfel, biografia lui era absolut autentic?, omițând, evident, doar faptul că era ofițer de Securitate. Haiducu nu venise în Franța cu alt nume sau altă identitate. Iar cetățenia franceză o dobândise în noiembrie 1978, în urma căsătoriei cu o franăuzoaică, devenită Madame Haiducu. O altă identitate avea să capete Haiducu abia în septembrie 1982, când a devenit Mathieu Forestier și a trecut sub protecția totală a serviciilor franceze. Dialogul reprodus de generalul Pacea continuă astfel: „«O, by the way, ați auzit de numele Pacea?» A înlemnit. «Știți c-a defectat, știți că acum este aici, la noi în sediu?» Peste trei zile, Haiducu a telefonat și a spus tot ce-i ordonase Pleșiță. Asta nu se știe... El a venit, el a spus și el a dat tot planul, pe care noi nu-l știam.

Eu fliam doar de Haiducu, nu știam că a primit ordin să-l execute pe Goma“. Cum nu știa, când cu o pagină înainte Pacea spunea: „Și-am informat despre toată istoria cu asasinarea lui Goma DST-ul francez“? Trecem peste. Interpelarea lui Haiducu de către DST s-a produs, într-adevăr, în septembrie 1979, iar Haiducu nu avea cum să spună „peste trei zile“ ceva ce nu avea să afle decât în februarie 1982. Revelațiile lui Pacea continuă pe aceeași notă fantezistă: „După ce s-a aflat toată istoria, DST-ul, care este o organizație fantastică, a înscenat asasinarea lui Goma. Nu știu dacă cunoașteți detaliile. Haiducu a venit, i-a pus otrava în pahar, otrava nu mai era otravă, stiloul era alt stilou, Goma a băut și a căzut. Salvarea a venit, l-a luat, scandal, Goma a murit, Goma este dus la spital. Președintele Mitterrand a dat o declarație – era invitat să vină în România: «Suspend vizita în România pentru că serviciul de spionaj român a devenit o bandă de criminali». În timpul asta, Goma era la o casă conspirativă și sărbătorea evenimentul, succesul“.

Această înșiruire de fabulații este aiuritoare. Scena a fost descrisă

atât de Haiducu în cartea sa menționată mai sus, cât și de către Paul Goma în “Soldatul câinelui” (Editura Humanitas, 1991), apărută în Franța, în 1983, la Editura Hachette, sub titlul “Chassé-croisé”. Cele două descrieri se completează perfect și ne dau imaginea reală a celor întâmplate în ziua de 18 mai 1982. Într-adevăr, DST-ul a înscenat „otrăvirea” lui Paul Goma, astfel: stiloul, care era un pix, nu a jucat niciun rol; Goma nu a băut și nici nu a căzut. În momentul în care a luat paharul în mână, Goma a fost lovit peste mână, ca din greșeală, de „ziaristul” francez de lângă el (un agent al DST), iar paharul s-a răsturnat pe masă, otrăvirea fiind astfel „ratată”.

N-a venit nicio salvare, care evident că nici nu a dus pe nimeni la spital. Nu s-a spus că Goma ar fi murit și nu a existat niciun fel de scandal. Despre această scenă nici nu s-a știut nimic luni de zile, până în septembrie 1982, când a relatat-o presei chiar Goma. El nu a fost dus la nicio casă conspirativă și nu a sărbătorit nimic. A luat un taxi, însoțit de „ziaristul” menționat, și s-a dus acasă, escortat discret de o mașină a DST-ului (care l-a pierdut pe drum) și de către Haiducu în mașina acestuia. Iar declarația lui Mitterrand, citată de Pacepa, nu a existat niciodată. Vizita oficială pe care Mitterrand urma să o facă în România în septembrie 1982 a fost amânată printr-un simplu comunicat de presă, în care se invoca agenda prea încărcată a președintelui francez – atât și nimic mai mult. Iar acest anunț a fost făcut pe 28 iulie, la peste două luni de la scena de mai sus și despre care, repet, nu a știut nimeni, darămite să fi provocat vreun „scandal”.

De-a dreptul ciudat este faptul că lui Pacepa îi scapă tocmai aspectul public, notoriu, care a făcut celebru acest caz sub numele de „Afacerea Tănase”: tentativa de lichidare a scriitorului Virgil Tănase, principala misiune a lui Haiducu. Și cum se face că Pacepa nu ne dă nici cea mai mică explicație pentru diversiunea organizată de DST prin „otrăvirea” lui Goma? DST-ul a făcut-o, doar așa, ca să se afle în treabă sau ca să joace un pic de teatru de amatori? Nu, ea a fost doar un episod dintr-o fabuloasă afacere de spionaj, una dintre cele mai fascinante ale Războiului Rece, cu un substrat uluitor. Contribuția generalului Pacepa la elucidarea acestei afaceri cu adevărat senzaționale se rezumă, din păcate, la răspândirea de noi neadevăruri pe care le girează cu aura sa de insider atoateștiutor. El face astfel un mare deserviciu relativ la prelucrarea fondată, profesională și corectă a trecutului ceaușisto-comunist și a celor comise – în România și în afara ei - de Securitatea din care a făcut parte.

Voi încheia cu un alt exemplu flagrant despre cum tratează Pacepa fapte și date istorice elementare. Exemplul se referă la un interviu acordat ziarului Ziua, acum 3 ani. Referindu-se la afacerea „Hernu” (Franța 1996), afirmă că „în 1997, președintele Mitterrand a declarat public că acțiunea lui Caraman a fost o provocare și a reabilitat oficial memoria lui Hernu”. Am citat. O mică precizare: Mihai Caraman, primul șef al SIE, după 1989, este cel care a dat francezilor dosarul Hernu din arhivele Securității (o copie fiind și în posesia noastră). Dar, în 1997, Mitterrand nu putea face toate acestea pentru că

murise în ianuarie 1996. Mitterrand nu a vorbit niciodată public despre cazul Henu, pentru simplul motiv că tot el l-a făcut „secret de stat“ și l-a „îngropat“ din clipa în care a văzut dosarul Henu, în toamna lui 1992. Dacă Pacepa este în stare să pună în gura unei personalități afirmații pe care aceasta nu le-a făcut pentru simplul motiv că nu mai era în viață la momentul invocat, ce poate să mai urmeze?

Adauga comentariu

1 Carol: Iata ce spune în anul 2007 un istoric german despre Pacepa in revista "aLititudini": Georg Herbstritt: Ceea ce scrie Pacepa despre Stasi este, deseori, inexact. De exemplu, în primul volum al „Cărții negre a Securității“, publicată în anul 1999, el descrie proporțiile infiltrării. Potrivit lui Pacepa, Stasi a întocmit dosare pentru 6 milioane de cetățeni din RDG. Adică pentru o treime a întregii populații, precum a calculat Pacepa însuși. Asta e o ineptie. Adevărat este că în cartoteca centrală întocmită de Stasi sunt cuprinse numele a 6 milioane de cetățeni, ceea ce nu înseamnă că toți aceștia au fost victime, precum dă de înțeles Pacepa. Printre aceștia se află atât persoane urmărite cât și colaboratorii neoficiali, adică infomatorii, dar și alte categorii de persoane. În acest caz Pacepa face o confuzie. Numărul dosarelor de urmărire informativă, adică cel al dosarelor reale ale victimelor, este cu mult mai mic. În anii 1980 Stasi a întocmit anual circa 2000 de dosare de urmărire informativă. La acestea se adaugă aproximativ 8000 de dosare privind „controlul operativ de persoane“. Sigur, din ultima categorie făceau parte și victime, dar și alte grupuri de persoane. Dacă facem un calcul sumar și înmulțim 10 000 cu 40 de ani de existență a RDG, ajungem la 400 000 de dosare de urmărire informativă. Este o cifră mare, dar în nici un caz nu poate fi vorba de 6 milioane. Această situație se desprinde și din cifrele legate de numărul informatorilor. Pacepa susține că într-un oraș ca Erfurt, din 200 000 de locuitori 50 000 ar fi fost informatori. Asta înseamnă un sfert din totalul locuitorilor. În realitate, în anul 1989 în întreaga Republică Democrată Germană numai 1 procent al populației țării a colaborat cu Stasi. În toată regiunea Erfurt, unde la vremea respectivă trăia peste un milion de oameni, Stasi avea circa 10 000 de colaboratori neoficiali. Chiar și această cifră este extrem de ridicată. Pacepa zugrăvește o imagine total falsă. Mai mult, el o transpune și asupra celorlalte țări comuniste.

2 Carol : Tot despre Pacepa un pasaj din cartea lui W. Totok "Episcopul, Hitler și Securitatea" (Polirom, 2008): "Pacepa susține într-un articol publicat în 2007 în revista americană neoconservatoare, National Review, citat apoi de presa occidentală și cea din România, că episcopul Pacha ar fi fost schimbat în 1959 cu doi agenți români, arestați în Republica Federală Germania. În acel an Pacha era deja mort și nu avea cum să fie schimbat. Aserțiunile lui Pacepa au fost lansate în legătură cu istoria piesei lui Rolf Hochhuth, Vicarul. Pacepa afirmă că spioni români infiltrați în Vatican ar fi furnizat KGB-lui documente din arhiva secretă a Sfântului Scaun pe care le-ar fi transmis ulterior lui Hochhuth cu scopul discreditării Papei Pius al XII-lea prin intermediul unei piese de teatru. Documentele din arhiva Vaticanului urmau să fie folosite de autor ca dovezi pentru simpatiile naziste și hitleriste ale lui Pius." Hochhuth a respins aserțiunile lui Pacepa.

În urmă cu vreun an Liviu Tofan m-a contactat telefonic, propunându-mi un „dialog despre Pacepa“. Am declinat cu putere: subiectul Pacepa mi-a fost totdeauna „antipatic“, apoi eu nu mai „dialoghez“ decât cu mine însumi. Îi voi fi dat câteva indicații bibliografice - pe care de altfel le avea.

*) „...prima vizită documentată a lui Pacepa la Paris, după defectarea sa, a avut loc în 1996“, scrie Liviu Tofan.

Eu am în memorie o altă dată:

“Ieri, 1 februarie 1985, în fața celei de a 17-a camere corecționale, Gustav Pordea, deputat european pe lista Frontului Național, în procesul de defăimare. În numărul de ieri am publicat un interviu cu Mihai Pacepa, fost general, fost Nr. 2 al Serviciilor secrete de la București. Ceea ce exprimasem noi, în iulie 1984, - anume bănuiala - a devenit acum, certitudine: Pordea a fost și este, în continuare, un agent de influență în solda regimului lui Ceaușescu”.

Deci: 1985, nu 1996.

Cronologia îmi poate juca feste, însă eu povestesc, nu fac afirmații categorice:

În perioada procesului (ianuarie-februarie 1985) am avut o sumă de discuții, atât cu Agathe Logeart (jurnalista care a semnat interviul luat lui Pacepa, preparată, în materie de “România” de Berindei și de mine) cât și cu Monica Lovinescu. Monica primise - prin cine? prin Agathe?, sau “direct”, prin telefon?-propunerea lui Pacepa de a o vizita... acasă. Monica era orifiată și furioasă: cum îndrăznește acest monstru să-i facă o asemenea propunere? A refuzat, categoric, iar noi, românii din jurul ei: Ana și cu mine, Cristovici, cred că era și Mihai Pupăzan, am aprobat-o din toată inima.

Numai că nu-mi mai aduc aminte: *de unde* anume îi telefonase Pacepa (înclin tot mai mult să cred că prin telefon fusese formulată îndelicata propunere securească)? Din America? Sau din Paris? Și în asta înclin să cred că, atunci - ianuarie-februarie 1985, Pacepa se afla la Paris - pe banii... DST-ului. Fiindcă în prima fază a proiectului de proces (al lui Pordea, să nu uităm), umbla vorba ca însuși Pacepa va apărea în instanță. Dacă așa a fost, atunci se explică bătăria generalului Pacepa de a-i cere Monicăi Lovinescu o “mică întrevedere” (contribuția mea răutăcioasă la imaginara “mică”, în cadrul unui scenariu pe măsura personajului - cam așa: “Săru’ mâna doamnă Monicuța”, spre exasperarea condamnatei la supliciul pacceptist după ce îi fusese victimă...); se explică și de ce în faza a doua am fost anunțați că Pacepa va depune mărturie scrisă, fiindcă americanii se temeau să-l expună în aer liber...

La urma urmei nu merită această javră securistă atâta atenție. Am mai spus, de la început (de când am aflat de el prin... poezia lui Păunescu!) mi-a fost greață de el. A, nu pentru “trădare”, cum îl acuzau colegii de șaibă, când le-a venit momentul - după decembrie 1989, să-și fabriceze profile de mari patrioți - n-aveau decât să se trădeze unul pe altul până la dispariția speciei; ci dintr-un motiv, altul:

Fascinația (subliniez) exercitată de acest monstru (că n-o fi ajuns el general de Secu sădind floricele și ajutînd babele patriei să traverseze bulevardele noastre socialiste), nu doar asupra tinerilor din ziua de azi, aculturalizați, ahtiați după aventură, indiferent în ce “domeniu”, ci și interesul-simpatia unor... jurnaliști (vorbesc de români, nu de ne-români), mai grav: de prieteni ai mei, Cornel Dumitrescu de pildă - aceștia considerîndu-l, nu doar un erou al neamului, ci... unul de-ai noștri, anticomuniștii, antisecuriștii.

Fascinația urâtului, a mocirlei, a haznalei - nu doar la copiii din familii civilizate, curat îmbrăcați, bine îmbăiați, de a umbla prin lăzile de gunoi și a se bălăcări în șanțuri, ci a adulților lipsiți de elementara cumpănă între bine și rău, între urât și ne-urât.

Am observat: prietenii mei de veacuri din Israel și-au rărit vizitele pe net. Nu mai sunt interesați de mine - eu adaug: nu vor să afle “ce conțin” **Scrîsurile**. Pe care le... mirosiseră în tăcere până acum, dar să aducă vorba despre ele? Doamne ferește!

Și astă noapte mi-a fost greu: transpirație, agitație - ca supliment: un alcoolic al cărui “timbru” îl știu, la orele 3 a început concertul (!) de urlete, întrerupt doar de răcnetele unui aparat de radio portativ.

Da, dragă, dar ce-o fi în România... În București; în Drumul Taberii, în cartierul nostru, al Compozitorilor, orișicâtuși, mai spălat...

Joi 30 iulie 2009

Nici o schimbare în bine - nici în politichia Basarabiei, nici în starea basarabeanului de mine...

Vineri 31 iulie 2009

Ieri am fost toată ziua - și noaptea...- atât de tensionat, în așteptarea rezultatelor Alegerilor din Basarabia, încât nu am notat nimic. Azi sunt foaaarte avansat: a câștigat ea, opoziția, dar... “Coaliția”? Îl va cuprinde și pe Marian Lupu, campion la sărit din lotca comuniștilor (cacofonie recomandată) în bărcuța de hârtie dimpotrivă, cea a Opoziției?

Se pare că “ai noștri” nu vor avea încotro și vor face alianță cu lupu (așa mi-a scăpat: “lupu”, nu Lupu”). Mie nu mi-a mirosit bine un interviu al lui M. Druc: îl dădea ieri (nu alaltăieri?) ca sigur: “Lupu: președinte”.

Or mie nu-mi place nici Druc; nici Lupu.
Om trăi ș-om vidè.

Mihai Rogobete îmi trimite un lung articol din *România. ro*: în prima parte a lui se ocupă de mine, deci cu el voi începe, cu el voi sfârși:

“*România. ro* Personaje ale disidenței în fostul bloc comunist
de Sînziana Stancu

“În țările din tabăra estică, în rândul disidenței circula o glumă amară despre cum era perceput comunismul, care suna cam așa, după cum a reamintit recent postul britanic BBC News: "Ce mai faci după ce ai făcut deja dintr-un om un comunist 99%?". Răspunsul: "Tai ăla 1% cât a mai rămas!" ...

Era exact calea ce fusese adoptată de regimurile comuniste din țările fostului bloc sovietic, cu particularități de la un stat la altul, în funcție de cum evoluau relațiile fiecăruia cu Moscova și de interesele existente la un moment dat.

“SCRISOAREA LUI GOMA

“În România, analiștii disidenței aleg drept început al acestei mișcări de rezistență împotriva abuzurilor regimului comunist celebra scrisoare a lui Paul Goma, din ianuarie 1977, prin care scriitorul se solidariza deschis cu disidenții și cu situația din Cehoslovacia.

“Scrisoarea lui Goma, semnată numai de el, pentru că nimeni nu i s-a alăturat atunci, a fost citită la data de 9 februarie 1977 la postul de radio Europa Liberă. "Sunt alături de voi, cehi, slovaci, unguri, polonezi, germani (...) Aceeași lipsă de drepturi elementare, aceeași batjocorire a omului, aceeași nerușinare a minciunii - peste tot. Peste tot : sărăcie, haos economic, demagogie, nesiguranță, teroare", reia un fragment din text Mircea Stănescu, în lucrarea "Despre dizidență în România comunistă" (1977-1989), publicată în biblioteca online CEEOL (Central and eastern European Online Library).

“În felul acesta, autorul extrage din scrisoare principiile disidenței: "O luare de poziție care refuză conspirația, transparentă, desfășurată la lumina zilei; o acțiune legalistă, care vizează luarea în serios a drepturilor înscrise în Constituție și a tratatelor internaționale privitoare la acestea, la care România era parte; și una care utilizează mijloace non-violente - ale protestului sau scrisorii deschise - în completă opoziție cu cele teroriste ale regimului comunist." Goma, remarcă Mircea Stănescu, compară regimul comunist cu cel nazist, ambele având la bază aceeași ideologie ascunsă "sub mantia umanismului", care "pe de-o parte pretinde că se află în slujba omului, iar pe de alta, taie capul omului", neavând "nici o legătură nici cu ideea, nici cu omul", ci fiind "doar un instrument foarte eficient în reprimarea maselor".

Textul se ocupă în continuare de polonezi, de cehi, de români (Doina Cornea), de ruși (Saharov, Soljenițin).

Recorduri pe Xiti: 103 visite, 85 vizitatori...“Scrisuri 1: 17, S. 3: 10, S. 2: 5;

La “Geolocalisation”: din 95, din România: 38, din “Moldova” 30. (Câte un vizitator din Estonia, din Spania, din Lituania).

În *Ziua* din 30 iulie 2009 Valentin Hossu-Longin ne povestește cum... “au făcut României Franța (III)”.

Jurnalistul cu acest nume a ajuns și la mine, în urmă cu mulți ani. Se prezentase ca nepot al cardinalului Hossu, or eu nostalgic al papistășismului autohton, am cedat. La plecare mi-a cerut insistent să-l reprimesc, nu l-am acceptat: era prea unsuros, prea îi fugea privirea. Acum câțiva ani, am aflat că nu doar Roșca-Stănescu, șeful *Zilei* fusese informator al Secului, ci și subalternu-său Hossu.

Iată-l explicându-ne cum devine cazul cu Facerea Franței de către români (sic) - în trei volete, mă rog frumos.

Cum anume? După obiceiul jurnalistului român (prost, de rage, ceea ce este o regulă, nu o excepție): pornește cu o plecăciune în direcția... “E[xcelenței].S[ale]. Teodor Baconski, [corect: Baconsky] ambasadorul nostru la Paris” care, ce treabă are el (pardon: EL) în Facerea Franței de către români? - iat-o: citez din citatul jurnalezului Hossu-Longin:

“...dincolo de "problema romilor", generand o intreaga campanie de presa, incheiata cu expulzarea celor fara capatai, exista "o comunitate romana de buna calitate, care face o buna impresie. Mii de studenti, specialisti, profesori, avocati, informaticieni, arhitecti, medici"...

După ce am fost puși în temă cu problema romilor de către strălucitul intelectual ajuns ambasador pe aceeași filieră ca și Gabriel Gafița și înlesnită (sic) de aceeași catastrofă: Cutremurul de la 4 martie 1977 - tema fiind, să nu uităm: “Facerea Franței de către români”, V.H-L scrie:

“De un binemeritat prestigiu se bucura, in special, scriitorii, artistii si ziaristii stabiliti la Paris in perioada comunista sau imediat dupa '89. Ma voi opri doar la cateva nume mai putin cunoscute si mediatizate in tara: Flavia Bujor, Anca Visdei si Alain Paruit”.

Iar eu mă voi opri le cel al lui Alain Paruit - nu înainte de a băga de seamă că Anca Visdei nu putea alege “calea exilului la 18 ani” - așa, că nu putea. Cât despre Alain Paruit... Va fi fost el “coleg de clasă (1952-1956), de la L.B. 7, actualmente Colegiul I.L. Caragiale”, dar jurnalistul V.H-L îi dezinformează pe cititori scriind: “...A emigrat la Paris, la mijlocul anilor '60,

devenind repede cel mai important traducator romano-francez si franco-roman, pentru majoritatea scriitorilor romani din exil, incepand cu Mircea Eliade, Emil Cioran si Eugene Ionesco”.

La sfârșitul paragrafului scrie: “De profesionalismul sau a beneficiat si Paul Goma”.

Meritele lui Alain Paruit stau în altă parte decât încotro arată informatorul sec de la *Ziua*. Este uluitoare... neinformarea sa - de unde a adunat atâtea aproximativisme și neadevăruri?:

- Să scrii că de harurile sale de traducător - în franceză! - au beneficiat și Cioran și Ionescu este dovada analfabetismului cras. Care titluri ale celor numiți au fost traduse - în franceză - de Paruit?;

- Să scrii că și Mircea Eliade a fost tradus de Paruit - adevărat, dar nu... “începând” cu el;

- Să scrii: “De profesionalismul sau [al lui Paruit] a beneficiat si Paul Goma” - este neadevărat, adevărul fiind altul:

Alain Paruit era vânzător într-o librărie pariziană, atunci când Țepeneag, în 1969-70, în căutarea unui traducător pentru **Ostinato**, romanul meu, i-a propus proaspătului său prieten să încerce... Paruit a încercat, **Ostinato** a apărut la Gallimard, în octombrie 1971 (sub titlul, schimbat: **La Celule des Libérables**), fiind prezentat la Târgul de Carte de la Frankfurt, alături de traducerea germană de la Suhrkamp (și ar fi trebuit să fie alături și de cea de la Rizzoli, în italiană, dacă emisarii lui Ceaușescu: Mihnea Gheorghiu, Al. Balaci și Zoe Bușulenga nu l-ar fi convins pe italian, contra cost, să nu o publice - să fie întrebat traducătorul Mario Cugno). A tradus și următoarea carte “scoasă peste graniță”: **Ușa noastră cea de toate zilele** apărută tot la Gallimard, sub titlul schimbat de editură: “Elles étaient quatre”.

Eliade a făcut apel la Paruit după ce a constatat că Goma fusese acceptabil tradus - iar Cioran și Ionescu: niciodată.

Băgare de seamă: Eugène Ionescu se purta corect cu Alain Paruit, dar nu se abținea de a povesti, repetat, în absența lui, desigur, cum, imediat după război, doctorul Herskovits, tatăl lui Alain încercase să-l recruteze și pe el în rețeaua sovietică de spionaj, motiv pentru care doctorul numit a fost expulzat de francezi cu întreaga familie, nu chiar într-un “lot”, dar cam în același timp cu alți intelectuali români bănuți de activități anti-franceze: Mariana Șora, Mihai Șora, Ion Coteanu, lingvistul...

Dar chiar dacă ar fi știut aceste amănunte, Valentin Hossu Longin, informator zelos al Securității, nu ar fi pomenit.

La orele 12,00 am primit anuală veste-bună. Uf, că mult am tremurat, în așteptare: vine?, nu vine? Iată că a venit.

A U G U S T

Sâmbătă 1 august 2009

Leoarcă, leoarcă, leoarcă. Numai că nu am reușit să mă trezesc la timp, pentru schimbatul bluzei de pijama, a feței de pernă. Uf, ca udă-i bătrânețea.

Oarecari semne bune (în fine: ne-rele) dinspre Chișinău. M-am consultat cu basarabencele mele, Violeta și Rodica. De parcă am fi frați sau bunici-nepoți, avem aceeași gândire: neîncredătoare într-un bine care ar putea veni dar, ca și până acum: **și dacă nu vine?** Să nu se mai mire americanii că “moldovenii” s-au simțit, din 1944 între ciocan și nicovală, între Occidentul care ni se refuză și Orientul atotputernic, atoatestrivitor și să ne sfătuiască să fim... încredători - în ce, în cine? - ca noi, adică “Moldova” este deja o punte între... între cine și cine, dacă gândește, dacă vorbește un american?

Americanul fiind, cine? Dorin Tudoran? Socor?

Doar de s-ar petrece o minune...

Însă chiar în așteptare: evreii, simțind ei că e un *loc* de supt vloga localnicilor, fie ei și pe jumătate morți (bineînțeleș că fac o trimitere literară la “Lipitorile satelor”), un loc “de-colonizat”, cum a fost, o vreme, pătrunsă Palestina, dau fuga, mărunț-mărunț și pe furiș, ca hoardele de păduchi. Or, în Basarabia, “palestinienii români” nu vor opune rezistență invadatorilor, ca palestinienii-palestinieni, ci au să alerge ei peste-fosta-graniță, încolo, spre Apus, să caute de lucru, sau caute demâncare, așa că “locul” va rămâne gol-goluț, golit, numai bun de evreit.

Duminică 2 august 2009

Altă zi cea de azi ; însă noaptea: aceeași.

Luni 3 august 2009

Tot așa: nici o schimbare în bine.

Cu ce mi-a mai rămas din vlagă voi duce **Scrisurile** pâna la capăt; apoi **Culoarea**... apoi **Soldatul câinelui**, apoi ce-o mai fi.

Răcoarea a cuprins pământul. Uneori exagerează, ca o

răcoare ce este ea, dar se anunță revenirea căldurii-de-august.

Căutam în *Observator Cultural*, un supliment al *Tiuk!*-ului, recomandat de Mihai Vakulovski: am dat peste o altă comoară:

În primul rând fiindcă textul este foarte-foarte bun - iată, nu invoc vârsta autoarei: o fetișoară;

În al doilea rând: fetișoara este basarabeancă;

În al treilea: "textul descrie" (sic) evenimentele recente de la Chișinău.

Adaug un al patrulea: această generație va realiza ceea ce părinții, bunicii, strămoșii ei nu au făcut, nu fost lăsați să facă: mereu li s-a dat peste mână, peste gură, peste tot.

Titlul "compunerii" spune mult. Și multe:

**"Aceasta e prima mea revoluție. Furați-mi-o
Maria-Paula ERIZANU"**

Redacția face următoarea prezentare:

"Publicăm în acest număr al revistei o impresionantă mărturie despre evenimentele petrecute în ultimul an în Republica Moldova. Acest articol pe care îl încredințăm tiparului este scris de Maria-Paula Erizanu, elevă la un liceu din Chișinău."

"M-am născut pe 2 mai 1992. Era sîmbătă, de la etajul de sus al maternității se auzeau exploziile bombelor din războiul transnistrean. La 2 ani mă cununam de 5 ori pe zi cu verișorul meu. Îl iubeam. La 3 ani, uitîndu-mă prelung pe fereastra din bucătărie, am întrebat-o pe mama dacă ea se gîndește vreodată că tot ce vedem noi nu există cu adevărat și ea a răspuns că nu. La 4 ani desenam cîini zburători, educatoare zburătoare și copii zburători. La 5 ani voiam să devin călugăriță. La 7 ani școala m-a convins să rămîn mirean. La 11 ani l-am descoperit pe Harry Potter, după care a urmat firesc De veghe în lanul de secară. La 12 ani am început să practic karate tradițional. Mai continui. La 13 ani părinții credeau ca trec printr-o criză. Eu nu. Și mai și scriam poezii, desigur. La 14 ani mi-am cumpărat prima rochie, după o perioadă de cîțiva ani de rock și gîndaci gender. La 15 ani credeam că oamenii care nu citesc nu au ce căuta pe glob. Între timp am hotărît să-i las în viață. La 16 ani visam la o revoluție. La 17 ani visez lucruri mai pașnice.

21 iunie 2008. E trecut de 12 noaptea. Văd mulțimea care pînă acum a băut bere în scuarul Teatrului de Operă și Balet. A ieșit în stradă. Alergînd, gol și semigol, zeu și semizeu, poporul, mult, e fericit (în rusă) că Rusia a câștigat. Champions League, bronz – în lupta cu pirații de pe mare, Olanda.

Și te simți cotropit.

Și mă simt cotropită.

Poporul (care trebuie să fie al meu) aleargă (în rusă) cu tricoloruri unde galbenul e alb (decolorat de soare?), vulturul a devenit brusc bicefal (de la meci sau/și de la băutura), iar boul a plecat la culcare. Și te gîndești că steagurile acestea nu s-au născut azi și aici și că trebuie să se fi prăfuit ceva secole în ungherele apartamentelor poporului.

Și îmi cumpăr popcorn și mă așez pe bordură și privesc poporul. Film: doi tineri cu fulare de artiști, cu pretenții și fulare de români, cu aer victorios de fiu și fiică, pupîndu-se pînă la paroxism sub steagul Uniunii Europene

instalat în fața Grădinii Publice Ștefan Cel dar Sfânt de către Primarul Care a Studiat la Sorbona și Atît.

Visez la o revoluție.

- Luni, 6 aprilie.

Visez la o revoluție

Mă pregătesc să alerg trei cercuri cu multe figuri inscriptibile. Stadionul MAI. Stadionul Dinamo.

sms: Tinerii au declarat 6 aprilie zi de doliu național. Tinerii organizează flashmob la ora 6 la monumentul lui Ștefan Cel dar Sfânt. Lumînări.

Am alergat trei cercuri, e amiază, mă duc să îmi consolez vreo zece minute prima mea învățătoare, care a plîns la primele alegeri câștigate de comuniști cînd eu eram în clasa a treia. Cînd am ținut un moment de reculegere împreună cu toată clasa, după rugăciunea de dimineață. Doamna învățătoare a spus că speră ca patru ani să treacă repede. Dar acești patru ani au devenit opt și iată că țin să se facă doisprezece, numărul magic, numărul împlinirii. Așteptăm criza hormonală de la 13? Sau pe cea de la 40?

Mă gîndeam că doamna învățătoare trebuie să fie foarte tristă, dar nu e. Nu a fost. Am băut ceai și am mâncat M&Ms-urile rămase de la ziua de naștere a unui elev în debaraua de forma și de dimensiunile unei cutii de monitor cu plasmă (1m x 3m). Am vorbit despre revista (de patru pagini) Apollo, al cărei redactor-șef este fiica de șapte ani a Fiului Care Se Teme de Singurătate dar Se Plimbă cu Careta 4x16 pe Bulivar pe Subnasul Fiului Regelui Păsărică. Fiica de șapte ani care acum trei luni a jucat litera fî în Adio, Dragă Abecedar! Fiul (milionar) Care Se Teme De Singurătate încă nu a plătit taxa pentru cele 9 luni de studii asidue ale fiicei sale redactor-șef, ca și cheltuielile pentru sus-numita revistă, a cărei lansare (în fața bisericii) s-a discutat îndelung la știri, venită ca salvare a presei naționale.

După jumătate de oră, doamna învățătoare mi-a spus:

– Poate că noi chiar merităm asta.

Se referea la guvernare, nu la revistă.

Am ajuns la monumentul lui Ștefan Cel dar Sfânt. Pentru 15 minute

Refuz, rezist, sînt anticomunist.

Trezește-te, țară drogată!

Azi e luni și tata a stat pentru prima dată acasă. Azi e luni și tata a răcit și a dormit. Azi e luni, e seară, iar după spectacol, Hard Veronica Micle și-a luat puii, bobocii, copiii și alte vietăți, să aprindă lumînările deja stinse din piață. De la picioarele lui Ștefan Cel dar Sfânt. Azi e luni, e seară și Hard Veronica Micle a fost singurul adult printre cei 12 securiști voaioriști – pleonasm. Azi e luni și Hard Veronica Micle nu a mai mers desculță ca acum douăzeci și unu de ani, cînd era studentă, cînd era rebelă și asta nu schimba nimic. Încearcă să bagi un picior de 39 într-un pantof de 38 jumătate.

Mîine, la opt. Bunavestire. Regele Păsărică, triumfător pentru cele xxxx mandate, dar umil (pentru cei xxxx precuvioși din fața ecranelor) ca Celălalt Rege (al Iudeilor) sau ca Măicuța Lui, binevestită?

Regele Păsărică ținând o lumînare și mulțumind Tatălui că din fecioria lui se va naște Fiul.

Mîine, la nouă. Creștinii ieșind din catedrală, în coloană, cu icoane, cu steaguri și cu lumînări. Din catedrală, evlavioși, direct în Piața Marii Adunări Naționale și apoi de-a lungul bulevardului Ștefan Cel dar Sfânt.

Mîine, la zece.

(Din auzite)

Mîine, la zece, s-au adunat 70.000 de oameni în Piața Marii Adunări Naționale. Tinerii au ajuns la președinție. Fiul Castravetelui a fost murat. Mîine, la zece, tinerii au scos tribuna și au scris Păsărică pe ea. Mîine, la zece, tinerii au ajuns la Parlament. Mîine, la zece, tinerii au răsturnat calculatoare.

A venit televiziunea să filmeze intrarea în Președinție. În Palat. Toată mulțimea s-a întors cu fața la cameră. Nici un interes pentru clădire.

Mîine, la zece, eu mă uitam pe fereastră la lecția de română. În curte erau toți elevii claselor a XII-a, în semn de protest. Doamna directoare (blondă), alături de domnul polițist, care își zice consilier în probleme de educație, păzesc poarta liceului, ea – cu dinții foarte albi de Colgate încleștați și cu ochii lăcrimînd pentru patrie.

Doamna directoare:

– Copii, noi am semnat un contract cu părinții voștri, dacă nu aveți 18 ani, nu vă putem permite să ieșiți la protest.

– Eu am 18 ani!

– Nu contează.

Notă: Liceul în cauză a fost fondat în baza donațiilor venite din România. La început, domnul director intra în clase în timpul orelor pentru a promova spiritul românesc. La protestele din 2002, organizate de către un fost foarte mare român, actualmente nebărbierit, toți elevii claselor liceale erau eliberați de la ore.

– Noi nici atunci nu v-am dat voie, pentru că știam că o să urmeze trădarea.

Nostradamus.

Cîteva dintre zilele de protest din 2002 au fost recuperate sâmbăta.

Copiii au cîntat piese patriotico-naționaliste scrise de către directorul școlii din care nu puteau ieși pentru a-și manifesta atitudinea civică. Copiii au încercat să îl dărîme pe domnul polițist pentru a putea evada. Ca premiu de consolare, au înființat un grup pe Facebook, „Jos domnul paznic de la poartă!”. Petiția a fost discutată la ordinea zilei în cadrul consiliului administrației.

Domnul polițist, care își spune consilier în probleme de educație, este cel care înscrie caligrafic numele tuturor elevilor ce întîrzie sau chiulesc de la lecții. În listă apar uneori, printre Ana Ciubotaru (cl. X A) și Gelu Țurcanu (cl. IX B), Alexandre Dumas și Ferdinand Întregitorul. Totuși nici un profesor nu a știut cum îl cheamă, laicește vorbind, pe Iisus din Nazaret.

Doamna directoare este, de fapt, soția domnului director și atît. A nu se înțelege greșit.

Notă: Doamna directoare nu are copii.

Domnul director are copii (și nu prin înmulțire vegetativă, prin spori, prin butași sau partenogenez?). Mama ultimului copil al domnului director (învățătoare la clasele primare la Liceul Apollo de Acolo sau de Dincolo) ne-a predat litera r. Prin urmare, jumătate din clasa (acum) a IX-a B încă nu poate scrie frumos litera r. Copilul domnului director – care preferă să vegheze deja asupra blocului celor mici – îi spune domnului director „tată”. Între timp, doamna directoare este soția domnului director. În alt timp, domnul director a copilărit la mănăstire. Cel puțin așa am învățat la religie.

O tanti iese din Parlament cu o pungă cu telefon-fax, cu trusă de

farduri și cu un ghiveci subsuoară. Un copil.

Tineri sînt mulți. Cei mai pragmatici și-au luat procesor. Cei mai înțelepți și-au luat imprimante. Cei cu simț estetic și veleități au băut din pocale de bronz și doamne sculptate.

FOC. Sînt fericită.

Visam să fie incendiat Parlamentul, nu înțelegeam de ce nimeni nu îi dă foc. Ex-nașul meu deputat și uneori (în 2002, la Durlăști, o lună) zîină răpită zboară din clădire pe mătura de mălai.

FOC. Sunt îndrăgostită.

Anul 2008 a fost declarat Anul Tineretului. Respectiv, toți tinerii deținuți au fost amnistiați, împreună cu mamele lor, cu femeile gravide și cu ceilalți.

Anul 2009 a fost declarat Anul Morților. Respectiv, morților li s-a restabilit dreptul să voteze – trebuie luate măsuri împotriva indiferenței. Cei vii nu păreau interesați.

FOC. Nu mai încap în mine.

Suflete moarte.

FOC. Mi se împlinește visul

Se aruncă cu pietre în Parlament. Se? Un grup de studenți bronzăți (în aule?), rași pe cap și îmbrăcați în costume de sport aruncă cu pietre. Un grup de studenți cu ghiozdane cu pietre aruncă cu pietre. Un grup de (?) studenți cu bîte lovesc sau aruncă cu pietre. TÎNARA GENERAȚIE SALVATOAREA NAȚIEI.

FOC. Mi se împlinește visul?

Funcționarilor parlamentului li s-a sugerat în acea zi să plece acasă. De dimineață, cînd creștinii își purtau icoanele, steagurile și lumînările de la catedrală și încă nimeni nu auzise de revoluție. Și-au încuiat cabinetele și au plecat.

Au fost descuiate (cine, cine?) doar cabinetele ne-comuniștilor. Boc, boc!

Peste geam zbură seiful de la contabilitate. Descuiat. Fără urme de violență pe ușă. Fără documente. Fără bani. Dar cine să mai observe asemenea detalii cînd Foc! Boc, boc!

FOC. Trebuie să îmi aleg alt vis.

A fost bătut electricianul care a încercat să urmeze legile meseriei lui fli să deconecteze lumina din întreaga clădire.

FOC. Mai eficient.

Fiul Castravetelui, Licențiatul Sorbona și Atît și Omul Soarelui încearcă să cheme poporul la plictis, în Piața unde se țin discursuri foarte lungi și nu arde nimic.

FOC. De exemplu,

Fiul Castravetelui plînge.

Mulțimea vrea să rămână la show. Globalizare. Ou es tu, mon Louis XIV?

FOC. O crimă.

Pompierii și-au părăsit unica mașină adusă pentru diversitate.

FOC. E prima mea oară.

A fost incendiat Parlamentul.

Nero, Hitler, Păsărică.

Ano Domini

64, 1933, 2009.

Top 3

Primii doi s-au sinucis.

Al treilea urmează un curs intensiv de dezintoxicare la Clinica MAI pentru a-și curăța sîngele, ficatul și conștiința.

Al treilea are un hobby. Vînează mistreți (cu colți de argint), fazani (crescuți pe la ferme), cheltuind cîte 250.000 de lei pentru o zi. Prințul.

FOC

– Lui nenea Valera i-au furat notebook-ul.

Acum nenea Valera nu mai este în rîndurile lor. Meditează cu mîinile la spate și picioarele în față asupra unei poziții pe centru-stînga (11). Pe miercuri, 29 iulie.

- Coniacul președintelui și securiști tolăniți în iarbă

Profesorul meu de educație fizică i-a băut coniacul președintelui. Două sticle. Din cabinet.

Profesorul meu de educație fizică și-a adunat grupul de suporteri, crescuți în borcane, la balcon, care să răstoarne Jiguli-ul roșu al Tutv-ului, televiziunea care i-a batjocorit visul.

Profesorul meu de educație fizică respectă patrioții și copiii care pot juca volei. Atunci cînd vor deveni miniștrii țării lui și vor juca cu miniștrii altor țări, să nu îl facă de rușine.

Profesorul meu de educație fizică a ieșit la pensie.

Un coleg din clasa a 12-a a luat o scrisoare de dragoste din cabinetul Regelui Păsărică, adresată Regelui Păsărică, din partea unui șef de raion care voia drumuri. Va prezenta scrisoarea joi, la lecția a șasea, la istorie.

– Vine armata!

Dar nu a venit. Au venit scutierii, băieței de la Academia Ștefan Cel, scoși pentru prima dată în lumea bună. Primul bal.

Primul meu bal.

Lîngă Patria (cinematograf cu vedere spre Parlament):

– Obama ar trebui să ia lecții de la Păsărică despre cum să reușești să obții 49 la sută din voturi după opt ani de guvernare! Este un record și, ca orice record, el trebuie verificat – dacă nu s-a luat dopping, dacă nu s-au încălcat regulile...

Bombă!

– Nu te speria, e pentru a te speria!

– Nu plînge, el asta vrea!

– De ce nu trebuie să fac ce vor alții dacă eu asta simt?

Păpușă.

La președinție, polițiștii mai generoși îi ajută pe copiii mai rahitici să scoată granitul din scări pentru a putea arunca în ferestre. Mulțimea intră în clădire pentru a se așeza în fotoliul Regelui Păsărică.

La președinție s-a instalat drapelul Uniunii Europene și drapelul României.

Fericită, rîzînd.

La două străzi depărtare de tot, securiștii stau tolăniți în iarbă vorbind la telefon. Bruiază, nimeni nu are semnal în piață.

La București, televiziunea:

prima zi (frenezie):

Revoluție la Chișinău! Frații noștri de peste Prut s-au deșteptat!
Basarabia repetă ce am făcut noi în 89! În sfârșit! Podul de flori!

a doua zi:

Revoluție la Chișinău! Frații noștri de peste Prut s-au deșteptat!
Basarabia repetă ce am făcut noi în 89! În sfârșit! Podul de flori!

a treia zi (frenezie):

Tace Băsescu! De ce tace Băsescu? De ce tace Băsescu?!

a patra zi (dincoace de Prut, România e acuzată de tentativă de lovitură de stat, spionii români s-ar fi infiltrat în societate prin intermediul tunelurilor subterane construite de Serviciile Secrete ale Statului român)

Frații noștri de peste Prut s-au deșteptat! Frații noștri? Nu, noi, de fapt, nu avem nimic cu ceea ce se întâmplă în Republica Moldova, stat independent. Nimic! Frații noștri? Dar oare ce va spune Europa? Ce va spune Bruxelles-ul? Vă dați seama ce responsabilitate purtăm noi chiar în acest moment? Dacă ne ascultă Bruxelles-ul?

Mai târziu, dincoace de Prut

În fața Parlamentului, pe peluză, o fetiță se învîrtește pe scaunul care fusese cîndva în cabinetul domnului Diacov. Vorbește la telefon.

Fericită, rîzînd.

Un alt tînăr fericit, rîzînd, tocmai a ieșit din clădire, cu o revistă Hustler ținută foarte sus. Revoluția Hustler.

Acum două săptămîni, am căutat răspuns la întrebarea sinceră „De ce e rău să te uiți la porno?“. În cele din urmă, după mai multe răspun- suri eșuate, am apelat la părinți. „O să te punem să te uiți la Hustler o oră și vei vedea cum o să te simți“, zise mama.

sms: Paula, noi mîine ne vedem la 8, la intrarea în park de la usm (pink). Hai, te rog să vii.

Mîine, la opt, toată clasa era la lecții. Eu nu.

Marți seara, au mai rămas cîteva sute de oameni din cei peste 70.000 în piața de cu zi. Aproape patru sute de tineri au fost răpiți de Oamenii în Negru și aruncați în mașini.

Marți seara, nu mai țin minte dacă mai eram fericită. Cred că da, tata îmi spunea în mașină că nimic nu se va întâmpla și eu nu înțelegeam de ce el nu vroia să mă lase să fiu fericită.

Marți seara, plîngeam în fața Guvernului, pentru că Opoziția nu făcea nimic. Am țipat la mama. Vroiam ca cineva să se așeze în fotoliul lui Păsărică și să continue tot ce credeam eu că s-a întîmplat. Oamenii erau pregătiți, Fiul Castravetelui plîngea.

Am țipat la mama pentru că vroiam ca ea să lumineze mințile Opoziției speriate. Doar eu aveam dreptul să plîng.

Mama a învățat de cînd aveam doi ani că e simplu să trăiești cu mine dacă faci tot ce vreau eu. Și a vorbit.

Omul Soarelui era înconjurat de 20 de pitici păzitori și sceptici cînd au văzut-o pe mama încercînd să ajungă la Înălțimea Lor. Omul Soarelui:

– Dați-vă la o parte, o cunosc.

– Domnule Om al Soarelui, dacă dezamăgiți și această generație, atunci îi pierdeți pe toți.

– Noi tot o să facem, tot o să facem.

Și eu m-am oprit din plîns.

- Miercuri, joi
Miercuri

În fața Parlamentului. Liniștea din(aintea, te rog?) urma furtunii.
Scutierii dormind întinși în iarbă.

A doua zi de după revoluție, la amiază, mulțimea se plimbă și se așază pe peluze ca în orice oraș european; discută Nietzsche. Opoziția a fost mâncată de o balenă mută. Iona.

8 fete se întorceau la Cahul de la manifestațiile la care au întârziat deja; au fost sechestrare de Poliție. Li s-a cerut să se dezbrace pentru percheziție. Unele dintre ele aveau ciclul menstrual. O oră. Flotări, press, așezări. Ce (n-)au văzut polițiștii pe Hustler.

Joi

Am ajuns la școală. Toate cataloagele au fost verificate, pentru a se întocmi lista cu absenți, pe care o cerea Ministerul. Doamna director-adjunct intra prin toate clasele. Domnul polițist, care încă își mai spune consilier în probleme de educație, și doamna directoare încă erau țintuiți la poartă. În tot acest timp, fratele doamnei directoare era în spital, cu o comoție cerebrală din urma unui accident de mașină.

În fața porții liceului meu e parcat de trei zile un automobil negru, blindat, cu număr de Transnistria.

Se spune că cei absenți vor fi exmatriculați din școli.

Se spune că cei absenți din clasa a 12-a nu vor fi admiși la bac.
Și

60% dintre școli nu au scris bac-ul. Pe miercuri!

Se spune că la Liceul „Gheorghe Asachi“ au fost reținuți și exmatriculați trei elevi. Pentru că au participat la proteste, în primele rînduri.

Se spune că la Liceul „Mircea Eliade“ au fost reținuți și exmatriculați patru elevi. Pentru că au participat la proteste, în primele rînduri.

Se spune că la Colegiul de Informatică au fost reținuți doi elevi. Pentru că au participat la proteste, în primele rînduri.

Liceul „Ion Creangă“ nu le-a permis polițiștilor să intre pe teritoriul școlii în timpul lecțiilor.

În 2006, elevii au reușit să dărîme frontispiciul pe care scria (peste noapte) Liceul Moldo-Francez „Gheorghe Asachi“, în loc de Liceul Româno-Francez „Gheorghe Asachi“.

Acum au pus steagul.

- Oficial – 4 morți. 23, 22, 26, 20 de ani

Prima victimă

Valeriu Boboc, 23 de ani, arestat marți. La ora 1 noaptea, după ce a cumpărat un pachet de pampers, Valeriu Boboc și alți tineri protestau pașnic lângă Arcul de Triumf din Piața Marii Adunări Naționale. Tinerii au fost înconjurați de colaboratorii Poliției și de paza Guvernului, toți înarmați, cu măști și echipamente. Polițiștii au început să împuște, să lovească tinerii cu picioarele, cu bastoanele, cu automatele și cu alte organe de bun-simț. Băieții erau plini de sânge.

Autopsia: mai întâi, lovit cu o cărămidă în cap; mai apoi, intoxicat cu substanță necunoscută/alcool; în cele din urmă, insuficiență cardiovasculară, cauzată de o lovitură în jurul gâtului.

Corpul plin de vînătăi, leziuni corporale, fracturarea unei coaste.

Valeriu Boboc era căsătorit și are un copil de un an și opt luni.

Iar eu aveam test la fizică. 9

A doua victimă

gastarbeiter

Ion Țăbuleac, 22 de ani, originar din satul Bolohani, raionul Orhei. Se întorcea de la Moscova marți, 7 aprilie. Cadavrul său a fost aruncat în noaptea din 7-8 aprilie, dintr-o Niva albă a MAI, în curtea Spitalului de Urgență din Chișinău. Dimineța, părinții tânărului ucis au fost anunțați că fiul lor ar fi murit electrocutat.

Din considerații ce țin de o înaltă ținută morală, tatălui nu i s-a permis să vadă cadavrul feciorului decît după ce acesta a fost îmbrăcat.

Certificatul de deces constată că moartea ar fi survenit în urma unei traume toracice.

Coastele rupte, un picior fracturat, răni adînci în regiunea tîmplelor.

Iar eu aveam test la chimie. 6

A treia victimă

Eugen Țapu, 26 de ani. Îi plăcea să joace rugby. Cadavrul a fost adus la Soroca de către Poliție într-un sicriu ermetizat. Aceștia au plecat taciturni după ce le-au lăsat certificatul de deces părinților tânărului ucis. Data morții – 7 aprilie.

Mai tîrziu, Poliția a anunțat că Eugen Țapu s-ar fi spînzurat cu șireturile de la încălțăminte într-un imobil din Chișinău. Familia tânărului pune la îndoială acest fapt, deoarece Eugen cîntărea 80 de kg, astfel încît șireturile nu ar fi rezistat.

Eugen Țapu este absolvent al Universității Naționale de Educație Fizică și Sport și familia sa susține că acesta nu ar fi fost niciodată copleșit de pesimism.

Iar eu aveam test la geografie. 7

A patra victimă

Maxim Canișev, 20 de ani, găsit mort în Lacul Ghidighici, la 19 aprilie. Medicii legiști au constatat că decesul lui Maxim a avut loc pe 8 aprilie, acesta avînd coloana vertebrală traumatată și o pată mare de sânge. Maxim Canișev învăța la Universitatea Tehnică din Moldova, iar fratele său susține că el nu se implica în politică.

În general, sînt eminentă.

- În comisariatele de Poliție se violează fete

În raionul Drochia au fost violate 20 de fete. Acum 20 de fete sînt ascunse la Spitalul de Urgență din Chișinău cu hemoragie internă. Se spune că au fost violați și băieți.

Băieții au fost bătuți, fetele au fost bătute. Tunelul morții – ca la nuntă, atunci cînd mirele și mireasa trec pe sub flori, aici trec pe sub bastonul fiecărui polițist.

La eliberare, părinții copiilor reținuți sînt obligați să plătească 6 lei pentru cele două felii de pîine cu apă mîncate timp de o săptămîină.

Boris, 14 ani, se întorcea de la Piața Centrală, unde își căutase niște roți pentru bicicletă. Mergea pe Ștefan Cel dar Sfînt cînd a fost luat într-o mașină de Oamenii îmbrăcați în Negru. Bătut cu picioarele, cu mîinile, pe cap, pe spate, patru zile. După patru zile, copilul a fost aruncat în stradă. În fiecare noapte, copilul trebuie să se trezească la ora două să își pună o injecție pentru a fi capabil să meargă din nou. Mama plînge în fiecare seară și nu înțelege de ce i s-a întîmplat asta tocmai copilului ei. Băiatul:

– Eu nu le-am făcut nimic comuniștilor și nici ei nu-mi făcuseră mie nimic pînă acum.

Pe 7 aprilie copilul era împreună cu mama la piață, încercînd să își repare bicicleta.

Antena 1: De ce plîng schinările?

Și te simți vinovat cînd rîzi.

Regele Păsărică a dat ordin să fie amnistiați toți reținuții din urma protestelor din 7 aprilie.

Regele Păsărică a dat ordin să fie reținuți în continuare băieții mai vineții.

Regele Păsărică a dat ordin să fie reținute în continuare fetele violate.

Regele Păsărică a dat ordin să fie capturați în continuare participanții la protestele din 7 aprilie.

Prințul cu Accent Dîmbovițean și Care Vrea Mereu să Sară a sugerat să fie amnistiați și polițiștii care au aplicat forța.

- Visul

Am fost reținută într-un bloc de locuit de la Botanica, la etajul șapte, împreună cu alte patru persoane. Trei bărbați foarte înalți și o femeie cu păr scurt, înaltă, siluetă athletică. Carceră. Multă mișcare în afara ei. Intră ofițerul pentru a verifica actele reținuților. Primul, roșcat, este olandez și eliberat imediat. Dintre toți, numai femeia va rămîne în arest. Eu cobor în grabă pe scările înguste, la etajul patru e adunată o mulțime de elevi răzvrățiți, care cer demisia domnului director. Domnul director (descumpănit) zîmbește pentru a nu-și pierde din fani. Elevii continuă mitingul. Conformiștii. Eu încerc să spun:

– Dacă îl demitem pe director acum, va veni un altul, tot comunist.

Nimeni nu mă aude. Cobor mai departe. Chiar în prag văd un bărbat de vreo 40 de ani (mort), aruncat de către o mașină de poliție. Mama mă afteaptă în mașină, intru, mergem pînă la cafeneaua din colț, unde fuma tata, care se

temea.

În ziare

„Marele jaf continuă! Numai pentru reparația unui etaj al președinției se vor cheltui 250 de mil. de lei din banii învățătorilor.

Devastarea clădirii Parlamentului continuă, iar distrugerile din 7 aprilie reprezintă 30% din opera de vandalizare a edificiului, susțin persoane care au acces dincolo de gardurile metalice care împrejmuesc Casa Deputaților.

Încă din zorii zilei de 8 aprilie, după măcelul polițiștilor, la Parlament veniseră deja muncitori pregătiți pentru a finisa planul tainic al Regelui Păsărică. Din simț patriotic, aceștia au strâns mai întâi mobila – cea distrusă, cea care putea fi reparată, dar și cea întregă –, au încărcat-o în camioane și au dus-o... undeva“ (Pavel Păduraru).

îndrăgostită de două ori în aceeași săptămână de viața mea.

Un membru al Parlamentului European, în cadrul dezbaterilor în urma cărora urma să fie semnată o rezoluție:

– În Moldova s-a realizat ceea ce nu a putut nimeni realiza de două mii de ani: să voteze morții. De câteva ori fiecare.

Parlamentul European a declarat alegerile corecte și i-a cerut Opoziției să înceteze boicotările. Opoziția și Guvernarea trebuie să intre într-un dialog constructiv. Hillary Clinton i-a trimis un billet doux Regelui Păsărică, în care își manifesta vădit îngrijorarea, ca răspuns la un alt billet doux, trimis de Păsărică lui son cher Obama.

Dar Regele Păsărică este un adevărat spărgător de inimi și a ignorat toate aceste manifestări de amor, păstrându-i fidelitate Împăratului Roșu. O, dragostea!

În cele din urmă, Regele Păsărică a anunțat relevarea misterului: Opoziția este condusă din umbră de forțe oculte, Albus Dumbledore, Nicholas Flamel și Doamna Elena. Inchiziția.

Încă visez. Dar la altceva.

Iată cum îl chema pe Iisus din Nazaret. Întoarcerea Fiului.

Marti 4 august 2009

Am diacritizat ieri și azi cu trudă și cu drag textul de mai sus. Cum să nu fie și cu-drag când copiii, nepoții, strănepoții noștri, în Universul Sovietic, în Imperiul Terorii stau pe două picioare, oameni buni - și mai și scriu!, vorba indignată a Securistului Universal - și adulții... Și adulții ce fac ei? Ce să facă: tremură. Dârdâie - ca așa-i adultul: dârdâicios. Nu chiar ca adultul din dreapta Prutului, acela nici nu prea există, vorba ardeleanului Manolescu - așa cum nu (prea) existaseră nici Manolescu, Pleșu, Liiceanu, Blandiana, Adameșteana, aceștia făceau-ce-nu-făceau

și o mai dădeau pe cultură, cea rezistentă - pe când basarabeții mei, adulți, totuși, se luaseră la trântă cu Ursul-Rusul, pentru - ei da: pentru limba română!

Uite-așa, cum mă vedeți, sunt mândru de cobasarabeni mei. Să-mi trăiască!

Miercuri 5 august 2009

Ceva mai puțin rău, astă-noapte. Poate-poate. Mai știi?

O cronică pierdută? Doar uitată? Am rugat-o pe Flori Bălănescu să mi-a identifice - a gasit: In NORDLITERA, în decembrie 2008. Și dacă o am cunoscut? Dacă o am chiar trecut în Jurnal? Păcatul meu: dacă da, atunci șterg. Dar asta nu-mi dezvăluie taina; cine mi-a trimis cronică fotocopiată?

Postat: Luni, decembrie 08 @ 09:39:43 EET
Adrian Dinu Rachieru

„Eu sunt gomista”
(Flori Stanescu)

PAUL GOMA - EXILUL FIZIC SI EXILUL LITERAR

Despre Paul Goma, cel condamnat la un „exil perpetuu” s-a scris abundent și, deseori, nedrept. Recent, ivit la editura Vreamea, volumul Dialog aduce în fața cititorilor o lungă discuție „sugrumată”, mijlocită de Internet (care, firește, va continua) între faimosul nostru dizident și „gomista” Flori Stanescu. Acest dialog internetic ridică, din start, o întrebare pe care o formulează răsucit chiar cea care l-a provocat: sunt, oare, femeile mai sensibile la subiectul Paul Goma? (v. pag. 55). Raspunsul pozitiv pare la îndemână; în afara op-ului semnalat au mai apărut câteva titluri sub semnături feminine. Sa amintim aici pe Mariana Sipos cu Destinul unui disident - Paul Goma la Universal Dalsi, în 2005 (plus un film TV) și, tot atunci, volumul Paul Goma - 70, la Criterion Publishing, aparținând Elivirei Iliescu.

Judecând superficial-psihanalitic, o observație se impune; spiritul maternal, protector s-a rasfrânt asupra unui brav erou (și el, vai, vulnerabil) într-un mediu istoric agresiv și opresiv. Încât, compensator, veghind la destinul unui însingurat, cel care (singurul!) s-a opus „pe fața” dictaturii ceausiste, astfel de reacții feminine încearcă să anihileze tentativele de discreditare, coborând cazul Goma (să recunoaștem, și cu largul concurs la împlicinatului) în balacareala cotidiană.

Născut în Mana-Orhei (2 octombrie 1935), Paul Goma debuta cu proza scurtă în Luceafarul barbist, spre sfârșitul anului 1966, sub un titlu dat de redacție (cumva premonitoriu): Când tace toba. Fiindcă „afurisitul de Goma”, de fibra contestatară, condamnăm ezitarile și lasitățile co-breslasilor s-a batut „cu forurile” și n-a tacut. Editorial, Camera de alături (EPL, 1968) ar marca debutul propriu-zis. După scurta exaltare din august, „puscarizatului” Goma, un „basarabean rata-

citor", un ins „în plus" în propria-i tara, haituit, cunoscând experienta solitudinii va scrie, împotrivindu-se castrarii memoriei. Va transforma în „fictiunile (sale) realiste" oglinda în instanta morala (devenind „oglundibil") si va condamna vehement delatiunea, exersarea vasalitatii, calomniile si vânzarile, delirul dictatorial. Or, „Gomita" n-a cedat. Va fi, asadar, izolat, evitat si, mai apoi, expulzat (1977), „bucurându-se" de solidaritatea lasa a confratilor. Si declansând un teribil scandal politic. Cazul Ostinato, carte în traducere germana lansata la Târgul de la Frankfurt (editura Suhrkamp, 1971) este prea bine cunoscut. Ascunzându-si scrisul de „seci" (cum marturiseste), trimitându-si manuscrisele peste hotare, transformând - fara voia sa - cartile ivite în ne-româneste în veritabile „delicte literare", condamnând - din interior - regimul, Goma reprezenta un simbol. Treptat, scriitorul a fost eclipsat de actiunile disidentului, opunându-se fatiș coabitarii cu sistemul opresiv al comunismului oriental. Si blamând - prin atitudini transante - inactiunea, tacerea si „tremuriciul" scriitorimii, celebrul nostru „asteptatorism", compromisiurile unui neam amnezic, tranzactional si, îndeosebi, reactiile elitei, incapabila de a se smulge din bratele „lasitatii majoritare". Ori de a sfida consemnul tacerii.

Cum iarasi se stie, în aprilie 1977, Goma a fost exclus din Uniunea Scriitorilor. Încât, pentru lumea scriitoriceasca, cazul Goma a devenit complexul Goma. Un marturisitor al istoriei netrucate, Paul Goma era, observa V. Podoaba, „indicatorul propriei noastre vinovatii". Evident, dupa '89, alibiurile intelighentiei noastre (rezistenta prin cultura) deveneau jenante pentru dilemioti; vecinatatea lui Goma era inconfortabila, „mastile eroice", înmultindu-se spectaculos, defilau în preajma si „detronarea" celui care luptase pe fata, îngropat acum în tacere ori calomniat, înjuriind vârtos, la rândul-i, pe toata lumea, functiona ca un comandament implicit, reducând meritele sale la publicizare (prin scandal politic), opera fiind lipsita, chipurile, de suport axiologic.

Dat „pe mâna exilului" (cum se laudase generalul Plesita), urmând a fi „halit", Goma s-a confruntat cu virusul suspiciunii si, desigur, cu „bratul (lung) al Revolutiei". Trimis sa-l lichideze, agentul securitatii Motu Haiducu s-a predat însa, lucrând în contraspionajul francez (D.S.T.). Iar Goma, torturat cu amenintarea cu moartea, s-a razbunat trimitându-i în neuitare prin depozitiile slae beletrizate. Ciclul autobiografic, reconstituind odiseea studentilor „ungaristi", ororile marca Gh. Enoiu ori ale pomenitului Plesita sub aceasta deviza a crescut: Goma „nu va va cruta de uitare"! În primii ani ai exilului, în neromâneste, e adevarat; în „haina straina", cum zice, privat de „ecouri". Dar si dupa seismul decembrist când produsele sale literare, puse eruptiv la îndemâna cititorului român nu s-au bucurat de „o abordare normala" (lucr. cit., p. 132), de vreme ce el era prizat, în multe comentarii, doar pe latura militantista, ca animator al Miscarii din 1977. Si taxat, în pofida „cantitatii de disperare" din proza „asa-ista", drept autor al unor scrieri „pisacioase". Încât nesciitorul-scandalagiu a fost, din nou, „carantinizat", îndeosebi de catre cei încondeiati cu verva pamfletara, Goma afirmând raspicat: „cine nu are memorie nu are dreptul la viitor".

„Exceptional poet al cruzimii", observa I. Negoitescu, întors din infern si mânat de nerabdarea „spunerii", într-un limbaj sacadat, strain de metaforita, Goma nu a rostit adevaruri „pe jumătate". Prudenta, auto-cenzura, limbajul esopic au facut epoca, alimentând - în decor totalitar - epidemia romanescă a „obsedantului deceniu". Or, Goma s-a rostit „cu toata gura", corectând proza „de curaj" într-o vreme în care productia romanescă, platind, totusi, tribut infectiei ideologice era, realmente, mai aproape de adevarul documentaristic. Constatând, de pilda, ca „despre Pitesti se tace", semnatarul volumului *Le Tremblement des hommes* (editat de Seuil, în 1979) si la *Humanitas*, în românește (*Culoarea curcubeului*, 1990), imediat retras, Goma si-a asumat datoria de a scrie, stiind ca „nu poti scrie doar cu talent". „Pitestizarea" scriitorilor se manifesta si prin simptomul „întrecenzurii"; neo-intelectualii / „culturrezististii" fluturau stindardul rezistentei estetice asumându-si / arogându-si un nimb eroic.

Repus în circulatie, „recuperat" în avalansa, suportând - credem - o receptare excesiv politizata, Goma si-a încheiat, astfel, exilul literar. Cartile sale, cu accent autobiografic, vadesc o memorie prodigioasa si dezvoltata luxuriant oralitatea. „Respectul pios" (chiar daca încalcat), cerut - de unele voci - pentru opozant, nu trebuie transferat - fara examen critic - scriitorului. Suspectat de a fi exploatat scandalul politic, vinovat, asadar, de seductie publicitara, prozatorul Goma dovedeste - crede Vasile Baghiu - si „excelenta literara". Altii, dimpotriva, considera ca, tinut lunga vreme „sub obroc", beneficiind de aura disidentei, scriitorul a fost umflat valoric. Oricum, contondentul Goma, punându-ne oglinda în fata inconforteaza; el ne arata cum nu suntem si, firesc, diatribele lansate cu îndârjire veninoasa i-au pus în cap „scriitorici-me". Contemporani ignari, elitarzii, „literatorii carpatini" s-au iritat în numele etichetologiei. Goma a fost supus antisemitizarii, „smântani-meia României" s-a dezlantuit si „otraviciosul" autor, provocat, a devenit, iute, incontrollabil (apud Monica Lovinescu). Folosind un limbaj violent, divulgând indiscretii, collectionând amanunte picante si jenante, Goma face figura unui „demolator", ruinând pe banda rulanta, prin portretizari negativiste, în aqua-forte, numeroase prestigii. Holocaustologiei, editorii „ticalosi" sunt pusi la zid printr-o inclementa nevindecabila, hranita de excese temperamentale si pusee umorale. În replica, daca nu va fi înconjurat de o „tacere mortifera", scriitorul risca a fi taxat, cu un diagnostic reluat, drept un veleitar lipsit de talent; si suspectat ca ar acuza un nefondat „delir de persecutie". Goma, dupa noi, sufera însa de un deficit de generozitate; „excesul care deranjeaza" (cf. O. Simonca) nu vine nicidecum din aceasta directie.

Un mare auditiv, narând istoria traita sub interdictia de a uita, cu experienta detentiei si a socurilor unei existente care își exorcizeaza amintirile, Goma doreste sa înregistreze totul. El se vrea un „dezvaluitor", încât literatura sa, nutrita de o memorie fabuloasa, porneste de la document. Spirit justitiar, incomod, incisiv-radical, blamând ipocrizia breslasilor si culpa colectiva în care ne-am balacit, Goma - trecut prin supliciile izolarii - stie ca „a fi scriitor înseamna a nu minti". Încât gro-

zaviile epocii trec, cu severitate si sinceritate, în cartile sale, dorite a fi o „cripta transparenta”. Chiar detentia pare / poate fi o „binevenita” documentare, prozatorul înregistrând cu minutie toate detaliile. Si livrându-le, apoi, febricitant, într-un nemilos rechizitoriu, dezvaluind indignat violentele universului concentrationar, dezastrul moral, absentia revoltei civice.

Dar prozatorul Goma, captiv al memoriei, refuzând sa taca stie ca Istoria se scrie „cu pana”. Nu pare capabil sa paraseasca tarcul biografic, cum cred unii? O biografie care, ciudat, pare „oprita” la borna 1977 si care, „epuizându-se”, a provocat spaima unor comentatori, îngrijorati ca epicul secretat, redundant pe alocuri, sub imperativ etic, de „scoica resentimentara” (cf. Marta Petreu) ar proba tocmai lipsa de imaginatie a controversatului autor. Dar la Goma exista nu doar cosmarescul univers concentrationar, golit de metafizica ci si un „dincolo de dincolo”, vadind - chiar strain fiind de elanuri celeste - pe temeiul regresivitatii amniotice o recuperare paradisiaca, reverii diurne, impulsul „fantasmarii”. Totul însa pe temelia traitului, sa recunoastem. În fond, copilăria basarabeana, aflând în rusismul calidor (v. Din calidor) un „punct de observatie” (pridvorul - simbol întretinând sentimentul de siguranta) ori Arta refugii, discutând soarta „basarabetilor”, încercând, sub tavalugul Istoriei, a trece „râul blastamat” (Prutul, bineînțelese) probeaza ca radicalismul sau vindicativ ramâne egal cu sine; si ca narcisiacul Goma, intransigent, /culpabilizator, cunoscut ca un „cal breaz” si, negresit, ca autor liber, sfidând conjuncturile, se raporteaza mereu la sine. Într-o vreme a uzurparii simbolurilor, reconsiderarea lui Goma se impune. „Oribil”, zicea Monica Lovinescu (în faza post-Goma) ori, dimpotriva, un reper istoric si moral? „Un Soljenitân român?” (v. Literatura si arta, nr. 48/28 noiembrie 1991, p. 1) ori un feroce antisemit, cu „onoarea pierduta”, cum ne asigura Mihai Dinu Gheorghiu? În fine, un vanitos încrâncenat, ruinându-si capitalul moral prin sarcasmul parisian revarsat „nediferentiat” sau un dezamagit, blamând gena etnica si ticalosirea semenilor? Cele trei volume ale Jurnalului tiparit la Nemira dovedesc, credea Alex Stefanescu, „o selectie tendentioasa” si transforma statuia lui Goma într-un „morman de moloz”. Sa nu uitam însa ca foiesc si gomafobii lansând cu harnicie bârfeme mistificante, urmând o directiva oculta: „decizia de a-l tacea pe Goma, de a-l inexista” (cum citim în interviul-carte). Si cum crede, neclintit, excedatul si suspiciosul Goma, vazut de unii drept un disident deghizat, narând, într-o opera esteticeste debila, despre gulagul bastinas.

Explozia depozitionala a primilor ani postdecembristi a încurajat eruptiv memorialistica. Fie, s-a observat, pe linia unor iluminari îndurătoare si izbavitoare, a experientei mistice si cristificarii, a muceniciei întorcându-si „inima de la rau”; fie, dimpotriva, pe directia unei suferinte masochiste, pornind de la cruditătea scenelor penitenciare, tutelata de pilda si notorietatea lui Goma. Lunga sa retrospectie dovedeste (spun cârcotasii, fara a gresi prea mult) apetit digresiv, ostentativitate, mahalagism. Si, uneori, chiar o memorie deficitara, colportând informatii si falsând. Oricum, „e ceva paradoxal feminin” în proza sa,

observa Marian Popa în Istoria sa „de azi pe mâine” (vol. II, p. 730), debordând de palavrageala vervoasa și propunând, totuși, izbutite personaje feminine. În chip concludiv vom nota ca, până la urma, „beneficiar” al incredibilei sanse istorice (rasturnarea comunismului), acest „mic Soljenitân român” (cf. M. Popa), mereu în așteptarea ipoteticului cititor român chiar a avut parte de aceasta râvnită întâlnire. E drept, sub bruiajul „barbariei interpretării”, partitura sustinută cu aplomb din toate direcțiile și sprijinită masiv de Goma însuși.”

Sâmbătă 8 august 2009

Toată ziua de ieri, 7 august ne-a fost ocupată de aniversarea căsătoriei noastre. Ne-am întrefelicitat, ne-am întrepupat cât într-un an întreg. Filip, stingher, nu știa cum să participe și el, însă băiat deștept, se menținea într-o tăcere neutrală (dacă el nici nu exista pe vremea aceea...)

Mi-a trimis Flori Bălănescu “bibliografie”: Romoșan. M-a lăsat de lemn. Nu m-a interesat niciodată individul, am rezistat celor vreo două autoinvitații - la noi (la Paris, se înțelege), în urmă cu vreo 25 ani. Ce cred eu despre el: fără importanță. Că va fi fost turnătorul lui Negoșescu? După durerea cu care mi l-a povestit Nego: da. Însă cu un bemol: ce era să declare, bietul, strânsul de coaie de bestiile securiste? Că cei despre care i se cereau “informații” erau devotați partidului și guvernului?

Cât despre compasiunea față de o victimă a securității, eu trag mai degrabă înspre Caraion - “monstrul” - decât în direcția lui Romoșică-Romoșel. Ce să fac: am și eu preferințe...

Băsescu s-a dovedit a fi cel “zugerăvit” de mine, la mânia, în timpul tăcerii sale (înalt politice!) în timpul masacrării basarabenilor de către voroneniști. Ba mai rău: s-a dovedit că acum doi ani și el, Băsescu îi dăduse lui Voronin un ajutor frățescovietic, în alegeri (răsplătit cu câteva sute de butelii de vin basarabean, din cel duuuulce), iar acum și-a pus poalele în cap, curvă bețivă, recunoscând Pactul Hitler-Stalin. Și râzînd, altfel n-ar fi avut chichirez.

Aflu cu mare întârziere: biata Gabriela Adameșteanu, fusese debarcată de la cârma 22-ului de însuși Liiceanu, pentru o “gravă greșală”... în legătură cu statuia lui Noica Imaculatul, comisă cică de alt prieten-bun al meu: Marino... S-ar putea să greșesc, atunci nu eram la-zi cu certurile-întru ale intelectualilor curați ai acestei murdare nații, fiind colonizat cu manevrele manoleștilor de a-și face o carieră pe spinarea mea...

Mă întreb azi, când e prea târziu - au trecut șase ani de la Marea Încleștare de la GDS - dacă luminata Gabriela se va fi gândit măcar două secunde la răul făcut, la comanda lui Liiceanu - în complicitate, (avîndu-l paj păstrător al Țucalului De Aur pe vițelul bolnav de gălci Gabriel Andreescu), mie, în campania de izolare, de carantinizare, de inexistențizare a mea... Sub umbrela tutelară (sic) a Monicăi Lovinescu.

«Ce, eș' copil?» se va fi apărut de o astfel de acuzare Țața Vica Adameșteanu.

Întrebările Anei:

«Cum a fost pedepsită Gabriela noastră pentru “greșeală”? A fost dată afară și din casă? A fost arestată? I s-a interzis să publice până și notițe literare? A fost alungată și din țară?»

Ce întrebări stupide, ierte-mi-le nevasta de la mine.

Am căutat cu Google, am găsit următoarele:

“Revista 22 din 15-21 iunie 2003 [2003?, *cu ce eram ocupat atunci, în toiul aceste uriașe tragedii naționale? n. m.*] gazduiește o polemica declansata de titlul unui episod din serialul Cultura romana între nationalism si comunism de Mircea Martin: Noica – un guru al ceausismului? Protagonistii polemicii sint: Gabriel Liiceanu, care-si exprima pe aceasta cale indignarea fata de politica redactionala a revistei, si Gabriela Adamesteanu, care-i raspunde calm, dar ferm intr-un text alaturat. Judecind dupa „armele“ folosite in acest epistolar polemic, ne aflam in fata unor divergente si incompatibilitati de fond, pentru care titlul in cauza a servit drept pretext si revelator. Redam in continuare citeva extrase din textul lui Gabriel Liiceanu (Un titlu care vinde o revista): „De ce spuneam ca socotesc un asemenea titlu, merit «sa vinda revista», profund neonest? Pentru ca, in esenta lui, el cultiva ambiguitatea. El afirma intrebind, dar pastrindu-si in subsidiar rezerva negatiei“; „Gabriela, iti vorbesc ca unul care a cunoscut aceasta tehnica a minjirii excrementiale pe pielea lui. Fascismul domnului Liiceanu? suna titlul, intins mare, pe doua pagini de ziar, in urma cu citiva ani. «O, nu, nu de asa ceva este vorba in cazul dlui Liiceanu», aflam daca aveam rabdarea sa citim cele citeva zeci de coloane acoperite cu propozitii chinuite si care, in fapt, dadeau tonul unei campanii de denigrare bine ticluite“; „E vorba de fapt de o alunecare de la «guru in vremea ceausismului» la «guru al ceausismului». Faptul ca alunecarea este facuta din ignoranta (fiind un paralogism), in care caz ea nu ascunde decit prostia celui care a facut-o, sau ca s-a produs cu buna stiinta (fiind un sofism), in care caz ascunde o mirsavie – nu are, din punct de vedere al rezultatului, nici cea mai mica importanta“; „«Compromisurile» lui sale lui Noica – n. red.t erau momente ale unei strategii de supravietuire culturala menite sa perpetueze un anumit potential spiritual al natiei“; „Mi-ar fi placut, Gabriela draga, sa nu

tragi revista 22, prin titlul acela nefericit, in directia in care se merge cu turma“.

Si citeva fragmente din scrisoarea de răspuns a Gabrielei Adameșteanu, al cărei titlu – “Dincolo de Paltinis” – nu e mai puțin semnificativ:

„Recunostinta, lealitatea, admiratia sint, mai ales azi, calitati rare. [...] Exista insa [...] un exces care te aduce in fata acelui risc intelectual pe care l-ai denumit, cu o expresie atat de fericita, «incremenirea in proiect»“; „...aceasta scrisoare deschisa care da drumul unor nemulțumiri reprimite si le expediază, gresit, pe adresa noastră. Lealitatea excesiva de discipol ar putea explica derapajele acestui text al tau, in care de fapt raspunzi, cu intirziere, (si) unor alte articole legate de C. Noica sau de tine“; „Tu, Gabriel Liiceanu, iti incepi textul ca un narator omniscient: prezinti alegerea mea ca si cind mi-ai sti exact motivatia, discutiile noastre de redactie etc. Ei bine, te asigur ca nu a fost asa“; „Regret ca vehementa nejustificata a tonului tau m-a silit sa vin cu argumente ce pot parea, mai ales in ochii numerosilor admiratori ai lui Noica, drept denigratoare. Mai ales ca marele tau atasament fata de C. Noica se intilneste in cazul meu nu cu pornirea contrara, ci cu indiferenta intelectuala“; „De ce tocmai (sau numai) revista 22 nu trebuia sa isi permita o discutie onesta pe aceasta tema? Discutam cedarile lui Vianu si Ralea, marile pacate ale lui Calinescu si Arghezi, excesele nationaliste ale lui Eminescu si altele, dar cind e vorba de Noica, ocolim cu piosenie. De ce?“; „Mi-ar fi placut, draga Gabriel, sa iti dai seama singur ca ai, de la inceput pina la sfirsit, in acest text, un ton nepotrivit (de superioritate augusta) in felul cum ni te adresezi. [...] Nu impartasesc deloc sentimentul tau de ostilitate-dispret fata de «turma» (un cuvint care nu figureaza in vocabularul meu cu sensul lui figurat), nici obsesia unicitatii. Si mi-ar fi placut, draga Gabriel, sa nu aluneci atat de mult in demonstratia ta incit sa asociezi numele meu cu o (oricit de) vaga aluzie la «prostie» sau «mirsavie»“; „Dupa parerea mea, noi, cei din generatia noastră, dar si cei din generatiile urmatoare, am trait suficient de mult timp in izolare si intr-o lume creata artificial in minte (felul trist, chiar ridicol, in care imaginam Europa dupa carti de acum o jumatate de secol, fara contact cu limbile vorbite etc.). Mi se pare de aceea tot mai imperios necesar sa evaluam istoria noastră recenta, fara sa ingropam intrebarile dificile – fie ele si nedrepte“; „Noica (mi se pare) a luat de mai multe ori trenul istoriei in sens gresit, si de aceea a recomandat elevilor lui, pe cit posibil, sa il evite. [...] pina nu vei intelege acest punct voalat al vietii lui C. Noica (fuga de istorie), vei sti in continuare multe despre el, dar nu vei lamuri convingator acel nucleu esential, de care (poate) se leaga o parte din gesticulatia sa publica. S-ar putea sa nu vezi niciodata aceste lucruri, s-ar putea sa nu iesi din Paltinis niciodata. Pentru ca fiii spirituali nu pot da decit o marturie, oricit ar fi ea de importanta. Iar vietii si perso-

nalitati chiar mai puțin complicate decit ale lui Noica au nevoie, pentru a fi intelese, de ceva mai mult decit de o unica perspectiva“.

Politicos, civilizată - și mai cu seamă drăgît răspuns (fac urticarie auzind-citind cum se ‘drăgesc aceși ‘telectuali). Nu tot așa au fost “răspunsurile” mie adresate. Fiindcă îndelicata Gabrielă posedă o altă “față”, în traducere: curul. Brutală, puturoasă, trivială, mincinoasă, pusă la treabă atunci când... nu-mi publica drept(urile)-la-răspuns. Probabil aflase - de la Monica Lovinescu - vestea că eu nu mai existez, deci poate căpăta bilet de voie să aibe curajul de a-l ataca pe decedat...

Duminică 9 august 2009

Am mai aflat o măgărie de-a Gabrielei Adameșteanu - din revista *Cronica*, sub semnătura lui Iovănel:

În 1985, când Marius Robescu ne-a vizitat la Paris (și după câteva luni a și murit) eu, printre altele, l-am întrebat dacă a adus vreun exemplar din **Dimineața**... Gabrielei - știam că pacinic coabitează ei doi. Mi-a răspuns pasabil agasat că nu - și l-am lăsat în pace.

Abia acum aflu că Marius scria și proză. Și că moartea l-a surprins cu un roman neterminat (**Trunchiul și așchia**). Roman de care se știa în grupul lor, probabil autorul citise prietenilor ceva, ori dăduse la citit, cum se obișnuia. Or, după dispariția lui Marius, cei care cunoșteau “taina” i-au cerut Gabrielei Adameșteanu, fie să încerce să editeze romanul, așa, neterminat cum era, fie să-l încredințeze altcuiva, interesat.

Ei bine, Adameșteanca nu a l-a editat și nu l-a încredințat imănuî dintre interesații de proza lui Robescu. Decât acum doi-trei ani, ceea ce însumează o întârziere de două decenii.

Cunoscînd pe proprie piele involuția Adameșteancăi, presupun că nu a lăsat din mână manuscrisul romanului lui Robescu până când a socotit ea că... nu va face concurență prozei sale (ce prostie, ce gândire provincialistă: cum să concureze un produs literar alt produs literar al altui autor?). Ce să mai spun de micimea de suflet al unui scriitor - bun, ca țoapa adameștească!

Comentatorii prozei lui Marius spun că, așa, neterminată cartea este foarte bună. Ar fi avut însă nevoie de un... redactor de carte, ceea ce Adameșteanca chiar era. Însă ea nu a mișcat un deget pentru colegul ei, pentru prietenul ei, pentru amantul ei. Manuscrisul a rămas... uitat, până când nu a mai putut să o concureze - deși, ce mentalitate de țată vicleană, rapace - și,

totuși, proastă, de rage: cum putea să o concureze pe ea, în viață, manuscrisul neterminat al unui dispărut și neredactat-necorectat? Prin reproș de dincolo de mormânt?

Am înțeles că **Trunchiul...** a apărut acum un an sau doi, în “redactarea” (neglijento-inexistentă) a Iolande Malamen - ea fiind o transcriitoare de interviuri înregistrate, probabil însăși avînd nevoie de un redactor de meserie.

Virgil Mazilescu a murit în 1984, cu un an înainte lui Marius Robescu. Dar chiar de ar fi trăit, ce ar fi putut face, pentru prietenul său? El însuși era scufundat până la nări în alcool și până la sprincene în “Rodica” - am pus-o între ghilimele pe această lipitoare - în franceză este numită: *sangsue, suge-sânge* - care l-a supt pe Mazilescu de viață, ca răsplată (pentru sacrificiul de a sta pe celălalt scaun când Virgil bea) de-un apartament din împrumuturi de la Fond. Piază-rea (a avut un rol tulbure, murdar, neexplicat până azi și în moartea lui Marin Preda, la Mogoșoaia), devenită Rodica Palade, mă rog frumos.

Iată că nu toate femeile sunt faste.

Iar cele două țoape absolute Adameșteanu și Palade - de-a dreptul nefaste.

Luni 10 august 2009

O altă zi de luni. Va trebui s-o tratez și pe dânsa (așa!) cu deferența primei. Așa voi face.

Basarabencele mele: Violeta îmi dă vești învio...letoare de la Chișinău (sosite prin prieteni de încredere): atmosfera, vorba celuia s-a schimbat “la noi, la Moldova”: oamenii nu mai vor să fugă oriunde, încotrova, numai ca să scape de oprinare, de comprimare, de sărăcie; cică au motive să spere într-o schimbare-mare.

Să deie Domnul. Dacă se va adevăra speranța - și dacă mai am zile - voi cere cetățenia... moldovenească și mă voi duce “în ospetie, la mine-acas”.

Rodica Drăgan: la Dublin se va fi fâțâit “în talie”, vorba românului, ca pe la ei la Marsilia; și a răcit zdravăn. I-am recomandat leacul clasic: irlandezul whisky (așa se va fi grafiind?), fiert, iar de ieșit în stradă numai cu paltonul cu guleraș de blană și cu pâslari - ca pi la noi, pi la Moldova...

Mi-a trimis Flori Bălănescu două texte de pe blogul lui Tudoran. Din păcate am avut dreptate cu “prietenul Dorin”: el apără, nu adevărul, nu morala, ci “cauza prieteniei contractată ca la noi”: sare în apărarea unui jeg absolut ca Mihăieș - atacat de nu

știu cine pentru că... își schimbase orientarea atacurilor; mai ieri anti-Băsescu, azi pro-Băsescu (pentru sfântul motiv că primise bani pentru... convingerea-i sinceră, o subvenție, explică un forumist taina adevărului la co-bănățeanul tudoranic). Iar mie mi-a sunat cunoscută “argumentația” dorină: este taman cea servită mie, în legătură cu prietenii săi de atunci, din 1998 (și, probabil, de acum) Manolescu, C.T. Popescu, E. Simion - drept care bine am făcut că am rupt prietenia cu prietenul Tudoran. N-ar fi de mirare să aflăm azi-mâine că poetul cu același nume a publicat un volum la editura Fundației Securiste Cândia, devenită Securista Buzuria, acum patapievicista Bășesckia - după modelul **Kakistrokrației**, editată la Chișinău în condiții inuman de luxoase pentru amărății mei basarabeți. În paranteză: cu ce obraz mai apare Tudoran în public, moralizînd imoralitatea vieții din România, el care a acceptat - cât a acceptat: o săptămână? două (chiar de ar fi fost o singură zi, tot nu ar fi scăpat nemaculat)?, de a fi consili-erul monstrului Voiculescu-“Felix”? Căci pentru de ce a acceptat el cinstea-de-onoare? Căci iată pentru că de ce, a explicat (cu mâna lui): Pentru căci, în adolescență, jucase hokey cu Voiculescu! Să nu-l pui la Colțul Gânditorilor Moralnici (pe Tudoran, firește, nu pe securistul “Felix”, el fiind de mult acolo)?

Aflu abia acum: Stockhausen, mort în 2007, fusese, nu doar orfan de război, ca sute de mii de copii germani, tatăl murindu-i pe front dar și orfan de mamă, dintr-un motiv atroce: femeia, depresivă, fusese euthanaziată, potrivit programului nazist de eugenie. Nu-mi pun întrebări proaste, de genul: «Din cauza aceasta a fost el genial»? , ci rămân le neîntrebările de până acum.

Înainte de a ajunge, în 1972, în Germania, cunoșteam binișor muzica lui Stockhausen: din discuțiile cu Anatol Vieru - în fapt: monologuri ale lui fuseseră; apoi eram în relații amicale cu Sever Tipei, cu Radu Stan, cu Iancu Dumitrescu - prin pagina muzicală pe care o conduceam la *România literară*; apoi prin vizitele, o, cât de interesate!, făcute la Biblioteca Centrală (Casele Brătianu), unde ascultam discuri și înregistrări pe bandă de magnetofon. Așa că atunci - în 1972 - când ajunsesem la Frankfurt/Main - printre alte vești bune, o promisem și pe aceasta: Karlheinz Stockhausen în persoană (era atunci în culmea celebrității), informat că la Suhrkamp Verlag apăruse o carte tradusă din românește (**Ostinato**), în care autorul vorbea despre muzică, nu ca un muzician, ci ca un... literat despre simultaneizarea muzicii, se arătase interesat, mai ales că știa câte ceva din scandalul din anul precedent, la Târgul de Carte și aflase că autorul va veni în curând în Germania.

Cum am primit eu această veste? Incredul și... cu teamă: ce și cum aș fi putut dialoga cu faimosul Stockhausen, eu care eram doar un urechist în materie de muzică? Soarta a făcut ca el nu a mai dat semne de viață, Suhrkamp nu-l mai găsea la telefon, iar eu am răsuflet ușurat că scăpasem de o povară...

Ovidiu Creangă îmi trimite:

Calvarul inocenților

autor: Vasile SOARE, ambasadorul României în Kazahstan

Etapele deportărilor comuniste

După cum se cunoaște, Pactul Ribbentrop-Molotov, semnat la 23 august 1939, a avut consecințe tragice pentru populația românească din Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herța și sudul Basarabiei. Anexarea la URSS, la 28 iunie 1940, a acestor provincii românești a fost urmată de măsuri represive și de deznaționalizare a românilor basarabeni și bucovineni de către regimul stalinist – deportări în masă și trimiteri la muncă forțată în Siberia și Kazahstan în anii '40-'50 a zeci de mii de persoane, de unde unele nu s-au întors nici până astăzi.

Deportarea din 12-13 iunie 1941 – 29.839 de persoane

Potrivit datelor de arhivă, în acea noapte, din Basarabia și nordul Bucovinei au fost ridicate de la casele lor 29.839 de persoane, dintre care 5.479 au fost arestate («membri ai organizațiilor contrarevoluționare și alte elemente antisovietice») și 24.360 au fost deportate. Din acest total, doar din RSS Moldovenească au fost ridicate 18.392 persoane — 4507 «capi de familie» arestați (4342 din considerente politice și 165 cu dosare penale) și 13.885 persoane deportate. În gările de unde au fost transportați, cei arestați au fost separați de familii și încărcăți în eșaloane speciale.

Ulterior, ajunși în lagăre, aceștia au fost supuși unor represiuni dure, mulți fiind condamnați la pedeapsa capitală pentru «activitate antisovietică». Deportarea din Basarabia și Bucovina s-a făcut cu vagoane de vite în Siberia și Kazahstan (pentru Chișinău au fost repartizate 1.315 vagoane, iar pentru Cernăuți 340 vagoane).

Un raport din octombrie 1941 arată că în GULAG, la acea dată, «din RSS Moldovenească se află 22.648 de persoane, în colonii din RSS Kazahă (9.954 pers.), RASS Komi (352), regiunile Omsk (6.085 persoane, dispersate în 41 de raioane), Novosibirsk (5.787) și Krasnoiarsk (470)». Românii deportați din Bucovina au fost incluși în statistică ca provenind din regiunile din vestul Ucrainei. În Kazahstan, deportații români basarabeni au fost repartizați în colonii din regiunile Aktubinsk (6.195), Kzîl-Orda (1.024) și Kazahstanul de Sud (2.735). Personal, am întâlnit în ultimii ani mai multe persoane originare din Basarabia care au fost deportate în Kazahstan în 12-13 iunie 1941. Astăzi, acestea trăiesc în regiunile Aktubinsk, Karaganda, Akmola, Jambul, Kzîl-Orda, păstrându-și limba, tradițiile și obiceiurile. Însă urmașii acelor români basarabeni, de vârstă sub 40 de ani, deja nu mai

vorbesc românește, cunosc vag evenimentele anilor '40 și cum au ajuns părinții și bunicii lor în Kazahstan.

Deportarea din 6-7 iulie 1949 – 35.796 persoane

Deportarea de la 6-7 iulie 1949 (operațiune denumită conspirativ «IUG»/”Sud”) s-a făcut în urma Hotărârii Biroului Politic al CC al PC al URSS Nr. 1290-467cc din 6 aprilie 1949 «Cu privire la deportarea de pe teritoriul RSS Moldovenească a chiaburilor, foștilor moșieri, marilor comercianți, complicilor ocupanților germani, persoanelor care au colaborat cu organele poliției germane și românești, a membrilor partidelor politice, a gardiștilor albi, membrilor sectelor ilegale, cât și a familiilor tuturor categoriilor enumerate mai sus».

Hotărârea, care prevedea «deportarea în Kazahstan, Asia Centrală și Siberia a 11.280 de familii cu 40.850 de oameni», era însoțită de un act adițional în care se specifica decizia Guvernului Sovietic ca «deportarea categoriilor menționate să se facă pe vecie», operațiunea să înceapă pe 6 iulie 1949, ora 02:00, și să se încheie pe 7 iulie 1949, ora 20:00. Documente de arhiva indică participarea la desfășurarea acestei operațiuni a 4.496 de «lucrători operativi» ai Ministerului Securității de Stat al URSS, inclusiv aduși din alte republici, 13.774 ofițeri și soldați și a 4.705 activiști de partid din RSS Moldova. Au fost mobilizate 4.069 autovehicule pentru asigurarea transportului intern al celor ce au fost ridicați și au fost pregătite 30 de eșaloane, respectiv, 1.573 de vagoane de vite în care românii basarabeni deportați au fost transportați în Siberia (ținutul Altai, regiunile Kurgan, Tiumen și Tomsk) și RSS Kazah? (regiunile Aktubinsk, Kazahstanul de Sud și Jambul).

În fapt, au fost deportate 11.293 de familii — 35.796 persoane, din care 9.864 bărbați, 14.033 femei și 11.889 copii. 7.620 de familii au fost considerate «chiaburi», iar celelalte acuzate de «colaborare cu fasciștii», de «apartenență la partidele burgheze românești sau la secte religioase ilegale». De notat că acestor «deportați pe vecie» li s-au confiscat averile și li s-a interzis să-și ia cu ei bunuri materiale.

Deportarea de la 1 aprilie 1951 – 2.617 persoane

Operațiunea s-a numit conspirativ «SEVER»/”Nord” și a fost pusă în aplicare în baza aceleiași Hotărâri a Consiliului de Miniștri al URSS Nr. 1290-467cc din 6 aprilie 1949 și Hotărârii Consiliului de Miniștri al URSS nr.667-339cc din 3 martie 1951, care prevedea «deportarea de pe teritoriul RSS Moldovenească a membrilor sectei ilegale antisovietice a iehoviștilor și membrilor familiilor acestora, în total 5.917 persoane». Acțiunea a început la ora 04:00 și s-a încheiat la ora 20:00 în aceeași zi. Au fost arestate și deportate în Siberia (regiunea Kurgan) 723 de familii, respectiv, 2.617 persoane (808 bărbați, 967 femei și 842 copii), în special acuzate de apartenență la secta religioasă «Martorii lui Iehova».

La această operațiune au participat 546 de «lucrători operativi» ai Securității, 1.127 ofițeri și soldați din Ministerul Securității, 275 ofițeri și soldați de miliție și 750 de persoane din cadrul organelor sovietice de partid din RSS Moldovenească. Deportarea s-a făcut în două eșaloa-

ne, cu vagoanele care au ajuns la destinație la 13-14 aprilie 1951. Pe drum s-au născut câțiva copii și au murit câteva persoane bolnave.

Un raport al Ministerului de Interne al URSS din 1956 arată că iehoviștii din Moldova, împreună cu cei din republicile baltice și regiunile din vestul Ucrainei și Belarusiei erau în număr de 7.449 deportați în regiunile Tomsk, Krasnoiarsk și Irkutsk din Siberia.

Am cunoscut mai mulți români basarabeni deportați în iulie 1949 și aprilie 1951 în Siberia și Kazahstan pe motiv de apartenență la secta religioasă «Martorii lui Iehova», care astăzi locuiesc compact în localități din apropierea fostei capitale a Kazahstanului, Alma-Ata, și apropierea capitalei Kârgâzstanului, Bișkek. Aceștia mi-au relatat că, în anii '60, când au vrut să se întoarcă în Basarabia, li s-a interzis și au fost obligați să semneze documente că nu au pretenții la recuperarea averilor pe care le-au lăsat când au fost deportați. De notat că aceste comunități (persoanele în vârstă), prin religie și-au păstrat limba română (în grai moldovenesc), obiceiurile și tradițiile populare.

Deportările nu s-au oprit în 1951

La 6 octombrie 1952, secretarul general al Partidului Comunist din RSS Moldovenească, Leonid Brejnev, se adresează Comitetului Central al Partidului de la Moscova cu «rugămintea» să fie deportate din Basarabia alte «elemente antisovietice», care au rămas nestrămutate în operațiunile din 6-7 iulie 1949 și 1 aprilie 1951. Potrivit lui Brejnev, «în prezent, pe teritoriul Moldovei sunt 3.117 persoane care s-au sustras de la strămutare în 1949: 735 familii de chiaburi însumând 2.382 persoane fii 735 de chiaburi rămași singuri, ale căror familii au fost strămutate și se află în colonii». Nu-i dau liniște lui Brejnev nici credincioșii de altă religie: «...În prezent, în raioanele limitrofe ale orașului Bălți, sunt identificate încă 850 familii de sectanți iehoviști – 1.700 persoane, precum și 400 familii de adepți ai sectelor inochentiștilor, arhangheliștilor, sâmbotiștilor, cincizeciștilor și adventist-reformiștilor, în total 1.100 de persoane».

Deși nu avem date concrete, se poate presupune că rugămintea lui Brejnev nu a fost refuzată. Un proiect «strict secret» de Hotărâre a președintelui Consiliului de Miniștri al URSS «Cu privire la strămutarea suplimentară de pe teritoriul RSS Moldovenească a chiaburilor, adepților sectelor ilegale ale iehoviștilor, inochentiștilor, arhangheliștilor, sâmbotiștilor, cincizeciștilor adventist-reformiștilor și membrilor lor de familie» prevedea deportarea a 5.917 de persoane în aprilie 1953 în regiunea Kurgan din Siberia și RSS Kazahă, în conformitate cu Hotărârile Consiliului de Miniștri al URSS nr.1290-467cc din 6 aprilie 1949 și nr.667-339cc din 3 martie 1951.

Recrutările forțate pentru muncă în URSS

În timpul regimului sovietic, în special al celui stalinist, RSS Moldovenească și regiunea Bucovinei de Nord au fost surse de forță de muncă gratuită pentru marile obiective industriale, zăcămintele petroliere, minele de cărbuni și alte resurse naturale, industria lemnului etc. din întreaga Uniune Sovietică. Există documente care arată că, imediat după anexarea la 28 iunie 1940 a Basarabiei, din această regiune au

fost recrutate și trimise la muncă forțată în întreaga Uniune Sovietică mii de persoane.

Prin Hotărârea nr.39 din 9 august 1940, Consiliul Economic al Guvernului URSS a dispus «recrutarea în localitățile rurale ale Basarabiei a 20 de mii de muncitori», iar la 28 august 1940 conducerii Chișinăului i s-au cerut «recrutări suplimentare în județele RSS Moldovenești». Rezultatul — până la 29 noiembrie 1940, din Basarabia organele sovietice au recrutat și trimis în diverse regiuni industriale ale URSS, inclusiv în Kazahstan, în bazinul carbonifer Karaganda, cca 56 mii de persoane de origine română. În locul lor, au fost aduși în Basarabia 13 mii de ofițeri NKVD și de armată, învățători din Ucraina, Rusia, Belarus, care au predat limba rusă obligatorie timp de un an. Acesta a fost începutul deznaționalizării provinciilor românești ocupate. Unele surse indică faptul că, între anii 1948-1960, 196 mii de basarabeni au fost recrutați și trimiși la muncă pe șantierele sovietice.

Operațiunea „Deștelenirea”

Trimiterile la lucrările de deștelenire a stepelor Kazahstanului au fost demarate de Nikita Hrușciiov în 1956. Astăzi, în Kazahstan trăiesc mulți români basarabeni care în anii ‘50-‘60 au fost aduși la «lucrările epocale ale regimului Hrușciiov» de deștelenire a stepelor din nordul Kazahstanului și transformare a acestora în terenuri agricole (în regiunile Kustanai și Pavlodar — peste 3.000 de persoane în fiecare, în regiunile Akmola și Aktubinsk — peste 2.000 de persoane în fiecare). Aceștia povestesc cât de căutați erau țăranii, mecanizatorii și tractoriștii din RSS Moldovenească. Săptămânal, din Chișinău zburau spre Kazahstan avioane pline cu agricultori și tractoriști moldoveni. Condițiile în care erau primiți aceștia la început, în anii 1956-1958, lăsa de dorit: » eram lăsați direct în câmp, în corturi de campanie de câte 30-40 de persoane, la mare distanță de localități. Alții, mai norocoși, erau cazați în așa-zise cămine, unde condițiile sanitare lipseau. Ca sa nu mai vorbesc de foame, boli și frig... au fost vremuri grele», povestește Ion Guzun, un bătrân basarabean care a rămas cu traiul în Kazahstan. Ulterior, o modalitate distinctă de aducere a moldovenilor la Deștelenit era trimiterea prin «detașamentele de komsomoliști», entuziaști de 17-18 ani, care erau îndemnați să contribuie la «ridicarea agriculturii și țării sovietice». În cei 15 ani cât a durat campania de deștelenire a lui Hrușciiov, în Kazahstan au fost trimiși cca 1,5 milioane de persoane din întreg URSS-ul.”

Marti 11 august 2009

Prevăd o muncă grea, enervantă la corecturi. Dar am supraviețuit eu și altor încercări.

O tânără cercetătoare are necazuri cu... cercetarea. Nu i-am cerut voie să-i dau numele, deci nu o voi face:

(11 august 2009) - Stimate Doamnă Paul Goma,

În primul rând doresc să vă mulțumesc pentru sinceritatea Dumneavoastră și pentru sugestii. Am găsit la adresa indicată Scrierile I, II, III pe care le voi citi. Regret doar că timpul mi-a fost potrivnic pentru a comunica mai multe cu Doamna Voastră! Marturisesc că sunt mahnită de ceea ce se întâmplă în spațiul nostru pseudodemocratic! Nu m-am gândit o clipă în momentul alegerii subiectului că voi întâmpina atât de multe piedici! Nu aș fi ales o asemenea temă, mai ales că am doar 34 de ani, iar perioada despre care scriu nu am trăit-o conștient. Am obosit căutând informații și găsind doar uși închise! Bibliotecile noastre încă sunt sărace în astfel de informații! Despre totalitarismul cubanez... nici nu mai am cuvinte! Cartile mi le procur din Occident! Am crezut în lucrarea aceasta, dar acum mi-e scarba de subiect! Sunt sigură că imi înțelegeți dezamăgirea! Nici scriitorul Paul Goma nu este de găsit în totalitate! Și nu mă refer doar la urbea noastră provincială, ci la marea capitală democratică(sic!).

M-au impresionat cuvintele pe care mi le-ați scris! Nu vă pregătiți de duca, pregătiți-vă de revenire, măcar pentru cei solidari cu Dumneavoastră!

Încă o dată, mulțumesc pentru semnul acordat! E suficient și atât!

Multa sănătate și zile nenumerate fără "rinoceri"!

Cu deosebită stimă (...)

Dan Culcer îmi trimite:

2008. Declarații de la Praga privind conștiința morală europeană și comunismul.

E desigur vina mea, nefiind abonat la toate blogurile blogosferei intelectuale româno-europene, listate, cum se poate vedea, în cerc comun și avar, cu citare reciprocă.

Conștiința europeană îmi lipsește, mi-ar fi de ajuns dacă aș avea o conștiință. Poate că o am.

De aceea întreb și eu, ca omul, nu cumva semnatarii și cosemnatarii iluștri ai acestei declarații, directorii și funcționarii institutelor deja fondate, care mănâncă o pâine rozând dosarele victimelor comunismului, ar trebui să facă o mică și simbolică chetă pentru a oferi măcar unei singure victime, schilodită de tortură, o proteză? Măcar una.

Fiindcă o cercetare și o condamnare istorică sunt, desigur, ultra-utile pentru cunoașterea celor ascunse de secolul cenzurat, dar supraviețuitorilor le-ar fi de mai mare folos, acum, fonduri și legi care să le permită să trăiască ultimele luni sau ultimii ani care le sunt dați într-un minim confort fizic și moral. În afara unei Fundații care se numește ICAR, al cărui scop ar fi tocmai acela de a ușura viața supraviețuitorilor, nu știu să existe un cadru instituțional creat în acest scop în România. Și nici despre activitatea acestei Fundații nu se mai citesc sau aud multe prin presa care se zbate să folosească un caz Romoșan pentru a-și alerta cititorii moleșiți de vacanță.

Slavă Domnului, supraviețuitorii evrei ai lagărelor naziste, nu și ceilalți, adică ne-evreii, fiindcă există și astfel de supraviețuitori, și sunt mulți, au fost și mai sunt susținuți de programele lansate de tot felul de comitete de avocați, recuperatori de fonduri, prin acțiunile în revendicare cunoscute sub numele de Claims Conference. A se vedea și linkurile externe din Wikipedia, pe această temă. Despre ceilalți, ne-evreii din lagărele naziste, cei aflați în

devălmășie etnică în lagărele comuniste, inclusiv sioniștii scingiuiți de evrei kominterniști, presa mai mult tace, cel puțin de când am acces la Internet. Ca să nu uit, notez că nici să se fi făcut (nu doar scris) ceva, sistematic și eficient pentru ceilalți, inclusiv pentru supraviețuitorii legionari, care deranjează mereu, prin însuși faptul că au cutezat să fie victime.

Domnii istorici, comentatori, polemisti și experți : lista ar fi lungă, dar extrag câteva nume mai vizibile pe Internet, Vladimir Tismăneanu, Mircea Mihăieș, Adrian Cioflâncă -precum mai toti membrii Comisiei pentru condamnarea comunismului-, ca și ziaristii Laszlo Alexandru, Petru Clej, Stefan N. Maier, toate marile conștiințe ale României de după Zaveră de la GDS și bursierii umaniști ai Soros Fondation, alți vajnici apărători orientați ai Drepturilor Omului, cu majuscule desigur, Ana Blandiana, Romulus Rusan etc. sunt invitați să se exprime pe această temă, nu neapărat în Asymetria.

Dan Culcer

P.S. Eseistul și filosoful Ioan D. Gherea a scris, acum peste o jumătate de secol, un text esențial pe aceasta temă, a raportului dintre ideologie, teorie și practică : Nominalism, realism și bătaia în armată, publicat în Revista Fundațiilor Regale, pe care vă invit să-l cititi sau recititi în curând în Asymetria.

Declarația de la Praga privind conștiința morală europeană și comunismul 3 iunie 2008, Praga, Senatul Parlamentului Republicii Cehe

*

DECLARAȚIA DE LA PRAGA

Fundatia ICAR. Camelia Doru. Din nou despre victimele comunismului

O scurta analiza asupra perioadei de detentie aplicata pe un grup de 1028 de fosti detinuti politici, beneficiari ai Fundatiei ICAR Bucuresti

Istoria recenta a Romaniei a dat si mai da inca mari batai de cap. Nu numai istoricilor, care considera ca este datoria lor de "cronicari" ai vremurilor sa scrie despre evenimentele recente, ci si multora dintre cei care, intrun fel sau altul, se simt in legitimitate de a o face: oameni care au trait respectivele evenimente – activ sau pasiv care leau declansat, leau condus, leau manipulat, leau relatat, leau studiat etc.

In tot hatiusul de intamplari, sentimente, analize, cercetari si talkshowuri se disting insa doua proiectii: a celor putini care au decis, militat si sau dedicat punerii in practica a comunismului, pe de o parte, si a celor multi, care au platit pretul deciziei politice a primilor, pe de alta.

Imaginile despre comunism asa cum vin ele din perspectiva unor martori ca Draghici, Craciun, Plesita, Priboi, Chitac, Stanculecu, Iliescu nu se pot in nici un fel cala pe cele venite de la oameni precum Regele Mihai, Corneliu Coposu, Calciu Preoteasa, Toma Arnautoiu, Ioan Gavrilă Ogoranu, Elisabeta Rizea. Si pentru ca adevarul despre aceleasi evenimente nu poate fi decat unul, transarea acestuia, chiar daca anevoioasa, indelungata, si dureroasa va trebui facuta. Ca sa nu ne mai trezim noi sau copiii nostri, ca ne spovedim unor fari-sei deghizati in sfinti, ca ne dam viata pentru prieteni care tocmai ne turnasera la Securitate, ca invatam democratie de la aceeasi care propovaduiau « democratia populara » si poate mai presus de toate, ca sa nu ne mai fie frica sa spunem ce gandim.

Relatarile individuale ale supravietuitorilor perioadei comuniste capata o greutate speciala in conditiile in care se face o documentare sistematica si coerenta, din care sa se poata extrage statistici a caror prelucrare sa conduca

la concluzii valabile.

O analiza sumara a unui grup de 1028 de fosti detinuti politici, primii inregistrati la Fundatia ICAR pentru a li se oferi diverse servicii de reabilitare, creioneaza cateva trasaturi ale profilului celor care au trecut personal prin experienta inchisorii politice din Romania:

1. Toti cei inregistrati, au cunoscut in mod direct experienta carcerala si caracteristica sa principala tortura.

2. 23% din membrii grupului au fost retinuti fara sa fi fost judecati de un tribunal. Din cei 73% care aveau o hotarare judecatoreasca de condamnare, numai 11% au avut un avocat ales, restul beneficiind de serviciile avocaturilor numiti din oficiu.

3. Perioada de privare de libertate din inchisori, locuri de ancheta, lagare de munca fortata – mine de plumb si uraniu, Canal etc – dar neincluzand deportarile, se ridica la peste 5000 de ani, cu o medie de cinci ani/detinut, intervalul variind intre cateva luni si 20 de ani.

4. Aproape toti au supusi torturii fizice (95%) si psihice (94%), tortura practicata acoperind in totalitate metodele cunoscute.

5. Tortionarii au fost in proportie de 94% agenti ai securitatii si in proportie de 89% gardieni. Un procent mult mai mic se refera la militari (7%), militieni (6%), sau personal medical (3%).

6. Un sfert din totalul celor care au fost incarcerati au fost si deportati ulterior, in diferite zone ale tarii, majoritatea in Baragan.

7. Toti cei care au avut proprietati le-au pierdut in urma confiscarilor (100%).

8. Perioadele lungi de detentie, ca si persecutiile la care au fost supusi dupa eliberare au avut efecte si asupra vietii de familie, asa dupa cum declara 27% dintre ei. Presiunile intense la care era supus sotul in libertate pentru a divorta au esuat in proportie de 90%. Doar 10% din cei casatoriti la intemnitare erau divortati la eliberare.

9. Educatia a peste 40% din membrii grupului a fost afectata din cauza detentiei politice.

10. Carierele profesionale le-au fost afectate in proportie de 60%.

11. Veniturile inregistrate in anii '90 se situau la o medie de 75\$/luna pentru ca imediat dupa 2000 sa creasca la aproximativ 82\$/luna, in conditiile in care majoritatea membrilor grupului aveau studii superioare.

12. Intreg grupul a prezentat probleme de sanatate generate intrun fel sau altul de intemnitare

13. Toti cei prezentati aveau inca in cazierile judiciare condamnările politice.

14. Toti membrii grupului au fost marginalizati din punct de vedere social dupa eliberare, iar stigmatul detentiei a afectat si restul familiilor lor.

15. Nici unul din cei 1028 de fosti detinuti politici nu si-a vazut tortionarul pedepsit.

Comentariu

Dupa cum se poate constata, viata fostilor detinuti politici din grupul studiat a fost tulburata in toate aspectele sale majore.

Iesind din inchisoare, fostul detinut nu-si mai putea continua studiile, nu mai putea sa practice meseria pentru care fusese pregatit, nu se mai putea gandi la o ascensiune profesionala si la o pozitie sociala pe care ar fi meritato, avea probleme de familie, isi gasea bunurile confiscate, era deportat cand regimul considera ca e necesar, era tinut sub supraveghere de securitate, avea un cazier care il arunca la marginea societatii, trebuia sa supravietuiasca din-

trun venit derizoriu, si sasi ingrijeasca sanatatea cum putea.

Elementul cel mai socant este durata privarii de libertate, care la grupul celor 1028 de fosti detinuti politici insumeaza peste 5000 de ani. Nu mai putin relevant este si faptul ca tortura fizica si psihica a fost practicata pe aproape intreg grupul de fosti detinuti.

Atat urmarile privarii de libertate cat si cele ce au decurs din practica torturii, sunt ireparabile: anii din viata care au fost irositi in inchisori nu mai pot fi recuperati, asa cum nici daunele produse starii de sanatate nu mai pot fi satisfacator tratate.

Traumele fizice si psihice ale torturii practicate in timpul anchetelor si ale detentiei politice sunt persistente, si in cele mai multe cazuri ele nu se vindeca niciodata. Sechelele tin de durata detentiei, de conditiile din inchisori – de hrana, de cazare, de regimul de munca, de tipul de asistenta medicala acordata, de tipul de tortura practicat – de conditia fizica si psihica de la momentul incarcerarii, cat si de ceea ce sa oferit ca asistenta medicala specializata dupa eliberare, si in ce moment sa produs.

Avand in vedere consecintele atat de complexe ale detentiei politice, care se desprind din statisticile mai sus prezentate, ni sa parut interesant sa efectuam un sondaj in randul fostilor detinuti politici pentru a afla care ar fi din punctul lor de vedere, motivele principale de condamnare a comunismului. O problema destul de dificila a fost clasificarea in grupe mari a celor 352 de motive pe care le-am depistat in raspunsuri. Le-am grupat astfel incat sa avem motivele care au aparut cu cea mai mare frecventa si pe care le vom expune in continuare :

O larga majoritate a repondentilor, 88%, percepe ca distrugerea valorilor si traditiilor nationale inteleasa ca distrugere a valorilor culturale, morale, familiale si democratice, falsificarea istoriei Romaniei, cat si distrugerea fizica a patrimoniului cultural (in care bisericile si manastirile au fost adesea mentionate) ca motiv principal de condamnare .

Abuzurile flagrante ale militiei, securitatii, cat si ale justitiei sunt evocate in 67% dintre raspunsuri, ca motive forte de condamnare ale comunismului, ele fiind la baza marilor farsedelegi petrecute in locurile inumane de detentie, in lagarele de munca fortata si in lagarele de exterminare. Unul dintre repondenti elaboreaza asupra genocidului la care a fost supus poporul roman:

« Cele peste 150 de locuri de detentie, aresturi, mari centre de exterminare, lagare de deportare, azile psihiatrice, toate fabrici ale torturii fizice, psihice si ale mortii a peste un milion de cetateni ai tarii noastre unde si-au gasit sfarsitul, sute de mii. Acolo a fost distrusa toata elita Romaniei. Acolo au pierit mai multi generali decat au murit in ultimul razboi mondial »

• Multi au subliniat ca distrugerea elitelor intelectuale, politice si profesionale, alaturi de distrugerea mestesugarilor din zona rurala si urbana a avut urmasi dezastruoase pentru societatea romaneasca. Unul sau mai multe din motivele de acest tip au fost regasite la 63% din repondenti. Intrun comentariu, se spune:

“Cand societatea se va debarasa de minciuna, hotie si puturosenie, vom reveni la o societate normala. Perioada de stergere din memorie a sechelelor comuniste este in jurul a 80-100 de ani, pentru a reveni la o mentalitate sanatoasa.”

Un alt motiv important de condamnare a comunismului este modul complet nedemocratic in care regimul s-a instalat la putere, instaurand o dictatura zis proletara, subordonata sub toate aspectele, Uniunii Sovietice.

Forma de guvernământ initial autocratică, incompetentă și criminală s-a transformat cu timpul într-un cult absolut al personalității. Încalcarea sistematică a drepturilor și a libertăților individuale este de asemenea menționată. Unul sau mai multe din motivele de acest tip au fost regăsite la 51% dintre respondenți. Într-un comentariu se spune despre regimul comunist ca: “a impus punctul de vedere al Moscovei bolșevice în toate domeniile” și « a condus Țara la stadiul de stat vasal, aflându-se timp de aproape o jumătate de secol sub bagheta impunătoare a Kremlinului sovietic »

Represiunea sistematică a poporului român, în forme diverse, este menționată de 35% dintre respondenți. Un număr mare dintre aceștia a arătat că teroarea, permanent exercitată de sistem asupra întregii populații a țării, ar trebui să fie motivul principal de condamnare. Într-un comentariu:

“Comunismul nu poate să trăiască până nu-și balacește bocancii prin sângele neamului din care s-a născut și pe care l-a asasinat”

De asemenea, frica, încurajarea luptei de clasă împotriva celor cu origine nesănătoasă pentru a incita la ură între diverse categorii sociale, introducerea delatiunii, a minciunii și dezinformării propagată ca politică de stat prin “limba de lemn”, cât și izolarea poporului român de comunitatea internațională occidentală, apar frecvent ca motive din aceeași categorie.

Eforturile uriașe ale industrializării și colectivizării forțate, ca expresie a economiei centralizate, care au costat nenumărate vieți omenești, și care au dus în consecință economice dezastruase, conducând la sărăcie, foamete și frig. Unul sau mai multe din motivele de acest tip au fost menționate de 47% dintre cei chestionați.

În 12% dintre cazuri sunt amintite multiplele forme de marginalizare și hărțuire individuală după eliberarea din detenție, care au dus la afectarea vieții de familie și profesionale.

Cineva spune: “după eliberare am încercat să adoptăm un copil, dar eram refuzați din cauza dosarului meu. Am mers în audiență la primul secretar al sectorului 2 (actualmente senator în Parlamentul României!) care mi-a spus că nu da copii bandiților.”

În sfârșit, un număr de respondenți au făcut comentarii spontane asupra necesității legii lustratiei, a nevoii de “purificare a societății prin înlăturarea din funcțiile de decizie a celor responsabili de toate tragediile individuale și naționale”, arătând că “dacă acest lucru se vrea, el este posibil, dat fiind că documentele și marturiile există, ele trebuind doar a fi folosite”.

Comentariu

Ca o primă remarcă, ar fi de reținut faptul că motivele principale de condamnare a comunismului nu sunt legate de experiența personală a foștilor deținuți politici, ca victime ale sistemului. Motivele principale fac referință directă la soarta României și la valorile ei tradiționale, așa cum reiese dintr-o majoritate covârșitoare a răspunsurilor.

Apare că grupul, în cvasitotalitatea lui, s-a angajat atunci în luptă deliberată împotriva regimului comunist, pentru apărarea României și a valorilor ei, și consideră că, astăzi, regimul trebuie condamnat pentru dezastrul produs României și valorilor ei tradiționale. Pericolul pierderii identității naționale a fost considerat atât de grav, încât în ciuda riscului mortal pe care îl presupunea confruntarea cu regimul, el a fost asumat. Ca fundament al acțiunilor împotriva regimului se deduc sentimente profund patriotice.

Dramele personale, generate de regimul comunist, vin ultimele pe scara ierarhică a condamnării, deși ele au fost multe și devastatoare, intricate în plan social, legal, medical și moral.

Vom relata mai jos doua dintre ele, una petrecuta in anii '75 si alta mult mai devreme, in anii '50.

Primul este cazul bine documentat al unui tanar profesor care "blameaza orinduirea sociala din tara noastra", "propaga in randul elevilor idei neconforme liniei politice a partidului nostru", "face comentarii tendentioase la adresa politiciii partidului si a conducerii statului, cat si la organizarea activitatii politice din armata", "viziteaza mai multe ambasade straine" si "chiar afirma ca la noi in tara este exploatare". Motive suficiente pentru a fi catalogat "dusman al poporului" de catre Ministerul de Interne, Inspectoratul Judetean – serviciul I, in a carui observatie se afla de mai multa vreme. In dosarul sau de urmarire informativa, printre sarcinile care trebuiau rezolvate urgent se mentioneaza, la punctul 4, "Obtinerea de acte premergatoare cu privire la manifestarile si atitudinile sale dusmanoase", pentru care, cateva paragrafe mai jos, gasim si termenul de indeplinire: 3 ianuarie 1975, asta pentru ca pentru perioada de alegeri "se va organiza internarea sa in spitalul de neuropsihiatrie".

Lucrurile se miscau foarte rapid, pentru ca pe 5 februarie 1975 il gasim pe "dusmanul poporului" internat fedeles la psihiatrie pentru « idei protestatare » asa cum este consemnat in "scurta observatie la internare". De aici si pana la abuzata "schizofrenie paranoida" na fost decat un pas, pecetea fiind pusa de un cunoscut "profesor, medic primar, Director al Spitalului de Psihiatrie" care concluzioneaza fara drept de apel: "comportamentul sau deviant fiind o expresie a bolii de care este afectat". Este inutil de adaugat ca "pacientul" a fost inscris in circuitul cunoscut, cu recomandarea la externare: "urmarire prin policlinica teritoriala, pentru consolidarea rezultatelor terapeutice obtinute"! A fost dat afara din invatamant, a lucrat ca muncitor necalificat, topograf, muzeograf, raticind impreuna cu familia (sotia – care inevitabil, urmandu-l, si-a pierdut si ea slijba – si copiii, mutati dintro scoala in alta) in cele mai indepartate colturi ale tarii, departe de rude si prieteni. Si-a vandut casa parinteasca pentru a supravietui. Toata nebunia – la propriu si la figurat a durat 17 ani, pana cand, dupa '90, o comisie de expertiza psihiatrica la declarat sanatos psihic. Statul nu sa simtit inasa dator sa repare aceasta greasala prin despagubiri, astfel incat si in ziua de azi omul incearca sasi gaseasca dreptatea la instante internationale.

Al doilea caz, este al unui om trecut de 80 de ani, care in 15 ani de detentie a cunoscut 33 de inchisori. Teancul de hartii aduse, in care erau consemnate episoade din lungul sau peripluu, care oficial a durat doar 10 ani (n-are acte pentru toata perioada), se constituia cu usurinta intrun roman, cu tenta aproape fantastica, chiar si pentru cei avizati. Am ales doar o intamplare:

«Era frig si ploaie cand, dupa miezul noptii sa dat alarma in lagar. Sa spart digul de protectie, aparand un pericol de inundatie in incinta Insulei Mari a Brailei. Comandantul lagarului, cu ofiterul politic si o trupa de gardieni, treceau in mare graba din baraca in baraca, si strigau de pe o lista numele a 12 detinuti politici, pe care dupa cei identificau, ii dadeau in primire unei echipe de gardieni. Am fost stigat si eu, si cu deosebita atentie m-a identificat. Cum am fost scosi din baraci, gardienii ne-au legat pe la mijloc cu niste franghii nu prea groase, pe fiecare in parte, capatul franghiei de vreo 1520 m lungime era tinut de cate un gardian. Am zis ca in miez de noapte, neavand garda militara care sa organizeze cordon de paza, era o masura de paza astfel asigurata. In pas alergator, aceasta grupa de 12 detinuti, am traversat drumul de la baraci pana am ajuns in fata unei mari sparturi, inca incipienta, a unui

dig inca in constructie. Aici, gardienii ne-au aruncat in spartura digului prin care un suvoi din apa Dunarii patrundea in marea incinta de cam 160 ha. Debitul suvoii adancea si largea spartura, initial in forma de V. Gardienii ne-au aruncat in spartura digului si ne tineau in mijlocul suvoii prin legatura franghiei. Cu tevi lungi de pe santier si cu prajini ne impingeau sa fim cat mai la adancul sparturii pentru ca dupa socoteala lor puteam realiza « un obstacol viu ». Era ingrozitor, tras de franghie si ramas in suvoi, ma zbateam in fel si chip sa mai prind ceva aer de respirat. La scurt timp, am simtit ca se arunca pamant peste noi. Se adusesse si un detasament de vreo suta de detinuti politici, care sa descarce pamant in graba mare peste noi. In invalmaseala aceea, cei care aruncau pamantul habar n-aveau ca 12 detinuti de-ai lor se zbateau intre viata si moarte. Ce mai faceam ? Imi faceam cruce cu limba. Din cei 12 cati am fost, 9 au ramas in dig si numai trei am iesit vii. La cateva zile, am aflat de la doctorul penitenciarului ca eram singurul supravietuitor»

Nu are copii, nu a fost casatorit niciodata, a supravietuit cu umor si inteligenta regimului care na reusit sa-l infranga, desi ia contorsionat destinul. Se lupta si astazi pentru drepturile sale si ale altora, considerand ca fiecare zi e un inceput. La fel ca el mai sunt multi altii, dar povestile lor raman de cele mai multe ori anonime.

Metodologie

Acest sondaj a fost efectuat in lunile iulie-august 2006, pe un numar de 57 de fosti detinuti politici, cu ocazia prezentarii la controale si tratamente medicale, fara sa se aplice vreun criteriu de selectie al participantilor. Raspunsurile nu au fost ghidate de nicio alta intrebare specifica.

Analiza si interpretare: Camelia Doru, Director Medical Fundatia ICAR Bucuresti

Publicat de către Dan Culcer. Écrivain roumain vivant en France depuis 1987.
la >>Asymetria>>Anticariat, 8/11/2009 04:10:00

Miercuri 12 august 2009

Azi, câteva bune vești :

-“Bundestagul german: UE trebuie sa sustina financiar R.Moldova, iar guvernul federal german trebuie sa sustina acest demers.

Bundestagul german saluta decizia liderilor partidelor PLDM, PL, PDM si AMN din R. Moldova de a crea coalitia de guvernare Alianta pentru Integrare Europeana, se precizeaza intr-un comunicat transmis Agerpres.

In comunicatul semnat de deputatul Manfred Grund, din partea CDU/CSU (Uniunea Crestin-Democrata/Uniunea Crestin-Sociala), Michael Link (FDP - Partidul Liberal), Markus Meckel (SPD - Partidul Social Democrat) si Rainer Steenblock (Alianta '90/Partidul Verzilor) se mentioneaza: "Acum este momentul de a conveni cat mai urgent asupra unui program de guvernament si a unei echipe de guvernare. Confruntata cu probleme serioase pe plan economic si politic, in conditiile unei situatii bugetare dezastruoase, Republica Moldova are nevoie cat mai rapid de un guvern capabil de actiune".

Deputatii din Parlamentul federal atrag atentia asupra faptului ca "in aceasta situatie este nevoie de un simt profund al raspunderii din partea tutu-

ror grupurilor politice din tara".

De asemenea, alesii germani apreciaza ca "fara sustinere din partea Uniunii Europene si a institutiilor financiare internationale nu va fi posibila stabilizarea financiara, economica si politica a tarii", precizand ca guvernul federal german trebuie sa sustina acest demers.

În *Ziua* o caldă pledoarie pentru noua serie de traduceri în românește din Saroyan, semnată de Bedros Horasangian.

Cântec de jale:

«'Ce nu m-a făcut mama armean?»

Știați voi, Domnilor, dar mai ales Doamnelor, că umilul Dvs. scrib a intrat în folclor? Nu altfel (chiar dacă și altfel), dar prin anonimatul cel drag acestei nații de anonimeni: românii:

Am primit aseară de la prietenul Ovidiu Creangă din Toronto un text despre Basarabia și despre nesfârșitele sale pătămiri. Din "cap" nu se înțelege cine este autorul, însă nu mă neliniștesc, voi da la urmă de semnătura... mea - îmi recunoșteam condeiul. Am ajuns la sfârșit, nici urmă de autor! Îi scriu lui Ovidiu Creangă: bine, bine, suntem prieteni și încă buni, dar textul e al meu, l-am publicat în câteva rânduri - el de la cine îl primise? Nu mi-a răspuns la această întrebare, a răspuns la alta, nepusă: așa îl primise, așa îl dăduse mai departe...

Am lăsat baltă "dezbateră", am luat numai partea bună a întâmplării: faptul că, vorba fostului meu prieten Liviu Antonesei, devenit "prieten" al urdurosului perfect Simirad (să nu-l uit pe celălalt tovarăș de șaibă al său: limbricul G. Andreescu, apărător, pe bani, al drepturilor omului - dar numai minoritar!), reiau: faptul că "circulă pe internet un text al meu" - fie și fără semnătură - să mă bucure: am, nu-i așa, audiență!

Joi 13 august 2009

Teșu Solomovici se declară în dezacord cu Marta Petreu în chestiunea "imaginii" lui Sebastian în raport cu Nae Ionescu. Foarte bine, atâta timp cât fiecare folosește argumente și nu judecăți definitive, dialog și nu injurie, rămânem în Europa.

Mă declar - pentru a mia oară - ostil anonimatlui participanților la "discuții"; inutil sa re-re-reexplic motivul. Inșă azi, un individ "semnînd" (sic-sic) "*the*" m-a, nu doar uluit, ci îngreșat până la vomă. Deși s-a ascuns după "*the*"-u-său împutit, deci nu va fi "identificat" și palmuit cu sete, după cum merită, eu transcriu, aici emanația-i intelectuală, prestația-i cacanală, a vărului sau măcar nepototului lui Băsescu:

“Madam Petreu, îi zic în fata, fir-ai a dreacu de mincinoasa cu cartea ta cu tot nu te cred o secunda si nici nu sunt de acord cu tine fir-ai a dreacu de mincinoasa ...

ia baga aici un autograf : scrie ce-ti zic io ...

"pentru amicul si confratele Tesu Asolomovicioaiei, cu atentie dragoste compasiune respect si mai ales simpatie, Marta!"

asa, fa, fir-ai a dreacu de mincinoasa !!!

mersi, fa !” (sublinierile mele, P.G.)

Dacă printr-o minune ai puna laba pe acest gunoi (curajos-anonim!) și l-ai strânge de coaie, el ar scheuna:

«Am glumit, domnu’, ce *nu mai știm* de glumă?», implicându-l, țigănește /și pe cel care-l urechează.

«Ai glumit, mânca-mi-o-ai», i-aș zice dacă aș fi eu jandarmul cela.

Javra de “the”: mi-a stricat ziua - ce ziua, săptămâna, luna, viața - cu expectorația lui de bășină bășească de bere răsuflată!

Aveam de gând să pun în pagină (contribuția altora, se înțelege) despre femeile noastre basarabence, însă am pierdut ziua-de-ieri și n-o mai găsesc (păcat).

Am să reproduc un articol care îmi re-re-amintește ca am avut dreptate și cu închisorile CIA:

"The New York Times": Închisoarea CIA din Romania a fost situată "pe o stradă aglomerată din București"

Încă din 2005, din momentul dezvăluirii programului inchisorilor secrete ale CIA, Romania a fost indicată ca fiind una dintre țările care au găzduit o asemenea facilitate, dar oficialii de la București au negat constant aceste acuzații. Fostul șef al principalei baze de aprovizionare a CIA din Europa, Kyle D. Foggo :

O clădire renovată de pe o stradă aglomerată din București a servit drept închisoare secretă a CIA, amenajată pentru a găzdui șase deținuți, a declarat fostul șef al principalei baze de aprovizionare a CIA din Europa, Kyle D. Foggo, citat joi de cotidianul "The New York Times", potrivit NewsIn.

Kyle D. Foggo a declarat că în martie 2003 doi oficiali CIA i-au cerut să-i ajute să amenajeze închisori secrete pentru a-i deține aici pe unii dintre cei mai periculoși teroriști. Foggo, poreclit Dusty, avea faima de a fi o persoană care putea obține oriunde în lume orice avea nevoie CIA, precizează "The New York Times". Unitatea lui era în Frankfurt, Germania.

Foggo a supervizat construirea a trei centre de detenție, fiecare conceput pentru a găzdui circa șase deținuți, potrivit unor foști oficiali din serviciile de informații, scrie cotidianul american. Una dintre închisori era o clădire renovată de pe o stradă aglomerată din București, au dezvăluit acești oficiali citați de "New York Times" sub acoperirea anonimului.

(...) O altă închisoare era o structură de oțel amplasată într-un loc izolat din Maroc, care aparent nu fusese folosit niciodată. A treia închisoare - tot un proiect constând în remodelarea unei structuri deja existente - se afla în afara orașului dintr-o altă țară a fostului bloc estic, scrie NYT.(...)

Ce mai ziceți, filoamericanilor danubioți? Ce să mai zică: Tac și pufnesc de râs în pumni, ca adică: «Ce proști sunt cei care întreabă...»

Iar Norica Nicolai cuvântează:

“Inchisoarea CIA nu era decat un proiect

"Informatia vine de la un inalt oficial american, fostul sef al bazei principale de aprovizionare a CIA din Europa, care vorbea nu de existenta unor inchisori pe teritoriul Romaniei si a altor doua state europene, ci de un proiect care viza amplasarea lor", a declarat Norica Nicolai, la Realitatea TV.

Vlad Nistor, analist de politica externa, a declarat la Antena 3, (...)ca, desi sursa publicatiei americane este una credibila, ar fi trebuit sa fie date mai multe detalii despre locatia inchisorii. Mai mult, daca ar fi fost vorba despre un proiect al unei inchisori, e posibil ca acesta sa fie oprit din pricina schimbarii administratiei de la Casa Alba si a politicii externe. "Odata cu schimbarea administratiei se produce o schimbare de atitudini si era firesc ca asemenea efecte colaterale sa se produca", a declarat Vlad Nistor.

Fostul sef al bazei principale de aprovizionare a CIA din Europa, Kyle D. Foggo, a declarat pentru "New York Times" ca in martie 2003 doi oficiali ai CIA i-au cerut sa-i ajute sa amenajeze inchisori secrete pentru unii din cei mai periculosi teroristi.

Iată-l și pe geniul pustiu Razdvan Ungurean' cel cu limba moldovenească, un fel de light rumanian - exprimându-se și el, utecêște, ținându-se zdravăn de huluba ochelarilor de intelectual, să nu careva să-l ia vântul istoriei (căci și ăsta este istoric):

SIE nu stie nimic despre "subiectul" mentionat in New York Times

Serviciul de Informatii Externe spune ca nu detine date si informatii privind subiectul existentei unui centru de detentie CIA in Bucuresti, informatie difuzata, joi, in editia electronica a New York Times.

"Serviciul de Informatii Externe nu detine niciun fel de date si informatii in legatura cu subiectul mentionat in articolul aparut in editia electronica a cotidianului american The New York Times din data de 13 august a.c.", se arata intr-un raspuns al SIE la o solicitare a Mediafax. (...)

De unde să dețină informații un Serviciu de Informații Externe? Doar nu e prost, ca ne-românii! El este ungurean!

Am dat de textul căutat, numai că... în alt ziar și nu așa frumos scris precum l-aș fi scris eu:

Teoria "fetei frumoase" privind revolutiile, confirmata de evenimentele din R. Moldova

Miercuri, 12 August 2009 Caderea regimului comunist din Republica Moldova a fost rezultatul alegerilor anticipate, dar reprezinta si o alta confirmare a teoriei "fetei frumoase" privind

revolutiile, comenteaza cotidianul britanic The Times, in editia electronica, citata de Mediafax.

Potrivit acestei teorii, rebeliunile populare au sanse de castig doar in cazul in care cele mai frumoase tinere ale tarii ies in strada. Ideea este aceea ca pana si barbatii cei mai indiferenti din punct de vedere politic vor sa fie acolo unde sunt acestea, masa critica astfel creata facand ca regimul sa-si piarda increderea in abilitatea sa de a domina.

Alegerile din Republica Moldova au fost o reluare a scrutinului din aprilie, in urma caruia 10.000 de persoane au demonstrat impotriva conducerii comuniste. Printre organizatorii protestului pasnic din prima zi s-a aflat si Natalia Morar, care a indemnat la luarea unei pozitii in favoarea democratiei, prin intermediul site-urilor de socializare online. Natalia este tanara si atragatoare, dar ea expune limitarile teoriei, afirmand ca, dincolo de frumuseti, este nevoie de inteligenta, angajament si curaj.

Teoria este valabila si in alte state din fosta Uniune Sovietica, comenteaza publicatia, dand drept exemplu "revolutia portocalie" din Ucraina, avand in centru figura actualului premier Iulia Timosenko, sau "revolutia trandafirilor" din Georgia.

E-he! Dacă aş fi scris eu “Imnul Fetei Noastre”, ce frumos ar fi ieşit! Numai floricele şi păsărele. Dar aşa... Fie şi aşa.

A fost desemnat (propus, nu ales) preşedintele Moldovei: Marian Lupu (PD), Vlad Filat (PLDM) - preşedinte al Parlamentului, Mihai Ghimpu (PL) - vicepreşedinte al Parlamentului şi Serafim Urechean (AMN) - prim-ministru.

Vineri 14 august 2009

Aniversarea Anei. Cum se mai luminează, cum pornesc prin târg, după flori. Şi, de ce nu şi după o jumătate de harbuz.

Închisorile CIA: securiştii Meleşcan, Cioroianu, Norica Nicolai neagă din răspuseri - îi “ajută” puternic ambasada USA, care tace, de... rupe pământul.

(...) Fostul senator UDMR Karoly Szabo a spus ca membrii Comisiei de ancheta au solicitat la vremea respectiva doar documente privind zboruri ale serviciilor americane efectuate pe teritoriul Romaniei, nu despre existenta unor cladiri care sa aiba rol de inchisoare. "Necazul acestor demersuri este ca nu poti sa dovedesti ca a fost si nu poti sa dovedesti ca nu a fost", a spus Szabo. Pe de alta parte, el are dubii ca fostul oficial american Kyle Foggo ar fi avut acces la asemenea informatii in cazul in care ar fi adevarat ca CIA a infiintat centre de detentie in Romania.

Ilie Ilascu, ce a reprezentat PRM in Comisia de ancheta a zborurilor CIA in Romania, are dubii asupra concluziilor Comisiei afirmand ca aceasta

nu a avut la dispozitie documentele care sa-i permita sa spuna fara dubii ca raportul Dick Marty nu contine informatii adevarate. *"Partea romana nu a avut dreptul sa verifice avioanele americane ce au aterizat la Mihail Kogalniceanu sau la Otopeni, desi era obligata prin Constitutie sa vegheze ca nu cumva teritoriul Romaniei sa fie tranzitat de arme de distrugere in masa. Prin acordul cu americanii, nu s-a verificat nimic. Avioanele au aterizat, au alimentat si au decolat, dar nimeni nu s-a uitat in ele asa ca orice este posibil. Ce era inaintea, Dumnezeu stie"*, a declarat Ilascu pentru NewsIn. *Ilascu sustine ca cei care au elaborat raportul Dick Marty au avut mai multe documente decat Comisia romana de ancheta si nu a exclus ca raportul sa fie neconcludent pentru a nu-i irita pe americani, peremistul sustinand ca de ancheta s-au ocupat mai mult Norica Nicolai si George Maior, actualul sef al SRI.*

Alt basarabean care denigrează... revoluția neaoșă română și puritatea ei!, vorba Monicăi Lovinescu, despre Victor Lupan și despre mine. Basarabeni iștea! Mai bine-ar fi fost să nu mai fie!

Sâmbătă 15 august 2009

Sfânta Maria Mare. Sau: înălțarea Fecioarei la Cer. Sau, pe ortodoxie: Adormirea Maicii Domnului.

Sau: Onomastica mamei.

Nu mai transpir sălbatic, noaptea, însă tot agitat, tot framântat mi-e somnul. Am dat-o pe ceai, mai știi de unde sare 'dicamentarea?

Neliniște, așteptare a ceva rău; sau doar ne-bine. Îmi zic: obișnuința, obișnuirea cu ciomăgelile - dar chiar așa, oameni buni? Chiar tot mereu într-una?

Probabil neliniștea din urmă îmi vine de la Wikipedia de ieri, în care au apărut cel puțin 3 "biografii" ale mele, două, noi-nouțe redactate de... "Țumpi-Anarfistul", Nicolas Trifon, cel pe care îl consideram prietenul meu... de treizeci de ani. Numai că băiatul Țumpi, probabil pentru că tot nu a făcut nici o brânză cu viața lui (ce viață, aceea, de anarhist de "nuanță" bulgară? - am uitat titlul revistei... - ba nu: *Iștok!*), s-a așternut pe rescris viața mea de... antisemit - explicabil: Țumpi fiind macedonean bulgar, altfel, în atâtea decenii ar fi schimbat placa. Rețin producția țumpescă - aceasta: *"Paul Goma este fiul unor învățători românofoni"*.

Și cum un Țumpi nu vine niciodată singur, iată-l și pe "Mirel Horodi, scriitor de limbă română din Israel", mușcându-mă de cur cu exact aceeași litanie de enumerarea a cohorții antisemitizatorilor mei.

Mă consolez cu notarea despre TROU, Traianul Gaură

preluat de un bloc onest (Blog Catalog?):

23.07.2009 Paul Goma: "Stiuca prost barbierita" si Gaura.

Bonus... Brendel

Pana ies cifrele referitoare la abuzurile Elenei Udrea (...) va propun sa ne delectam cu cateva randuri scrise de Paul Goma in Jurnal:

(...)Traian Ungureanu, zis TRU (nu stie nimeni frantuzeste, sa mai adauge grafic un O, ca sa dea TROU si sa traduca cu glas tare, pentru toata sala: GAURA?)

Fizic, acest Gaura, mi-a fost de la inceput profund antipatic, nu doar pentru ce scria (cacanarii), ci mai cu seama pentru ca "portretul" lui putea fi confundat cu poza lui Alfred Brendel! Or cum eu sunt un iubitor de Brendel... Culmea antipatiei (mele) s-a declansat in urma cu vreo doua luni, cand a aparut in presa o fotografie istorica: "Stiuca prost barbierita", altfel zis Print al Lichelelor, citeste: Liicheanu, si acest Gaura: un instantaneu "vesel", probabil tocmai ieseau de la Basescu de unde mai primisera ceva bani de bere cat puteau duce cu burta. Acolo, in acea imagine (unde Traian Gaura mima o... "impuscare" – desi mimosul furase o minabila caricatura a lui Brendel – incerca un gest de sagetare...) mi-a devenit si mai gretos, cu moaca lui de ovreias pe sfert smecher, pe celelalte trei ale unui prostalau catunal. (...)

PUBLICAT DE LILICK 9 COMENTARII:

Anonim spunea...

Goma - Old Fart. Merge ?

Lilick spunea...

Mare nesimtit esti, securistule. Ti-e frica sa postezi in sa cu nick-ul tau ridicol. Desi si-asa te recunoaste oricine. Du-te sa-l speli la fund in continuare pe TRU pe alte bloguri.

Lilick spunea...

La Cotroceni sunt crize maxime!!! Turcanu a sunat nervos la Realitatea! Hahahaha!

Pro DOC spunea...

Anonimule, nu merge, dar nu merge deloc. Intelegi? Postarea asta te umple de ridicol si iti deconspira epoletii de sub... subtirica haina a anonimatului. Nu cumva esti tu "curajosul" care a scris aberatii pe blogul lui Dorin Tudoran? "TRU e ok, Mihaies e OK" s.a.m.d. Acele afirmatii ridicole merg de minune cu abjectia pe care ai scris-o aici. Asta inseamna "a merge" pentru a tine, adica a intoarcere sistemul de valori josu-n sus. Ei bine, nu mai merge. Cat credeai ca o sa-ti "mearga"?

23.07.2009 17:32:00 Lilick spunea...

@Pro Doc Bineinteles ca nu le mai "merge" sa-l umileasca pe Goma, in timp ce pe Basescu sau pe TRU&Mihaies ii ridica-n slavi. "Ei" nu inteleg ca nu ii mai crede aproape nimeni. Dar incearca. Cu tupeu si nesimtire.

23.07.2009 17:41:00 tony spunea...

E jale mare in tabara intelectualilor lui Basescu. Printul lichelelor si ceilalti papagali sunt asociati cu raul facut de Basescu Romaniei. S-au compromis si acum toti isi bat joc de ei, de aceea nu mai scot capul din casa!

23.07.2009 20:07:00 Shadow spunea...

Partea interesanta este ca poza era o "punere in scena" la "iarba verde" intre liceanu si tru despre cum s-au petrecut treburile la mineriade. Mda alea la care marii "eroi" ai neamului au lipsit cu desavarsire. De frica in realitate. Cam ca "partzuliciul" anonim.

23.07.2009 20:10:00 Lilick spunea...

@Tony Insa isi trimite jafurile de sustinatori pe bloguri sa il injure pe Goma.

23.07.2009 20:26:00 Lilick spunea...

@Shadow Partzulicii astia anonimi si-au construit povesti intregi despre participarea lor la mineriade, iti inchipui.

Duminică 19 august 2009

O veste bună - pe care, spre frustrarea hăitașilor holocaustologi, nu o aduce Teșu Solomovici:

Un evreu, ales in conducerea partidului palestinian Fatah

Militantul antisionist Uri Davis, evreu de nationalitate israeliana, a fost ales membru in conducerea Fatah, ceea ce constituie o premiera pentru partidul palestinian, informeaza AFP, citata de Agerpres.

Uri Davis, "palestinian, evreu, antisionist de origine evreiasca" (...) in varsta de 66 de ani, profesor de sociologie la Universitatea Al-Qods (cu sediul in periferia Ierusalimului de est, in Cisiordania), a fost ales membru in Consiliul revolutionar al Fatah, partidul condus de presedintele Autoritatii Nationale Palestiniene (ANP), Mahmoud Abbas. Rezultatele votului au fost publicate sambata.

Nascut in 1943, in Palestina aflata sub mandat britanic, si detinator al dublei cetatenii israeliana si britanica, Uri Davis se autodefineste drept "palestinian, evreu, antisionist de origine evreiasca".

Profesorul Davis a afirmat ca "vrea sa reprezinte in cadrul Consiliului revolutionar sutele de militanti nearabi care au participat la lupta palestiniana". El este membru al Fatah din anii 1960.

Davis si-a inceput activitatile politice in anii 1960, ca militant pentru drepturile omului, angajat in special in lupta impotriva confiscarilor de terenuri apartinand minoritatii arabe. El denunta cu regularitate Israelul ca "stat al apartheidului", cere "boicotarea produselor si institutiilor" sale si militeaza pentru crearea unui "stat democratic comun cu palestinienii".

Uri Davis traieste in Cisiordania, fiind casatorit cu o palestinianca. El a fost ales al 31-lea membru intre cei 80 ai Consiliului revolutionar in cursul Congresului Fatah, deschis in 4 august in Bethlehem (Cisiordania) si inchis sambata.

Consiliul revolutionar, care va fi completat cu 40 de membri desemnati de conducere, este a doua instanta ca importanta a Fatah, dupa Comitetul central.

Z.O.

Cum de va fi scăpat ăsta vigilenței lui Manolescu, Zalis, Gârbea, Cistelean, Marta Petreu și a restului de bravi scriitori români, avînd o gândire atît de justă, încât pe mine m-au condamnat ca “antisemit pe viață” fiindcă scriam că Israelul este un stat terorist, apartheidist.

Aceiași (vorbesc de scriitoricimea română) acum, în august sed la răcoare, la Vila Scriitorilor de la Neptun - dar nu chiar toți: din solidaritate de breaslă, unii au fost siliți să-și caute răcoritura (și răcoritorile) în alte părți, pentru a ceda locul fraților noștri de veacuri - de alte naționalități - scriitorii evrei de limbă română, cei care ziua-noaptea se perpelesc de dragul României: de aceea pe timpul lui Ceaușescu-Antisemitul (citat din gândirea de călți rollerieni a Tismăneanului) au suferit de persecuțiile cumplite ale indigenilor la adresa lor, a neindigenilor (acum vorbesc de cei români din România câtă mai rămăsese după lucrarea devotată a evreilor sovietici și mai cu seamă a evreilor “pământenii” intrați în slujba ocupanților ruși; nu de suferințele indigenilor din Basarabia, nici vorbă de concetățenii lor (dragii și iubiții) Palestinienii, în cele din urmă, plătind, au ajuns în Israel, de unde pe dată și-au fabricat mărturiile despre “Masacrul de la Abator”, despre Holocaustul din Basarabia, dar omițînd cu sfințenie (!) **Anul Roșu (1940-1941) al Ocupației bolșevice**, la care au dat o mână de ajutor și evreii noștri dragi, “localnici”, despre cumplitele lor suferințe din Transnistria, dar Doamne-fereste, să sufle o vorbă despre “după 23 august 44, când au pus stăpînire pe toate țările căzute sub... liberatoarea Armată Roșie, când - citez pentru a suta oară din “Imnul RPR” (versuri: A. Toma, muzica: Matei Socor): «Azi țara ta e casa *mia!*» - și a și fost; și este, în continuare, țara lor, doar Perez, președintele Israelului declarase, rânjind, că *ei* cumpăraseră Polonia, Ungaria, România...

Nu, nu m-am rătăcit, am zăbovit oleacă, dar am rămas la “**Uri Davis palestinian, evreu, antisionist de origine evreiască**”.

Și mă întreb: ce păzesc Manolescu-Zalis-Gârbea-Petreu (nu mai întreb de complicii lor, comanditarii și răsplătitorii Taubman și Rodica care, după ce s-au bișit, au fugit), auzind-citind blasfemia, antisimită, mie-mi spui, să fie întrebată Marta Petreu, specialistă în pro-semitism și ba-chiar-din-contra-ism):

“Uri Davis si-a inceput activitatile politice in anii 1960, ca militant pentru drepturile omului, angajat in special in lupta impotriva confiscarilor de terenuri apartinand minoritatii arabe. **El denunta cu regularitate Israelul ca "stat al apartheidului"**

Ce semnificație ar putea să aibă pentru români, dar mai ales

pentru basarabeni, o știre ca asta? Una promițătoare? Oricum, dintre cei trei monștri: Rusia rămâne spaima noastră; America rămâne speranța mereu înșelată. China? China este necunoscută, însă cea de care ne este frică, din ultimul secol, de când s-a născut mitul pericolului galben.

Asia Times: China ocupa pozitii avansate in Europa - R.Moldova, bastionul Beijingului impotriva extinderii NATO si UE in Asia

China a calculat imensa semnificatie geopolitica a integrarii Republicii Moldova de catre Occident. Ar fi atunci o problema de timp pana cand Moldova ar fi inclusa in NATO, pana cand Marea Neagra va deveni un "lac NATO", iar Alianta se va pozitiona intr-o pozitie practic perfecta pentru a marsalui in Caucaz si direct in Asia Centrala la granitele Chinei, scrie publicatia. 16 august, 17:48

Miscarea indrazneață a Chinei in Republica Moldova arata ca ea ar putea sa fi inceput sa priveasca spatiul post-sovietic ca propriul "exterior apropiat", scrie, referindu-se la imprumutul de 1 miliard de dolari oferit de China Chisinaului, intr-un articol publicat in Asia Times, fostul diplomat indian M.K. Bhadrakumar, care trateaza politica marilor puteri, implicand Statele Unite, Rusia si China. Mai mult chiar, fostul diplomat indian spune ca, practic, China si-ar fi exprimat chiar si disponibilitatea de a prelua intreaga economie a Republicii Moldova, care are un Produs Intern Brut estimat la 8 miliarde de dolari si un buget de 1.5 miliarde de dolari.

Potrivit acestuia, mesajul lui Biden, din timpul turneului efectuat in Georgia si Ucraina, dupa vizita presedintelui Barack Obama la Moscova pentru "resetarea" relatiilor dintre cele Statele Unite si Rusia, a fost ca administratia Obama intentioneaza sa confrunte pretentia Moscovei de a fi puterea predominanta in spatiul postsovietic.

"Biden a exclus orice 'schimburi' cu Kremlinul sau orice forma de 'recunoastere' a sferelor de influenta ale Rusiei", scrie fostul diplomat indian. Potrivit lui Bhadrakumar, in prezent, transpare ca "resetarea" relatiilor dintre Statele Unite si Rusia ar putea sa duca politica americana fata de Moscova inapoi in anii '80 si catre teza presedintelui Ronald Reagan, care spunea ca Rusia nu putea fi un egal pentru Statele Unite, date fiind structura economica si demografia sa profund gresite si, de aceea, cu cat presiunea exercitata pe economia rusa este mai mare, cu atat Moscova va avea o pozitie mai conciliatorie catre presiunea Washingtonului.

"Cum a rezumat Stratfor, un think-tank cu legaturi cu structurile de securitate, marele joc va fi sa-i 'inghesuie pe rusi si sa lase natura sa-si urmeze cursul", scrie fostul diplomat in articolul din Asia Times Online.

Oferte facute de UE si Moscova

Potrivit acestuia, exista deja unele dovezi ale acestei abordari coordonate ale Occidentului fata de Rusia in Parteneriatul Estic lansat de Uniunea Europeana. Parteneriatul Estic vizeaza Armenia, Azerbaidjan, Georgia, Moldova, Belarus si Ucraina si are ca scop, potrivit lui Bhadrakumar, sa atraga aceste state postsovietice de importanta strategica pentru Bruxelles prin asistenta economica, comert liberalizat si investitii si regimuri de vize care nu constituie inca o integrare in UE, dar le incurajeaza sa-si desfacă legaturile cu Rusia.

Potrivit fostului diplomat indian, o provocare imediata se afla in fata Moscovei in conditiile, in care alegerile parlamentare din Moldova au dus la

indepartarea ultimului partid comunist din Europa (care mai detinea puterea) de partidele de opozitie pro-UE. Conform fostului diplomat, Statele Unite si Uniunea Europeana au aplicat tactica presiunii in revolutia Twitter din aprilie in Republica Moldova pentru a forta o schimbare de regim care pune capat conducerii presedintelui cu inclinatiei pro-ruse Vladimir Voronin.

Potrivit lui Bhadrakumar, Uniunea Europeana a facut promisiuni generoase de integrare economica Republicii Moldova, iar Moscova a facut o contra-oferta, in iunie, oferind un imprumut de 500 de milioane de dolari statului moldovean.

China, pregatita sa "garanteze finantarea tuturor proiectelor considerate necesare si justificate de partea moldoveana"

In acest context, China, care, potrivit fostului diplomat indian, a fost istoric mai degraba un observator decat un jucator in Republica Moldova, a intrat in lupta in aceasta luna si a semnat o intelegere de imprumut cu statul moldovean, prin care Beijingul acorda Chisinaului un imprumut de 1 miliard de dolari, pe o perioada de 15 ani, la o rata a dobanzii foarte avantajoasa, de 3 la suta si cu o perioada de gratie de cinci ani la plata dobanzii.

Fostul diplomat indian spune ca, in mod curios, China a spus ca este pregatita sa "garanteze finantarea tuturor proiectelor considerate necesare si justificate de partea moldoveana" peste imprumutul de 1 miliard de dolari.

Fostul diplomat indian spune ca, practic, China si-a exprimat disponibilitatea de a prelua intreaga economie a Republicii Moldova, care are un Produs Intern Brut estimat la 8 miliarde de dolari si un buget de 1.5 miliarde de dolari.

"Acesta miscare a Chinei este fara indoiala o pozitionare geopolitica", scrie Bhadrakumar. Acesta este, potrivit lui Bhadrakumar, primul salt al Beijingului peste Asia Centrala catre marginile vestice ale Eurasiei.

Fostul diplomat se intreaba de ce a devenit Moldova atat de importanta. Beijingul a calculat imensa semnificatie geopolitica a integrarii Republicii Moldova de catre Occident, considera el. Ar fi atunci o problema de timp pana cand Moldova ar fi inclusa in NATO, pana cand Marea Neagra va deveni un "lac NATO", iar Alianta se va pozitiona intr-o pozitie practic perfecta pentru a marsalui in Caucaz si direct in Asia Centrala la granitele Chinei, scrie Bhadrakumar.

Fostul diplomat indian vorbeste si despre noua ofensiva islamista in Asia Centrala. El spune ca intrebarea de un milion de dolari este daca actuala stare tumult este numai un ecou indepartat sau este echivalent cu o reluare a eforturilor Statelor Unite de a finanta si echipa mujahedinii si de a promova islamul militant ca o unealta geopolitica in Asia Centrala sovietica in anii '80.

De aceea, remarcile lui Biden care trimit catre Reganism vor fi luate in serios la Moscova si Beijing - ca economia Rusiei este o epava, geografia Rusiei este presarata cu o varietate de slabiciuni care vestejesc, si Statele Unite nu ar trebui sa-si subestimeze cartile. "Miscarea indrazneata a Chinei in Republica Moldova arata ca ea ar putea sa fi inceput sa priveasca spatiul post-sovietic ca propriul "exterior apropiat" scrie fostul diplomat indian.

Z.O.

Pe cine va alege guvernul de la Chişinău ca protector și finanțator?

Eu înclin spre cel mai... necunoscut dintre Monștri - deși,

trăind atâta timp sub ruși, basarabeni suferă de spaima Pericolului Galben.

Ana însă crede că dacă Chinezii cumpără “Moldova” în doi-trei ani o vor preface într-o Algerie Bis: într-adevăr, Chinezii au construit acolo drumuri, poduri, fabrici, însă și-au adus și mâna de lucru de-acas’, se vorbește de sute de mii de oameni. Locuiesc în băraci, mănâncă la “cantina” lor, lucrează 12 ore pe zi - astfel încât algerienii nu mai găsesse de lucru în propria țară - iar tradiționalul Patron, Franța nu-i poate primi decât cu țârâita. Eu îndrăznisem să sper că ai noștri, bărbații basarabeni, nu vor mai căuta de lucru la “străini”, iar fetele și femeile ar rămâne locului, să crească, să educe propriii copii...

Speranțe.

Luni 17 august 2009

Două articole postate ieri de *Ziua* au provocat cele mai idioate, cele mai proaste, cele mai noroioase “comentarii” - anonime - cum altfel?:

Cel despre intențiile de extindere - citește: colonizare - a Basarabiei de către China - dacă guvernării noștri cei luminați, în frunte cu președinții de după Ceaușescu: Iliescu, Constantinescu, Băsescu improvizează “politica externă” a României după frecvența tremurărilor lor sonorizate prin genunchii întrecioși (de curaj: «Vai de mine ce are să mi se întâmple mie, președinte; mie, ministru de externe, mie, prim-ministru, mie, consilier principal, dacă *înclinăm* spre dreapta? Dacă *înclinăm* nitel spre stânga? Dacă *nu mișcăm*, zicând că să ne mai gândim, că doar nu dau Tătarii?»). Românii iștea s-au dovedit a fi o adunătură de fricoși și de umbra lor, de neștiutori-ce-fac, dar nu vor intra în Impărăția Cerurilor doar pentru că își cultivă cu grijă analfabetismul (priviți, oameni buni, la mințile luminate ale lui Băsescu, Boc, Geoană - las’ că nici Tăriceanu nu era mai breaz, doar văzîndu-i fotografiile, înțelegeai că preocuparea lui de căpătâi era numărul degetelor proprii-și-personale): ce observați: că a tunat și i-a adunat pe cei mai găunoși indivizi, pe cei mai lipsiți de elementarele calități umane, ignoranți ai legilor sociale și morale - monumentale ca toapele absolute Ridzi, Udrea, Plăcintă, Fata lu’ Tata (cu tot cu Cristoiu, lingătorul-debuzunar), iar din generația de babe: Macoveica, Norica - și ca moțuri (acesta este un plural masculin, altfel ar da: moațe) exemplare ca Becali și Vadim.

Ce să te aștepti de la acești invalizi gânditori cu curu’, care cur - de ambe sexe - le aduce mari foloase pecuniare? Să

gândească ei, singuri-singurei/numai cu puța pre ei: soarta țării? Care soartă? Care țară? Dar ei nu au vreo țară, ci doar “oportunități” (au învățat cuvântul și nu-l mai lasă din gură), citește: interese. Singurul guvernant care nu are interese (doar nepoate, cumnate) este Boc: el nu poartă nimic în port-pălăria numită, din milă: cap.

Ca să rămân în “domeniul” meu: ar fi ca și cum i-ai cere lui N. Manolescu să fie cinstit, nu poltron, nu turnător ordinar - cot la cot cu un Zalis, cu un Taubman, cu un Uricaru; să-i ceri unui M. Mihăieș să nu mai scrie dobitocèni, cretinități, răsteli contradictorii (depinde din ce parte bate vântul banului-banului, vorba producției spirituale a bănățeanului: “Banii, banii”...) - pe scurt; să nu mai scrie deloc, deloc, nici măcar acasă; să-i ceri unui Liiceanu sa nu mai fie lichea? - peste puțină, el cu Pleșu formînd cununa (sau: piscul cu două țâțe) a intelectualității române contemporane, botezător al lui Pruteanu (“arheu”) al lui Patapievici (“un Heidegger” local, altfel zis: cătunal), glorificator, în presă a BMWului propriu - adevărat, într-un concert de claxoane, care îmi amintește de prima notație din “Jurnalul de la Păltiniș”, în care ucenicul și maestrul său Noica, așteptînd plecarea în trenul de Sibiu, erau preocupați de mutarea capitalei la Târgoviște (sau Curtea de Argeș?), nu ca urmare a catastrofalului cutremur din 4 martie 1977, ci pentru ca “pensionarii care mai mult încurcă” să rămână în ruinurile Bucureștiului, ce să vină și ei în Capitala Culturală unde vor domni cei 22 de aleși - în fapt: 24: Noica fiind al 23-lea, Nicu Ceaușescu al 24-lea... Dar Plămădeală, obiectul iubirii lui Liiceanu? Să fie al 25-lea?

Textul despre evreul antisionist Uri Davis a fost reprodus în notarea de ieri. Azi dau seama de imensa, de sălbatica ură, de trivialitatea “forumiștilor” evrei, în *Ziua* față de “trădător”:

carol zwilling1 Tradator evreu Fatahnu are ce pierde, are o paine mai buna acolo....un gesheft cu viitor....:-)

Evreu-rus Re: Tradator evreu Fatah-carol zwilling1 a scris:

>nu are ce pierde, are o paine mai buna acolo....un gesheft cu > viitor....:)

Atunci si politicienii arabi din Israel pot fi considerati tradatori ai cauzei ptr care lupta semenii lor di teritoriile palestiniene, nu? Sau reciproca nu este valabila in cazul acesta?

carol zwilling1 Re: Tradator evreu Fatah/inteligentule

(...) *Ce are sula cu prefectura????Asta e vreu, arabul e arab si poate fi indreptatit sa-si aleaga calea...*

Mare kkt de om esti cu provocarile si insinuarile tale...

Evreu-rus (...) Dar evreul nu-si poate alege calea? El nu este o fiinta umana normala care sa poate opta ptr a fi antisionist, marxist, socialist, conservator, liberal sau

neofascist daca doreste? Evreii nu fac parte dintr-o rasa speciala, nici nu sunt superiori din punct de vedere genetic fata de alte rase, ci sunt oameni obisnuiti care trebuie sa se comporte precum oamenii obisnuiti.

contraevreu-rus (...) De ce va certati mai baieti *nici unul din voi nu scrie ca acest fost evreu a devenit musulman dupa ce sa casatorit cu o araboica din Jerusalem*, ce conteaza , nu exista padure fara uscaturi, vezi la *Ahmed el este circumciz* dar nu e evreu si tot antisemit este .Nici o data nu ar fi fost ales daca nu era musulman, *propaganda arabeasca este un produs al comunismului rus* ,aceleasi minciuni .
(...)

evreu mandru din israel Re: Tradator evreu Fatah

Politicienii arabi israelieni sunt cetateni israelieni din nastere, de ce sa fie considerati tradatori? A fost generalul Eisenhower considerat tradator cand a luptat contra Germaniei cu toate ca era de origina germana?

(...)

IISUSCHR sa speram ca uri [prenumele Uri] nu va fi in moscheea atacata de hamas....interesant ca nu am auzit pe nimeni sa deplanga cruzimea si bestialitatea celor ce ataca un lacas sfant.....oh , daca israelul ar fi facut asta ce zbierete , ce indignare, ce lesinuri ar mai fi fost.....adevarul e ca e un spectacol simpatic sa vezi cum hamasul omoara la fatahi, cum siiti le trag sunitilor etc

Etc, etc, tot așa o țin bășinoșii Zwillingi Platfustnici.

Serviciul de Informatii Externe al Rusiei: Semnarea Pactului Ribbentrop-Molotov a fost unica masura accesibila de autoaparare pentru Uniunea Sovietica

In opinia Serviciul de Informatii Externe al Rusiei (SVR), semnarea Pactului Ribbentrop-Molotov, prin care Stalin si Hitler au impartit Europa de Est, frateste, ca pe o felie de tort, a fost pentru URSS unica masura de autoaparare. Cu siguranta, masura de "autoaparare" a fost foarte profitabila pentru URSS care s-a facut peste noapte, fara prea mult efort, cu bucati importante din Romania si Polonia si cu cele trei Tari Baltice.

Încheierea la 23 august 1939 a Tratatului de neagresiune (pactul Ribbentrop-Molotov) cu Germania fascista a fost pentru URSS in situatia creata la acea vreme unica masura de autoaparare, se mentioneaza intr-un comunicat emis luni de Serviciul de Informatii Externe al Rusiei (SVR), in contextul publicarii unui volum de documente declasificate sub titlul "Tarile baltice si geopolitica", relateaza Interfax, preluata de Agerpres.

"Semnand Acordul de la Munchen, in 1938, guvernele britanic si francez mizau pe o intelegere cu Hitler. In august 1939, delegatiile Marii Britanii si Frantei au zadarnicit negocierile de la Moscova privind formarea unei coalitii antihitleriste", se mentioneaza in comunicatul SVR, ce intervine cu o saptamana inaintea implinirii a 70 de ani de la semnarea pactului Ribbentrop-Molotov.

Informatiile obtinute de serviciile sovietice in perioada 1935-1945 scot in relief adevaratele intentii ale liderilor principalelor puteri europene, potrivit SVR. Notitele confidentiale ale ministerelor de Externe ale marilor puteri din Europa Occidentala (incluse in volumul "Tarile baltice si geopolitica") au permis conducerii URSS sa-si forme-

ze o perceptie corecta in privinta pozitiei tarilor europene si SUA fata de evolutiile militaro-strategice in Europa antebelica.

"De aceea, unica masura accesibila de autoaparare a fost pentru Uniunea Sovietica semnarea tratatului de neagresiune cu Germania nazista, la 23 august 1939. Acest document a dus la amanarea cotropirii de catre fascisti a celor trei tari baltice si transformarea lor ulterior drept cap de pod pentru invazia pe teritoriul sovietic", explica SVR, in textul citat.

La tratat a fost atasat suplimentar un protocol secret cu privire la delimitarea sferelor de interese in Europa de Rasarit, in caz de "reorganizare teritorial-politica". Drept urmare, la 1 septembrie 1939, Germania a atacat Polonia, iar la 17 septembrie 1939 URSS a inclus in componenta sa regiunile din vestul Ucrainei si Belarus, aflate pana atunci sub jurisdicția Poloniei, iar ulterior si tarile din estul Marii Baltice.

In perioada aceea au aparut mai multe zvonuri potrivit carora ar exista mai multe acorduri secrete atasate la pactul Ribbentrop-Molotov, al carui text a fost publicat in 1948 dupa fotocopii, iar in 1993 retiparit dupa documentul "original regasit", aminteste Interfax.

Parcă era vorba că un asemenea pact nici nu există; cum să existe o astfel de înțelegere între Marele Stalin și Mititelul Hitler? - din acest motiv, după decenii, când rușii au întredeschis gura, au mormăit ceva despre "Pactul Ribbentrop-Molotov", aruncând pe umerii miniștrilor de externe și semnatari (cu mâna lor, ar zice poetul slobozic, Dinescu) responsabilitatea întreagă. Iar acum rușii nici nu pomenesc Polonia, ce să mai spunem de România.

De amintiti că boii noștri carpatnici, fie ei istorici (sic), fie jurnalezi (sic-sic) au folosit și folosesc, cumiței, ce li s-a predat la cursul scurtat de Istorie a Patriei ediția Tismăneanu. Pentru a căta oară: dacă nesfârșii noștri istorici și gazetari nu au avansat cu o jumătate de pas în înțelegerea "fenomenului" - este vorba de relațiile româno-ruse -, în schimb (re-re-sic!) tot pe loc au rămas în limbajul sovietisto-securist: "*Fosta Securitate*", "*Domnul Măgureanu*", culmea atingând-o cei-cele care vorbind despre morți-și-bestii, nu-i mai scoteau din "Domni" : Gheorghiu-Dej, Petru Groza, Drăghici... Adevărat, două personalități nu s-au bucurat de domnire din partea intelectualității române cotidiene cultivate în Serele De Stat și de Partid "Dilema" și "22": "Doamna Ana Pauker" și "Doamna Elena Ceaușescu". Pentru că erau femei? Da' de unde! Sau... mai știi? Față de niște "biete femei", până și ai noștri, ca brânzii sunt ceva mai îngăduitori.

Oricum, "ticurile" ca "Fosta Securitate", "Pactul Ribbentrop-Molotov", "Domnul tovarăș" de care sunt cuprinși intelectualii României Scriitoare dovedesc fără tăgadă că sunt, au fost, vor fi subalterni fără de leac, ciocnind călcâiele și sonorizând

naționalul “Să trăiți!”, slugi eterne, mulțumind stăpânului:
“Săru-mâna, tovarăș’ boer!”

Marți 18 august 2009

Azi m-am dezorientat nițel, credeam că suntem luni.

Ei bine, nu suntem ce credeam eu, ci... cam marți, vorba lui N. Manolescu.

S-a întors Mihaela Moroșanu din concediu; așa, cam pe luna ce vine are să-și arunce un ochi pe **Scrisuri 1**, trimis de Flori Bălănescu.

Veste foarte bună. Să mai avem și noi așa ceva.

O veste minunaa-a-tăăă!

Iat-o:

ROUMANIE

Délégation permanente de la Roumanie auprès de l'UNESCO

Maison de l'UNESCO

Bureau MS1.16

1, rue Miollis

75732 PARIS Cedex 15

Téléphone: 01.45.68.26.71

Télécopie: 01.47.34.91.38

Mél: dl.roumanie@unesco.org

Site internet: <http://www.unesco.org/delegates/romania/>

S. Exc. Monsieur Nicolae MANOLESCU-APOLZAN

Ambassadeur,

Délégué permanent (11/22/2006)

Téléphone: 01.45.68.25.24

Monsieur Lilian ZAMFIROIU

Ministre Conseiller,

Délégué permanent adjoint

Madame Tatiana ZAMFIROIU

Bureau: MS2.54

Téléphone: 01.45.68.26.72

Madame Ioana MANOLESCU-APOLZAN

Premier Secrétaire

Bureau: MS2.54

Téléphone: 01.45.68.26.72

Mai are cineva-ceva de zis? Eu: nu.

Atâta bășinetică nesimțire ardelenesco-manolescă doar la Groza, la Boc, la Blaga (polițaiul), la Măgăreanu(securistul) mai întâlnești.

Miercuri 19 august 2009

Prietenul epistolar din Amsterdam îmi scrie iar. De astă dată îi dau numele, dealtfel are un blog:

“Buna dimineata,

am ajuns iar la jurnalele dumneavoastra, vroiam doar sa va spun ca ma bucur foarte si ca imi par singurele lucruri clare scrise acum despre ceea ce e in tara. Fiecare fraza te unge pe inima. Rusine pentru generatia asta tanara care nu a reusit sa faca pasul care trebuia si nu a adus schimbarea prin cultura, caci politic si economic nu e deajuns, dupa cum se vede. Eu am zis, trebuie sa ne luptam nu cu o generatie ci cu doua-trei.

Va felicit si va urez putere de munca si sa va mai certati cu ei o mie de ani, am inceput si eu sa ma cert, tot asa, cu toti, sper ca anul asta sa imi apara primul volum, multe din eseuri sunt deja publicate pe blogul meu, www.radubotta.com. Nu imi trebuie editor, ma editez si difuzez si singur, de aici din Amsterdam, ma si citesc daca vor ei, in Cismigiu, pe scaunel, dimineata. Cred ca intr-adevar ati impuscat doua rate la distanta de un secol cu acelasi glont, ati dat nu numai modelul de rezistenta etica in dictatura, dar si cel de rezistenta etica in libertate, tot dumneavoastra, tot singur. Din generatia dumneavoastra, in pogonul asta de cultura, sunteti singurul om pe care il stimez, restul e vai de curu' lor.

Manolescu si Liiceanu si Plesu chiar nu au nici o vina, am descoperit recent, ce sa faca ei?! Vina o poarta tinerii care s-au izolat si imprastiat, care lucreaza camuflati de taceri inexplicabile, cu privirea pe pereti. Daca si-ar pune mintea cu astia, in doua saptamani ar rezolva cazul. Dar nimeni nu accepta provocarea din motive de recuzita: marionetele paltinisene si parazitii de pinacoteca s-au transformat in administratori si sunt tratati ca atare. Cultural ei nu mai conteaza, doar ca ocupa spatiul culturii, dar nu au pondere, sunt mai la margine decat un ziar de duminca. Modelul din care au iesit e mort si doar atitudinile si perversitatea indivizilor mai mesteca in ciorba, din ce in ce mai rar de altfel. Nimeni nu le anunta moartea la locul accidentului pentru ca toti mananca din cadavre, asa sunt romanii, traiesc bine mersi cu mortul in casa.

Discutia ca atare si critica radicala pe care o duceti nu e decat o operatie de imbalsamare. Interesant e de cautat, in aceeasi ordine de idei, daca nu un nou model, si dumneavoastra ati putea da de la Paris o prognoza buna, macar cateva varfuri de lance care sa catalizeze un nou moment romanesc. Ce vine dupa astia, nu vedeti ca nu mai vine nimic?! De asta sunt ei periculosi la urma urmei, nu pentru pozitiile la drept vorbind hilare pe care le iau, ma indoiesc ca Plesu si Liiceanu sau restul mai citesc in genere carti, decat asa, rasfoind, la stop, in masina. Ei ard iarba si otravesc fantanile, cam asta e "Razboiul" lor, contamineaza, paralizeaza, cumpara, ii trag in groapa pe toti pentru ca nimeni nu se mai lupta de fapt cu paradigma asta, din Romania.

Daca o va gasi cineva, noua varsta, fiti sigur ca vi se va adresa sa ne

trimiteti steagul, domnule Goma sper sa nu va supere unele dispozitii mai desucheate din textele mele, daca veti avea rabdarea, eu nu cred ca e o solutie sa fii mai bun decat ei, trebuie sa fii si mai rau, simultan, sa poti razbi cu astia,

cu multa simpatie, Radu Botta”

Joi 20 august 2009

Noapte de iad. Nu am putut să mă odihnesc. Necazul fiind că răcoarea tot nu are să ne vină, ca un duș, mai avem de tras și azi și mâine.

Băieții ceia de la Chiș'nău se dovedesc a fi niște obștești târâie-obiile. Voronin cu ai săi le vor bate măsura chiar dacă va fi mort și bine îngropat. Ce tristețe!

Teșu Solomovici a băgat iar mâna între roți-dințate, de astă dată: războiul din Iugoslavia, articol în *Ziua* de azi. Dintre evreii de azi din România Teșu a devenit singurul pe care îl citesc cu interes, știind că nu minte, că nu încearcă să mă îmbrobodească, ca toți ceilalți consângeni ai săi.

De unde cunosc eu taina asta? Din faptul că *cel care scrie ceea ce scrie semnează cu numele său de familie: Solomovici.*

E la mintea lu' cocoșu!

Cei care contestă “analiza” mea nu au decât să consulte “Forumul” din *Ziua* provocat de Textul lui Teșu. Evrei, goi slugarnici (și conspirativi-foc, ascunzându-se, ca de obicei, sub pseudonime căcăcioase ca “Zwilling”; “Ionion”, “Evreu mândru”) îl atacă pe autor în numele... cui?, al tolomacilor, al criminalilor care, în numele “sârbismului” au distrus, au spart în țandări o țară în care nu era deloc rău de trăit. Iar evreii se mai și laudă ca au participat și ei - ca voluntari - în haitele de arcani, scorpioni și alți criminali cazaci, greci - nu “împotriva NATO” - iată una din prostiile sârbești - ci “pentru cauza tovarășului Miloșevici”; nu “împotriva musulmanilor” - musulmani fuseseră slovenii? croații? -, ci, ca răzbunare prostească, deviată, împotriva palestinienilor din Palestina!

Cu uimire neprefăcută am citit nește opinii forumestre despre Dorin Tudoran în *Jurnal.ro*, sub titlul: “Nu cred că urmărirea mea s-a încheiat după ce am plecat”

6. informatorii sunt urmariti si in strainatate ! de Kartouche Î 21/05/2009 23:48:10 Eu am auzit, ca informatorii care au tradat, sunt urmariti si in strainatate ! Cele 18 volume au avut un scop : pozitia si activitatea unei tradator !!Cate volume o avea Pacepa ?? Ca el a fost general de securitate ! Gresesc ? Asa am auzit. Poate nu

e corect !

5. interesant - de mmmmda - neincrezator Î 21/05/2009 23:43:27
daca nu traiam vremurile si daca nu "fugeam"....daca nu-l intilneam pe Mishu Botez si altii....poate as fi luat de bune raspunsurile....dar, nu m-a convins....in mintea mea e tot "trimis" ca si Tismaneanu!

11. Nu stiu de ce de SIEL Î 22/05/2009 20:15:00

Dar simt un puternic miros de diversiune in acest interviu.

13. DE LA LITERATURA DE SERTAR LA LITERATURA DE DOSAR. de Alex. Î 23/05/2009 09:47:11 Cu toate ca N.C.Munteanu (gogonat), Stelian Tanase (umflat), B. Nedelcovici (lacrimogen), C.V. Tudor (slinos) si alti, ejusdem farinae, au "facut literatura" publicandu-si dosarele de securitate, pot paria cu oricine ca dl. Dorin Tudoran nu va cadea in aceasta capcana. De ce ? Pentru ca dansul nu a fost ca ei, nici inainte de '89, nici dupa. Ma refer si la caracter si la talent.

15. Ptr. Alex de alicé Î 23/05/2009 10:51:56

Poate ca aveti dreptate. Pe adevaratii dizidenti din timpul regimului comunist nu i-a preocupat, dupa revolutie, ideea de a-si demonstra sau de a-si populariza activitatea anticomunista publicandu-si dosarele de securitate. N-am auzit de asa ceva la Preotul Caciu Dumitreasa si nici la Paul Goma. In schimb de ei am auzit atunci, in anii aceia de dictatura.

37. Dlui.Dorin Tudoran de V.Roaita Î 13/06/2009 21:49:43

Multumesc pentru efortul pe care l-ati depus postand un raspuns la intrebarea mea usor perversa - adresata unui fost dizident al regimului comunist-. Din pacate ati avut reactia pe care o intuiam, deci nimic nou sub soare. Am citit acum cativa ani KAKIS-TOCRATIA. Am inteles inca de atunci ca e dureros pana la imposibil sa iesi din tonurile ferme de alb si negru. (...) Ma urmaresc ei pe mine cu taxele si dobanzile si incercarea sa ma "abureasca" cu ziarele si televiziunile lor personale si "publice". Pacat ca nu mai are cine "sa le traga sirena", asa cum in anii '70, a facut-o pentru *** de atunci (aceeasi natie, doar alt sistem) un Paul Goma si, asa cum vreti sa demonstrati cu dosarele de la secu (Cui? Americanilor? Ca pe aicea nu mai intereseaza pe aproape nimeni dupa toti „eroii” care s-au tot aratat si publicat, pe fata si pe dos, de douazeci de ani incoace), un Dorin Tudoran.(...)

41. Dorin Tudoran - poet? My ass! de Patty Bullar Î 16/06/2009 18:49:17 Un papagal "anti-comunist" (din gasca lui Vladimir Tismaneanu) care a fost marginalizat de catre acolitii sai, tocmai la impartirea caimacului!

46. episoade la episoade de iordan Î 20/06/2009 12:27:02 mai aveti multe episoade la gargara acestui scriitor de 3 parale? Aveti noroc cu Web cam-ul ca altfel nu mai aveati pe nimeni.(...)

50. CITESTE ANTOLOGIA RUSINII DUPA IERUNCA de UN SFAT PENTRU TUDORAN Î 10/07/2009 19:52:15 EDT. HUMANITAS, 2009, APOI SA VORBESTI,TUDORANE! SCRII LANGA PAUNESCU, L. AVRAMESCU, T. OCTAVIAN SI ALTE MEDIOCRITATI CEAUSISTE! POFTA BUNA

52. tudoran e platit de tismaneanu din banii nostri de nicolae iorga Î 2/08/2009 21:38:19 Tismaneanu va e sef la IFES USA, unde imprastiati cu democratia pe larg, in dreapta si mai ales la stanga, acelasi Tismaneanu din consiliul academic al Centrului de Analiza si Dezvoltare Institutionala CADI.RO, care e "laboratorul de gandire" al PDL-ului, adica creierul mic al lui Basescu. acolo SE REFUGIASERA INTELECTUALII IMORALI SI TRADATORI DE NEAM ai puterii dupa scandalul ICR din vara 2008, si vroiau sa reintroduce cenzura, sa nu-i mai putem nici critica. Ceea ce explica si blogul Dvs. in care-l ridicati in slavi pe basescu, dle Tudoran, gashca tradatoare din care faceti parte si profitati, si "dibaciul, si carmaciul": v-au activat astia ca nu mai aveti ce manca prin america si va ridicati acum fustitza pentru niste dolare, la comanda oportunistului tradator de tara Tismenetski. RUSINE!

53. la vremuri noi tot ei de Ilie Ulici Î 13/08/2009 21:41:38

este absolut evident ca Dorin Tudoran nu avea ce vorbi cu Tuca, e la fel de hidos cum ar fi vorbit cu adrian im-Paunescu

Vineri 21 august 2009

S-a răcorit lumea! Ce bine, ce bine, că eram pe punctul de a-pune-jos. Eh, dacă ar veni și o ploicică-ploicioară...

Nicolae Coande, în *Gazeta de Sud* scrie:

“Infarct de Paul Goma

Editura Curtea Veche, 2008

Într-un interviu publicat marți, 18 august, în *Evenimentul Zilei*, Ion Vianu, cunoscutul medic psihiatru care a semnat în 1977 Apelul lui Paul Goma, declara: „Goma nu este renegat de intelectuali, el îi reneagă, în numele unor criterii morale absolute, pe care cred că nu le putem aplica altora decât nouă înșine. Dar, la Judecata Istoriei, și oricâte cusururi ar avea, el rămâne cel care a spus «nu» în ‘77. Ce mai știu e că nu mă împac cu ideile lui politice actuale“.

Așadar, ce avem aici, în acest succint portret făcut lui Goma de fiul lui Tudor Vianu? Imaginea unui solitar de cursă lungă, cu principii morale pe care majoritatea scriitorilor criticați de el nu le suportă, chiar dacă scriitorul român trăitor la Paris nu face decât să pună faptele trecute și prezente pe o hârtie destinată viitorului. De ce „Nu“-ul contemporan al lui Goma ar fi mai puțin valid decât „Nu“-ul interbelic al lui Ionescu? Pentru că, opinez eu, nu rezistăm la examenul propriei conștiințe - una asediată de vină și îndoială - și reacționăm doar ca oameni de hârtie, dispensați de o Etică ce ne pune în încurcătură. Viața e un pic mai subtilă chiar și decât literatura.

Cine citește „Infarct“, cea mai recentă carte originală a lui Paul Goma, apărută la „Curtea Veche“, în seria de autor îngrijită de Flori Bălănescu, poate sesiza liniile de forță ale „renegării“, așa cum o numește Ion Vianu.

În contrapunct cu vocea personajului feminin al cărții, soția sa, Ana Maria, cea căreia i se depistează în 2001 un infarct făcut în România în anii terorii, autorul rememorează momentele arestării din 1977, luna petrecută în arestul Securității de pe Rahova, torturile îndurate, ordonate de canalia cu grad de general Nicolae Pleșiță, felul în care prietenii cei mai buni, printre care îi enumeră pe Virgil Mazilescu, îl evită, rumoarea produsă în rândul scriitorimii române - care se comportă mult sub demnitatea numelui de scriitor. Un București anemic, preocupat să subviețuiască și să îndure este descris remarcabil de un scriitor anticalofil, deloc preocupat de gloria momentului și de laurii acordați de coterii interesate. Singurul care a răspuns apelurilor soției, după ce a fost ridicat de securiști, a fost Nicolae Breban, care a avut măcar curajul să vorbească la telefon cu o femeie disperată, rămasă singură, cu un copil de doi ani, incapabilă să se apare în fața crimei organizate de regimul comunist.

Așa că este ușor de înțeles de ce Paul Goma rămâne și astăzi intransigent, în plină uitare a istoriei și în plin furor al dosariadei care

dezvăluie, iată, din ce în ce mai mulți scriitori români dispuși în epocă să colaboreze cu Organul. Se poate înțelege, omeneste, efortul lui Octavian Paler de a se prezenta pe sine și pe colegii de breaslă (cam otova, dar fie) în postura de „rezistenți prin cultură”: „n-am avut toți curajul unui Goma, unui Dorin Tudoran, dar nu ne-am comportat ca niște viermi“. Poate că da, dar nici ca niște intelectuali al căror loc este în Agora, iar nu la Curtea Regelui (cum se întâmplă, din păcate, și azi).

Se știe, viermii nu primesc onoruri și nici nu le cer.

Paul Goma a depus mărturie despre lipsa de libertate a românilor în acei ani în piața publică, nu în cafenelele unde toți curajoșii luptau cu Ceaușescu, știind că, dacă vorbele de curaj vor rămâne acolo, nu vor păți nimic.

Narațiunea lui Goma, armonios dozată, simplu și eficace scrisă, în tonuri de memorialistică literară, reține, în încercarea de a rememora suferința celei iubite, inclusiv infarctul făcut de o breaslă de creatori pentru care durerea de inimă ar fi fost dată, mai degrabă, de solidarizarea cu cel numit de germanii de la Suhrkamp „Soljenițin al românilor“. Este o anamneză dureroasă atât pentru autor, cât și pentru cititorul sensibil la lipsa de reacție a societății civile românești dinainte de 1989. Mai bine zis, sensibil la lipsa acesteia. Invers, ei au preferat să-și protejeze inimile și conștiințele și au aderat la muțenia impusă de partid, l-au exclus pe Goma din Uniunea Scriitorilor, au intrat într-o conspirație a tăcerii care a culminat chiar cu interzicerea sa ca scriitor timp de 20 de ani. Publicarea unor romane ale lui Goma în afara țării, la edituri prestigioase, li se părea multora un afront la creația personală, iar pentru Mircea Dinescu, de exemplu, tovarăș de gândire literară cu Marin Preda și Ion Băieșu, Goma putea fi apostrofat la o masă a restaurantului USSR cam așa: „Bă, Goma! Marele scriitor fără cărți!“.

Asta, în condițiile în care în momentul interdicției de publicare, Goma avea romane publicate la Gallimard, la Suhrkamp, la Rizzoli, adică la unele dintre cele mai importante edituri din Occident.

Astăzi, Paul Goma este în continuare, în ciuda cercului de tăcere care s-a închis în jurul său, un autor care nu uită, nu tace și se arată fidel adevărului.

Al său și al nostru.

Ediția de autor apărută la editura condusă de Grigore Arsene mai cuprinde romanele „Adameva“, „Gherla-Lătești“ și „Roman intim“. Nu trebuie să lipsească din biblioteca oricărui român care vrea să cunoască „intim“ un mare scriitor și o mare conștiință.

Util și placut - Nicolae COANDE

Sâmbătă 22 august 2009

Aflu de pe blogul lui Bădin că Tudoran l-a chelfănit pe Tismăneanu - pe blogul său. Am citit flocăiala - lungă, prolixă,

plină de găuri - vorbesc de uitările de-acum legendare ale poetului Dorin.

Eu am treabă cu vol 1 din **Scrisuri**: nu am primit răspuns de la Arsene și, din informația Mihaelei Moroșanu nici n-o sa primesc decât încolo, pe după 1 septembrie, când va fi ușor prea târziu.

Drept care i-am scris (lui Gr. Arsene).

Duminică 23 august 2009

Trezindu-mi-se curiozitatea, am deschis blogul lui D. Tudoran. Și ce am citi la 4 august a.c.?

“Draga Vasile, Multumesc pentru comentariu.

Ionesco a spus multe. De exemplu, intrebat de prietenul sau Francois Fejto de crede ori nu in Dumnezeu a raspuns: “Cred, dar m-as fi dorit ca Dzeu sa fi fost putin altfel...”

În treacăt: Ionesco îi va fi spus lui Fejtö ce relatează D. T. că i-ar fi spus, atât că nu doar lui Fejtö, ci și mie. Observ - abia acum! - că Tudoran are mania citatelor din clasici, ca și maestrul său de gândire Paler, cel care nu putea face un pas în operația de moralistizare (sic) a maselor largi (imoralizate, săracele), fără a se rezema pe Salustius, pe Homer, pe Pliniu cel Bătrân. De acord: Paler avea de ispășit păcatele grele ale activistului-superior-de-partid și ale gazetarului trimis în misiuni speciale în Occident, pe când tată-său asuda sânge la Canal - deși nu le-a mărturisit deschis niciodată - și o făcea copleşindu-l pe cititor cu citate care de care mai hodoronc-troance - dar Tudoran ce păcate încearcă să *i se uite*? Unul dintre ele, iată-l - citez, în continuare:

Evident ca ce se intampla la Chisinau este mult mai important decat multe scandaluri bucurestene. *Daca nu scriu deocamdata despre Moldova este din ratiuni bine intemeiate si, scuza-ma, nu tocmai intelept de discutat pe un blog.*

Daca imi reprosez ca nu scriu deocamdata despre Moldova, te-as ruga sa iti amintesti ca, in cei sapte ani pe care i-am muncit la Chisinau, mai toti intelectualii romani de mare finete ce se declara azi distrusi de ce se intimpla acum in Basarabia au refuzat sistematic sa treaca pe-acolo (subl. mele). Parisul, Roma, Londra, Washingtonul etc li se pareau mai interesante.

Astazi, cand s-ar putea sa fie un pic cam tarziu, se dau de ceasul mortii, mari campioni ai cauzei basarabene.”

Să le luăm pe rând:

“*Daca nu scriu deocamdata despre Moldova...*”

“Deocamdată”? Vrea să dea de înțeles că nu scrie în-prezent? Dar Tudoran nu a scris nici “deocamdată” nici “altădată”

despre... “Moldova”. De ce? Am înțeles mult mai târziu, după o lungă perioadă - un an?, doi?, trei? - în care m-a tăcut, a refuzat să răspundă la scrisorile mele, iar când, într-un târziu, mi-a telefonat (de la “acasa lui, de la Chișinău”), iar eu i-am cerut adresa - “de la el, de la Chișinău” - mi-a răspuns

«Lasă, bătrâne, că ți-o dau...» - și nu mi-a dat-o.

Iar în toamna anului 1986 [corectat: 1996], când a fost organizată o “întâlnire” cu..., zi-i pe nume: “Moldova”, la Die-Drôme, la colocviul unde urmau să se dezbată “adevărurile despre Basarabia” - patronat de americani, eu, deși aveam invitație, nu am avut voie să intru, fiindcă... nu aveam invitația-specială, pe care o avea, de pildă Gabriela Adameșteanu, cunoscută specialistă în problemele “moldovenești”. Iar când, după “lucrări”, în prezența soției sale, l-am întrebat pe prietenul meu bun, Tudoran, de ce nu am fost lăsat să intru, fiind unul puținii, dacă nu unicul nativ din Basarabia, autor al câtorva câteva cărți despre subiectul cu pricina, bănațeanul-regățeano-ardeleano-american mi-a răspuns, bătîndu-mă pe umăr:

«Lasă, bătrâne, că am apărut noi foarte bine cauza Moldovei», a “Moldovei”, de Basarabia americanul Tudoran nu auzise.

Și cu acel prilej i-am cerut adresa de la Chișinău. Și de data aceea m-a asigurat:

«Lasă, bătrâne, că ți-o dau...»

Și tot nu mi-a dat-o. Tot așa îmi răspusesese Monica Lovinescu, în primele săptămâni din 1990, când ar fi trebuit să fiu și eu prezent la alcătuirea portofoliului editurii Humanitas, (Politica, primită de la Pleșu), dar nu mă anunțase că întâlnirea cu Liiceanu va avea loc la..., în ziua, la ora cutare și m-a consolatat astfel:

«De ce te superi? Am lucrat foarte bine și fără d-ta...»

Lui Tudoran i-a scăpat mai târziu afurisita de adresă pe ambalajul volumului **Kakistokratia**, trimis la Paris... Revin:

*“...in cei sapte ani pe care i-am muncit la Chisinau, mai toti intelectu-
alii romani de mare finețe ce se declara azi distrusi de ce se intimpla acum
in Basarabia au refuzat sistematic sa treaca pe-acolo...”*

Despre ce vorbește vorbitorul Tudoran: despre “intelectualii români de mare finețe (...) care au refuzat sistematic să treacă pe-acolo”? Sau despre intelectualul de nesfârșită finețe, Dorin Tudoran, avînd unul din domiciliile la Chișinău, care în viața lui curată nu a scris un rând “despre Moldova”?

Că mi-am adus aminte: Dorin Tudoran, la curent cu execuția prietenului și protectorului său Caraion de către N. Manolescu, nu a scos un mieunat în timpul campaniei de calomnii regizată de

România literară. Oare de ce? Era el atât de ocupat cu “munca la Chişinău”, încât nu mai ştia ce se petrecea pe malul drept al Prutului? De ce nu spunea adevărul: americanii îi interzisese să o facă - ca să nu se supere ruşii! Tudoran, poet-liber, ciocnise călcâiele şi executase ordinul.

Poetul Tudoran, întrebat de Mariana Sipoş de ce nu a intervenit în chestiunea Caraion a răspuns... că nu citise cartea Jelii **Această dragoste care ne leagă**... Nu citise cartea Jelii, la aproape un an după apariţia ei! Pentru-că-nu-o-găsise-în-librării!

Drăguţ, ca argument. Mai ales că...

- ... Ion Caraion, din banii pe care nu-i avea, ca exilat, îi tipărise lui Tudoran, la editura Victor Frunză volumul **De bună voie, autobiografia mea**...;

- volum care figurează, cu titlul în bibliografia **Kakistokraţiei**, dar fără numele lui Caraion, ca prezentator.

Acesta fiind Dorin Tudoran, cel care îmi reproşa mie că nu am fost... recunoscător Monicăi Lovinescu şi lui Virgil Ierunca, aceia care totdeauna îmi făcuseră numai binele, afirmaţie scrisă de mâna lui după ce *nu-mi citise Jurnalul I-II-III* de la Nemira, unde stătea scris, limpede, negru pe alb că Monica şi Virgil îl susţinuseră pe Liiceanu în opera-i culturală de a retrace din comerţ, apoi de a trimite la topit cartea pe care el o solicitase: **Culoarea curcubeului**...

E-he, “disidentul” Tudoran: cel care-l luase de piept pe Ceauşescu, dăduse cu el de pământ, somîndu-l să-i dea paşaport de emigrare!, că, de nu, el face urât; Tudoran, devenit consilier al lui Dan Voiculescu, fie şi pentru o săptămână, dînd lecţii de morală a... verticalităţii în viaţa publică...

Interesaţii pot urmări povestea prieteniei noastre până în vara anului 1998, pe site-ul meu web, în **Scrisuri**, vol 2, în textul: “Despre ce nu vorbim”, datat 26 iunie 1998.

In scandalul Fraţii Băseşti, *Ziua* scrie:

“Sub pretextul scandalului Ciorogârla - furtul unor arme din depozitul unităţii - serviciul secret ale Armatei şi direcţiile legate de acesta *au fost decimate, prin decapitare*.”

Măcar în franceză termenul *decimare* a căpătat o... derogare, semnificînd şi uciderea unui număr de fiinţe vii (oameni, animale), nu doar unu-din-zece; şi nu servicii, direcţii al armatei.

Marţi 25 august 2009

Zile grele pentru mine: căldura, zăpuşeala, ambele ascensoare în pană, lipsa de răspuns de la Arsene...

Sunt stors, nu mai rămâne decât să fiu pus pe sârmă, la uscat; cu certitudine și din pricina... lipsei de activitate. Nu mai am nimic de lucrat, de corectat, de stricat, asta mă obosește cumplit.

Dar, vorba celuia: nu mă plâng, dar zic...

După scandalul ovulelor (au fost liberați ieri criminalii evrei fără diplome de medici, obraznici, sfidători), după cel al rabinilor americani, iată și scandalul-cu-organele provocat de ziarul suedez *Aftonbladet*:

Conflict diplomatic Suedia-Israel

Cotidianul Aftonbladet a publicat o serie de articole in care a acuzat militarii israelieni caucid palestinieni pentru a le comercializa organele

Publicarea de către "Aftonbladet", cel mai popular cotidian din Suedia, a unui articol cu titlul "Soldatii israelieniucid palestinieni pentru a le comercializa organele", a provocat un imens scandal mediatic și diplomatic. Autoritățile israeliene protestează vehement împotriva caracterului antisemit al articolului, în vreme ce conducerea ziarului suedez pretinde că protestele israeliene atentează la principiul libertății presei.

Donald Bostrom, autorul articolului, arată că s-a documentat la fata locului, unde "a stat de vorba cu Khaled din Schem, cu mama lui Raed din Jenin, cu unchiul lui Mahmoud și Nafes din Gaza" care i-au relatat cazuri în care copiii palestinieni au fost omorâți sau ranți și ulterior uciși pentru a le fi scoase din trup inimă, ficatul și alte organe. Ziaristul suedez nu pierde ocazia să lege această poveste de traficul cu organe umane descoperit recent de poliția americană, în care sunt amestecați câțiva rabini din Statele Unite. Asemenea invinuirii amintesc de nascocirile antisemite din Evul Mediu cu sacrificii de copii creștini de către evrei pentru a li se folosi sângele la fabricarea azimei de Paste, a declarat Yigal Palmor, purtătorul de cuvânt al Ministerului de Externe al Israelului. El a cerut autorităților suedeze să ia măsuri împotriva acestui atac antisemit.

"Într-o țară democrată nu e locul ca un ziar să publice asemenea mizerii antisemite care ar trebui să rusineze presa suedeză", atrage atenția Palmor.

Acuzatii de antisemitism

Avigdor Lieberman, ministrul de Externe al Israelului, a fost surprins de faptul că omologul său suedez Carl Blidt a admonestat-o pe Elisabet Barsiîn Bonnier, ambasadoarea Suediei la Tel Aviv, pentru că aceasta, din proprie inițiativă, a criticat apariția articolului în ziarul "Afton bladet". Lieberman condamnă "tacerea" oficialităților suedeze amintind ironic că și în anii Holocaustului Suedia a "tacut" și nu a oferit ajutorul său evreilor în suferință. "Articolul din ziarul suedez este o continuare a infamantelor «Protocolale ale Batranilor Sionului» și a altor minciuni antisemite din secolele trecute", a declarat ministrul.

Ehud Barak, ministrul israelian al Aparării, și-a exprimat și el protestul împotriva publicării articolului incriminat care "denaturează adevărul". Zahal, a declarat Barak, este educat pentru a fi armată cu cea mai înaltă moralitate, și acuzarea că soldatii israelieniiucid palestinieni pentru a face comerț cu organele lor uma ne este de neconceput".

Opinia publică din Suedia e împartită în ceea ce privește cererea israeliană ca ziarul "Aftonbladet" să revină asupra acuzațiilor formulate împotri-

va soldatilor israelieni.

Tesu SOLOMOVICI

In legătură cu “săpunul de evreu”, un text trimis de Dan Culcer, cu nota:

“Probabil că titlul corect ar fi *RJF*-săpunul din grăsime de evreu. Demontarea acestui mit a fost făcută de unul din istoricii «revizionisti», dintre cei care au fost acuzati penru cutezanța lor, de antisemitism, acum citeva decenii. Lucian Herscovici dezamorseaza tradiv o bomba demult dezamorsată, ruginită.

**R.I.F. - săpunul din piele de evreu -
un mit, de Lucian HERȘCOVICI**

(Material propus pentru publicare la data de: 18-07-2009 de Petru CLEJ)

“Ce este (sau, mai curând, ce a fost) săpunul *R. I. F.* ? Este oare ceea ce s-a presupus de către unii oameni, sau reprezintă altceva ? Care este istoria lui ? Acestea sunt câteva întrebări, pe care mi le-au pus câțiva prieteni, recent.

Istoria săpunului *R. I. F.* este ciudată. În timpul Holocaustului și al celui de al doilea război mondial, ca și după aceea, acest săpun a căpătat un aspect special: s-a afirmat că ar fi fost făcut din grăsime umană, respectiv din grăsimea evreilor uciși în lagărele morții naziste. Crima nazistă nu s-ar fi limitat la omorârea în masă a evreilor, ci ar fi fost urmată de profanarea cadavrelor și folosirea lor pentru producerea de săpun pe scară industrială. Acest săpun ar fi fost numit *R. I. F.*, respectiv *R. J. F.* (*Rein Juedisches Fett*, în traducere: Grăsime evreiască pură). Ulterior însă, s-a dovedit că inițialele *R.J.F.* reprezentau o confuzie a inițialelor *R.I.F.*, al căror sens era *Reichsstelle fuer Industrielle Fettversorgung* (în traducere: Autoritate de stat pentru aprovizionare cu grăsime industrială). Litera *I* a fost confundată cu litera *J*. Cum se explică acest lucru și care au fost consecințele lui ?

Înainte de a răspunde la această întrebare, trebuie să menționăm că toți istoricii israelieni resping ideea verdicității săpunului care ar fi fost produs de Germania Nazistă din grăsime umană.

Printre istoricii israelieni și evrei care au demonstrat că este vorba despre un mit, putem cita numele unor specialiști de vază în domeniul Holocaustului, precum Iehuda Bauer, Gitta Sereny, Walter Zeev Laquer, Deborah Lipstadt, Shmuel Krakowsky, Raul Hilberg. O analiză DNA făcută de un laborator al Universității din Tel Aviv la cerea Institutului Yad Vashem din Ierusalim a demonstrat că acest săpun nu conține nici un fel de grăsime.

Pentru a explica apariția confuziei, trebuie să ne referim la situația industriei chimice, în special a celei producătoare de săpun în Germania în timpul celui de al doilea război mondial. Datorită războiului s-a creat o lipsă de grăsimi industriale. Urmarea a fost trecerea producției de săpun sub controlul statului. Denumita *R. I. F.*, aceste inițiale au fost imprimate pe fiecare bucată de săpun din această categorie. Acest săpun era de calitate inferioară și a început să fie distribuit în lagăre, precum și în ghetouri. Nu este clar cine a făcut confuzia între litera *I* și litera *J*, *RIF* devenind *RJF* : evreii din ghetouri, internații în lagăre sau paznicii naziști cu scopul de a-i înfricoșa pe evrei. Cert este că această confuzie, odată făcută, a început să influențeze. Frica de moarte s-a extins, ca și tendința de a nu folosi săpunul *RIF*.

Zvonul a fost constatat în ghetoul din Lublin în anul 1942. Nu este clar

dacă acest zvon s-a născut la Lublin sau în alt loc. Cert este că acest zvon a ajuns la urechea lui Heinrich Himmler, șeful SS-ului. Faptul nu i-a plăcut lui Himmler, deoarece însemna profanare de cadavre. Prin urmare, el a ordonat arderea cadavrelor sau îngroparea lor imediată. Dar zvonul a continuat să circule. Ulterior, unele depoziții la Tribunalul Internațional de la Nuernberg au afirmat existența unor asemenea fabrici. Unul dintre martori, Sigmund Mazur, a afirmat că grăsimi umane necesare producției de săpun ar fi fost separate de oase în cadrul Institutului Anatomic din Danzig. Ulterior însă, s-a constatat că nu putea fi vorba despre producerea de grăsimi în cantități industriale, necesare producției de săpun. Totuși, unii intelectuali și oameni politici au crezut în veridicitate faptului, fără a-l verifica, fără a fi istorici. Printre aceștia menționăm pe scriitorul Ilya Ehrenburg și pe vânătorul de naziști și scriitorul Simon Wiesenthal.

Ideea a fost acceptată și în România, de către unii oameni politici și intelectuali, atât evrei cât și români. Bineînțeles, din necunoștință de cauză. Un prieten, istoricul Shimon Rubinstein, originar din Bârlad, mi-a povestit că tatăl lui a fost chemat la comunitatea evreiască din oraș, împreună cu alți evrei, să cumpere săpun *RIF*. Comunitatea cumpărase întreaga cantitate aflată la un magazin din oraș, pentru ca acel săpun să nu fie folosit, pentru a nu fi profanată memoria evreilor uciși. Atunci când a venit acasă, a pus săpunul deoparte, afirmând că este săpun sfânt, făcut din evrei și nimeni nu are voie să se atingă de el. După câțiva ani, probabil în 1946, săpunul a fost înmormântat la cimitirul evreiesc din oraș. *De fapt, prima înmormântare a săpunului RIF în România a avut loc la Fălticeni* (subl mea, P.G.). Au urmat alte asemenea înmormântări, ceremoniale, în alte orașe. Îmi amintesc monumentul săpunului *RIF* de la cimitirul evreiesc din Galați, chiar la intrarea cimitirului. Vizavi de el este monumentul de pe mormântul fragmentelor de suluri de Tora profanate în timpul Holocaustului de către pogromiștii legionari. Ideea era crezută și în familia mea...

Un mit istoric. În prezent el poate servi negaționiștilor, după principiul reducerii la absurd. De aceea, atenție. Problema memoriei victimelor Holocaustului este mult prea serioasă pentru a se permite pastrarea unui mit în cadrul ei...

Ecouri (2) Andrea Ghita

Lucian, multumesc pentru acest articol clar, pe intelesul tuturor. Cred ca era necesar. Anton Constantinescu

Il felicit pentru a nu stiu cata oara pe Lucian pentru adevarul articolelor sale si pentru modul de prezentare a lor. I-as da zece puncte!

Dar as mai adauga ceva: a prezenta numai adevarul este important in primul rand pentru noi, nu pentru negationisti si altii. La fel, este necesar si sa respectam institutiile care au menirea de a celebra mortii si suferintele lor. As adauga ca acesta a fost motivul pentru care nu am considerat oportuna acceptarea de bani de catre Muzeul Holocaustului de la escrocul de Mark Rich.

La fel sunt de parere ca a inchide ochii la faptul ca intre cei declarati "drepti" de Yad Vashem se mentin inca si escroci este o mare greseala.

Invit pe cei care au alte pareri sa-si spuna in mod deschis argumentele lor.

Publicat de către Dan Culcer. Écrivain roumain vivant en France

Tot de la Dan Culcer primesc:

“L'émigration roumaine et la création de l'Etat d'Israël

Le grandiose projet du sionisme de créer un Etat national israélien, pour assurer l'émancipation de tous les Juifs à travers le monde, a été réalisé après

la seconde guerre mondiale. La réalité terrifiante de l'Holocauste a convaincu les Nations Unies du besoin de protéger les Juifs, menant à la création, en 1948, de l'Etat d'Israël.

Les Juifs du monde entier - nationalistes romantiques, libéraux, socialistes, religieux et laïcs, bigots et athées - ont été appelés à édifier l'Etat juif en Palestine, par aliyah. Ce mot hébreu signifie littéralement "ascension" ou "élévation spirituelle", étant lié aussi à la position géographique de Jérusalem, situé sur des collines. "Aliyah" désigne l'acte d'immigration en Terre Sainte, devenu une profession de foi pour tous ceux qui assumaient ouvertement leur appartenance à l'identité judaïque.

Après 1948, les Juifs de Roumanie ont contribué, eux aussi, à la consolidation du nouvel Etat. La Roumanie de l'année 1948 était tout à fait différente de celle où le sionisme avait été actif, dès ses débuts. C'était un pays défiguré par la présence des troupes soviétiques qui y avaient apporté le communisme. La Roumanie devenait un pays fermé, où l'un des droits humains fondamentaux, celui à la libre circulation, était violé. Seuls les Juifs qui voulaient émigrer en Israël furent autorisés et encouragés à le faire, entre 1948 et 1952, période durant laquelle Ana Pauker a occupé le fauteuil de ministre des Affaires Etrangères. Etant d'origine juive, elle est devenue l'artisan de la colonisation d'Israël avec des Juifs de Roumanie.

Aujourd'hui nous vous proposons un entretien avec l'historienne Cristina Păiusan, auteur d'un ouvrage sur les relations de la Roumanie avec Israël entre 1948 et 1978 et sur la contribution des Juifs de Roumanie à la colonisation de l'Etat hébreu. Notre interlocutrice va esquisser pour commencer l'activité du sionisme en Roumanie, avant 1948:

« Les sionistes roumains ont été les pionniers de l'émigration en Palestine, dès 1883. Ce fut l'un des premiers groupes organisés du territoire roumain à se rendre là-bas. Le sionisme a été un courant très fort en Roumanie, bénéficiant, jusqu'en 1948 - 1949, d'organisations dans toutes les grandes villes où vivaient des Juifs. Ces organisations recueillaient des fonds pour l'émigration en Palestine, ils organisaient de petites communautés pour voir si la population souhaitait émigrer, si elle pouvait s'accommoder à une vie nouvelle dans un Etat qui venait d'être créé. Une vie menée au début sous une tente. Après, on se voyait offrir un logement et on pouvait éventuellement aller vivre dans une ville. Selon les statistiques, la plupart des émigrants souhaitaient habiter en milieu urbain et continuer le métier qu'ils avaient pratiqué en Roumanie; toutefois, au début, cela était quasiment impossible. Le sionisme roumain a été important; pourtant, il pâlit si on le compare aux mouvements de Grande Bretagne ou des Etats-Unis, du point de vue des fonds recueillis ou des personnes impliquées ».

La période des émigrations a débuté en force. Parmi les 200 mille Juifs d'origine roumaine qui se sont installés en Israël avant 1962 - 1964, plus de 50% sont partis à l'issue de la deuxième guerre mondiale. Au micro, Cristina Păiusan:

« La période 1948 - 1952 a été la plus prolifique côté émigration, puisque selon différentes sources, entre 100 mille et 120 mille Roumains d'origine juive sont partis à cette époque vers Israël. C'était une migration en masse, comme l'attestent les documents du temps qui parlent également du soutien fourni par Ana Pauker. Malgré différentes mauvaises actions dont elle s'est rendue coupable, elle a appuyé les Juifs dans leur tentative de rejoindre leurs familles d'Israël. Car ce fut bien sous ces termes que l'on a appelé l'émigration: la réunification ou la réintégration familiale.

Officiellement parlant, la Roumanie n'a pas eu d'émigrants entre 1945 et 1989. Le régime, aussi bien celui de Dej que celui de Ceausescu, a refusé de reconnaître le phénomène de l'émigration. Selon les statistiques, le nombre des Roumains s'élevait à un quart ou un cinquième de la population qui vivait en Israël en 1952 ».

Pourtant, parmi les immigrants roumains d'origine juive, il y avait certains qui souhaitaient arriver en Israël pour y faire édifier le communisme.

« Ana Pauker était d'origine juive, bien qu'elle n'aimât pas trop en parler. Pourtant, l'émigration massive est intervenue justement à l'époque où celle-ci fut ministre des Affaires Etrangères. Je vais vous raconter une petite anecdote réelle: après 1948, on a essayé de faire un Aliyah rouge. Cela veut dire que les autorités roumaines ont facilité l'émigration en Israël d'un groupe de Juifs communistes pour contribuer à l'édification de cette doctrine en Terre sainte. Parallèlement, on assiste à la création du Parti communiste israélien longtemps subventionné aussi bien par l'URSS que par la Roumanie. Malgré les rapports bilatéraux, ce parti est resté minoritaire et marginalisé. Au moment où il a commencé à blâmer le sionisme, il a été écarté de la scène politique israélienne et plusieurs de ses membres sont tombés victimes de répercussions*). On peut donc affirmer que l'Alyiah rouge fut un fiasco total. Surtout qu'au moment où les immigrants ont mis le pied en Israël, ils ont oublié le but de leur voyage, à savoir l'édification du communisme et ils ont adopté une attitude plus ouverte envers la démocratie ».

L'émigration massive des Roumains d'origine juive intervenue après la deuxième guerre mondiale a entraîné une baisse de la population juive de Roumanie. De nos jours, cette minorité ne compte plus que 9 mille membres par rapport à 800 mille qui vivaient ici en 1930.

(Steliu Lambriu ; Dominique, Ligia Mihaiescu)

*) "victimes de repercussion"? Așa se vorbește franțuzește în Israel?

Publicat de către Dan Culcer. Écrivain roumain vivant en France depuis 1987.
la >>Asymetria>>Anticariat, 8/24/2009 10:59:00 AM

Miercuri 26 august 2009

Noapte agitată, udă (tot de trei ori am schimbat bluzele și fețele de pernă). Trezit obosit, fără chef.

Textul lui Teșu Solomovici "Conflict diplomatic Suedia-Israel" a bătut recordul: 385 postări, însă nu știu cu ce să măsoar vulgaritatea, ignoranța crasă din partea goilor, reaua credință, isteria, insultele din partea evreilor Ilsichir, Evreu Normal, Roy, specialistul in intimidari-Contraevreu-rus, avocat-Mache, tortionari-Arwil, Carol Zwilling, expert în activitati de contra-spionaj si anti-terorism-Paul din Ohio, secretara-Seherazada...

Și nu știu cu ce să măsoar necunoașterea limbii române - mai ales la evrei.

Câteva mostre din "dialog":

carol zwilling1 (...@in.com, IP: 87.69.197...)2009-08-25 20:48 Aoleo,aoleo Parca s-a pus closca pe oua asa s-au inmultit *bestiile antisemite* aici pe forum.... Inca *un cacat de om* cu PC in fata lui "oroles2" [Datii] inainte dragi romani, ajungeti pe locul "I" in lume la capitolul antisemitism.....sper sa reusiti de data asta sa lichidati pe toti jidanii.....sunt sigur(,) *leprelor!*

cata2 din Romania (...@yahoo.com, IP: 79.114.15...)2009-08-25 21:03 (...) carol zwilling1 a scris: Cum ti se pare insiruirea de mai jos:

- 1.Madoff
- 2.Rabini escroci de organe in New York.
- 3.Arafat subit ucis de Mossad,in fapt homo si Sida.
- 4.Clinicile de ovule israeliene de la Bucuresti.
- 5.Ziaristii suedezi versus soldati Zahal.

Nu ti se par ca subiectele par aranjate prea bine, intr-un interval de timp asa scurt? Poate CIA,poate ceva arabi,poate alti binevoitori.. Scuze daca te-am deranjat cumva. Noapte buna.Pa.

Hokusai san din Kyoto (...@gmail.com, IP: 188.24.213...)2009-08-25 19:43

Re: Vai ce forum interesant azi

Da-te fa-n p...la calului (armasarului) asta va doriti voi cel mai mult ..iepelor!!!!

Pai daca e sa fim cinstiti si noi barbatii ne dorim femei frumoase, la pat!!!

(...) Ba roy rahat nenorocit, chiar daca ma omoriti criminalilor acum, nu scapati de pedeapsa lui Dzeu!!!! GUNOAIELOR ATI ARUNCAT SOTIA MEA EVREICA LA GUNOI, EU AM CULES-O DE LA GUNOI SI AM TRATAT-O CA PE UN OM, TRAIESC DOAR PENTRU CA SA O AJUT, PENTRU CA VOI NENOROCITILOR ATI ARUNCAT-O LA GUNOI, NENOROCITILOOOOOR, GUNOAIELOOOORRRRRR!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! VA BAG IN ORIGINI DOBITOCILOR EVREI, CE VA BATETI JOC DE EVREII SI EVREICELE VOASTRE, GUNOAIELOR!!!

contraevreu-rus (...@aol.com, IP: 208.104.163...)2009-08-25 20:24

Re: Ba roy rahat nenorocit, chiar daca ma omoriti criminalilor acum, nu scapati de pedeapsa lui Dzeu!!!! Tu numesti asta viata, orice alt uman ar comite harakiri daca ar fi bolnav mintal ca tine, lasa nevasta lui Finkel 5 o fute el in toate gaurile.

lil (...@yahoo.fr, IP: 79.82.62...)2009-08-25 20:44 [**"lil"** fiind cel/cea care acum cântva timp o înjura ca la el, la ușa cortului (ce bine se potrivește!) pe Marta Petreu]

Re: Vai ce forum interesant azi

La 2009-08-25 19:41:04, roy a scris (...):

Draga Roy , Mai bine nu vorbea gura fara cap la cativa oficiali de la voi.

Dealtfel acuzatiile deosebit de grave au cam ramas in coada de peste si foarte bine , dovada ca suedezii sant cum nu se poate mai inteligenti. Caci daca s-ar fi apucat Suedia la nivel de guvern sa ia in serios chestii de genul " tace ca in trecut " ar fi fost chiar conflict . Luati exemplul de la ei. Cat despre forumul de azi, n-am ce sa fiu mandra nici de Carol si sapunul lui (ca nu-l mai spala o suta de randuri de ape), nici de insultele incredibile (aproape de ura) de ambele parti. (...)

Evreu-rus din Rusia (...@yahoo.com, IP: 89.47.58...)La 2009-08-25 00:30:02, evreu mandru din israel a scris:

> de ce n-au suflat palestinienii o vorba timp de 17 de ani?

Palestinienii au facut marturisiri complete ziaristilor dispusi sa-i asculte. Acum, cand aceiasi ziaristi scot cazul la lumina, ii invinuiti de antisemitism si afirmati ca nu au nici o dovada care sa le confirme gravele acuze. Voi le refuzati palestinienilor accesul la o "portavoce" prin care sa-si strige durerile si neajunsurile (si atunci cand reusesc sa-si "insuseasca" una, le-o "smulgeti" cu brutalitate), nu palestinienii sunt cei care tac.

the din Galia de Sud (...@hotmail.com, IP: 82.224.139...)La 2009-08-25 00:22:59,

evreu mandru din israel a scris :

- > "A Palestinian family in the West Bank told the newspaper,
- > Aftonbladet, in an article published Sunday that the body of their
- > 19-year-old son, killed by Israeli soldiers in 1992, was returned to
- > them wrapped in bandages and that they found a scar running from his
- > neck to his stomach."

Adica ar trebui sa cred ca evreii din tsahal colecteaza organe umane arabesti si le implanteaza în evrei habotnici din Israel, care sunt de acord ? sau le exporta în japonia si în america de sus ? nu e clar.

Mă opresc aici, cu greutate.

În același capitol al prostiei+pornografiei+nesimțirii valahe pun și declarația lui Tăriceanu (*România liberă* din 28 aug.):

“Tariceanu: O unire a Romaniei cu R.Moldova nu este dezirabila

Relatia Romaniei cu Republica Moldova sufera din pricina atitudinii conflictuale a presedintelui Basescu, a declarat vineri fostul premier Calin Popescu Tariceanu.

Situatia din Republica Moldova este similara cu cea din Romania din 1989, inasa "desprinderea de trecut se face mai greu", iar lupta acerba dintre comunisti si orientarea pro-europeana face ca situatia sa fie dificila.

"Atata vreme cat politica externa este o atributie a presedintelui, iar Basescu are talentul de a fi in conflict cu toata lumea, nu ma mira ca relatia cu Moldova este proasta", sustine Tariceanu.

El adauga inasa ca, desi este patriot, unirea cu Republica Moldova nu este un lucru dezirabil.

"Cred ca sunt un patriot, inasa daca v-as spune ca unirea Romaniei cu Basarabia este un lucru dezirabil cred ca as gresi din multe motive. Un om politic al zilelor noastre trebuie sa fie impotriva frontierelor stabilite dupa Cel de-Al Doilea Razboi Mondial, si nu pentru ca i-am abandona pe fratii nostri de peste Prut, ci pentru ca trebuie sa gasim solutii practice la aceasta problema", a declarat Tariceanu.

Aceste solutii constau in programe economice care sa ajute Republica Moldova sa se emancipeze si sa nu mai fie dependenta de Rusia, sustine fostul premier.

Romania nu trebuie sa functioneze ca un "frate mai mare" care aprosteafeaza mereu pe cel mai mic, ci ca un frate intelept", conchide Tariceanu.

Mă întrebam acum doi ani de unde va fi pescuit Marius Oprea ideea idioată a neincluserii în “Istoria României” a perioadei 1940-1941. Și dădeam vina pe “Radu Ioanid”. Ei bine, nu doar securistul sionist “Ioanid” i-a turnat cucută în ureche ardeleanului zăbavnic M. Oprea (o fi neam cu Leonard Oprea?- de ce nu, vorba lui Barbăneagră), ci chiar stăpânul său de atunci, Tăriceanu, al cărui consilier-cu-apărarea era... Deci nu totdeauna, în toate, ovreii sunt singurii vinovați, ci și plăvanii noștri *goi*, ca alde acest băiat de familie bună (am revenit la Tăriceanu - ta-su a avut un garaj Ford!, îți dai seama?, un garaj întreg!), de unde el a rămas cu patima motocicletelor și a numărului degetelor de la mâna stângă - tot cincii ies, în ambele sensuri ale

numărăturii, probabil că la mâna dreaptă îi ies patru.

Nu pot să-mi scot din memorie o afirmație a lui Dorin Tudoran (pe blogul recent deschis), à propos de limba română vorbită, *acum*, în România: zicea că de cum pune piciorul pe pământul românesc al aeroportului Otopeni, este șocat auzind limba-română-*lătrată*.

Ceea ce, vai, este adevărat. Am constatat-o - și am consemnat-o cu tristețea și cu mânia de care am fost în stare în jurnale și în texte autonome, la Paris, încă pe timpul când Tudoran nu "ieșise" din țară - înainte de 1985. Dar când o compară cu limba-română-vorbită-de-românii-din-diaspora, vorba altul poet: "ca un fagure de miere...", o cam calcă în gropi, de parcă ar fi prietenul său Manolescu.

Bine-bine, o știm: româneasca din România a devenit lătrată, interjecționată, silabată, lătărețată, nu mai vorbim de vulgarată, înjurătorizată, manelizată. Despre care români din diasporă vorbește Tudoran că... vorbesc o română curată? Dar au murit cu toții: Eliade, Ionesco, Cioran, Vintilă Horia, Ștefan Baciuc, Brutus Coste, Ion Stere, Ierunca - , cei pentru care cuvântul era o vocație și o profesie.

Chiar așa: românii din America vorbesc, nu doar corect... românește, dar și frumos? Nelătrat? Unde a auzit Tudoran o asemenea limbă pe care o cultivă doar scriitorii - de limbă română ; universitarii (care și-au păstrat limba română) și câțiva gazetari respectuoși față de limba română? La Biserica română de la Washington? Au oare la cocktailurile organizate de Ambasada RSR din America, din "Moldova"? Dar copiii lor, Dorin Tudoran (iar ca să-i maimuțăresc ticul vocativizării ultraantipatice: "Dorine"), ce fel de limbă vorbesc ei, Dorine, în afară de indispensabila engleză? Păi (Dorine), dacă nu sunt capabili nici să înjure în românește, ce fel de vorbitori-de-românească sunt ei?

Am obosit. M-ai obosit Dorine Tudorane.

O veste mi-a crăpat capul: ieri, pe la orele 17 - ora Chișinăului - a murit într-un groaznic accident de circulație nepotul meu Ionel Goma, fiul vărului Ștefan din Ciocâltei, Orhei - fiu al fratelui mare al tatei, Ion (mort în august-septembrie 1944, în lagărul de prizonieri basarabeni de la Bălți?; de la Costijeni?) Adineauri am primit un mesaj electronic de la Angela, sora mai mare a lui Ionel, căsătorită Trubceac.

De-acum nu mai există bărbați cu numele Goma decât Filip și cu mine. Ionel are o fată, Daniela, de aproape 20 ani.

Sunt obligat să aștept alte amănunte.

Cum suntem făcuți: credeam, prostește, că după câte pătimiseră familiile mele Goma din Ciocâlteni și Popescu din Chiștelnița, ne-o fi destul. Ei, bine, nu: iată că și Ionel a fost secerat.

Când a venit în vizită, din Anglia, împreună cu văru-său Andrei Dulgher, am fost uluit de... dimensiunea lui: în jur de 2 metri înălțime, blond, frumos... A luptat pe Nistru, a fost traumatizat... Și-a încercat și el norocul în Anglia, în echipe de basarabeni. A lucrat câțiva ani în construcții, apoi la pescuit, spre Grönlanda, a adunat bani de-un apartament și s-a întors la Chișinău. Dacă văru-său Andrei Dulgher îmi telefona de sărbători, Ionel nu avea această obișnuință. Aflam câte puțin de la soră-sa, Angela, aveam impresia că nici ea nu știa mare lucru.

A murit și Edward Kennedy.

Adineauri Angela mi-a scris că “în 29 iulie a decedat si nenea Lionea Popescu din Chiștelnița”. Leonid fiind vărul pe linie maternă, născut în plin refugiu, în vara anului 1944, în Regat, “repatriat-în-Siberia”, cu părinții. Când în cele din urmă s-a întors acasă, la Chiștelnița, cei de la *selsoviet* (primăria comunistă) au refuzat să-l înregistreze ca *Viorel* Popescu, fiindcă, pretindeau ei (consăteni de-ai lor, de-ai noștri, de-ai Popeștilor), numele *Viorel* sună... reacționar, românește, așa că băiatul a fost “botezat” a doua oară: *Leonid*, de la Leon, cum se numeau o mulțime de strămoși de-ai noștri pe linia Popeștilor...

El a fost coautor - dimpreună cu unul din mulții Stratulați - al unei monografii a satului natal, Chiștelnița.

Joi 27 august 2009

Deși am dormit mult - vreo opt ore - tot neodihnit sunt.

Cât mai rămăsese din mine în stare de funcționare a fost spulberat de vestea atâtor morți. Morți care. Care.

Vineri 28 august 2009

Voronin l-a injurat pe Filat in limba rusă la prima ședință a Parlamentului de la Chișinău

Liderul comuniștilor moldoveni, Vladimir Voronin, l-a injurat in limba rusă și l-a amenințat pe președintele liberal-democraților, Vladimir Filat, vineri, la prima ședință a noului Parlament de la Chișinău, transmite NewsIn. Decanul de varstă din partea majorității comuniste din Parlamentul de la Chișinău a declarat, in discursul său din deschiderea primei ședințe a legislativului, că, fiind majoritari, comuniștii au dreptul de a negocia nominalizările

in cele trei funcții supreme in stat.

Liderul PLDM, Vlad Filat, i-a avertizat pe comuniști să nu incerce să boicoteze prima ședință a Parlamentului. In replică, liderul comuniștilor, Vladimir Voronin, l-a injurat și i-a strigat din sală in limba rusă:

«Ini na hren! Mi s toboi razberiomsia drughimi metodami, patsan!" ("Du-te-n p.... Ne lamurim noi cu tine prin alte metode, baiatu!"). Z.O.

*

Presa rusa alertata: Noul presedinte al parlamentului de la Chisinau este un adept al unirii Republicii Moldova cu Romania

Imediat dupa ce majoritatea parlamentara de la Chisinau l-a ales cu 53 de voturi pe liderul liberal Mihai Ghimpu presedinte al noului parlament al Republicii Moldova, unele institutii media din Federatia Rusa au readus in atentia publicului "pericolul unirii cu Romania", transmite Agerpres. Agentia de presa rusa RIA Novosti titreaza "Un adept al unirii cu Romania a fost ales presedinte al parlamentului Republicii Moldova", adaugand ca Mihai Ghimpu a facut adesori declaratii rusofobe. "Noi nazuim spre Uniunea Europeana, iar ocupantii rusi ne-au distrus trecutul si continua sa ne distruga prezentul si viitorul", il citeaza spre exemplificare agentia mentionata pe Mihai Ghimpu.

RIA Novosti mai scrie ca Mihai Ghimpu a fost unul din initiatorii Frontului Popular din Moldova de la sfarsitul anilor '80, care s-a pronuntat pentru desprinderea de URSS. Aceeasi agentie adauga ca, in aprilie a.c., "dupa alegerile parlamentare, la Chisinau au avut loc proteste violente, cerandu-se unirea Moldovei cu Romania".

Tot RIA Novosti mai scrie ca deputatii comunisti au parasit sedinta parlamentului, declarand ca vor protesta in instanta impotriva votului de vineri, pe care l-au calificat drept anticonstitutional. Agentia citeaza in continuare opiniile unor experti, care lanseaza ideea ca alegerea lui Mihai Ghimpu in functia de sef al legislativului moldovean constituie "o victorie tactica" a Aliantei pentru Integrare Europeana, dar ca ea nu va aduce o rezolvare a crizei politice si in consecinta in Moldova vor avea loc noi alegeri parlamentare.

*

R.Moldova: Conducerea radiodifuziunii publice acuza noul parlament de dictatura

Conducerea Companiei publice "Telaradio-Moldova" (TRM) acuza noul parlament de la Chisinau de dictatura pentru ca i-a cerut sa organizeze o emisiune de dezbateri politice cu participarea liderilor partidelor parlamentare, transmite corespondentul Agerpres. Deputatii necomunisti din parlamentul de la Chisinau au adoptat vineri o hotarare in sedinta inaugurala prin care au cerut conducerii companiei sa le acorde timp de antena la o ora de maxima audienta liderilor fractiunilor parlamentare. De asemenea, parlamentul a cerut ca urmatoarea sedinta, care se va desfasura la 2 septembrie, sa fie transmisa in direct la televiziunea nationala.

Solicitat de Agerpres sa se pronunte asupra acestor hotarari, presedintele companiei, Valentin Todercan, le-a calificat drept dictatura. "Seamana deja a dictatura, pentru ca in conformitate cu Codul Audiovizualului, orice fel de ingerinta in politica editoriala a Companiei Telaradio Moldova, indiferent din partea cui vine, nu se admite. Libertatea noastra este garantata de lege. Cand o sa hotaram noi ca publicul are nevoie de timp de antena pentru ei (deputa-

ti n.red), atunci o sa le acordam, nu cand hotarasc ei", a declarat Todercan. In ceea ce priveste transmiterea in direct a sedintei parlamentului, Todercan a declarat ca legislativul poate cere acest lucru doar in situatie de forta majora. El a declarat ca inca nu s-a decis daca se va da curs acestei solicitari sau nu, precizand insa ca ar fi nevoie de cheltuieli suplimentare pe timp de criza.

Solicitata sa comenteze declaratiile presedintelui TRM, vicepresedintele fractiunii Partidului Liberal, Corina Fusu, a declarat ca aceasta companie, aflata in serviciul publicului, este obligata sa actioneze din proprie initiativa pentru organizarea de emisiuni de dezbateri, mai ales cand se intampla lucruri foarte importante pentru soarta Republicii Moldova. Astfel, parlamentul a luat o decizie, sugerandu-i ca trebuie sa-si indeplineasca o obligatie prevazuta in Codul Audiovizualului.

In ceea ce priveste transmiterea in direct, Fusu a citat regulamentul parlamentului, care prevede ca sedintele legislativului pot fi transmise in direct la initiativa Parlamentului, prin decizie adoptata cu votul majoritatii deputatilor prezenti.

"Teleradio-Moldova", finantata de la bugetul de stat, a fost vizata in repetate randuri, inclusiv in rapoartele de specialitate, dar si de catre oficiali internationali, pentru partizanatul deschis in favoarea Partidului Comunistilor, inclusiv in campaniile electorale.

Sâmbătă 29 august 2009

Prima veste - de ieri:

Liberalul Ghimpu conduce Parlamentul de la Chisinau

Comunistii au parasit ieri sala legislativului moldovean, iar Vladimir Voronin l-a injurat pe liberal-democratul Vlad Filat

Mihai Ghimpu, liderul Partidului Liberal (PL), a fost ales ieri in functia de presedinte al Parlamentului Republicii Moldova, in cadrul sedintei inaugurale a legislativului, informeaza Mediafax. Ghimpu, propus de Alianta pentru Integrare Europeana (AIE), formata din cele patru partide pro-occidentale, Partidul Liberal Democrat (PLDM), Partidul Democrat (PDM), PL si Alianta Moldova Noastra (AMN), a fost ales cu 53 de voturi, pentru alegerea noului presedinte al legislativului fiind nevoie de 52 de voturi.

Mossad implicat in misterul "Arctic Sea"

Spionajul israelian a ajuns si el sa fie implicat in povestea misterioasa a disparitiei si regasirii vasului sovietic "Arctic Sea". Mass-media ruseasca, si nu numai ea, prolifereaza in ultimele zile scenarii fantastice si teorii conspirative in centrul carora se afla spionii Mossadului. Oficial, autoritatile rusesti au cerut ajutorul Finlandei, Suediei si Maltei in scopul elucidarii misterului; neoficial, serviciile secrete rusesti i-au solicitat pe "amicii lor din Mossad sa cerceteze in anumite directii". Exista banuiri ca mana lunga a Mossadului a ajuns si pana la "Arctic Sea". De ce s-ar fi amestecat Mossadul in aceasta piraterie navala ? (...) Se pare ca intre cherestea, se aflau bine ambalate rachete sol-aer "S-300". Iranienii se straduie de multa vreme sa achizitioneze asemenea armament sofisticat de la rusi, in timp ce Israelul incearca din rasputeri sa torpileze aceasta initiativa iraniana.

Cei 15 oameni gasiti pe vas sunt arestati, intre ei, opt nu fac parte din echipajul lui "Arctic Sea". Un elicopter militar ii transporta pe un vas militar rusesc si de acolo vor ajunge in inchisoarea Lefortovo din Moscova. "Piratii" nu prea vorbesc, unul din ei isi spune numele: Andrei Lunav. Verificari rapide si surpriza: adevaratul Andrei, pescar de felul sau, lucra pe un vas pescaresc in apele din Kamciatka siberiana, dar el a "disparut" in urma cu trei ani. Apoi, era cu vreo 20 de ani mai tanar decat acest Andrei arestat acum de rusi. Inainte de luarea cu asalt a vasului de catre militarii rusi, o alta unitate de comando a Mossadului a avut grija ca toate rachetele sa ajunga pe fundul oceanului. Cel putin aceasta este varianta vehiculata neoficial.

Duminică 30 august 2009

Nu-mi plac pauzele în timp de război: sunt amenințătoare.

Să admit: nu sunt ceea ce se cheamă: fricos, dar temător: da. Ca tot basarabeianul, la propriu și la figurat mă-tem-că...

Această pauză răuprevestitoare, la Chișinău. Cine știe ce mai pun la cale tâlharii lui Voronin. Fiindcă ei nu se lasă până nu fac răul până la capăt. Am tremurat pentru cei-buni - dar vor putea ei fi multă vreme cei-buni?

Nu-i mai compar cu regătenii: regătenii nici nu există, mi-e greață să-mi aduc aminte de "rezistența" lor, de "opozitia" lor, totul cu voie de la primărie. Din ciudă, din gelozie pe basarabeni ceștialați, "revoluționarii", mă rog frumos, îi insultă, îi deplâng ca nu sunt în stare... să se libereze singuri de sub jugul rusesc - cine vorbește! Fiindcă ei, regătenii s-au liberat singuri totdeauna, mama lor de putori!

20 de ani de la adoptarea limbii romane ca limba de stat, cu rusa in rolul principal

La 31 august 1989, limba romana a dobandit statutul de limba oficiala in Republica Moldova.

Republica Moldova va marca luni, pe 31 august, 20 de ani de la adoptarea limbii romane drept limba de stat si trecerea la grafia latina, dar situatia in domeniul lingvistic ramane destul de incerta, iar rolul limbii romane este trecut pe ultimele planuri de catre guvernarea comunista de la Chisinau, considera personalitati notorii de la Chisinau, scriitori, oameni de cultura si politicieni, informeaza Agerpres.

Luni se vor implini 20 de ani de la adoptarea celebrei legislatii lingvistice, care recunoaste si identitatea limbii vorbite pe ambele maluri ale Prutului.

Aceasta perioada a fost plina de realizari, in acelasi timp de cautari si unele esecuri, a declarat pentru Agerpres scriitorul Ion Hadarca. Hadarca a fost vicepresedinte al primului Parlament al Republicii Moldova si este deputat in actualul legislativ de la Chisinau din partea Partidului Liberal. El a declarat ca marile evenimente din august 1989

de la Chisinau, declararea limbii romane, trecerea la grafia latina au grabit si schimbarile politice din Romania.

Hadarca, imparte cei 20 de ani in doua etape. Prima pana in anul 2001, marcata de dispozitia populatiei de a invata normele literare, "perioada de apropiere si dragoste, cu carti de limba romana aduse de peste Prut", ceea ce crea un mediu foarte favorabil si benefic pentru functionarea limbii romane. Apoi, potrivit lui Hadarca, "a urmat regresul", au revenit fortele nostalgice, au inceput sa inlature specialistii, institutiile create. Venirea comunistilor la putere in 2001 s-a soldat aproape cu totala neglijare a limbii romane. Comunistii niciodata nu au recunoscut limba romana, nu au participat la manifestatiile dedicate acestei sarbatori. "Se sarbatoreste 'Limba noastra', ceva fara identitate si personalitate", a mentionat el.

Hadarca se declara insa optimist in vederea revenirii la normalitate, dupa ultimele evolutii politice din Republica Moldova.

"Sper ca se va incheia aceasta perioada de ratacire si de interzicere de facto a limbii romane. Sper ca vom reveni la normalitate. In primul rand, Limba romana, va fi sarbatorita asa cum o merita", a concluzionat, scriitorul Ion Hadarca.

In perioada sovietica, mai multe state, printre care Republica Moldova, Ucraina, Belarus riscau sa-si piarda identitatea limbii, de aceea in 1989 s-a decis decretarea limbii romane ca limba de stat si revenirea la grafia latina, care a fost interzisa imediat odata cu venirea sovieticilor in anii '40 ai secolului trecut, sustine scriitorul si filologul Vlad Pohila, care atrage insa atentia asupra indiferentei create in Republica Moldova in problema limbii vorbite si estomparea elanului din anii 90.

"Problema limbii vorbite a trecut pe plan secund in ultimii ani", mentioneaza Pohila, precizand ca aceasta situatie survine din cauza factorului politic si legislatiei care pastreaza glotonimul de "limba moldoveneasca", permite neglijenta in exprimare si a decis sa ofere limbii ruse rolul de "limba de comunicare interetnica".

Astfel, limba rusa are prioritate deseori in fata celei romane in Republica Moldova, inclusiv in unele institutii de stat, iar unii tineri, care nu o cunosc nu sunt angajati in campul muncii, a declarat Pohila.

Academicianul Mihai Cimpoi presedintele Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova considera ca politica de stat promovata de comunisti, dupa venirea la guvernare, s-a bazat in primul rand pe opozitia fata de limba romana. Potrivit academicianului, aceasta politica s-a sprijinit pe "doua balene mincinoase". Prima - denumirea limbii, pe care ei au numit-o "moldoveneasca" si a doua - statalitatea moldoveneasca.

Lupta pentru afirmarea limbii romane continua si acum, dupa doua decenii de la declararea ei drept limba de stat, declara si Dorin Chirtoaca, primarul capitalei moldovene Chisinau.

"Aspiratiile pentru limba romana si alfabetul latin continua prin dorinta de integrare europeana, obiectiv asumat in mod clar de noi toti. Realizarea acestui obiectiv va insemna si implinirea idealului nostru

national", se mentioneaza intr-un mesaj adresat cu ocazia acestei sarbatori.

Si in Declaratia de Independenta a Republicii Moldova, care a fost adoptata pe 27 august 1991, a fost consfintit rolul limbii romane in calitate de limba de stat a tarii de peste Prut.

Ulterior inasa, Miscarea de Eliberare Nationala a scazut din intensitate, promotorii limbii romane s-au divizat in diferite partide si grupuri de interese, iar Constitutia din 1994 a statuat drept limba de stat "limba moldoveneasca", inclusiv pe fundalul conflictului transnistrean, cauzat - potrivit unor lideri de la Chisinau, dar si de la Tiraspol si Moscova - inclusiv de relatiile prea stranse dintre Republica Moldova si Romania si posibila unire a celor doua state, lucru cerut cu insistenta in acea perioada de unii politicieni si o parte a populatiei de pe ambele maluri ale Prutului.

Si sarbatoarea "Limba noastra cea romana" si-a pierdut din importanta pe care o avea la inceputul anilor '90, cand era considerata la fel de importanta ca Ziua Independentei. In 2004, dupa venirea Partidului Comunistilor la putere, cele doua sarbatori au fost comasate, instituindu-se "Ziua Republicii".

Potrivit datelor furnizate in urma recensamantului populatiei din 2004, mai mult de jumatate (58,8 la suta) din populatia Republicii Moldova au declarat ca vorbesc de obicei in "limba moldoveneasca", 16,4 la suta in limba romana, 16,0 la suta in limba rusa, 3,8 la suta in limba ucraineana, 3,1 la suta in limba gagauza si 1,1 la suta in limba bulgara. Numarul persoanelor care nu cunosc limba de stat a Republicii Moldova este mare in special in centrele raionale si orasele mari, precum Chisinau si Balti, ele reprezentand chiar majoritatea populatiei in zona de sud a statului moldovean, unde locuiesc preponderent gagauzi si bulgari. (...) Z.O.

În astă-seară, obosit, necăjit - nu merg treburile în Basarabia așa cum aș vrea - nu am mai așteptat televizorul și m-am dus pe Arte. Minune! Se transmitea a IV-a de Mahler! Cu Abado, la pupitrul Orchestrei Festivalului de la Lucerna - solistă: Kozena.

Îl am pe Mahler, integral, copiat de la Victor Lupan. Din păcate prima parte a Simfoniei 2 (taman "Adagio-ul...") a fost înregistrată cu defecte. (În varianta mea "Ruhevoll" este ținută de Lucia Pop).

Doamne, ce balsam! De astă dată am "folosit" muzica în mod egoist ("Mie îmi face bine, la inimă, deci e bună"...)

Mahler, în sufletul bibliotecii mele muzicale ("În discoteca mea de discuri", vorba lui Breban), face parte din cei 4 - hai: 5! compozitori pe care am jurat de totdeauna.

Ascultându-l (cu toate cele șase urechi), îmi ziceam că evreul Mahler - adevărat, s-a convertit la creștinism, însă apucase să scrie primele 3 simfonii, unele dintre cele mai germane și mai...

mistice, ai fi zis: Bruckner, “plicticosul”, “diluatul”, “un Berlioz provincial”, cum zicea răutăcios și prost, Debussy - este, la urma urmei mai germanic (austriac, în accepția traducerii termenului: Österreich) decât declaratul Wagner. Cum-necum, mi-e mai aproape romantismul mahlerian decât... wagnerismul alămurilor (deși iubesc fanfara...). Doamne, dar cum sună Orchestra Festivalului lucernez dirijată de Abado (așa, cu degetele aproape înlemnite de atroză)! Și cum tremură carnea pe mine de plăcere.

Ce bine că mi-am dat prilejul să re-ascult Mahler!

Luni 31 august 2009

“Curtea de Apel: Dreptul luptatorului anticomunist Vasile Paraschiv de a cere daune morale s-a prescris

Duminica, 30 August 2009

Judecatorii Tribunalului Bucuresti au interpretat gresit legea cand i-au acordat disidentului Vasile Paraschiv despagubiri morale de 300.000 de euro pentru persecutiile din perioada comunismului, intrucat dreptul sau de a cere daune morale s-a prescris, sustin magistratii Curtii de Apel Bucuresti - relateaza agentia NewsIn.

Potrivit legii, arata magistratii Curtii de Apel Bucuresti in motivarea deciziei prin care au respins apelul formulat de luptatorul anticomunist Vasile Paraschiv si au admis apelul statului roman, dreptul de a cere daune morale pentru suferinta pricinuita de administratia comunista se prescrisese atunci cand disidentul a dat in judecata statul.

Magistratii de la CAB noteaza in motivare ca TB nu a tinut cont de faptul ca, prin lege, sunt reglementate doua momente alternative de la care incepe sa curga termenul de prescriptie a dreptului la actiune in acordarea de daune morale, respectiv, momentul subiectiv, al cunoasterii prejudiciului adus si a celui responsabil, si momentul obiectiv, cand disidentul putea sa cunoasca aceste doua elemente.

Potrivit magistratilor CAB, momentul subiectiv prevazut in lege ar putea fi considerat, in acest caz, data de 22 decembrie 1989, incepand de la care Vasile Paraschiv putea sa actioneze. Insa, conform CAB, daca pentru termenul de prescriptie a dreptului de a cere daune morale se ia in considerare data de la care Paraschiv putea sa ceara informatii de la Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii (CNSAS), trebuie avuta in vedere Legea 187 din 7 decembrie 1999 privind accesul la propriul dosar.

Judecatorii CAB noteaza ca Vasile Paraschiv a depus la dosarul cauzei mai multe documente eliberate de catre CNSAS in iulie 2001 si iunie 2003, documente care prezinta dovezi ale abuzurilor la care a fost supus. In raport cu aceste documente, sustin magistratii CAB in motivare, actiunea in instanta a lui Paraschiv se prescrisese, fiind inregistrata pe rolul Tribunalului Bucuresti la data de 20 noiembrie 2006.

Desi Vasile Paraschiv a depus la dosar si documente eliberate de CNSAS pe 22 septembrie 2006, iar fata de informatiile continute in respectivele documente actiunea sa nu este prescrisa, CAB apreciaza, in motivare, ca "reclamantul nu se raporteaza in mod special la acestea, nu leaga producerea prejudiciului de aspectele pe care tind sa le dovedeasca acestea si nici nu se justifica de ce nu le-a solicitat si depus in acelasi timp cu primele documen-

te obtinute".

Instanta mai considera ca, desi Paraschiv nu a putut afla cine sunt vinovatii pentru prejudiciile care i-au fost aduse, acest lucru nu poate justifica amanarea la nesfarsit a momentului de la care incepe prescrierea, avand in vedere ca aceasta putea fi introdusa inca de la intrarea in vigoare a legii privind accesul la propriul dosar de Securitate, iar instanta putea determina persoanele responsabile.

Magistratii CAB mai spun ca, desi fostul luptator anticomunist nu mai poate obtine despagubiri materiale pentru daunele aduse de regimul politic impotriva caruia a luptat, "acesta este si va fi onorat si respectat de generatiile actuale si viitoare pentru lupta neobosita pe care dus-o impotriva regimului totalitar, pentru suferintele indurate de el si de familia sa in apararea unor principii si drepturi fundamentale".

In privinta celorlalte cereri formulate de Vasile Paraschiv, respectiv obligarea statului roman, SRI, SIE, Guvernului Romaniei si Presedintiei sa-i recunoasca "incalcare drepturilor subiective in perioada 1968-decembrie 1989", sa recunoasca faptul ca "dupa decembrie 1989, nu s-a dorit o recunostere publica a atrocitatilor savarsite de regimul comunist", dar si sa "depuna toate diligentele necesare in aflarea tortionarilor si pedepsirea acestora", magistratii Curtii de Apel Bucuresti au mentinut decizia Tribunalului Bucuresti, care de asemenea a respins aceste cereri.

Curtea de Apel Bucuresti a respins, pe 18 iunie, apelul facut de Vasile Paraschiv si l-a admis pe cel al statului roman, astfel ca disidentul politic ar putea sa nu mai primeasca niciun ban drept daune morale pentru tortura la care a fost supus de comunisti, daca decizia ramane definitiva. Actiunea formulata de Paraschiv impotriva statului roman a fost respinsa de Curtea de Apel Bucuresti ca prescisa.

Decizia din luna Curtii de Apel Bucuresti nu este definitiva, ea fiind atacata cu recurs la Inalta Curte de Casatie si Justitie. Procesul de la instanta suprema va incepe pe 12 ianuarie 2010.

Vasile Paraschiv a atacat, in aprilie, sentinta magistratilor Tribunalului Bucuresti, prin care Ministerul Finantelor este obligat sa-i plateasca daune morale de 300.000 euro, disidentul cerand, la Curtea de Apel Bucuresti, 30.000.000 de euro pentru persecutiile indurate in regimul comunist.

Ministerul Finantelor a contestat, de asemenea, sentinta prin care a fost obligat sa plateasca daune morale de 300.000 de euro catre Vasile Paraschiv pentru suferintele indurate de acesta in perioada regimului comunist.

Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania a depus, in noiembrie 2008, la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, o plangere impotriva rezolutiei procurorului de neincepere a urmaririi penale in cazul a peste 60 de tortionari ai disidentului Vasile Paraschiv. Solutia Parchetului General in cazul tortionarilor a ramas aceeasi, iar disidentul s-a adresat Inaltei Curti.

Vasile Paraschiv a returnat presedintelui Traian Basescu decoratia primita de Ziua Nationala, spunand ca se simte obligat sa refuze primirea ei de la "un comunist ca toti ceilalti, care ne-au condus tara de la Revolutie si pana azi".

Vasile Paraschiv este cunoscut ca important luptator anticomunist, fiind prima persoana care a incercat crearea unui sindicat liber al muncitorilor din Romania in regimul comunist, dar si autor al mai multor carti despre regimul comunist. (NewsIn)

Vai de cei învinși. Asta era.

Mă așteptam la așa ceva. În același timp: nu mă așteptam - la așa ceva. Însă cum România este țara tuturor posibilităților, mai ales a celor-care-nu-se-poate...

S E P T E M B R I E

Marți 1 septembrie 2009

Azi am intrat în altă eră: în un alt an.
Putoarea de Putin:

“Fara nici o indoiala, putem condamna pe buna dreptate Pactul Ribbentrop-Molotov” 31 august, 13:32

Premierul rus Vladimir Putin a condamnat, in presa poloneza, Pactul Ribbentrop-Molotov, invinovatindu-i in sa si pe occidentali pentru intelegerea cu Hitler din 1938, de la Munchen, relateaza AFP, preluata de NewsIn.

"Fara nici o indoiala, putem condamna pe buna dreptate Pactul Ribbentrop-Molotov incheiat in 1939", a declarat Putin intr-un articol publicat luni de cotidianul polonez "Gazeta Wyborcza", in ajunul vizitei sale in Polonia, unde va asista la ceremoniile de comemorare a izbucnirii celui de-al Doilea Razboi Mondial, in urma cu 70 de ani.

"Dar oare cu un an mai devreme Franta si Marea Britanie nu au semnat la Munchen faimosul tratat cu Hitler, ruinand toate sperantele de a forma un front comun de lupta impotriva fascismului?", a adaugat Vladimir Putin.

Marti, 1 septembrie, premierul rus urmeaza sa participe alaturi de aproximativ 20 de sefi de guvern straini, printre care si cancelarul german Angela Merkel, la cea de-a 70-a comemorare a inceputului razboiului.

Ceremoniile vor fi organizate la Westerplatte, in apropiere de Gdansk, unde, la 1 septembrie 1939, au fost trase primele salve de tun in cel de-al Doilea Razboi Mondial.

Pactul Ribbentrop-Molotov, incheiat intre Germania Nazista condusa de Hitler si Uniunea Sovietica in 1939, a dus, printre altele, la impartirea Poloniei intre cele doua state semnatare. La cateva zile dupa semnarea Pactului Ribbentrop-Molotov, cand Germania Nazista a atacat statul polonez pe 1 septembrie 1939, a izbucnit cel de-Al Doilea Razboi Mondial.

Între timp... Ce fac israelienii - între timp? Lucrează la **reeducarea-de-tip-Pitești**, a palestinienilor pentru a-i aduce pe până la a “recunoaște”:

«Noi, subsemnații bandiți palestinieni recunoaștem că mamele noastre sunt curve, tații noștri tâlhari de drumul mare. Recunoaștem cinstit că noi, palestinienii am năvălit peste evrei, noi i-am alungat de pe pe pământurile lor, i-am închis în sârme, i-am prefăcut în robi, i-am ucis, i-am ars la Auschwitz!»

Hamas critica planurile ONU de a se preda despre Holocaust in scoli din Fasia Gaza 31 august, 19:17

Un responsabil al gruparii palestiniene Hamas a criticat planurile ONU de a se preda despre Holocaust pentru prima data in scoli din Fasia Gaza, informeaza Associated Press, preluata de Agerpres.

Liderul spiritual al gruparii Hamas, Younis al-Astal, a afirmat ca predarea Holocaustului este echivalenta cu "vinderea unei minciuni".

Oficiali ai ONU nu au comentat, dar trei profesori din scoli apartinand

organizatiei internationale au afirmat luni ca Holocaustul urmeaza sa fie studiat in clasa a VIII-a.

ONU are in administrare scoli din Fasia Gaza, clinici si servicii de asistenta sociala pentru multi locuitori din teritoriu.

Putin, alfabetizat la Școala KGB rescrie istoria în Polonia:

Premierul rus efectueaza o vizita la Varsovia cu ocazia implinirii a 70 de ani de la declansarea celui de-al Doilea Razboi Mondial

Prim-ministrul rus, Vladimir Putin, a sosit ieri seara la Varsovia pentru a da un semnal puternic vizavi de invinuirile care i se aduc Rusiei in urma celei de-a doua conflagratii mondiale. Putin urmeaza sa se intalneasca azi cu omologul sau polonez Donald Tusk pentru a discuta perspectivele instalarii in Polonia a unui sistem anti-racheta american, proiect la care Moscova se opune vehement.

Seful Executivului de la Moscova, Vladimir Putin, a cerut intr-un articol publicat ieri in cotidianul polonez Gazeta Wyborcza sa se "intoarca pagina" celui de-al Doilea Razboi Mondial, in scopul dezvoltarii relatiilor bilaterale dintre Moscova si Varsovia, in contextul in care cele doua state impartasesc adanci divergente istorice. "Datoria noastra fata de morti si Istorie este sa facem totul ca relatiile ruso-poloneze sa scape de povara neincrederii si par tizantului care ne-au fost lasate mostenire. *Să întoarcem pagina și să începem una noua*" este de parere Putin intr-o declaratie scrisa, difuzata de serviciul sau de presa pentru a fi publicata de Gazeta Wyborcza.

Fostul lider de la Kremlin a incercat sa degreveze Rusia de povara semnarii pactului Hitler-Stalin, motivand prin faptul ca Moscova a fost fortata de o intelegere precedenta intre Franta, Marea Britanie si Germania, episod ce a consimtit izolarea Rusiei. Un alt subiect sensibil pe care Putin il va aborda in Polonia este executia a peste 22.000 de ofiteri polonezi de catre NKVD (politia secreta sovietica - n.red.) in 1940 in padurea Katyn de langa orasul Smolensk. Serviciul rus de informatii externe (SVR) a anuntat publicarea la 1 septembrie a unor "documente inedite" cu "planuri secrete" ale Varsoviei, inainte de inceperea razboiului.

Obişnuință rusească: el, Rusul, te agresează, te jefuiește, te ucide, iar la urmă, când încep adevărurile agresiunii să iasă la iveală, cere victimelor (adeseori morților) să...“întoarcă pagina”.

Acest îndemn... pacific este ilustrat de multe decenii pe scenele Parisului de umoristul Popek: pe teme specifice, cu accent specific evreul Popek taie vorba interlocutorului, când acesta amenință să-l “încuie”, cu expresia târgului încheiat:

«Și gata, nu mai vorbim!», adică nu mai negociem, nu mai discutăm, altfel spus:

«Și întoarcem pagina!»

Așa le vor cere israelienii palestinienilor, după ce vor fi **reeducați-ca-la-Pitești**: să întoarcă pagina!

Mama lor de ruso-khazari!

Miercuri 2 septembrie 2009

Se putea ca rușii să nu se bășească în public? Iată:

Polonia: O ceremonie a avut loc la Westerplatte la ora la care au fost trase primele salve de tun ale ultimei conflagratii mondiale

Presedintele polonez Lech Kaczynski a reamintit ca la 17 septembrie 1939 "Rusia bolsevica a infipt un cutit in spatele Poloniei" ocupand teritoriile din est conform pactului Ribbentrop-Molotov -1 septembrie, 12:29

O ceremonie i-a reunit pe liderii polonezi, diplomati si fosti combatanti marti la ora locala 04.45 (05.45, ora Romaniei) la Westerplatte, in apropiere de Gdansk, ora exacta la care s-au tras in urma cu 70 de ani primele salve de tun ale celui de Al Doilea Razboi Mondial, relateaza AFP, preluata de NewsIn.

"Ne aflam aici pentru a aminti cine in acest razboi a fost agresorul si cine a fost victima, pentru ca, fara amintirea corecta, nici Europa, nici Polonia, nici lumea intreaga nu vor fi vreodata in siguranta", a spus premierul polonez Donald Tusk.

La 1 septembrie 1939, Schleswig-Holstein a deschis focul asupra bazei poloneze din Westerplatte. Cei 180 de aparatori ai bazei poloneze au opus rezistenta timp de sapte zile in fata a 3.500 de militari germani.

Presedintele polonez Lech Kaczynski a reamintit ca la 17 septembrie 1939 "Rusia bolsevica a infipt un cutit in spatele Poloniei" ocupand teritoriile din est conform pactului Ribbentrop-Molotov. In Polonia, "noaptea ocupatiei a fost marcata de Holocaustul evreilor, dar si de masacrarea ofiterilor polonezi la Katyn", masacru comis de politia politica a lui Stalin, a subliniat el.

La ceremonia principala de marcare a declansarii celui de-al Doilea Razboi Mondial vor participa circa 20 de sefi de guverne. Printre invitati sunt premierul francez Francois Fillon, premierul italian Silvio Berlusconi, premierul ucrainean Iulia Timosenko si premierul suedez Fredrik Reinfeldt, presedinte in exercitiu al UE.

Administratia americana va fi reprezentata de consilierul pentru securitate nationala, James Jones. Z.O.

*

Documente declasificate despre secretele politicii Poloniei in 1935-1945 Un general rus al serviciilor de informatii externe acuza Polonia ca detine o parte din responsabilitatea declansarii celui de-al Doilea Razboi Mondial

2 septembrie, 08:27

Rusia a făcut publice marți arhive ce ar arata, după cum spune Moscova, partea de responsabilitate a Poloniei in declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial, chiar in ziua in care o pleiadă de lideri, inclusiv premierul rus Vladimir Putin, marcau la Gdansk 70 de ani de la izbucnirea conflagrației.

Un general al serviciilor ruse de informații externe (SVR) a ieșit din umbră pentru a prezenta, intr-o conferință de presă, documente declasificate despre "secretele politicii Poloniei in 1935-1945", relatează AFP, preluat de NewsIn. Generalul Lev Soțkov acuza că "o parte din responsabilitatea declanșării celui de-al Doilea Război Mondial revine Poloniei" și de aceea, "ei (polonezii - n.r.) încearcă să deformeze faptele istorice".

"Citind aceste documente, există impresia că Polonia ar fi putut face mai mult pentru a institui un sistem de securitate colectivă", a afirmat generalul. In același moment, omul-forțe al Rusiei, premierul și fostul președinte Vladimir Putin, asista in apropiere de Gdansk, in nordul Poloniei, la ceremoniile care marcau 70 de ani de la declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial. Resentimentele și interpretările divergente dintre Varșovia și Moscova referitoare la cel de-al Doilea Război Mondial au umbrit ceremoniile comemorative.

"Toată lumea a comis greșeli", a declarat Vladimir Putin la Gdansk condammand pactul germano-sovietic Molotov-Ribbentrop, dar reamintind participarea Poloniei la destrămarea Cehoslovaciei, in 1938, și pactul de neagresiune germano-polonez din 1934.

"Prioritatea Poloniei este de a izola Uniunea Sovietică"

Potrivit arhivelor ruse, liderii polonezi de atunci au făcut tot posibilul pentru a izola Uniunea Sovietică subestimand regimul nazist, a afirmat generalul. Soțkov a citat un proces-verbal al unei reuniuni din 1937 intre ambasadorul Poloniei la

Washington și un responsabil cu rang înalt al Departamentului de Stat american, document potrivit căruia ambasadorul ar fi spus: "Polonia nu vede o amenințare provenind dinspre Germania nazistă. Prioritatea este de a izola Uniunea Sovietică". "E scris negru pe alb", a insistat generalul marți generalul rus din SVR. El a spus că ministrul polonez al afacerilor externe de atunci, Jozef Beck, este unul dintre autorii acestei politici și a acuzat totodată că agenții polonezi au starnit revolte în republici din URSS pentru a provoca o fărâmițare a țării. "Există documente ale statelor-majore militare poloneze care dovedesc că a fost creată o secție specială pentru a lucra cu minoritățile naționale de pe teritoriul URSS", a declarat generalul Soțkov. (...)

Aceste comentarii au provocat o reacție vehementă din partea jurnaliștilor polonezi prezenți la conferința de presă, care l-au acuzat pe general că tensionează relațiile ruso-poloneze și au pus la îndoială autenticitatea documentelor pe care SVR le-a dat publicității în traducere rusă, fără originalele în poloneză. Generalul a răspuns că SVR se poate lăuda că dispune de arhive consecvente, pentru că predecesorul sovietic al acestei organizații a avut acces la surse cu rang înalt din rândul armatei și diplomației poloneze.

În acest timp, aflat în Polonia, premierul rus Vladimir Putin declara la Gdansk că orice pact încheiat cu Germania nazistă între 1934 și 1939, deci inclusiv Ribbentrop-Molotov și acordul dintre Polonia și Germania, a fost "inacceptabil din punct de vedere moral".

"Toate tentativele de a-i domoli pe naziști între 1934 și 1939 prin diverse acorduri și pacturi au fost moralmente inacceptabile și nu au avut nici un sens politic, ele au fost periculoase și de natură să facă rău", a spus Putin la ceremoniile marcată a 70-a aniversare de la declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial. "Trebuie să recunoaștem aceste erori. Țara noastră (Rusia - n.r.) a făcut-o. Parlamentul rus a condamnat Pactul Molotov-Ribbentrop. Suntem îndreptățiți să așteptăm același lucru din partea altor țări care de asemenea au încheiat acorduri cu naziștii", a continuat liderul rus, făcând aluzie la Polonia, gazda ceremoniilor la care participa.

"Din cele 55 de milioane de persoane care au murit (în timpul războiului - n.r.), mai mult de jumătate (...) au fost cetățeni ai Uniunii Sovietice. Gandiți-vă la această cifră înspăimântătoare", a îndemnat Putin.

Premierul rus condamnase luni, în presa poloneză, pactul germano-sovietic din 1939 fără a evoca însă invazia Poloniei de către trupele sovietice, care a urmat la 17 septembrie. În același timp, el i-a blamat pe occidentali pentru înțelegerea lor cu Hitler din 1938 de la Munchen.

Pe de altă parte, președintele polonez Lech Kaczyński a recunoscut marți la Gdansk că rolul Poloniei în fărâmițarea Cehoslovaciei în 1938 a fost "o eroare și un păcat". El a reamintit că tratatul de la Munchen din 1938 dintre puterile occidentale și Germania nazistă a avut ca efect "nerespectarea integrității Cehoslovaciei". "A fost și rămâne în continuare un lucru rău", a adăugat Kaczyński în fața celor 20 de șefi de stat și de guvern prezenți la ceremonii, între care premierul rus Vladimir Putin, cancelarul german Angela Merkel și premierul francez, François Fillon. Două unități poloneze au ocupat în octombrie 1938 regiunea Zaolzie, locuită majoritar de polonezi, pentru a o alipi Poloniei în momentul în care armata germană intra în Sudeți. (...)

Anterior, în cursul zilei de marți, Putin evocase de două ori acest episod rușinos al istoriei poloneze, precum și semnarea unui pact de neagresiune între Polonia și Germania în 1934.

"Noi, în Polonia, știm să recunoaștem o greșală fără să căutăm justificări pentru ea", a replicat președintele Kaczyński, dând de înțeles că așteaptă același lucru din partea Rusiei în ceea ce privește pactul Molotov-Ribbentrop și anexarea estului Poloniei de către Armata Roșie la 17 septembrie 1939.

Amintirea războiului rămâne deosebit de vie în Polonia, în ciuda trecerii celor 70 de ani. Între 5,6 și 5,8 milioane de cetățeni polonezi, adică aproape 17% din populație, dintre care trei milioane de evrei, au murit în timpul acestui conflict, potrivit unor calcule recente ale istoricilor polonezi.

*

Putin respinge criticile legate de Pactul Ribbentrop-Molotov

Premierul rus Vladimir Putin a respins din nou, marti, la Gdansk, in Polonia, criticile potrivit carora Pactul Ribbentrop-Molotov a fost responsabil pentru declansarea celui de-Al Doilea Razboi Mondial, relateaza AFP, preluata de NewsIn.

"Constatam tentative persistente de a sugera ca declansarea celui de-Al Doilea Razboi Mondial a fost posibila exclusiv prin pactul Ribbentrop-Molotov", a spus Putin, alaturi de omologul sau polonez Donald Tusk. "De ce este vehiculata aceasta teza falsa in randul opiniei publice in scopuri de politica interna? Este cel mai rau lucru pe care l-am putea face", a subliniat el. Potrivit premierului rus, "tot ceea ce a dus la tragedia de la 1 septembrie 1939 trebuie analizat, pentru a nu se repeta". Pactul germano-sovietic "a fost ultimul dintr-o serie de documente, in timp ce toata lumea a facut greseli", a spus Putin.

Premierul rus a citat mai multe acorduri anterioare care, in opinia sa, au permis declansarea celui de-Al Doilea Razboi Mondial, printre care si Tratatul de la Munchen din 1938. (...)

"Numai cautarea adevarului ne poate permite sa construim increderea", a declarat premierul polonez Donald Tusk.

Potrivit premierului polonez, "doua regimuri totalitare au decis soarta acestui razboi, mai intai ca aliati, apoi ca inamici".

"Totusi, nu putem uita uriasul tribut de vietii omenesti adus de soldatii sovietici. Nimic din ceea ce s-a petrecut dupa 1945 nu poate schimba acest lucru", a adaugat el.

Putin a reamintit ca "rusii si polonezii au luptat impreuna impotriva unui inamic comun". Z.O.

O veste bună:

A L A M B I C O T H E C A

DUMITRU UNGUREANU : Românu, scriitor intim

Când oficialitățile “de partid și de stat” de-acum trei decenii au decretat că “Paul Goma nu are talent”, a fost o ușurare pentru mogulii criticii literare valahe să expedieze în exil opera celui care a refuzat să fie “scriitor, și numai scriitor”. Refuzând, Paul Goma demonstra că nu poți fi scriitor, și numai scriitor ca și cum ai fi cizmar, și numai cizmar. Lipsa responsabilității pentru cuvântul scris, lipsa asumării cuvântului scris constituia atunci (ca și acum, în bună măsură) boala majorității “scriitorilor, și numai scriitorilor” români.

Sincronizat cu mișcările intelectualității est-europene, asemeni multor dizidenți ori opozanți ai regimului comunist, impus de URSS și aplicat “creativ” în fiecare țară a lagărului, Paul Goma avea să atace sistemul exact acolo unde aparent era imbatabil: în ideologie și propagandă. Literatura, așa cum se publica (și chiar se scria!) la noi, în acei ani, era o subzonă a ideologiei. Tolerată, dar privilegiind pe cei acceptați ca membri ai Uniunii Scriitorilor, era un fel de joc al puterii cu “oamenii de cultură”, cărora “li se da” sau “li se lua”, după toane și directive aiuritoare. (Amintirile din scriitorie ale lui Ștefan Agopian sunt revelatorii pentru starea de lucruri pomenită aci.) Goma spunea cu voce tare ceea ce alții spuneau în șoaptă, dar nu îndrăzneau să pună pe hârtie. Și, mai ales, publica în străinătate, sub nume propriu, nu cu pseudonim, texte prin care dezgolea adevărul despre România și

despre conducătorii ei.

Pe scriitorul român nu l-au lovit în amorul propriu luările de poziție anti-comuniste ale lui Goma, pentru că, nu-i așa?, tot românul e anti- prin definiție, chiar dacă se poartă ca un pro- stilat și elegant. (Al. Paleologu este șablon și etalon!) Scriitorul român a fost săcâit de izbânda strict literară a lui Paul Goma. Acesta a scris câteva cărți în care spunea lucrurilor pe nume, proză articulată estetic, absolut originală, chiar dacă nu inovatoare, “ancorată profund în realitatea cotidiană”, ca să folosesc un șablon critic-lemnos. Ce scria Paul Goma era perfect lizibil cititorului de pretutindeni. Impedimentul traducerii în limbile străine de mare circulație (barieră de care se plâng mulți literați neaoși) s-a dovedit fals. Romanele lui Paul Goma au fost traduse și publicate în diverse țări. Ba, până în 1990, ele au apărut oriunde, numai în România nu!

Sigur, nu toți scriitorii români au crezut sau cred că Paul Goma n-are talent literar. Vedetele, “elitele” cu putere de decizie la nivel de edituri, reviste sau canale mediatice n-au suportat și nu vor suporta că “e unul care cântă mai bine decât mine” și l-au boicotat disperate. Din fericire, mijloacele de informare s-au schimbat odată cu apariția internetului. Nici editorii nu mai ascultă mofturile cutărui critic cu veleități dictatoriale. Seria de autor începută la editura Curtea Veche în 2008 este un semn de asumare a valorilor noastre. Pentru că, apatrid cu domiciliu de nevoie la Paris, Paul Goma este mai român decât toate turmele de “patrioți”, autodeclarați salvatori ai nației, faruri, vitrine sau fotografii ale inteligenței băștinoase!

Izgonit din România, Goma a refuzat să adopte franceza ca primă limbă de exprimare. Probabil că acest refuz l-a costat o glorie instantanee, mai lesne de obținut dacă “trăda” româna. Obstinația de-a scormoni măruntaiele limbii române l-a dus pe Goma la performanțe uluitoare. **Alfabecedar** (Ed. Victor Frunză, 2004) adună la modul academic o bună parte a termenilor gomici. Sunt cuvinte derivate din cuvântul standard sau din rădăcină, cuvinte-container, în manieră post-modernă, dar și cuvinte-povestire, cuvinte-roman. Goma pare să țintească performanța ultimă: aceea de-a scrie o carte alcătuită dintr-un singur cuvânt. Pe care să fie suficient să-l citești ca să vezi, să auzi, să miroși, să guști, să pipăi, să simți toată lumea!

Paul Goma trăiește ca să scrie și scrie ca să trăiască. Cu toate acestea, el nu e “scriitor, și numai scriitor”. Și nu e un scriitor ca toți scriitorii români. Sentimental fiind însă, ca tot românul, s-ar fi vrut recunoscut de breasla noastră cea pățimașă și lesne predispusă la nerecunoștință, care l-a nedreptățit prin reprezentanții ei. Nici un alt scriitor român n-a coborât în substratul limbii materne, așa cum o face Goma. Mi-e peste mână să aleg fragmente ilustrative. De exemplu, întregul **Roman intim** (Editura Curtea Veche, 2009) este o demonstrație viguroasă de talent literar și capacitate de-a umbla delicat în lada de zestre a limbii române, pentru a îmbrăca în toate cuvintele posibile un subiect ce umblă dezbrăcat – să-l numim cu numele zeului, Eros!

Vineri 4 septembrie 2009

Trezit: vesel, dar iute întristărit. De ce? Nu știu, nu mai știu, probabil: de-aia.

Am primit un mesaj imbucurător: Theodor Codreanu îmi scrie, anunțând câteva din cărțile sale recente. Totodată îmi trimite electronic una dintre ele, probabil cea mai proaspătă: **Istoria „canonică” a literaturii române.**

Voi reproduce fragmente din ea, cu precădere cele în atingere cu mine - cum altfel?:

În fine, care sunt asalturile manolesciene împotriva stalinismului (căci despre „neaoșism” e greu de priceput ceva!), când el însuși pare înfruptat din esențele tari ale stalinismului, sub magia chiar a cultului demiurgiei/personalității în cultură? Aici trebuie spus răspicat că a uzurpat locul adevăratului luptător împotriva stalinismului: Paul Goma, transformat, peste noaptea dictaturii, într-un nenorocit „paranoic” și „antisemit”, judecată de „valoare” care mi se pare una dintre cele mai mari rușini care s-au produs vreodată în cultura românească!

*

Cu Neculce, încep etichetările, după vechea metodă a ideologiei socialiste: xenofob, autohtonist, naționalist, antieuropean. Reacția împotriva fanarioșilor ar arăta că Neculce „delirează fatalist”, iar neaderența la ideea lui Dimitrie Cantemir de a se alia cu rușii, la Stăniilești, este condamnată, ca și cum această alianță ar fi fost benefică pentru soarta Moldovei. Să fie aceeași cauză a atitudinii față de Basarabia, pe care am mai semnalat-o? Ironia face că, după ce îl condamnă pe Neculce pentru antifanariotism, tot el constată că secolul fanariot înseamnă și dispariția personalităților care făcuseră gloria veacului al XVII-lea, încât „Trebuie să trecă, așadar, cincizeci de ani până firul rupt să se înnoade din nou, în sensul că autorii recad în anonim iar operele lor în colportaj”. Și pentru a se contrazice din nou, face apologia fanariotismului, pe care-l vede la fel de benefic, pentru limba română și pentru naționalismul românesc, ca și iluminismul francez. Or, adevărul e că limba greacă sufoca și elimina româna din cultură, învățământ, teatru, snobii vremii dându-se în vânt spre a vorbi grecește. Explicația e aceeași: Nicolae Manolescu lucrează la cele două mâini care se bruschează reciproc.

*

Crede că Heliade e paranoic când vorbește de existența a doi 1821, doi 1848, în Echilibrul între antiteze. De fapt, este una dintre remarcabilele intuiții ale lui Heliade, cu ecou în gândirea eminesciană, arătând că intelectualul român este nu de azi, de ieri în postura de a fi o personalitate scindată. Din pricini asemănătoare, criticului nu-i place antibonjurismul lui Alecsandri din Iorgu de la Sadagura și din alte comedii, cotându-l ca „naționalist”, „xenofob”, aidoma lui Ion Ghica, Ioan Slavici și Eminescu. Uneori, scrierea la două mâini scoate efecte hazlii. „Xenofob – zice criticul – Iorga nu este”, pentru ca după câteva pasaje să conceedă că este xenofob. Și fiindcă I. Negoïtescu apreciașe că unele dintre dramele lui Iorga sunt capodopere, acesta este imediat contrazis, apreciindu-le ca „ilizibile”.

*

De pildă, romanul Elena, de Bolintineanu, este considerat „cel mai bun roman de dinainte de Viața la țară al lui Duiliu Zamfirescu”, superior, desigur, Ciocoilor vechi și noi.

*

Barbu Ștefănescu Delavrancea e sancționat pentru patriotismul dramelor, „patriotismul declamat romantic, tot mai greu de suportat, le-a învechit definitiv”. Nici chiar Agârbiceanu nu scapă de eticheta de naționalist. Din pricini ideologice, lui Goga nu i se recunoaște consistența lirismului, eroare pe care n-ar fi făcut-o Maiorescu, cel ce l-a propus pe autorul Oltului la premiul Academiei, în 1905. Goga e doar „idealist, abstract, emfatic și poetizant”: „Nicio emoție din rândul celor strict individuale ale modernilor nu răzbește în acest lirism coral colectiv”. (Dacă e coral nu e și colectiv? Numai că opera poetică a lui Goga este a unei individualități puternice, n.n.). Bineînțeles, publicistica lui Goga e un dezastru: antidemocrată, naționalistă, șovină, antisemită: „Goga este un antidemocrat și un xenofob fățiș”. E. Lovinescu poartă și el o vină, aceea că, prin conceptul diferențierii, ar fi făcut o concesie naționaliștilor, „de la fundamentalistul Crainic la moderatul Călinescu”. Cu această observație incredibilă, Nicolae Manolescu își anulează și pretenția că este adeptul unei filosofii a diferenței, familiară postmodernității. Încât, într-adevăr, scrie la două mâini antitetice, nu diferențitoare.

*

Nu e de mirare că îi refuză lui Bacovia condiția de poet tragic: „Nu se poate vorbi de tragism, fiindcă asta ar presupune o minimă conștiință lucidă”. Pleonasmul criticului se asociază cu preluarea prejudecății lovinesciene că Bacovia este lipsit de orice conștiință estetică, fapt contrazis încă de G. Călinescu. După d-l Manolescu, Bacovia ar fi creat într-o necurmată transă, ca nebunii: „nimic nu e pe deplin conștient în arta lui literară”. Altădată, criticul îi admitea lui Bacovia tragismul, emițând formula de succes că e „singurul poet român care a coborât în infern”. Acum, și-a „revizuit-o”, spre a-i anula tragismul: „singurul poet român care a coborât în infernul trăirilor lipsite de lumina călăuzitoare a spiritului”. Lucru de o falsitate absolută.

*

Mihail Sadoveanu e un „paseist”, neaderent „la societatea industrială”, orașul său fiind „Sodoma și Gomora epocii moderne”. Vinovăția lui Rebreanu constă în faptul că se temea că „o înfrângere a nemților în răsărit ar fi urmată de o rusificare a țării”. Ca și cum n-ar fi fost chiar așa! Tot Rebreanu este incorect politic ca simpatizant al legionarilor.

*

De ce nu e poet Blaga? Criticul are o explicație pe măsură: vina o poartă „rădăcinile tradiționalismului ortodoxist”. Doar într-un singur volum îi recunoaște poeticul: În marea trecere (1924). Cu Laudă somnului (1929), reîncepe accentuarea tradiționalismului, „spiritualismul creștin” fiind o veritabilă ciumă pentru „liberul cugetător” Manolescu. Acest spiritualism ar fi antiintellectualist, agnostic. Desigur, că nici poemele postbelice nu aduc nimic nou și demn de interes. Luntrea lui Caron (1990), romanul postum, este „ratat, în parte, prin confuzia cu memorialistica”. De ce nu ar fi o formulă inedită, de felul romanului-document practicat, astăzi, cu succes de Constantin Virgil Negoiță și de alții? Dar, desigur, Nicolae Manolescu n-a auzit de Negoiță.

*

„...novatorul Barbu nu e niciodată antitraditionalist cu adevărat, cochetând cu destule dintre ideile conservatoare din epocă”. E chiar dovada neutralismului canonic barbian, ca și la Arghezi sau la alți mari scriitori, pe care criticul o interpretează tot ideologic, etichetându-l rapid ca antimodern, anistoric, antisincronist. fii el ar fi evoluat ca Blaga, de la nietzscheanismul debutului către imobilitatea formelor închise, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la ortodoxismul lui Nichifor Crainic, la ereziile bogomilice și la „apologia legionarismului și a lui Hitler”. Mai mult de atât, ortodoxismul său e asociat cu un recul spre păgânătate, spre anticapitalism, având

drept corolar alunecarea în kitsch, unul „ideatic în care se va remarca, peste câteva decenii, Ion Gheorghe în Zoosophia”. Semnele acestui kitsch ar invada ciclul Uvedenrode. Nici După melci nu rezistă, având un „stil copilăresc”. „Cu Selim și celelalte poezii din anii 1921-1924, inclusiv ciclul Isarlâk, se accentuează tendința localistă și pitorească și, în fond, antioccidentalismul”. A părăsit nietzscheanismul și panismul blagian în favoarea manelelor lui Anton Pann, o picanterie orientală, exotice țigănească și turcească. Norocul multor poeme din ciclul Isarlâk e că triumfă „asupra ideologului”, salvându-se în gratuitate. Altfel, imaginea arhetipală a increatului e pusă pe seama lui Rimbaud (de ce nu și pe a filosofiei lui Platon sau a arheului eminesciană) și a... căpitanului Zelea Codreanu! Nici poemele ermetice nu-i plac d-lui Manolescu, fiind manieriste, de o obscuritate voită și univoce. Cu aceasta, pare să asistăm la cea de a doua importantă revizuire în canonul interbelic, după cea legată de Blaga. Din Ion Barbu, conform „proaspetei lecturi”, rezistă doar ceea ce se menține în sfera jocului.

*

Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica sunt material ideal pentru „deconstrucție” în canon. Pentru primul, literă de lege critică devine cartea lui Florin Turcanu, M. Eliade. Prizonierul istoriei (2003), dar și alte exegeze care pariază pe culpabilizarea scriitorului și a savantului. O logică simplă ne spune că, dacă Eliade ar fi fost „prizonierul istoriei”, cum pretind îndoctrinații politically correct, el ar fi trebuit să se muleze pe avantajele autoculpabilizării, cum a încercat „cinicul” său prieten Cioran, și atunci ar fi putut beneficia chiar și de premiul Nobel.

*

Nicolae Manolescu preferă să nu înțeleagă nimic din marea lecție eliadescă, deoarece pe el nu-l interesează adevărul, ci doar propriul prizonierat pe care l-am descris suficient de clar în aceste pagini. Așa că lecturi de tipul Mircea Eliade – „prizonierul istoriei” sunt pur narcisiace, ale unor intelectuali cu adevărat prizonieri ai istoriei. Aceeași banală filosofie a lașității: hoții strigă hoțul! Firește, pentru a fi elocvent, Nicolae Manolescu inventează și pentru Eliade o ploaie de etichetări: emfatic, confuz, fascist, naționalist, legionar, xenofob, antisemit, antimaghiar, nesincer, nedrept, incapabil să se ridice „la înălțimea respectului declarat de Scholem” ca să răspundă la acuza de legionarism: „E limpede că nu se simțea vinovat, ci vânat”. Chiar așa, Eliade era vânat de încrâncenații îndoctrinați ai vremii! Are dreptate, măcar involuntar, și Nicolae Manolescu. Aprecierile asupra lui Emil Cioran vin să completeze tacâmul ideologic manolescian. El crede că tot ce a scris Cioran în tinerețe „este o stridentă notă de falsitate”. Dincolo de toate etichetele de rigoare, criticul adoptă punctul de vedere al Martei Petreu din lucrarea Un trecut deocheat (2004), care face tot serviciul decapitării politice a gânditorului, luându-și grija de a mai cerceta opera de tinerețe, deoarece, bunăoară, Schimbarea la față a României (1936), zice Petreu, „este cu siguranță cartea cea mai îngrozitoare scrisă vreodată de un român despre români”. Teză aiuritoare, neconformă cu spiritul cioranian.

*

Cu Noica, lucrurile stau și mai rău. De la bun început, „Noica e naționalist și antioccidental, dar filogerman, e antimodern, spiritualist și mistic”. Neînțelegând noutatea logicii lui Hermes, solidară cu logica dinamică a contradictoriului din gândirea lui Ștefan Lupașcu și cu alte logici polivalente contemporane, d-l Manolescu îl declară, pe proprie răspundere, pe filosof, drept „profund antilogic”! Trăsnaie mai frapantă decât aceasta e greu de găsit. Și continuă: „Noica lua partea obscurantismului și a bolboroselilor pseudo-științifice și pseudo-filosofice ale lui Pârvan sau Nae Ionescu”, păcătuind, deopotrivă, și în preferința pentru Hasdeu și Bălcescu. În fanteziile sale, Nicolae Manolescu e convins că Noica n-a fi dat „doi bani” pe intelect, ci doar pe trăiri mistice. În anii comunismului, ar fi fost „reconsiderat” și îmbrățișat cu dragoste din pricina aderenței filosofului la „național-comunism”. Aici îl citează cu satisfacție pe Adrian Marino, care-l vedea pe Noica, după 1989, bineînțeles, drept un

„colaboraționist”, ca și cum cei doi ar fi fost altceva, de vreme ce au profitat de pe urma toleranței aceluiași „național-comunist”! Nicolae Manolescu nu mai poate de grija „tolerării” lui Noica pentru că ar fi fost „evazionist”, „naționalist”, pus să recureze exilul, în calitate de spion al regimului față de Eliade, Ionescu și Cioran! Cartea cea mai obiectivă, mai dreaptă despre Noica ar fi scris-o Alexandra Laignel-Lavastine (Filosofie și naționalism. Paradoxul Noica, 1998), una dintre cele mai simptomatice răbufniri ale Școlii Resentimentului. Ca să-și arate competența și-n filosofie, d-l Manolescu privește ca pe o pură aberație distincția nicasiană dintre prepozițiile în și întru, în favoarea celei dintâi, crezând că, astfel, spulberă, dintr-o lovitură, tratatul de ontologie Devenirea întru ființă, una dintre marile cărți ale gândirii europene moderne. Apoi, nici nu se putea să nu facă praf cartea lui Noica despre Eminescu, negându-i, firește, capacitatea poetului de a gândi ființa. Noica este cotate ca total lipsit de „spirit critic”.

*

Cât privește cartea testamentară, postumă, Rugați-vă pentru fratele Alexandru (scrisă în 1965, dar publicată abia în 1990, tocmai datorită incompatibilității cu ideologia oficială), i se pare a fi o probă de „compromis”, cum a înclinat să spună, într-o nefericită cronică, și Monica Lovinescu. D-l Manolescu atinge limitele grotescului: cartea ar fi „fără nici cel mai mic simț de discernământ, ascunzând sub o modestie vicleană un orgoliu covârșitor. Unele documente recente din arhiva CNSAS îl arată gata de o colaborare nu doar de idei cu fosta Securitate”. Mă tem că Nicolae Manolescu atinge limitele delațiunii celei mai odioase. Oare să întreacă „orgoliul covârșitor” al lui Noica orgoliul lui Manolescu? Neavând dovezi, el îi face proces de intenție lui Noica zicând că se arăta „gata de o colaborare”, dar nu suflă nimic de faptul că Z. Ornea l-a denunțat pe Noica Securității, fapt care l-a trimis direct în pușcărie pe filosof!

*

Constatarea mea, menită să stupefieze, este că Nicolae Manolescu adoptă regula „estetică” de tip polemic din Istoria polemică și antologică a literaturii române de la origini până în prezent, I, 1975. Acolo, Eugen Barbu, declarat programatic, selectează ce i se pare lui mai expresiv din literatura română, concepând-o, astfel, la modul estetic-antologic. În definitiv, la fel procedează și Nicolae Manolescu. Procedeul devine supărător prin superficialitate, pentru mulți scriitori listați, dar mai cu seamă în cazul preferațiilor săi postbelici. Partea proastă e că, în cele mai multe cazuri, antologia lui Eugen Barbu este mai convingătoare, în gustul care funcționează, decât la Manolescu, nevoit să citeze adesea versuri seci, prețioase, simple jocuri de limbaj, în vreme ce lui Goga și lui Eminescu nu-i recunoștea lirisul din atâtea capodopere ca Scrisoarea I sau Odă (în metru antic).

*

Mintea d-lui Negrici nu e în stare să priceapă asemenea complexități ale istoriei, fiindcă îi este virusată de ideologia paralizantă a Școlii Resentimentului. El nu înțelege câtă forță canonică are Eminescu, de vreme ce a devenit simbolul renașterii Basarabiei, renaștere care i se pare blamabilă, ca și ideologilor moscoviți și moldoveniști de tipul Voronin-Stati.

*

Desigur, nici Istoria lui Marian Popa nu este perfectă. Dar meritul ei capital e strădania obiectivității în plină fatală subiectivitate. De aceea, autorul nu se va putea bucura de succesul Istoriei manolesciene, apărate deopotrivă de instanța promovării publice și a celei esoterice. Din acest punct de vedere, destinul său seamănă, inevitabil, cu al lui Paul Goma, deși pe o coardă aflată la antipod. Era firesc ca ambii să fie eliminați din „lista lui Manolescu”, unul prin omisiune, celălalt prin pulverizare din canon.

Era comunistă, observă Marian Popa, a creat paradoxale condiții de înflorire a personalității empirice a scriitorilor în defavoarea celei canonice: „a fost o epocă de mare glorie pentru literați, chiar dacă nu și pentru literatură”. A fost chiar dominan-

ta inconfundabilă a epocii comuniste, aceea care i-a și asigurat succesul în fața indivizilor creatori. Toți aceia care au refuzat această antinomie eșuată s-au văzut nevoiți să renunțe atât la confortul personal, cât și la șansa de a-și vedea cărțile devenite bun public. Mă refer la scriitorii care au ales să rămână în patria lor.

*

Dar „ezotericii” din țară și din străinătate n-au întârziat să iasă la rampă, alarmați că un scriitor român reușește spectaculos. (Fenomenul se va repeta cu Vintilă Horia, autorul romanului Dumnezeu s-a născut în exil, și cu Mircea Eliade, dar nu numai cu ei!). Atacurile au început cu tipărirea ostentativă, comentată cu multă viclenie ideologică, a reportajului de război Ard malurile Nistrului (1941), o carte zguduitoare despre ce au făcut ocupanții sovietici, secundați de o parte a evreimii, în Basarabia ocupată la 28 iunie 1940. Tematica e aceeași din cărțile lui Paul Goma: Din calidor, Săptămâna roșie, Basarabia. Altfel spus, teroarea istoriei semnalată de Mircea Eliade pentru tematica Orei 25 era aidoma și-n Ard malurile Nistrului. Mare reportaj de război din teritoriile dezrobite, carte prefațată de Tudor Arghezi. Dar lucrurile erau prezentate, la Paris, în așa fel, încât autorul trecea drept un odios „anti-semit” și „fascist”. În context, Gabriel Marcel s-a văzut silit să se dezică de prefață, iar autorul a devenit victima unei campanii de culpabilizare inimaginabilă, ca și Eliade mai târziu. Oare nu la fel se-ntâmplă azi cu Paul Goma, tratat ca atare și de Nicolae Manolescu nu doar în Istorie? Se poate spune că Paul Goma a scăpat ieftin, de vreme ce i se acordă ceva spațiu în Istoria critică a literaturii române, pe când lui Constantin Virgil Gheorghiu, nimic, fiind declarat mort pentru literatura română. Din pricini similare lipsesc și alții din opera lui Nicolae Manolescu. Mai dau un singur nume: Vasile Posteuca.

Însă vine Marian Popa, neînregimentat în cercuri „ezoterice”, și afirmă la modul canonicității în universalitate: „Ora 25 este una din cărțile fundamentale ale planetei din secolul 20”. Iar în context național, cel mai bun roman despre al doilea război mondial și, evident, unul dintre cele mai bune din lume. Canonicitatea românească a autorului fusese semnalată în 1988 de către Alain Peyrefitte, în *Le Figaro littéraire*, citat de Marian Popa: „Gheorghiu n-ar fi ceea ce este fără România”. În fine, Marian Popa: „Ora 25 este în ansamblu cel mai important roman românesc post-belic, corolar al problematizării lui Ion, atestat internațional ca una dintre cele mai reprezentative imagini ale omului tragic”. Altfel spus, ceea ce au fost Ion și Răscoala, de Liviu Rebreanu, pentru literatura interbelică. Semnificativ, eroul lui Constantin Virgil Gheorghiu *) este același Ion, dar transbordat sub teroarea istoriei declanșate de al doilea război mondial.

*) Aici sunt dator o explicație: venind la Paris întâia oară, în 1972, Monica Lovinescu și Virgil Ierunca (dar și Eugène Ionescu și Eliade) mi-l zugrăviseră pe Constantin Virgil Gheorghiu ca pe un om de nimica, iar ca scriitor : un profitor nerușinat de pe urma trudei Monicăi Lovinescu (Monique St.-Côme), care, dintr-o movilă de manuscrise confuze, în românește, scosese varianta franceză a romanului devenit de mare succes „*La Vingt-cinquième heure*”. Am rămas marcat de următorul episod: cu toate că și Monica Lovinescu o ducea foarte greu materialicește, atunci când romanul a cunoscut succes de presă și mai ales comercial, a îndrăznit să-i ceară autorului partea sa de contribuție (în realitate, re-scrisese cartea în franceză), V.C. Gheorghiu i-a răspuns, senin:

«Am încheiat vreun contract? Arată-mi-l!» - și nu i-a dat nimic.

La a doua venire la Paris, în 20 noiembrie 1977, V.C. Gheorghiu a dat un interviu revistei *Figaro Magazine* în care declara că Goma este spion sovietic, călătorise cu avionul la clasa întâia, că socrul său este un mare demnitar, în activitate în acel moment... Deși nu aveam de gând să reacționez la astfel de aiureli - de-abia scăpasem din etichetele generalului Pleșiță - prietenii: Monicii, Ioneștii, Eliazii, Stolojanii și mulți alții au insistat, până am acceptat să-l dau în judecată. Am pierdut procesul (francezii nu înțelegeau întrucât fusesem calomniat de Gheorghiu prin faptul că aș fi agent KGB (!), că am călătorit încoace cu clasa întâia, că socrul meu este mare demnitar comunist...).

Mi-a făcut un rău și mai mare: fiind în relații bune cu Sergiu Grossu și cu soția sa Nicole Valery (nepoată a lui Iuliu Maniu, redactor, până în 1947 al organului P.N.Ț. *Dreptatea*, arestată și deținută patru ani, fără a fi condamnată), V.C. Gheorghiu m-a ponegriț într-atâta,

încât Sergiu Grossu nu a mai avut relații cu mine, decât după moartea soției, în 1996.

Citiseram **Ard Malurile Nistrului**, prețuiam cartea, însă cu autorul ei nu a fost posibilă vreo apropiere. Păcat. Treizeci de ani mai târziu scrisesem **Săptămâna Roșie**, fără a cita o singură propozițiune din cartea lui V.C. Gheorghiu - pentru că... aceea nu era un document, or eu trebuia să prezint documente, în sensul strict al cuvântului - însă tot n-am scăpat de contestațiile-negațiile holocaustologilor...

*

Dar să revin la „cazul Goma”, ratat de Nicolae Manolescu din aceleași pricini ideologice. În general, proza lui Paul Goma pare cu mult mai vulnerabilă din punct de vedere estetic. Sunt mai mulți care i-au reproșat scriitorului lipsa talentului literar, simplificându-i personalitatea prin reducere la meritul de a fi „un mic Soljenițin” al României. De altfel, capitolul din Istoria lui Marian Popa se intitulează polemic Nu numai un mic Soljenițin român: Paul Goma. Ceea ce pare „ideologic” la Paul Goma este susținut „canonic”, la modul estetic, altfel e sigur că autorul n-ar fi fost credibil. Se va vedea că judecata ideologică aparține și de astă dată lui Nicolae Manolescu, în stare să scrie, desigur, la două mâini, cu două măsuri „estetice”. Cu siguranță, Marian Popa nu s-a gândit nicio clipă să-i dea o replică directă lui Nicolae Manolescu, fie și din pricină că el a scris înaintea criticului din țară.

*

Ne amintim că argumentul forte al criticului în afirmarea canonicității lui Mircea Cărtărescu și a lui Florin Iaru a fost locvacitatea impresionantă a acelora. Dar iată ce spune Marian Popa despre scriitura lui Paul Goma: locvacitatea scriitorului și-ar avea sorgintea în partea de anima a personalității: „este ceva paradoxal feminin în această debordare de pălăvrăgeală cu vervă și nu-i fără semnificație faptul că personajele bine realizate sunt femei”. Nicolae Manolescu era încântat de urieșenia logocentristă gratuită și ludică din opera lui Cărtărescu, ceea ce și este, în bună măsură, Levantul, dar și proza din seria Orbitor. Marian Popa despre Paul Goma: „autorul cu cea mai mare cantitate de cuvinte cu valori intențional și ludic gratuit, cea mai mare operaționalitate lexicală bazată pe absorbții etnodialectale și socioprofesionale, pe deformarea lexicului generalizat, pe cele mai meticuloase redări de fonetisme cu trafic grupal și individuale, generalizate și incidentale, pe cea mai variată redactare justificabilă obiectiv între pragmasintactic și bălbă dementială, între sincopă și logoree extinsă până la rimarea serială automată a unităților recționate, pe cele mai stâlcite monologuri, extinse prin asumarea funcțiilor tiradei și disputei poate fi plasat alături de Nichita Stănescu și de Ion Gheorghe în privința ingeniozității creativității lexicale”. Și: „Dar evitând calofilia, Goma o reinventează dincolo de ea(,) malafilia cu viitor calofil în baza unui simț excepțional al limbii care-l ajută să se distreze grav și totodată jemanfișist, cu un stil personal provocator, valorificând în numele spontaneității sfidarea normelor ortoepice, ortografice, lexicale, gramaticale și sintactice, paradoxal controlat, cu atenție și acribie”.

„Pălăvrăgeala controlată” aparține unui stil al cruzimii, mai observă Marian Popa, pe urmele lui I. Negoitescu (1986), care afirma: „El este un excepțional poet al cruzimii”. Unii consideră cruzimea verbală a lui Goma ca vulgară, când, în realitate, ea este una kynică, în sensul străvechi al lui Diogene Câinele. Sau mai degrabă și în sensul publicisticii eminesciene, poetul afirmând că adevărul este crud, dar numai el ne este de folos. Pentru mine rămâne o taină de ce limbajul frust-complicat al lui Paul Goma este detestat, pe când vulgaritatea pornografică a „noului val” nouăzecisto-douămiist, nu.”

De ce am citat atât de copios ? Fiindcă 1. Imi place cum scrie Codreanu - “naționalistul”, “protocronistul”, “basarabenistul”, etc; 2. Fiindcă combate puternic, citînd din Marian Popa - pe acesta l-am cunoscut doar din vedere, nici mâna nu ne-am dat-o: era eugenbarbist și săptămânist; 3. Mai ales aici, când îl flocăiește

pe N. Manolescu, de-i merg... asta... flogii.

Despre Manolescu, vorba ceea, ca despre morți: numai bine. Din 1990 mi-s pline jurnalele de antimanolisme. Tot lovind prostiile, gafele, nikismele bietului Niki al Monicilor, fatal: am început să-l cunosc (în România ne doar salutăm); și, crezând că l-am pătruns, am comis și o teorică:

Omul suferă de o traumă pe care, în grabă, am numit-o: identitară. Schimbându-i-se numele din Apolzan în Manolescu, din motive politice, pe lângă tragedia arestării ambilor părinți (nu știu dacă pe rând ori simultan, însă nu asta contează aici) copilul a fost *atins*; și nu s-a mai vindecat. Când ești român - și încă din viță de ciobani de la Sibiel - să ai două nume, este greu, dacă nu ești evreu, obișnuit din tată-n fiu cu pseudonimarea. Pe fondul acestei suferințe, în 1957, în primul an de studenție a căzut pe capul lui o altă nenorocire: a fost exmatriculat (am mai scris-o, o rescriu fără jenă)... de către Echipa Morții a UTM, din care făcea parte activă și tovarășul Ion Iliescu.

Așadar, după trauma *desidentizării*, cea a *expulzării*.

Cum am spus, N. Manolescu nu și-a mai revenit. Chiar de s-a întors "în mijlocul societății", chiar de nu a făcut "pasul cel strâmb" (de a intra în Partid, cum am făcut eu, în 22 august 1968), a crezut că este sfâșietor de inteligent, pentru a înșela *vigilința* teroriștilor bolșevici: fiind el scriitor-la-gazetă, și-a imaginat că dacă nu comite poeme de laudă la adresa Tovarășului Suprem, se poate fofila cu... "mici articole" (dar nu de fond!), cu "mici cronici - dar numai literare!", cum îmi explica mie, când îl acuzasem ca scrisese cu limba despre Popescu-Dumnezeu, despre Vasile Nicolescu, despre Săraru. S-a lipit de mentorul Ivașcu, și și-a făcut tovarăși de carieră literară pe Ivasiuc, pe Țoiu, "doar" turnători ai mei, personali, vorba lui Dinescu, cu "juști demascatori" ca Ornea, denunțatorul lui Noica și a mers înainte, pe calea radioasă a "rezistenței prin cultură", călcând vitejește, vorba deputatei europene Nuți-a'-Mică, din succese în 'ccesuri. Dar nu a înșelat Regimul, s-a înșelat pe sine când a început a scrie pe-jumătate-pe-linie, sperând că "jumătatea bună" o va șterge, la o Judecată de Apoi pe cea strâmbă, de rușine. Nu, nu: oportunistele, minciunile, "rezistența prin cultură" l-au colonizat, l-au pătruns în adânc, l-au întors pe partea cealaltă pe foarte promițătorul tânăr.

Mai ales în acest domeniu, observă Theodor Codreanu, N. Manolescu a început a scrie "*la două mâini*" - eu cred: "*cu două mâini*". Practicând metoda, metodistul a luat forma metodei: Niki a devenit de multă vreme un Dublu, în sens psihiatric.

De aceea nu simte măcar o adiere de jenă, dacă nu remușcare

fiindcă m-a turnat la evrei pentru “antisemitism”, ca să fie răsplătit cu UNESCO-cu-coroniță. A făcut-o din frică: el însuși fusese antisemitizat, însă fragil, neinformați, necitiți, a intrat în panică: “cu *ei* nu te joci, ori cânti ca *ei*, ori riști să fii distrus...” - parcă am auzit vorbele acestea dinspre prietenul său - și el ardelean - Nicolae Breban. Astfel Manolescu nu mai știe (dar va fi știut vreodată?), ce este bine, ce este rău, care acțiuni sunt imorale care nu; lui - și familiei - să-i fie bine, chiar dacă bine-starea lui se rezemă pe arginții trădării, ai calomniei, ai delațiunii.

Duminică 6 septembrie 2009

Poate că săptămâna viitoare voi primi un răspuns de la editură. Dacă. Dacă nu - nu.

Am constatat că multe înregistrări pe CD au... dispărut. Am amintit de partea ultima a Simfoniei 3 de Mahler, acum deplâng constatarea ștergerii unei variante a Magnificat-ului de Bach. Va fi bătut soarele acolo unde se află, nu adăpostite, ci expuse.

Eh, câte alte “bunuri culturale” am pierdut la viața mea (cărțile, cărțile, cărțile). Nu mai vorbesc de cele materiale, nu atât pierdute, cât neavute.

Mă consolez cu Partitele de Bach, împianate de Gould.

Se poate una ca asta?: Grigurcu asimilează “cultul pentru Eminescu” cu “cultul pentru Ceaușescu”! Ce l-a apucat? A dat și peste el încă o criză de tremurat, de dărdăit?

Grișa, Grișa: nu știi să mergi singur, pe picioarele tale, ai nevoie de un “protector” ca să te bage cu coarnele în gard: Covaci, la Institutul Eminescu, Monica Lovinescu în campania regizată contra mea, cea finală, din 1997, când mi s-a editat **Jurnal I-II-III**.

Panait Istrate: a pornit un atac împotriva lui Eminescu: “Între neam și umanitate”, în “Adeverul literar și artistic”, 21 sept. 1924. S-a spus că ar fi fost o comandă a Kominternului (Vezi Ungheanu).

În urmă cu 11 ani - în 1998 - eram scufundat în “Scandalul Goma” (campaniile provocate de **Jurnalele I-II-III** de la Nemira) și nu am dat importanță Campaniei împotriva lui Eminescu - îmi voi fi zis că un Eminescu se poate apăra singur... Totuși, am reținut că printre detractori-negatori se află literați față de care de multă vreme nu aveam nici o prețuire (ba chiar din contra), o și scrisesem: Sorin Alexandrescu, Nicolae Manolescu, Pleșu, Liiceanu..., deci nu avea rost să intervin și eu.

Theodor Codreanu mi-a stârnit interesul pentru acel moment în care s-a manifestat o “solidaritate scriitoricească” de toată rușinea prin cartea sa despre “Istoria...” lui N. Manolescu. Drept care consemnez aici, în Jurnal câteva piese ale dosarului, nu pentru a-i informa pe extrem de bine informatii “confrați” (nu-mi mai fac astfel de iluzii), ci pentru ca fiii-fiicele-nepoții lor, foștii lor studenți să cunoască și din jurnalele mele partea-cu-pete a Lunii a Maestrului și părintelui iubit; pentru a nu fi uitați cei care, dacă, potrivit tradiției miorișice, vorba lui Luca Pițu nu au tăcut înțelept-românește, prea cu grabă s-au înscris în haitele bolșevice ale lui Gogu Rădulescu, ale lui Moses Rosen, ale lui Z. Ornea și au atacat la baionetă statuia/statura lui Eminescu. Îl arăt cu degetul și în această culturală acțiune pe denunțatorul de profesie N. Manolescu, reeducatul-fără-Pitești.

Încep cu un text semnat de Theodor Codreanu:

Dosar Eminescu Dusmanii lui Eminescu continua atacul pe linia CPEx al CC al PCR prin "Dilematica"

Jan 08, 2007 at 12:00 AM

“Eminescu este cadavrul nostru din debara, de care trebuie sa ne debarasam daca vrem sa intram in Uniunea Europeana” - H. R. Patapievici, presedintele “Institutului Cultural Roman”

Campania anti Eminescu continuă, finanțată de aceasta data de grupuri de afaceri cercetate de Parchet. In ultimul număr din februarie 2007 al revistei „Dilemateca”, moștenire a fostei „Dilema” care, în 1998, a iscat așa-zisul scandal Eminescu, neo-culturnicii preiau directivele membrului CPEx al CC al PCR Gheorghe "Gogu" Radulescu de eliminare a lui Eminescu din spatiul cultural romanesc. Cotidianul ATAC prezinta rețeaua Colegiul Noua Europa-MAE-Dilema-Fundatia Culturala Romana - „Dilema Veche” - „Dilematica” - Satiricon - „Plai cu boi” - „Aspirina săracului” - „România literară” - „Academia Catavencu” - Fundatia Anonimul/ Prometheus - „Averea” - „Adevărul”. Unul dintre liantele acestor grupuscule este Mircea Dinescu, omul de casă a lui Gogu Radulescu, fostul membru al CPEx al CC al PCR. Eminescu - raportarea la Eminescu - este turnesolul acestei grupări.

Eminescologia "cadavrului din debara" de Theodor Codreanu

Acest din urmă număr al Dilematecii, înarmat cu ilustrații și cu texte semnate de alți autori, spre a se sugera cât de puternic este curentul de opinie împotriva „mitului Eminescu”, vine cu o noutate „revoluționară” în materie de „eminescologie”. Și asta din pricină că interdicția de a se mai vorbi despre „poetul național”, nu a dat roade și, despre Eminescu, spre stupefarea lor, continuă să se vorbească și să se scrie, încât poetul n-a putut fi scos de pe lista primilor zece „mari români”, în pofida eforturilor ce s-au făcut. Coperta revistei stă sub genericul Dosar: Mitul lui Eminescu, contemporanul nostru. La ea au lucrat nu mai puțin de trei „eminescofilii”. Dacă numărul 265/1998 al Dilemei îl simboliza pe un Eminescu „devalorizat” pe bancnota de o mie de lei, acum dilematicii sunt și mai ingenioși: portretul lui Eminescu tronează deasupra Casei Poporului, iar jos, la „bază”, e păzit strașnic de simbolurile milițienesti ale unui singur sens de circulație, spre dreapta. Asta vrea să sugereze că Eminescu este creația grandomaniei „naționalcomunismului” preluat de „Noua dreaptă”, mai periculoasă ca oricând. „Corect politici”, dilematicii au ajuns, acum, să întocmească liste negre cu nume de autori care au scris despre Eminescu după 1989 și care, bineînțeles, trebuie puși la stâlpul infamiei, sub etichetări descalificante, vrednice de

anii '50. (...)

Mai întâi, o autoare fără operă, Ioana Bot, consideră că termenul eminescologie este cea mai mare aberație culturală, întrucât în nici o altă țară din Europa nu există o știință având ca obiect o anume personalitate. Zice cu amărăciune indescriptibilă buna noastră? colegă: „Suntem, probabil, singura cultură modernă în care scriitorul național este atât de studiat, încât bibliografia sa exegetică formează un domeniu aparte, cu un nume intraductibil: „eminescologie“. (Obiectul“ singular“ al eminescologiei, în „Dilemateca“, an. II, nr. 9, februarie 2007, p. 24). Dacă Ioana Bot ar mai pune mâna, din când în când, pe cărți, ar afla că există termenii dantologie, shakespeareologie, ba chiar și alte derivate ca dantesc, shakespeareian. Altminteri, când în 1989 s-a introdus în suplimentul la Dicționarul explicativ al limbii române pentru prima oară termenul eminescologie, autorii precizau că acesta s-a format după exemplul dantologiei. Demersul lingviștilor însă, observă într-o carte recentă N. Georgescu (Un an din viața lui Eminescu, Ed. „Floare Albastră“, București, 2006), a rămas la stadiul unei forme fără fond, culturicii de ieri și de azi rămânând indiferenți la îndelungata strădanie a unor Perpessicius, D. Vatamaniuc, Petru Creția sau N. Georgescu de a instituționaliza studiile eminesciene după modelul marilor culturi europene, unde există institute Goethe, Cervantes etc., subvenționate de la bugetul de stat. Altfel spus, eminescologia n-a constituit niciodată o temă a statului român, nici în vremea lui Nicolae Ceaușescu și nici azi, în plină pretinsă europenitate. Meseria de „eminescolog“ nu există în nomenclatorul meseriilor din România, neexistând un Institut Național „M. Eminescu“ și o „catedră Eminescu“. Încât, observa N. Georgescu, eminescologia supraviețuiește în România ca strictă problemă privată, pasiunea unor personalități izolate. Pentru statul român, Eminescu este mai degrabă „cadavrul din debara“ care, în nici un caz nu va fi promovat în lume de către Institutul Cultural Român (deși ar avea și o asemenea obligație!), de vreme ce este condus de autorul pomenitei sintagme care exprimă perfect punctul de vedere al noii nomenclaturi culturale, alergică la sintagma „poet național“. Când Ioana Bot regretă că Eminescu este „atât de studiat“, ea are a-și vărsa necazul pe acei singuratici, din care Dilematica a și făcut pomenita listă neagră de 24 de nume, deocamdată o listă „selectivă“ din deceniul 1996 - 2006. Cum ea însăși se mai ocupă de Eminescu, Ioana Bot vrea să dea aici lovitura, hotărând cine are sau nu dreptul de a scrie despre poet. De aceea, începe cu punerea în discuție a cuvântului eminescolog. Recurge, în acest sens, la argumentul autorității: Ioana Em. Petrescu se recuză ca eminescolog, declarând că e „poetician“. Autoarea, de-ar fi fost avizată, ar fi constatat că nici G. Călinescu sau George Munteanu nu se considerau „eminescologi“. Și pe bună dreptate, de vreme ce nu erau salarizați nicăieri ca „eminescologi“! Ceea ce nu înseamnă că nu sunt excepționali... eminescologi. Reproșul major adus de Ioana Bot cercetărilor eminescologice e că îl au ca obiect chiar pe... Eminescu! E un salt de eră geologică în materie de logică, în stare să motiveze de ce nu mai avem nevoie de Eminescu. De la nașterea ei, zice Ioana Bot, eminescologia se compromite cu un viciu perpetuat până azi: are ca obiect de cercetare chiar pe Eminescu. Și asta de la studiile lui T. Maiorescu și Gherea încoace. De aceea, trebuie ieșit urgent din eminescologie, această „pseudoștiință“. Cum? Eminescu să nu mai fie obiect al cercetării, ci doar pretext conceptual. Pe această cale, am scăpa de povara mitului Eminescu și l-am transforma pe poet într-un scriitor ca toți ceilalți. În consecință, validabili ar fi doar cei care îl interpretează pe Eminescu din perspectiva unui concept. Iar prima care a făcut-o ar fi Ioana Em. Petrescu. Cărțile ei nu-l mai au ca obiect pe Eminescu, ci, bunăoară, conceptul de model cosmologic. Pe mai tânărul Caius Dobrescu (autorul cărții Mihai Eminescu, 2004), îl admite pentru că îl interpretează pe poet sub grila romantismului de tip Biedermeier, teoretizat de Virgil Nemoianu, dar îl sancționează ori de câte ori se abate de la acest concept. Ce vrea să spună respectivul romantism Biedermeier? E romantismul „întârziat“, simplificat la maximum, devenit kitsch. Or, dacă Eminescu e un romantic-kitsch, toate sunt în regulă: nu mai poate avea pretenție la situarea lui G. Călinescu la rangul de „poet național“. Iar dacă totuși ne încapățânăm să utilizăm sintagma, înseamnă că recunoaștem întreaga cultură română ca fiind una kitsch. Subtil, nu-i așa? (în treacăt fie

zis, eminescologia profundă a renunțat de bune decenii la reduționismul romantic eminescian, poetul neîncăpând în patul lui Procust al diverselor -isme.).

Din păcate, sub aparența subtilității se ascunde iarăși o mistificare izvorâtă fie din necunoaștere, fie din îndoctrinare ad-hoc. Ruptura dintre obiect și concept este o fantezie a Ioanei Bot. În mod fatal, accesul la obiect se realizează prin concept. Exemplul cel mai la îndemână, în materie de eminescologie, este studiul din 1889 al lui Maiorescu. Criticul nu s-a pomenit, pur și simplu, în fața obiectului Eminescu, acesta rămânându-i ascuns, deși i-a fost contemporan și apropiat. Maiorescu se vede nevoit să-l „conceptualizeze“ pe Eminescu, chiar după rețeta Ioanei Bot, imaginându-i personalitatea sub paradigma impersonalității în artă, la care ajunge geniul. Reacția lui Gherea se referea tocmai la conceptul de impersonalitate, crezând că deplasarea personalității eminesciene pe terenul sociologic de tip marxist e mai validă în receptarea operei poetului. Așa că întreaga eminescologie e un interminabil „război“ conceptual și așa va fi cât va exista „obiectul“ Eminescu. Adică opera lui. De aceea, noi suntem recunoscători lui Perpessicius pentru că a orbit descifrând manuscrisele poetului și de aceea susținem necesitatea înființării unui Institut Eminescu în stare să reia de la capăt, cu un nou concept editorial, refacerea și întregirea unei ediții critice, afla cum, bunăoară, o visează N. Georgescu, cel care lucrează de unul singur, ca împătimit de Eminescu, sub ochii indifferenței imperiale a Ministerului Culturii și a politicienilor cleptocrați.

În acest punct nodal vizând o eminescologie fără obiect intervine un alt culturalnic de tip nou, și el fără operă, Marius Chivu. El clarifică în ce constă perversitatea „eminescologiei corecte politic“. Marius Chivu face concesia că, totuși, eminescologia poate fi admisă ca preocupare culturală și-i recunoaște existența, spre deosebire de Ioana Bot. Noul făcător de „ordine“ în literatură consideră că eminescologia cunoaște trei momente importante. Primul: cel început de Maiorescu prin „articolul“ publicat în 1898 (de fapt, studiul din 1889!) și de contribuțiile lui Gherea. Al doilea, reprezentat de Perpessicius și de Călinescu, după care a urmat un vid căruia i s-a pus capăt în... 1998. Cum, prin ce minune? Prin faimosul număr 265 al Dilemei. (Cf. Marius Chivu, Mitul lui Eminescu, contemporanul nostru, în „Dilematica“, nr. cit., pp. 16-21). Curtea-i luminată!

Și are dreptate Marius Chivu, întâlnindu-se, din acest punct de vedere, cu Ioana Bot. Numărul din Dilema și-a propus să distrugă chiar obiectul Eminescu, declarându-l nul din toate punctele de vedere, cum au decis, la vremea aceea, dilematicii, ascunzând, apoi, prin H.-R. Patapievic, „cadavrul în debara“, singurul demn de admirația noastră. Cu alte cuvinte, meritul capital al dilematicilor e că au eliminat definitiv obiectul cercetării, lăsând câmp liber noului concept al eminescologiei fără obiect. Sau poate i-am putea zice „eminescologie dilematică“, centrată pe ea însăși, după mitul dilemei măgarului lui Buridan, cel ajuns și el cadavru. La charogne c'est moi! va putea zice fiecare dilematic cu mândrie culturală.

Ne-am putea imagina ce-ar însemna un Institut Național „M. Eminescu“ înființat de dilematici, ca privilegiați ai „politicii corecte“ aflate azi în postura de ideologie oficială a tuturor guvernelor care ne fericesc de peste 60 de ani. Dar deja vedem din politica Institutului Cultural Român. Dar deja vedem din existența Centrului Cultural „M. Eminescu“ de la Ipotești-Botoșani, devenit el însuși o instituție fără Eminescu, patronată de ideologia dilematică, unde n-au acces cei aflați pe lista neagră a eminescologiei cu obiect.

În schimb, în 2000, la sărbătorirea nașterii lui Eminescu, Premiul Național „M. Eminescu“ pentru debut l-a primit T. O. Bobe, unul dintre cei care l-au declarat nul pe Eminescu. Iar premiantul l-a primit fără să clipească, sub ochii siderați ai lui Cezar Ivănescu, fiindcă tânărul slujnic știa că asupra Ipoteștilor și Botoșanilor s-a pogorât duhul Eminescului fără Eminescu. Nu întâmplător același număr al Dilematicii reporterizează, prin pana unui anume Matei Florian, imaginea dezolantă a Botoșanilor și a Ipoteștilor, locuri peste care acum plutește doar mirosul pestilential al „cadavrului din debara“. Titlul reportajului: Zilele lui Eminescu Mihai, de profesie poet național. Vedeti? Nu mai e Mihai Eminescu, ci Eminescu Mihai, un simplu nume, cel condamnat cândva la moarte civilă, iar acum la moarte culturală.

*

Supliment al ziarului Observator de Constanta Nr. 14-15, 11 ianuarie 2000

MIRCEA TUGLEA - O PROBA DE "ULTRA-NATIONALISM"

Vreme de câțiva ani, în studentie, am luat parte cu regularitate la colocviile studentesti "Mihai Eminescu" de la Iasi. Dincolo de toata maculatura hagiografica, inerenta acestor manifestari, am observat, venind mai ales din partea centrelor universitare din Cluj, Brasov sau Constanta, un admirabil efort de reconsiderare si deconstructie a mitului/textului eminescian. Cvasiabsenta unor încercari critice profesioniste în aceasta directie (venind dupa nume de referinta, precum Ion Negoitescu, Matei Calinescu, sau, mai aproape de noi, Ioana Em. Petrescu), a fost practic suplinita, în ultimii ani, de zecile de comunicari prezentate acolo. Ele au muscat adînc, chiar daca mai putin vizibil pentru neinitiati, din esafodajul simbolic-nationalist al mitului eminescian. Frisca de pe tort a fost însa luata, asa cum se întîmpla mai mereu, de capitala marii noastre provincii culturale, prin de-acum celebrul numar 265/1998 al "Dilemei" buciurestene. Scandalul, daca ar fi macar sa rasfoim recenta carte a lui Cezar-Paul Badescu, "Cazul Eminescu" (care pretinde, desi nu o face, ca aduna cam toate reactiile stîrnite de acel numar al "Dilemei", fie ele pro sau contra), a fost unul important. La putin timp de la aparitie, Mircea Cartarescu (el însusi unul dintre "dilematicii" de atunci) vorbea deja despre "cel mai curajos act de demitizare culturala de dupa 1989", iar despre protagonisti ca fiind "laudati de cîteva minti destupate si pusi la zid de ultra-nationalisti". Procedul, desi nu nou la Cartarescu (daca ne gîndim cum se autoproclama, în teza sa de doctorat, "nucleul nucleului" postmodernismului românesc), este în sine extrem de periculos. Sa nu iei în serios pe cineva care propune (cum face în "bascalie" Razvan Radulescu) înlocuirea farului de la Constanta cu o statuie imensa a lui Eminescu care "sa faca din ochi" navelor din larg nu înseamna sa fii ultra-nationalist. Dupa cum nu trebuie sa ai "minte destupata" ca sa-i concezi lui Mircea Cartarescu ca Eminescu era într-adevar "mic si îndesat" ca om, si nu cum ni-l arata bancnotele noastre de 1000 de lei. (Ma întreb cum de nu s-a gasit înca nimeni sa propuna înlocuirea acelui Eminescu tînar, angelic de pe bancnota de 1000 cu "ultimul" Eminescu, cel gras, cu chelie si ochii rataciti?). Una peste alta, astfel de "aforisme" critifictionale ar trebui evitate, tocmai fiindca este vorba de un "caz extrem" al culturii noastre. Dincolo de optiunile noastre estetice (nebuloase), rolul formativ determinant al textului eminescian nu numai în lirica, dar si în toata evolutia noastra culturala ulterioara lui este indiscutabil. Sa faci taraboi într-o astfel de chestiune înseamna a-ti turna singur gaz pe foc, mai ales (si aici insist, mai ales) cînd lirica actuala se înfrupta cu atît deliciu solitar din intertextul eminescian. Cînd un Sorin Ghergut, de exemplu, altfel un la fel de bun poet ca si T.O. Bobe (si amîndoi descinsi din cenaclul lui Mircea Cartarescu), scrie ca "seara pe vale / buciurul suna normal / dar pus între buzele tale / el suna special" – nu-ti ramîne decît sa te întrebi ce reziduuri psihanalitice actioneaza în tot acest demers "demitizant". Asta, fireste, în cazul cînd nu este vorba doar de banalul, si atît de balcanicul, chef obisnuit de scandal. Ar fi într-adevar foarte trist. (Si rimeaza cu "ultra-nationalist"!)

*

CASANDRA CÎRSTEA - EMINESCU ÎN ICONOGRAFIE

Vastul material iconografic ce îl are ca obiect pe Eminescu se constituie (cronologic si ideologic) într-un metatext al literaturii dedicate poetului. Desi nu toate aceste reprezentari pot fi incluse în domeniul artei, ele folosesc un limbaj autonom, alcatuind un sistem de expresii care alimenteaza, în paralel si complementar, productiile scrise ce au instituit mitul. Fie ca este vorba despre picturi, statui, carti postale, calendare, timbre sau medalii pe care se reproduce chipul lui Eminescu ele au, prin însasi calitatea lor de "imagini", caracter de semne, folosite într-o ampla propaganda spre a impune receptorilor o grila interpretativa.

La un nivel pasiv de asimilare, toate imaginile lui Eminescu se încadreaza, obli-

gatoriu, în limitele unei conventii care permite recunoasterea imediata a figurii și limitează libertatea de reprezentare determinînd, în cazul receptorilor neavizați, cultivarea clișeeilor instituite de mitul scris. Pîna în prezent nici un artist nu a îndrăznit să iasă din aceste tipare și să-l reprezinte, de exemplu, pe Eminescu în atitudine mundană, cum e cazul lui Balzac în halat de casă, sculptat de Rodin. Cenzurarea reductivă, comună mai multor epoci, generează o adevărată “campanie electorală”, prin intermediul careia specialistii în domeniu impun publicului o anumită viziune, care legitimează opțiuni de ordin politic, “ajustînd” produsele artistice la imaginea dorită.

La un nivel activ al receptării, ochiul critic este capabil să descopere convențiile din aceste constructe, simbolurile sociale, “unitățile culturale” din care se alcatuiesc. Dar, în acest caz, preferința pentru o imagine sau alta diferă în funcție de ideologia epocii și de orientarea culturală a receptorilor. Reprezentativă, în acest sens, este ancheta realizată de revista “Manuscriptum” în 1975, avînd ca subiect o a cincea fotografie presupusă a-l înfățișa pe Eminescu. Propunînd imaginea unui bărbat matur, îmbrăcat în costum (de calărie?), acest nou document va genera entuziasmul unor oameni de litere sau, dimpotrivă, respingerea vehementă din partea altora, iar validarea lui științifică nu o va putea impune în mentalitatea românească deja clișei-zată. Intenția subiacentă a canalizării reproducerilor spre chipul eminescian din prima fotografie cunoscută este de revigorare, permanent și asiduu, un mit care traversează întreg secolul. Reflecțiile lui în oglinzi și în false oglinzi însumează toate fazele “mitului Eminescu”, de la adulteratul cvasireligios la încercarea de a-l nega. În mentalitatea românească figura lui Eminescu de la 18 ani devine o imagine identitară sintetică, explicabilă prin clișeele care se regăsesc în ea: figura angelică, poetul de geniu, de o frumusețe clasică, expresie a obsesiei “tineretii fără bătrînet”, etc.

Ca în orice mesaj, de această dată vizual, reprezentările interacționează persuasiv cu receptorii prin intermediul unor “strategii discursive” calculate, ce alcatuiesc o complexă retorică a imaginilor: abundența reproducerilor, percepția epifanică a celor care l-au cunoscut și, nu în ultimul rînd, alegerea locurilor de amplasare, intenționate a fi adevărate spații sacre de pelerinaj. Dirijată sau nu, opțiunea publicului pentru una dintre imaginile lui Eminescu a determinat, în timp, o selecție motivată de intenția unei “educări” prin “înselare”, avînd în vedere caracterul de construct al însesi fotografiei, imagine-prototip a reproducerilor ulterioare.

Astfel, iconografia mitizantă a lui Eminescu s-a construit, omogen, între două extreme: exagerările și tăcerea. Prima atitudine ar putea fi rezumată în imaginea unui nou Colos din Rhodos propusă de R. Radulescu în “Dilema”: statuia lui Eminescu în locul Farului de la Constanța. La celălalt pol, sînt aceia care și-au exprimat neputința de a încorseta într-o imagine chipul lui Eminescu (de exemplu, în tabloul realizat de Luchian). Indiferent de calitatea reprezentării, iconografia eminesciană rămîne doar o alăturare de fragmente, insuficiente nu prin lipsa viziunii globalizante, ci prin limitarea ei, dar care nu-și pierde, în mentalitatea comună, forța persuasivă.

*

MUGUR GROSU: ÎNGROPAT PE O BANCNOTĂ

Conform uzanțelor, ar fi de scris în fruntea acestui eseu că la 15 ianuarie se împlinesc 150 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu, adăugînd apoi - potrivit aceluiași uzanțe - zaharisita sintagma poet național etc. Și pentru că, iată, mi-am făcut datoria-n privința reflexelor civice, as putea să adaug smeritele considerații personale la un prilej așa de rotund: căci 150 de ani vin o singură dată, iar un bicentinar mai mult ca sigur că n-o să apuc. Pornind de la calcule mai pesimiste ca acesta, Eminescu însuși conchidea că n-o să trăiască prea mult: “78 de ani, viața mea întreaga, atît am să traiesc”, bazîndu-și calculele pe faptul că “asta este mărimea constantă de timp a unui individ din rasa noastră”. Noi știm cu exactitate științifică faptul că Eminescu n-a fost un individ din rasa noastră, din moment ce a trăit doar 39 de ani, adică fix jumătate din vîrsta alocată muritorilor de rînd. Mai mult decît atît, dacă și celui mai netrebnic dintre eroii care se tîrasc astăzi prin colbul cronicilor i se cunoaște cu exactitate nu numai data sau secunda nasterii, ci și gradul de umiditate al scutecelui, cu Eminescu

algebra e si mai zgîrcita: chiar daca (din nevoi care sînt mai degraba ale setei noastre de spoieli festive decît ale dorului de cunoastere) am adoptat data de 15 ianuarie ca pe cea a nasterii poetului nostru national, doar pentru ca asa figureaza-n registrul de nasteri pe anul 1850 din Botosani, lucrurile nu sînt atît de limpezi: ramîne acea Psaltire pe care Gh. Eminovici a scris cu pedanteria fireasca unui parinte ca "astazi, 20 decembrie, anul 1849, la patru ceasuri si cincisprezece minute evropinesti, s-au nascut fiul nostru Mihail". Si as putea sublinia, de dragul iluzionismului provincial si stupid, ca un tata-si cunoaste mai bine odrasla si masurile ei decît o poate face functionarimea de pretutindeni. Iar ca sa torn si putin knorr peste-aceste picanterii as putea aminti un lucru si mai suav: chiar daca s-ar fi adoptat cu unanimitate de pixuri vreuna dintre aceste date, n-am rezolvat dilema secolului XX: cum ne slavim eroii, dupa stil vechi sau stil nou? Caci daca nesatul nostru festivist are nevoie si de-un augur celest, oprindu-ne, în fine, la o data anume, ar trebui sa adaugam la aceasta cele 12 zile pentru a afla o data exacta din punct de vedere calendaristic si, deci, pe placul fetelor astrologicești. Deci adunînd la scriptele vremii (de stil vechi) 12 zile, obținem data de 27 ianuarie pentru a noastra aniversara s.a.m.d. Si putem jubila, daca ne ramîne un strop de umor, amintindu-ne ca data de 15 ianuarie era oricum ocupata în memoria colectiva a Universului, daca ar fi sa pomenim ca-n aceeasi zi s-au stins din viata Hans Sachs (1576) sau Rosa Luxemburg (1918). Dar de ce sa continuam asa? Noi stim foarte bine ca toate aceste tacîmuri sînt doar o spoiala, ca toate aceste ticuri festive fac mai degraba penibil un demers ca al nostru. Am înțeles sa cinstim memoria înaintevazatorilor nostri prin metode dintre cele mai hilare, dînd numele lor unor magazine de cartier, punîndu-i la coada unui impex sau srl nenorocit, numind dupa dînsii vreo ulita desfundata pe care si-o disputa glodul cu sobolanii. Pe vremea anilor mei de liceu, Eminescu însemna mai puțin constiinta unei vârste avîntate spre nebuloasele idealuri cît numele unui liceu de fete cu care planuiam chefuri si dansuri pentru sîmbata seara si duminica dimineata. Mai avem si-o statuie, la care trec uneori tinerii, în drum spre Starea Civila, sa se fotografieze, poze din care, evident, poetul va iesi cu capul taiat din cauza înaltimii statuii, iar poalele muzei sale vor fi tivite cu fete hazlii sau cu ocheade strîmbe, dupa priceperea fotografului. Iar în zilele noastre, de la copil pîna la purtatoarea de tîte se stie ca un Eminescu înseamna din ce în ce mai puțin, în timp ce cu doi Eminesti poti sa cumperi o pîne iar cu vreo 30 poti sa-ti iei un bilet de film ca sa vezi scufundarea Titanicului între coji de seminte si scherlalaiei dolby system. Cu figura aceasta -Eminescu îngropat la marginea bancnotei de 1000 de lei - am dat cu adevarat lovitura. Cum spunea si poetul: "Oamenii din toate cele fac icoana si simbol; / Numesc sfînt, frumos si bine ce nimic nu însemneaza, / Împartesc a lor gîndire pe sisteme numeroase / Si pun haine de imagini pe cadavrul trist si gol".

*

MARINA CAP-BUN : ARTA PORTRETULUI LA CRONICARUL CARTARESCU

motto: "...Nu lumina / Ce în lume-ai revarsat-o, ci pacatele si vina, / Oboseala, slabiciunea, toate relele ce sînt / Într-un mod fatal legate de o mîna de pamînt" motto: "...Nu lumina / Ce în lume-ai revarsat-o, ci pacatele si vina, / Oboseala, slabiciunea, toate relele ce sînt / Într-un mod fatal legate de o mîna de pamînt" motto: "...Nu lumina / Ce în lume-ai revarsat-o, ci pacatele si vina, / Oboseala, slabiciunea, toate relele ce sînt / Într-un mod fatal legate de o mîna de pamînt" motto: "...Nu lumina / Ce în lume-ai revar sat-o, ci pacatele si vina, / Oboseala, slabi ciunea, toate relele ce sînt / Într-un mod fatal legate de o mîna de pamînt"

În istoria culturii universale, înnoirile cele mai spectaculoase s-au produs prin fenomene de ruptura radicala cu o traditie anterioara (oricare ar fi fost ea), iar gesturile demolatoare au fost, nu de putine ori, extreme. Revoltîndu-se împotriva tiraniei

regulilor aristotelice, Victor Hugo rostea celebra propozitie: "Sa sfarîmam cu ciocanul teoriile, poeticele si sistemele". Avangarda avea sa fie mult mai radicala, înlocuind ciocanul cu buldozerul, cu rezultatele pe care toata lumea le cunoaste. Printr-un soi de aberatie genetica specifica postmodernismului, care a reusit sa destabilizeze cu eficienta sistemele de valori traditionale, fenomenul a fost transmutat de la polul productiv la cel al receptarii, iar buldozerul, dezorientat, nu mai stie încotro sa se îndrepte. La noi, s-a trecut, direct si fara prea mari ezitari, la demolarea celor mai impozante statui: Eminescu, Calinescu si cine stie ce mai urmeaza? (Istoricii nu s-au lasat mai prejos si daca o tinem tot asa, oare ce se va întâmpla cu productia de rapita? Si pe ce oare se va mai urca urmatorul Coriolan Draganescu?) Oricum, din aceasta dilema nu puteam iesi decît printr-o alta Dilema, revista bucuresteană predestinata parca pentru acest gest care a stîrnit celebrul scandal legat de "mitul Eminescu". "Fenomenul" este mai complex decît pare si este neîndoielnic faptul ca viitoarele istorii ale receptarii îl vor consemna, poate doar la capitolul "detractori", poate ca un gest benefic de sfarîmare a ghipsului ce acopera, în prezent, opera eminesciana. Nici un cercetator serios nu se mai îndoieste astazi de necesitatea unei recontextualizari a operei eminesciene si cîteva dintre articolele prezente acolo, cele mai incitante, sînt apeluri îndreptate în chiar aceasta directie (Nicolae Manolescu asteapta, pe buna dreptate, "o relectura critica atenta", Ion Bogdan Lifter spera în "reinterpretari decente", si epitetul devine interesant daca-l privim în context, Pavel Gheo Radu ne invita sa redescoperim în Eminescu "un artist al cuvîntului a carui creatie sa poata fi supusa unor judecati critice pur obiective"); altele sunt doar gratuit parodiante si nu par sa ia în serios subiectul propriu-zis al "necesarei revizuirii". Dar spre a da "tonul" unui asemenea efort de reasezare valorica este nevoie de un diapazon de buna calitate si corect acordat, iar nu de "strigari iregulare" care "scapara si rupt rasuna" (ce pedeapsa poate fi mai eficienta pentru acest efort demolator decît versul eminescian însusi?). Cîteva dintre articolele prezente acolo sunt de-a dreptul primejdioase, încît risca sa compromita ideea revizuirii mitului eminescian. Si reactiile vehemente, care n-au întîrziat sa apara, cu un efect imediat de încetinire a procesului, o demonstreaza cu prisosinta. Oricum ecoul iscat de aceasta "initiativa culturala" este înca unul marcat de ambiguitati si cameleonisme: Ori sa se revizuiasca, primim, dar sa nu se schimbe nimic, ori sa nu se revizuiasca, primim, dar atunci sa se schimbe cîte ceva, pe ici pe colo, si anume prin punctele esentiale ale receptarii operei eminesciene...

Spre a ilustra "pericolul" despre care vorbeam mai sus, vrem sa ne referim, aici, la unul dintre articole, cel al d-lui Cartarescu, intitulat cu ostentativa poza de obiectivitate Fapte. Este cea mai radicala, cea mai originala dar si cea mai viscerală dintre contestari. Sub masca inocenta a istoriografului, care si-a facut constiincios temele, Cartarescu "sapa" eficient la radacina "mitului", excavînd nu opera, nu reflectarile ei critice consacrate, ci pur si simplu "omul", pe care se straduieste, din rasputeri, sa ni-l faca antipatic. Printr-o demontare ingenioasa si perfida, ce începe chiar de la "portretul fizic", carturarul (autor el însusi al unei carti despre Eminescu) abandoneaza morga academica si, cu nonsalanta Mitei Baston, arunca cu "vitron" (strîns din vîrfuri de penite uitate) în presupusa frumusete exemplara a "poetului national". Ce rezulta este o aratare hidoasa: "mic si îndesat", "negricios", "foarte paros", cu "platfus la ambele picioare", si "aparenta unui om vagabund", "curgeau zdrente de pe el", "un cap cam prea mare pentru statura lui", "prea carnos la fata, nebarbierit, cu dinti mari galbeni, murdar pe haine", "mînca cu zgomot", "lipsit de maniere". Dar programul de discreditare nu se opreste aici; cel pe care Maiorescu îl caracterizase de timpuriu ca "poet în toata puterea cuvîntului" nu este - ne învăta dascalul de la Litere - decît o aratare dizgratioasa, care dezamagete toate asteptarile: "Nu arata în nici un fel a poet" - conchide dl. Cartarescu, trecînd apoi sa faca o meticuloasa fisa clinica a tuturor anomaliilor si bolilor dizgratioase de care a suferit poetul (pentru care însusi Zola ar fi gelos) si încheind apoteotic prin detalii legate de autopsierea cadavrului: "Uitat la soare, pe fereastra, creierul s-a alterat si «a trebuit sa fie aruncat în lada cu ramasite, frunze si ingrediente...»". Imaginea este, trebuie sa recunoastem, simbolica si demonstreza înclinatiile parodic-macabre ale prozatorului.

Si, pentru ca veni vorba de arta povestirii, Cartarescu depaseste virulenta lui Neculce care-i încondeia cu multa patima pe fanarioti, dar, lucru ciudat pentru un ins care preda Eminescu la cea mai importanta Facultate de Litere din tara, își pune talentul de cronicar în slujba demolarii nu a “mitului”, ci a fapturii de huma, în trecerea ei atât de efemera prin aceasta lume, atât de conforma cu felul în care o descria Eminescu în Scrisoarea I. Cineva si-ar putea pune întrebarea, naiva fireste, “Oare asa se desfasoara seminarul Eminescu al d-lui Cartarescu?”

Cronicarul își citeaza meticulos “sursele” de informare si este lesne sa ne închipuim ca ideea acestui articol n-a fost spontana, ci pe masura ce învatacelul devora toate însemnarile de epoca legate de Eminescu, contabiliza cu satisfactie toate defectele mentionate în trecut de respectivele documente, construind sîrguincios aceasta capodopera de hidosenie postmoderna, tot decupînd si punînd în caciuca amanunte pe care avea sa le reuneasca în acest portret realizat din citate, cum nici Arcimboldo nu s-ar fi priceput mai bine. Gestul sfisierii (ca de la poet la poet) e psihanalizabil si ne face sa regretam pactul maiorescian de neamestec între Poeti si critici. O scena oarecum asemanatoare se produce în textul lui Voiculescu “Iubire magica”, unde strigoaica deconspirata își arata, în cele din urma, chipul hidos, descompus. Pe un asemenea tip de magie (neagra!) sa mizeze, oare, demersul “istorio-grafic” al d-lui Cartarescu?

Si, apoi, cui îi serveste transformarea “poetului national” într-o struto-camila paroasa si fara maniere? Si ce are asta a face cu revizuirea...?

*

Iată ce am pescuit de pe Asociația Civic Media:.

Inchizitia anti-Eminescu Apr 06, 2007 at 12:00 AM

Nici măcar când Dilema a încercat „să jignească arheul“ lui Eminescu, n-a fost o asemenea noomahie în presa română.

A fost suficient să amintesti o banalitate: că un scriitor mediocru ca Liiceanu a plagiat din Heidegger si a sărit vioaie toată legiunea plastografilor patibulari să nege plagiatul însusi, chiar.

Imaginati-vă scena cu un hoț mai simplu: un flatulică fură un ou de sub o cloșcă, iar cloșca era într-un coteț, cotețul era într-o curte, curtea era într-un sat, satul era într-o țară s.a.m.d.

Ca-n Sein und Zeit! Catalulii acrobistici din revistele 22, Dilema si Idei în dialog susțin că țara nu există, de sat n-au auzit, curtea e invizibilă, cotețul e imaginar, cloșca a murit înaintea erei noastre, deci: oul n-a fost, nu este si nici nu va fi vreodată furat.

Numai că dâmbovițenii stiutori de carte, întrețesuți cu măiestrie, știu foarte bine care este adevărul. Altfel, de ce-ar fi scris sute de pagini împotriva a șapte, opt file fără importanță? De ce ar fi ajuns Liiceanu să vorbească singur delirând în România literară despre penibila lui celebritate târâtă în caricatură? Ca să nu uit: Liiceanu povestea cum Andrei Pleșu a fost confundat în China cu Pavarotti. Drama veselă este că Pavarotti nici măcar în China n-a fost confundat niciodată cu Plesu.

Pe scurt, Liiceanu este un filosof mărunț care nu știe că limitologia lui peras pleacă din grecescul peras și ajunge la teutonicul Fuhrer. De aceea am scris de mai multe ori că Liiceanu nu știe carte. Nici Pleșu, fiindcă dacă se află în metaxy, fără eon, nu poți decât viola mundus imaginalis sau, ca să mă exprim în limbajul lui de huligan dilematic, nu poți decât să scopești inorogi pe Himalaya, alergând ca măgarul lui Buridan prin ciorogârta minții proprii. De curând, un macac notoriu, Traian Ungureanu, publicat la Humanitas ca scriitor în ultima clipă, crede că poate să sară de la fotbal la Sein und Zeit, ca de la budă la Buddha.

Omul care confundă cartea cu clestele scrie cu talent de onanist pe contrasens: „Grupul de acțiune Stănescu a rămas înfipt în bănuiala că Heidegger e o firmă germană de frigider, iar Liiceanu, omul care le-a furat patentul“.

Nu, ciobănașule! Lucrurile sunt simple: Heidegger e un filosof din care a

plagiat Liiceanu, așa cum Kant este un filosof din care a plagiat Patapievici.

Periecul Traian Ungureanu, ca să nu-l numesc, crede că stăpânii lui, Liiceanu și Patapievici, ar fi fost niște analfabeți care n-ar fi pus mâna pe un Heidegger, pe un Kant. Nu uita, Ungurene, citește și tu Critica rațiunii pure, cartea aia pe care o ținea tovarășa Elena Ceaușescu pe noptieră la Revoluție. Altfel, rămâi mai prost ca țoapa. Pentru început încearcă o mică aplopexie descifrând ce este „sinteza de aprehensiune“ și scrie un eseu din cimitir pentru Idei în dialog, dacă tot ești în vacanță...

Din Legiunea Plagiatorilor Patibulari (Liiceanu-Plesu-Patapievici) face parte ca hypokeimenon ohne cojones Patapievici însuși, un îndrăzneț plagiator din Kant. Nu știu ce a înțeles el că este timpul, dar în Omul recent nu poate nici începe nici sfârși cartea neștiind cum se leagă vorba smintitului nietzschean despre Gott ist todt de sacrificiu și eul lui Pascal, cu greu i-ar trece prin cap lui Patapievici săgeata că răsucirea (periagogică) l-ar face genial.

Cartea-i grea, omătu-i mare...Ce-ai putea spune după ce ai citi, ferească Dumnezeu!, Arheul Pruteanu publicat de Gabriel Liiceanu în revista 22?

Ai spune că un intelectual cu pretenții care crede că arche, principium, ratio, Grund pot să-l determine pe Pruteanu să devină „arheul poporului românesc“ ori e dus cu pluta ori este analfabet, ori se crede Liiceanu...

Cum ar fi dragii mei troglodiți de București ca, în loc de In Principium erat Verbum... să înceapă Evanghelia cam așa: „În Pruteanu era Verbul și Verbul era Dumnezeu...“?

Ar fi bine să tăceți o vreme, imbecililor fiindcă altfel se răscoală Aristotel, Ioan din Patmos dă foc Bibliei, Schelling se sinucide, iar Heidegger refuză să se mai nască.

N-ar fi o crimă intelectuală prea scumpă pentru analfabetul întâmplător al cărui nume nu-l mai pronunț?

Asadar, elitist, Patapievici copia din Kant, Cărtărescu mai modest, ciupea din Durand.

N-as mai fi amintit de cel mai mare poet minor de azi, dacă, levantinul Mircică n-ar fi scris în Dilema lui: Eminescu „Nu arăta niciun fel a poet“ fiindcă „era foarte păros...credeai că-i omul lui Darwin“.

Ce să-l mai certi pe incapabilul Chivu, care intră în comă postumă și scrie: „consider al treilea moment important al receptării lui Eminescu nr. 265/1998 al Dilemei, în care s-au încercat, pentru prima și singura dată cu un asemenea impact, deconstrucția cultului personalității poetului și a prejudecăților din imaginarul colectiv, rediscutarea mitului literar, reevaluarea și revitalizarea spiritului critic, precum și o indirectă invitație la relectură.“ Îmi vine să-l întreb, răsând, pe sacrificatul de serviciu al Dilematicii (9/2007): ce este de construcție, ce este o reevaluare și de ce să facem o „relectură“, dacă nici nu l-am citit pe Eminescu?

În cartea Cazul Eminescu (editura Paralela 45, 1999, paginile 53-61) îi rugam pe toți dilematicii anti-Eminescu: „Să încercăm ca oamenii cumiți: întâi să citim tot ce a scris el, apoi pe cei pe care i-a studiat sau i-a răsfoit, apoi să ne uităm un pic prin Kant, să învățăm un pic de sanscrită, să ne gândim de ce-i părea lumea o cifră, de ce nu e nimic și totuși e, de ce se opintește Demiurgul în van, de ce la nimic reduce moartea cifra vieții cea obscură și de ce este Archæus singura realitate pe lume...“

Ca să fiu obiectiv față de plagiatorul Z. Ornea voi cita din academicianul Eugen Simion: „Dl. Z. Ornea credea că gazetăria lui Eminescu are un fond „retrograd“ și că, în mai toate problemele sociale, publicistul Eminescu este un paseist, se împotrivesc înnoirii, „stă cu tâmpla în Evul Mediu“, în fine, poetul n-a ezitat, uneori, să recurgă în polemicile sale la argumente xenofobe. Ceea ce, între anumite limite, este exact. Mai poate fi socotit un poet național, „un paseist conservator“ ca Eminescu, întreabă el în final? și dacă da, „nu spune asta multe despre psihea României profunde?“ Două întrebări grave. Înainte de a-i răspunde lui Z. Ornea, să aprecieze că el aduce ca argument suplimentar în sprijinul ideii sale tăgăduitoare amănuntul că „poetii naționali“ ai altor popoare (Hugo, Byron, Pușkin, Petöfi, Goethe etc.) au fost, toți, „antemergători revoluționari și progresiști...“. În timp ce bietul Eminescu al nostru este „un paseist conservator“... Aceasta este dilema lui Z.

Ornea“. Dilema lui Z.O. e direct în Însemnările zilnice ale lui Maiorescu, adică exact acolo de unde a plagiat.

George Munteanu, eminentul eminescolog, scrie despre „eminescăiala“ lui Cărtărescu, cea din producția Fapte (publicată în Dilema 265/1998): „Ce stupefiază în așa zisele Fapte cu privire la înfățișarea exterioară și lăuntrică a lui Eminescu, pe care Cărtărescu le etalează în „Dilema“? E, întâi, din pricină că o face cu un fel de instrument medical rudimentar, dintre acelea mânuite de asistenții veterinarilor“. Așadar, aspirantul la Nobel nici nu știi ce este: ori mic plagiator ori asistent veterinar?

George Munteanu a ghicit faptul că Mircea Cărtărescu producea un psihanalizabil autoportret și (după ce ne avertizează că „unul, Mircea Cărtărescu riscă să-și piardă uzul rațiunii...“) și a extras din Orbitor următoarea autoprozentare a romanțierului:

„M-am dezbrăcat de tot în fața toaletei cu oglindă. Ce animal ciudat eram. Ce cap triunghiular, de șarpe(...) Ce toarce îngust (...) Părul mi se îndesea pe pulpe(...) Fesele îmi erau rotunde și grele, aproape ca de față, cu spațiul dintre ele întunecat de păr ca o linie groasă trasă cu tuș. Eram, evident, un animal...“ Nu cred că Mircea Cărtărescu are un cap triunghiular fiindcă șarpele Ouroburos își înghite coada. Ori Mircea Cărtărescu nu-l poate egala pe alchimicul Ouroburos. Nu poți face nici măcar proză, chiar de-ai fi în culturica română, scriind despre nu știu ce spațiu înnegurat de păr între tot felul de fese „rotunde și grele“ ș.a.m.d.

Ce putem spune despre acești scriitori care îl urăsc pe Eminescu? Sunt ei plagiatori sau inchizitori literari? Fiindcă nu mai înțeleg nimic: ca-ntr-o magie neagră toți inchizitorii anti-Eminescu sunt cu toții plagiatori. Sinucigașilor, succes!

Constantin Barbu

Luni 7 septembrie 2009

Azi transcriu ecouri la scrisoarea lui Warschawsky adresată lui Eminescu, publicată de acesta în *Timpul*:

Lichidarea lui Eminescu

(Posted on februarie 3, 2009 by Administrator)

Un episod extraordinar al istoriei românilor, ținut permanent secret, este cel legat de “boala” și moartea poetului național al României, Mihai Eminescu, care, așa cum s-a văzut, se manifestase direct și partizan la ziarul *Timpul* în “Chestiunea Israelită” sau în “Chestiunea evreiască”, fiind împotriva încercărilor evreilor de a bloca sau de a condiționa recunoașterea independenței României. Ceea ce se cunoaște de către foarte puțini inițiați este însă cum, pentru atitudinea sa, Mihai Eminescu a fost ucis, (de către medicul evreu Fr. Iszac”, zic unii, de către o conspirație iudeo-masonică am zice noi).

În anul 1882, Mihai Eminescu îi scria Veronicăi Micle: “*Timpul* acesta m-a stricat în realitate cu toată lumea, sunt un om urât și temut, fără nici un folos..., unul din oamenii cei mai urâți din România... Naturi ca ale noastre sunt menite sau să înfrângă relele sau să piară, nu să li se plece lor”.

“Și mai potoliți-l pe Eminescu!” s-a spus l-a un moment dat, în plenul Parlamentului Român, de către acei oameni politici care apărau interesele evreilor, oameni politici masoni, susținuți finalmente, din păcate, chiar și de către oamenii politici conservatori, în numele partidului cărora vorbea gazetarul și marele poet național Mihai Eminescu. De fapt cuvintele au fost rostite chiar și de către Petre-Carp, șef alături de Titu Maiorescu, al Partidului Conservator.

În timp ce Eminescu conducea *Timpul*, ziar al Partidului Conservator, Petre Carp conducea chiar partidul, dar cei doi au intrat totuși într-un puternic conflict. Carp era însă, totodată, și membru al lojei masonice *Steaua României*, alături de Maiorescu, Alexandru Șuțu, Theoder Rosetti și alții care se vor ocupa de lichidarea

poetului și gazetarului Mihai Eminescu. “Eminescu era ca o stâncă. Posibil ca, inițial, junimiștii [masonii] să nu-și fi dat nici ei seama că, aducându-l la *Timpul*, practic își pun singuri bomba în casă” (C. Cernăianu, *Recurs Eminescu, Calvarul cetățeanului*, vol.II). Divergența dintre Mihai Eminescu și Petre Carp s-a născut odată cu apariția în Parlament a problemei modificării articolului 7 din Constituție (“Chestiunea Izraelită”), împotriva căreia pleda în scris Eminescu, opunându-se “împământenirii” hoardei de evrei ce invadaseră țara, în timp ce Petre Carp activa politic pentru modificarea Constituției în sensul dorit de Alianța Izraelită, de cancelariile europene și de evreii din România.

[Carp fiind, totuși, un nume destul de rar, și neînțelegând adeziunea sa la interesele evreilor, ne-am îndreptat către marele dicționar masonic publicat în Ordinul Masonic Român de către Horia Nestorescu-Bălcești, unde am găsit mai mulți Carp: în afară de Petre Carp al nostru, dușman al lui Eminescu și membru al lojii Steaua României, apare și un anume Horia Carp, "ziarist evreu, membru al unei loji din obediința Marii Loji Naționale".]

Pornit împotriva poziției exprimate de *Timpul*, la 15 martie 1879 Carp le scrie atât lui Eminescu cât și lui Maiorescu. Lui Eminescu îi scrie: “Domnule redactor, în timpurile din urmă ați crezut că este oportun de-a da sprijinul importantului ziar ce redactați, unor idei atât de opuse convicțiilor a căror organ m-am făcut în Senat încât mă văd cu părere de rău silit de-a afirma pe calea publicității adâncă divergența de păreri ce ne desparte...”; iar lui Maiorescu: “Dragă Titus, ce faceți voi la *Timpul* și cum credeți că o să meargă astfel înainte?... în ce parte din lume partidul conservator a căutat să ajungă la putere prin pasionarea maselor?... în asemenea împrejurări, eu unul a trebuit să-mi pun întrebarea ce rol mai joc între contributorii *Timpului*?... Prin urmare te rog să notifici comitetului să mă șteargă din lista subscriitorilor... Tu ai o clientelă întinsă despre a cărei genesis mi-ai vorbit într-o zi [aluzie și atenționare din partea lui Carp, către Maiorescu care trăia din solda clienților săi evrei]. Sapienți sit. For ever! P.P. Carp.” Poziția lui Carp față de revendicările evreilor asupra României este sintetizată în următoarea poziție, exprimată în 1881: “Să jertfim unele din drepturile noastre suverane ca să obținem protecțiunea Europei întregi și să nu ne aflăm izolați față cu doi vecini puternici”.

Eminescu îi răspunde în *Timpul*:

“Dl. P.Carp s-a crezut atins prin reflecțiunile ce foaia noastră a publicat în privința atitudinii sale în chestiunea izraelită... însă aceste reflecțiuni ne-au fost impuse printr-un caz de legitimă apărare”.

Deasemnea se ceartă și cu alți membri ai partidului, precum Zizi Cantacuzino și Lahovari. Acestuia din urmă i-a spus în cadrul redacției din *Timpul*: “Du-te, mă, în mă-ta! Tată-tău nu știa nici bine românește, ce-mi tot cânti tu de românism.”

Cea mai categorică explicație dată de Eminescu față de criticile lui P.P. Carp a apărut în *Timpul* cu numai o lună înainte ca el să fie lichidat social și fizic:

“În altă țară de am trăi, în care mai e credință, onestitate, respect ca bunuri obștești ale spiritului public, relele ni s-ar părea trecătoare și nicicând condeii nostru nu ar fi înmuiat în fiere; dar aici, unde, dacă-i vizita ministeriile sau [închisoarea] Văcărești, aceleași fizionomii și caractere întâlnești, aici unde un parvenit bulgar ca d. I.C. Brătianu și un grec parvenit ca d. C.A. Rosetti conduc destinele acestei nefericite țări, aici unde oameni ca aceștia, fără pic de patriotism, radicali cosmopoliți, stăteau ieri la învoială cu Warszazvsky ca să-i vândă sufletele din opt ținuturi, stau azi la învoială cu Alianța Izraelită ca să-i vândă țara toată și să desființeze printr-un trafic mârșav o nație și un stat pe care zeci de popoare barbare nu le-au putut desființa, aici nici un cuvânt nu e destul de aspru...”

Deși Titu Maiorescu era acuzat de către colegii de partid că îi ține spatele lui Eminescu la *Timpul*, Eminescu îl atacă și pe acesta:

“Teamă ne e dar și astăzi că asemenea o samă de advocați buni, cu darul vorbirii vor tranșa și chestiunea arzătoare a evreilor, care poate deveni chestiunea completei dezmoșteniți/ri a poporului românesc”.

Maiorescu își nota prompt în Jurnal: “Grea epoca Eminescu... Articol al lui în chestiunea evreiască în contra mea”.

“Afacerea Warszawsky” din epocă, dezvăluită și combătută de Mihai Eminescu în *Timpul* a constat în aprovizionarea trupelor ruse angajate în războiul din 1877 și deplasate în Bulgaria. Bancherul rus de origine evreiască A.M. Warszawsky, numit intendent al armatei ruse a obținut prin mită dreptul de a cumpăra la prețuri modice alimente din România (de a rechiziționa) pentru a le vinde apoi armatei țariste. Totodată a primit dreptul de a rechiziționa care cu boi pentru transportul mărfii, ceea ce a ruinat țărănimea română, care de cele mai multe ori și-a pierdut peste Dunăre mijloacele de transport. Deși avocatul cu luna al lui Warszawsky devenise Titu Maiorescu, Eminescu a publicat mai multe documente ce au dovedit coruperea guvernanților la care se pretase bancherul evreu.

Iată scrisoarea lui Warszawsky către Rossisky, datată 1 decembrie 1877 și publicată de Eminescu în *Timpul*:

“Excelență.

Din depeșa mea și din depeșa ministrului Cogălniceanu vă este deja cunoscut că, după multe împrejurări, eu am profitat a birui toate împiedicările și astăzi deja s-au dat porunci prin telegraf tuturor prefectilor din opt districte, ca să puie la dispozițiunea mea câte 1200 care pe zi pentru București și 500 pentru Frățești... Mult m-au costat pe mine bani, vreme și trudă ca să împac pe directorul Ministerului de Interne, Simion Mihăilescu, cu prietenul nostru [adică Cogălniceanu (precizează Eminescu)] fiindcă numai el era, nu Brătianu era, care împiedica această chestie...

Eu voi avea oricâte căruțe va fi de trebuință pentru oricât transport și oriunde veți voi a transporta, măcar că până acuma căraușii de bună voie tocmiți nu voiau a merge decât la Șistov; acum însă s-a schimbat chestia și merg siliți oriunde vreau.”

În urma campaniei de presă condusă de Eminescu privind “afacerea Warszawsky” au fost sesizate organele judecătorești, dar Tribunalul de Ilfov hotărăște că nu era “caz a se pune în mișcare acțiunea publică în contra cuiva”.

Urmărirea lui Mihai Eminescu de către agenții secreți ai marilor puteri străine, a fost remarcată din anul 1876 printr-un agent evreu Lachman, aflat în solda ambasadei Austriei de la București. Unul dintre primele rapoarte ale ambasadei austriece, la adresa lui Eminescu, conține 20 de pagini și este semnat de consulul austriac de la Iași, fiind trimis ministrului de externe al Imperiului Austro-Ungariei la data de 5 ianuarie 1877. Cu un an înainte ca Eminescu să fie anihilat, la 7 iunie 1882, ambasadorul austriac la București, baronul Mayer, transmite un raport secret despre Eminescu, văzut vinovat prin activitatea sa de la Societatea Carpații de uneltire împotriva imperiului, în vederea unirii Transilvaniei cu țara mamă:

“Societatea Carpații a ținut în 4 ale lunii în curs o întrunire publică cu un sens secret. Dintr-o sursă sigură, am fost informat despre această întrunire [sursa era, după toate indiciile, chiar Titu Maiorescu] ...S-a stabilit că lupta împotriva Austro-Ungariei să fie continuată... S-a recomandat membrilor cea mai mare prudență. Eminescu, redactor principal la *Timpul*, a făcut propunerea ca studenții transilvăneni de naționalitate română, care frecventează instituțiile de învățământ din România pentru a se instrui, să fie puși să acționeze în timpul vacanței în locurile natale pentru a orienta opinia publică în direcția unei Dacii Mari.

În afara agenților marilor puteri europene, o atenție aparte i-o acordau lui Eminescu nenumărații agenți ai Alianței Universale Israelite.

Și iată că, în dimineața zilei de 28 iunie 1883, gazda poetului, doamna Szoke, îi trimite avocatului mason – Titu Maiorescu un bilețel în care scria că Eminescu a înnebunit. Astfel, fără voia sa, ca plan al uneia dintre cele mai monstruoase conspirații anti-românești, Eminescu a fost internat de către dr. Alexandru Șuțu la “Caritatea” (Caritas) punându-i-se falsul diagnostic de alcoolism și sifilis. Studiul dr. Ion Nica (Eminescu, structura somato-psihică, 1972) arată că, în acea perioadă, Eminescu era marcat de o mare suferință pe fond psihic, ca urmare a greutăților și luptelor politice prin care trecea, respectiv de o psihoză maniaco-depresivă. Cu toate acestea, un anume dr. Iszac i-ar fi pus lui Eminescu acel diagnostic care îi putea permite administrarea-unui tratament care să-l distrugă fizic. La acea vreme, sifilisul nu cunoștea un tratament eficient, iar clinic se aplicau cele mai periculoase și distructive tratamente. Un astfel de tratament, cu efecte catastrofale pentru Mihai Eminescu

a fost administrarea de doze de mercur, element care se știe că este extrem de toxic pentru om și că poate provoca moartea. Medicii i-au administrat lui Eminescu câte 20 de fracțiuni a 4 grame de mercur, “când și o jumătate de gram poate să aibă acțiuni dăunătoare” precizează la rândul său specialistul român Ovidiu Vuia. Urmare acestui tratament Eminescu a suferit de o paralizie parțială, a fost internat, scos din țară și mai apoi ucis în spital cu un bolovan cu care a fost lovit în cap.

Studiul dr. Nica, foarte valoros de altfel, suferă de o mare eroare. Faptul că pune un diagnostic psihiatric lui Eminescu bazându-se pe o sursă nedemnă de încredere. Este vorba de ziarul *Adevărul* din 17 octombrie 1911 care, sub semnătura lui Alexandru Ciurcu, publica articolul “Din amintirile mele”. Or, până după al doilea război mondial, ziarele *Adevărul* și *Dimineața* au fost cele mai puternice și viclene organe de presă evreiești din România. Iată situația descrisă de A.C.Cuza în 1905:

“În ziaristică, tot jidanii au introdus la noi în țară tonul violent și trivialitățile preseii-revolver, prin care înjosesc orice discuție și batjocoresc instituțiile și demnitatea țării. În frunte, stă, firește, organul jidovesc *Adevărul*, al cărui comitet de redacție se alcătuiește din următoarele ilustrații cușer ale gazetăriei «române», ale căror nume le reproducem după actele unui proces de calomnie, în care numiții figurează – se înțelege – ca inculpați (Curtea cu Jurați de Ilfov, Octombrie 1905): B. Braunstein – zis B.Brănișteanu; Albert Honigman – zis A. Fagure; A. Rosen – zis Nora; A. Fuchs – zis G. Mihail; S.Goldenberg – zis Munteanu; Lazar Kastenbaum – zis Castelan; E. Feinsilber – zis E. Emilian; E. Weber – zis Adrian Vereea, și vor mai fi.

Aceștia sunt conducătorii “opiniunii publice” a țării românești... Străini de noi și potrivnici ființei noastre, ei ne discută interesele, ne judecă, fac reputațiile prin galăgie și reclamă, și le desfac prin tăcere și calomnie, ei suie în slava cerului pe jidoviți și caută să înjosească pe adevărații români; ei terorizează pe funcționarii publici care voiesc să-și facă datoria; ei critică totul: religia, coroana, armata, justiția, învățământul...”

De fapt, relatările mincinoase la adresa lui Mihai Eminescu, publicate în ziarul *Adevărul* din 17 octombrie 1911 se bazează pe închipuitele amintiri ale lui Grigore Ventura, cel ce ar fi fost lângă Eminescu când acesta a fost pus în cămașă de forță și care ar fi relatat cum în cofetăria Capsa, agitând un pistol mare, Eminescu a spus că pleacă să-l împuște pe rege. Trebuie reținute două aspecte: 1. Gr. Ventura era mort de multi ani când cotidianul evreiesc lansă “amintirile” sale menite peste timp să consolideze marea conspirație istorică anti-Eminescu; 2. Ventura făcea parte din loja masonică *Discipolii lui Pitagora din Galați* (formată preponderent din evrei și greci), corespondenta locală a lojii *Steaua României*, din care făceau parte conspiratorii întemnițării lui Eminescu: Titu Maiorescu, Șuțu și ceilalți (de altfel, toți ceilalți membri ai familiei Ventura făceau parte din loja masonică *Steaua României*).

Informațiile de mai sus, privind falsul diagnostic pus lui Eminescu și otrăvirea sa cu mercur reies din studii mai vechi, nepopularizate, dar ele sunt depășite azi de studiile lui Calin L. Cernăianu demarate în anul 2000: *Recurs Eminescu, Suprimarea Gazetarului și Conjurația anti-Eminescu*.

Trebuie arătat de la bun început că Mihai Eminescu nu a fost niciodată mason, în schimb cei mai mulți membri ai “Societății Literare Junimea” (din Iași) și fruntașii Partidului Conservator, da! Toți aceștia făceau parte, cum am arătat, din loja masonică *Steaua României*, iar Eminescu era “protejatul” Junimii, poetul Junimii.

Atât Titu Maiorescu, cât și Petre Carp, cei doi lideri ai Partidului Conservator din vremea respectivă aparțineau lojii masonice, dar cel mai important fapt este apartenența lui Alexandru Șuțu la această lojă, loja fiind de fapt chiar creată de familia de fanarioți Șuțu. Ce gândeau oare aceștia, când Mihai Eminescu compara exploatarea evreiască a românilor cu exploatarea fanariotă?

Loja *Steaua României* (“l’Etoile de Roumanie”) a fost creată în 1866 de principele” Gheorghe M. (Iorgu) Șuțu, sub obediența lojii *Marelui Orient al Franței*, lojă franceză apropiată intereselor mondiale evreiești, controlată de către evrei. De altfel, chiar trezorerul (finanțatorul) lojii *Steaua României* era un evreu, Adolf Hennig. Familia Șuțu, familie de domnitori fanarioți (Mihai Șuțu în Țara Românească, Alecu Șuțu și Mihai Gr. Șuțu în Moldova) era implicată social în poli-

tica românească în aceeași perioadă cu Mihai Eminescu. Astfel, Nicolae Șutu era un reputat economist liber-schimbist, curent atât de puternic combătut și de blamat de Eminescu, în timp ce Alexandru Șutu, profesor universitar, trecea de reputat medic psihiatru, el fiind acela care l-a internat forțat pe Eminescu, contribuind activ la eliminarea sa fizică din peisajul socio-politic românesc.

De altfel, se poate spune că până la un punct Eminescu fusese chiar creația lojii Steaua României, împotriva conducătorilor căreia s-a întors prin libertatea ce și-a luat-o ca publicist, în chiar ziarele ce le conducea și care aparțineau indirect lojii masonice. De exemplu, se cunoaște ura ce o manifesta Eminescu în scris pentru perioada domniilor fanariote ce au pervertit conștiințele românești și au supt sângele poporului, pregătind astfel terenul pentru noua ocupație, evreiască. El lovea astfel în chiar creatorul lojii, în fanariotul Gh.M. Șutu.

(...) Atitudinea general favorabilă românilor din partea regelui Carol I al României (fostul principe Carol) față de pretențiile evreilor, precum și refuzul său de apropiere de lojile masonice filoevreiști, nu putea decât să-i oblige pe conspiratori să monteze un scenariu anti-regal, în care “antisemitul” Eminescu, înarmat cu un mare pistol se ducea “la Palat să îl împuște pe rege”, motiv pentru care a fost pus în cămașa de forță și internat. La rândul ei, opinia publică românească n-ar fi putut fi liniștită dacă Eminescu ar fi fost pur și simplu concediat de la *Timpul*. Totodată, gura acestuia nu ar fi fost astfel închisă, căci ar fi putut găsi altă tribună de la care să își afirme poziția puternic naționalistă. De aceea, el trebuia făcut nebun. Și cine a lansat versiunea că Eminescu a scos un pistol pentru a se duce să-l împuște pe rege? Conform evreilor de la Adevărul, afirmația fusese cândva susținută de către doamna Capsa, evenimentul petrecându-se chipurile în cafeneaua literară Capsa. Nimeni din epocă nu a putut confirma această poveste, dar știm că și soțul patroanei, domnul Capsa, era membru al aceleiași loji masonice ca și ceilalți conspiratori, loja Steaua României.

Societatea Junimea a rămas cunoscută în istoria literaturii române ca promo-toare a lui Mihai Eminescu, I. L. Caragiale, Ion Creangă și Ioan Slavici, care aveau să colaboreze la periodicul editat de Junimea, *Convorbiri Literare*. Teoreticianul Junimii era Titu Maiorescu, dar principala sa activitate era aceea de avocat, de pe urma căreia a dobândit o importantă avere. Profesor universitar la Iași și decan al Facultății de Filozofie, a fost înlăturat din învățământ în urma unui proces de imoralitate. Din 1868 s-a dedicat avocaturii, iar din 1870 a intrat în politică. Este poate important să aflăm numele clienților lui Maiorescu din perioada în care Eminescu a fost lichidat fizic și spiritual. Aceștia sunt: Warschawsky, Rafalovich, Boboritz, Hessen și Kalinowsky, Rubinstein și Hirschler, adică o clientelă cosmopolită preponderent evreiască, atât de ostilă lui Eminescu!

Pe bună dreptate se poate pune întrebarea: de ce istoria nu publică, în general, astfel de corelații ale faptelor, privind viața și moartea lui Mihai Eminescu? Concluziile sunt triste! Chiar George Călinescu, când a scris *Viața lui Eminescu*, a acceptat orice informație, din orice sursă, fără a o prelua critic, singura sa preocupare fiind realizarea unui roman biografic. De-a lungul carierei sale, Călinescu a colaborat, chiar, cu cei implicați în compromiterea lui Eminescu. Astfel, când editează revista literară *Lumea*, Călinescu își lua ca principal colaborator pe B. Brănișteanu, care nu este altul, așa cum am arătat mai sus, decât evreul B. Braunstein, editor al ziarului Adevărul, ce întina memoria lui Eminescu, perpetuând conspirația privind nebunia acestuia. De altfel, o mare sumă de critici literari români sunt de fapt evrei camuflați de nume românești, conștienți de activitatea antievreiască a poetului național al României și voluntar interesați și angajați în menținerea mitului “Eminescu dement”, ca și de salvarea în istorie a onorabilității conspiratorilor asasi-ni. Așa este și cazul criticului literar Zigu Ornea, considerat o somitate a culturii românești, evreu din Botoșani care și-a făcut chiar o carieră din anumite subiecte care se leagă de viața lui Eminescu, precum: *Junimismul* (1966), *Junimea și junimismul* (1975), *Viața lui Titu Maiorescu vol. I-II* (1986-1987). [Zigu Ornea, care a exercitat în anii 90 și funcția de director al editurii evreiești Hasefer, are totuși meritul de a fi precizat că bancherul rus Warszawsky, deconspirat de Eminescu ca ruinător al

țărănimii române, era de fapt evreu].

(...).Studiile lui Călin L. Cernăianu și-au propus mai ales să descurce “ițele foarte încurcate dintr-o singură zi din viața lui Eminescu, zi de răscruce când este scos în condiții misterioase și prin mijloace violente din viața publică”, dar și antecedentele și urmările acestei zile.

“Așadar – își începe acesta unul dintre studii -, la 28 iunie 1883 Eminescu a înnebunit. Simplu ca bună ziua!” Cel care a fost cel mai direct implicat în această acțiune a fost Titu Maiorescu, “protectorul” mason al poetului, secondat de medicul Alexandru Șuțu. Un avocat și un medic, membri ai aceleiași loji masonice. Nici nu se putea tandem mai potrivit pentru a distruge pe cineva. În Jurnalul lui Maiorescu s-a găsit următoarea notă, din ziua fatală: “Foarte cald! În zilele trecute încercări de aranjament cu Alex. Soutzo...”, referire la combinația cu doctorul Șuțu. În aceeași zi, 28 iunie 1883, la 6,30 dimineața, Maiorescu și inginerul Simțion (apropiat de-al lui Maiorescu) s-au dus la ospiciul particular al doctorului Șuțu și au convenit cu acesta ca în aceeași zi lui Eminescu să i se facă internarea pentru o lună de zile. Aceasta avea însă să se prelungească și să se repete pentru câțiva ani, până la uciderea sa. “Prin acest demers ilegal – arată C. Cernăianu – avocatul Maiorescu acționează contra principiilor fundamentale ale Dreptului, aranjând internarea lui Eminescu în lipsa garanției că «protejatul» s-ar fi alienat și stabilind – pe ce criteriu? – o anume perioadă a șederii acestuia în ospiciu.” Ajuns acasă, Maiorescu îl anunță pe Theodor Rosetti (mare maestru comandor al Marelui Orient al României, totodată membru, ca și Maiorescu, al lojii masonice Steaua României, la acea dată președinte al Curtii de Casație) că treaba este pusă pe roate: “apoi am venit acasă, am înștiințat încă pe Th. Rosetti despre aceasta” (din Jurnal). Un al doilea bilet îl trimite lui W. Kremnitz, al cărui sens rămâne obscur și secret: “Din păcate, încă incert. Altfel, toate bune!” (traducerea corectă a celei de a doua propoziții ar putea fi: “Șuțu în regulă”, textul de mână, în germană, al lui Maiorescu, Sonst alles gut, semănând mai degrabă cu Soutz alles gut).

Al treilea bilet trimis de Maiorescu este către Mihai Eminescu, pe care îl cheamă să îi facă o vizită. Plecând de la redacția ziarului *Timpul*, Eminescu călca în cursa întinsă. Maiorescu îl roagă să se deplaseze la complicele său Simțion sub pretextul transmiterii unui bilet, ceea ce Eminescu și face. “Săracul de el, a cerut 2 lei pentru birjă, a plecat și de acolo l-au dus la Soutzo” (la Șuțu), își amintea fiica lui Maiorescu despre sfârșitul vizitei lui Eminescu. Într-ade-văr, ducându-se la inginerul C-tin Simțion, Eminescu este așteptat de haidamacii lui Șuțu, este imobilizat, urcat într-o birjă sau în duba ospiciului și dus la Șuțu. “Acolo nu va mai fi gazetar, ci numai biet smintit. Planul fusese îndeplinit cu succes. Gazetarul Eminescu era «ocrotit» într-o casă de sănătate” (C. Cernăianu).

Urmează planul doi al conspirației: legendarea nebuniei. Mai întâi se arată că gazda poetului s-ar fi adresat lui Maiorescu cerându-i, printr-un bilet, ajutorul, deoarece “Eminescu a înnebunit”. Minciuna nu rezistă, deoarece Maiorescu se apucase să aranjeze internarea fără a-l vedea pe Eminescu, pentru a-i verifica starea sănătății, iar sursele legendei se contrazic: mai întâi, biletul a ajuns la o ora ulterioară plecării lui Maiorescu la Șuțu; apoi, sunt două variante privind persoana care ar fi trimis biletul, Slavici în prima, soția sa născută Szoke, în a doua. Privitor la criza de demență manifestată în public de Eminescu, cum că ar fi scos un pistol spre a se duce să îl împuște pe rege, ea a fost fabricată târziu (spre a nu mai putea fi verificată) și lansarea ei publică s-a pus prin presa evreiască pe seama masonului Gr. Ventura (deși acesta nu a relatat niciodată așa ceva în timpul vieții sale). “Lipsa oricărei mențiuni [în Jurnalul zilnic al lui Maiorescu] privind pretinsele amenințări făcute de Eminescu cu revolverul... par să arate că toate acestea constituie zvonuri care nu fuseseră încă inventate la data la care Maiorescu și-a completat jurnalul; de altfel, cum am arătat, povestea a fost pusă în largă circulație de către evreii de la Adevărul în 1911). În aceeași zi, a «internării» lui Eminescu, la ora 17 Maiorescu pleacă în străinătate pentru o perioadă de o lună și jumătate. Din această clipă și până la revenirea sa, Eminescu nu mai putea fi eliberat din ospiciu nici măcar la cererea rudelor, pentru că persoana care îl internase era, totodată, singura abilitată legal să ceară externarea lui.” (C. Cernăianu)

Toți cunoscuții lui Eminescu, mai ales conspiratorii, pleacă rapid în străinătate, în timp ce presa publică o știre anostă: “Dl. Mihai Eminescu, redactorul [șef al] ziarului Timpul, a înnebunit. Dl. Paleologu va lua direcțiunea sus-zisului ziar”.

“Flagrantele ilegalități comise pentru înlăturarea lui Eminescu din viața publică – scrie C. Cernăianu – arată că liderii Junimii [împreună cu alți masoni din loja Steaua României] erau capabili să ascundă răpirea și sechestrarea unei persoane, spre a o supune cu de-a sila unui tratament care nu-i era necesar, după care, tot ei, folosind falsuri și dezinformări, creau victimei o imagine melodramatic deformată, dar suficient de credibilă încât să reziste vreme de mai bine de un secol. Așa s-a născut un veac de falsă compătimire, un veac în care abilitatea câtorva a făcut ca revolta publică să fie înlocuită cu mila. În acest context, chiar este de crezut că, dacă Eminescu ar fi fost nebun cu adevărat, iar Junimea ar fi dorit să încerce recuperarea lui, nu ar fi fost capabilă de a-l interna fără tam-tam?...

Una peste alta, între ilegalitățile comise de Șuțu în clipa preluării lui Eminescu sunt și următoarele:

- l-a primit pe Eminescu în ospiciul sau (particular?), cu toate că acesta, nesuferind o recidivă, boala lui era incertă și, prin urmare, trebuia să stea fie la un spital, fie în arestul Poliției (cum avea să se procedeze, la 6 noiembrie 1886, la Iași);
- l-a internat pe Eminescu în lipsa unei cereri scrise de admitere, care să cuprindă “numele, prenumele, profesiunea, religiunea, etatea, domiciliul, atât al pătimașului cât și al petiționarului”, alături de informații privitoare la “felul de relațiune ce ar fi având acesta din urmă cu smintitul” (Decretul 1012, articolul 8);
- l-a acceptat fără “vreun act medical subscris de doi medici”;
- nu a respectat intervalul maxim în care medicii trebuiau să se pronunțe asupra stării sănătății pacientului (3 zile), semnând așa-numitul lui certificat medical după o săptămână de la internare;
- nu a înștiințat Administrația specială” asupra internării;
- nu a solicitat constituirea unei comisii care să-l examineze pe Eminescu;
- nu a întocmit Buletinul unde va scri cauza admiterii” (Decretul 1012, articolul 16)...

Crimă acoperită cu un certificat medical.

În destinul lui Eminescu, biletul scris și semnat de doctorul Al. Șuțu la 5 iulie 1883 și acceptat drept “certificat medical” a jucat un rol fundamental, fără el lipsind absolut orice temei legal care să justifice cât de cât internarea. (Degeaba și-a pregătit avocatul Maiorescu un alibi atât de solid ca plecarea din țară, tocmai în acea zi?). În plus, acest fals document avea să fie folosit în viitor, simpla lui existență permițând declararea unor “recidive” și făcându-le credibile pentru publicul larg și pentru amicii de bună-credință. Majoritatea biografiilor lui Eminescu au considerat acest document un fel de înscris sacru, asupra căruia nu se poate face nici un comentariu. Ei nu au intrat la idei nici măcar atunci când diagnosticul inițial, stabilit de Șuțu, a fost înlocuit cu altele, puse de alți medici, sau când au văzut că a fost supus tratamentului folosit în altă boală decât cea declarată...

Încercarea lui Șuțu de a induce în eroare, astfel încât, pe baza unei probe materiale plăsmuite, să obțină o decizie judecătorească, prin care Eminescu să fie privat de toate drepturile lui civile, mi se pare indiscutabilă. La toată această mizerie, l-a avut permanent alături pe Titu Maiorescu, omul care, avem motive s-o credem, a și inițiat acest demers odios. Potrivit jurnalului intim al acestuia din urmă, mai mult sau mai puțin conștienți de ceea ce fac, doctorul Șuțu și Simțion i-au devenit complici, într-o faptă necugetată... Pus în cămașă de forță, Eminescu a fost predat “Spitalului Israelit “Caritas”. De ce doctorul Șuțu numea acest stabiliment [din strada Plantelor nr.9, unde a fost închis Eminescu] “Institutul Caritatea” și nu “Institutul Caritas”? Era Caritatea o subunitate a Spitalului Caritas ori o asociere în care Șuțu, proprietar al terenului, era parteă. Se găsea în strada Plantelor un fel de secție specială a Spitalului Caritas, profilată exclusiv pe suferinzi de boli psihice? Asta ar însemna, însă, că Eminescu a fost, de fapt, internat la “Spitalul Israelit Caritas”!... O altă ciudătenie ar fi aceea că, din câte se cunosc, Eminescu nu a fost niciodată prea simpatizat de evrei, reacția unora dintre dumnealor față de el fiind atât de impulsivă chiar

și astăzi. În 1922, Radu D. Rosetti informa opinia publică: «Se știe că Mihail Eminescu... între sfârșitul lui 1884 și începutul lui 1889 părea vindecăt, când, în 1889 autoritățile sesizate de cei în drept l-au internat din nou în Spitalul [Israelit] Caritas din București».

Odată închis, Eminescu a fost practic scos de sub protecția publicului și chiar a rudelor sale. La 18 iulie 1883, fratele lui Mihai Eminescu, Matei, îi scria lui Maiorescu: “Sunt informat că fratele meu Michai Eminescu este serios bolnav; vă rog din suflet răspundeți-mi urgent unde se găsește ca să vin a-l lua la mine pentru vreun an și dacă binevoiiți a-mi arăta adevărata stare materială a lui ca să vin pregătit, căci am vreo 200 de galbeni într-un loc – îi iau și-i cheltuiesc toți pentru el”. Titu Maiorescu s-a prefăcut însă că nu a primit scrisoarea lui Matei Eminescu. La rândul ei, Veronica Miele nu a putut pătrunde în Institutul Caritatea (Caritas) și nici măcar nu a putut afla dacă Eminescu era sau nu internat aici.

La câteva luni de la îndepărtarea lui Eminescu de la *Timpul* și din viața politică, Maiorescu își nota în Jurnal: “mare recunoaștere a importanței mele politice”.

Următorul pas a fost acela al îndepărtării din țară a lui Eminescu. Însoțit de gardieni, el a fost transportat ilegal la Viena, în data de 20 octombrie 1883. În momentul plecării din Gara de Nord, Eminescu i-a strigat lui Maiorescu, prezent la plecarea sa: “Dr. Robert Mayer, marele moment, o conspirație...” Este posibil ca Eminescu să îi fi făcut, astfel, o aluzie lui Maiorescu asupra legăturilor acestuia cu baronul Mayer, ambasadorul Austriei la București și la implicarea celor doi în conspirația împotriva sa. De altfel, în data de 2 decembrie 1883, deci la mai puțin de două săptămâni, Titu Maiorescu nota în Jurnalul său:

“La ora 12, prânz la baronul Saurma (ministru plenipotențiar german), cu baron Mayer (ministru plenipotențiar austriac) și cu contele Monts și consilierul aulic Metz”.

Odată plasat într-un ospiciu din Viena (Dobling), Eminescu intră sub observația celui mai mare dușman al său, filo-evreul P.P.Carp, care deși politic în opoziție față de guvernarea de la București, primise de la guvernanții liberali postul de ambasador al României la Viena. P.P.Carp îl și vizitează, în data de 5 februarie 1884 și consideră, savant, că Eminescu nu este perfect vindecăt: “Ochiul este cam tulbure, mâinile slabe și degetele ascuțite”, deci încă nu ar fi indicat a se întoarce în România, așa că mai este plimbat prin Italia și ajunge la București în 27 martie 1884, iar pe 7 aprilie 1884 este expedit la Iași. Maiorescu scria:

“Când l-oi ști pe Eminescu plecat, ajuns cu bine și așezat la Iași, atunci abia îmi voi permite să mă gândesc la ale mele!”

Eminescu avea să spună, la rândul său: “m-au târât prin Italia..., acum m-au târât din nou la Iași...” Un fapt trecut sub tăcere zeci de ani până după moartea sa, este acela că în Italia, atunci când a scăpat de sub atenția supraveghetorilor români, Eminescu a fost capturat de poliție și predat acestora. Dar atunci el era considerat, în acte, un om sănătos și liber, ceea ce dovedește că urzeala conspirației împotriva lui Mihai Eminescu conținea, pe lângă masonerie și oculta evreiască, și puterea politică a statelor europene.

Pentru trimiterea și supravegherea lui Eminescu în străinătate, Maiorescu îl desemnase pe Al. Chibici-Rîvneanu. Acesta nu a pus însă niciodată pe hârtie relatarea celor câteva luni de deplasare în străinătate a lui Eminescu, motivându-și reținerea astfel: “Europa braucht Ruhe” (Europa are nevoie de liniște). “Situația lui Chibici are ceva paradoxal – apreciază C. Cernăianu. Pe de o parte, puținele povestioare pe care le-ar fi istorisit unor amici sunt de natură să probeze nebunia lui Eminescu, dar, pe de altă parte, prin cele trei cuvinte citate, el afirmă exact contrariul..., din cuvintele lui Chibici transpar două elemente: Eminescu era o problemă nu atât internă, cât externă, el interesând (fapt dovedit) anumite mari cancelarii europene și, în al doilea rând, el nu era bolnav – un nebun autentic nefiind periculos decât pentru sine și pentru cei din imediata lui apropiere”.

Sfârșitul.

Ce s-a întâmplat? La sfârșitul anului 1888 “locuitorii Capitalei află cu o plăcută surprindere că Eminescu a revenit și s-a alipit ca redactor al unui ziar politic impor-

tant”. Parcă ar fi fost un blestem activitatea de jurnalist pentru Mihai Eminescu. Nu au trecut nici trei luni de zile (în altă variantă mult mai puțin) de când Eminescu și-a reluat activitatea de ziarist și, la 3 februarie 1889 (conform doctorului Șuțu, în ianuarie 1889), el a fost ridicat prin ordinul Poliției Capitalei și dus la Spitalul Caritas, internat, supravegheat și supus tratamentului medical. Mai țineți minte pe cine înștiința în primul rând Titu Maiorescu, în 28 iunie 1883, că a perfectat aranjamentul cu Șuțu privind internarea lui Eminescu ca nebun. Pe colegul și superiorul său mason, pe Theodor Rosetti, adăugând în propriul Jurnal: “Numai de s-ar face asta fără greutate!”. Acum, însă, în 1889, conspiratorii masoni din 1883 aveau puterea politică. Acum, când loja masonică Steaua României, controlând Partidul Conservator conducea statul, când Theodor Rosetti era prim-ministru și ministru de interne, când Titu Maiorescu era ministru al cultelor, Mihai Eminescu a fost internat prin ordin al Poliției Capitalei și ucis [brutal?] în spital de către un “smintit”.

Dilema dacă Institutul Caritatea, în care a fost internat Eminescu de către tandemul Maiorescu-Șuțu în mai multe rânduri, este același cu Institutul/Spitalul [Israelit] Caritas din Dudești, este rezolvată de către chiar Maiorescu, care în Jurnalul său, la 28 ianuarie 1886, nota: “experimente de hipnotizare la Spitalul Caritatea în Dudești”. Spitalul “Caritatea” din Dudești nu există, la adresa respectivă găsindu-se însă spitalul evreiesc “Caritas”, ceea ce dovedește că, în gura multor români din epocă, evreiescul Caritas devenea Caritatea. Mai reținem, ca fapt divers, și că masonii erau preocupați de a participa împreună cu evreii la “experimente de hipnotizare” desfășurate în institutele acestora.

Vom cita în continuare din notele doctorului N. Tomescu, unul dintre medicii care s-au ocupat de Eminescu. Trebuie reținut de la început că, prin forța lucrurilor, acest medic făcea totuși parte din echipa conspiratorilor și a încercat să-l scoată vinovat tot pe Eminescu:

“Articulația cuvintelor este normală. El pronunță bine și clar și nici scandare, nici gângăvie, nici bolboroseală, nici acele diverse defectuoziități așa de comune în maladiile cerebrale nu s-au putut observa până în ultimele zile ale vieții sale...Oricum ar fi, sfârșitul total nu părea a fi iminent, căci el se nutrea bine, dormea și puterile se susțineau cu destulă vigoare. Un accident însă de mică importanță a agravat starea patologică a cordului și a accelerat moartea. Iată în ce a constatat acel accident. Într-o zi, pe când se preumbla în ograda institutului, Eminescu primește în regiunea parietală stâng? a capului o mică piatră cu care un bolnav se juca, învârtind-o legată de o sfoară. Aceasta i-a produs o plagă de câțiva milimetri care interesa numai pielea și care s-ar fi cicatrizat repede dacă Eminescu, în obiceiurile sale de necurățenie, n-ar fi ridicat de mai multe ori pansamentul și nu și-ar fi frecat plaga cu diferite substanțe murdare.”

Urmează autopsia. Creierul avea o greutate de 1490 gr, iar lobul stâng era cu 25 gr mai greu decât lobul drept. Nu se constată nimic important ca indicii de boală. Dr. Tomescu, concluzionează:

“Eminescu n-a fost sifilitic”.

Ideea aceasta s-a născut din doctrina eronată ce profesa o școala germană că paralizia generală este totdeauna o manifestațiune sifilitică, tot așa de neadeverată ca aceea care susține că toate sclerozele cerebro-spinale sunt de origine sifilitică... Adevărata cauză a maladiilor lui Eminescu pare a fi surmenajul cerebral, oboseala precoce și intensă a facultăților sale intelectuale.”

Dr. Tomescu uită însă să adauge că tratamentul însuși aplicat lui Eminescu (mercur, morfina ș.a.) au fost de natură să îl îmbolnăvească.

La 15 iunie 1889, Titu Maiorescu nota:

“Pe la 6 ore a venit Stemill [un evreu!] și Vitzu la mine să-mi spună că astăzi pe la 3 ore a murit Eminescu în institutul de alienați al d-rului Sutz, de o embolie”.

La nici o săptămână după funeralii, Harieta, sora lui Mihai Eminescu afirma:

“Atâta vă spun și vă rog să spuneți la toți, că nenorocitul meu frate a murit în cea din urmă mizerie și moartea i-a fost cauzată prin spargerea capului ce i-a făcut-o un nebun, anume Petre Poenaru. Să ferească Dumnezeu și pe cei mai răi oameni din lume să fie instalați la doctorul Șuțu”.

“Aceasta este opinia expusa de prof. dr. Nicolae Georgescu, cel mai important eminescolog al Romaniei de azi, in cateva din cartile sale care au surprins si au schimbat in multe puncte perspectivele anterioare. Publicam o reconstituire senzationala a unui episod de biografie eminesciana, prezentat in Monitorul Cultural de cunoscutul istoric literar si preluat de Civic Media in vederea completarii biografiei publice a lui Mihai Eminescu”.

Cum a fost arestat Eminescu la 28 iunie 1883

(după Nae Georgescu)

1. Relieful informației

Mi-am petrecut vara aceasta (2006) în verificări cerute de necesități: rugându-mă tinerii realizatori ai emisiunii „Mari români” de la TVR1 să-i ajut pentru un film documentar despre viața de ziarist a lui Mihai Eminescu, a trebuit să le explic pe larg documentația la cartea mea „A doua viață a lui Eminescu”, din 1994. Cuvântul „explicație” îmi vine în minte împreună cu sensurile lui etimologice: este ca și cum ai netezi ceva foarte, foarte complicat, adică ceva cu multe pliuri, ca o hârtie mototolită oarecum. Iar tinerii mei colaboratori nu lasă nimic neumblat, se interesează de netezirea fiecărei cute, adică au întrebări peste întrebări, și această avalanșă de întrebări te predispune, uneori, la visul de a te arunca tu însuși în bulgărele de zăpadă... În fond, găsesc că și asta înseamnă verificarea peste două decenii a unei teorii: posibilitatea – cel puțin teoretică – de a plonja în avalanșă, în „du-u-că-se’n-vâr-tin-du-se”.

Discutăm despre ultima zi la „Timpul” a lui Eminescu, acel fatidic 28 iunie 1883. Totdeauna când dezvolt acest subiect cel mai greu mi se pare să „explic” relieful (temporal și spațial) al informației. Noi putem, azi, să refacem traseul lui Eminescu din acea zi oarecum pas cu pas și ceas cu ceas. Secvențele acestui traseu au fost, însă, dezvoltate la momente diferite. Jurnalul lui Maiorescu se publică în anii ‘30 ai secolului al XX-lea, amintirile lui Slavici în 1910, și apoi în 1924, ale lui Vintilă Rusu Șirianu abia în 1967... Or, chestiunea este să putem reveni la acel 28 iunie 1883: ce știau apropiații lui Eminescu atunci, pe loc, despre înnebunirea lui bruscă, ce gândeau ei, ce socoteli își făceau, etc. Iată, de pildă, încuierea lui Eminescu în baia Mitrașewski: despre acest episod s-a aflat abia în 1911, după moartea lui Grigore Ventura care a fost martor la eveniment, îl povestea adesea prietenilor – dar nu l-a așternut niciodată pe hârtie, adică nu l-a făcut public. De ce? Tinerii mei colaboratori ar trebui să-și pună lor înșile asemenea întrebări. Eu, ce pot să spun? „Pentru că”: Grigore Ventura zice (după cum consemnează Al. Ciurcu, cel care scrie această amintire) că l-a lăsat pe poet în baie și a mers la poliție să anunțe ca să vină să-l ridice. Oricum ai da-o, oricum ai învăța-o – trebuie să fii foarte sigur că poetul era nebun, dar nebun de legat – altfel, apelul la poliție aduce a delatiune, rezultă că Grigore Ventura este cel care l-a turnat pe Eminescu. Și să nu uităm că același Grigore Ventura îl va acuza public, prin presă, la 15 august 1883, pe Al. Macedonski că-l face nebun pe Eminescu într-o epigramă. Lucrurile se cos cu ață albă: el anunță poliția la 28 iunie că a înnebunit Eminescu – și tot el anunță presa la 15 august că Macedonski a spus-o – iar apoi, abia după 1911, după ce-și dă obștescul sfârșit, un prieten al său, Al. Ciurcu, încredințează tiparului întâmplările de la Capșa, de la Cotroceni și din baia Mitrașewski, povestite de el pe când trăia, dar niciodată așternute hârtiei. Ce s-ar fi putut întâmpla, în fond și la urma urmei, dacă poetul era lăsat în legea lui, adică să-și facă baia fierbinte pentru care venise? Or, faptul că Grigore Ventura nu scrie aceste lucruri, adică nu se face martor de bunăvoie, nu declară pentru istorie și pentru amici că el a chemat poliția „pentru că” – acest fapt pune sub semnul unei oarecare întrebări premisa, adică boala. Apoi, procesul verbal dresat la fața locului de comisarul Niculescu nu-l consemnează pe Grigore Ventura drept mar-

tor sau crainic al bolii lui Eminescu. Locotenentul spune: „fiind informat de d.d. G.Ocășanu și V.Siderescu că amicul lor d-l Mihai Eminescu, redactorul ziarului *Timpu*, ar fi atins de alienație mintală, că s-au dus la stabilimentul de băi din str. Poliției nr. 4, de acum 8 ore și că, încuindu-se în baie pe dinăuntru, refuză să deschidă”. Drept e că acest act a ieșit la iveală abia prin 1950, dar este de presupus că Grigore Ventura știa de existența lui, sau cel puțin de existența unui act ca atare, unde ilustrul său nume nu avea ce să caute. Iarăși: motiv pentru ca el să nu fi depus mărturie publică în chestia recluziunii lui Eminescu.

2. Un rege care ne confirmă

Un motiv în plus, însă, și cel mai important, era înșiruirea de evenimente politice din ziua aceea, evenimente în centrul cărora se afla presa bucureșteană, și mai ales ziarul „*L'Independence roumaine*”, unde lucra chiar Grigore Ventura. Iată, în acest sens, mărturii de ultimă oră foarte importante, ce vin să încoroneze relieful atât de accidentat al informației. Este vorba chiar despre corespondența privată a regelui Carol I, recent descifrată și editată de dl. Sorin Cristescu (Ed. Tritonic, 2005). Avem, așadar, scrisorile regelui din preajma lui 28 iunie 1883, către ilustrul său tată sau către alte persoane din familie, din care extragem câteva pasaje privitoare la presă: „Semnificația infamă care s-a dat cuvântărilor ținute la festivitățile de la Iași și comentariile despre prezența lui Brialmont arată cât de departe poate duce libertatea presei, fiind în stare să implice țara într-un conflict primejdios cu vecinii. În ziarele românești și austrougare domnește la ora actuală o așa de uriașă iritare că ne-am putea teme de o explozie.” (21 iunie / 3 iulie, către Maria de Flandra, sora sa ; generalul belgian Brialmont se afla în țară , pe lângă Galați, pentru a studia terenul, la rugămintea personală a lui Carol I, în vederea construirii unei linii de fortificații ; presa străină a considerat că el este consultant într-o eventuală trecere armată a munților pentru Ardeal ; adăugăm în această paranteză că, în context, Imperiul Austroungar a ordonat și a executat manevre militare în Ardeal pentru intimidarea Regatului României) ; „ Dacă tonul presei românești este extrem de regretabil, cel al ungarilor a ajuns la limita nerușinării, aceștia cer cu o nemaiauzită nerușinare pur și simplu anexiunea / noastră /. În Germania, din nefericire, nu intră ziare scrise în limba maghiară, care aici sunt foarte răspândite, altminteri românii ar fi tratați cu mai multă indulgență. Germanii iubesc banii românești, dar se năpustesc cu lovituri de bătă asupra țării.” (28 iunie / 10 iulie 1883, către Karl Anton de Hohenzollern, tatăl său. Scrisoarea este trimisă de la Sinaia, unde regele se afla de două zile : suntem exact pe 28 iunie 1883 când Grigore Ventura vrea să-l ducă pe Mihai Eminescu la Palatul Cotroceni ca să-l ... împuște pe rege. Deplasările suveranului erau, desigur, publice, toată lumea , și mai ales presa, știa că el este în drum spre Germania, Ventura nu prea are cui spune că Eminescu îl căuta pe rege în capitală - doar dacă, iarăși se impune constatarea, - dacă suntem ferm convinși că poetul era cu adevărat nebun de legat și nu mai știa pe ce lume se află). Iată, apoi, părerile suveranului despre ziarul „*L'Independence roumaine*” (aleg un pasaj mai semnificativ dintre multele la îndemână ; regele afirmă de câteva ori că foaia franțuzească face politica Rusiei pentru că se hrănește masiv din rublele pe care imperiul i le furnizează) : „Ziarele răspândesc în continuare știri false pe aici. Cea mai rea foaie în această privință este „ *L'Independence roumaine*” care se hrănește din minciuni, povești de scandal și atacuri josnice împotriva guvernului. Presa străină din nefericire își ia știrile din acest izvor necurat și ziarele bucureștene simpliste repetă apoi totul papagalicește. Nemărginita libertate a presei nu ne permite să luăm măsuri împotriva lor.” (25 august / 6 septembrie 1882, către același).

Ca să demonstrez același lucru, mie mi-au trebuit spații largi și investigații destul de lungi, acest izvor atât de limpede, regal cu adevărat, nu fusese scos la iveală. Iar acum, când îl avem, trebuie să facem racordarea acestor informații la domeniul eminescologiei – adică, prelungind metafora capului statului, să aducem apa proaspătă și în grădina noastră, dar nu cu ulciorul, ci de-a dreptul. (Scuze pentru ... intertextualitate, dar cu toții suntem dominați de limbajul de lemn, noi, cei mai în vârstă adică). Așadar, de ani buni de zile „*L'Independence roumaine*” făcea zile negre guvernului Brătianu, transportând în Europa și punând zilnic pe mesele

miniștrilor, președinților, regilor – bârfe, intenții, chiar secrete. După dezvăluirile ei privind discursurile iredentiste de la Iași, din 6 iunie 1883, când s-a dezvelit statuia lui fitefan cel Mare, Europa ziaristică și politică s-a încins, a luat foc adică, a ars mocnit până la 28 iunie și în această zi a izbucnit flacăra. Guvernul Brătianu a luat, în fine, măsuri împotriva presei, mai exact l-a expulzat din țară pe directorul foii franceze, cetățeanul francez Emile Galli. Situația o cerea : Austroungaria rupsesse relațiile diplomatice cu Regatul României pentru 48 de ore (și executa manevre armate în Carpați, în timp ce presa maghiară striga că a venit timpul ca imperiul să-și anexeze Valahia ; aceste scenarii geopolitice erau foarte vii în epocă, iar prin 1879 filosoful Vasile Conta câștigase notorietate națională dezvoltând unul asemănător prin presă), Bismack amenințase Regatul României cu declararea războiului (printr-o telegramă secretă către rege), Împăratul Wilhelm I al Germaniei transmisese de asemenea o scrisoare de amenințări, în care soma România să intre în alianță militară spunând textual (traducerea d-lui Sorin Cristescu în scrisoarea lui Carol I din 25 iulie / 6 august 1883 către tatăl său) :” Cu sau fără alianță, România trebuie să subscrie la condițiile învingătorului” (asta aducea aminte de Congresul de pace de la Berlin, când României i s-au impus condițiile la masa verde, deși fusese învingătoare pe câmpul de luptă), Rusia cerea, de asemenea satisfacții. Trebuia făcut ceva, iar guvernul a făcut totul și încă ceva pe deasupra. I se cerea să retracteze și să-și prezinte scuze : Petre Grădișteanu (autorul discursului iredentist de la Iași) a mers, în persoană, la Viena să-și ceară scuze – dar l-au însoțit și ministrul de externe, D.A.Sturdza și ministrul C.Stătescu. Cu misiuni asemănătoare în lumea germană se afla Regina Elisabeta, mergea acum Carol I însuși – și se mai aflau I.C.Brătianu, P.P.Carp și Titu Maiorescu. În vara aceasta fierbinte se coace alianță – iar fructul va fi cules în toamnă, printr-o iscălitură rece și discretă a lui I.C.Brătianu.

3.Viața, ca o caricatură

Textualizez iarăși – dar de data aceasta printre numeroasele caricaturi de epocă ce-l înfățișează pe primul ministru primind „dușuri filogermane”, pe același împreună cu C.A.Rosetti în postură de Adam și Eva în Paradis, sub pom, ademeniți de șarpe (în persoana ministrului de externe al Austroungariei) și izgoniți de M.Kogălniceanu cu un băț divin, etc. Acest fond de caricaturi – care, după câte îmi amintesc, îi plăcuseră până și lui Zigu Ornea, un critic foarte aspru al cărții mele din 1994 , dar îmblânzit cu măsură când a scris despre cele ulterioare – pare mai grăitor decât documentele însele. Pe tinerii de azi îi fascinează de-a dreptul. Este, poate, momentul să amintesc aici că revistele de caricaturi au fost exceptate cu bună știință de la baza informativă a „Bibliografiei M.Eminescu” la care am lucrat în Biblioteca Academiei Române. Argumentele erau pertinente : caricaturile necesită interpretări îndelungi și, apoi, nu au la bază adevărul istoric – ci fantezia, presupunerile caricaturistilor. Așa e, dar marja lor de adevăr este de luat în seamă, ele se bazează pe intuiție – și de multe ori istoria se face cu intuiția ziariștilor. În plus, ele păstrează încifrată, deci transmit în măsura în care reușim să descifrăm, acea stare de spirit a momentului, care ne interesează, în fond, atât de mult. Mai exact, deși acest tratat de alianță ce-l anihilează și pe Eminescu este un tratat secret, toată lumea știe de el, îl bănuiește exact dacă se poate spune așa. Replica din epocă era , prin octombrie 1883, aceasta : „ Cine face mia-miau pe acoperiș, d-le Brătianu ?”. Era, deci, un fel de „Mănăstire-ntr-un picior, ghici ciupercă ce e...” Greutatea vine, astăzi, din descifrarea acestor caricaturi, adică din identificarea chipurilor și a situațiilor. Ajunsesem - cred că eram printre singurii, și nu o spun cu tristețe, ci cu disperare - să pot citi colecții întregi de reviste de caricaturi – fără să mai am nevoie de dicționar. Mă familiarizasem, adică, atât cu oamenii cât și cu întâmplările. Am lucrat mult timp la o ediție pe care o intitulasem „ Eminescu în caricaturi” – și care cuprindea texte ziaristice de M. Eminescu ilustrate cu caricaturi sincrone. Nu e vorba de desene puse la textele eminesciene, de o ilustrare intenționată așadar, ci de aceleași evenimente descrise de Eminescu în ziarul „Timpul” – și de anonimii desenatori ai momentului în caricaturi publicate în alte ziare. Sincronicitatea este fascinantă – iar scoaterea la iveală a unei asemenea cărți ar spulbera - poate chiar definitiv – prejudecata că „grafica militantă din ziarele de la sfârșitul secolului al XIX-lea este lipsită de valoare

artistică” (am citat din memorie din concluzia lui Andrei Oțetea , făcută, parcă, să scoată din circuit acest capitol – care, iată, nici nu se credea că mai există). Negăsind înțelegere pe parcursul documentării (adică, ajutor să scotocesc, să fotografiez și, mai recent, să scanez, bani pentru aceste operațiuni etc.) –și nici sponsor dispus să mă ajute – tema a rămas nestrăbătută așteptând, poate, în vreun viitor pe cineva să i se dedice... Pot oferi consultații. Revin, după această digresiune agreabilă sper, la 28 iunie 1883 și la guvernul I.C.Brătianu. I s-a mai cerut să verifice Societatea Carpații, care desfășura activitate subversivă pentru unirea Ardealului cu țara. – A organizat razii, percheziții, devastări ale sediului din Știrbei Vodă. În compensație la toate acestea, poate, sau poate tot la cererea Austroungariei (nu se poate ști, pentru că legea în virtutea căreia s-a acționat scutea de explicații) guvernul l-a expulzat pe amintitul Emile Galli. S-au făcut rapid dislocări și reșezări, un redactor al foii franceze a venit la „Timpul” conservatorilor – care și-a schimbat mult configurația, orientarea, direcția. Iar pe fondul acestor evenimente atât de brusc înfierbântate – apare știrea că a înnebunit Eminescu. Simpla inseriere a înnebunirii sale între evenimentele politice și ziaristice ale momentului ridică semne de întrebare. Dacă mai adăugăm că știrea nebuniei apare în ziarul „Românul”, oficiul guvernului (de fapt, al aripii rosettiste din partidul liberal) - și este confirmată de ziarul „Timpul”, instituția la care lucra poetul, peste două zile (iar confirmarea este redactată cam în acești termeni : „...unul dintre redactorii acestei foi, D. Mihail Eminescu, a încetat a mai lua parte la redacție atins fiind în mod subit de o gravă boală...”, deci se anunță întâi demiterea, încetarea contractului - iar apoi motivația de rigoare), dacă mai ținem cont că în epocă declararea publică a nebuniei cuiva îl excludea automat din viața publică când nu făcea dovada credibilă că este sănătos - iată că ajungem în fața unui alt adevăr decât cel cu care ne-a obișnuit o tradiție – cum să-i spunem ? - cel puțin narcisistă... Mă rog, un alt adevăr dacă suntem adepții adevărului dublu ori multiplu – sau, iată, în fața celuilalt, singurului adevăr... ascuns până acum. Anume, se conturează ideea că, pe fondul unei crize nervoase reale, datorate probabil stresului, Eminescu este îndepărtat din viața publică într-un context public care cerea imperios ca el să fie redus la tăcere.

Nae Georgescu

“Adică o serie de intelectuali, în fruntea cărora se află domnia Zigu Ornea, A. Buzura, N. Breban, Șt. Augustin Doinaș, I. Negoieșcu, Al. Paleologu și alții, au lansat, și nu de astăzi, o adevărată campanie de demontare, antieminesciană. După ei se impune o despărțire de Eminescu, devenit un autentic pericol al contemporaneității noastre. Ori, cum o scrie dl. Z. Ornea în “Adevărul” din 1994: “Opiniile lui Eminescu despre fenomenul românesc nu ne pot ajuta. Dimpotrivă.”, completat, în mod sinistru, de Șt. A. Doinaș care-l consideră pe Luceafărul literaturii românești drept un protolegionar, probabil invidios de lumina sub care amândoi autorii respectivi nici nu se pot distinge, nici măcar ca pete de umbră.”

*

Cine l-a turnat pe Noica la Securitate?

Nov 04, 2007 at 05:27 PM

Constantin Noica si criticii sai din Securitate

Identificat drept anticomunist convins si "dusman al poporului", Constantin Noica s-a aflat permanent in vizorul Securitatii. Nu atat biografia, cat opera ilustrului carturar ingrijora politia politica a vremii. Manuscrisele filosofului de la Paltinis erau analizate minutios, din perspectiva ideologica, de oamenii regimului. Cateva documente din arhivele CNSAS demonstreaza mecanismul acestor "evaluari" si vigilenta "organelor" fata de ideile "subversive". Printre colaboratorii Securitatii in gestionarea "cazului Noica", ii regasim pe scriitorul Mihai Sora si pe istoricul Zigu Orenstein (Zigu Ornea).

DSS / COPIE 22 ianuarie 1960

COMPLECTARE la declaratia mea din 19 ianuarie 1960

Subsemnatul SORA MIHAI, nascut la 7 noiembrie 1916 in comuna Ianova

regiunea Timisoara, domiciliat in Bucuresti Str. Jules Michelet nr. 15, raionul I.V. Stalin, declar urmatoarele:

In momentul in care a venit la ESPLA lucrarea lui NOICA despre Hegel, m-am gandit ca, in cazul in care ar prezenta un interes oarecare din punctul de vedere al publicitatii, chiar cu ample modificari (insa nestructurale, adica: suprimari si adausuri), sa fie data unui referent extern competent in Hegel, care sa faca propuneri concrete. Am cazut de acord in sensul acesta cu tov. ZIGU ORENSTEIN, redactor la redactia de critica si avand studii de filozofie la baza, asupra persoanei tov. PAVEL APOSTOL, cercetator principal la Institutul de Filozofie si autor al unei lucrari despre Hegel. Tovarasul ORENSTEIN a si luat contact si a vorbit cu tov. Pavel Apostol in acest sens, spunandu-i ca avem lucrarea respectiva si ca eventual, daca este cazul am dori sa cerem avizul. Tov. ORENSTEIN mi-a comunicat ca tov. Apostol a acceptat in principiu sa fie referent.

Dupa lectura, constatand ca orientarea cartii este funciarmamente idealista si ca, deci, nu poate fi luata in considerare din punct de vedere al publicitatii ei, chiar dupa ample remanieri, am socotit ca nu mai este cazul sa cerem nici un aviz extern, care nu-si avea rostul decat pentru a ne ghida in procesul de refacere a cartii prin modificari ce nu ating structura.

(ACNSAS, AFI, Dosar nr. 207, vol. 2, f. 24-25)

* * *

Primeste: LT. COLONEL A. OLIMPIU

Sursa: SERBAN

Locul: domiciliul agentului 370/15 mai 1959

Data: 14 mai 1959

STRICT SECRET

Ex. Nr. 2

NOTA asupra lucrarii "Povestiri din Hegel" de C. Noica.

Existenta lucrarii a fost semnalata sursei in 1957 (toamna sau iarna 1957/1958) de ORNSTEIN pe atunci redactor la ESPLA redactia critica. La cererea sursei i-a predat o copie a lucrarii despre care a semnalat la vremea aceea.

Lucrarea lui C. NOICA - cunoscut filozof legionar - este una din cele mai periculoase materiale ideologice din tara care a cazut sursei in mana. Pretextul il formeaza "povestirea" continutului Fenomenologiei spiritului de Hegel: "am cautat sa povestim limpede gandul lui Hegel" (pag. 1). Insa, chiar in "cuvantul inainte", autorul lasa sa se inteleaga limpede ca aceasta e doar un pretext: "Cu Hegel se intampla ca in viata: poti trisa". Mai mult, el arata ca Hegel (asa cum il va prezenta) "te trimite la libertatea, teroarea si ipocrizia ceasului tau, care intr-alta versiune erau si in ceasul tau" (pag. 2).

Acestui scop ii serveste lucrarea: prin aluzii, sa atace regimul de democratie populara, revolutia, ideologia marxist-leninista, spre a face apologia burgheziei si a religiei. In vederea acestui lucru, se "povesteste" cartea lui Hegel eliminand din ea tot ce e progresist, mentinand si intarind - in schimb - tot ce e retrograd in ea. Indeosebi, se trece cu totul sub tacere dialectica si expunerile dialecticii (cu care incepe chiar "introducerea lui Hegel la Fenomenologia spiritului).

Cartea se adreseaza "tanarului" de azi, deci are intentia de a da o indrumare spre

- a) o conceptie idealista,
- b) o neincredere in activitatea politica in general si in cea de construire a socialismului in special,
- c) o admiratie fata de burghezie si lumea anglo-saxona,
- d) o conceptie de iertare universala.

Spre a reusi in aceasta, autorul nu numai ca elimina tot ce e progresist in aceasta lucrare a lui Hegel (vezi, Marx: Manuscrisul economico-filozofic din 1844, ed. rusa a operelor, vol. O; Sfanta familie... in Opere ed. rom. vol. I), dar vulgarizeaza si falsifica si elementele retrograde la Hegel, apropiindu-le de conceptia legionara "trairista" a lui Nae Ionescu (cunoasterea si actiunea umana sunt prezentate ca aventura,

se propaga scepticismul, indoiala in tot si in toate etc.).

Alaturi de aceste falsificari si mistificari ideologice periculoase in sine, C. NOICA a introdus in carte o serie de afirmatii cu caracter fatis anticomunist si mistic. Intrucat ele abunda, vom alege cateva exemple, pe care le grupam pe probleme:

Una din metodele favorite ale lui C. NOICA este atacarea politicii socialiste sub forma atacului impotriva politicii in general: "politicul e intr-adevar incercarea de a realiza imposibilul... ceva din Don Quijote nu inceteaza sa va insoteasca pe toti..." (pag. 43) sau: "In experienta politicului, constiinta omului se sminteste; ea nu mai e la locul ei" (pag. 45). Iar dupa aceasta: "Perversiunea care e in tine o vezi in afara: denunti... egoismele de clasa... pervertiti cum... aveti dreptate in pornirea voastra. Caci ordinea generala e si ea perversa si nu numai cea veche, ci oricare, orice stat e rau..." (pag. 45, subl. noastra). In alta parte, NOICA spune ca, in afara discursurilor, toata actiunea revolutionara e "un abur, o nalucire" (pag. 87). Guvernul revolutionar e doar "factiunea invingatoare", "fanatica", de aici "legea suspectilor din Revolutia franceza si din orice revolutie" (pag. 89).

"Toate revolutiile cresc din mine si se intorc impotriva mea - isi spune omul" (pag. 90). C. NOICA prezinta toate denaturarile la care supune capitalismul, drept tehnica comuna oricarei oranduiiri "la mijlocul veacului XX" (pag. 103): "noi, cei care povestim, stim intr-adevar ca omul modern a faptuit nebuneste" (pag. 102). El critica "tirania unei ideologii politice, cum traim cei mai multi" (pag. 105). NOICA are indrazneala sa atace fatis regimul socialist: "Iar o societate facuta dupa chipul launtric al sclavilor acestora muncitori si liberati ar fi probabil plictisul insusi (In veacul XX noi incepem sa realizam asa ceva)". In pag. 43, intalnim o apostrofa in doi peri care, nefiind legat de textul precedent, se refera la actualitate: "Pe cand la voi, galigani ai idealului, si la voi tirani?"

O forma a atacului impotriva regimului nostru este sublinierea caracterului iluzoriu al multumirii de realizările socialismului: "Oamenii traiesc linistiti si siguri in bogatia aparenta a vietii lor. Cateodata ei vad ca nu e bogatie. Dar ce vreti sa faca?" (pag. 4) sau: "Cati nu vor fi trait tristetea de dupa victorie?" (a revolutiei, pag. 44). Chemarea la rupere de constructia socialista apare de la bun inceput. NOICA cere cititorului sa "uite cand este" (adica in ce epoca, pag. 2). Analizelor lui Hegel li se da o rastalmacire care sugereaza caracterul trecator al socialismului: "vezi prezentul, ca sa te intorci la trecut si, pe urma, cu trecut cu tot, sa te intorci la prezent" (pag. 6). Acest scop este urmarit si cand se insinueaza ca toate societatile ("si astazi, in sec. XX", scrie el, pag. 72) sunt la fel. NOICA nici nu vrea sa ia la cunostinta existenta socialismului. De aceea, afirma ca astazi suntem intr-o perioada de trecere "ce trece?" (pag. 73) si lasa intrebarea fara raspuns, sugerand prin aceasta ca spre altceva decat ceea ce este.

Apologia exploatarei si a burgheziei se face cu mijloace diverse. Exploatarea feudala e doar dorinta de a sti ca un om depinde de altul (pag. 41). In alt loc, el scrie: "e zguduitor pentru un luptator... ca munca e mai buna decat credea" (pag. 48), sugerand ca vechiul regim nu era chiar atat de rau.

Apologia burghezului este deschisa: "Noi, cei care povestim, trebuie sa recunoastem ca... omul burgheziei era cel dintai care isi punea problema istoriei... Cine stie... daca dupa disparitia omului burghez va mai exista obiectivitate si adancime istorica" (pag. 59). El cauta sa faca "totala dreptate burgheziei" (pag. 59) prin aceea ca ea l-a dat pe Hegel. De altfel, la pag. 94, C. NOICA scrie: "noi, oameni ai burgheziei". Ca exemplu pentru curatenia morala, el se refera la "toata experienta morala a popoarelor anglo-saxone" (pag. 100).

"Este meritul aceleiasi lumi burgheze de a fi adus perspectiva... marilor religii" (pag. 103). In cartea lui NOICA se gasesc aluzii care justifica activitatea subversiva sau metodele ei: "Noi n-avem un singur nume, cum scrie pe buletine, iar cand suntem oameni adevarati, riscam sa le avem pe toate" (pag. 18). Ca solutii, NOICA recomanda: "o intelegere mutuala, o universala iertare" care "trebuie sa se iveasca pe lume" (pag. 103), fiindca "ne-am ranit si desfigurat unii pe altii". In fond, "acesta e rezultatul unic pe care-l vede in prezent" (pag. 103). In sfarsit, C. NOICA face peste tot apologia religiei, care este si solutia finala pe care o da: "oricine crede in dialectic-

tica... lucreaza la definirea lui Dumnezeu"(pag. 130). Numai prin experienta religioasa "toti oamenii" devin oameni (pag. 105), omul "e fiinta cautatoare de Dumnezeu" (aluzie la cautatorii de Dumnezeu combatuti de Lenin, pag. 106). Religia... e implinirea spiritului (pag. 10?). Toata cultura este "una a religiei revelate" (pag. 118). Trinitatea este deci a culturii (pag. 121). A gandi cu adevarat inseamna pentru ei a gandi teologic (pag. 122). Materialismul este prezentat ca identic in esenta cu idealismul (pag. 27, pag. 86). Intreaga stiinta si cultura sunt prezentate ca expresii ale religiei (pag. 124). Chemarea la amoralism il intampina pe cititor de la inceput: "fii putin necinstit, cum esti adesea in viata" (pag. 1). In alta parte vorbeste despre "huliganismele si... sacrificiile cerute de virtute" (pag. 48). C. NOICA face apologia rasismului (unitate "de sange", p. 40).

"SERBAN"

N.B. Nota a fost ceruta agentului intrucat este necesara reg. Pitesti pentru clarificarea continutului dusmanos al acestei lucrari. Un exemplar din nota impreuna cu copia lucrarii lui C. NOICA luata de la agent va fi trimisa Dir. Reg. M.A.I. Pitesti.

LT. COLONEL DE SECURITATE A. OLIMPIU
(ACNSAS, AFI, Dosar nr. 207, vol. 2, f. 207-211)
(Dosare Ultrasecrete/ZIUA)

*

Ion Spanu este de alta parere

Publicarea unor documente provenite de la CNSAS referitoare la dosarul "Constantin Noica", documente publicate si de "Observatorul cultural", arata inca o data ce grave erori se pot produce daca se arunca in spatiul public informatii brute, fara o expertiza temeinic fundamentata, care sa stabileasca in mod clar daca o persoana a fost sau nu colaborator al Securitatii ca politie politica. Teoria care urma sa duca la scoaterea din lege a sintagmei de "politie politica" este extrem de periculoasa. Potrivit acesteia, orice document semnat de cineva si preluat intr-un dosar al Securitatii ar duce imediat la concluzia ca persoana respectiva a colaborat cu aceasta institutie sinistra. Sunt cunoscute acuuzatiile aberante aduse in urma cu cativa ani la adresa lui Corneliu Coposu, caruia i-au fost interpretate declaratiile date la Securitate ca fiind note informative!

Șora a fost anchetat de Securitate

Asa se intampla acum cu filosoful Mihai Sora, care a fost anchetat in ianuarie 1960, ca redactor la "Editura stiintifica pentru Literatura si Arta" (ESPLA), in legatura cu manuscrisul volumului "Povestiri din Hegel", predat editurii de catre Constantin Noica. Declaratia lui Mihai Sora, data la 19 ianuarie 1960, cu completarea din 27 ianuarie, a fost incopciata in dosarul Securitatii, dar nu are nici un element care sa duca la concluzia ca ar fi o turnatorie la adresa lui Noica. In primul rand, declaratia debuteaza cu dezvaluirea identitatii autorului, precum si a datelor de stare civila: "Subsemnatul Sora Mihai, nascut la 7 noiembrie 1916, in comuna Ianova, regiunea Timisoara, domiciliat in Bucuresti, Str. Jules Michelet nr. 15, raionul I.V. Stalin..." Ceea ce urmeaza este, in mod evident, consecinta unor intrebari puse de anchetator. Sora povesteste ca, atunci cand manuscrisul a fost predat la ESPLA, inainte de publicare, asa cum se obisnuieste si azi, lucrarea trebuia "sa fie data unui referent extern competent in Hegel, care sa faca propuneri concrete". Consultandu-se cu Zigu Orenstein (Ornea, asa cum este cunoscut in lumea literara), care era redactor la sectia de critica, "avand studii de filozofie la baza", s-a convenit ca referatul volumului lui Constantin Noica sa fie facut de Pavel Apostol, "cercetator la Institutul de filosofie si autor al unei lucrari despre Hegel". Dupa discutia pe care Zigu Ornea a avut-o (sau nu?) cu Apostol, lui Sora i se spune ca acesta ar fi "acceptat in principiu sa fie referent". In finalul declaratiei sale, in mod formal, Sora considera ca datarita orientarii idealiste, cartea nu a mai aparut si, deci, nici referatul nu-si mai avea rostul. Aceasta este declaratia din 22 ianuarie pe care Mihai Sora a dat-o Securitatii.

Cei care cunosc desfasurarea evenimentelor stiu ca, imediat ce Securitatea a aflat de existenta volumului predat de Noica editurii ESPLA, a inceput o ancheta extrem de dura, finalizata cu condamnari de zeci de ani de inchisoare, la adresa tutu-
ror celor care, intr-un fel sau altul, au citit manuscrisul. Ei au alcatuit ceea ce numim azi "Lotul Noica-Pillat", intr-unul dintre cele mai rusinoase procese ale acelor ani.

Zigu Ornea - stralucitul colaborator al lui Plesu de la Dilema - a anuntat Securitatea

Securistii care s-au ocupat de acest caz au relatat exact faptele petrecute atunci si, din Nota "Agentului Serban", putem sti azi traseul pe care l-a parcurs manuscrisul lui Noica, de la editura la Securitate. Nota era data - atentie!- 14 mai 1959 (textul integral a fost publicat in numarul de saptamana trecuta al suplimentului "Dosare ultrasecrete"). Asadar, cu opt luni inainte ca Mihai Sora sa dea declaratia de mai sus, in dosarul Securitatii volumul "Povestiri despre om" era acuzat in termeni atat de duri, incat autorul sau putea fi trimis lesne in fata unui pluton de executie! Nota a fost trimisa de catre "Serban" locotenent-colonelului A. Olimpiu. Spre deosebire de declaratia lui Mihai Sora, aici se scrie numele conspirativ al agentului (Serban), iar in loc de domiciliu este consemnata cifra "370"! Din acest document "Strict secret", aflam, chiar de la primele cuvinte, ca "existenta lucrarii a fost semnalata sursei in 1957 (toamna sau iarna 1957/1958) de Orenstein, pe atunci redactor la ESPLA redactia Critica. La cererea sursei i-a predat o copie a lucrarii despre care a semnalat la vremea aceea"! Aceste cateva randuri ar trebui sa fie suficiente pentru scoaterea definitiva a lui Mihai Sora de sub banuiala ca ar fi fost implicat in acest caz.

Deci, din Nota sursei "Serban" aflam ca Zigu Ornea a fost cel care a semnalat sursei de la Securitate existenta manuscrisului lucrarii "Povestiri din Hegel", caruia i-a predat si o copie a lucrarii! De aici, "filosofii de la Secu" s-au ocupat de analiza detaliata a lucrarii, pe care au etichetat-o ca fiind "una dintre cele mai periculoase materiale ideologice din tara". Cartea lui Noica despre "Fenomenologia spiritului" a lui Hegel si-ar fi propus, in viziunea lui "Serban", "sa atace regimul de democratie populara, revolutia, ideologia marxist-leninista, spre a face apologia burgheziei si a religiei". Cu trimiteri exacte la filele din manuscris, "Serban" vrea sa demonstreze ca textul lui Constantin Noica ar contine "afirmatii cu caracter fatis anticomunist si mistic", ceea ce-l face pe locotenent-colonelul A. Olimpiu, care a primit Nota, sa traga concluzia asupra "continutului dusmanos al acestei lucrari".

Cu aceste observatii s-a deschis usa celulei de la inchisoare atat pentru Noica, autorul cartii, cat si pentru toti prietenii sai care au citit sau ar fi putut sa citeasca manuscrisul volumului "Povestiri din Hegel" : N. Steinhardt, Dinu Pillat, Al. Paleologu, Sergiu Al. George, Pastorel Teodoreanu, Arsavir Acterian si multi altii. Procesul era doar o simpla formalitate.

Ornea il ura pe Noica

Revenind la traseul parcurs de manuscrisul lui Noica in drum spre Securitate, putem prezenta atat persoanele implicate, cat si rolul pe care fiecare l-a avut in acest caz. Mihai Sora a primit manuscrisul la editura si, impreuna cu Zigu Ornea, solicita un referat de la Pavel Apostol. Zigu Ornea, inasa, fara stirea lui Sora, semnaleaza "Sursei" existenta lucrarii, dandu-i si o copie a manuscrisului. "Sursa" ofera documentul agentului "Serban", care intocmeste o ampla "Nota" acuzatoare, pe care o trimite locotenent-colonelului A. Olimpiu, iar acesta, la randul sau, o expediaza Directiei Regionale M.A.I. Pitesti. Faptul ca atat Mihai Sora, cat si Zigu Ornea, sunt trecuti in documente cu numele lor real ne obliga la concluzia ca nici unul dintre ei nu a fost informator sau agent al Securitatii. La editura, ca si la revistele literare, era angajat un om al Securitatii si, in mod cert, aceasta este "Sursa" careia Zigu Ornea i-a predat manuscrisul. Aici trebuie subliniata diferenta dintre Sora si Ornea, in raport cu Constantin Noica. Mihai Sora era prieten cu Noica si a ramas toata viata in cele mai bune relatii cu acesta. Despre Sora spunea Noica, in dese randuri, ca este cel mai pur om pe care l-a cunoscut, iar apropiatii filosofului de la Paltinis stiu ca se referea tocmai la atitudinea acestuia in timpul anchetei si procesului. Intr-una din emisiunile mele, Mihai Sora a marturisit ca, la intoarcerea de la Paris, desi publicase volumul

"Le dialogue intérieur", prima carte a unui roman aparuta la celebra editura Gallimard, a refuzat sa mai publice mult timp, tocmai pentru a evita compromisurile.

In schimb, Zigu Ornea l-a urît totdeauna pe Constantin Noica, pe care si dupa Revolutia din 1989 l-a acuzat de fascism, in volumul "Anii '30. Extrema dreapta romaneasca", aparut in 1995 la editura Fundatiei Culturale Romane. Exista o asemanare evidenta intre termenii folositi in Nota lui "Serban" si cei cu care opereaza, dupa aproape 40 de ani, Zigu Ornea in lucrarea citata. Acest fapt ne face sa credem ca, atunci cand Mihai Sora a adus la editura manuscrisul lui Noica, Zigu Ornea nu s-a limitat sa semnaleze "Sursei" existenta lucrarii, predandu-i chiar o copie (ceea ce, poate, la acea vreme, era normal), ci i-a facut si o "recenzie ideologica", pe care securistul a exploatat-o la maxim.

Șora: "Am vrut sa-l repun in circulatie pe Noica"

Aflat in Germania, filosoful Mihai Sora ne-a povestit, telefonic, ce s-a intamplat atunci: "La sfarsitul anilor '50, parea sa inceapa o perioada de deschidere in spatiul cultural, care, din pacate, avea sa fie amanata cu vreo zece ani. Miron Constantinescu s-a dus la Cluj pentru a-l convinge pe Blaga sa reintre in circulatie cu o carte, iar eu l-am intrebat pe Noica daca nu are o lucrare cu care, de asemenea, sa revina in spatiul public al culturii. Am ales impreuna volumul "Povestiri din Hegel" (care avea sa fie publicat in 1980 sub titlul "Povestiri despre om. Dupa o carte a lui Hegel"). Pentru a usura aparitia fara probleme a cartii, i-am spus lui Zigu Ornea sa-i ceara un referat lui Pavel Apostol, care publicase o carte despre Hegel. Se pare ca Zigu s-a dus cu manuscrisul in alta parte." Mihai Sora isi aminteste si de ancheta Securitatii: "In 15 ianuarie, am fost chemat la ora 8.00, la Securitate. M-au lasat peste 10 ore singur intr-o incapere si, abia la ora 18.00, a venit un ofiter de securitate care m-a sucit pe toate partile cu intrebari referitoare la manuscrisul lui Noica. In jurul orei 22.00 am dat o declaratie, asupra careia am revenit cu o completare pe 27 ianuarie. Cred ca se vede foarte clar din aceste declaratii ca eu am fost anchetat de Securitate, nu ca am colaborat cu aceasta."

Sigur ca ar fi interesant sa aflam din dosarele de la CNSAS cine se ascunde sub identitatea secreta "SERBAN" si cine era sursa acestuia. Cert este ca, dintre toate numele vehiculate in ancheta de la editura ESPLA, in legatura cu manuscrisul lui Noica, Mihai Sora este singurul care nu poate fi banuit de colaborare cu Securitatea. Pana la urma, cartea lui Constantin Noica a aparut la editura "Cartea Romaneasca", in 1980, sub titlul "Povestiri despre om" si a avut un adevarat succes in randul tinerilor cititori. Putini stiau, insa, tragedia din spatele ei, tragedie in care erau implicati autorul, cel care a incercat s-o publice mai devreme si toti cei care aveau cunostinta despre manuscris.

Ion SPANU

Miercuri 9 septembrie 2009

Uf!, am încheiat diacritizarea textelor despre moartea lui Eminescu.

De ce am făcut asta? Așa, am făcut-o. Încă o dată invoc dreptul meu de a pune în Jurnal(ul meu) ceea ce cred eu de cuviință, ceea ce îmi rezonază mie.

Firește, departe de mine trufia de a mă compara cu Eminescu. S-a observat însă că nu am comparat "operele" (ghilimelele operează numai la mine), ci viețile. Iar aici pot spune ce îmi stă pe suflet, fără teamă de... comparare cu Incomparabilul. Am găsit însă același "mecanism" (uman!) funcționând - prin calomnie, prin minciună, prin asasinat - la mine "doar" prin tentativă-de.

Și constatarea, amară: nu stă în puterea victimei să se apere de zoile calomniei, de minciunile răspândite de cei *interesați* - fie Marele Maiorescu, fie Mititelul Manolescu-UNESCO, ambii intelectuali de frunte și delacioniști fruntași (sic).

Din Basarabia, vestea:

**“Justiția de la Chisinau a decis irevocabil: Mihai Ghimpu a fost ales legal
presedinte al Parlamentului**

8 septembrie, 19:30

(...) Curtea Constitutională (CC) de la Chisinau a respins marți contestația depusă de comunisti privind legalitatea primei sedințe a Parlamentului și alegerea președintelui Legislativului, în lipsa reprezentanților PCRM, transmite corespondentul NewsIn. (...) a decis sistarea procesului de verificare a constituționalității alegerii prin vot secret a alegerii Președintelui Parlamentului. Prin paritate de voturi - trei la trei - judecătorii au decis că actele contestate sunt constituționale. Decizia este irevocabilă și obligatorie.

Comunistii au susținut că trei hotărâri adoptate de primaedința a Parlamentului, în procesul alegerii lui Mihai Ghimpu în funcția de președinte al legislativului, au încălcat 13 articole din Constituție. O parte dintre acestea vizează uzurparea puterii în stat, atac împotriva democrației, drepturilor omului și pluralismului. Comunistii se plâng și de faptul că le-a fost încălcat dreptul de a participa la alegerea președintelui Parlamentului.

Primaedința a Parlamentului, din 28 august, a fost amânata cu șapte zile de decanul de vârstă al comunistilor, Ivan Calin, fără ca decizia să fie supusă la vot. Comunistii și-au argumentat decizia prin necesitatea de a-și constitui grupul parlamentar. Juriștii formațiunii au identificat 13 articole din Constituție care ar fi fost încălcate, în viziunea lor, de Alianța pentru Integrare Europeană formată din 53 de deputați. AIE a continuat sedința Legislativului în absența comunistilor, alegându-l pe liderul Partidului Liberal, Mihai Ghimpu, în calitate de președinte al Parlamentului.

Deputatul Partidului Liberal Democrat, Alexandru Tanase, a declarat că sesizarea comunistilor nu urmărește producerea unor efecte juridice, decizia CC nu poate schimba raportul de forță în Parlament și punerea pe rol a sesizării de către CC nu a fost un gest oportun deoarece poate fi interpretată ca implicare în treburile Parlamentului. Potrivit lui, comunistii și-au depus sesizarea din considerente politice. "Sesizarea nu are cum să schimbe situația, pentru că în orice caz votul pentru alegerea lui Ghimpu în funcția de președinte al Parlamentului va fi repetat. Efectul va fi doar tergiversarea stabilirii unei noi administrații necesare pentru funcționarea instituțiilor statului", a declarat Alexandru Tanase, care a demonstrat, punct cu punct, inconsistența contestației de către comunisti a celor 13 articole din Constituție.

După decizie, deputatul comunist Vladimir Turcan a declarat că PCRM acceptă decizia CC, se vor conforma și vor participa la sedințele viitoare ale Parlamentului. Din punct de vedere juridic situația este clară, dar pe plan politic mai rămân întrebări, a adăugat el. Comunistii vor continua încercările de constituire a unei coaliții de centru-stângă, a precizat oficialul, afirmând că are sentimentul că oricum aceasta va fi decizia la care se va ajunge în final. Z.O.

Forumisti - care nu s-au îmbulzit să-și deie cu părerea lor luminoasă, deși textul a fost afișat ieri, 8 septembrie, 19:30 - în această dimineață sunt doi-mari-dar-lați (unde-s doi pluralul crește, Vivat românimea lat-plurală!), parcă ar fi fost... selecționați - singurul lor păcat... strămoșesc: anonimul-pseudonimul - or fi evrei? Ceștiorlați merită să le fie cunoscută opinia:

Victor Iosif 2009-09-08 20:19:38

Mihaita, chibzuieste bine - nu te juca de-a Mihai Viteazu, mai ales

Adu acasa toti codrii si obcinele, si pristanistele. Si pe urmasii razesilor cei prinsi de valvataia stacojie, si cei risipiti departe in stepe sa-i aduci la vetre. Nu mai avem tari romanesti de inchinat, nici ismailitilor nici altcuiva. Acum toti moldovenii sunt ai tai - trebuie sa-i ocrotesti si pe cei mai natangi dintre noi. Conform constitutiei vremelnice esti mai puternic decat prezidentul, doar. Intr-o zi vei fi tu dregatorul cel mai de sus al tuturor dacilor, Sunt convins ca vei bine merita.

muresanu 2009-09-09 00:15:16

De-am face si noi ca ei...

Est Moldovenii au rasturnat situatia spectaculos. Si se pare ca merg pe drumul bun. Ai nostri, din Republica Dambovitza,ne afunda tot mai rau in rahat Lokum...

In loc sa fi pastrat tzara fara criza, o afunda si mai mult. In mai multe crize.

Prima, e cea morala. Si restul, ce se vede. Ca astea 2 asa-zis partide,nu au nici un fel de lege. Doctrina? Vai demine. Cu ce se mananca?

Daca era Tariceanu Prim ministru, nu aveam asa probleme acum.

Da' astia, is chiar dusi cu pluta.

Si mai vor repeta.

Asta este.

Joi 10 septembrie 2009

Să fie o tactică? Să fie urmările traumei de a fi suferit jugul rusesc atâta amar de vreme, atâta vreme? - vorbesc de "tactica pașilor mărunți" adoptată de basarabeni, după câștigarea alegerilor.

Ieri s-a anunțat demisia Greceaninei - ilegală, comentează Ghimpu (nu Filat?). Tot ieri Ghimpu a anunțat: comuniștii nu vor avea responsabilități în noul guvern.

Deie Domnul să le reușească această tactică - pacifistă, să zicem, fiindcă rușii bolșevici, dar și plăvanii noștri bolșevicizați (în frunte: vaca de Grecianina) s-au obișnuit să atace cu violență; s-au obișnuit să li se răspundă - când li se răspunde - tot cu violență, măcar cu ridicarea tonului. La care rușii să pretindă că ei au fost atacați (cu violență), ceea ce le dă dreptul (dreptul rușilor!) de a da atacul final - ca la Beslan, de pildă, unde s-a ilustrat măreața tactică și strategie a inteligenței rusești: «Punem tunurile pe dușman!».

Veste proastă: Curtea Veche nu va publica **Scrîsuri** ăst-an.

Asta este. Voi supraviețui - totuși.

Vineri 11 septembrie 2009

Noapte nu atât de grea cum mă temusem, după vestea catastrofică de ieri.

Că tot nu mai aveam ceva de stricat - ca să-mi abat gândul, m-am apucat de **Alfabecedar**. Să vedem rezultatul.

Sâmbătă 12 septembrie 2009

E greu când nu ai ce aștepta de la viață; când nu ai de așteptat editarea unei cărți, mai ales că aceasta sunt acestea.

Voronin a demisionat - printr-un fax. Toate metodele, toate șmecheriile (groase, grosolane, rusești), toate măgăriile sunt bune, când este vorba de păstrarea unui scaun al unui bolșevic - o mie de bolșevici - umflați cu vлага și cu sângele și cu pâinea zmulșă de la gura bieților basarabeni. Ca păduchii-lați, ca lipitorile; se lasă mai degrabă zmulși fără capete, decât să lase locul de bunăvoie - "democratic". De unde, când ei au învățat de la ruși-khazari că democrația este o vorbă, acolo, nu o realitate?

Or să aibă de furcă *ai noștri* cu *ai lor*. Numai de-ar rămâne *de-ai noștri* și după trecerea la cârmă și nu s-ar preface în *de-ai lor*, de cum se ating de putere.

Duminică 13 septembrie 2009

Ca de obicei: noapte zbuciumtă, asudată.

Marea realizare de ieri; am reușit să recuperez **Prezentarea Alfabecedarului** - de unde? Din *Tiuk!*ul Vakulovskilor!

S-a răcorit (corectez: răcit) aerul. Toamna.

Politolog rus:

"O Românie nouă, unită cu Moldova, poate deveni parte componentă a Alianței de la Marea Baltică la Marea Neagră, îndreptată împotriva Rusiei

13 septembrie, 15:00

Politologul rus Aleksei Eliseev crede că revoluția din Republica Moldova este încă un pas pe calea formării Alianței Marea Baltică - Marea Neagră, îndreptată împotriva Rusiei, iar Europa este atrasă în confruntare cu Moscova, fiind în același timp, constransă să ia sub aripa ocrotitoare regimuri politice și economice falimentare, informează duminică HotNews.ro. Eliseev nu exclude varianta că venirea la putere, în Moldova, a forțelor proromânești să fie unul dintre actele de confruntare geopolitică dintre UE și SUA. Integrarea Republicii Moldova în România va adăuga, în opinia politologului rus, probleme suplimentare principalelor țări UE, și așa obligate să traga după ele regimurile sarace est-europene.

"Va fi și mai dificil de navigat pe viitor. Nici Rusia nu are nevoie de noi miscări. O Românie nouă, unită, poate deveni parte componentă a 'Alianței de la Marea Baltică la Marea Neagră', îndreptată împotriva Rusiei", spune Aleksei Eliseev, care susține că proiectul acestei alianțe a fost intens procesat încă din perioada perestroicii, când a fost lansat "la apă" procesul de destramare a Uniunii Sovietice. Și numai atitudinea lenină și delăsătoare a conducerii ruse a amanat, în anii 90, formarea acestei axe. La acea dată ea nu era necesară. Rusia și-a intensificat, însă, în următorii ani, activitatea, ceea ce a condus elitele occidentale la ideea organizării "revoluțiilor colorate" din Georgia și din Ucraina."

S-a observat: din cordonul-sanitar antirusesc lipsește Polonia. Nici nu e pomenită, cu toate că ea este elementul principal - și central. Nu, nu e o scăpare a jurnalistului, nici intenție de a nu "expune" Centrul atenției (și atacului) rusesc).

Polonia, deși cea mai martirizată de ruși (mult mai mult și mai demult...) decât de Nemți are o situație... morală incomodă.

"Geografia" ei postbelică a fost la un moment dat comparată cu a României: a pierdut în Est (Basarabia și Bucovina de Nord), dar a câștigat în Vest: Ardealul de Nord.

Fals: România nu a "câștigat", în Vest, prin mila Rusului, un nou teritoriu, istoric și etnic ne-românesc - Polonia a primit, drept compensație un pământ nepolonez și o populație nepoloneză - pe care, fie vorba între noi și Angela Merkel, primul om de stat german care a îndrăznit să vorbească despre milioanele de nemți expulzați de pe teritoriul cedat de... ruși polonezilor.

De aceea bravii polonezi devin... mai puțin bravi când vine vorba despre mutarea granițelor patriei lor. Sunt viteji când *nu-tac* suferințele pricinuite de ruși, începând din 17 septembrie 1939 - cea mai dureroasă fiind lovitura-pe-la-spate - însă chestiunea granițelor stabilite tot de ruși rămâne într-o discreție... de aur.

Tot azi, tot în *Ziua*:

"Experti ucraineni: Factorul amenintarii ruse a devenit unul dominant la ora actuala pentru Ucraina -13 septembrie, 16:23

Rusia a devenit pericolul dominant geopolitic pentru Ucraina, considera fostul secretar al Consiliului ucrainean pentru securitate nationala si aparare Vladimir Gorbulin si directorul Centrului de studii din domeniul apararii si armata din Kiev, Valentin Badrak, intr-un interviu aparut in ultimul numar al saptamanalului "Zerkalo Nedeli", in care au apreciat ca putin probabila o ingerinta de ordin militar a Rusiei in afacerile interne ale Ucrainei, informeaza Agerpres.

"Factorul amenintarii ruse a devenit unul dominant la ora actuala pentru Ucraina. Nu trebuie sa ne mire ca apetitul imperialist al Moscovei creste pe masura slabirii capacitatii Kievului de a dirija propriul stat", subliniaza cei doi experti ucraineni, in opinia carora si schimbarile survenite in plan global geopolitic au contribuit la stimularea tendintelor neoimperiale ale Federatiei Ruse.

Cei doi experti ucraineni considera ca amanarea in 2008 a aderarii Ucrainei la NATO, precum si succesul scurtei campanii militare in Georgia au creat premisele pentru ofensiva impotriva Ucrainei. De altfel, cei doi experti ucraineni apreciaza ca "diplomatia rusa a obtinut succese semnificative in ceea ce priveste slabirea garantiilor geopolitice pentru Ucraina din partea comunitatii internationale".

"La ora actuala, Moscova a obtinut confirmarea oficiala a refuzului din partea NATO in ceea ce priveste livrarea unui posibil 'sprijin militar pentru asigurarea securitatii ucrainene', 'tacerea ferma' a Frantei si Germaniei in cazuri de amestec rusesc in afacerile interne ale Ucrainei. La rand urmeaza abandonul SUA, ca dovada a acestui fapt este schimbarea pozitiei fata de Ucraina la nivelul comunitatii internationale de experti", au estimat acestia, opinand ca Rusia poate actiona cu succes in prezent impotriva Kievului si fara a recurge la tancuri, ca in cazul Georgiei.

Cei doi experti ucraineni anticepeaza o crestere a nivelului amenintarii din par-

tea Moscovei cu un scenariu militar pe masura apropierei scadentei stationarii Flotei Rusiei din Marea Neagra de la Sevastopol. Acordul dintre Rusia si Ucraina privind stationarea bazei navale ruse in Crimeea expira in 2017. Rusia a refuzat insa pana acum orice invitatie a Kievului de a incepe negocierile vizand retragerea flotei ruse pe etape in anii urmatiori, astfel incat la data oficiala a scadentei procesul sa fie incheiat. Cei doi experti ucraineni nu exclud nici scenariul escaladarii premeditate a tensiunilor dintre cele doua tari de partea rusa in sprijinul candidatului prorus la alegerile prezidentiale din Ucraina, prevazute pentru 17 ianuarie 2010.

"Nu trebuie exclus nici substratul strict politic al escaladarii tensiunilor si aducerea situatiei pana la un punct de fierbere incat o interventie militara a Rusiei sa para iminenta. Pe fundalul acestui varf al tensiunii, apare deodata un om politic ucrainean care brusc gaseste un limbaj comun cu liderii rusi si previne un conflict militar", nu exclud Gorbulin si Badrak. Z.O.

Luni 14 septembrie 2009

O nouă săptămână - și asta închisă, de luni.

Cred că voi termina azi ultima lectură a **Alfabecedarului**.

Nu i-ar strica și lui o nouă ediție - cu care prilej îl amintesc pe Victor Frunză, acest om-bun de care atât Caraion, cât și Tudoran au profitat - li s-au editat cărți, apoi... l-au scuipat. În cei câțiva ani buni - 4? 5? - cât a durat tipărirea **Alfabecedarului** aflam, din vreme în vreme, cum lucra editorul meu: ca acei călugări veniți-aduși la noi din Grecia, din Serbia, lucrând cu litere de lemn (nu știu dacă erau chiar din lemn, dar culese una câte una, cu mâna). Voi fi exagerat pe ici, pe colea, dar numai de bine am zis ce-am scris - despre Victor Frunză.

Marti 15 septembrie 2009

Grea noapte. Mai puțin transpirată (a scăzut temperatura la Paris: 12 grade), însă agitată, neodihnită.

Bănuiesc motivul (ce ne-am face dacă nu am găsi motive ale nefericirilor noastre?): ne-editarea **Scrisurilor** ăst-an.

E un blestem: după ce am pierdut încă zece ani - socotesc de la 1999, când a apărut, după câte întârzieri, târăgănări, **Scrisuri** de la Nemira (bucurie otrăvită de imixtiunile lui Dan Petrescu în subsoluri - bine că doar acolo, nu și în textul propriu-zis), crezând ca am ajuns la un mal...

Și ajunseseam... Dar uite, nu pot pune piciorul pe pământ ferm. Ehe, dacă aș avea bani - dar ce n-aș face, și pentru alții, nu doar pentru mine?: uite, "librăriuța" ceea, jucând rol de ghișeu de unde cei necesitoși, în termeni de literatură ar putea primi un indemn concret "până la chenzină", vorba lor...

Și nu-s bani. Și câtă nevoie ar fi de subvenția aceea, cât o fi ea de mică: una lunară, pentru pâine-chirie-lumină, o alta pentru câte o editare; un volum.

*

“Israelul a folosit disproportionat forta si a incalcat dreptul umanitar international in cursul ofensivei din Fasia Gaza, potrivit unui raport ONU

15 septembrie, 18:28

Israelul a folosit disproportionat forta si a incalcat dreptul umanitar international in cursul ofensivei din Fasia Gaza din iarna, potrivit unui raport ONU prezentat marti, relateaza AFP, preluata de NewsIn.

Potrivit raportului, statul israelian "nu si-a luat precautiile necesare cerute de dreptul international pentru a limita pierderile de vietii omenesti, ranile provocate civililor si pagubele materiale".

Raportul citeaza "tiruri cu obuze cu fosfor alb asupra instalatiilor UNRWA" (agentia ONU pentru refugiatii palestinieni), "lovirea intentionata a spitalului din Al-Qods cu explozibili cu fosfor si atacul impotriva spitalului Al-Wafa".

Raportul a fost prezentat de presedintele misiunii Consiliului ONU pentru drepturile omului care ancheteaza incalcarile comise in cursul ofensivei din Fasia Gaza. Israelul a respins imediat raportul comisiei.

*

"Militia Spirituala", agresata si scoasa cu forta din sala in care Traian Basescu isi tinea discursul 15 septembrie, 20:16

"Militia Spirituala", bruscata si alungata in afara Parlamentului
Mai multi membri ai organizatiei civice "Militia Spirituala" au incercat sa-si exprime nemulțumirea fata de actiunile presedintelui Traian Basescu, chiar in timp ce seful statului isi tinea discursul in fata Camerelor reunite ale Parlamentului. Ei au fost insa bruscati si agresati de fortele de ordine cand incercau sa afiseze mai multe bannere de la unul dintre balcoanele salii.

Unul dintre tineri a declarat, in exclusivitate pentru ZIUA Online, ca pe bannerele lor scria: "Nu regretam ca te-am votat. Azi esti doar un produs expirat!", sau "2004. Tinerii au votat pentru DREPTATE si au castigat / 2009. Tinerii au ales ADEVARUL si au emigrat!" si "20 de miliarde de euro, imprumut pentru FeMele tale!".

In privinta Guvernului Boc, cei din organizatie aveau pregatite afise pe care se putea citi "Romania la Metastaza. Guvernul Boc, o tumoare ce trebuie extirpata!" sau "Da' legea gravitatiei cand v-o asumati?".

"Militia Spirituala" este o grupare civica infiintata in anul 2002 de studentii Facultatii de Istorie din cadrul Universitatii Bucuresti.

Joi 17 septembrie 2009

Ieri m-am ocupat cu plăcere/ cu durere de alte câteva mărturii adunate de Alexei Vakulovski - m-am oprit la cea a mamei sale, Maria, bunica băieților Vakulovski. Deși munca de diacritizare a textelor este ucigătoare - pentru mine, cu ochii mei de orb - tot aș fi făcut-o. Aș fi introdus toate mărturiile în **Săptămâna roșie**, dacă Mihai (cu el am “tratat”), după ce mi-a spus că pot lua ce vreau din ce adunase Alexei, tatăl, mi-a strecurat că... poate editurile care ar vrea să publice vor ezita, invocând... editarea lor în altă parte. De aceea m-am oprit, iar în clipa de față aștept avizul lui Mihai: așa o fi?

De ce nu, când ai de a face cu “editorii” noștri luminați: nu mi-a motivat Mircea Martin ne-editarea **Gărzii inverse** pentru motivul că “umblă vorba” (cum altfel, umblarea vorbei este, în

societatea noastră oierească o dovadă - nu chiar... scrisă, dar pe-aproape) că acea carte mi-ar fi apărut - "la Sorescu"? Necazul fiind că... nici măcar vorba nu umbla, fusese o invenție rapidă a lui M. Martin care să-i sprijine hotărârea lui de a nu-mi publica **Garda**... (atunci, pentru că, doi-trei ani mai târziu mi-a editat-o...).

Vineri 18 septembrie 2009

M-am trezit pe la orele 4. Mă simt obosit de moarte. Și văzul mi-a slăbit cumplit.

M-au tulburat ultimele mărturii despre foamete culese de Alexei Vakulovski, ultima diacritizată fiind a mamei sale, bunica băieților. Aceasta - Maria, căsătorită Vakulovski - nu revelă fapte pe care să nu le fi știut din alte părți, însă m-a răscolit - prin sensibilitatea ei de femeie.

Sâmbătă 19 septembrie 2009

Ziua de azi publică:

"Statele Unite ne-au vandut Rusiei, ne-au infipt cutitul in spate", scrie presa poloneza despre decizia americanilor de a renunta la scutul antiracheta

18 septembrie, 13:45

Decizia Statelor Unite de a abandona proiectul de scut antira-cheta in Polonia si Cehia duce la o racire a relatiilor polonezo-american, scria vineri presa poloneza, tabloidele vorbind chiar de tradare, relateaza AFP, preluat de NewsIn.

"Tradare! Statele Unite ne-au vandut Rusiei, ne-au infipt cutitul in spate", afirma cotidianul de mare tiraj Fakt. "America a tradat Polonia", scria si tabloidul "Superexpress".

"Aceasta masura poate deschide o epoca de raceala in relatiile polonezo-american", scris si cotidianul de dreapta Rzeczpospolita. "Chiar daca Barack Obama ne propune un premiu de consolare, modul in care americanii au renuntat la scut si data aleasa sunt dezgustatoare", a subliniat ziarul.

"Pentru americani, 17 septembrie este o zi ca oricare alta (...). Pentru noi, este o dovada dea rea vointa, o lipsa de subtilitate, faptul ca s-a renuntat la un proiect defensiv, important pentru noi, la exact 70 de ani de la invazia bolsevisa a Poloniei", a explicat cotidianul conservator "Dziennik".

"Relatiile dintre Varsovia si Washington vor trebui sa se schimbe. Anul 2009 a adus sfarsitul unei aliante apropiate, care dura deja de noua ani, destul de mult timp", a adaugat "Gazeta Wyborcza" (centru-stanga).

Statele Unite au decis sa renunte la proiectul de scut antiracheta in Europa in forma sa actuala, dupa ce au revizuit in scadere amenintarea iraniana, in favoarea a ceea ce presedintele Obama a calificat joi drept o noua abordare. Z.O.

Comentarii:

- Si ce vor face polonezii pentru a sanctiona "tradarea" americana? de moroianu
- Pluck yew ! de oblioo
- putina isterie la polaci? de Anca2008
- de ce ? de Giurgiu Crisan
- ce imaginatie au polonezii ... de Silviu Dumitrescu
- Polonia intotdeauna intra in isterie foarte usor ! de ionion

Iată un extemporal pe care românachii noștri dragi și iubiți și eterni și geniali și oierici - nu l-au trecut. Și nu-l vor trece, chiar dacă este prea devreme pentru o concluzie - la ora 8 a Parisului.

Nu e prea devreme: concetățenii *voștri*, cetățeni ai României post-optzecișinouatice sunt așa cum îi zugrăvisem în momentele de mânie, de ciudă - și de disperare:

Nu cunosc istorie - și nici nu suferă din pricina asta.

Dacă nu cunosc istoria României, marii români participanți la discuți (cu un singur *i*) pe forumuri internetice semnînd... anonim, cum bine le șade curajoșilor descendenți ai Traianului și ai Babei Dochia, cum să știe ce s-a petrecut la vecinii noștri polonezi... taman “în 17 septembrie, când se împlinesc 70 de ani” de când...

Ei, ce s-a întâmplat acum 70 ani, de “au intrat în isterie” polacii? - cum scrie cruntul analfabet “ionion”, băgăreț în vorbă, mai ales când trebuie să tacă, dracului? ; ce s-a întâmplat cu ei (cu polonezii), de au căzut, nu doar în “puțină isterie” (cum înclină să creadă Anca2008), ci, mai temperat, în... “imaginație” (Silviu Dumitrescu), cel care-și imaginează “imaginația” polonezilor ca pe un fel de... boală rușinoasă, pentru care, la noi, “se internează la Mărcuța”? Iar moroianu, obișnuit să tragă concluzii de unde nu sunt pune întrebarea de căpătâi - s-o auzim din nou:

“Si ce vor face polonezii pentru a sanctiona "tradarea" americana?”

La care, noi, ceștialalți, interpelații, să răspundem - după cum ne este firea, și gradul de românismo-manelism, în gând sau cu voce tare...

Ce au înțeles forumeștrii tricolori din textul (articolul) prezentat? Păăăi... ca polonezii s-au supărat pe americani. Dar de ce s-au supărat? Păăăăi, pen'ca americanii au renunțat la instalarea “scutului” în Polonia. Și de ce au renunțat americanii la scut...? Cum, de ce? Ca să se poată pupa pe gură, cu frații lor, rușii. Bine, asta poate fi considerată doar “o mică trădare”, dar ce este cu “cuțitul” înfipt în spatele Poloniei de către America? În articol stă scris limpede, chiar pentru niște români :

"Pentru americani, 17 septembrie este o zi ca oricare alta (...). Pentru noi, este o dovada de rea vointa, o lipsa de subtilitate, faptul ca s-a renunat la un proiect defensiv, important pentru noi, la exact 70 de ani de la invazia bolsevica a Poloniei".

Data aleasă - chiar dacă fusese propusă de ruși, de ce a fost acceptată de americani? Fiindcă americanii sunt doar boi, ori (și) ticăloși?

Dar românachii comentatori (anonim, pe forum) cum sunt

ei? Doar ignoranți sau și nesimțitori? Sau, de-a binelea: nesimțiți față de simțirea numai o rană a unor ne-români, vecini ai noștri?

Voi încerca să înlocuiesc data de *17 septembrie (1939)* cu data de *28 iunie 1940*. Însă pentru că nu toți românii sunt basarabeni (ce păcat, ce păcat!), ca să știe ca atunci rușii ne-au răpit Basarabia, Bucovina de Nord și Herța, propun înlocuirea datei de *17 septembrie 1939 - când Polonia, martirizată de Germania începînd de la 1 septembrie același an, a fost atacată de URSS "pe la spate", în 17 septembrie; tot 1939 - cu... 23 august 1944*. Nici acum nu s-a înțeles?

Deci simpatrioții noștri ignoră, nu doar evenimente scrise cu foc și cu sânge ale vecinilor, dar habar nu au nici măcar de imensa măgărie americană de anul trecut, de sub bagheta lui Taubmann, ambasadorul lor, care a impus - pe lângă învățarea Holocaustului în școli - a ridicării, în Cișmigiu, a unui monument dedicat... "ostașilor americani care și-au dat viața pentru liberarea României de... *fașizm*" (pronunția americano-evreiască-rusească vrînd să desemneze *nazismul* - german, nu *fascismul*... italian, în care se se poticnea și istoricul/sic/ Andrei Pippidi!)

De ce se miră-indignează românii de mânia sfîntă a polonezilor stîrnită de batjocorirea unei *date* care va rămîne pentru totdeauna odioasă în memoria europenilor (și a americanilor de origine poloneză), dacă ei nu știu - de unde să știe, dacă nimeni nu i-a anunțat, pe ei personal, ca între oameni bine-crescuți - că la București americanii ne-au impus o *minciună istorică* și un *afront*: "americanii", pe care ne-a obligat o putoare ca Taubmann (cel care i-a procurat turnătorului Nicolae Manolescu postul de "ambasador al UNESCO" la Paris, unde s-a instalat pe dată cu întreaga-i familie, ca răsplată pentru antisemitizarea mea) să-i cinstim, deși aveam toate motivele să-i detestăm: departe de a fi "liberatori" (și încă de *fașizm*) ai noștri, americanii aceia erau *dușmani-agresori*, piloți de bombardiere care ne amestecaseră cu pămîntul, mai ales în Duminica Paștelui din 4 aprilie 1944, la București și la Ploiești.

Îi detestasem pe ruși, pentru că după ce ne ocupaseră țara, ne impuseseră ridicarea numeroaselor monumente în cinstea "ostașilor sovietici liberatori..." - tot de *fașizm*.

Prin ce se deosebesc rușii de americani? În nici un caz prin respectarea sensibilității istorice a fiecărei comunități - ocupate ori... prietene. Îi voi ofensa iar pe marii patrioți români analfabeți și orbeți și voi repeta - pentru a câta oară ? - cuvintele tatei, în aprilie 1944, la jumătate de an după ce se întorsese din Siberia via Lagărul de prizonieri sovietici Nr. 1 de la Slobozia, Ialomița:

«*Americanii sunt niște ruși cu mai multe stele pe drapel*»

Avea dreptate sau ba? Rușii erau ceea ce știam de două secole: ocupanți brutali, primitivi, mincinoși; americanii doar... nește văcari - pe care îi așteptasem noi să vină să ne libereze de ruși...

Au venit - în 2009. Dar numai "istericii polonezi" au înțeles cum anume și pentru ce *ne veniseră Americanii*. Românii: ba: fiindcă nu li s-a spus: fiindcă chiar de li s-a spus, nu "reținuseră", mă rog frumos, ocupați cu "politica" troglodților de la București.

Să ne fie de cap, așteptători amnezici și lingăi!

Să ne trăiască, nu atât Băseștii, Ilieștii, Constantineștii, Becalii, Vangheliii, Opreștii, Bocii, Loricile, Udreștile, Macoveicile - analfabeți profunzi, posesori de diplome de revoluționari (sis-sic) - cât 'telectualii noștri de frunte: Liiceni, Pleșii, Blandienele, Adameștenele, Tismănenii, Traianii Ungureni, Mihăieștii, Patapievicii, "crema nației", după N. Breban...

Duminică 20 septembrie 2009

Ceață. Mă întrebam ce ne mai lipsește, ca să fie oarecare lumină și în sufletele noastre.

Luni 21 septembrie 2009

Exemplu de "dialog" între români și evrei pe Forumul *Ziua* în chestiunea:

Victorie araba antiisraeliana la ONU

Vineri 18 septembrie, cind evreii din toata lumea comemorau ajunul sarbatorii de Rosh Hashana (Anul Nou 5770), la ONU s-a votat hotararea care cere Israelului sa se alature clubului tarilor semnatare a Tratatului de neproliferare a armamentului atomic (NTP) si sa permita un control international in centrele nucleare de pe teritoriul israelian. Mass-media araba, si nu numai ea, apreciaza aceasta hotarare ONU drept o surprinzatoare si mare victorie araba. 49 de tari au votat in favoarea hotararii, 45 s-au impotrivit si 16 s-au abtinut. In alta ordine de idei, diplomatia Casei Albe a reusit sa-i convinga pe premierul israelian Benjamin Netanyahu si presedintele Autoritatii Palestiniene Mahmoud Abbas (Abu Mazen) sa participe la summitul care va avea loc maine la New York. Acest summit ar trebui sa dea startul in tratativele de pace israelo-palestiniene. Netezind asperitati si oferind cu darnicie promisiuni, vreme de cateva zile, George Mitchell, trimisul special al presedintelui Statelor Unite Barack Obama in Orientul Mijlociu, a facut naveta intre Ierusalim si Ramallah. Esecul trimisului sau special nu l-a descurajat pe Obama, care a reusit in cele din urma sa impuna celor doi lideri, Netanyahu si Abbas, acest proiect al summit-ului trilateral. Robert Gibbs, purtatorul de cuvint al Casei Albe, a declarat ca Obama, Netanyahu si Abbas se vor intalni maine si vor discuta despre progresul tratativelor de pace israeliano-palestiniene.

Tesu SOLOMOVICI - tesu.solomovici@ziua.ro

Iar acum "Forumul" de discuții din *Ziua*: : 24 intervenții până la orele 640, dimineața:

the 2009-09-20 21:12:20 Da' matale, teshule ce parere ai ? sau astepti sa-ti explicam noi ce parere ai ?

carol zwilling1 2009-09-20 21:58:02 Teshule esti mare dar fa si socoteala ...doar putina aritmetica stii:

"media araba, si nu numai ea, apreciaza aceasta hotarare ONU drept o surprinzatoare si mare victorie araba. 49 de tari au votat in favoarea hotararii, 45 s-au impotrivit si 16 s-au abtinut. In alta ordine de idei," deci:49 pro.... 45 contra+16 abtineri=61 Unde vezi asa o victorie mare la WC ONU care a fost din totdeauna format din lumea 3-a musulmana antiisraeliana si ostila PACII. Israelul isi va vedea pana in vecii vecilor de interesele lui si de dreptul lui la existenta..

Evreu-rus 2009-09-20 22:09:21 carol zwilling1 a scris: (...)

Oricum, chiar daca nu atat de mare precum o descrie dl Solomovici, putem vorbi totusi despre o victorie importanta obtinuta la ONU care este format din state pacifiste ce ar cam vrea sa se scuture de jugul sionist. Sau, sa-i spunem sub alta forma, un cadou neasptat oferit Israelului de Rosh Hashanah.

gili 2009-09-20 22:10:22 (...) Nu inteleg de ce hotarirea ONU ar pune in pericol dreptul la existenta a lui Israel ? Rog explicatii... Multumesc anticipat !

Evreu-rus (...) O victorie importanta: Israelul este un stat cu armament nuclear nedecarat, care vede in detinerea de catre alte state regionale a bombei nucleare o amenintare directa la existenta sa ca stat. Israelul are dreptul sa fie inarmat, in timp ce altii sunt refuzati. Adica unor tari precum Israelul, India si Pakistan li s-a acceptat accesul la arma nucleara, dar Iranului, nu. Este cu atat mai grav cu cat in aceste tari nu domneste o atmosfera tocmai pasnica, iar in Israel domina un regim extremist. Atat timp cat amenintarea unor atacuri preemptive venite din partea unui Israel NUCLEAR este de actualitate, vecinilor nu le ramane decat sa-si ia masurile necesare atat ptr a preveni ca aceasta amenintare sa nu se materializeze in fapt concret, cat si sa echilibreze balanta puterii in regiune. Asta numai in cazul in care ONU sta cu mainile in san, cum a tot stat pana acum.

ug (...) Este Izraelul vinovat de piraterie ? (...)

evreu mandru din israel (...) Nu aveti ce...sa va bucurati, nu e prima oara cand i s-a cerut Israelului sa se alature clubului tarilor semnatoare a Tratatului de neprofilare a armamentului atomic. Rezolutia e calificata drept "non binding resolution", adica e numai o recomandare si in limbaj mai popular , e buna numai de sters koorul...

*carol zwilling1*Re: Teshule esti mare dar fa si socotealagili a scris: [...urmează două pagini de "istorie" scrisă de Tovarășul Zwilling1]

Sobru. (...) Jidania e stat parazit. Si sa-i lasi sa se descurce singuri este o amenintare la existenta acestor sobolani. pentru zviling: imputitule, ahmadinejadul n-a zis niciodata ca sterge rahatul ala de pe harta.

Evreu-rus (...) evreu mandru din israel a scris: > sa va bucurati, nu e prima oara cand i s-a cerut Israelului sa se alature clubului tarilor semnatoare a Tratatului de neprofilare a armamentului atomic. Rezolutia e calificata drept "non binding resolution", adica e numai o recomandare si in limbaj mai popular , e buna numai de sters koorul...Ma asteptam la un asemenea raspuns din partea dumitale. Si atunci, de ce v-ati indignat si ati rabufnit precum niste copii obraznici daca tot nu intentionati sa dati curs rezolutiei si nu va pasa de consecinte? (...)

carol zwilling1 (...)Sobru. a scris: > Jidania e stat parazit. Si sa-i lasi sa se descurce singuri este o amenintare la existenta acestor sobolani. pentru zviling: imputitule, ahmadinejadul n-a zis niciodata ca sterge rahatul ala de pe harta.

Imputit esti tu si toti ca tine! Pana atunci [intoarcete] la mata la origine idiotule!

Stii si altceva decat ura! Oare pana cand vor fi suportati la Ziua bestii ca tine & ? In afara de jidanime mai ai si alte expresii mai nulitate????

Evreu-rus (...) Armele nucleare ale Israelului sunt cele care pun in pericol dreptul la existenta a statelor regionale (dealtfel, statul evreu a si amenintat in repetate randuri Iranul cu bombardarea nucleara). Invers, nici nu ar fi posibil.

dorumare (...) carol zwilling1 a scris:

> Unde vezi asa o victorie mare la WC ONU care a fost din totdeauna format din lumea 3-a musulmana antiisraeliana si ostila PACII. Israelul isi va vedea pana in vecii vecilor de interesele lui si de dreptul lui la existenta..

E normal sa fie asa, ca Israelul sa-si vada de interese si de dreptul la existenta dar, ca si in democratie, unde drepturile si libertatile unuia se termina unde incep ale celorlalti, asa trebuie sa fie si cu interesele si cu dreptul la existenta...

carol zwilling1 Oare acestia v-au facut mai mult bine decat evreii=jidanii ,dece nu va preocupa o astfel de situatie si cum sunteti de iubiti in UE... .marlanilor!

*contraevreu-rus (...)*Ahmed ,in primul rand vreau sa te felicit pentru Aid al Fitr si sati doresc mult spor la munca politica care o duci pentru islamofascisti iranieni,lasand la o parte ONU care nu deranjeaza pe nimeni si nu ajuta decat cersetori perpetuali arabi asa numiti palestinieni,fiecare face zgomot findca primesc un salariu de la tarile respective. In cea ce priveste AhmadineZUB si prostiile care le debita vezi ca a ajuns sa fie condamnat de idolul tau Medvedev cand a facut o declaratie referitor la Holocaust si iar a amenintat Israelul,cred ca de data asta nu poti nega ca nu a spus avand probele rusilor si acelorlalti conducatorii in EU.HAVE A NICE END OF RAMADAN.

Evreu-rus (...) Sa-ti fie clar: Ahmadinejad neaga existenta lagarelor si a victimelor. Neaga existenta notiunii de Holocaust care implica milioane de victime. Aici, la cifre, s-ar putea sa fie o problema. S-ar putea sa nu fie cifra fatidica 6 ci chiar sute de mii. Sigur, nu neg ca si "sute de mii" e o cifra tragica dar 6 milioane frizeaza ridicolul. Mai puteati sa faceti propaganda Holocaustului daca aveati 453.234 de morti? Sau sa cereti despagubiri pe cap de evreu victima a Holocaustului? Nu prea cred. Nu era o cifra impresionabila.

hej Victorie araba...Este posibil ca in scurt timp sa vina o calamitate peste USA.

*contraevreu-rus (...)*Vezi Ahmed ,nu intru in polemica contabilitati cu tine ti-am scris deja de cateva ori,vrei sa ai ultimul cuvant din partea mea pot sa-l ai ,cea ce ma mira la tine este ca refuzi sa crezi cea ce este documentat de zeci de ani insa repeti si copy tot felul de statistici ,care e motivul ca minti numai tu il sti ,si repeti un refren care la o consultatie medicala ar declara orice om apt de internare intrun spital de nebuni,cand exista documente scrise de cei care au perpetrat aceasta crima cu nume si numar ,un lucru care este reson de etre al Germanilor EXACTITUDINEA 110% si numai tu si alti ca tine contesta acest lucru.Ce vrea AhmadineZUB nimeni nu-l opreste sa cerceteze aceasta statistica,dar oameni incapatanati ca voi nu vor recunoaste acest lucru documentat , tu chiar crezi ca toata lumea e nebuna numai voi sunteti sanatosi.Nici nu-mi multumesti pentru urarile de sarbatoarea ta.Tare elegant din partea ta. (...) Daca mi-ai fi urat Shana Tova, ti-as fi raspuns cu placere.

Giuseppe Cocos (...) O'VEY CE NE FACEM CA SANCTZIUNILE NU SUNT DEPARTE! si Husein Obama abia astepta!

*contraevreu-rus (...)*Vezi ca nu sunt ipocrit ,ramane cum am vorbit tu mahomedan si eu evreu.

realistul (...).Sobru. a scris:

> Jidania e stat parazit. Si sa-i lasi sa se descurce singuri este o amenintare la existenta acestor sobolani.

pentru zvilng: *imputitule*, ahmadinejadul n-a zis niciodata ca sterge rahatul ala de pe harta.

aceste cuvinte nu cadreaza cu numele tau.e prea maidanesc: In privinta raspunsului lui zwilng ca dumneata *sa va intoarceți in vagina progenitoarei dumitale cred ca nu veti putea deoarece tzatza(patroana bordelului) nu va va lasa sa intrati caci din punct de vedere igienic, e oprita intrarea cainilor raiosi si jegosi ca d-vstra..Good bye, little piece of shit:*

Hokusai san (...)

Re: O'VEY CE NE FACEM CA SANCTZIUNILE NU SUNT DEPARTE! / Unde ai vazut tu jidovi sanctionati? Io am vazut doar Lumea sanctionata cu existenta ovreilor, vezi cazul regelui hotilor, evreul B. Madoff!!!!!!!!!!!!

Cine are răbdare să încerce să deducă cine este român?, cine este evreu? Are să reușească, fără efort.

Să ne fie de cap!

Ultima intervenție (ora 9,12 ora Parisului) sună astfel:

IISUSCHR (2009-09-21 10:01:56) (...)

foarte interesante sursele dumitale "obiective"

1. un grup antiisraelian cum sunt cu sutele , articolul ar fi putut sa fie scris cu aceia-si obiectivitate de idiotii hokusai , lastexit(laxativ) , m-d-l , cata2 , doina69 , *curva2008* , akimotte etc

2. un faimos ziar plin de obiectivitate din BANGLADESH !!! HA HA HA ! Articol scris de un student din Dhaka (un fel de Spiru Haret bangla-deshian)

Incultura dumitale este evidenta, nu *sti (!)* nici macar cum se scrie Israel (cu "s" de la shalom nu cu "z" de la "*pi-da*" ma-ti).

Marcările în roșu, în albastru îmi aparțin.

*

Primesc de la Theodor Codreanu:

Theodor CODREANU : PAUL GOMA ȘI NEOROLLERISMUL

Paul Goma pare a fi cazul cel mai enigmatic din ultimele patru decenii derulate în spațiul culturii și politicii românești. Considerat în vremea dictaturii ceaușiste „disidentul” anticomunist nr. 1, comparabil cu Alexandr Soljenițan, el a rămas și pentru regimul postcomunist drept o personalitate indezirabilă, împotriva căreia s-au mobilizat mai ales cei din inteligența „progresistă”, care s-a pretins disidentă și rezistentă prin cultură, ceea ce i-a permis acesteia ocuparea poziției-cheie în instituțiile de cultură (dar și în cele politice), cu pretenția că reprezintă floarea curată a societății civile românești. Dacă ne întoarcem la comparația cu Soljenițan, constatăm o diferență flagrantă: în vreme ce acesta a fost primit în Rusia ca erou național, repus în toate drepturile și asimilat, cu înțelepciunea lui, la proiectul renașterii postcomuniste, cu Paul Goma s-a întâmplat invers, ca și cum România ar fi continuat să rămână ceea ce a fost anterior, cu tot cu fericirii ei „disidenți” și „rezistenți prin cultură”. Rămâne straniu, cel puțin pentru vizata inteligenție, faptul că Paul Goma nu s-a raliat noului curent al „politicii și educației naționale”, refuzând și beneficiile materiale și politice care ar fi putut rezulta de aici. Bunăoară, i s-ar fi ivit ocazia, cu înmiiță îndreptățire,

comparativ cu Gabriel Liiceanu, să pună mâna pe una din marile edituri bogate; ar fi putut, de asemenea, să ajungă președintele Uniunii Scriitorilor, ca Mircea Dinescu, ar fi putut ajunge ambasador al României la UNESCO, aidoma lui Nicolae Manolescu, fiindcă tot locuia la Paris; ar fi putut ajunge directorul Institutului Cultural Român, ca Horia-Roman Patapievici, sau ministru al culturii, ca Andrei Pleșu, sau, de ce nu, președintele României, ca Ion Iliescu și Traian Băsescu; în fine, ar fi putut fi pus în fruntea Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste precum Vladimir Tismăneanu. În loc de toate acestea, Paul Goma nici măcar nu și-a redobândit cetățenia care i-a fost furată de Ceaușescu, nici măcar nu i s-a anulat excluderea din Uniunea Scriitorilor, nici măcar nu i s-au restituit bunurile materiale și morale furate de regimul comunist. El continuă să fie apatrid, căci a refuzat, cu ani în urmă, oferta Franței de a i se acorda cetățenia franceză odată cu altor doi scriitori celebri.

De ce a optat Paul Goma pentru o asemenea cale, fiind, astăzi, un fel de proscris de care s-au lepădat foștii „prieteni” fie tacit, fie prin gesturi publice pompoase, cu titluri de soiul „Adio, domnule Goma!”? Acușele ce i se aduc sunt diverse, dar ele gravitează în jurul unor argumente „tari” de felul: „ingratitude”, limbaj prea „dur”, „delir de persecuție”, iar mai nou – „antisemitism”. Însă o minte cât de cât dreaptă și lucidă vede imediat minciuna acestor acușe și, din fericire, în țară sunt numeroși intelectuali cinstiți care văd adevărul și mai văd și incredibila nedreptate ce i se face lui Paul Goma. Din nefericire, acești intelectuali, fie că se numesc Liviu Ioan Stoiciu, Dan Culcer, Valerian Stan, Ovidiu Nimigean, Flori Stănescu, Gabriel Stănescu, Gheorghe Neagu, dacă e să-i amintesc doar pe aceștia, riscă și ei un tratament similar, cum i s-a întâmplat lui Liviu Ioan Stoiciu, care și-a pierdut postul de la revista *Viața românească*.

Ni se va spune: dar nu e o practică de tip stalinist, tocmai acea metodă de eliminare a indezirabililor într-un regim pe care „disidenții” și „rezistenții prin cultură” pretind că i-au pus capăt? Este, dar metoda e ceva mai veche decât a bolșevismului sau a nazismului, fiind depistabilă, la români, și-n vremea lui Eminescu. Oare eliminarea lui de la ziarul *Timpul* nu e modelul arhetipal și pentru ceea ce se-ntâmplă în zilele noastre? Or, Eminescu a ajuns indezirabil chiar în fața „prietenilor” dintr-un motiv foarte simplu, pe care poetul l-a exprimat limpede: *Ș-așa-s de mulți/ Ce mint cu gândul, vorba, fapta, ba/ Se mint pe sine însuși chiar, încât/ În mine s-a stârnit mândria cruntă/ De-a spune adevărul – dacă chiar/ Prin el lumea s-aprinde. Și: „Ei mint – eu adevărul îl spun, căci nu mă tem / De-a lui urmări”. Și: „Cel mai mare păcat al oamenilor e frica, spaima de a privi în față, ș-a recunoaște adevărul. El e crud acest adevăr – dar numai el folosește”*.

Nu se potrivesc toate ca o mânășă mai ales pentru Paul Goma? Și încă cum! E vremea să ne întrebăm ce *adevăr crunt* sau ce *adevăăruri* a descoperit Paul Goma de a devenit atât de urât în țara pe care, cu siguranță, o iubește infinit mai mult decât profitorii zilei. Ba mi se pare că tocmai această iubire eminesciană de România este cauza tuturor relelor pe care le îndură din exilul său interminabil. E vorba însă de mai mult, iar pentru asta se cuvine a ne întoarce la doctrina bolșevică a metamorfozelor partidului. O datorăm unuia dintre precursorii imediați ai lui Mihail Gorbaciov, Iuri Andropov:

1) partidul își asumă deschis numele de *comunist* și ia puterea prin revoluție, instaurând dictatura proletariatului;

2) când numele de *comunism* se compromite, partidul și-l schimbă, dând impresia unei noi revoluții, reintroducând, aparent, pluralismul;

- 3) prin pluralism, pierde puterea și se resemnează;
- 4) revine la putere într-un cadru aparent democratic.

Aceasta este doctrina celor patru stadii ale evoluției partidului comunist, care înglobează și „disidența” de tip Leon Troțki, cea care a supraviețuit și a făcut carieră în Noua Stângă Americană, sub pavăza postmodernismului, împrumutând eticheta de „liberalism”. La noi, vechiul bolșevism metamorfozat a trecut, după 1989, prin ultimele două stadii. S-a și spus că a revenit la putere prin Ion Iliescu și Silviu Brucan. Numai că întrucât, prin Ion Iliescu, exista pericolul ca să triumfe o coloratură „națională”, Silviu Brucan s-a retras strategic în „neutralitate”, devenind „vocea profetică a democrației” române, după ce crease și cea de a doua aripă a „societății civile”, Grupul pentru Dialog Social. Această grupare, finanțată de Fundația Soros, a adâncit fațada „anticomunistă”, „emancipându-se” în „noua dreaptă” românească, astăzi cu pretenții de neoconservatorism. Marea lovitură, după avatarul eșuat al lui Emil Constantinescu, sub mandatul căruia s-au văzut vânduți și românii din Bucovina de Nord, a fost atașarea de populismul lui Traian Băsescu, și el fost comunist trecut prin mările și țările lumii democratice occidentale. Șmecheria „neoconservatoristă” a intelighenției care-l sufocă pe Traian Băsescu prin „iubirea” listelor de susținere, se spulberă la prima probă serioasă: ea aruncă la coșul de gunoi al istoriei pe cel mai autentic conservator dat de cultura românească: Mihai Eminescu, tratat drept „cadavrul din debara”. Și ciudat lucru, mizeria aceasta se produce cu aceleași etichetări prin care este „gratulat” Paul Goma. *Alte măști, aceeași piesă!*

În rândurile „noii drepte” românești, sunt și intelectuali care și-au recunoscut cinstit rădăcinile troțkiste. Între ei, Stelian Tănase, care o face într-un interviu acordat Gabrielei Adameșteanu, în 2007, pretinzând că tocmai troțkismul i-a permis a evolua spre „liberalism”. Biblia troțkiștilor este lucrarea din 1936 *Revoluția trădată*, în care Troțki argumenta că revoluția bolșevică a eșuat din pricina stalinismului. Nu întâmplător s-a vorbit despre „revoluția trădată” și după 1989. La noi s-a produs însă un soi de „trădare a trădării”, căci biruitorii s-au dovedit a fi troțkiștii cu față „conservatoare” și „anticomunistă”. Am demonstrat în **A doua schimbare la față** că Stalin, departe de a fi abandonat visul *revoluției mondiale* al lui Lenin și Troțki, i-a dat forță pragmatică, reuflind să comunizeze încă jumătate de Europă la sfârșitul celui de al doilea război mondial, România fiind una dintre cele mai urgisite victime ale călăilor kominterniști. Marea dezamăgire și înfrângere a lui Stalin a constat în scăparea printre degete a întregii Europe, deși reușise a-l îmbrobodi pe Franklin Delano Roosevelt.

Dacă sub regimul Ion Iliescu, neotroțkiștii cu față conservatoare reușiseră să pună mâna doar pe jumătate de putere, cea culturală, sub administrația Traian Băsescu ei au dat lovitură completă, căci ultimul președinte are vulnerabilități duble față de precedentul, fațada lui „naționalistă”, care i-a asigurat succesul în fața electoratului, fiind ținută strict sub control de urmașii lui Troțki. Cu siguranță, când această „față națională” va întrece măsura tocmai intelighenția susținătoare îl va compromite și-l va părăsi fără remușcări, căutând un alt naiv, incapabil să vadă *adevărul* că *adevărul* e de partea lui Eminescu și al lui Paul Goma, iar nu de partea lui Horia-Roman Patapievici, a lui Vladimir Tismăneanu și a tuturor „*dreptacilor de stânga*”!

Campania împotriva lui Paul Goma a ajuns pe culme în clipa când acesta a încercat să-i deschidă mintea lui Traian Băsescu asupra impostorilor de care s-a înconjurat. Mai încercase el să deschidă mintea și lui Nicolae Ceaușescu și s-a văzut ce-a pățit. Se putea altfel în fața urmașilor deghizați în

„anticomuniști”? Ce iluzie! Și totuși măreția lui Paul Goma în istoria acestui neam mereu păcălit stă tocmai în asemenea *încercare*. A început-o, în ce-l privește pe Traian Băsescu, în anul de grație 2006, în momentul când se clocea în laboratorul lui Vladimir Tismăneanu condamnarea „oficială” a comunismului. El însuși luase inițiativa, în 2005, alarmându-i pe impostori. Nu era deloc neimportant prin cine se producea această *condamnare istorică*. Dimpotrivă, o chestiune capitală pentru viitorul României. Și ca să ne coborâm la nivelul înțelegerii omului simplu, atât de încrezător în promisiunile electorale ale lui Traian Băsescu, vom spune că era important ca să nu se repete banala punere ca paznic la oi a lupului, deghizat în cel mai grijuliu păstor. Să cutezi a pune *paznic la adevărul comunismului* pe Volodea Tismăneanu, iar nu pe Paul Goma, oare ce poate fi mai oribil în istoria unui popor? Și totuși nenorocirea s-a petrecut. Ca un blestem.

Paul Goma a înțeles că nici el, nici Vladimir Tismăneanu nu erau indicați a redacta Raportul asupra comunismului din simpla pricină că primul putea fi prea subiectiv, ca implicat direct dramatismul evenimentelor trăite, iar al doilea venea, pur și simplu, pe urmele acelor care ne-au adus comunismul pe tancurile sovietice, înarmați cu sângele doctrinei revoluției mondiale „trădate”. Cunoscându-și lungul nasului, acela de a nu fi istoric, ci scriitor, Paul Goma a vrut să atragă atenția Președintelui că Vladimir Tismăneanu e cu atât mai puțin istoric, el purtând în spate *cocoașa ideologică* imprimată mental în Cartierul Primăverii, unde a copilărit și s-a format ca om, moștenind, pe deasupra, povara Săptămânii Roșii a anului 1940, ca vlăstar al unui evreu basarabean bolșevizat, prigonitor al populației băștinașe odată cu ultimatumul sovietic de la 26 iunie pus în practică de la 28 iunie. Muriseră oare, în România, toți istoricii de meserie? Ei n-au fost căutați, preferându-se improvizarea cu cei atinși de morbul nou al „corectitudinii politice”. Singurul istoric de meserie cu care a vrut să se legitimizeze Comisia Tismăneanu a fost Al. Zub, care, de fapt, n-a avut nici o contribuție substanțială la Raportul final. Acceptând să facă parte din Comisie, Paul Goma a înțeles repede ce se pune la cale, văzând și numai lista celor propuși, cei mai mulți dintre ei erijați în „membri eminenti ai societății civile” care colonizaseră, la 22 decembrie 1989, „microfoanele, presa scrisă, bursele, pentru a ne explica nouă, neinformaților, nouă naivilor cât și cum și pe unde «rezistaseră» ei comunismului”. Cei mai mulți dintre „eminenti”, arată Paul Goma, aveau cunoștințe nule de istorie contemporană, „chiar dacă unii dintre ei se prezentau ca istorici”. Mai mult de atât, s-a văzut din prima clipă intenția lui Vladimir Tismăneanu de a se sluji de numele lui Paul Goma ca de un paravan de mare siguranță (ca și de prestigiul de istoric al lui Al. Zub, trecut prin pușcăriile comuniste), impunându-i, pe față, rolul de membru „tăcut”, sub argumentul lingușitor că „scrisesse destul”, iar acum avea dreptul la „odihnă”, lăsând în grija „prietenilor” experți („experți” în ceă) să facă ce-i mai „greu”. Cum Paul Goma mai avuse și lipsa de „inspirație” de a publica pe internet o scrisoare semnată de Vladimir Tismăneanu, neconvenabilă feței de „imaculat” a autorului, acesta a făcut în așa fel ca invitația președintelui Băsescu adresată lui Goma de a face parte din Comisie să nu ajungă la destinatar. Toate acestea și alte câteva sunt semnalate de Paul Goma în prima scrisoare (din cele trei) adresate președintelui, cea din 6 mai 2006. Îi mai reamintea că propusese încă de la 21 septembrie 2005 înființarea **Institutului pentru Studiarea Terorii Bolșevice în România**, ceea ce a trezit o adevărată panică în rândurile „anticomuniștilor”, respectivii boicotând inițiativa spre a-și asigura ei *întâietatea* și proiectul.

Văzând în ce ape se scaldă Comisia, Paul Goma nu-și pierde speranța în capacitatea președintelui de a percepe adevărul și la 25 mai îi trimite a doua scrisoare. De astă dată, îl anunță că refuză a face parte din Comisia Prezidențială pentru Cercetarea Comunismului în România, deoarece „hârtia de muște V. Tismăneanu a funcționat o singură dată”. Totuși, îi propune să numească în comisie oameni competenți, care au cunoscut tragedia românilor sub bolșevism, precizând că momentul de la care trebuia pornit e 28 iunie 1940, ocultat de proiectul Tismăneanu pe urmele istoriei scrise de ruși, impusă nouă de slugile lor, Roller-ii vechi și noi, istorici aserviți, arcuți între Mihail Roller și aserviții de felul lui Marius Oprea, îndoctrinați cu noua „corectitudine politică”: „noi trăim istoria în fiecare clipă a prezentului cu carnea și o consemnăm cu sângele nostru. Nu vor fi uitați în veac uitătorii-vanzătorii noștri miorișoi. Fiii, nepoții, strănepoții vor afla de la semnele lăsate de noi că cinstiții, venerații lor înaintași fuseseră niște inși fără opinii, fără coloană vertebrală, fără memorie, oameni de nimic – mai grav: vânzători de frați – pe treizeci de dolari”. Democrația postsovietică, arată Goma, nu ne-a dat decât două drepturi: de a călători și de a ne exprima. În rest, mentalitățile au supraviețuit prin noii „formatori de opinie”, încât istoria care ni se clocește apare ca „dublu-rollerizată”.

Bineînțeles, lui Traian Băsescu nu i se putea îngădui să citească nici această scrisoare. A urmat a treia, la 14 octombrie 2006. Paul Goma precizează, de astă dată, că ar fi dispus a intra în Comisie cu condiția să i se restituie cetățenia și drepturile furate în 1977. I-a reamintit că în 1981 François Mitterrand i-a propus, prin ministrul culturii Jack Lang, să-i acorde cetățenie franceză, într-un cadru solemn, lui și altor două personalități celebre, Julio Cortázar și Milan Kundera. A refuzat, incredințat că nu poate fi decât cetățean român. Președintele mai afla că a preferat să-l elimine pe Goma și să-i rețină pe „rezistenții-prin-cultură”, „profund analfabeți în materie de Istoria României”. Cam în aceeași vreme, un grup de prieteni a lansat un Apel către președintele României, semnat, apoi, de peste 300 de personalități, pentru repunerea în drepturi a lui Paul Goma. Abia atunci s-a simțit nevoia unui răspuns de la Cotroceni (dublat de unul din partea ministrului de justiție): e posibil ca Paul Goma să primească înapoi ce i s-a răpit, dar cu condiția să traverseze calea juridică a unei *cereri* către statul român. Or, Paul Goma precizase de fiecare dată că nu va face niciodată *cerere* pentru ceea ce i se luase abuziv.

Așadar, atât s-a înțeles de la Cotroceni și de la „rezistenții-prin-cultură” că dorește Paul Goma: să comită o *cerere*. Or, el pusese trei condiții ca să accepte intrarea în Comisia prezidențială: restituirea cetățeniei, dreptul de a publica în România și scuze oficiale din partea statului român. Bagatelizarea acestor condiții prin sfatul de a scrie o *cerere* s-a făcut spre a se oculta esențialul: *de ce nu poate fi validă în fața istoriei condamnarea comunismului de către Raportul Tismăneanu, ca nouă măsluire de tip rollerist*. Pentru ca să se facă totuși înțeles, Paul Goma a mai redactat, la 22 iunie 2006, un amplu argument sub titlul *Despre Vladimir Tismăneanu – și nu numai – în 11 puncte*. Goma arată că Raportul asupra comunismului e lăsat pe mâna unor „confectionatori ai-istoriei-și-geografiei-de-clasă”, având în cap „un trimis-numit-uns ca să ne re-re-scrie istoria, tot după rețeta Roller”.

Prima întrebare pe care și-o pune Paul Goma e dacă Vladimir Tismăneanu a reușit să se emancipeze de sub moștenirea kominternistă din familie, așa cum pretinde respectivul, ajungând, astăzi, „anticomunist” și militant al „dreptei”. Argumentele aduse de Goma arată că, în realitate,

Vladimir Tismăneanu a preluat organic moștenirea din familie, în perfectă consonanță cu teoria celor patru stadii ale comunismului elaborată de Iuri Andropov. Urmașii, desigur, nu sunt vinovați de păcatele părinților, dar grecii antici au înțeles că fiii poartă cu ei păcatele părinților. Ispășirea nu-i posibilă decât prin *iubirea creștină*. Dar a ajuns Vladimir Tismăneanu la iubirea creștină, semn că s-ar putea solidariza cu suferințele și cu istoria poporului român sub comunism? Aici e nodul gordian.

Leon Tismăneanu, tatăl, a fost cetățean sovietic și unul dintre cei mai bine plătiți agenți, în 1945, ideolog kominternist de la Radio Moscova, trimis în România sub direcția lui Leonte Răutu, unul dintre principalii agenți ai sovietizării țării. A funcționat și ca director-adjunct la Editura Politică (cea încredințată, după 1989, lui Gabriel Liiceanu) și ca profesor de marxism-leninism-stalinism la Universitatea din București. Și Hermina, mama, a fost redactor la Radio Moscova, ajunsă, în România, director de cadre la Ministerul Sănătății. Vladimir este, totodată, nepotul Cristinei-Boico, expulzată din Franța pentru spionaj sovietic, apoi pripășită în România și ajunsă în posturi importante împreună cu soțul ei, rusul, devenit „general de grăniceri”, Mihail R. Boico. Vladimir a copilărit în paradisul din Cartierul Primăverii alături de Nicu Ceaușescu și de Radu Ioanid, holocaustologul de azi, alături de Andrei Oișteanu sau de Anca Răutu-Oroveanu, autentici „pui de bolșevici”, zice Goma. Tismănenii sosiseră în Cartierul Primăverii direct din spațiul basarabean al Săptămânii Roșii. În ce măsură, se întreabă Goma, a putut Vladimir Tismăneanu să se emancipeze de sub această moștenire care a „rollerizat” istoria României? În conformitate cu stadiile partidului comunist surprinse de Andropov, Paul Goma trece în revistă și metamorfozele rollerismului în istoria românilor din ultimii șaiszeci de ani.

Din 1989, neorollerismul a trecut prin „pelinizare”, pentru ca în 1991 să cunoască momentul „wieselizării” (desăvârșit în 2005 prin intruziunea în învățământul preuniversitar), istoria traficată fiind, din 1998, de apariția **Cărții negre a comunismului** (2007) a lui Stéphane Courtois (maoist în tinerețe) prin Ana Blandiana, Gheorghe Onișoru, Romulus Rusan și Gabriel Liiceanu, pentru ca Vladimir Tismăneanu să-i devină lider oficializat. În 2005, rollerizarea criptică a devenit instituție prin înființarea Institutului pentru Studiul Comunismului, având ca director pe Marius Oprea și adjunct pe Stejărel Olaru, una din grijile lor fiind eliminarea din istoria comunismului românesc a datei de 28 iunie 1940. Spiritul criptorollerist e vizibil la personalități ca Radu Ioanid, Serge Moscovici, Mihai Dinu Gheorghiu, Isac Chiva, Maria Mailat, Alexandra Laignel-Lavastine ș.a. Anul 2006 e, în viziunea lui Paul Goma, ultima și cea mai gravă etapă a rollerismului, concretizat, apoi, în **Raportul Tismăneanu**. Deformarea istoriei se reflectă în mistificări precum monumentul din Cișmigiu închinat ostașilor americani care ar fi contribuit la „eliberarea” României, când în realitate au făcut praf și pulbere sate întregi, părți ale orașului Ploiești sau Gara de Nord din București, la 4 aprilie 1944, prefigurând dezastre precum cel al Dresdei. Paul Goma îi acuză pe guvernânții români că nu cunosc istoria și nici nu le pasă de adevărul ei, că răspund la comandamente ale noilor „ruși” despre care cred că ne-au eliberat de comunism. L-au găsit pe Vladimir Tismăneanu să scrie istoria, cel care a avut nevoie de la CNSAS de certificat ca să-și probeze „curățenia”. De aceea i-a și curtat, rând pe rând, pe Ion Iliescu și pe Traian Băsescu. Cu primul a realizat o carte de convorbiri, al doilea l-a ridicat la rang de istoric oficial.

Ca de fiecare dată, lipsa de inteligență se probează prin *confuzia punctelor de vedere*. (Vezi exemplul celebru dat de Mihai Ralea cu studentele de

la fizică. Una dintre ele, nemaivând argumente, a izbucnit în plâns, spunând: „Așa-mi trebuie dacă stau de vorbă cu o tuberculoasă!”). În polemica dintre Paul Goma și tismăneni, cel dintâi a trebuit să suporte epitetul de „tuberculos” al cărui principală conotație, de această dată, este de „antisemit”. Confuzie de o naivitate lăbărtată, dar care e utilă în arhitectonica politicii corecte. Soția lui Paul Goma este evreică. Măcar asta ar fi putut să-i jeneze pe susținătorii lui Tismăneanu. Nu este nici un păcat că Vladimir Tismăneanu este evreu. Păcatele ideologului Tismăneanu sunt cele *dobândite* și care-l împing să nu iasă cu o câțime din „cercul pentru studiere fixat de el, fixat de fixatori”, simulând, fatalmente, „obiectivitatea istorică”. De aceea, între altele, se străduiește să „spele” măcar parțial figuri ca Ana Pauker și să înne-grească figurile antipatice lui și familiei sale, precum pe Nicolae Ceaușescu sau Radu Florescu. Păcatul cel mare al lui Vladimir Tismăneanu nu-i evreitatea, ci faptul că „*nu este istoric*”, dar se erijează în „istoric”. În consecință, el nu înțelege și nu face nici un efort să-i înțeleagă pe „goii” în mijlocul cărora trăiește („insensibil la viața și moartea goi-lor”). Și asta nu pentru că este evreu, ci fiindcă nu poate ieși din Cartierul Primăverii, antiteza României profunde: „El nu poate, nu vrea să accepte că există și *altceva, altfel* decât propria persoană, propria categorie, propriul clan”. Deformarea aceasta narcisiac-ideologică este atât de adâncă la „corecții politici”, încât atunci când evreii trăiesc și gândesc *normal* sunt imediat etichetați drept „antisemiți”. Vladimir Tismăneanu poartă în spate și povara Săptămânii Roșii din Basarabia, ocultată sever în „studiile” sale „anticomuniste”, o săptămână exterminatoare de băștinași: „Violentați, umiliți, pângăriți în credința lor creștină de evreii bolșevici, mult mai răi decât rușii-curați – unii prieteni, vecini, colegi deveniți de nerecunoscut: turbați de ură față de români, mai ales dacă aceștia erau militari și se retrăgeau, umiliți de ordinul de a nu răspunde agresiunilor, în Săptămâna Roșie; după aceea jefuiți de pâinea pe care ei o făcuseră, alungați din casele pe care ei le zidiseră, arestați, anchetați, unii deportați în Siberia, alții împușcați pe loc”. Un om care nu înțelege tragedia basarabenilor nu poate fi istoric *obiectiv*. Comunismul rusesc i-a deformat pe bolșevizați și pe moștenitorii lor, inclusiv pe evrei, făcându-i să renunțe la *gândire logică și la inimă*, „devenind roboți ai Distrugerii, ai Terorii, ai Ororii”. Cum ar putea Vladimir Tismăneanu să înțeleagă tragedia basarabenilor, a celor ascunși în păduri, în peșteri de frica ocupanților, cum ar putea să înțeleagă istoria cotelor și a colectivizării? se întreabă Paul Goma. El nu poate să accepte că după 1989 s-a continuat războiul civil cu țara, că pretinsul istoric continuă să fie împotriva României profunde. De aceea, conchidea Paul Goma în 2006, numirea lui Vladimir Tismăneanu în fruntea Comisiei prezidențiale „este o eroare care ne va costa alți ani, alte decenii de «tranziție» (citește: încremenire, dare îndărăt, retrogradare)”. Oare nu se mai găsesc istorici onești? „Tot la cârpaci, tot la peticari, la improvizați am recurs?” Stră-strănepoții noștri ne vor judeca „cu fălcile strânse, cu lacrimi de ciudă și de mânie – și de rușine”.

Dar să admitem că Paul Goma e subiectiv și, poate, patetic. Iată însă că intelectuali lucizi din generațiile mai tinere îl confirmă. Pentru economie de spațiu, mă voi referi doar la un singur exemplu. În 2007, Mircea Platon, căci despre el este vorba, publica o carte-avertisment: **Cine ne scrie istoria?** Evident, o asemenea carte nu trebuia să ajungă la ochii instituției prezidențiale. Autorul a revenit în 2009 cu un eseu apărut în Convorbiri literare și inclus, în același an, într-un volum scris împreună cu Gheorghe Fedorovici. Eseul lui Mircea Platon poartă un titlu grăitor: **O fantomă bân-**

tuie România: Vladimir Tismăneanu. Pentru cine n-a auzit de Mircea Platon, semnalez că e un tânăr din stirpea marilor intelectuali români (n. 1974, la Iași), provenit dintr-un mediu de istorici, el însuși istoric, doctorand la Ohio State University at Columbus, dar și poet, eseist, traducător. Mircea Platon demontează pas cu pas mistificările puse pe tapet pentru naivi de către Vladimir Tismăneanu. În primul rând, acesta nu este și nu poate fi un om de „dreapta”, cum pretinde, descriind (în **Fantasmele salvării**, 1998) cum a trecut el de la „social-democrație” la „dreapta”, ca „anticomunist”. În scrieri din 1990-1992, simulantul era ambiguu, admitând, de pildă, într-o conferință despre *Basarabia, România, Europa*, organizată la New York sub auspiciile Fundației „Iuliu Maniu”, că Iuliu Maniu înțelesese primejdia pentru statul național dinspre comunism. Dar tot în 1992 scria în volumul **Uprooding, Leninism, Cultivandind Liberty**: „Dintre toate pericolele care amenință libertatea în Europa Centrală și de Est, cel mai mare e renașterea spiritului colectivist. Acesta nu e un colectivism intelectual, internaționalist, cum e comunismul. E un colectivism primitiv, parohial, care se bazează pe concepte precum «patrie», «națiune» sau chiar comunitate de sânge”. În anul de grație 2009, „dreptaciul de stânga”, după ce a reușit să-l îmbrobodească pe Traian Băsescu în legătură cu „condamnarea comunismului”, acum pune la cale, cu „elita” din jurul președintelui, revizuirea Constituției, proiect în care ideea de stat național apare ca „depășită”, „reacționară”. „interbelică”. Șeful comisiei este tot un tismănean racolat recent: Ioan Stanomir, specialist în drept constituțional, care a scris însă despre comunism cam cu aceeași rețetă, deși se prezintă și ca istoric și teoretician al „neoconservatorismului”, bineînțeles, imediat laudat și luat sub aripă de Vladimir Tismăneanu pentru cartea **Spiritul conservator – De la Barbu Catargiu la Nicolae Iorga** (Editura Curtea veche, București, 2008). Nouă confirmare a semnalului de alarmă tras de Paul Goma. Același „dreptaci de stânga” a deschis, în 1994, dosarul condamnării intelectualilor... de dreapta, pentru „legionarism”, somându-i să-și ceară scuze în fața poporului român și a tismănenilor. „Nici unul – scria justițiarul „de dreapta” – dintre acești intelectuali nu s-a apucat să-și cerceteze conștiința pentru a detecta motivele obsesiei lor din tinerețe”. Ba chiar unul dintre „vinovați” era, pe atunci, și Gabriel Liiceanu, culpabil fiindcă îi reedita pe Cioran, pe Eliade, pe Noica. Azi, același Liiceanu și-a spălat păcatul devenind un tismănean convins. În articolul *Romania Mystical Revolutionaries* (1990), emitea ideea uimitoare că bolșevismul este opera drepte, pentru ca în 2003 să se simtă solidar cu Ion Iliescu (în cartea de dialoguri cu acesta) prin „marxism revizionist” de sorginte troțkistă. Tismăneanu condamnă „rigiditatea” morală a lui Corneliu Coposu fli a anti-comunismului acestuia, apreciind că dovedește „schematism, primitivism”. Tot acolo, evoca nostalgic ședințele de la „Ștefan Gheorghiu” unde participa alături de Silviu Brucan. Între fascism și comunism, Vladimir Tismăneanu și-a exprimat opțiunea pentru cel din urmă: „Cel puțin un aspect e clar din dezbaterile internaționale despre comunism versus fascism: dacă se poate vorbi despre comunism cu față umană, e aproape imposibil de vorbit despre fascism sau nazism cu față umană. Comunismul a lăsat cel puțin loc pentru iluzia umanismului – și în tradiția comunismului, poate în marxism, în antropologia și filosofia marxistă, a existat probabil o tradiție umanistă complet respinsă de fascism”. Ca și Troțki, el e convins că marxismul a fost la origini o „aspirație democratică”.

Și așa a ajuns „dreptaciul de stânga” în fruntea Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste, ca model de „anticomunist”: „Oricine i

s-a opus a fost fie comunist, fie fascist, fie, având în vedere că, în viziunea dlui Tismăneanu sunt ai domnia, și comunist și fascist, pentru că *nu este deloc umanist*, pentru că nu mai întreții «iluzia umanistă». Conform logicii timănenene, Paul Goma nu poate fi decât „fascist” și „comunist”, pe rând și în parte.

Trăgând concluziile de rigoare, Mircea Platon constată că Vladimir Tismăneanu este un arivist tipic, „educat” în România și în S.U.A., a cărui evoluție de la „stânga” la „dreapta” e strident „esoterică” și „proteică”, oglindind, adăugam, stadiile andropoviste ale evoluției comunismului. Omul manipulează istoria românilor, refuzându-și identitatea de român și propulsându-se pe „orbita comunismului românesc și internațional”. Se află la ani lumină de „dreapta”, de *conservatorism* care nu este o ideologie: „A fi om de dreapta înseamnă a apăra un dat, o identitate”. Or, tocmai o identitate își refuză Vladimir Tismăneanu și, culmea, o pretinde și poporului român!

În 60 de ani, consideră Mircea Platon, au fost două generații de tismăneni, cu precizarea că nu evreii sunt „tismăneni” sau „rollerieni”, ci oportuniștii și ariviștii, cea a lui Vladimir poposind cu misiunea de a pregăti „o nouă generație de oportuniști (ortodocși, catolici etc.) care să apere sistemul corupt din România”. El și comilitonii nu pot avea ca arme decât lingușirea, injuriile, listele negre, amenințarea, pretinzându-se o „elită” care pretinde *binele*, dar face *răul*. Asemenea duplicitate antihristică a omului postmodern a fost analizată de eminentul gânditor evreu american Jacob Needleman, pornind de la motoul biblic: „Căci nu fac binele pe care-l voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc”. Ca „anticomunist”, „La urma urmelor, dl. Tismăneanu continuă să facă ce a făcut tatăl domniei-sale, adică să lupte cu mapa împotriva poporului român”. Și: „D-nul Tismăneanu folosește discursul și apucăturile celor care au distrus România. Așa a fost educat. (...) De zeci de ani suntem siliți, dacă nu acceptăm corupția sau ideologia comunistă, să o luăm de la capăt, să murim, să plecăm, să tăcem, în vreme ce urmașii celor care au distrus și distrug România, care seacă albiile de ape, dau lecții de moralitate și ne învață cum să ne dezbărăm de strămoși, de națiune, de credință, de patrie, de cultura românească și de alte racile ale trecutului”.

Aceleași judecăți de valoare asupra imposturii neorollerismului la două generații diferite. Când Mircea Platon se naștea, Paul Goma își începea războiul cu hidra comunistă, aceeași care astăzi îi acuză pe amândoi de „antisemitism” și de toate relele de pe pământ, pentru ca Paul Goma să nu intre în țară, iar Mircea Platon să fie pus la stâlpul infamiei și amenințat cu scoaterea de la universitate, ca în anii negri ai expulzărilor proletcultiste.

De ajuns! Paul Goma nu e singur în fața barbariei „șlefuite”!

Versuri fragmentare din mss. 2259.

M. Eminescu, Opere, I, p. 94.

Idem, Opere, IX, p. 311.

Ceea ce a și determinat măsluita trecere de la stânga la dreapta a Partidului Democrat, devenit și „liberal”, ieșind din gruparea socialistă în beneficiul „popularilor” europeni!

În revista 22, nr. 910 din 14-20 august 2007.

Citate din prima scrisoare trimisă președintelui Traian Băsescu, la 6 mai 2006.

Interesant, în schimb, că o cerere a lui Paul Goma, către ministrul justiției, prin care solicita o copie după actul de retragere a cetățeniei în 1977, s-a „pierdut”!

Există o ciudată diferență între condamnarea nazismului și a comunismului: în

vreme ce primul a fost judecat de cei care avuseseră de suferit de pe urma lui, comunismul este judecat de promotorii lui și de urmașii acestora.

În „încremenirea”, în „darea îndărăt” de la sfârșitul mandatului președintelui Traian Băsescu specialiștii deja constată că suntem cu 40 de ani în urma confrăților din Uniunea Europeană! Iar haosul, dezordinea morală și politică au devenit regulă.

Mircea Platon, *Cine ne scrie istoria?*, Editura Timpul, Iași, 2007.

Mircea Platon, Gheorghe Fedorovici, *Măsura vremii: îndemn la normalitate*, Editura Predania, București, 2009.

Vladimir Tismăneanu, *Marele șoc din finalul unui secol*, Editura Enciclopedică, București, 2004, dialog între politologul Vladimir Tismăneanu și președintele Ion Iliescu.

Romani, 7, 19. *Vezi Jacob Needleman, De ce nu putem să fim buni?*, Editura Curtea veche, București, 2008, trad. din engleză de Carmen Ion.

*

Mihai Ghimpu, presedintele interimar al R.Moldova: Rusia trebuie sa-si retraga armata si sa ne respecte drepturile

"Noi cunoastem foarte bine ce ni s-a intamplat in 1940, cand URSS, ocupand acest teritoriu, nu putea sa spuna ca a eliberat romanii de sub romani. Ca sa-si argumenteze ocupatia, sovieticii au inventat natiunea moldoveneasca..."

21 septembrie, 19:19

Seful parlamentului de la Chisinau si presedintele interimar al R.Moldova, Mihai Ghimpu, a facut apel luni la Federatia Rusa sa-si retraga trupele si armamentul din regiunea separatista transnistreana, transmite Agerpres. "Odata ce a recunoscut independenta Republicii Moldova, Moscova nu trebuie sa ne impuna reguli, ea trebuie sa-si retraga armata si sa ne respecte drepturile", a declarat liberalul Mihai Ghimpu intr-un interviu aparut luni in cotidianul Timpul.

"Mentinerea Transnistriei pentru a putea influenta asupra viitorului nostru este o greseala a Federatiei Ruse. Dar noi vom realiza viitorul pe care ni-l dorim. Viitorul nostru este legat de integrarea Moldovei in familia tarilor europene", a afirmat Mihai Ghimpu.

"Nu vreau decat ca Rusia sa ne respecte drepturile, asa cum i le respectam noi", a insistat presedintele interimar al Republicii Moldova.

"Vreau sa mai abordez o data subiectul cu 'unionismul'. Adica, daca sunt unionist', sunt dusman? Dar Voronin e comunist, dictator, uzurpator de putere, lucruri confirmate si de situatia de la televiziune. El se proclama patriotul acestui stat, desi e foarte rusinos si periculos sa te afli in fruntea statului si sa promovezi minciuna sovietica, manipuland oamenii de rand. Eu n-am venit in politica pentru functii. Eu am intrat in Miscarea de eliberare nationala, ca sa lupt pentru adevar si dreptate. Noi cunoastem foarte bine ce ni s-a intamplat in 1940, cand URSS, ocupand acest teritoriu, nu putea sa spuna ca a eliberat romanii de sub romani. Ca sa-si argumenteze ocupatia, sovieticii au inventat natiunea moldoveneasca...", a mai spus Ghimpu.

"Faptul ca eu pledez pentru adevar si dreptate, pentru identitatea mea, nu inseamna ca sunt impotriva cuiva. Nu sunt contra limbii ruse, nici a Federatiei Ruse! Relatiile bune cu Romania nu inseamna relatii proaste cu Rusia. Eu sunt omul unirii in jurul adevarului. Cuvantul 'unire' vorbeste de la sine, este unul cu conotatii pozitive. Sa unim cu totii lucrurile bune si frumoase, adevarul si dreptatea, si atunci vom avea doar de castigat. Dar ce am castigat, avand la conducere oameni care stiau ca limba e romana si ca noi suntem romani, dar au recunoscut acest adevar doar dupa ce au plecat de la

guvernare? Eu nu am venit sa manipulez cetatenii, ci sa le spun adevarul", a adaugat presedintele interimar al R.Moldova, in interviul acordat cotidianului Timpul, de la Chisinau.

Forum

acvila 2009-09-21 20:26:14 Un om drept si curajos, dar oare de ce trebuie ca un om drept sa fie curajos in fata Tarii si Poporului sau sa spuna adevarul pe care acum si copii de scoala il stiu.Pana acum nu am auzit la romanii nostrii din Basarabia asemenea adevaruri spuse pe fata, dar e drept ca nu cunosc in amanunt cele petrecute si ce se petrec la fratii nostrii basarabeni. Se stie cauza, de ce deocamdata nu se poate petrece normalul, dar vointa este, posibilitatile vor veni, numai rabdare sa avem. Timpul si noi, le poate rezolva pe toate. Esentialul e sa dorim cu totii unire, asa cum ne-au invatat stramosii.Un om drept si curajos,dar oare de ce trebuie ca un om drept sa fie curajos in fata Tarii si Poporului sau sa spuna adevarul pe care acum si copii de scoala il stiu.Pana acum nu am auzit la romanii nostrii din Basarabia asemenea adevaruri spuse pe fata, dar e drept ca nu cunosc in amanunt cele petrecute si ce se petrec la fratii nostrii basarabeni. Se stie cauza, de ce deocamdata nu se poate petrece normalul, dar vointa este, posibilitatile vor veni, numai rabdare sa avem. Timpul si noi, le poate rezolva pe toate. Esentialul e sa dorim cu totii unire, asa cum ne-au invatat stramosii.

Rhodos 2009-09-21 22:06:10 Bravo domnule!Asha da ! Domane ajuta!

hopshio 2009-09-21 23:47:41 Acestea sunt primele vesti intradevar bune venite de peste Prut de la caderea urss. Sper sa continue sa vina.

BEOBACHTER 2009-09-22 01:02:01 BRAVOS ! SA TE VEDEM IN THE FUTURE, CA RUSHII OR SA TE ... VIITOREZE STRASHNIC !
Doamne Ajuta, in fine, odata Tzara Asta, ROMANIA, ca 20 de Secole, ai cam Uita-to, Doamne ! Ce ai avut cu Noi, Romanii, de ne-ai dat in prada tuturor ?Ai ? Shi nici ACUM, nu te mai astamperi, tzii tot cu Altzii ...

Marti 22 septembrie 2009

Din Ziua:

R.Moldova: Seful SIS si Procurorul General vor fi schimbati in cel mai scurt timp 22 septembrie 2009, 10:58

Procurorul General al R.Moldova, Valeriu Gurbulea, si directorul SIS, Artur Resetnikov.Nu ministrii si premierul trebuia sa demisioneze odata cu preluarea guvernarii de catre coalitia liberal-democrata, ci seful Serviciului Informatii si Securitate, Artur Resetnikov, si Procurorul General, Valeriu Gurbulea. Oricum, acestia vor fi schimbati in cel mai scurt timp posibil.

Declaratia a fost facuta de catre premierul desemnat, liderul PLDM, Vlad Filat, in contextul unor discutii privind anchetarea evenimentelor din aprilie, scrie StireaZilei.md.

"Cred ca saptamana viitoare vom incepe discutiile privind cearea unei comisii parlamentare de ancheta, cu participarea nemijlocita a expertilor independenti internationali, care va investiga evenimentele din 6 si 7 aprilie, si a celor ce au urmat. Sunt convins ca adevarul va iesi la suprafata si-l vom afla, chiar daca unii incearca sa ascunda si sa distruga probele", a spus Vlad Filat."Cert este ca toti cei care au comis abuzuri, toti cei care au ordonat acele actiuni, toti cei vinovati vor fi sanctionati, conform legislatiei", a precizat premierul desemnat.

*

Brzezinski ameninta Israelul

Zbigniew Brzezinski, fostul consilier pentru problemele de securitate nationala al presedintelui Statelor Unite Jimmy Carter, este de parere ca tre buiesc interceptate, cu orice pret, avioanele israeliene care vor incerca sa atace Iranul. Brzezinski propune presedintelui actual al Statelor Unite, Barack Obama, ca avioanele israeliene care vor trece deasupra Irakului pentru a ataca bazele atomice iraniene sa fie reperate si lovite. "Nu suntem niste copii impotenti, a spus Brzezinski. Avioanele israeliene vor trebui sa zboare deasupra Irakului ca sa ajunga in Iran. Oare noi vom sta sa le privim si nu vom face nimic?", se intreaba Brzezinski in interviul acordat paginii electronice "The Best". Si tot el a raspuns: "Statele Unite trebuie sa fie foarte serioase in impiedicarea Israelului de a ataca Iranul. A impiedica nu inseamna numai vorbe. Daca avioanele israeliene zboara deasupra ta, atunci trebuie sa ajungi la ele si sa te angajezi impotriva lor. In acest caz, avioanele israeliene vor avea alternativa sa se intoarca sau nu". Brzezinski a luat in deradere si politica ineficienta a lui Obama de a activa procesul de pace in Orientul Mijlociu.

Tesu SOLOMOVICI, tesu.solomov

Bine-bine, dar ce zic forumestrii evrei și rânđașii lor din România? Ce să zică, dau din zicătoare:

moroianu 2009-09-21 22:05:50 Nea Tesu, subtil ca de-obicei...

... prefera sa citeasca o "amenintare" in sfatul lui Brzezinski, adresat administratiei americane, de a se opune prin toate mijloacele, inclusiv prin atacarea avioanelor care ar viola spatiul aerian al Irakului, unui eventual atac israelian impotriva Iranului.

Intrebare retorica: oare guvernul "independent" al Irakului n-ar trebui si el consultat in probleme propriului spatiu aerian?

contraevreu-rus (...) Cine da 2 bani gauriti pe ce spune Tesu si senilul Brzezinski, care impreuna cu Carter au facilitat toate problemele actuale in America ,acest Carter un antisemit notoriu care traieste din bani arabilor si un Polonez cretin antisemit din tata in fiu [la-u] tradat pe sahal din Iran si au facilitat intoarcerea criminalului Homeiny ,au lasat ostateci americani in ambasada din Teheran si azi deschid botul cei doi kkanari care ar trebui inchisi la un spital de nebuni.

Tudor190 Cui bono? Acest articol-declaratie vine sa confirme banuiala ca nu-i altceva decit propaganda in favoarea Israelului sau inducerea fricii altora ce-ar putea misca in front. Ca sa nu ma mai repet ma autocitez mai jos in legatura cu rezolutia ONU:

"Aceasta rezolutie nu este in favoarea "arabilor" (nu sint arabi decit putini dintre musulmani) pentru ca oricum nu obliga la nimic. Au fost alte rezolutii care n-au fost respectate asa ca. Acesta propaganda (PR pentru simandicosii cu perje) serveste Israelului in primul rind pentru a le reamintii "arabilor" ca au distructiva, infricosatoarea bomba atomica care este mareata dar lipseste cu desavirsire, adica NU EXISTA. Iar am fost dusi de nas. Bomba atomica nu exista Virusi nu exista (se presupune dar nu sint demonstrati ca exista) si deci vaccinarea este...ce? Petrolul are origine abiotica (nu vine din putrefactia plantelor) si este practic nepuizabil. Nimeni n-a fost in cosmos-spatiu (satelittii zboara in atmosfera unde este si gravitatie) ce sa mai zic de luna. Prostii de noi votam un guvern de fatada pe cind cel ce conduce real nu-i la vedere. Un om are nevoie in medie de 12 ani sa-si revina dupa ce a fost spalut pe creier de sistemul de invatamint; cit din "cunostintele" acumulate in scoala le folositi in munca de zi cu zi? de ce nu se invata nimic despre dedesupturile sistemului financiar cind zilnic avem de-a face cu bancile? "

Evreu-rus 2009-09-21 (...) Guvernul-marioneta "independent" al Irakului este dependent de interesele americane de jefuire a bogatiei nationale a tarii

roy 2009-09-21 Re: A iesit mos Brzbrz de la naftalina si hop! Tesulica a sarit pe ocazie sa mai publice o soparlita (...)

*Evreu-rus*2009-09-22 02:04:17 (...) Pana una alta, Carter cel atat de blamat din

motive puerile, este arhitectul pacii de la Camp David între Egipt și Israel (26 martie 1979), primul tratat de pace dintre Israel și un stat arab. Acest tratat de pace înseamnă pentru israelieni și egipteni o perioadă de 30 de ani pace și securitate. Ar trebui să apreciați inițiativele laudabile ale acestui om care nu dorește decât ca Israelul să coexiste în pace cu vecinii săi. Dar recunoștința este o piatră prețioasă și foarte rară.

akimotte (...)

Ai dreptate ba jegule.... tot mapamundu' e antisemit ! Ete'ai dreaku' !...
 Si mi se pare ciudat... ca polonezu' asta...cum ii zici tu, tare va mai apara acum niste ani
 Toti E niste bulangii si antisemitiai dreptate ba scalambaiala de evreu ! (...)
 Irespirabil devine aerul cind scrie fascistu' asta de Roy si prietenul sau contrajidanu...!
 Pina si ai vostrii sint antisemiti...nu ?.....hahahahahahaha.... Da ba....scoverga, lumea e cu
 gineala mare pa voi...atentie marita, ca Ahmad O are pa "tanty "in fine, ma rog, inca
 citeva retusuri....si clubul s-a marit cu inca un membru Daca nu stai cuminte, macar
 mai sapa la putzu' ala

haril Oameni buni, va inteleg ingrijorarea pentru succesul unui atac impotriva INSTALATIILOR NUCLEARE ale Iranului,daca acesta va folosi spatiul aerian al Irakului,stat care va primi astfel o suma mare de bani,de la stiti voi cine,pentru obtinerea dreptului de survol al spatiului aerian irakian.Aceasta optiune este un adevarat scandal,deoarece era cu mult mai normal ca Israelul sa apeleze la spatiul aerian romanesc si la avioanele MIG-21 modernizate de Israel,pentru asigurarea transportului in siguranta al bombelelor nucleare, despre a caror existenta reala nu stie nimeni,ale Israelului catre tinta atat de mult dorita de prietenii poporului iranian,popor a caror locatie se afla pe undeva printre centralele nucleare producatoare de "combustibil nuclear" al rachetelor pasnice si sfintite iraniene.Toate necazurile ar primi o rezolvare,daca si numai daca batranii zaharisiti ai acestei lumi si-ar vedea linistiti de partida de table.

Roxana Oameni buni (...) haril a scris: De multe ori ma întreb dacă sintetizați zdaveni la cap. Pai o bomba atomică în Iran ar afecta și țara dumitale.

contraevreu-rus (...) Nu *tampila Brezbrz este un polonez catolic si tampit la fel ca tine. (...)* Carter la fel ca tine este un propagandist pentru mohamedani si un senil antisemit, el nu a facut nimic Sadat si Begin au fost de acord sa semneze un tratat de pace, asta inca nu-i permite lui Carter sa linga koorul arabilor pentru bani. Tu insa lingi koorul arabilor ,rusilor si persanilor findca iesti un linge koor debil, antisemit si nazist,nu ma mira admiratia ta pentru un ratat iesti la fel ca el. (...)

*

Premierul desemnat al Republicii Moldova, Vlad Filat: In privinta relatiilor cu Romania, avem un plan ambitios si consistent

22 septembrie, 11:43

Avem un plan foarte ambitios si consistent in ce priveste relatiile cu Romania si care trebuie indeplinit intr-o perioada scurta de timp, a declarat luni seara, in cadrul unei emisiuni televizate, premierul desemnat al Republicii Moldova, Vlad Filat, transmite corespondentul Agerpres. In acest sens, el a mentionat deschiderea consulatelor romanesti la Cahul si Balti, in Republica Moldova, si deschiderea unui consulat moldovenesc la Iasi. Filat a spus ca modul in care fosta guvernare a cerut deschiderea a doua consulatate in Romania, a avut drept scop doar de a primi refuzul autoritatilor romane, pentru a bloca astfel deschiderea sectiilor consulare in Republica Moldova.

Premierul desemnat a dat asigurari ca in cel mai scurt timp va fi semnata si Conventia privind micul trafic la frontiera. De asemenea, trebuie rezolvata problema celor 500 de euro pe care solicitantii de vize trebuie sa demonstreze ca ii detin pentru obtinerea vizelor romanesti, a declarat Filat.

El a mai anuntat ca, la una din primele sale sedinte, guvernul va abroga si "rusinoasa hotarare" prin care au fost impuse vize cetatenilor romani, dupa ce la finele saptamanii trecute, presedintele interimar Mihai Ghimpu a semnat un decret privind

suspendarea actiunii acesteia.

Filat a anuntat ca urmeaza sa se discute cu Bucurestiul si in privinta semnarii Tratatului de baza, aratandu-se increzator ca toate procedurile vor fi trecute destul de rapid "pentru a exclude orice argumente si discutii sterile ca nu ar fi definitivare relatiile cu Romania. Ma bucur de clarviziunea si atitudinea pragmatica a colegilor de la Bucuresti", a mai mentionat el in acest context.

Relatia cu Rusia va fi "pragmatica, administrata cu demnitate"

In privinta relatiilor cu Rusia, Filat a declarat ca acestea trebuie sa fie pragmatice, in interesul Republicii Moldova. "Va fi o relatie pragmatica, administrata cu demnitate. In forma aplecata cum mergea Voronin la Moscova nu am de gand sa plec", a declarat Filat. El nu a exclus faptul ca presedintele rus Dmitri Medvedev va veni in curand la Chisinau, pentru a participa la summitul sefilor de state CSI, care se va desfasura in octombrie.

Filat a spus ca prima sa vizita oficiala o va intreprinde cel mai probabil la Bruxelles, aratandu-se sigur ca va veni cu "rezultate consistente". Dupa aceea ar putea merge la Paris, Berlin, Bucuresti, Kiev. El a spus ca in cazul unui guvern stabil pana la finele anului 2012 cetatenii Republicii Moldova ar putea obtine dreptul de a calatori fara vize in UE.

*

**Premierul desemnat al R.Moldova, Vlad Filat:
Cel mai mare criminal a fost Voronin, criminalii vor sta la
puscarie - va fi un proces echitabil -22 septembrie, 17:10**

"Cel mai mare criminal a fost Voronin. Criminalii vor sta la puscarie. Si lucrul acesta il spun foarte asumat. Atata timp cat voi fi prim-ministru, o spun foarte raspicat: criminalii vor sta la puscarie. Va fi un proces echitabil", a declarat premierul desemnat al R.Moldova, Vlad Filat, potrivit Deutsche Welle . Astfel, pe un ton foarte dur, Filat a dat asigurari ca toti cei care au incalcat legea in ultimii opt ani, inclusiv Vladimir Voronin, vor face puscarie.

Noua putere liberal-democrata a Republicii Moldova se grabeste sa preia controlul asupra Guvernului, deoarece vechea guvernare comunista scoate proprietatea statului din tara. Nu in zadar, liderul comunist Vladimir Voronin a numit prima sedinta a noului Parlament in ultima zi prevazuta de norma legala. Nu in zadar, comunistii au contestat la Curtea Constitutionala hotararea de alegere a liberalului Mihai Ghimpu in functia de sef al Legislativului. Nu in zadar, au refuzat liderii comunisti sa transfere civilizatat si rapid puterea, in plenul Parlamentului, asa cum prevede legea. Nu din considerente juridice au contestat comunistii la Curtea Constitutionala preluarea interimatului functiei de sef al statului de catre Mihai Ghimpu - singurul in drept sa desemneze candidatura noului prim-ministru. Toate aceste actiuni ale comunistilor au avut la baza un singur scop: sa indeparteze cat mai mult ziua intrarii in functiune a noului guvern, pentru a scoate din Moldova cat mai multe bunuri si cat mai multi bani, noteaza Deutsche Welle.

"Va dau exemple foarte simple: ceea ce se intampla cu rezervele materiale, ceea ce se intampla la SA Moldtelecom, ceea ce se intampla la Caile Ferate. Calea Ferata este o intreprindere de stat, dar care apartine lui Oleg (Oleg Voronin, fiul expresedintelui comunist - n.red.). Noi am anticipat anumite lucruri... Au fost locomotive pregatite sa fie trecute in Transnistria. Mie chiar imi pare rau pentru foarte multi functionari... Imediat dupa alegeri, am transmis un mesaj in care am chemat toti functionarii publici sa-si faca meseria asa cum prevede legea, sa nu asculte indicatiile ilegale, pentru ca pana la urma ei vor raspunde". Z.O.

Miercuri 23 septembrie 2009

Ieri si azi am scris o pagina de prezentare a volumului lui Radu Negrescu-Sutu. Sper sa fie acceptata de autor.

Parlamentul polonez cere rusilor sa condamne crimele staliniste

Miercuri, 23 Septembrie 2009

Parlamentul polonez le-a cerut miercuri tuturor "cetatenilor de buna credinta" din Rusia sa condamne crimele staliniste, printre care si masacrul de la Katin, intr-o rezolutie adoptata la 70 de ani de la invadarea de catre Armata Rosie a teritoriilor din estul Poloniei, relateaza agentia France Presse, citata de NewsIn.

Dieta, camera inferioara a Parlamentului de la Varsovia, "condamna orice tentativa de falsificare a istoriei si cere tuturor cetatenilor de buna credinta din Federatia Rusa sa dea dovada de solidaritate pentru a dezvalui si condamna crimele din epoca stalinista", spune textul, adoptat in unanimitate de deputatii polonezi.

Justitia rusa continua sa respinga redeschiderea anchetei privind masacrarea, la Katin, in 1940, a mii de ofiteri polonezi de catre politia secreta sovietica, la ordinul lui Stalin.

In acelasi timp, camera inferioara a Parlamentului polonez a reamintit in rezolutia adoptata ca regimul stalinist a lipsit de suveranitate Lituania, Letonia si Estonia.

"Arhipelagul Gulag a facut milioane de victime, printre care numerosi cetateni ai URSS (...) Organizarea si durata sistemului, inclusiv masacrul de la Katin, au caracteristicile unui genocid", mentioneaza rezolutia. "Reconcilierea ruso-poloneza necesita respectarea adevarului istoric", au subliniat deputatii polonezi.

Aproximativ 22.000 de ofiteri polonezi, ucisi in padurea de la Katin, din Rusia, precum si la Harkiv, in Ucraina, si Mednoie, in Rusia, au fost luati prizonieri de armata sovietica dupa invazia din 17 septembrie 1939 a regiunilor din estul Poloniei, in baza Pactului germano-sovietic Ribbentrop-Molotov.

Timp de mai multe decenii, URSS a acuzat armata germana ca a comis aceste asasinat. In aprilie 1990, liderul sovietic Mihail Gorbaciov a recunoscut responsabilitatea Rusiei.

Vineri 25 septembrie 2009

Trezit cu draci: mă chinuie de vreo săptămână regretul ca nu am pus în jurnal mesajul de acum vreo săptămână primit de la un student de la Cluj (de-al lui Shafir!), prieten epistolar, iar într-un moment de oboseală l-am șters. L-am șters și-mi pare rău:

De ce sa fiu eu "drăguț" cu ticăloșii care mă pândesc, mă vorbesc de rău și îmi fac rău? Mai ales *cu un individ ca Shafir, cel care nu citise ce condamna (Săptămâna roșie...!), recunoscuse că nu citise, dar ulterior (ce cuvânt detestabil!) nu recunoscuse că se înșelase, condamându-mă fără a citi?*

Pe scurt: studentul P. îl anunțase pe profesorul său, Shafir, că are de gând să scrie despre Goma; iar profesorul Shafir îl descurajase de a face așa ceva, explicându-i... - am uitat ce "argumente" folosise Shafir, pentru a-l descuraja pe un student al său de a scrie despre mine... Iată, nu am înțeles din scrisoarea sa dacă el, studentul "se conformase"- altă detestabilă exprimare - sfatului înțeleptului profesor Shafir de a nu scrie despre Goma. Care să fi fost motivația?

Ei, care ! Singurul "argument" în gura sfătuitoarelor, rostit limpede (dar fără sens) : *antisemit*. Chiar atunci când nu este pronunțat direct, este... subînțeles, ca la Oișteanu... Nici evreei, nici

goi-ii nu se ostenesc să-l amănunțească, termenul își ajunge sieși. Iar atunci când cedează și catadicesc a căuta un motiv, spun prostii, idiotenii, minciuni - ca Manolescu: "fiindcă Goma atacase Israelul" (nici mai mult nici mai puțin), "fiindcă Goma folosește "evreii", în loc de "unii evrei" - sau evrei - ca imaginis-tul Gârbea, indignatul plângărețos Șimonca.

În ultima vreme, de când o editură îmi publică o serie am simțit - de aici, de la Paris - efectul "influențării". Am folosit un termen din dosarul meu care desemna acțiunea "cetățenească" de a discuta cu X, cu Y, cu Z, de a-l convinge că nu este "sănătos" să frecventeze un dușman ca Goma, nici de a participa la "acțiuni așa-zis culturale, desfășurate la Casa Scriitorilor, sub pretextul consumării unei fripturi" (autentic), cu atât mai puțin la "așazisele cenacluri organizate la domiciliul lui Țepeneag Dumitru și al lui Tănase Virgil, unde se pun la cale acte ilicite (așa!) precum scrierea de poezii și povestiri neconforme cu epoca în care trăim (așa, așa!)" Succesul Securității a fost cvasi-fulgerător : în ultimele luni ale anului 1976, Cenaclul Tănase se... subțiasse, ajungând la întâlniri ale lui Goma cu Tănase, fiindcă ceilalți scriitori români nu mai călcau pe acolo: dispăruseră - fiind ocupați cu alte cele - mai întâi Sorin Titel, apoi Turcea, apoi Robescu, apoi Mazilescu, apoi Cezar Ivănescu... Ziceam că putoarea gurii celor care continuă acțiunea Securității, în influențarea negativă (privitoare la Goma) se simte de la mii de kilometri, nu doar prin vorbe-vorbe, dar și prin încetarea unor redactori de reviste de a-l mai publica pe... lepros ; prin nemaipublicarea unor cărți de multă vreme predate și contractate. Însă așa cum "înainte" - pe timpul lui Gafița, dar și al lui Liiceanu "problema hârtiei" acoperirea lașitățile naționale, de când cu... criza (economică) aceasta a devenit "problema-problemelor" : «Cum să te editez pe D-ta, care ai mai publicat anul acesta o carte și tot degeaba: nu se vinde, oamenii nu au bani...?»

A mai existat (atunci, "înainte de revoluție") o manieră - indirectă, dar nu mai puțin eficace, prin ticăloșia piezișării - folosită de Monici (îl includ și pe Virgil Ierunca, fără a uita să adaug: «Dumnezeu să-i ierte»): "Recomandarea" de a nu-l căuta pe Goma :

«E într-o pasă proastă, înjură pe toată lumea»;

«Și-a rupt un picior - nu e momentul să-l deranjezi...»

«Mai așteaptă o vreme, acum este agresiv, atacă pe toată lumea...» etc etc.

Iar doritorii - ce să facă?

«Dar așa ne-a sfătuit Doamna Monica, ne-a spus, ne-a repetat că *nu e momentul...*»

Nu, nu fusese momentul. Era și doctrina lui S. Damian a lui Gafița, a tuturor amănătorilor, făcuți sau născuți, ca junele - prin 1991 D.C. Mihăilescu, cel care găsea și recomanda și altora, neinformaților, naivilor:

«Nu e momentul...» - să se discute cartea lui M. Nițescu...

*

În *Aldine* de azi (România liberă), bunul meu prieten - de să-l pui pe-o rană neavută - Dan Stanca își scrie Istoria sa - după cum a făcut-o Roller, Wiesel, Tismăneanu: astfel și-o începe:

“Acelasi viciu nostalgic ne indreapta din nou spre trecut. Să luam anii unul cate unul... 1977... *Cutremurul din martie* [], apoi *greva minerilor din Valea Jiului si infiriparea SLOMR-ului*”. (subl. mea)

Să ne oprim cu privirea asupra hărții... cronologice a anului 1977 alcătuită de *scriitorul* Dan Stanca:

- “Cutremurul din martie” - acesta are dreptul la “înscriere”, o sumă de scriitori vor fi murit ei (ier-te-li-se păcatele), dar nu pe baricade, ci sub dărâmături;

- “, [], - am marcat astfel absența vinovată introdusă de Dan Stanca: cronologic, între “Cutremurul din martie” și “greva minerilor” a mai existat *ceva*: Mișcarea pentru Drepturile Omului, mai numită și Mișcarea Goma, însă scriitorul Dan Stanca sare- peste-contradicție - fiindcă doar doi scriitori români au aderat - drept în...

-“greva minerilor din Valea Jiului” - corect, aceasta a fost, într-adevăr, în 1977, în august, dar...“*infiriparea SLOMR-ului*”?

- iertare, “infiriparea” a avut loc abia în 1979 - cu care prilej, eu, aflat la Paris, în saloanele editurii Seuil, flancat de Eugène Ionesco și Fernando Arrabal, “nașii” mei la lansarea cărții de mărturie despre 1977, **Le tremblement des hommes**, lansare la care am renunțat, pentru a anunța *constituirea SLOMR*.

De acord, scriitorul român “nu are ținare de minte”, ca G. Adameșteanu, care te ia pe tine la rost că bagi de seamă “amnezia-i” : «De unde vrei tu să țin eu minte fleacuri ca ăsta?», însă la Dan Stanca absențele sunt compensate cu prezențe abuzive (Calciu) sau rău înregistrate - ca “infiriparea”...

Știu de ce m-a... omis Dan Stanca. Fiindcă eu, acum câteva luni am reamintit prestația sa penibilă la o masă rotundă organizată de Mariana Sipoș, în care a pretins senin că și el are “manuscrise de sertar” - în sertar - D. Stanca gândea atunci ca Z. Ornea.

Draga de Elvira Iliescu: mi-a trimis prin fratele său, ca și data trecută, alte exemplare din **Paul Goma 70**. Acesta fiind un

volum mai “consistent” decât celălalt aniversar, are 208 pagini.

Cine știe câte sacrificii a făcut, adunînd ban cu ban ca să plătească tipografia, fiindcă nu cred că s-a găsit o persoană sau o instituție sau o fundație să o ajute. Este și ea incondeiată de încondeietori - citește: *turnători*: «Asta-i aia care a scris despre Goma!», cum a demasc-o Al. Dobrescu, (denunțatorul meu personal, pe când, în 1977, eram arestat). Ce javră! “Pe bază de turnătorie” îl va fi pus Manolescu în comisia Uniunii care judecă... - nu știu ce judecă, Elvira Iliescu avea nevoie de o adevărîță... Între ei, turnătorii, “pe bază de...” pe-bază-de-nimic, nici unul nu și-a motivat acuzația: “trădare de țară”, m-a acuzat căcâcea de Dobrescu, “antisemitism - critică statul Israel”, justifică ditamai Manolescu, dar nu explică, Doamne-fereste, pentru ce critică Goma statul Israel (îmi oferă prilejul să re-re-spun: pentru că este un stat rasist, apartheidist, terorist, prefăcîndu-i în sclavi pe adevărații semiți : băștinașii Palestinei, iar cine nu acceptă - să plece! - în Liban, în Siria, în Jordania, în Egipt, în lagărele “lor” de refugiați, încă din 1948). La aceștia s-a adăugat minunea lumii, imaginaționistul Horia Gârbea, băiat-de-familie, care își rezema acuzația de “antisemit” la adresa mea pentru sfântul motiv că, în jurnalul condamnat (de 600 pagini), el număruse de 120 ori cuvîntul “evreii” articulat, și nu “evrei” - ca să nu generalizăm... Nu, noi nu cumva să generalizăm *faptele* evreilor din Basarabia după cedarea acestei părți din trupul României, însă voie să... generalizeze avea un impostor, un falsificator de adevăr și de istorie precum Mortul Vesel, Wiessel, când urla, în Cimitirul din Săpânța : «Românii au ucis, au ucis!» însă a refuzat să meargă la Sighet, unde Românii fuseseră uciși de către tovarășii de saibă ai săi.

Dacă-i iei de guler pe acești derbedei ne-intelectuali, încercînd să repeți ceea ce scriseseși negru pe alb, cu documente, viteii ridică din umeri (în stilul daco-român):

«De unde vrei tu să știi aceste *amănunte*?»

“Amănunte” fiind crimele evreilor și ale ungarilor împotriva românilor, începînd din 26 iunie 1940?

Din punctul de vedere al cui - “amănunte”? Din punctul de vedere al unui evreu ungar - ca Wiesel.

Sâmbătă 26 septembrie 2009

Perle pe stomacul gol - din *Ziua* :

1) Declarație lui C. Diaconescu la New York, în fața organizațiilor evreiești americane:

"Romania a făcut un progres real în ceea ce privește Holocaustul, (subl. mea) iar tot ce am reușit nu ar fi fost posibil fără sprijinul dvs. Comparativ cu punctul de plecare, societatea românească a reușit să ajungă la o deschidere și la un nivel de educație care sunt un adevărat exemplu pentru alte țări din regiune."

Despre ce vorbește un ministru, cu studii juridice - e drept (!), făcute sub oblăduirea Securității (vezi Wikipedia)? Despre "progresul real în ceea ce privește Holocaustul?" Dar ce fel de "progres" se poate face "în ce privește Holocaustul", Doamne iartă-l pe analfabetul titrato-diplomat C. Diaconescu?

La orele 12,12 Ora Parisului, tot în *Ziua* observ că Diaconescu ar fi declarat "cam altceva", vorba ardeleanului:

"Diaconescu: Comunitatea evreiască din New York apreciază atitudinea societății românești față de Holocaust".

În această informație chestiunea Holocaustului nu mai figurează ca una în care "România ar fi făcut un progres real".

Jur că nu ea am atras atenția *Zilei*...

2) Tot din *Ziua* - titlu:

"Ministrul Justiției i-a trimis președintelui propunerea de reinvestire a lui Kovesi *ca și* procuror general".

Ai jura că și titlul a fost scris, nu de Ministrul Justiției (încă nu i-am văzut extemporalele), ci de ministrul de externe C. Diaconescu. Este "manera" securistului (sau fiului, sau nepotului) ajuns jurnalist titror (tot nu am aflat cum i se spune la Casa Scînteii Adevărului tovarășului pus acolo, de pază la "conformitatea ideologică a lucrătorilor în presa noastră zilnică" și nu, doamne, ferește, la păzirea bieteii limbi române.

La ora 12, 20 informația era identică-la-fel (vorba miliționerilor) cu cea de azi-dimineață. Vor fi "considerat" (ei, de capul lor), că parazitul "ca și", în loc de "ca" nu este deloc o greșeală de limbă română, ci o "evitare a cacofoniei" - care cacofonie, cacofoniștilor care și în somn poartă pula-pizda în gură, dar când ies în târg se cred 'telectuali pen' ca au evitat ceea ce nici nu exista.

Observ că pe Forum "Răzvrătitul" semnaleză greșeala de limbă română și-l urechează zdravăn pe "ziaristul" "formulator" (!).

Mi-a venit, așa...

Unde ni-s istericii evreii care urlau din toate... plămânelor, după atacul asupra turnurilor din New York:

«Sântem cu toții americani!»?

S-au dat la fund Oiștenii, Andreii Cornea, Tismănenii, Florianii, Șafirii, Volovicii, Boiangioacele, așteptînd o altă ocaziune de isterizațiune. Când va veni aceea, va exista un urlător în plus: musca de căcat semnînd Boris Marian (Mehr), băgăreț fără rușine în vorbă, peste tot, peste tot, mai ales pe la *Observator Cultural*.

Duminică 27 septembrie 2009

Sambata, 26 Septembrie 2009

Prima decizie a Guvernului Filat, (...) a fost abrogarea hotararii executivului comunist de aplicare a regimului de vize cetatenilor romani,

Premierul Vlad Filat a declarat ca decizia este una fireasca, "ce va inlatura o ilegalitate si o actiune rusinoasa a precedentului guvern".

Hotararea Guvernului moldovean vine sa incheie procedura de abrogare a regimului de vize cu Romania, initiata in urma cu o saptamana, printr-un decret, de presedintele interimar al tarii, Mihai Ghimpu, presedinte al Parlamentului.

Ghimpu a declarat la 17 septembrie, cand a semnat decretul, ca inca din 2006 Chisinaul a abolit printr-o lege regimul de vize cu cetatenii UE, iar o hotarare a fostului guvern condus de comunista Zinaida Greceanii nu poate sa anuleze legea. "Iata cum au guvernat comunistii. Mi-e rusine ca am avut astfel de guvernare, care inca mai si declara ca doreste integrare europeana", a spus Mihai Ghimpu. "Reiesind din faptul ca Guvernul a incalcat legea mentionata si ca Romania este membra a UE, am semnat decretul privind suspendarea actiunii hotararii Guvernului", anunta presedintele interimar.

Premierul Vladimir Filat a declarat presei ca abolirea regimului obligativitatii vizelor pentru cetatenii romani este si o conditie preliminara pentru a demara procesul de negocieri cu Comisia Europeana in vederea semnarii unui acord de asociere intre Republica Moldova si UE. Regimul de vize cu Romania a fost introdus la 8 aprilie, cand guvernarea comunista de atunci de la Chisinau a acuzat Romania de implicare si organizare a protestelor postelectorale din 7 aprilie, soldate cu incendierea Parlamentului si a Presedintiei.

Pe de alta parte, premierul Filat a mai spus ca noul ministru de externe, Iurie Leanca, trebuie sa demareze cat mai urgent discutiile cu Bucurestiul pentru semnarea acordurilor bilaterale si a Conventiei privind micul trafic la frontiera. El a mai cerut un "control al ambasadelor", precizand ca nu il intereseaza numele, ci profesionalismul diplomatilor. Postul de ambasador al R. Moldova la Bucuresti este vacant tot din perioada tensiunilor dintre Bucuresti si Chisinau intensificate dupa alegerile legislative din 5 aprilie.

*

Populația băștinașă a Transnistriei a fost neîntrerupt majoritar românească Vocea Basarabiei 27 septembrie, 12:46

Populația băștinașă a Transnistriei în hotarele istorice cuprinse între Nistru și Bugul Oriental a fost neîntrerupt, pe parcursul secolelor, majoritar românească. Acest lucru l-au demonstrat o serie de călători, geografi și prelați, cum ar fi Gian Lorenzo D'Anania, Giovanni Botero, Nicolo Barsi, care au depus în cărți publicate mărturia asupra caracterului etnic românesc al acestui teritoriu.

Cu aproape 30 de ani înainte ca rușii să treacă Bugul, în 1792, și să anexeze Transnistria cu forța armată, guvernul rus l-a trimis în recunoaștere în această zonă

pe cazacul Andrei Constantinov. Reintors la curte, cazacul a raportat că nu a găsit nici un rus și că a auzit "doar vorbă moldovenească și tătarască".

Protoiereul rus Lebentiev în lucrarea sa "Ucraina Hanului", apărută în or.Herson, în 1860, recunoaște că moldovenii sunt cei mai vechi trăitori pe locurile pe care se situează Transnistria. În context, scriitorul Bogdan Petriceicu Hasdeu afirmă că la 1230 exista o populație românească compactă în Podolia Volnii, care se mai regăsea compact și în 1849, în număr de aproximativ 500 de mii de oameni. Același lucru este recunoscut și în Marea Enciclopedie Rusă din secolul trecut, iar lingvistul sovietic Serghieski recunoaște, în 1936, că românii și ucrainenii au ocupat instantaneu acele locuri, "dacă nu mai repede românii".

Odată cu mișcările revoluționare din 1917, moldovenii transnistreni convoacă un congres la Odesa și cer "lichirea Transnistriei de Basarabia", "școala, liturghia și judecățile să se facă în limba română, să se folosească alfabetul latin".

Caracterul moldovenesc (romnesc) al ținutului transnistrean a fost recunoscut de sovietici, atunci când au creat, în 1924, Republica Autonomă Moldovenească (RASSM) prin care a fost pus începutul prezenței politico-geografice moldovenești în Transnistria. După 1940, Stalin dezmembrează atât Basarabia care pierde județele Bolgrad, Izmail, Cetatea Albă, Hotin, cât și RASS Moldovenească, care pierde raioanele Cruti, Balta, Barzu, Ocna și Nani în favoarea Ucrainei.

De la 1792, populația Transnistriei a fost supusă unui intens proces de rusificare, iar teritoriul a fost transformat pentru următoarele secole într-un cap de pod al expansiunii rusești în Balcani.

O bună parte a populației băștinașe a fost exterminată de regimul comunist. Istoriografii susțin că în 1937 intelectualitatea din RASSM a fost acuzată de susținerea dușmanului de clasă, fiind exterminat atât întregul guvern al republicii, cât și scriitorii Nicolae Smochină, Toader Mălai, Nicolae Țurcanu, Simion Dumitrescu, Petre Chioru, Mihai Andreescu, Mitrea Marcu, Alexandru Caftanachi, Iacob Doibani, Ion Corcin, Dumitru Bătrancea, Nistor Cabac. În s. Butor, Grigoriopol au fost împușcați 167 bărbați din cei 168 existenți. Totodată, colectivizarea forțată și închiderea bisericilor i-a determinat pe mulți să fugă peste Nistru.

Necătând la aceasta, ultimul recensământ sovietic din 1989 arată că în circa 70-80% din localitățile din Transnistria populația românească constituia 40%, în timp ce ucrainenii constituiau 28% și rușii 25%. Totodată, în or. Tiraspol unde, în 1940, românii formau 65% din populație, în 1989 ei reprezentau abia 12%.

Rezultatele complete ale recensământului populației în regiunea transnistreană a R.Moldova, petrecut în perioada 11-18 noiembrie 2004, arată că numărul total al populației regiunii, în comparație cu 1989 s-a redus cu circa 25% sau cu peste 170 mii de locuitori. Populația or. Dubăsari s-a redus cu aproape 44%, populația or. Bender cu 30%, Camenca - cu 25%, Tiraspol - cu 21%, Rabnița - cu 13%. Mai mult, s-au înregistrat schimbări în ceea ce privește structura populației după naționalitățile de bază. Astfel, ponderea populației de etnie moldovenească s-a redus de la 40% la 31,9%, celei de etnie rusă s-a majorat de la 25,4% la 30,4%, celei de etnie ucraineană a crescut cu 0,5%.

Regiunea transnistreană cuprinde în prezent un teritoriu de circa 4 163 km² sau 12% din teritoriul R.Moldova. Pe teritoriul Transnistriei se află 167 de localități, dintre care 4 orașe, 8 orașele și 143 de sate. În ciuda izolării internaționale, Transnistria și-a creat toate atributele caracteristice unui stat - instituții de stat, forțe armate, structuri de poliție, servicii de securitate, organe vamale, propria valută, propriul sistem economic și financiar.

Galina LUNGU (VoceaBasarabiei.net)

Știam și eu ceea ce scrie Galina Lungu. Dacă însă nu am fost de acord cu trecerea Nistrului, apoi asta din cauza relei reputații pe care o căpătase Transnistria, după război. Sacrificiile imense făcute de Armata română pentru a-i alunga pe sovietici peste Bug

și mai departe (citește: până la Volga) nu au fost, în inima mea, sficente, ca să schimbe balanța. Trebuie să mărturisesc: a lucrat, la mine și factorul psihologic al invincibilității Armatei Roșii: dacă pătrunsese dincoace de Nistru fără încuviințare și călcase în senilele tancurilor Basarabia și Bucovina de Nord, cu ce drept aș fi cerut "Transnistria - la România"? Iată, eu unul nu am îndrăznit, se vede că frica-de-ruși îmi intrase adânc în măduva oaselor. Mai adânc decât în a celor de loc: fie aflați în Basarabia, fie în Siberia...

Luni 28 septembrie 2009

Ziua de azi:

Israelul cere pedepsirea Iranului atomic

Centrala secreta de la Qom a lui Ahmadinejad alerteaza comunitatea internationala... QOM - o aparitie noua pe harta Iranului atomic. In medalion, locatia vazuta de satelitul israelieni

Fotografiile ale satelitilor au dezvaluit, la sfarsitul saptamanii trecute, ca iranienii dezvolta, in secret, o baza nucleara la Qom, orasul sfant al siitilor. Prins cu mata in sac, Teheranul a incercat sa atenueze iritarile capitalelor occidentale, recunoscand cu jumatate de gura si asigurand lumea ca nu e vorba de o baza destinata fabricarii bombei atomice, ci a energiei electrice.

Baza nucleara de la Qom se afla la zeci de metri sub pamant si beneficiaza de un sistem sofisticat de aparare impotriva atacurilor aviatice. Este pentru a treia oara cand regimul ayatollahilor este prins cu minciuna. Conform cotidia nului "New York Times", constructia bazei de la Qom era cunoscuta Mossadului israelian de cativa ani. Abia in urma cu sase luni, Mossadul a inaintat Washingtonului fotografiile probatorii facute prin satelit. In ianuarie 2009, a fost fotografiat un convoi de masini grele care transportau utilaje spre muntele Qom. Asa s-a descoperit ca in aceasta baza secreta se aflau deja instalate 3000 de centrifuge de fabricatie pakistaneza, de tip P-1, oarecum invechite, dar cu o tehnologie eficace. Ochii tuturor satelitilor de spionaj, inclusiv cei rusesti, s-au concentrat cu si mai multa asiduitate asupra celor ce se intampla in Qom. Dupa cum se stie, baza nucleara subterana de la Natanz se afla sub controlul Agentiei Internationale de Energie Nucleara. Serviciile speciale americane au cautat in puzzle-ul atomic iranian tocmai o asemenea baza, cu numai 3000 de centrifuge, capabila insa sa produca in secret cantitatea de uraniu imbogatit necesar fabricarii unei bombe atomice.

Ultimatumul Occidentului

Desi fusese alertat in special din directia Ierusalimului, presedintele american Barack Obama a continuat sa astepte aparitia unor dovezi evidente despre existenta acestei baze. Cand asemenea dovezi provenite de la propriile sale servicii secrete si de la Institutul american de cercetari ISIS au ajuns la Casa Alba, presedintele american a reactionat fara intarziere. Vineri, Obama, alaturi de presedintele francez Nicolas Sarkozy si premierul britanic Gordon Brown au dat publicitatii un comunicat in care au dat un ultimatum Teheranului. Obama a cerut Iranului sa permita un control international la Qom. El a folosit "cuvinte grele" cum nu au fost auzite pana acum in trecut, despre o posibila "confruntare", aluzie ca Statele Unite vor cantari chiar si optiunea militara in cazul ca dialogul cu Iranul va esua. Dezvaluirea privind baza nucleara de la Qom a provocat o reactie antiiraniana si din partea Rusiei, care a aratat ca Iranul trebuie sa dovedeasca ca programul ei nuclear nu are scopuri militare. Daca nici acum cand a cazut masca de pe fata lui Ahmadinejad, atunci cand, s-a intrebat Benjamin Netanyahu. Premierul israelian a discutat in tot cursul noptii de ieri cu responsabili americani si membri influenti ai Congresului si Senatului american, cerand o actiune antiiraniana imediata. Netanyahu nu a specificat in ce consta

aceasta actiune, dar e cunoscuta pozitia Executivului israelian in legatura cu stoparea cu orice pret, chiar si printr-o actiune militara, a procesului de fabricare a bombei atomice iraniene.”

Tesu SOLOMOVICI, tesu.solomovici@ziua.ro

Nostimă - și derizorie - “cererea” Israelului: să fie “pedepsit” Iranul! Firește, în titlu s-a strecurat termenul “pedepsire”, însă nu din vreo gafă jurnalistică (în corpul textului nu apare punerea în genunchi, pe coji de nucă, a elevului neascultător Iran, de către caraliul autopropus Israel), ci deliberat, prin canalele clar-obscur ale Ministerului Dezinformării, israelian.

Să nu vă prefaceți că ați uitat, tovarăși holocaustologi urletele voastre de demascare bolșevică, în 2002, când arătați, nu cu degetul pârâciosului labagiu, ci cu pumnul vâșinskian al procurorului-judecător-executor al “vinovatului”: Saddam. Atunci îl și condamnaseți pe dictatorul terorist irakian mai puțin pentru că își ceaușiza poporul, mai vârtos pentru... praful alb din fiola arătată la ONU, în 2003, de către Powell, probă (!) a fabricării unor arme terifiante; iar acum răcniți din rărunchi (atenție, să nu vă iasă ochii din cap, de frica atomice pe care o aveți voi, cu care voi șantajati o lume), cerînd “pedepsirea” Iranului - altele sunt păcatele grele, ale ayatolahilor, în primul rând față de propriul popor, dar nu cea a posedării armei atomice.

Ei, ce vor striga, azi, israelienii împanicați, holocaustologii *goi*, îndatorați, lichelimea, slugărima din tată-n fiu? A trecut moda cu «Suntem cu toții americani!», această chemare-la-luptă nu mai este eficientă, trebuie căutată alta - de pildă: «Căci toți muncim!», sau, mai ‘telectual: «Suntem cu toții iudeo-creștini!»; sau de ce nu, doar tot sub steagul lui Marx ne-o umbrelim: «Hai la lupta cea mare!».

Marti 29 septembrie 2009

Scandalul Polanski:

Dacă mă întreabă cineva ce cred eu despre, răspund:

«În măsura în care Polanski este și scriitor, atunci este și vinovat de viol, deci trebuie să fie extrădat și judecat. Dacă este doar artist - nu mă interesează soarta, conștiința (?), sufletul lui - de *artist*».

Firește, am pomenit statutul de *scriitor*, nu de autor de cărți; de scriitor, nu de român.

Ce am înțeles din “topografie”: actorul Nicholson l-a invitat pe regizorul Polanski să petreacă o vreme în vila sa - el avînd altă treabă, în altă parte. Chiar dacă Nicholson i-a șoptit, făcîndu-i cu ochiul (à la Nicholson) că oaspetele-drag putea să folosească

toate bunurile imobile și mobile (deci și ceea ce *mișcă* pe proprietatea sa, inclusiv studioul fotografic, inclusiv modelele). Polanski, dacă nu era/este doar un artist, ci și ceva scriitor, deci mânuitor de cuvinte (care sunt sacre, orice-ar crede mânuitorii de cuvinte românești), trebuia, era obligat să fie atent la... *tentații*.

De acord: nu el a adus-o pe puștoaica aceea în casa lui Nicholson; nu este exclus ca puștoaica să fi cunoscut drumul, să-l fi cunoscut chiar pe stăpânul casei. Însă Polanski nu este Nicholson - fiindcă dacă este doar un artist, atunci nu mai vorbim!, vorba lui Popeck, umoristul evreu parisian.

Dacă însă Polanski revendică și vocația, meseria de scriitor, atunci este de neiertat de o justiție a oamenilor, ca cea a Californiei.

Mai admitem: nu Polanski a drogat-o (sau "doar" îmbătat-o) pe fetișcana cu pricina, cu această "operațiune" se va fi însărcinat un... personal - masculin sau feminin - de-al lui Nicholson; da, dar Polanski trebuia, era obligat să constate: posedă un corp fără conștiință, un trup fără cap, inconștient de sine - și, dându-și seama de acest lucru (cât și de faptul că acela era al unei persoane de 13 ani - și chiar dacă era de 16, tot minoră era) și să înceteze, să întrerupă, ori mai bine: să refuze să aibă "relații sexuale" cu acela; iar dacă era excitat, să se fi dus în sala de baie să se masturbatizeze.

Or însuși Polanski a declarat: "*j'aime les très jeunes femmes, ce n'est pas ma faute*"!

Cum să fie greșeala lui! A lui Dumnezeu, poate. El, Iahve este vinovat de violul la care s-a dedat "iubitorul de foarte tinere femei" - citește: copile - mă rog frumos.

Atât de intușabil s-a crezut Polanski încât, liberat pe cauțiune, *a fugit* din USA! După ce a violat o "foarte tânără femeie (de 13 ani)", a șters-o, știind el de undeva că "tovarășii" săi-de-cultură-cinematografică nu-l vor lăsa pradă justiției *goi-lor*, îl vor apăra de gura-presei (*goi-lor*) îl vor acoperi și îl vor scoate basma curată din latrina în care singur se băgase - fără a fi el vinovat cu ceva, decât că batjocorise nițel un trup și un suflet de copilă...

Pe mine, marginal înrăit, m-a mirat apoi m-a indignat mobilizarea fulgerătoare, isterică întru apărarea lui Polanski, începând cu Puțulică-Tremurică de Fred Mitterrand (iubitorul de adolescenți fragezi din Thailanda, din Filipine, din Cambogia), cel care l-a descris pe violatorul nerușinat ca făcând parte din... "Patrimoniul Franței"!; continuând cu Lang (alt iubitor de frumusețe clasică la junii-tineri, vorba ardeleanului): "J'espère qu'une solidarité active s'organisera au cours des prochaines heures pour

que la liberté soit rendue à ce grand créateur européen"...; cu crăcănata focă (așa li se spune pe-aici pederăștilor inveterați și practicanți în vazul lumii), Almodovar, alt geniu, alt patrimoniu; cu odiosul curluntrescovici Kouchner (de data asta fără sacul cu orez pe umăr cu care și-a făcut publicitatea de "umanitar") - mai lipsește Marek Halter, dar nu e prea târziu!

Atâta hărmălaie încât, pe de o parte, ai fi înclinat să crezi că în Ghaza - de pildă - domnește pacea și bunăstarea - curge laptele pentru copii și mierea pentru babe - dar pe de alta mai-mai să crezi că mobilizarea planetară are drept scop americanizarea tuturor («Căci toți suntem americani!»), sub Steaua lui David.

Totuși o voce - era să spun "singulară"? tot a unui *artist* - regizor: Luc Besson:

"Nutresc multa afectiune pentru el, este un om pe care il iubesc mult, pe care îl cunosc puțin, fiicele noastre sunt prietene, dar exista o singura justitie, care este aceeași pentru toți", a declarat Besson la postul de radio RTL.

"Începând de aici, las totul pe seama justitiei. Nu cunosc nimic din aceasta problema, dar cred ca atunci cand nu te prezinti la un proces, faci o greseala, iar acesta este un risc", a adaugat Besson. Intrebat daca mobilizarea lumii din cinema in jurul lui Polanski il agaseaza, regizorul a spus ca fiecare este liber sa faca ce vrea. "Dar eu stiu ca am o fiica, are 13 ani. Daca ar fi violata, nu m-as gandii la acelasi lucru", a tinut sa precizeze Besson".

Luc Besson oricât de "mai mic artist decât Polanski", oricât de antipatic în relațiile cu publicul - deși artist (cineast) - a pus degetul pe... copil. Nu al lui Besson - ci al lui Polanski - ziceam ca are o fată. Iar fata i-ar fi violată de un geniu. S-ar consola cu faptul ca ar fi tatăl unei minore "atinse" cu de-a sila de un geniu? De un Patrimoniu Național?

*

Tolea Juraveli mi-a scris de la Chișinău că are de gând ca, împreună cu O. Brega și alți prieteni să inițieze un apel prin care să ceară Parlamentului, pentru mine: cetățenia moldovenească, o locuință, o pensie... I-am răspuns, după ce i-am mulțumit de gândul-bun:

(...) Oricât de "pozitivi" ar fi noii oameni politici, avînd ei o "pregătire tehnică", habar nu au cine e Goma și ce a făcut el (poate tatăl lui Ghimpu, dar acela a murit, mi se pare).

Singura bucurie mi-ar putea fi pricinuită de editarea cărților mele. Încercări necontinuate, din lipsă de bani au făcut Andrei Vartic (2 volume), Colesnic (2 variante al "Saptamânii", cu banii lui Sergiu Grosu, Ierizanu (cel care îmi promisese 1 000 dolari pentru "Altina" și dolari s-au făcut...)

La București editura care îmi publicase 4 volume (Curtea Veche) nu mai are bani să scoată cele trei volume de "Scrisuri" - și ce bine mi-ar prinde tipărirea lor, acum, după...40 ani de la scrierea lor.

Și o noua ediție a Jurnalelor (șaptesprezece până acum)...”

*

Tudoran, în *Timpul* (sept. 2009)

“(...) recunosc, „Relația Moldova“, cum se spune în limbaj diplomatic, este piatra de încercare a diplomației românești. Prin complexitate și încărcătură istorică este un coșmar. Dacă aș fi cel ce decide numirea șefului diplomației românești, m-aș opri la candidatul care mi-ar da cel mai coerent răspuns la întrebarea „Ce soluție propuneți pentru relația Moldova?“ Poziționările față de capitale politice majore decurg din coerența răspunsului la întrebarea de mai sus; nu invers. Iar dacă aș fi diplomat și aș vrea să-mi verific potențialul, m-aș lupta să ajung ambasador la Chișinău, nu la Washington, Paris, Bruxelles ori Londra”.

Ia auziți ce declară poetul disident Tudoran!
Ambasador al cui, la Chișinău? De cine aparții tu - Dorine?

*

Iată și un rus... care nu există (precum girafa ardeleanului):

**Om politic din Rusia, pe blogul Radio Echo Moskvi:
"Good Bye, Moldova!" 29 septembrie, 11:35**

Politicianul rus Alexei Mitrofanov, om politic din Rusia, a publicat pe blogul Radio Echo Moskvi o noua postare despre situatia din R. Moldova, numind insemnarea "Good Bye, Moldova!", transmite Unimedia.md. (...)

"Nariskin (n.red. - seful administratiei prezidentiale ruse) nu s-a mai intalnit cu comunistii businessmeni de la Chisinau, ci cu fericitii detinatori ai pasapoartelor romanesti. Intr-adevar, in ultima perioada, in regiune s-au produs schimbari, care pe mine personal m-au impresionat. Romanii ofera in masa cetatenia lor. Reamintesc ca Romania este membru al UE si cu pasaportul acestei tari poti usor sa calatoresti. Romania ofera pasapoarte chiar si rusilor care traiesc in Moldova, care deseori nu cunosc un cuvânt in romana. Asta se intampla in timp ce noi ii fugarim pe ai nostri in cautari de documente si o multime de acte si dovezi. Dar romanii, ofera cetatenia... strainilor.

Problemele teritoriale ale R. Moldova nu-i ofera nicio sansa sa se integreze in UE. Aceasta inseamna ca nu exista perspective. Osciland intre Ucraina, Rusia si UE - nu este o perspectiva interesanta. Toti tinerii vorbesc in romana, toata cultura este romaneasca. Pentru ce au ei nevoie de Moldova si pasaportul ei cu care nu poti merge nicaieri?!

Pentru pastrarea existentei Moldovei mizeaza doar comunistii, pentru ca tara asta este de fapt business-ul acestora.

In ochii nostri moare 'femeia de 70 de ani - Moldova'. Ea, in tinerete, era foarte frumoasa, jucausa. Pe ea o iubea chiar si G. Brejnev. Ea canta prin vocea Mariei Biesu. A fost tradusa in lumea melodiilor prin notele lui Eugen Doga. In 1992, ea a suferit un infarct greu - razboiul din Transnistria. Dupa aceasta, ea nu a mai cantat si s-a miscat greu...Trebuie sa o ajutam sa plece demn, pentru ca in ultimii ani s-a chinat foarte mult.

Chisinaul merge in Romania, Transnistria va deveni o regiune independenta, Voronin cu fiul vor pleca la Moscova si isi vor cumpara o fabrica buna.

Cu cat mai repede se va intampla acest lucru, cu atat mai bine...

Cat poti sa-ti bati joc de oameni?"

Miercuri 30 septembrie 2009

A murit Pleșiță. M-au anunțat prin curier electronic Liviu Cangeopol, Mihai Ciucanu, Valerian Stan (acum este ora 5,30 dimineața, ora Parisului, voi mai primi vestea-bună de câteva ori).

De ce: bună? Mie mi s-a părut rea. Întristătoare. Descurajantă:

“Fostul general al Securității Nicolae Pleșiță a încetat din viață la vârsta de 80 de ani. El și-a petrecut ultimele trei luni din viață într-un sanatoriu aparținând Serviciului Român de Informații (SRI).” (Ev. Zilei)

‘Ma mă-sii! Așa cum vedea tata în toate veștile rele “Mâna Moscovei”, așa văd eu, de la... condamnarea comunismului de către condamnatorul feroce anticomunist Băsescu, prin Raportul cu pricina - văd, ziceam “Mâna Tismăneanului”.

Vlad Stoicescu, jurnalele care scrie despre Pleșiță omite faptele criminale ale lui Pleșiță din primăvara lui 1977 (mai există un uituc pe-acolo: scriitorul Dan Stanca). Este drept, nu uită că porcul (acum decedat) “a condus, împreună cu generalul Emil Macri, acțiunile de reprimare a minerilor care au participat la greva din Valea Jiului din august 1977”, dar nu știe (sau *nu vrea să scrie*) ce se petrecuse înainte de august 1977: Mișcarea pentru drepturile Omului. Consecvent în eroare, V. Stoicescu, trece și peste acțiunile în justiție intentate de mine, prin Stejărel Olaru, ca și pe prètinul Ploșnițoiului, Gheorghe Enoiu, dar nu-l omite pe clasicul dezinformator Tismăneanu.

Ca ce chestie?, întrebarea lui Marin Preda. Uite chestia: jurnalistul (sic) Stoicescu este ocupat să citeze din Tismăneanu, cel care îl recunoscuse pe Enoiu într-un parc.

De unde-cum îl recunoscuse: fusese el arestat în 1956, denunțat de Tismăneanu tatăl, șeful catedrei de *stalinism-leninism*? Sau “doar” denunțat de justul Edgar Reichman, auxiliar al securității la Universitate, devenit “agent literar” al lui Eugen Barbu la Paris și antisemitizator al meu pentru cartea **Din Calidor**? Și, în fine: după ce criterii (criterii la jurnalistul român Stoicescu!) l-a ales taman pe Tismăneanu, falsificator-șef al istoriei Românilor, pentru a ilustra... Istoria Românilor în anul 1977?

Ei, de ce! Fiindcă jurnalistul (Stoicescu) nu este doar un ignar, un analfabet, ci și un individ necinstit care își aranjează cariera, lingîndu-l pe Tismăneanu în zona unuia din cururi - care nu știe cum anume a fost lipit de Pleșiță, dar și când va afla,

pe loc îl va coopta într-un comitet, într-o comisie de ceva unde se strică totul sub binecuvântarea lui Băsescu.

*

În *Observator Cultural* din 24 sept. O. Simonca îi ia un interviu lui Ion Vianu. Surpriză: Prietenul meu - din 1977! - mă pomenește de patru-cinci ori, însă de astă dată nu mă mai taxează de “antisemit basarabean”.

Ce să fie, ce să fie? Observ că musca-n-curu-calului, Boris Mehr schimbă cu Vianu răvașe calde, prietenești. Deci “Prietenul meu din 1977” I. Vianu a fost influențat, nu doar de Oigenștein, ci și de acest bărzăune de care nu mai scapi, decât dacă îl alungi cu o bătă (?), “bătă” de bătut-strivit muștele].

O C T O M B R I E

Joi 1 octombrie 2009

Azi voi nota ce s-a petrecut ieri:

Apucasem să închei Jurnalul ian - sept, când, în jurul orei 20 ora Parisului a fost afișat de *Ziua* textul cu zisele mele despre Pleșiță, comunicate ziaristului Bâtcă, însă nu el apare ca transcriptor.

Cum Pleșiță nu mai mișcă, nici eu nu mă grăbesc, ba chiar renunț de a repeta ceea ce am tot zis pe cale bucală și hârtială, din 1977 încoace - mă ocup de evenimente cu adevărat importante:

Voronin denuntat ca militian la Bruxelles

-- Premierul Vlad Filat a promis modificarea "limbii moldovenesti" in limba romana

Vlad Filat și Benita Ferrero, Comisarul European pentru Relații Externe Premierul de la Chisinau, Vlad Filat (foto), a declarat că în perioada în care Republica Moldova a fost condusă de "ofiterul de miliție sovietică" Vladimir Voronin, această țară a ratat foarte multe posibilități de apropiere față de Uniunea Europeană (UE), relatează Agerpres. Într-un discurs susținut în Comisia pentru Afaceri Externe a Parlamentului European (AFET), Filat a făcut referire și la riscul organizării unor alegeri anticipate în cazul în care nu se reușește alegerea unui nou președinte în perioada următoare, subliniind faptul că Moldova se bazează foarte mult pe sprijinul UE pentru depășirea actualelor dificultăți politice și economice.

Răspunzând la o întrebare a europarlamentarului român Traian Ungureanu, referitoare la problema limbii de stat în Moldova, premierul a dat asigurări că noul guvern de la Chisinau va efectua în viitor modificări constituționale care vor reglementa statutul limbii de stat. "Așa cum vorbesc americanii limba engleză, așa și cetățenii Republicii Moldova vorbesc limba română", a mai adăugat acesta. După ce a fost primit de președintele Parlamentului European (PE), Jerzy Buzek, care a anunțat că în curând vor începe negocierile pentru semnarea unui nou acord de cooperare între UE și Chisinau, șeful executivului s-a întâlnit cu președintele grupului Alianței Liberalilor și Democratilor pentru Europa (ALDE), Guy Verhofstadt. La finalul întrevederii, Verhofstadt a declarat că, având în vedere actuala situație din această țară, Comisia Europeană (CE) și Consiliul European (CoE) trebuie să acorde cât mai curând posibil sprijin financiar Moldovei. Președintele ALDE a mai precizat că va susține această inițiativă și în Parlamentul European (PE).

Civili în loc de militari ruși

Iurie Leanca, ministrul de Externe moldovean care îl însoțește pe premierul Vlad Filat în vizita sa la Bruxelles, a declarat că intenționează să discute cu reprezentanții Uniunii Europene (UE) posibilitățile și perspectivele retragerii trupelor ruse din Transnistria și înlocuirea acestora cu o misiune civilă de observatori. Acesta a ținut să sublinieze însă faptul că Republica Moldova rămâne un stat neutru, înlocuirea fortelor militare cu observatori civili respectând în totalitate principiul neutralității. Delegația moldoveană a efectuat și o vizită la sediul NATO din Bruxelles, unde s-a întâlnit cu secretarul general adjunct, Claudio Bisogniero. La finalul discuțiilor, Filat a declarat că Moldova dorește intensificarea cooperării cu NATO, în special în pri-

vinta reformarii armatei si a serviciilor secrete.

NATO vrea retragerea trupelor ruse

Referindu-se la Transnistria, ambasadorul Robert Simmons, asistent adjunct al secretarului general al NATO, a precizat ca organizatia isi mentine pozitia sa de principiu privind necesitatea retragerii armatei si munitiilor militare rusesti de pe teritoriul Republicii Moldova, aceasta avand un efect benefic pentru dezvoltarea relatiilor dintre NATO si Federatia Rusa. In privinta reglementarii acestui conflict, Simmons a afirmat ca NATO sustine negocierile in formatul 5A2, precum si negocierile multilaterale, dar nu incurajeaza negocierile bilaterale Chisinau - Moscova, sugerand ca acestea ar trebui evitate. In cadrul intalnirii cu membrii AFET, Filat a fost intrebat daca apropierea de NATO nu incalca prevederile constitutionale potrivit carora Moldova trebuie sa fie neutra. Raspunsul premierului moldovean a fost acela ca guvernul sau doreste relatii mai stranse cu NATO”.

Ioan TUDOR - ioan.tudor@ziua.ro

Acum mă pot întoarce către “prietenul meu”, Pleșită:

Tortionarul Plesita il va intalni pe Ceausescu

Fostul sef al Directiei de Informatii Externe (DIE) a Securitatii, generalul (r) Nicolae Plesita, a fost inmormantat, ieri, la Curtea de Arges. Plesita a incetat din viata luni la o clinica din Capitala. La cererea familiei, accesul presei la ceremonia funerara a fost interzis, SRI fiind acuzat de mass-media ca nu a permis accesul decat pana la poarta cimitirului. De altfel, un "pensionar SRI" i-a caracterizat pe jurnalisti drept "jigodii".

Securistul a fost inmormantat, ieri, in admiratia fostilor subalterni Slujba de inmormantare a fost oficiata la Biserica Sfantul Dumitru din cartierul Capu Dealului, zona in care Plesita a locuit in ultimele doua decenii. La ceremonie au asistat cateva zeci de persoane, membri ai familiei, dar si fosti colegi din structurile Securitatii din Arges, Valcea sau Cluj, unele dintre locurile in care Nicolae Plesita si-a desfasurat activitatea de-a lungul vietii.

"Am lucrat impreuna la Pitesti, la fosta Directie Regionala a MAI. Mi-a fost sef. Era dur, dar era un sef bun", a spus despre el colonelul in rezerva Ion Stancu.

"Erau altfel lucrurile pe vremea aia, se punea altfel problema. Dar a fost un om foarte abil, foarte corect si principial", a declarat un alt fost coleg, col (r) Constantin Ungureanu. Printre cei care au trimis coroane de flori s-a numarat si fostul sef al Securitatii, generalul Iulian Vlad. Unul dintre cei prezenti (recomandat ca pensionar SRI, un anume Stan) i-a caracterizat pe jurnalisti drept "jigodii". Dupa incheierea slujbei, cortegiul s-a indreptat spre cimitirul parohial din apropiere, unde Plesita a fost inmormantat alaturi de sotia sa. Fiul generalului a refuzat sa faca declaratii si a stat in timpul slujbei? pe o banca in curte. Marius Berbaru, purtatorul de cuvânt al Serviciului Roman de Informatii, ne-a declarat, ieri, ca SRI nu a restrictionat accesul persoanelor in cimitirul parohial Sf. Dumitru, din Curtea de Arges, unde a fost inmormantat generalul.

Nicolae Plesita (n. 16 aprilie 1929, Curtea de Arges, judetul Arges), care a condus Directia de Informatii Externe a Securitatii (1980-1984), a intrat de tanar in Partidul Comunist Roman, devenind activist cu problemele tineretului. In 1948 a fost recrutat ca angajat al Securitatii. In 1958, Plesita a fost avansat la gradul de capitan de securitate si decorat pentru activitatea de lupta contra grupurilor de rezistenta, organizate in munti. De-a lungul anilor, ocupa functii importante in Ministerul de Interne. A condus, impreuna cu gen. Emil Macri, reprimarea minerilor care au participat la marea greva din Valea Jiului, din august 1977. Mai tarziu a condus direct ancheta la care a fost supus scriitorul disident Paul Goma, inainte ca acesta sa fie silit sa plece in exil la Paris. [nu "mai tarziu", ci "inainte"] El a fost acuzat de politie politica, fara ca aceasta acuzatie sa aiba urmari de ordin penal. Trece in rezerva la 19

februarie 1990 cu gradul de general-locotenent (cu 2 stele).

Parchetul infirma NUP-ul lui Plesita

Dupa 1990, procuratura militara a deschis un dosar pe numele lui, acuzandu-l de complicitate la atentatul din 21 februarie 1981 de la postul de radio Europa Libera din München (Germania), pus la cale de celebrul terorist Ilici Ramirez Sanchez-cunoscut sub numele de Carlos Sacalul - cu care el s-a intalnit in cateva randuri la Bucuresti. Oficialii Parchetului Inaltei Curti de Casatie si Justitie ne-au declarat ieri ca informatia vehiculata de presa, potrivit careia procurorii ar fi dat solutie de neincepere a urmaririi penale pentru Plesita in acest dosar, pentru instigare la omor, nu este reala. Biroul de presa ne-a informat ca impotriva lui Plesita s-a inceput urmarirea penala la 29.11.97, la nivelul Sectiei Parchetelor Militare, de unde cauza a fost declinata la DIICOT. Ulterior, la 14.01.2009, dosarul a fost pentru a doua oara declinat la Sectia de Urmarire penala unde nu s-a dat pana in prezent nicio solutie.

Umbra lui Pacepa la capatai

Nicolae Plesita a fost unul dintre cei mai vehementi contestatari ai fostului sau coleg din securitatea ceausista, gen (r) Ion Mihai Pacepa, cel care, in 1978, a fugit in SUA, pe cand detinea functia de adjunct al DIE si era unul dintre cei mai apropiati colaboratori ai lui Nicolae Ceausescu. La inmormantare, conform unor surse locale, pe alocuri, au fost strigate sloganuri impotriva lui Pacepa- considerat "tradator", stiut fiind ca Plesita a preluat, practic, functiile detinute de "defectorul" Ion Mihai Pacepa”.

Traian George Horia - horia@ziua.ro; Razvan Savaliuc - savaliuc@ziua.ro.

*

SRI precizeaza ca nu a avut nici o implicare in organizarea funeraliilor generalului Plesita 30 septembrie, 18:09

Serviciul Roman de Informatii (SRI) nu a avut nicio implicare in organizarea funeraliilor generalului Nicolae Plesita si nu a avut ofiteri care sa participe la inmormantare, a declarat seful Biroului de Presa al SRI, Sorin Sava, relateaza NewsIn.Potrivit lui Sava, SRI nu a depus coroane de flori la inmormantare si nu a participat cu ofiteri la ceremonia de inhumare a generalului Nicolae Plesita.De asemenea, Serviciul dezmente si informatia potrivit careia generalul Plesita ar fi murit intr-un spital al Serviciului Roman de Informatii din Bucuresti. Generalul de Securitate Nicolae Plesita a murit, luni, intr-un spital din Bucuresti, in urma unor afectiuni cronice. Plesita a fost inmormantat miercuri la cimitirul parohial Sfantu Dumitru, fiind condus pe ultimul drum de aproximativ 50 de persoane.

Z.O.”

*

Putin l-a felicitat pe Filat pentru investirea in functia de premier al Republicii Moldova 30 septembrie, 16:00

Premierul rus Valdimir Putin l-a felicitat miercuri pe Vlad Filat pentru investirea in functia de premier al Republicii Moldova, pe care Parlamentul de la Chisinau a validat-o la 25 septembrie, anunta serviciul de presa al Guvernului rus, potrivit RIA Novosti, preluata de NewsIn.

"Relatiile moldo-ruse se bazeaza pe vechile traditii de prietenie si respect reciproc. Sunt convins ca dezvoltarea lor multilaterală ulterioară raspunde intereselor fundamentale ale popoarelor statelor noastre", se arata in scrisoarea premierului rus, Vladimir Putin adresata lui Filat. Statele Unite si Uniunea Europeana l-au felicitat de asemenea pe Vlad Filat pentru desemnarea in functia de premier al Republicii Moldova.

Să ne veselim cu Paleologu junior:

Theodor Paleologu: Romania trebuie sa aiba un Muzeu al Fotografiei

30 septembrie, 16:03

Ministrul Culturii, Cultelor si Patrimoniului National, Theodor Paleologu,

dorește înființarea unui Muzeu al Fotografiei. 'As semnala faptul ca Romania nu are un muzeu al fotografiei', a spus Paleologu, potrivit Agerpres.

Demnitarul a menționat ca 'o prioritate' a mandatului sau ministerial este înființarea unei astfel de institutii. "Sper ca in timpul mandatului meu sa pot realiza acest deziderat. Avem arhive foarte importante in acest domeniu", a mai spus Paleologu.

El a anunțat, de asemenea, ca, în curând, vor începe lucrările de restaurare a Ansamblului Kalinderu, acesta urmând să redevină muzeu, o mare parte din colecțiile Kalinderu aflându-se în patrimoniul Muzeului National de Arta Contemporana. 'Facem un efort. E vorba de un împrumut de la Banca Consiliului Europei', a precizat Paleologu.

*

Oficial NATO: Alianta Nord-Atlantica sustine eforturile Chisinaului in vederea retragerii armatei ruse de pe teritoriul R. Moldova 30 septembrie, 12:49

Alianta Nord-Atlantica sustine eforturile Chisinaului in vederea retragerii armatei ruse de pe teritoriul R. Moldova (Foto: home.hiwaay.net) Alianta Nord-Atlantica isi mentine pozitia sa de principiu privind necesitatea retragerii armatei si munitiilor militare rusesti de pe teritoriul Republicii Moldova, a declarat miercuri, in cadrul unei videoconferinte, ambasadorul Robert Simmons, asistent adjunct al secretarului general al NATO, transmite corespondentul Agerpres la Chisinau.

Retragerea militarilor si munitiilor rusesti va avea un efect benefic si pentru dezvoltarea relatiilor NATO cu Federatia Rusa, a mentionat Simmons. Republica Moldova trebuie sa-si mentina pozitia privind retragerea trupelor ruse, iar daca vor fi vointa politica necesara si consecventa la Chisinau, NATO este gata sa-si manifeste sprijinul, a adaugat oficialul Aliantei Nord-Atlantice.

Referindu-se la reglementarea conflictului transnistrean, Simmons a declarat ca NATO sustine negocierile in formatul 5 plus 2, precum si orice negocieri multilaterale, dar nu incurajeaza negocierile bilaterale dintre Chisinau si Moscova, sugerand ca acestea ar trebui evitate.

El a mai spus ca NATO respecta neutralitatea Republicii Moldova si nimeni din exterior nu poate influenta aceasta pozitie a tarii.

In contextul intrevederii de marti cu premierul moldovean Vlad Filat si ministrul de Externe Iurie Leanca, Simmons si-a exprimat increderea in dezvoltarea unor relatii cat mai stranse cu Republica Moldova. El a apreciat in termeni pozitivi implementarea Planului Individual de Actiuni al Parteneriatului (IPAP) Republica Moldova - NATO in primul an, spunand ca in anul curent aceasta a scazut din intensitate, probabil pentru ca a fost un an electoral. Simmons a optat pentru negocierea si semnarea in viitor a unui Plan mult mai ambitios.

Rusia si-a asumat, la summitul OSCE de la Istanbul din 1999, obligatia de a-si evacua armamentul si trupele de pe teritoriul Republicii Moldova pana la finele anului 2002. Intre anii 2000 si 2003, Rusia a distrus, potrivit datelor OSCE, 300 de tancuri si alte vehicule blindate si si-a retras peste 22.000 de tone de munitii, transportate de circa 50 de convoaie militare, dupa care procesul a fost suspendat, oficial la cererea Transnistriei, care sustine ca se teme de o eventuala agresiune din partea Chisinaului. Potrivit unor date, in arsenalul situat langa localitatea Colbasna, la doi kilometri de frontiera cu Ucraina, ar fi depozitate intre 20.000 si 40.000 de tone de arme si munitii.

Z.O.”

Și când mă gândesc că mâine voi începe însemnarea în jurnal cu: “Și când te gândești că...”

...ieri aveam 73 ani, iar azi: 74... Cum se va fi explicînd?”

Se explică: mecanismul este identic cu cel din zisa ungurului:

«Ieri-sară cùlcat treaz - azi dimineață scùlat mort».

Nu chiar-chiar, dar cam pe-acolo.

Cum se (mai) explică: ieri (în fapt: alaltăieri) site-ul meu înregistra vreo 20 vizitatori, iar azi (citește: ieri) 71!?

Probabil cei adăugați se așteptau ca Jurnalul să fie instalat. Ei bine, Filip încă nu a avut timp de el.

Să plângem cu Băsescu:

Traian Basescu: "La ce-mi foloseste ca știu că Neagoe Basarab a domnit între 1412-1421?"

Fii pe pace, tovarășe. La nimica nu-ți folosește. Eeeei, dacă ar fi fost câteva lăzi cu sticle de vin basarabean - din cel duuulce - oferit de tovarășul tău, de veacuri, Voronin, ar fi slujit la ceva.

*

O informație despre Herta Müller dată de un forumist - după ce scriitoarea se plânsese că în România securitatea există și acționează în continuare:

Markus: Antisecurismul de parada al Hertei Mueller

Marti, 29 Septembrie 2009 19:24

Stimata doamna Mueller, Cand veti vorbi public si despre gesturile personale de compromis din timpul comunismului, de exp. despre premiul literar pe care l-ati primit in anii 1982- 1985 de la UTC Timisoara, pt primul roman, si despre faptul ca sotul dvs. de pe vremea aceea, *Richard Wagner*, avea functii de conducere in institutiile comuniste ale vremii?(s. mea, P.G) Cum de ati devenit asa de brusc anticomunist? Nu ar fi fost mai credibil simtul dvs. moral, daca ati fi inceput cu explicarea publica a propriului trecut si, poate, cu scuzele decente de rigoare? E adevarat ca Romania e plina de securisti si condusa de acestia, dar de ce nu spuneti adevarul pana la capat, ca dvs. personal dati conferinte cu unii dintre ei (exp. ianuarie 2008 la New Europe College), dupa care incepeti sa-i criticati in presa ?

*

Critici de la Chișinău: Premierul Vlad Filat spune că evoluțiile de la București ar putea întârzia relansarea dialogului dintre România și R.Moldova

1 octombrie, 17:24

Premierul moldovean, Vlad Filat, și-a exprimat regretul joi pentru faptul că evoluțiile de la București ar putea întârzia relansarea dialogului dintre România și Republica Moldova, transmite NewsIn. "Situația din Guvernul de la București poate fi un impediment pentru dorința Chișinăului de a se mișca foarte rapid în relațiile bilaterale. Noi ne-am dorit ca în relațiile bilaterale să avem conținut, dar și viteză", a declarat premierul Filat.

"Este evident că atunci când o parte din Guvernul României a demisionat, inclusiv ministrul de Externe, acum urmează ca politicul de la București să identifice viitorul partener pentru faza de început a negocierilor noastre", a mai declarat presei Vlad Filat. Premierul și-a exprimat speranța că această problemă "va fi rezolvată foarte rapid și nu va afecta foarte mult agenda" pe care și-a propus-o noul guvern de la Chișinău.

Premierul Filat a anunțat că programul său prevede o vizită la București la mij-

locul lunii noiembrie pentru participarea la summitul șefilor de guvern al țărilor central-europene. "Pană atunici însă este foarte posibil să avem întrevederi bilaterale", a declarat Vlad Filat.

Z.O.

Dar care sunt "evoluțiile" de la București care i-au speriat pe basarabeni?

"...cand o parte din Guvernul Romaniei a demisionat, inclusiv ministrul de Externe..."

Privite din Romania, de către Români "evoluțiile" sunt obișnuitele găinării - care, așa cum vin, așa trec. Or basarabeni, ("frați cu caii, cei care simt focul"), cu un simț acut de a mirosi primejdiile, iau în serios țigănia de la București.

Să deie Domnul să se înșele.

Vineri 2 octombrie 2009

Deci așa cum ne-am înțeles: m-am culcat aseară "de 73 ani"; m-am trezit "de 74"!

Maaare mîinune, oameni buni, vorba lui Hoandă.

Xiti zice ca azi - adică ieri - m-au vizitat 109 persoane.

M-au felicitat de ziua mea Ovidiu Nițoi, Elena Andronache..., iar azi am găsit în cutia de scrisori urări de la... mai bine le voi consemna la sfârșitul zilei.

Flori Bălănescu îmi transmite prin/la ziar o scrisoare:

Paul Goma sărbătorește 74 de ani departe de onorurile statului român.

Către oamenii responsabili din statul de drept

Cu 74 de ani în urmă, pe 2 octombrie, se naștea la Mana, jud. Orhei, România, un copil nevoit curând să se maturizeze. Experiența grea, inumană, grotescă nu-l va împiedica să scrie mult mai târziu o carte care a recuperat copilăria sa basarabeană și a configurat estetic și etic o altă abordare a temei: „Din Calidor“. Întâmplător sau nu, traumele biografice au coincis în cazul lui Paul Goma cu cele mai hidoase „accidente“ din istoria ultimilor 80 de ani.

Uneori, oamenii sunt tentați să se mire crispați de vorbitul prea mult în jurul unui om, devenit personaj, cum au fost și încă sunt atâția, reducându-l la eticheta mentalității defetiste ce pare că ne-a înhățat cu totul. Adevărul este că nu se „vorbește“ (scrie!) prea mult despre Paul Goma. Adevărul este că uneori mai dăm peste câte o cronică de carte sau peste câte un text aniversar, cum este cel de față, sau peste aprecieri colaterale pe forumuri, pornind de la alte subiecte „tari“. Cum este cel din ultimele zile, cel despre moartea lui Nicolae Pleșiță, criminalul pensionar al Securității române, îngrijit în ultimele trei luni într-un sanatoriu al SRI. Care a spus deseori public cum le-a făcut el și le-a dres „ăloră“, cum i-a omorât, le-a tras pumni și le-a smuls barba.

Mai neverosimil, deși adevărat!, este cum a considerat justiția română (parcă mereu aflată-n grevă, în vacanță) că nu poate să-l urmărească penal, pentru că „mărturia“ publică n-ar fi probă. Aceeași justiție care-l trimite pe Paul Goma la ghișeu să scrie cerere pentru redobândirea cetățeniei române. O justiție analfabetă, cum ar spune Paul Goma, pe măsura guvernelor care și-au asumat și și-au împărțit rotația cadrelor din '90 înapoi.

Cei care ar fi trebuit să răspundă pentru crimele comunismului au murit și mor de bătrânețe (Pleșiță avea 80 de ani) în patul lor sau prin sanatorii, au pensii care le permit nu doar o viață fără griji și lipsuri, dar și o moarte decentă. Au dat „la cap, la cap, la cap!“ poporului român, l-au decimat în ce avea mai bun, l-au șubrezit în coloana vertebrală, l-au schilodit trupește, apoi s-au odihnit și au dormit liniștiți, în casele lor, în mijlocul familiilor lor, au asigurat viitorul copiilor și nepoților, au zâmbit vecinilor. Niște mici dumnezei, ai zice, clonați din ADN-ul ideologiei comuniste. Și-au pregătit terenul, ei și al lor (activii și lăsații la vatră), așa încât, după 1989, nu au avut nici o rușine, chiar dacă nouă ne crapă obrazul de rușinea lor. Ceea ce nu este un merit în ce ne privește. Am rămas cu rușinea și am intrat în logica lor. și, mai mult de atât, trăim după coordonatele trasate de ei.

Supraviețuim într-o lume a scenariilor și scenaritei. Și, cu toate acestea, sunt lucruri care nu pot fi anulate. Cine face azi caz de „schimbarea“ lui Paul Goma, de după 1989, nu arată doar că nu stăpânește „subiectul“ (măcar teoretic, un atare neajuns se poate remedia), ci rea intenție (ar putea fi și un eufemism pentru „interes“). Cei care îl acuză de verzi și uscate sunt aceia care în 1977 și-au întors privirea oriunde în altă parte, numai spre scriitorul solitar din Drumul Taberei nu. Solidarizările din 1977 cu renegatul scriitor român au fost atât de subțiri încât intelectualii care îi caută nod în papură nu își dau seama că atunci, în 1977, au ratat ocazia de a-și îndrepta spinarea. Un atu ce le-ar fi dat azi dreptul moral să îl „judece“. Este ușor să fii principial în limitele corectitudinii politice când beneficiezi de recunoaștere, de salariu, pensie și sinecuri diverse. Paul Goma nu are pensie de la statul român (nici de salariat, nici de fost deținut politic, nici de scriitor. NIMIC), nu este membru al Uniunii Scriitorilor Români (insist pentru membrii de rând ai USR: s-a simțit cineva lezat vreodată de faptul că Paul Goma nu este nici măcar membru al USR, așa încât să facă demersuri, măcar să pună de o manifestație cu o singură pancartă? Și-a riscat cineva râvnitul statut de membru al unei instituții care funcționează și azi ca pe vremuri?)

Criminalii poporului român au avut și au pensii de mii de lei noi de la statul român. Un „stat de drept“ (are ghilimelele meritate) care ar fi putut măcar de ochii lumii să salveze aparențele justiției. Fără dreptate instituționalizată nu există nici dreptate individuală, nici „pace“ socială.

Azi Paul Goma împlinește 74 de ani. O zi de naștere ar trebui să fie prilej de bucurie, măcar de bune aduceri-aminte. Dar cum să ne aducem aminte cu bucurie (mândrie?, recunoștință?) de suferințele

unui om de care statul român, cobreslașii, conaționali îi bat joc?

De ce deranjează „stilul“ Goma? Dar l-a avut dintotdeauna, nu l-a căpătat după 1989. După 1989 doar a fost înlocuită cortina de pe conștiința noastră. Cei mai în vârstă știu, mai ales de la Europa Liberă, cine a fost Paul Goma. Cine citește textele publicistice de dinainte de 1989, scoase până în noiembrie 1977 cu greu din țară, înțelege și ce însemna să fii liber în comunism.

În privința literaturii lui Paul Goma istoria literară se va echilibra peste ani, atunci când idiosincraziile puternicilor de azi vor amuți. Este o lege nescrisă: scriitorul piere, cărțile rămân. Criticii pier, alții vin în urma lui. Nu neapărat pe urma lui.

Avem și motive de bucurie în toată această forfotă a crizei perpetue care este România? Avem: cu 74 de ani în urmă s-a născut pe un pământ românesc aflat mereu în bătaia puștii un om cu o voință și cu încăpățănare ieșite din comun. Consecvența lui Paul Goma de a fi el însuși pentru a ne demonstra nouă că se poate... este fabuloasă. Un sacrificiu de sine pe care actorii guralivi ai scenelor române se grăbesc să îl defăimeze sub diverse pretexte. Să ai șansa unui Paul Goma (acest „Soljenițin român“, cum i-au spus străinii, și nu oricine, ci pretențioșii de nemți!) și să-i dai cu piciorul nu este doar cinism și meschinărie, este și prostie. Prostia unui stat sărac și fudul, dar corupt până în măduva oaselor, care se boiește cu cele mai recente vâpseluri (vezi condamnarea de fațadă a comunismului, de exemplu), deși pe sub boiul de pe mască a intrat în putrefacție.

O oază de lumină în acest crepuscul este seria de autor începută anul trecut la Curtea Veche. Pentru care domnul Grigore Arsene merită să intre în istoria literară drept editorul care a avut curajul să îl editeze pe Paul Goma, după toate încercările de a fi distrus ca entitate publică și individuală.

Sper din tot sufletul ca primul volum al **Scrisurilor** (1971-1989), care va apărea cât de curând, atât de așteptat de foarte mulți oameni de cultură și nu numai, să restabilească în conștiința românilor locul lui Paul Goma.

„De unde o scoatem că numai noi, românii, suntem persecutați de istorie? Cum rămâne atunci cu «sabotarea» aceleiași teorii - altă manieră, doar a noastră, de a ne văicări, lăudându-ne? Tăvălugul comunist împins-tras de tancurile sovietice nu a strivit doar România; flăcările rugurilor «epuratoare» au prefăcut în cenușă nu doar cărți românești; nu numai intelectualii români au fost persecutați, interziși, închiși, asasinați de analfabetimea proletară; și nu doar «maestrii» români și-au vândut sufletul și pana, punându-se în slujba întunericului. Atunci cum se face că numai în România intelectualii nu pot, nu vor să se constituie în intelectualitate? Cum se face că numai în România mai funcționează «turnul de fildeș», în care intelectualul pretinde că se retrage - în fapt, se ascunde; și nu în turn, la înălțime, ci în pivnița lui; și nu pentru a cugeta, netulburat, la destinul lumii sau pentru a face artă pură, ci pentru a nu auzi, a nu vedea, ca să nu se spună, cumva-cândva, că el știuse - dar tăcuse. (...) Atâta vreme cât cei care

*nu au făcut (sau nu mai fac) compromisuri se vor mulțumi doar cu atât, cu «cartea mea», cu doar acea virtute românească potrivit căreia «om bun este acela care nu face rău», nimic bun nu se va face. Laudă celor care, în aceste timpuri scoase din țâțâni, reușesc «să nu facă rău» - aceștia sunt «oameni-buni» - și atât; nu scriitori, nu intelectuali. Pentru că scriitor nu este acela care doar scrie; nici intelectual acela care doar știe. Ci acela care spune, scriind, ceea ce știe-și-nu-tace. Altfel, se face complice al răului. “ („La oglindă“, sept.-oct. 1984, din volumul în pregătire la Editura Curtea Veche, **Scrisuri**. I)*

România este o țară în care victima este întotdeauna vinovată, ba mai este și desfigurată cu bocancii, după ce a murit, pentru a șterge urmele. Să nu ne mai mirăm, așadar, când străinii ne privesc cu suspiciune sporită. Câtă încredere poate inspira un popor care-și omoară - fie și cu piatra ideologică - ce are mai bun, inclusiv șansa de a ține capul drept?

Azi este ziua de naștere a lui Paul Goma și ca să-i spun La mulți ani! nu este nevoie să o scriu aici. Am vrut doar să le reamintesc reprezentanților noștri că au o datorie morală, istorică și de onoare față de cei trei membri ai familiei Goma care trăiesc și azi în refugiu politic la Paris.

Flori Bălănescu, istoric

(scrisoare către Paul Goma)

Paul Goma nu are pensie de la statul român (nici de salariat, nici de fost deținut politic, nici de scriitor. NIMIC), nu este membru al Uniunii Scriitorilor Români (insist pentru membrii de rând ai UR: s-a simțit cineva lezat vreodată de faptul că Paul Goma nu este nici măcar membru al UR, așa încât să facă demersuri, măcar să pună de o manifestație cu o singură pancartă? Și-a riscat cineva râvnitul statut de membru al unei instituții care funcționează și azi ca pe vremuri?). Criminalii poporului român au avut și au pensii de mii de lei noi de la statul român. Un „stat de drept“ (are ghilimelele meritate) care ar fi putut măcar de ochii lumii să salveze aparențele justiției. Fără dreptate instituționalizată nu există nici dreptate individuală, nici pace socială.”

*

Iată ce au făcut prietenii mei de la Chișinău:

“Un ONG cere autoritatilor din Republica Moldova sa-i acorde lui Paul Goma cetatenia moldoveana si titlul de "Cetatean de onoare" al Chisinaului 2 octombrie, 15:10 :

Paul Goma

Asociatia Civica Hyde Park cere autoritatilor din Republica Moldova sa-i acorde scriitorului Paul Goma si familiei sale in regim de urgenta cetatenia moldoveana si sa-l declare "Cetatean de onoare" al orasului Chisinau, informeaza DECA-press, preluata de Jurnal de Chisinau.

Solicitarea Asociatiei Hyde Park este facuta de ziua lui Paul Goma, care implineste vineri 74 de ani.

Intr-o declaratie a Asociatiei, se mentioneaza ca "primaria capitalei ar trebui sa-l declare pe Goma chisinauian de onoare, sa-i acorde in mod exceptional un apartament in capitala sau o casa in satul sau natal, Mana, si sa-i asigure o pensie decenta sau o bursa de creatie.

De asemenea, Hyde Park sugereaza Guvernului sa examineze posibilitatea editarii intregii opere artistice si publicistice de pana acum a scriitorului, cu difuzarea volumelor prin bibliotecile Republicii Moldova si in intreg spatiul romanesc.

"Acum s-a schimbat clasa politica la Chisinau, si noi credem ca a venit timpul sa-l chemam pe cel mai curajos scriitor acasa", se mentioneaza in declaratia Asociatiei Hyde Park.

Scriitorul Paul Goma s-a nascut in Basarabia pe 2 octombrie 1935. El s-a refugiat in Romania impreuna cu familia dupa ce Basarabia a fost luata de URSS. De 32 de ani locuieste la Paris.

El este autorul a mai multe volume, cele mai cunoscute fiind "Gherla" (1976); "Bonifacia" (1986), "Din Calidor" (1987), "Amnezia la romani" (1995), "Saptamana rosie: 28 iunie - 3 iulie sau Basarabia si Evreii" (2003), etc. S-a remarcat prin scrierile sale ca fiind opozant al regimurilor totalitare.

Z.O.

Adineauri mi-a scris Oleg Brega. Urmează să fie măsurat în timp ecoul petiției lor (dacă nu se îngroapă în mâl).

Sunt tăbăcit de speranțe nerealizate, de dorințe refulate. Dar fiind eu un basarabean utopistizat îmi zic:

«Mai știi?...» și adaug în gând: «...de unde sare urechilă...»

Am promis că voi da numele celor care m-au felicitat de ziua mea. Regret, dar constat că nu voi putea: de asta dată au fost atât de mulți (și continuă), încât...

Sâmbătă 3 octombrie 2009

Xiti anunță pentru azi 141 vizitatori. Are să scadă fulgerător numărul lor în următoarea săptămână.

Mă aflu într-o, nu dilemă, ci încurcătură (care tot dilemă este ea):

Inițiativa băieților de la Chișinău de a cere încetățenirea mea în Basarabia lor le-a aparținut, eu nu am mișcat deloc, nu am nici un merit, nici un păcat. Petiția se află în stadiul de... propunere. La guvernământ? Care guvernământ, fiindcă țigănia de la București i-a tulburat, i-a contaminat i-a bruiat, i-a cvasianihilat și pe cei de la Chișinău, deci încă nu sunt siguri că vor fi la putere luna viitoare. Dar să fiu de astă dată "pozitiv":

Admitem că petiția va fi aprobată și că voi primi cetățenia moldovenească, o locuință, o "bursă de studii", promisiunea de

editare a cărților mele. Ce fac eu în cazul acela - după mulțumirile protocolare? Ei, ce fac? Merg la Chișinău? Doar declarasem, nu o singură dată că nu călătoresc în țări comuniste. Dar nu călătoresc, ci mă stabilesc... Dar unde pun piciorul întru stabilizare? Pe pământul și al meu, unde am neamuri și morminte?

Dar mai este al meu pământul? Pământul meu, Basarabia, a fost ocupat de evreii care îmi interzic cuvântul, au cerut ștergerea” mea din cartea-de-imobil, ca să folosesc o expresie țigănească și, dacă ar putea (să nu zic vorbă mare!), m-ar cel puțin pune pe un tren pentru Karaganda, în cazul în care, mărinimoși, cum îi știm de veacuri, nu m-ar împușca pe loc și “m-ar presăra cu var viu”, în groapa comună - cum făcuseră în iulie 1941, când se pregăteau să o șteargă din Basarabia și din Bucovina de Nord, devastate, incendiate, dinamitate...;

Apoi pământul meu, Basarabia (și Bucovina de Nord) au fost repopulate (sic) cu ucraineni, ruși, evrei - cate sute de mii de repopulatori? - în locul oamenilor pământului, moldoveni și bucovineni, împușcați pe loc, ori trimiși în fundul Asiei, să se stingă pe-acolo (câte sute de mii?);

Apoi pământul meu, Basarabia - cu precădere Chișinăul - a fost repopulat cu “veterani ai Armatei Roșii”, citește: NKVD-iști și KGB-iști, cu activiști de partid de rang înalt ajunși la pensie, dublu recompensați pentru crimele săvârșite împotriva oamenilor nevinovați de pe tot întinsul URSS-ului: prin pensii “speciale”, prin clima dulce a Moldovei, față de cea mohorâtă de pe unde crescuseră și “activaseră”. Câte sute de mii de “pensionari” manifestă, cu urlate sovietice, cu răcnete bolșevice, cu ură profundă față de indigenii moldoveni, “exprimându-se” în limba ocupantului, fiindcă în marea lor iubire față de aproape refuzaseră să învețe și să rostească măcar “Bună ziua”, în românește? Câți erau cei care participaseră la agresarea lui Chirtoacă, a lui Filat?

Să admitem (din toată inima) că Basarabia devine democratică, ocupanții ruși se cară în pizda mamelor lor de pe pământul nostru... *Unde merg eu și, mai ales ca ce, ca cine?*

Formula încetățenirii de către “Republica Moldova” va căpăta în ochii oamenilor de la noi, din Basarabia valoare de recompensă - dar pentru care fapte de arme? Eu n-am făcut nimic pentru această formație statală artificială, ciuntită de ruși, strivită de ruși, terorizată și azi de ruși; ci, eventual pentru **Basarabia**, ținut românesc, acțiune vizînd trecutul, nu prezentul apropiat. Și ce anume am făcut-pentru, în trecut, fie și el: apropiat? Am scris o carte, trei, cinci “despre pătimirile” ei? Dar nu am fost nici primul, nici singurul, atâția alții au plătit cu viața *spunerile, scrisurile* lor. Ba chiar (doar) *gândurile*.

Îmi imaginez - cu nesfârșită jenă - eventuala sosire a mea la Chișinău. Ce zic, ce le spun oamenilor:

«Bună ziua, fraților, am venit și eu...?»

La ce am venit - și eu? De ce am venit? Am venit în ospete? La praznic? La Hora-Unirii, sărbătorind “secarea Prutului”, ca pe timpul lui Alecsandri, Milcovul, “dintr-o sorbire”?

Dar “praznicul” la care mă voi prezenta și eu va fi interpretat, pe drept, ca o împărțeală: *mi s-a dat (mie) cetățenie, mi s-a dat (mie) locuință, mi se dau (mie) și bani de buzunar...* Pentru care ispravă?

Va fi drept ca *numai eu* să primesc atâtea “recompense”?

Dacă aș avea bani mulți-mulți-mulți, să merg în Basarabia pe barba mea, cum se zice, plătindu-mi drumul și hotelul și mâncarea; dacă aș da, eu, burse pentru copii și pentru adolescenți și pentru tineri studenți, dacă aș finanța eu ridicarea unui spital sau a unui cămin pentru femeile-în-deznădejde (s-a înțeles despre ce fel de deznădejde vorbesc și despre care femei : despre mamele, surorile, fiicele, nepoatele, strănepoatele noastre) - atunci poate că m-aș simți ne-rău; bine; m-aș simți, vorba lui Snegur, când m-a poftit el acasă: “în ospete-la-neamurile-mele”.

Altfel... Altfel ce?

Cum nu am banii aceia, în cazul în care guvernării de la Chișinău au auzit de mine și vor să mă cinstească, voi primi:

- cetățenia Moldovei;

- (re)editarea unor cărți “cu subiect basarabean”: **Din Calidor, Arta reFugii, Basarabia, Altina, Săptămâna Roșie, Scrisuri**, 3 volume, chiar dacă între timp acestea din urmă vor fi apărut la Curtea Veche, București, precum și **Jurnalele** (până acum: 17), toate acestea, în variante economice, vor fi vândute cu prețuri simbolice sau, mai bine: dăruite elevilor, studenților, bibliotecilor școlare, comunale, orășenești. Comanditarul (guvernul) să încheie cu o editură locală o înțelegere de tipărire a cărților, la prețul de cost.

De locuință nu este nevoie. Tot nu voi ajunge acolo atâta timp cât dănuie comunismul, sovietismul, rusismul, evreismul de cea mai primitivă extracție, iar eu nu mai am timp să aștept.

Nici de vreun loc de veci: voi fi incinerat aici, la Paris.

Mi-a scris Jean Dumitrașcu de la Pitești:

Stimate Domnule Paul Goma,

Îmi permit sa ma fac purtatorul de cuvânt al unora dintre scriitorii romani. Inainte de toate, SINGURULUI SCRITOR ROMAN ADEVARAT SI CURAT, UN SINCER LA MULTI ANI!

Astazi, chiar de ziua Domniei Voastre, intamplator sau nu (le

aranjeaza Dumnezeu), a avut loc adunarea generala (conferinta de alegeri) a Filialei Pitesti a U.S.R. Criticul literar Stefan Ion Ghilimescu a vorbit de apelul lansat de dl. Dan Culcer pentru ca Domnia Voastra sa primiti calitatea de membru de onoare al U.S.R. La propunerea secretarului U.S.R., Gabriel Chifu, adunarea generala a membrilor Filialei Pitesti a U.S.R. a votat, covarsitor, in frunte cu presedintele Nicolae Oprea si I.P.S. Calinic (un vot impotriva, preotul-scriitor valcean Leon Dura, si o abtinere, poetul-gazetar pitestean Florian Silisteanu), ca participantii pitesteni, mandatati la Conferinta Nationala a URSS din 23 noiembrie, sa propuna schimbarea Statutului URSS (in forma actuala, votata in iunie 2009, nu se vorbeste de un asemenea statut, de membru de onoare) si, in consecinta, sa va propuna pe Domnia Voastra. Desigur, e prea putin pentru TOT ceea ce reprezentati pentru literatura noastra, dar e un pas inainte.

Azi, la Pitesti, ati fost prezent in inimile noastre! Ati determinat zeci de maini sa se ridice, deschis, pentru Domnia Voastra...

Personal, mai pesimist si biblic, mai avem nevoie de inca 20 de ani sa ratacim prin Desert.

Va urez multa sanatate si sa dea Dumnezeu sa ne vedem, intr-o fericita zi, in Romania!

Jean Dumitrascu,

membru in Comitetul director al U.S.R. Pitesti

I-am răspuns:

Mulumiri pentru urări - prind bine, când ti-e frig.

Despre "membru de onoare"... Ce pot zice altceva decât: membru-de-onoare este treapta cea mai de jos a membrului (scuzați, pardon, bonsoar)?

Fireste, eu nu ma pot opune acestei cinstiri, dar amintesc: au trecut 32 ani (din aprilie 1977), de când scriitori ca Blandiana, Manolescu, Fanus Neagu m-au exclus; au trecut 20 ani de când i-am adus aminte lui Dinescu (in 1990): sa ma bage si pe mine la meci. Nimic. Tot nimici: Ulici, și celalalt, turnătorul cu diploma - ce sa mai spun de Manolescu cel care m-a neantizat pentru "antisemitism", iar Chifu, prezent azi, aici, nu a scos un mieunat.

Acum este prea târziu.

Pot muri si fara calitatea de "membru de onoare"

Vă îmbrățișez,

Paul Goma

Mi-a re-răspuns:

Stimate Domnule Paul Goma,

Dumneavoastra aveti mereu dreptate! Stiu ca stiti, in casele mici traiesc sufletele mari. Si sunt multe casute in Romania in care locuiti deja. Bastiliile noastre or sa cada, intr-o zi...

Cu urari de sanatate,

Jean Dumitrascu

Duminică 4 octombrie 2009

Sa râdem cu/de Udrea:

Elena Udrea: «Ne-am șocat la anunțul lui Băsescu»

Dar șocați-vă, țatelor, nu vă jenați !

Să râdem de Geoană:

Geoană: «Vă garantez că voi instala un Guvern nou până la Crăciun»

Întregarantați-vă, geoanelor!

[întrebare: *geoană* este el la feminin sau este ea la feminin?]

Să ne râdem de Vanghelie:

«Simpatica doamna Udrea nu a fost inregistrata doar de DGIPI, ci si de alte servicii aflate in subordinea lui Traian Basescu» (...)

“Cetățenii vor ști, de asemenea, că nu au voie să se spele în râuri sau lacuri cu pastă de dinți, detergent sau șampon și nici că nu pot [?] spăla vesela în apă”, a adăugat Belciug (...)

“Legea picnicului ar putea fi pusă în aplicare de ministrul (...) Mediului, Elena Udrea, care a declarat vineri, la preluarea mandatului, că va continua proiectele aflate în derulare.”

Sa *ne* râdem de Mioritzicul Gigi Becali, lansat spre Cotroceni:

“Dacă nu candidează Traian Băsescu, iau in calcul intrarea in turul doi”

Gigi nu știe de glumă: uite-acum ia în calcul intrarea-n!

Cu ce se ocupă acești maneliști deveniți “Glasul Patriei”, bișnițari deveniți baroni, ciobani ardeleni deveniți Boci, Blagi, ciobani macedoneni analfabeți deveniți deputati europeni, ca Becali, orduri securiste, ca VC Tudor deveniți șefi de partid (naționalist, cum altfel?) găinari de rând deveniți oameni-de-afaceri, securiști deveniți președinți de republică), de ei depinde soarta a peste 23 milioane de oameni - i-am adăugat și pe basarabeni-bucovineni ! Ei nu se gândesc la *cetățeni* - ci la, la ei, la ei și la neamurile lor de securiști din tată-n strănepoțică.

Criminali dovediți ca Drăghici, Teohari, Nicolski, Pantiușa, Pleșiță au murit în paturile lor, Enoiu are să crape la fel, Iliescu, Stănculescu așșderi - iar noi...

Noi, ce? Doar nu vom fi pretinzând să ajungem miniștri, noi,

victimele! Fiii torționarilor (Petre Roman), fiicele analfabete - altfel împopoțonate cu succesuri - ale responsabililor politico-politienesci ai mersului navelor, nepoții de călăi (Olteanu, Oprescu, Gioană...) aceștia au primit moștenire de la nedemniilor părinți, mătuși, unchiuleți “posturile”, ocupînd toate bunurile, toate “casili”. Noi/ la gunoi! Băseștimea cotidiană are nevoie de intelectuali patrupezi, cu profile de știucă încrucișate cu simpaticele și grasele animale domestice numite, pe nedrept, porci : Liiceanu, Manolescu, Tismăneanu, Patapievici, Mihăieș, Pleșu, TRU, nu de persoane care gîndesc cu inima, cu obrazul, nu cu portofelul/portofoliul.

Așa ne trebuie - nouă, etern-păguboșilor: cine ne-a pus să vrem libertate, democrație, demnitate, independență națională?

Și mai ce? Nu cumva și un praz verde?

Am căpătat ce am meritat: un morcov! Cât o sfeclă.

Din aceea țapănă, furajeră.

Luni 5 octombrie 2009

Cum titrează *România liberă* anunțul:

“Premiul Nobel pentru Literatura va fi anunțat joi, 8 octombrie, a anunțat Academia Suedeză de Literatura. Casele de pariuri îl indica drept favorit pe scriitorul evreu Amos Oz...”

Să zici că titrorul se face vinovat de “antisemitism”? Da’ de unde! Apoi “*scriitorul evreu*” nu este un neadevăr, nici o insultă, ci doar (?) o probă de ignoranță crasă: numele favoritului se însoțește de apartenența națională, nu etnică. Corect ar fi fost: “Amos Oz, *scriitor israelian*”.

Doamne, că grea-i gazetăria - în limba română.

Când mă gîndesc la noii guvernanți de la Chișinău: au decis să numească limba oficială *limba română* și introducerea în învățământ a *Istoriei României*... Ce dificultăți or să provoace “pensionarii” (citește: kaghebiștii trimiși de ruși la căldură, în Basarabia, să se odihnească după truda lor criminală...). Politice, sigur, mai ales în relațiile româno-ruse... Dar mă liniștesc pe dată: Românii din Basarabia (și din Bucovina de Nord, firește) sunt, de jumătate de veac, în ciuda persecuțiilor, interdicțiilor, dintre toți cei mai devotați limbii române - dar nu au făcut ei o revoluție, în 1988-89 pentru *Limba Română?*, pe când confrății lor de la București, muuult mai evoluți și “orientați”, ar fi spus I.D. Sîrbu, dădeau din picioare în lada cu nisip marca *Roland Barthes?* Implicarea basarabenilor în Istorie a fost totdeauna o datorie de la sine înțeleasă, nu o obligație școlărească.

Miercuri 7 octombrie 2009

Vești bune de la editură. Gr. Arsene i-a spus Mihaelei Moroșanu ca **Scrisuri** va apărea ăst-an. Ea așteaptă să dea la paginat. Mi-a venit inima la loc.

Astă noapte am transpirat atât de abundent, încât am udat și cearșafurile, nu doar bluza de pijama și fața de pernă. Le-am schimbat pe toate în miez de noapte, umele: în mașina de spălat!

S-a trezit din somnu-i lin Cristian Teodorescu, în CaCaCațavencu de azi:

“Moartea generalului care l-a mîngîiat pe Goma

Doar onorurile militare au lipsit de la înmormîntarea generalului-loco-tenent de Securitate Nicolae Pleșiță. În rest, coroane de flori, mesaje îndurate și anunțuri îndoliate la mica publicitate. În 1990, cînd se purta reabilitarea „securiștilor buni“, Nicolae Breban l-a inclus pe Pleșiță în această categorie, argumentînd că generalul s-ar fi purtat bine cu el cînd a fost dat afară din CC și i s-a luat conducerea României literare. După cîtiva ani de tăcere, generalul care l-a anchetat cu mîna lui pe disidentul Paul Goma a recunoscut liniștit la un post de televiziune că l-a bătut pe scriitor în arestul Securității, precizînd că „l-a mîngîiat puțin“, adică nu i-a rupt oasele.

Întrebat atunci dacă nu se temea că Paul Goma îl va da în judecată, Pleșiță a răspuns că nu mai era cazul, întrucît Goma „a murit la Paris, acolo“. Deși în viață, Paul Goma nu l-a dat în judecată pe fostul său tortionar nici atunci, nici mai tîrziu. Iar singura anchetă deschisă împotriva lui Pleșiță s-a încheiat în coadă de pește, „din lipsă de probe“. N-a contat că fostul șef al DIE nu și-a ascuns niciodată implicarea în atentatele cu bombă ale lui Carlos Șacalul împotriva angajaților români ai postului de radio Europa Liberă și nici că a povestit cu mîndrie patriotică ce a făcut în anii '50 pentru reprimarea rezistenței din munți.

În ciuda acestor mărturisiri publice de un monstruos cinism, Pleșiță n-a fost degradat și n-a făcut nici măcar o zi de închisoare. Și-a petrecut ultimele trei luni de viață într-un sanatoriu al SRI-ului, unde a fost găzduit fără probleme, la fel cum tot fără probleme și-a primit pînă în ultimul moment pensia grasă de general cu două stele. La aflarea veștii, altfel neiertătorul Paul Goma a spus pentru un ziar de provincie: „Dacă a murit, să fie sănătos!“. La fel de bine, autorul lui *Ostinato* ar fi putut zice că rămîne nemîngîiat.

În primul moment am vrut să-i dau replica acestui individ care nu citește ceea ce judecă - mi-a mai făcut el un fel de recenzie - aiurea - despre **Culoarea curcubeului**.

M-am răzgîndit.

*

Mai multi scriitori rusi boicoteaza o intalnire cu Putin de ziua lui

7 octombrie, 12:51

Mai multi scriitori rusi, printre care Ludmila Ulitkaia, au refuzat sa participe la o reuniune cu premierul Vladimir Putin, organizata miercuri, de ziua sa de nastere, relateaza AFP, preluata de NewsIn.

"Educatia mea nu imi permite sa vin sa vad pe cineva de ziua sa de nastere pentru a discuta probleme, pentru a-i prezenta criticile mele", a declarat Dmitri Bikov, scriitor renumit, pentru postul de radio Ecoul Moscovei.

"Nu voi veni", s-a limitat sa spuna pentru AFP Ludmila Ulitkaia, laureata a premiului Booker.

"Astazi plec in vacanta, plecarea mea era prevazuta de mai demult", a adaugat, fara alte precizari scriitoarea, care a corespondat in septembrie cu fostul magnat al petrolului Mihail Hodorkovski, aflat in detentie din 2003, in urma unui proces calificat de unele voci drept politizat.

"Ii inteleg si pe cei care au refuzat si pe cei care au acceptat" sa il intalneasca pe Putin, a spus scriitorul si jurnalistul Zahar Prilepin.

Potrivit agentiei RIA Novosti, pe langa acesti trei scriitori, pe lista cu invitati mai figureaza Valentin Rasputin, Aleksandr Kabakov, Serghei Lukianenko si Andrei Bitov.

"10 scriitori sunt asteptati la aceasta discutie libera (cu Putin - n. red.), in cursul careia vor fi evocate rolul literaturii in societate, vulgarizarea lecturii (...), dar si mai multe probleme din viata nationala", a declarat purtatorul de cuvant al premierului, Dmitri Peskov. "Mai multe persoane invitate nu se afla in prezent la Moscova, altii sunt bolnavi", a adaugat Peskov.

Joi 8 octombrie 2009

Tot la **Calidor** lucrez (adică : recitesc).

Din textul lui George Damian din *Ziua* aflu... confirmarea opiniei proaste despre Marian Lupu. Acesta ar fi declarat

Într-un interviu pentru agentia Omega Marian Lupu declara: "Dupa parerea noastra, cea mai buna varianta pentru Republica Moldova ar fi istoria statului nostru - istoria Republicii Moldova. Fara a pune accente pe momente sensibile, care ar putea duce la o sciziune in societate. Am pledat si vom pleda in continuare impotriva unor astfel de iesiri. Daca istoricul are menirea de a cauta adevarul istoric, atunci scopul politicianului este de a aplica intr-un sector sau altul un model care ar asigura o congruenta si o armonie in dezvoltarea ulterioara a societatii pentru ca aceste decizii sa uneasca oamenii".

George Damian comentează:

"Marian Lupu lanseaza cateva percepte dure: in primul rand istoricii n-au decat sa caute adevarul istoric pana le vine rau - acest adevar nu va ajunge la destinatari, respectiv la populatie si mai ales la elevi. In al doilea rand trebuie predata "istoria Republicii Moldova" - doar ca pentru asa ceva nu este nevoie de un manual, Republica Moldova exista ca stat doar de 18 ani asa ca nu este mare lucru de predat din punct de vedere istoric. Insa daca Marian Lupu are in vedere o istorie mai indelungata atunci vom avea parte in Basarabia din nou de "istoria Moldovei" inventata in perioada stalinista... Iar Marian Lupu si l-ar putea lua drept consilier pe Vasile Stati sau pe Victor Stepaniuc, vajnici aparatori ai istoriei Moldovei Mari.

Pana la urma pozitia lui Marian Lupu este extrem de apropiata de cea a

fostilor sai colegi, comunistii. Deputatul comunist Grigore Petrenco spunea "Traim in Republica Moldova si trebuie sa studiem istoria noastra. Din cate cunosc nici in Romania nu se studiaza istoria romanilor". Aici Petrenco are dreptate: nici in Romania nu se mai studiaza istoria romanilor..."

Joi 8 octombrie 2009

Herta Müller a fost onorată cu Premiul Nobel pentru Literatură. Mă bucur, nu pentru autoare, pe care nu o cunosc și căreia nu-i cunosc scrisul. Mă bucur pentru Comitetul Nobel. A făcut o alegere, în sfârșit, dreaptă, după atâția ani de marș militaresc împotriva curentului: nu a fost ales nici Philip Roth, nici Manea, nici Amos Oz (către care mergeau preferințele mele, desemnate - în cunoștință de cauză). Impresia era că evreii au abonament permanent la Premiu (ultima alegere strâmbă a fost cea a lui Kertesz: și el evreu și ungar).

Cu totul cretinească reacția lui Pleșu, premiantu' nației:

"...în ceea ce privește felul în care românii vor percepe gestul istoric al Comitetului Nobel, Andrei Pleșu nu crede că românii vor învăța să își asume istoria și să își recunoască vinovăția colectivă (subl mea) pentru că "în afara celor care l-au trait nemijlocit, trecutul nu poate fi o zonă de interes general".

Care este "vinovăția colectivă a românilor", după acest lingău - al tuturor președinților de după Ceaușescu? Fiind vorba de Herta Müller, nemțoaică, vinovăția aceea o poartă românii care, după 23 august au tras cu pușca în aliatul nostru de până în urmă cu 5 minute? Da' de unde! Nici prin gând nu i-a trecut această, cu adevărat, *vină* - de trădare și de ucidere (curat mioritică). Ci față de evrei - se vede că încă nu ne-am căit destul, iar din "recuperări" va căpăta și el o firimitură (chiar două) căzută de la masa dictatorilor-decizătorilor, cei care, cu nesimțirea-le planetară, după ce ne-au băgat pe gât un monument al "eroilor" aviatori de bombardiere americani (*boy*-ii ne făcuseră chisăliță, mai ales de Sfintele Paști din 4 aprilie 1944?), de ce nu ne-ar băga prin ochi, prin urechi și monumentul cinstindu-i pe cei 400 000 (!!!) evrei căsăpiți de români (vom vedea cât au lăsat la preț din numărul imens înscris pe stela de la Coral).

Primele cedări ale Basarabenilor față de ruși:

Ministrul de Externe al R.Moldova: Desi prioritatea noastra este integrarea in UE, R.Moldova nu va renunta la legaturile traditionale cu CSI

-- UPDATE 17.37: *Conflictul transnistrean* a lipsit de pe agenda discutiilor care s-au purtat joi in sedinta Consiliului ministrilor de Externe din CSI, a declarat seful diplomatiei de la Chisinau, Iurie Leanca. El a precizat ca

problema respectiva *nu a fost inclusa nici pe ordinea de zi* (subl mele) a sedintei de vineri a sefilor de stat din CSI. 8 octombrie, 17:00

Seful diplomatiei moldovenesti, Iurie Leanca

"Chiar daca prioritatea Republicii Moldova este aderarea la Uniunea Europeana, Republica Moldova nu intentioneaza sa rupa legaturile traditionale cu CSI", a declarat seful diplomatiei moldovenesti, Iurie Leanca, dupa incheierea sedintei Consiliului Ministrilor de Externe din CSI, transmite Jurnal de Chisinau.

"In acest sens, R.Moldova este si va ramane un partener de incredere", a precizat Leanca. Intrebat fiind despre compatibilitatea cursului de integrare europeana ales de noile autoritati de la Chisinau si calitatea de membru al CSI, Leanca a declarat ca acestea nu contravin unul altuia.

La randul lui, secretarul executiv al CSI, Serghei Lebedev a spus ca i-a fost reconfirmata astazi intentia R.Moldova de a ramane in CSI si i-a exprimat lui Iurie Leanca, recunostinta pentru acest fapt. "Acest lucru este foarte important pentru mentinerea relatiilor in regiune si inspira incredere ca vom colabora in continuare", a spus Lebedev.

Referindu-se la rezultatele sedintei consiliului ministrilor de Externe din CSI, Lebedev a spus ca au fost semnate un sir de doumente, prine care se numara cel ce tine de cooperarea umanitara, fortificarea serviciului de granicere si a securitatii si cooperare in domeniul migratiei. Potrivit lui, a mai fost semnat un proiect de adresare catre sefi de state dn CSI, privind aniversarea a 65-a de la victoria asupra fascismului. "Anul 2010 va fi dedicat veteranilor si aniversarii a 65-a care va fi marcata cu sloganul 'Noi am castigat impreuna'", a mai spus Lebedev, precizand ca *si cetatenii moldoveni au fost victime ale ocupatiei fasciste si ca au luptat intr-o armata comuna.* (subl. mea).

Acest dezastru este de atribuit, în totalitate, dezastrului "politicii" Bucureștiului. Și numai lui.

Capacul de plumb asupra Basarabiei va fi cunoscut după "întrevederea tovărășească" dintre Medvedev și Lupu.

L-am simțit de la prima apariție pe scenă a "democraților" pe acest Lup rusesc, castiat în chele de oaie (da' cu cravată) și strecurat în stână...

Doamne-Doamne. Nu a durat nici măcar o vară primăvara noastră... Dar cum să faci ceva contra rușilor, contra Americanilor, contra evreilor cu "ajutorul" unor bețivi inconștienți ca Băsescu, flancat de bocănitoea Boc (dacă ar fi fost Tăriceanu, rezultatul nu ar fi fost altul), și de Țoapa Supremă, consiliera-fără-cuvinte, Udrea Nuți Spaimapuți'.

Vineri 9 octombrie 2009

Iată ce mi-a pus în gură gagică de la telefon, de-aseară:

"Paul Goma: Nobel-ul Hertei Muller nu inseamna nimic pentru Romania

"Cum sa insemne premiul Hertei Muller ceva pentru Romania? Ea nu a spus ca este scriitoare romana, ci banateana. Mai mult, ea nu a fost in exil, ci

in recuperare", spune, pe un ton raspicat, scriitorul Paul Goma, unul dintre autorii romani exilati de comunism.

"Ca neamt, Herta Muller a fost recuperata de Germania. Am auzit-o laudandu-se ca in curand are sa scrie o carte despre suferintele mamei ei din lagarele rusesti. Si, va intreb, a scris-o?", adauga Paul Goma, intr-o scurta declaratie pentru NewsIn, aratandu-se surprins, dar si indignat ca scriitoarea laureata cu Nobel este considerata a fi "de origine romana".

In ceea ce priveste legatura Hertei Muller cu Romania, despre care scrie neobosit, denuntand ororile din comunism, Goma spune raspicat ca nu a citit nicio carte de-a autoarei si ca in niciun caz nu vede legatura dintre aceasta si tara in care a trait pana in 1987.

Premiul Nobel pentru Literatura a fost acordat, joi, scriitoarei germane de origine romana Herta Muller, care, prin proza sa impregnata de poezie, si-a ridicat vocea impotriva dictaturii comuniste a lui Nicolae Ceausescu, a anuntat Academia suedeza. Herta Muller, nascuta in data de 17 august 1953 in localitatea Nitchidorf din Banat, a fost premiata pentru ca "a schitat un peisaj al dezradacinarii cu concizia poeziei si obiectivitatea prozei".

Firește, am spus ce s-a scris, dar nu tot ce am spus a fost scris. A declarat, iar ziarele au preluat ce a declarat ea:

- A suferit - în România - din pricina *dictaturii ceaușiste*;

Când nemții (sași, șvabi) din România ocupată de ruși au fost, întâi dați afară din case, apoi li s-a confiscat totul - ce fel de "dictatură" au suferit?; când sutele dacă nu miile de germani din România, la ordinul rușilor, au fost deportați în Rusia, la "reconstrucție" - cine "dicta" în România? Nici măcar Ana Pauker, nici Dej - ci Stalin; când șvabii de pe granița cu Tito au fost deportați în Bărăgan - nu singuri: ei constituiau cam un sfert dintre "coreeni" - așa le ziceau securiștii, pentru ca băștinașii bărgăneni să nu știe că aceia sunt concetățeni ai lor - restul : fie români din Banat și din Caraș Severin, fie români basarabeni și bucovineni ce avuseseră nefericirea de a se "refugia" în Banat, fie macedoneni de peste tot din RSR, împrăștiți în gospodăriile șvabilor; în 1951 ce fel de "dictatură" era, în RSR pentru Herta Müller? Tot ceaușistă?

- A devenit ceaușistă dictatura ceea prin 1982 - 1985, când soțul său, Richard Wagner avea "funcții de conducere în instituțiile comuniste ale vremii" - ce căuta soțul, Wagner ca slujitor al unei dictaturi, după Herta Müller: "ceaușiste"?

- Născută în 1953, Herta Müller avea doar trei anișori în 1956 (Revoluția maghiară), deci nu putea "să ia poziție": în 1968 (invadarea Cehoslovaciei), avea doar 15 ani, era minoră.

Dar în 1977? Avea 24 de ani. Era binișor majoră, majorată (!) de suferințele îndurate... însă numai de ea și de comunitatea sa, șvăbească - nu în întregime, doar de junii puțoi și puțoaice declarați antinaziști (cum ar veni: împotriva părinților lor), neo-marxiști de mucava adunați in "Grupul de Acțiune Banat". Să fi

trecut ei la... acțiune, prin măcar un telefon de simpatie (fie și anonim), dacă nu de adeziune la Declarația noastră pentru apărarea drepturilor Omului?

Ce, erau proști? Ei erau șvabi deștepti, nu rumâni proști! Cuvântul de ordine al lor era: nu ne amestecăm în treburile *interne ale lor (ale românilor)*, așteptăm vinderea (ei foloseau termenul: “recuperarea”) noastră, iar odată în RFG (în niciun caz în RDG - ce erau proști marxiștii noștri cei deștepti ca oaia și ca Totok?), ne vom putea exprima în deplină libertate capitalistă.

Așa s-a întâmplat: Ceaușescu a luat banii răscumpărării, Acțiunea Bănățenii au... “fugit” (în sensul propriu al cuvântului), ca nu cumva să se răzgândească secii și să-i întoarcă, ori să mai ceară ceva în plus...

Durerile românilor? Dar ce fel de “dureri” puteau suferi cei care nu crâcneau, nu protestau, ci doar rezistau-prin-îndurare, ca rumânii - spre deosebire de vitejii neomarxiști bănățeni: aceștia puseseră de-o revoltă atât de...violentă (și pe-față) încât se cutremurase întreaga “dictatură ceaușistă”! - apoi se odihniseră (în Occident): nu mai voiau să-și aducă aminte de... ăsta, zi-i pe nume: “comunismul ceaușist”...

Ca tot scriitorul normal, față de braveții Bănățeni Acționatori (ca să vezi: tot Bănatu-i fruncea!), cunoscând câte de frunce era Bănatu’ șvăbesc, aveam și eu “mirări”:

- cum se făcea că, dintre toți nemții proveniți din România doar sasul Dieter Schlesak se atinsese de mine, mă ajutase să public, scrisese despre mine (adevărat, observasem și la el atracția - mai precis: efectele terorii marxiste), dar nimeni din... afara lui: unora le găseam motivații: cei legați de Baconsky, de Ivasiuc, de Zoe Bușulenga, adică de oficialii (sau toleranții Securității, ca Baconsky). Nu înțelegeam însă de ce “noua generație” de recuperați - cea a Hertei Müller - erau atât de... reținuți în ceea ce mă privește: nici înainte de 1989, nici după nu am întâlnit semnăturile lor sub texte în care să fiu măcar pomenit.

Nu am citit o sigură declarație a scriitorilor - fie “recuperați” de Germania, fie români-români în care să fie semnalată și prezența mea - fie și ca “Soljenițin de carton” cum mă zugrăvise un fost prieten, de profesie oniric. Nici ca nume de autor, nici ca editură - Suhrkamp - în care publicasem, în 1971 și în 1972 două cărți. De parcă RSR (mereu vie, chiar după 1989) și-ar fi dat mâna cu RDG (și ea, nemuritoare) și s-au instalat în Germania reunificată.

Fiindcă, totuși:

- în 1971 “cazul” meu provocase tulburare, nu doar în RFG, ci în Occident - cu **Ostinato** la Suhrkamp Verlag și la Gallimard;

mai publicasem o carte “Ușa noastră...) **Die Tür**; “caz” provocând părăsirea standului și a delegației reseriste, ca protest împotriva prezenței mele cu **Ostinato**.

- în cărțile mele - publicate în limba germană, la Suhrkamp!
- un ne-german ca mine avusese curajul (sau imprudența) să vorbească și despre soarta nemților din România ocupată de ruși (reciproca nefiind valabilă, nici chiar în RFG).

- în interviuri, în dialoguri deasemeni pomenisem și de suferințele nemților de la noi.

Că am așteptat reciprocitate? Din partea cui? A lui Wagner, a Hertei Müller? Mă pun la punct pe românește:

«N-am păscut porcii împreună cu ei !- cei care-și trataseră părinții de naziști, cei care “dezbăteau marxismul «de pe poziții»”, sub dictatura lui Ceaușescu!

Mărturisesc: după ce a început campania antisemitizatoare împotriva mea, dacă nu așteptam “solidaritate” din partea românilor mei, nu mi-ar fi stricat câteva cuvinte de încurajare din partea... nemților mei - dar am fi căzut în aceeași afurisită de “reciprocitate” pe care o detest: Dacă eu scrisesem - totdeauna - cu simpatie, cu solidaritatea victimelor despre sași-șvabi, nu este obligatoriu ca și nemții să intervină - să mă mângâie pe creștet, să-mi șoptească:

«Lasă, că trece...»

Un citat din ea însăși:

“Romania postcomunista nu a dezbracat (?) toate mastile ororii comuniste, dintre care cea mai perfida ramane cea a delatiunii, iar cea mai crunta cea a "anihilarii intimitatii", spunea Herta Muller in cel mai recent articol al sau, publicat in luna iulie a acestui an in Germania, vorbind despre drama totalitara si despre societatea de dupa, neiesita inca de sub mana fier a Securitatii.”

...“dintre care cea mai perfida rămâne cea a delațiunii, iar cea mai crunta cea a "anihilării intimității””...

Nu, nu. Nu (doar) delațiunea, nici (doar) “anihilarea intimității”.

Ci și altceva - esențialul - pe care Herta Müller nu l-a văzut, nu l-a simțit, la urma urmei puțin i-a păsat de el, deși “materia-lul” i-a stat sub nas de când a început a scrie literele - în germană.

Acel ceva care a... întârziat-o (se observă cât de îngăduitor sunt?) să scrie cartea despre mama sa în deportare, în Rusia.

Singura declarație a sa la care subscriu:

...“comunismul este la fel de nociv ca și național-socialismul, ca perioada hitleristă, ca lagărele, ca dictaturile religioase, cum vedem și astăzi in multe țări musulmane”

Orele 14,33: Cred că am făcut o mare greșală: am trimis însemnarea de azi la cunoscuți, prieteni, vreo 20 persoane, fără a insista destul pe faptul că nu vorbesc despre *scrierile* Hertei Müller, ci despre *scriitoare*, așa cum s-a arătat prin declarații, articole. Din precipitare: nu am “lipit” în fruntea textului trimis “preambulul” notat cu o zi înainte, iată-l:

“Joi 8 octombrie 2009

(...) “Herta Müller a fost onorată cu Premiul Nobel pentru Literatură. Mă bucur, nu pentru autoare, pe care nu o cunosc și căreia nu-i cunosc scrisul. Mă bucur însă pentru Comitetul Nobel. A făcut o alegere, în sfârșit, dreaptă, fiindcă după atâția ani a mers împotriva curentului: nu a fost ales nici Philip Roth, nici Manea, nici Amos Oz (către care îmi mergeau preferințele - în cunoștință de cauză), care ar fi dat impresia că evreii au abonament permanent la Premiu (ultima alegere strâmbă a fost cea a lui Kertesz: și evreu și ungar).

Cu totul cretinească reacția lui Pleșu cel premiant:

“...în ceea ce privește felul în care românii vor percepe gestul istoric al Comitetului Nobel, Andrei Plesu nu crede ca românii vor învăța să își asume istoria și să își recunoască vinovăția colectivă (subl mea) pentru ca "în afara celor care l-au trait nemijlocit, trecutul nu poate fi o zona de interes general".

Care este “vinovăția colectivă a românilor”, după acest lingău - el abonat la toți președinții de după Ceaușescu? Fiind vorba de Herta Müller, nemțoaică, vinovăția aceea o poartă românii care, după 23 august au tras cu pușca în aliatul nostru de până în urmă cu 5 minute? Da’ de unde! Nici prin gând nu i-a trecut această, cu adevărat, *vină* - de trădare și de ucidere (curat mioritism). Ci față de evrei - se vede că încă nu ne-am căit destul, iar din “recuperări” va căpăta și el o firimitură (chiar două) căzută de la masa dictatorilor-decizătorilor, cei care, cu nesimțirea-le planetară, după ce ne-au băgat pe gât un monument al “eroilor” aviatori de bombardiere americani (care ne făcuseră chisăliță, mai ales de Sfintele Paști din 4 aprilie 1944?), de ce nu ne-ar băga prin ochi, prin urechi și monumentul cinstindu-i pe cei 400 000 evrei căsăpiți de români (vom vedea cât au lăsat din numărul imens înscris pe stela de la Coral).”

Trebuia să aștept sfârșitul lunii, atunci să fi făcut public jurnalul pe octombrie, cu tot cu pre-textul amintit.

Regret, regret, regret.

Noutate - pentru mine:

Primul Nobel românesc: Ioan Moraru în 1985 9 octombrie, 17:25

În 1985 românii trăiau în plină megalomanie a epocii de aur impuse de regimul Ceaușescu. Deși în țară sărăcia era lucie, aspirațiile lui Nicolae

Ceaușescu nu țineau cont de această stare de fapt. În ciuda alimentelor date pe cartelă, a intreruperilor repetate de curent electric, a lipsei căldurii din apartamente, Ceaușescu spera în acea perioadă să obțină nici mai mult nici mai puțin decât Premiul Nobel pentru Pace, informează antena3.ro.

În acel an Premiul Nobel pentru pace a fost decernat organizației International Physicians for the Prevention of Nuclear War (în traducere Medicii lumii pentru prevenirea războiului nuclear). Trei persoane erau liderii acestei organizații mondiale: un rus, un american și un roman! Nu un roman emigrant, care fugise din România, ci un roman care trăia în România condusă de Nicolae Ceaușescu. Numele său este Ioan Moraru și este un ilustru necunoscut printre compatrioți. După ce a primit celebra distincție, a intrat rapid într-un con de umbră, regimul de atunci neputând trece cu vederea că "i-a furat premiul lui Ceaușescu."

A murit în 1989, cu trei zile înainte de 22 decembrie, dar a apucat să rămână în conștiința studenților săi și a colegilor cu care și-a împărtășit pasiunea pentru medicină. A continuat munca de cercetare începută de Victor Babeș în domeniul anatomiei patologice, remarcându-se prin numeroase descoperiri de profil. A condus Institutul de Anatomie Patologică din București, în acest loc unul din amfiteatre purtându-i acum numele.

Z.O.

Sâmbătă 10 octombrie 2009

Norii negri adunați în aceste din urmă zile deasupra pământurilor noastre dintre Prut și Nistru anunță grindină. Chiar zăpadă - să ne reîngroape. Întâlnirea de la Chișinău: revenirea în "familia popoarelor URSS" și a RSS Moldovenească, potrivit Planului Kozak.

Nu mai am puterea să scriu, aici, ce simt. Am să mă consolez reluând pigulirea **Calidorului**.

Oleg Brega îmi trimite:

Continuarea temei A venit timpul? din *Evreisco Mestecico* Chișinău

«Săptămîna sănătății mintale» a început în Moldova cu apariția acestui comunicat: "Asociația Civică Hyde Park cere autorităților să-i acorde scriitorului Paul Goma și familiei sale în regim de urgență cetățenia Republicii Moldova și să-l declare „Cetățean de onoare” al orașului Chișinău, transmite Agenția DECA-press.

Solicitarea Asociației Hyde Park este făcută de ziua lui Paul Goma, împlinește astăzi 74 de ani. Într-o declarație a Asociației, se menționează că „primăria capitalei ar trebui să-l declare pe Goma chișinăuian de onoare, să-i acorde în mod excepțional un apartament în capitală sau o casă în satul său natal, Mana, și să-i asigure o pensie decentă sau o bursă de creație.

De asemenea, Hyde Park sugerează Guvernului să examineze posibilitatea editării întregii opere artistice și publicistice de până acum a scriitorului, cu difuzarea volumelor prin bibliotecile Republicii Moldova și în întreg spațiul românesc.

„Acum s-a schimbat clasa politică la Chișinău, și noi credem că a venit timpul să-l chemăm pe cel mai curajos scriitor acasă”, se menționează în declarația Asociației Hyde Park.

Scriitorul basarabean Paul Goma, supranumit „Soljenițan român”, s-a

refugiat din Basarabia acum 65 de ani. De 32 de ani locuiește la Paris.

Este autorul unor mai multe volume, cele mai cunoscute fiind „Gherla” (1976); „Bonifacia” (1986), „Din Calidor” (1987), „Amnezia la români” (1995), „Săptămâna roșie: 28 iunie – 3 iulie sau Basarabia și Evreii” (2003), etc.

Paul Goma s-a născut la 2 octombrie 1935, în localitatea Mana, județul Orhei. S-a remarcat prin scrierile sale ca fiind opozant al regimurilor totalitare”.

COMENTARIUL REDACTORULUI “EM” [dorledor - sic]

Așa deci, din nou a ieșit în evidență organizația de tineret din capitală “Hyde Park”. Sub pretextul democrației și a libertății cuvântului, “hydeporcii” și-au permis nu o dată în trecut discursuri xenofobe la emisiuni difuzate în direct la “Antena C”

Membrii redacției nu au încercat niciodată să pună în discuție talentul literar al maestrului, care are admiratori și printre evreii basarabeni și români. Însă, evitând “homofobia”, noi ne-am pronunțat în mai multe rânduri împotriva editării și distribuirii în Moldova a “eseului” său “Săptămâna roșie...”.

Amintim că lucrarea menționată a fost pusă în vânzare în librăria “Făt-Frumos”, care conține literatură metodică și didactică, iar unul din deputații frontişti din Parlament a dăruit sute de exemplare școlilor din sudul republicii. De asemenea, cartea a fost expusă și la Salonul Internațional de Carte, organizat în incinta Bibliotecii Naționale, gest atacat în justiție de liderul comunității noastre. Ce efecte poate avea impunerea acestei lucrări asupra elevilor (dar și asupra celor un pic mai copti la minte – tinerii lor dascăli) și ce concluzii vor extrage ei din ea ? Cel mai degrabă, doar una: evreii și-au bătut joc întotdeauna de România, respectiv și-au meritat soarta. Din manualul “Istoria românilor” (pe care noile autorități deja intenționează să-l reintroducă în licee), elevii nu vor afla nici de Pogromul de la Iași, nici de Holocaustul organizat în țara noastră. Trecând sub tăcere genocidul, reabilitând regimul criminal al lui Antonescu, impunându-i tinerei generații acest eseu tendențios al lui Goma, tineretul studios este direcționat pe un făgaș antisemit, ultranaționalist.

În lucrarea sa, P. Goma dezvoltă metodic tema vinei evreilor înainte de retragerea în grabă a trupelor românești din Basarabia, în 1940. Conform versiunii autorului, nefondată pe niciun fapt, iudeii fioroși (însă neînarmați!) au comis tot felul de sălbăticiii împotriva militarilor înarmați. Cu alte cuvinte, evreii se fac vinovați de cele întâmplate și au atras justificat asupra lor represiunea, provocând genocidul. Argumentele și factologia dubioasă a “Săptămânii roșii” au fost demult respinse de numeroși istorici (inclusiv de cercetători români notorii). Iar “cazurile de atac” și “agresiune” invocate de Goma, nu și-au găsit suport documentar. E vorba mai degrabă de “Calomnia roșie” decât de “Săptămâna roșie”. Publicând fragmente din aceste “protocoale ale înțeleptului român”, ziarul “Timpul” le-a numit la timpul său provocatoare. (În sensul bun al cuvântului: cică, îndeamnă spre reflecție. Probabil, nu mai e nevoie de precizat spre care anume?)

De fapt, chiar și în cazul în care evreii basarabeni s-ar fi asociat atunci în grabă, în iunie 1940, în detașamente de luptă (să facem un exercițiu de imaginație), ei oricum nu ar fi reușit să provoace niciun fel de daune unei armate regulate. Chiar dacă și-ar fi dorit-o foarte mult, și ar fi cazul să remarcăm că o astfel de dorință ar fi fost justificată: în anii treizeci, antisemitismul a devenit o politică de stat în România, fiind aprobate o serie de legi

discriminatorii împotriva evreilor. Ca și Germania fascistă, regatul Român și-a trădat mișelește cetățenii de origine evreiască. În realitate, patosul “Săptămîinii roșii...” este folosit pentru a-i justifica pe criminalii nazisti. E de la sine înțeles că intelectualii locali îl prețuiesc pe Goma nu doar pentru aceasta. Uniunea Scriitorilor l-a declarat deja “Scriitorul anului” și i-a decernat un premiu. Acum cei care nu recunosc cetățenia statului moldovenesc și au căpătat demult cetățenie română, vor să-l facă cetățean al nostru de onoare pe un disident român care locuiește în Franța. Situația își are hazul ei. De altfel, nu e surprinzător, ne-am obișnuit deja cu astfel de inițiative. Dacă lui Octavian Goga i-au înălțat un monument și au numit o stradă în cinstea lui, de ce nu ne-am închina și în fața lui Paul Goma?

Ținem să repetăm: conținutul eseului în cauză, tirajat la noi, reflectă opiniile personale ale autorului. Fanteziile sale din “Săptămîna roșie...”, recitate cu pasiune de patrioții pseudoromâni locali, contravin adevărului istoric. Îmi permit să le reamintesc acestor domni că exact în acest moment România își celebrează propria Zi a Holocaustului (nu una abstract-europeană), în conformitate cu calendarul ei național!

http://dorledor.info/magazin/index.php?mag_id=311&art_id=3346&pg_no=1

Traducere de Gheorghe Lupușor

De pe Forum-ul curaj/Net

Gheorg Wolfovitz Posted October 9, 2009 at 10:40 PM

Interesant, de ce Dorledor nu se arată scandalizat de numele generalilor sovietici, care sunt la fel de vinovați de război ca și nemții, și cu a căror nume sunt botezate o mulțime de străzi ale Chișinăului? Adică ocupanții trebuie respectați, iar un scriitor de geniu și un disident al poporului meu trebuie prigonitor în continuare, ca și în anii comunismului, când armata sovietică a intrat în Basarabia și a forțat un număr imens de basarabeni să-și ia lumea în cap, ca și palestinienii de astăzi? M-am săturat de alolingvii care îmi tot dictează pe cine să respect și cui să-i închin osanale...

Și ce are “gomofobia” cu subiectul pus în discuție? Numai capul lui Dorledor o știe!

(...) De unde să știe Dorledor că lucrarea lui Goma nu este tratat științific și că un scriitor are dreptul să abordeze subiectele sensibile care l-au marcat, traumatizat, care îl preocupă pe el personal, nu pe toți oamenii de pe planetă. Să fie vinovat P. Goma că a avut [de] suferit și de pe urma evreilor, și că acum este interzis să te iei de ie, că e blasfemie fli că se lasă cu procese de judecată, indiferent că e vorba de poveste, mit, snoavă ori lucrare științifică? Că doar nu s-o pune pe mințit numai pentru că la mijloc e vorba de corectitudine politică!

O.Brega Posted October 9, 2009 at 10:56 PM

Gicule, cred că autorul sau autoarea, curajoși – nevoie mare, dar un pic cam anonimi – au vrut să facă apropouri la o pretinsă fobie a lui Goma. (...) ai timp să traduci textul (fără știrea de la început, că o găsim pe sit la Deca press ori pe azi.md), ca să înțeleagă afrontul vorbitorii de română și chiar Paul Goma, ca să le dea o replică la rreplică.

Nu cred că Hyde Park ar trebui sau are timp să reacționeze și la acest text, totuși cred că ar fi bine să facem traducerea.

tussar Posted October 10, 2009 at 1:59 AM

Ceea ce este scris in carte “saptamina rosie” este o realitate, daca careva scurma gunoi socote ca nu sunt fapte ele sunt destule si daca nui place la sa incerce sa da in judecata ca apoi acasta judecata sa se transforme intrun proces la nivel European

si credetima ca fapte de implicarea evreilor in distrugera poprului roman din Basarabia sunt prea destule si le voi da cind va fi necesitate nu numai din 1940 si 1944 dar si din 1960- 1990 si chiar din prezent daca sarmanii evrei nu dores sa se ogoeasca, eu dores doar un singur lucru adevar, eu nu neg ca evreii nu au suferit si ca printe ei nu au fost jertve nevinovate dar daca luam in masuri procentuale 80 la suta din ei au participat activ la nimicirea culturii, istoriei si la maltratate si omor a bastinasilor romani din Basarabia, si mai este un lucru care nu pot sal lamures holo-caustul evreesc este recunoscut dar acel romanesc din Basarabia nu, da corectitudine la nivel global nu este, duble standarte cineva e bun dar cineva este foarte rau, pot declara clar ca daca politica la nivel global va ramine si in continuare partial adevar ori mai prec is adevar dupa interese asta nu va duce la nimic bun unica la ce poate aduce acasta politica la nimicirea rasei omenest si a globului intotal, daca cineva socote ca este mai destept decit fondatorul acestui pamint se insala amarnic...

PATRICIU Posted October 10, 2009 at 6:07 AM

Îmi pun o întrebare ca un om naiv:În Basarabia,la noi sunt reprezentanți a mai multor etnii, de ce reprezentanții acelor etnii au participat și ei la diferite acțiuni reprobabile împotriva poporului roman, sunt vizați mai mult evreii? La mijloc este ceva, – nu iese foc fără fum. Personal, cînd eram angajat în anii 1988-89 la Muzeul istoric, am cunoscut un evreu bătrîn Rozenberg, care la un pahar de vorbă, printre lacrimi a recunoscut participarea sa la actele de violență contra românilor. Dumnealui se consicera o jertfă [victimă] a politicii duse de unii lideri ai lor ce îl implicase în asemenea acțiuni, refuzul de a participa putea să atragă asupra sa și a familiei sale consecințe grave. Împărtășesc părerea acelui evreu, însuși poporul evreu e o victimă a politicii promovate de unii lideri ai lor. (subl.mele] Paul Goma a descris niște realități din timpul său,din partea evreilor ar fi mai corect să-și ceară scuze pentru partea de vină ce o poartă unii lideri ai lor pentru declanșarea violențelor, să condamne aceste fapte, nu să se autovictimizeze numai pe ei. Noi, la rîndul nostru, trebuie să condamnăm orice violență contra oamenilor nevinovați, indiferent de etnie, fie rus,român,evreu sau alte naționalități. Astfel ar fi cinstit atît din partea noastră,cît și din partea evreilor. Autovictimizarea permanentă propagată de unii reprezentanți ai evreilor și a altor reprezentanți a națiunilor conlocuitoare cu noi nicidecum nu poate servi la pace și bunăînțelegere între noi, acei de acum.

inna Posted October 10, 2009 at 10:31 AM

da... interesanta tema abordata....evreii astea sint niste extremisti si fanatici,

doru pomidoru Posted October 10, 2009 at 11:35 PM

incredibil ce contorsionat si viclean e scrisul astuia (astora)...mi'a sarit si mie in ochi pasajul care face referire la "gomofobie". sa-l recitim:

"Membrii redacției [DorLeDor?] nu au încercat niciodată să pună în discuție talentul literar al maestrului, care are admiratori și printre evreii basarabeni și români."

va sa zica – Goma e ok, talent are, ba chiar mai mult, are si admiratori si printre evrei! bineeeee... si acummm....

"Însă, evitând "gomofobia", noi ne-am pronunțat în mai multe rânduri împotri-va editării și distribuirii în Moldova a "eseului" său "Săptămîna roșie..."."

- cum vine asta draga redactie DLD? va sa zica, facem un cacalau puturos, dand initial impresia unui discurs civilizatat. ca, deh, chestia dintre ghilimele o fi numai asa, un joc foarte nevinovat de cuvinte: evitam "gomofobia".

pai macar sa'l fi facut pederast din prima pe scriitor, HOMESEXUAL AL ROMANIEI, nu mi s'ar fi facut asa greța de "evreii astia parliti" cum mi s'a facut acum...

da bre, mi'am permis sa folosesc pluralul – "evreii astia parliti" – fiindca stiu ca e o "redactie" intreaga acolo. rastigniti'ma, dati'ma la rechini cu ocazia asta. sau luati'o drept o gluma, treceti peste, fiindca ceea ce e'n ghilimele nu se pune si va respect altfel talentul literar.

vai de pielea voastra...

(de pe Forumul curaj.net):

tussar Posted October 10, 2009 at 2:49 PM

Sunt de acord cu tot ce este scris mai sus si asi mai completa inca ceva ca din parere de rau partea germana si cea din russia duc acelaș joc murdar fata de romani ca pe vremuri, nu tolerez porcarii in nici o forma dar fondul Nobil nu mai este o organizatie credibila ce o organizatie de spalare de fonduri si de soveste ne mai vorbind de bun simt si profesionalizm...

NICK.BV.RO.EU Posted October 10, 2009 at 3:16 PM

Oricum e o tarfa kre în general nu prea stie ce vorbeste. Si Paul G. asta dak se da asa roman ce cauta la Paris?

Anonymous Posted October 10, 2009 at 3:30 PM

generatia asta k fci k k .. tare habarnisti sunteti (unde dracu ati crescut ? vazusem unii in direct cica dunarea izvoraste din muntii padurea stufoasa si trece prin Moldova, cam acolo e si intrebarea ce cauta Goma la Paris :P)

NICK.BV.RO.EU Posted October 10, 2009 at 3:21 PM

Iar asta,H.M. atat timp ce s-a nascut în RO,e romanca,asa k sa nu uite d unde a plecat pana sa aj sa ia premiul.

NICK.BV.RO.EU Posted October 10, 2009 at 3:25 PM

A luat ditamai Nobelul cu povesti despre RO,tara ei,pana una alta, nu?Sa multumeasca ROMANIEI pt asta.

(De pe forumul Zilei)

Kermit 2009-10-10 09:07:48

GOMA@plesu Il felicit pe Goma ca nu a intrat in trepidatii asemenea lui Plesu' si nu s-a pus pe oferit demnitati suplimentare.Are 100% dreptate, Herta nu prea are ea de a face cu Romania. Se pare ca "ariana" a uitat ca Banatul e totusi in Romania. Bunica mea, din partea mamei e svaboaica, rudele ne sunt toate in Germania, cu o singura exceptie si desi se considera nemti, nu au afirmat niciodata ca sunt doar banateni si nici nu arunca cu pietroaie in cei cu care au convietuit. Bine ca a existat comunismul ca ce mai scria herta acu' Inainte de talentele-i scriitoricești de necontestat (cred) Herta e o buna experta in marketing stie domle ce vor astia care decerneaza nobelele astea. In concluzie nu o mai clamati ca-i romanca ca va faceti de cacao in cel mai pur stil romanesc. Mai bine decat sa identifice comunismul si nationa-socialismul cu Romania sau pe romani ca " raul suprem" , vezi doamne ciobanii astia din arcul carpatic au dat istoria Europei peste cap si de acolo sa inspirat Hitler, "varul" Hertei cand sa pus sa-i exterminare pe bieti evrei. Din prea multa scarba de comunism sau securitate madam herta sa transformat la randul ei in "inalbitor"..... prezentand "dulceag" o istorie nu tocmai clara . In fine mie imi pare dea dreptul umilitor sa se spuna despre o duduie careia ii pute catusi de putin sa se identifice cu elementul romanesc (poate doar acolo unde se ia la tranta cu vajnicii securisti) ca reprezinta si " subcultura" romana. E ca in bancul cu Tokes pe post de simbol al revolutiei romane si el ca si herta mare matador al comunismului romanesc si toate asta pt.binele mamaligarului vallah nebarberit si cu opinci in picioare.

Sisoe Posted October 11, 2009 at 5:56 AM

Câtă înțelepciune la Goma și câtă prostie și întuneric în capetele comentatorilor acestui articol! Goma se referă, cretinilor, la un curent de opinie neocomunist, troțkist (într-un cuvânt, de stânga) antiromânesc și prorusesc, cu agenți infiltrați pretutindeni și grupuri de susținere foarte puternice. Reprezentantul acestui curent, cel mai cunoscut și mai înverșunat, de la noi este Mark Tkaciuc.

Dan Kables Posted October 11, 2009 at 9:32 AM

Articolul mi se pare frivol si subtirel. Argumentele sunt fortate. Multe omisiuni. Multe erori. Concluziile sunt gresite. Viata Hertei Muler este mult mai complexa. Prea putin poate sa fie asociata imaginea ei cu imaginea unui grup. Herta Muler a fost o singuratica. A riscat totul personal. A ajuns in Germania de Vest la un targ de carte dupa care a revenit in Romania asteptand ca statul roman sa ii recunoasca dreptul legal de a emigra. Ceea ce arata ca scopul ei nu era plecarea de aici intr-un loc mai cald. Ea voia sa plece legal ca un om demn.

Nu mai preluati tot ce spune Goma. Dincolo de drama lui Goma se ascunde o persoana dezechilibrata si instabila psihic.

NICK.BV.RO.EU Posted October 11, 2009 at 12:15 PM

Dan Kables ai perf dreptate cu ceea ce ai zis. Chiar k este dezechilibrat P.Goma asta. Anonymous, ai o probl la cap? Zi ceva concret dak tot zici...

*

Acord istoric: Turcia si Armenia reiau relatiile dupa aproape un secol de la masacrarea armenilor 10 octombrie, 18:11

Turcia si Armenia urmeaza sa semneze sambata dupa-amiaza la Zurich acorduri istorice in vederea normalizarii relatiilor, umbrite de aproape un secol de amintirea masacrului armenilor, calificat drept genocid de Erevan, termen respins vehement de Ankara, relateaza AFP, preluata de NewsIn.

Apropierea dintre Ankara si Erevan intampina o rezistenta profunda in randul populatiilor din cele doua tari, precum si al diasporei armenice, extrem de influenta in Franta si SUA.

Intr-un discurs solemn catre natiune, presedintele armean Serj Sarkissian a dat asigurari sambata ca nu a existat "alternativa la stabilirea relatiilor, fara conditii prealabile, cu Turcia". "A avea relatii cu Turcia nu trebuie in niciun fel sa creeze indoieli privind realitatea genocidului. Este un adevar cunoscut si care trebuie sa fie recunoscut", a insistat presedintele armean, la o zi dupa mii de persoane au protestat la Erevan fata de restabilirea relatiilor cu Ankara.

La amintirea dureroasa a masacrelor si deportarilor armenilor din perioada 1915-1917, soldate cu peste un million si jumatate de morti, potrivit Armeniei, intre 300.000 si 500.000 de victime potrivit Turciei, s-a adaugat la inceputul anilor 1990 conflictul din Nagorno-Karabakh.

La finalul unui razboi de sase ani (din 1988 pana in 1994), Erevanul a preluat controlul asupra acestei enclave locuita de armeni din Azerbaidjan, aliata Turciei, care si-a inchis in 1993 frontiera cu Armenia in semn de represalii. Acordurile care urmeaza sa fie semnate sambata la Zurich prevad in special redeschiderea frontierei la doua luni dupa intrarea in vigoare a documentelor, spre nemul时间mirea nationalistilor turci, care acuza tradarea "fratilor" din Azerbaidjan. Intr-un astfel de context marcat de resentimente si conflict, mediarea Elvetiei in acest dosar a avut nevoie de sustinerea Statelor Unite, europenilor si a Rusiei.

In aprilie anul trecut, presedintele american Barack Obama le-a cerut turcilor si armenilor sa gaseasca "rapid" un acord. Moscova, folosindu-se de rolul sau geostrategic in regiune, a sustinut la randul sau active procesul de apropiere turco-armean.

De altfel, un diplomat din delegatia de la Zurich a secretarului de stat Hillary Clinton a mentionat cooperarea intre Washington si Moscova in acest

dosar. "Este un exemplu bun, concret, al manierii în care putem coopera", a comentat el. Reamintind de candidatura Turciei la Uniunea Europeană, șeful diplomatiei UE Javier Solana a vorbit sambata despre beneficiile pe care Ankara și Erevan le-ar putea obține din aceste acorduri în relațiile cu Bruxellesul. "Fără îndoială că semnarea acordurilor va fi la fel de importantă și în relațiile cu UE", a precizat el. De altfel, Turcia spera să avanseze în negocierile de aderare la UE, în timp ce Armenia, încercuită și fără rezerve petroliere, vrea să iasă din izolare.

Ministrii armean și turc de externe, Eduard Nalbandian și Ahmet Davutoglu, urmează să semneze acordurile la Universitatea din Zurich, în prezența ministrului elvețian de externe Micheline Calmy-Rey. La eveniment vor lua, de asemenea, parte secretarul de stat american Hillary Clinton, ministrul rus de externe Serghei Lavrov, șeful diplomatiei franceze Bernard Kouchner, ministrul sloven de externe și președintele comitetului de miniștri al Consiliului European, Samuel Zbogar, precum și șeful diplomatiei europene, Javier Solana.

Pentru a intra în vigoare, acordurile vor trebui să fie ratificate de Parlamentele din Turcia și Armenia, ceea ce ar putea dura multă vreme, din cauza ostilității deputaților din cele două țări. Z.O.

Duminică 11 octombrie 2009

Azi: o zi goală, de parcă aș/ar fi la internat. O să mă ocup de pigulirea **Calidorului**.

În pauză am dat, la televizor peste o emisiune-portret Philip Roth. Se simțea; fusese făcută în vederea Nobelului. Dar, uite, nici el, nici Oz, nici Manea - ci Herta Müller... Citisem doar **Portnoy**..., poate nu la Sterescu, dar sigur, pe când eram în România. Imi plăcuse/imi displăcuse (traducerea în franceză). Nu mai țin minte de ce îmi/nu-mi, dar ceea ce îmi rămăsese era ceva fascinant și murdar.

În sfertul de oră de portret televizual difuzat azi, mi-a rămas altceva, alt... autor: un om terorizat de moarte. Resemnat la gândul că este muritor. Un scriitor care se teme de cancerul scriitorului (asta o zic eu): *uitarea*. Un scriitor care se luptă de la o vreme cu bătrânețea (are 77 ani), deci cu ravagiile amneziei.

Cu excepția morții - care pe mine mă las indiferent (motiv pentru care sunt lipsit de spiritualitate, apud spiritualiștii Marta Petreu și Dan Stanca) - și eu mă zbat să nu mă ia la vale apa uitării - în sensul propriu al cuvântului, adică nemaținutul minții.

A apărut și Norman Manea, ca... prieten mărturisitor. Nu am înțeles nimic din ceea ce a molfăit - în engleză - dar n-am pătruns nici ce se străduia traducătorul în franceză să sonorizeze, ceva între banalitate strălucită și batere de apă în piuă (dar fără zgomot).

Bieții alcătuitori ai tripletei evreiești alcătuită din postulanți

- “câștigători siguri ai Nobelului, pentru ei făcut” - cum scrisese o proastă americană și evreică: ce frustrare pe ei! Ce atac murdar, antisemit, pe scurt: nazist, din partea nemțoaicei marxiste-dar-nu-comuniste Herta Müller!

*

Israelul este indignat de excluderea sa de la manevrele aeriene NATO din Turcia 11 octombrie, 11:31

Surse militare israeliene și-au exprimat indignarea față de decizia guvernului turc de a nu permite participarea forțelor aeriene israeliene la manevrele militare din Turcia, a informat postul de radio Vocea Israelului, citat de Agerpres.

"Timp de ani de zile Israelul a întretinut legături militare stranse cu Turcia și sperăm ca acestea nu vor avea de suferit", susține un comunicat militar israelian citat de Vocea Israelului.

Manevrele aeriene organizate de Turcia se desfășoară în regiunea de frontieră dintre Turcia, Iran, Irak și Siria și în cursul lor sunt simulate lupte aeriene, atacuri asupra unor obiective terestre și realimentarea în zbor a aeronavelor cu combustibil.

Agentia de știri palestiniană Maanews afirmă că decizia Turciei de a nu permite participarea Israelului la manevrele aeriene a fost luată în perspectivă apropiată vizite la Teheran a premierului turc Recep Tayyip Erdogan

“...de ani de zile Israelul a întretinut legături militare stranse cu Turcia și sperăm ca acestea nu vor avea de suferit”.

Nu doar militare, ci și... imorale. Israelul a pedepsit pe oricine - evreu, ne-evreu - care susținea că Turcii sunt vinovați de genocidul armenilor. A interzis difuzarea, în Israel, a tipăriturilor scriind despre această “calomnie istorică”. A declarat persona non-grata evrei celebri (Menuhin, Barenboim, Benbassa, Chomsky, Finkelstein) care “îndrăzniseră” să afirme că turcii sunt vinovați de un genocid pe care nu și-l asumă - le convenea evreilor; astfel Holocaustul rămâne unicul genocid de pe planetă. La această campanie, de nerecunoaștere a crimelor turce a participat și nesfârșitul istoric (specialitate: vămile turcești) Mihnea Berindei și prietenul și coautorul Gilles Veinstein).

Și-acum cum vor reacționa negationiștii evrei ai masacrării armenilor de către turci? N-am înțeles noi bine ceea ce atât de limpede explicaseră ei...

Ultima oră: deși au semnat Tratatul de pace, nu au fost rostite discursurile însoțitoare: armenii nu au acceptat teza turcă privitoare la masacru...

*

Președintele Iușenko despre monumentele sovietice: Să debarasăm Ucraina de simbolurile satanice, să trimitem acești idoli comuniști la groapa de gunoi a istoriei 11 octombrie, 17:12 Președintele ucrainean Viktor Iușenko, la inaugurarea unui muzeu dedicat victimelor poliției secrete a

URSS (Foto: Presedintia Ucrainei)Președintele ucrainean Viktor Iușcenko a cerut duminică, la inaugurarea unui muzeu dedicat victimelor poliției secrete a URSS, NKVD, să fie aruncate "la groapa de gunoi a istoriei" monumentele sovietice și a criticat "imperialismul rus", relatează AFP, citata de NewsIn. "Monumente pentru gloria liderilor comuniști, care disprețuiau, urau și executau poporul nostru (...) se ridică încă în satele și orașele noastre", a declarat el, referindu-se la statuile care există în continuare în numeroase localități, începând cu o efigie a lui Lenin de la Kiev.

"Este timpul să debarasăm țara noastră de aceste simboluri satanice, să trimitem, în sfârșit, acești idoli comuniști la groapa de gunoi a istoriei", a spus Iușcenko. Președintele ucrainean a acuzat Moscova să vrea să își impună din nou tutela asupra Ucrainei. "Nu ne permitem o revanșă a forțelor postcomuniste și imperialiste", a spus el, cu ocazia inaugurării în regiunea Ivano-Frankivsk a unui muzeu în memoria execuției a sute de deținuți politici de către NKVD, în iunie 1941. Z.O.

Luni 12 octombrie 2009

Azi mă bălăcărește Totok! Aflu - din ce scrie el în propria prezentare: "fost în Comisia Wiesel". Cum așa: "fost"? Să înțeleg că nu mai este? Maaare minune! Și cu ce bani își mai cumpără covrigul dăruit de Wiesel din banii românilor flămânzi? Să fi fost dat afară, ca să rămână în Comisie numai evrei de-ai noștri din popor? Sau n-au ajuns "fonduri" pentru a-l stipendia pe Șafir, încoronat, la Cluj, rege al Transilvaniei sub steaua cu șase colțuri a lui Bela Kuhn? Dar M.D. Gheorghiu ce va fi primit - de la Wiesel, pentru "demascarea" mea și mai cu seamă pentru cererea-somație la adresa Franței, de a mă expulza? Intrarea la *Timpul* lui Antonesei? Au mai rămas firimituri (repet: din tainul Românelui), pentru a fi dăruite vestitului filosemit N. Manolescu, după ce fusese vestit murdar antisemit? Nu am cum verifica, la ei dosarul de cadre se păstrează la-rece.

S-a trezit din somnul ciobanului etern Ocavian Hoandă, zăbavnicul (în *Ziua* de azi). Acest "intelectual ardelean" gândește (sic) și scrie (re-sic), de parcă ar săpa la un tunel care să străbată, pe la mijloc, pământul. Pornind de Herta Müller:

"Afirmatiile facute recent de laureata premiului Nobel pentru literatura, Herta Müller, nu ar trebui să facă altceva decât să ridice partea de val care mai acoperea ochii unora dintre noi, făcând ca adevărul ultimilor cinci ani, să poată fi "admirat" în toată monstruoșitatea lui. Dar acesta n-a fost primul semnal. Și alți intelectuali de marca ai României, care nu s-au ingramadit în genunchi la bucatele Puterii, au spus lucrurilor pe nume. Dar vocea lor s-a stins, parca în pustiu, acoperită de jignirile corului intelectualilor lingai, rasplatiti pentru atitudinea lor cu funcții importante și bine platite în stat."

...o aduce pe după casă, pentru a ajunge la Ardealul-Sfânt-și-Sânjeros. Pe doi dintre ei, persecutații: Andrei Marga și Doina Cornea îi numește, le scrie numele întreg, dar când ajunge la persecutori, Hoandră păstrează o tăcere de ardelean-înțelept-prudent, ascunzându-se îndărăptul retorismului său nesuferit:

“Cine ar fi putut crede acum cinci ani ca insusi seful Cancelariei Prezidentiale (tot un fel de intelectual din gasca celor ingenunchiati in fata avantajelor Puterii) va ajunge sa jigneasca public pe unul din marii intelectuali ai Europei, pe profesorul Andrei Marga, rectorul Universitatii Babes Bolyai din Cluj?”

După ce **nu ne dezvăluie** numele șefului Cancelariei - jignitorul bucureșteanului ardelenizat Marga (acum vreun an, tot Hoandră făcuse din Adrian Marino un dârz ardelean), trece mai departe:

“Zilele trecute, un alt intelectual roman de marca, d-na Doina Cornea, unul din foarte putinii disidenti anticomunisti adevarati, cea care a salvat, intr-un fel onoarea Romaniei in ochii lumii”, (...) In acesti cinci ani, ori de cate ori d-na Cornea a atentionat public ca Romania se indreapta intr-o directie gresita, tot de atatea ori a fost contrata si nu de rare ori jignita de cate un "adulator" de profesie din ograda Cotroceniului, care dorea sa-si arate prin asta, desigur, devotamentul fata de seful suprem.”

Bine-bine, dar cum îi cheamă pe ofensatorii Ardealului și ai României noastre dragi? *Silentium*.

Nu știu pe unde și-a făcut acest Hoandră clasele, oricum este un ins *enervant*. Fără a-și dezvălui înclinarea pro-băsească, înotă în balta “ziaristiceii românești” ca săcurea: Apără Ardealul, detestă pe oricine se atinge de un ardelean (chiar și de Groza? chiar și de Măgureanu?, dar de Titus Popovici?) nu dă nume - dar are păreri ferme. Despre ce, părerile?

Despre nișica.

*

Să râdem cu Băsescu:

“Ding-Dang-Dong! Administratia Prezidentiale confirma ca Basescu si-a scris numele pe clopotul de la Cotroceni”

*

Să plângem cu Băsescu:

"Textul gravat pe clopot este in acord cu regulile de redactare ale unui asemenea text, pomenind pe ctitorul asezamintelor de la Cotroceni (Voievodul Serban Cantacuzino), numele ierarhului locului (Preafericitul Parinte Patriarh Daniel) si numele sefului statului in al carui mandat a fost reconstruita integral biserica (n.red. - Traian Basescu)", se precizeaza intr-un comunicat al Cotrocenilor.”

Nu mai râdeți, măi! C-așa-i!

*

Nu mai râdem. Plângem:

Ion Iliescu: Raportul Tismaneanu este o facatura nefericita, jignire a memoriei celor care s-au jertfit 12 octombrie, 14:35

Fostul presedinte al Romaniei, Ion Iliescu, a declarat, luni, in cadrul unei dezbateri privind caderea comunismului in Europa, ca "asa-zisul" Raport de condamnare a comunismului din Romania *este o "facatura nefericita", intrucat "ignora" Revolutia romana si o "expediaza" in cateva pagini.* "Eu cred ca asa-zisul Raport de condamnare a comunismului este o facatura nefericita. El (Raportul de condamnare a comunismului, n.r.) ignora tocmai momentul cel mai semnificativ - cel al condamnarii reale de catre intregul popor si al inlaturarii prin cea mai radicala miscare populara a dictaturii comuniste: Revolutia Romana, care este expediata in acest raport in cateva pagini", a declarat Iliescu, in cadrul conferintei intitulate "Radiografia unui miracol: caderea comunismului in Europa", organizata de Institutul National pentru Studiul Totalitarismului si desfasurata la Academia Romana, informeaza Mediafax.

Potrivit lui Iliescu, Raportul de condamnare a comunismului evita sa mentioneze principalul document programatic al Revolutiei Romane, respectiv Comunicatul catre tara al CFSN , dar, in schimb, recomanda "fara jena" drept document al Revolutiei o Proclamatie din martie 1990, care reprezinta un document "eminamente electoral" si care nu are nimic de-a face cu Proclamatia adoptata de timisoreni in 21 decembrie 1989.

"Este o adevarata jignire adusa memoriei celor ce s-au jertfit si care prin jertfa lor au contribuit la daramarea dictaturii si la deschiderea tarii spre dezvoltare democratica a Romaniei", a conchis Iliescu, vorbind despre Raportul de condamnare a comunismului.

Presedintele Traian Basescu a condamnat regimul comunist din Romania, in decembrie 2006, in Parlament, ca fiind ilegal si criminal. Basescu si-a bazat demersul pe un raport intocmit de o comisie prezidentiala condusa de Vladimir Tismaneanu. Z.O.

Ei, ați terminat de plâns? Mergeți la culcare, copii.

Valerian Stan îmi trimite Fișa matricolă penală afișată de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului din România:

Goma Paul (1935 -) – scriitor, disident și militant anti-comunist. Cel mai cunoscut opozant al regimului atât cât s-a aflat în țară cât și după ce a fost forțat să emigreze în Franța. Autor a numeroase volume, între care „Durerile facerii”, „Ostinato” sau „Culoarea curcubeului”. A aderat în 1977 la mișcarea „Charta 77”, inițiată în Cehoslovacia, atrăgând prin gestul său mai mulți români, motiv pentru care a fost silit să plece din țară. În exil a rămas unul dintre cei mai vocali critici ai regimului, devenind astfel una din țintele denigrării și chiar victima unei tentative de asasinat. A fost arestat prima dată la 24 noiembrie 1956, atunci când, în timpul Revoluției din Ungaria, a citit pasaje din

romanul „Durerile facerii”, în care erau descrise abuzurile colectivizării. Administrativ, a fost reținut pe baza mandatului nr. 100 emis de Direcția Anchete Penale a Securității, pentru instigare publică, conform art. 327 Cod Penal. Prin hotărârea judecătorească nr. 487/957 a Tribunalului Militar București a fost condamnat la 2 ani corecție, fiind depus în penitenciarul Jilava abia la 13 aprilie 1957. Ulterior a fost transferat la Codlea [greșeală] și apoi la Gherla, fiind eliberat la 21 noiembrie 1958 prin rezoluție de expirare a pedepsei. A fost trimis cu domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Lătești. A mai fost arestat și bătut o dată de Securitate, vreme de o lună, în aprilie 1977, după aderarea la “Charta 77”.

Mi-a trimis și matricolă penală, dar nu poate fi reprodușă:

*

**Ministrul moldovean al Educației: Un proiect de acord in domeniul
Învățământului între R. Moldova și Romania va fi propus pentru
semnare la sfârșitul lunii ianuarie 12 octombrie, 13:03**

Ministrul moldovean al Educației, Leonid Bujor a declarat că un proiect de acord in domeniul învățământului între Republica Moldova și Romania va fi elaborat și propus pentru semnare până la sfârșitul lunii ianuarie, relatează PRO TV Chișinău, citat de Ziarul de Gardă. "Este o mare rușine faptul că Moldova nu are până acum semnat un astfel de acord între Ministerul Educației din Moldova și cel din Romania. Este un gest de românofobie al fostei guvernări", a precizat Bujor. Ministrul a afirmat că documentul urmează să reglementeze, printre altele, numărul de burse oferite de Romania pentru tinerii moldoveni fli invers, dar și condițiile de admitere. "Datorită acestui acord, tinerii din Moldova vor putea să plece la studii in Romania și cetățenii romani vor veni in Moldova să învețe", a continuat Bujor. Autoritățile romane nu au comentat până in prezent această inițiativă.

Incepand din 2002, Guvernul de la Chișinău a refuzat să semneze acordul de colaborare in domeniul învățământului cu Romania, motivand că aceasta oferă prea multe burse, ceea ce determină exodul tinerilor. Romania oferă anual aproximativ 2.000 de burse pentru tinerii moldoveni.

Ce este de regretat/de plâns? Faptul că bestiile voroniniste, motivau nesemnarea acordului motivînd că tinerii basarabeni (va avea de... filat Filat, când va ajunge până la pagina denumirii locuitorilor R. Moldovei: “moldoveni”?, dar și cei din Vaslui, Suceava, Botoșani sunt moldoveni ; “români din R. Moldova”? Asa, lung? Om trăi și-om vedea) vor avea burse ori dorința lor - fierbinte - de a beneficia de luminile învățământului românesc?

Dar mai există un învățământ în România? Intenționat sau inconștient guvernarea Băsescu a distrus, nu doar industria, agricultura, flota, cultura, arhitectura (ca să rimeze, altfel: *casele* oamenilor - nu chiar ca Ceaușescu, dar nici mai “constructor” nu s-a dovedit) ci și învățământul de toate gradele, de toate formele. Ce vor învăța tinerii de la Bălți, Orhei, Chișinău, Cahul de la “frații” lor di-pisti-Prut? *Nimicul* național?

*

Mi-a scris Puși Dinulescu. Propunându-mi ultima sa carte - din care cunosc câteva fragmente. I-am sugerat să trimită obiectul carte, ca să pot citi în pat, pe îndelete, /pe repetete.

M-a bucurat semnul de viață de la simpaticul Puși (care, pe vremea mea semna cu prenumele *Dumitru*).

Marti 13 octombrie 2009

Mi-a înseninat ziua Petru Bogatu, de la Chișinău:

Jurnal de Chișinău : Jucăria lui Medvedev s-a stricat la Chișinău

Președinții din spațiul postsovietic s-au cărăbănit acasă cu atata grabă, încât au renunțat până și la tradiționala beție de la Cricova. Retragerea lor precipitată a văduvit astfel CSI de ultima fărâmbă de sens și anume: de luxul unei comunicări detașate în jurul unui pahar cu vin. 13 octombrie, 11:31

O cotoroață de 18 ani?

Refuzul unui ospăț copios parcă a venit să confirme pronosticurile pline de scepticism ale unor analiști ruși. Aceștia, în ajunul reuniunii, afirmau că liderii din republicile ex-sovietice vin la Chișinău ca să îngroape cadavrul CSI. Oricât ar părea de paradoxal, Mihai Ghimpu, președintele interimar al Republicii Moldova, s-a dovedit a fi mult mai optimist decât experții ruși, în ceea ce privește starea actuală a Comunității Statelor Independente. Potrivit lui, CSI ar fi nu un cadavru, ci o bătrână senilă care trage să moară. Dacă e să-i dăm crezare, cotoroața a îmbătrânit înainte de vreme, la frageda-i varstă de numai 18 ani de la naștere.

Oricum, mă podidesc lacrimile ori de câte ori unii analiști sau venerabili oameni de stat îi cantă prohodul CSI-lui, comparand-o ba cu un copil născut mort, ba cu un schelet, ba cu o babetă sau cu vreun ghiuj exotic pe cale să-și dea obștescul sfârșit. (...) Pretinsa Comunitate a Statelor Independente din capul locului își propunea să joace rolul unui sat potiomkinist îndărătul căruia trebuiau să fie ascunse ruinele URSS. În cele din urmă însă până și confecționarea unui atare decor fals s-a dovedit a fi peste puterile lui Boris Elțin.

O momaie de carton

Ca rezultat, primul președinte al Rusiei postsovietice s-a resemnat, mulțumindu-se cu o ordinară momaie de carton. Deși își dădeau seama că au de a face cu o făcătură, conducătorii republicilor desprinse de defunctul imperiu al răului se adunau cu regularitate în jurul acesteia pentru a jura credință Kremlinului ascuns în spate.

Ceremonialul plicticos, numit summit-ul CSI, deși era stropit generos cu licori tari în finalul unor intalniri fugare, a funcționat atata timp cât președinte al Rusiei a fost Vladimir Putin. Transferandu-se însă în jilțul de premier, el i-a făcut un cadou scump copilului său de suflet, Dmitri Medvedev. I-a dăruit postul de președinte al Rusiei. Iar odată cu acesta i-a pus la dispoziție și un însemn al supremației regionale - matahala CSI. O jucărie ce-i dă noului șef de stat senzația puterii. Că de aia e copil, vorba lui Ion Creangă, să se joace, nu-i așa?

Numai că, sub Medvedev, liderii fostelor republici sovietice, nitam-

nisam, fli-au pierdut oriflice pietate față de arătarea cioplită încă de Elțin. Și, în consecință, idolul de mucava nu mai are acum niciun farmec.

La summitul de la Chișinău au absentat președinții Kazahstanului, Uzbekistanului, Turkmenistanului și Tadjikistanului. Dar și cei care s-au prezentat la fața locului au creat impresia că au venit doar pentru a-și etala nemulțumirile față de Moscova. Belarusul Aleksandr Lukaflenko, de exemplu, le-a cerut socoteală rușilor pentru faptul că nu-i oferă creditul promis și, de parcă asta nu era de-ajuns, le-a reproșat, pe un ton moralizator, că au uratul obicei de a nu se ține de cuvânt.

Ce mai calea-valea, afla-zisul summit al Comunității Statelor Independente a degenerat la Chișinău într-un circ politic în toată legea. Acum, când nu mai sperie și nu mai amăgește pe nimeni, momaia de carton a CSI-lui a ajuns să fie ori ridiculizată, ori călcată în picioare, ori, în cel mai bun caz, ignorată.

În aceste împrejurări, grupul de președinți din teritoriile ex-sovietice seamănă tot mai mult cu o ceată de oameni care se află împreună doar pentru că au fost nevoiți să se înghesuie în același troleibuz vechi și aglomerat. Dar pentru că între timp încep să apară și alte oportunități, fiecare caută s-o ia care încotro. Tocmai de aceea Medvedev și compania au renunțat la banchetul din cramele de la Cricova. Pentru că, de bună seamă, cine chefuiește într-un troleibuz uzat și defectat ce hodoragește amenințător? Mai bine te cobori la prima stație. Nu de alta, dar în caz contrar riști să te curenteze.

Ucraina și Moldova, singurele țări democratice din CSI

La Chișinău a venit doar cine nu putea să se eschiveze. Rusul Medvedev trebuia să preia președinția CSI. Ucraineanul Iușenko a făcut ultima tentativă de-a discuta între patru ochi cu omologul său rus. Belarusul Lukaflenko, după cum am spus, a profitat de ocazie ca să ceară iar împrumutul de 2 miliarde neonorat de Moscova. La fel și kirghizul Bakiev. Azerul Aliiev și armeanul Sargsian urmau să se întâlnească în incinta Ambasadei SUA la Chișinău pentru a discuta chestiunea Karabahului de Munte. Ceilalți n-aveau nicio treabă și nu au sosit.

Unde mai pui că Ucraina și Moldova, sigurele două țări democratice din CSI, s-au potrivit ca nuca în perete cu profilul unor regimuri despote. Politicienilor promovați la guvernare în urma unor alegeri libere nu le stă deloc bine să pozeze pe fundalul unui idol de mucava.

Totuși, noua putere de la Chișinău, propunându-și să fie pragmatică, i-a intrat în voie președintelui rus și s-a jucat și ea cu el de-a CSI. Rămâne de văzut ce-a obținut. S-a văzut cu ochiul liber că jucăria lui Medvedev s-a stricat. Și nu-i exclus să nu mai poată fi reparată.

Petru BOGATU

Zeamă-lungă, dar ce gustoasă zeamă, jurnalistica lui Bogatu.

*

Bârfe-critici la adresa Hertei Müller:

Anonim spunea

Domnul Paul Goma, doresc sa-mi exprim profundul respect si profunda stima fata de persoana dumneavoastra . Eu sunt svab din romania si traiesc de peste 25 ani in germania. Cu mirare am laut la cunostiinta ca Hertha Müller a fost o victima a regimului ceausist. Ea plecat in vizita in 1984 in germania. In ciuda represaliilor la care cica a fost supusa totusi sa intors in romania sub dictatura comunista. Cine

poate crede asa ceva? Numai nemtii mei de aici nemaipomenit de desinteresati de alte popoare si natii. Eu imi scriu degetele rana vie sa explic ca es este o mincinoasa. Da fie cum o fi. Acuma a primit premiul si nimeni nu-il mai va lua. Ce este ea acuma romanca, nemtoaica sau un soi altoit? Pentru romani am fost nemti. Pentru nemti sintem roman, doara de-o fi sa luam un premiu nobel. Atuncea se inversesa lucrurile. *Nu, nu statul german a suportato pe ea, ci diverse cercuri literare cu influenta mediala si politica in frunte cu fostul secretar cultural de stat Naumann. Inca in primele ei poezii inca in romania ia si-a exprimat ura si desrespectul pentru conationalii ei svabi, calomniindui pe astia si acuma se face aparatoarea istoriei lor? Nu, Hertha Müller na fost niciodata victima regimului ceausist, ci complice in vorba si spirit.*"

Publicat la 19:23:25 (13.10.2009)

Raport in R.Moldova: In urma protestelor din 7 aprilie, 300 de persoane au fost batute si maltratate 13 octombrie, 18:49

In urma protestelor din 7 aprilie, din R.Moldova, 300 de persoane au fost batute si maltratate. Aproape 700 de persoane au fost retinute in urma protestelor din 7 aprilie, dintre care 300 au fost batute si maltratate de catre politisti. Acestea sunt datele unui nou raport, efectuat de fundatia "Soros-Moldova", transmite StireaZilei.md. Potrivit studiului, majoritatea cazurilor de maltratate au avut loc in incinta comisariatelor de politie. Raportul contine marturiile mai multor persoane batute sau agresate verbal de catre "oamenii legii". Autorii studiului sustin ca autoritatile moldovenesti au ascuns multe fapte de atunci, intrucat politistii care au comis aceste faradelegi sunt in continuare in libertate.

"Timp de trei zile, nu am primit mancare. Am fost interogate, intrebate carui partid apartineam si cine ne-a platit ca sa venim. Au folosit presiunea psihologica pentru a incerca sa ne sperie. Unul a spus: 'Nu iti dai seama ca ei v-au folosit ca pe un prezervativ?'" , a povestit o tanara.

"Guvernul Republicii Moldova trebuie sa actioneze rapid pentru a identifica si a trage la raspundere acele persoane de la toate nivelele de guvernare care au participat, au ordonat sau au supravegheat actele de incalcare a drepturilor omului", a spus Clarisa Bencomo, autorul raportului.

*

A murit Paul Barbăneagră. Avea 80 ani.
Dumnezeu să-l odihnească.

*

Herta Muller va primi premiul Franz Werfel pentru Drepturile Omului

13 octombrie, 16:53

Scriitoarea Herta Muller, laureata Premiului Nobel pentru Literatura, va primi distinctia Franz Werfel pentru Drepturile Omului, decernata de Fundatia "Centrul impotriva deportarilor", a anuntat, marti, institutia. reprezentantii sai au adaugat ca decizia a fost luata pe 1 octombrie, informeaza NewsIn. Premiul Franz Werfel, in valoare de 10.000 de euro, recompenseaza cel mai recent volum al autoarei de origine romana, intitulat "Atemschaukel" ("Leaganul respiratiei"), in care Muller vorbeste despre drama deportarii etnicilor germani din Romania intr-un lagar de munca in Uniunea Sovietica, in 1945. (...) Premiul Franz Werfel pentru drepturile omului este atribuit o data la doi ani, intr-o ceremonie ce are loc la Biserica St Paul's din Frankfurt. Distinctia recompenseaza pe cei care au luptat contra incalcarii drepturilor omului, fie ca este vorba despre genocid, ori despre anihilarea deliberata a grupurilor etnice sau religioase. La editia precedenta, laureat a fost scriitorul maghiar

Konrad Gyorgy.

Atemschaudel ("Leaganul respirației"), cel mai recent roman semnat Herta Müller, s-a născut greu, după ce scriitoarea și-a dorit să teasă istoria cărții la patru mâini, împreună cu poetul Oskar Pastior, unul dintre etnicii germani care au luat drumul lagarelor sovietice, scrie NewsIn. Müller se apleacă de această dată asupra deportării etnicilor germani din România în Uniunea Sovietică, *una dintre marile traume personale, după ce mama prozatoarei a murit în timpul deportării sovietice*. Imputându-li-se vina colectivă de a fi fost colaboratori ai nazismului, svabii au fost deportați la începutul anului 1945 în lagare de muncă situate pe teritoriul de astăzi al Ucrainei.

Povestea a fost unul dintre marile proiecte literare ale Hertei Müller, care și-ar fi dorit să o scrie alături de poetul Oskar Pastior. Acesta din urmă, însă, a murit în 2006, cu doar câteva zile înainte de a primi premiul "Buchner". Pastior a fost unul dintre cei deportați în URSS, la doar 17 ani. Împreună, Herta Müller și Pastior au vizitat localitatea din Ucraina unde s-a aflat lagarul.

Wikipedia zice: Herta Müller (**născută la 17 August 1953**)

Ceea ce înseamnă că nu mama sa, deportată în 1945, este adevărata mamă, biologică - dacă... *aceasta a murit în timpul deportării sovietice - adică cel mai târziu în 1950*.

1. Cine s-a încurcat în cronologie? Și de ce nu anunță autoarea schimbarea în biografie - de-o pildă că este fiica altei femei, nu a nefericitei moartă la Donbas (denumire generică pentru locul deportării germanilor în Rusia, la "reconstrucție")?

2. Când a fost *scrisă* cartea **Atemschaudel** ("Leaganul respirației")? Și când a fost *editată*, dacă... "*povestea a fost unul dintre marile proiecte literare ale Hertei Müller, care și-ar fi dorit să o scrie alături de poetul Oskar Pastior. Acesta din urmă, însă, a murit în 2006, cu doar câteva zile înainte de a primi premiul "Buchner"*? - aceasta nefiind o explicație limpede, miroase a grabă-mare, de precipitare, de aranjament post-Nobel - dar, din moment ce este cartea ei, nimic de zis, cu condiția ca autoarea să nu fie atât de confuz-interesată - mai degrabă: victimă a "consilierilor" - vezi "explicațiile" date jurnaliștilor.

3. Care era eroul realist-socialist devenit nume comun pentru adolescentul-denunțător-al părinților? Pavlik Morozov;

3 b. În care țară din Imperiul Sovietic "modelul Pavlik Morozov" a avut cea mai mare răspândire? În Republica Democrată Germană;

3 c. În care comunitate din România "modelul Pavlik Morozov" a avut cea mai importantă răspândire? În cea germană, șvăbească mai cu seamă prin reprezentanții ei de vârf, neomarxiștii din Acțiunea Banat.

Miercuri 14 octombrie 2009

A venit toamna în lume.

A plecat Boc (ceea ce nu este deloc sigur: dacă Băsescu se

pricepe să distrugă o țară - cu încuviințarea umilă, multiplecată a "intelectualilor" de atenanse: Liiceanu, Mihăieș, Patapievici, Tismăneanu, TRU - se pricepe de minune să facă bici, chiar și din Boc).

*

Razboiul din Gaza se judeca la ONU

Raportul intocmit de juristul sud-african Richard Goldstone despre ultimul razboi din Gaza (operatiunea militara codificata de israelieni sub numele de "Plumb topit"), va ajunge, probabil, sa fie discutat in sesiunea Comisiei pentru apararea drepturilor omului a ONU, la Geneva. Richard Goldstone, un reputat jurist din Uniunea Sud Africana, de origine evreiasca, a fost procuror-sef al Tribunalului International care au judecat crimele savarsite in fosta Iugoslavie si Ruanda, si la 3 aprilie, a fost insarcinat de ONU sa intocmeasca un raport referitor la ultima actiune militara israeliana din Gaza.

Raportul acuza Israelul de savarsirea unor crime de razboi impotriva populatiei palestiniene civile. Oficialitatile israeliene au respins concluziile raportului, considerandu-le tendentioase si par tinitoare. Paradoxal, la inceput, atat Hamasul, care stapaneste Gaza, cat si Fatah, care prin Autoritatea Palestiniana guverneaza Cisiordania au respins documentul Goldstone. Ulterior insa si-au manifestat dorinta ca el sa fie dezbatut la ONU. Ban Ki Moon, secretarul-general ONU, a telefonat ieri lui Mahmoud Abbas, presedintele Autoritatii Palestiniene, comunicandu-i ca sustine cererea palestiniene de a se discuta la ONU raportul Goldstone.

Insasi dezbaterea Raportului Goldstone este considerata la Ierusalim o provocare inacceptabila. El pune in pericol libera circulatie prin lume a prim-ministrului, ministrilor si generalilor in functie in perioada desfasurarii razboiului, amenintati de a fi arestati si adusi in fata Tribunalului de la Haga. "Nu vom permite ca fostii demnitari Ehud Olmert, Tzipi Livni sau Ehud Barak, actualul ministru al Apararii, care au trimis pe soldatii israelieni sa lupte in Gaza, sa ajunga la Tribunalul International de la Haga. *Raportul prezinta fals evenimentele si pune in discutie insusi dreptul Israelului la autoaparare*", a spus ieri premierul Benjamin Netanyahu, in sedinta de deschidere a Knessetului. Concomitent, Abbas solicita intrunirea Comisiei pentru drepturile omului ONU si doreste ca "raportul Goldstone" sa fie discutat in Consiliul de Securitate.

Tesu SOLOMOVICI, tesu.solomovici@ziua.ro

Auziți, oameni buni? Israelul invocă iarăși dreptul inalienabil, "dat de Insuși Iahve", ce credem noi - la, zi-i pe nume atacul brutal, barbar, agresiunii, invaziei botezate: autoapărare.

*

"Der Spiegel: Herta Muller si-a amanat prezenta la Targul de Carte de la Frankfurt, din cauza unor grave probleme de sanatate"

Probabil: epuizare. Nu este de mirare. Atâtea vești bune - au sfârșit prin a o înșenunchia - să sperăm: doar pentru o zi-două. Ar fi păcat să se înece ca țiganul la mal. Și dacă "problemele de sănătate" sunt provocate de chiar... "Atemschaukel"?

Joi 15 octombrie 2006

Ninsori în România, ninsori în Franța.

Sper că azi să termin verificarea **Calidorului**.

Haos general în România.

Cel mai recent roman al Hertei Muller, "Atemschaukel" ("Leaganul respiratiei")

este disponibil pe Internet pentru 24 de ore, incepand de joi, iar cititorii pot descarca gratuit volumul, intr-un proiect intitulat "Downloaddays" in cadrul Targului de la Frankfurt, anunta Asociatia editorilor din Germania, potrivit NewsIn.

In fiecare zi a targului de carte, care s-a deschis miercuri si va tine pana duminica, editorii dau acces liber cititorilor care vor sa isi descarce opere literare pe platforma libreka.de. Scriitoarea de origine romana Herta Muller a fost distinsa cu Premiului Nobel pentru Literatura 2009 si va primi si distinctia Franz Werfel pentru Drepturile Omului, decernata de Fundatia "Centrul impotriva deportarilor", pentru romanul "Atemschaukel" ("Leaganul respiratiei"), in care vorbeste despre drama deportarii etnicilor germani din Romania intr-un lagar de munca in Uniunea Sovietica, in anul 1945. "Atemschaukel" ("Leaganul respiratiei"), cel mai recent roman scris de Herta Muller, s-a nascut greu, dupa ce scriitoarea si-a dorit sa teasa istoria cartii la patru maini, impreuna cu poetul Oskar Pastior, unul dintre etnicii germani care au luat drumul lagarelor sovietice. "Atemschaukel" a fost scris dupa un sir de convorbiri cu Oskar Pastior si publicat in luna septembrie, in Germania, unde s-a epuizat din librarii, dupa ce scriitoarea a fost recompensata cu premiul Nobel pentru Literatura.

*

Și Crin Antonescu?

"Daca voi deveni presedinte al Romaniei, Klaus Johannis va fi premier. Domnule presedinte, nu puteti intarzia numirea lui Klaus Johannis **ca si premier** decat pana cel mult pe 6 decembrie".

Ca și. Crinul inocent în materie de limbă română crede că a evitat o cacofonie (între "ca" și "premier". Câte clase primare posedă individul? Câte se - *ca și* - vede.

Vineri 16 octombrie 2009

Ni s-a dat caldură - altfel cum să spun, ca să nu se creadă că ni s-a făcut un dar, o favoare?

*

Scandal diplomatic turco-israelian

Dupa anulara unilaterala de catre Ankara a manevrelor militare aviatice turco-israeliene, un film prezentat ieri la televiziunea turca a inasprit conflictul dintre Israel si Turcia. Serialul prezinta scene cutremuratoare cu soldati israelieni omorind copii palestinieni si cu civili palestinieni tarati in fata plutoanelor israeliene de executie. Israelul a protestat impotriva acestui film provocator care prezinta intr-un mod fals si deformat realitatea din Gaza. Avigdor Lieberman, ministrul israelian de Externe, a decis chemarea la Ierusalim a ambasadorului turc pentru a i se inmana un protest. "Filmul reprezinta o atatare extrem de grava facuta cu acoperire guvernamentala", a declarat ministrul. Intr-una din scenele serialului "Despartirea", o fetita palestini-ana este impinsa brutal de un soldat israelian si pusa la zid. Fetita plange si cere indurare, dar soldatul ii pune arma in piept si trage in ea o rafala de gloante.

"Propaganda ieftina si periculoasa", apreciaza un responsabil israelian.

Tesu SOLOMOVICI - tesu@ziua.ro

Cum altfel? Decât “propagandă”? “Ieftină și periculoasă”?

*

Polonezii considera Nobelul pentru Herta Muller o "gluma grotesca"

Vineri, 16 Octombrie 2009 Presa de dreapta din Polonia critica decernarea premiului Nobel pentru literatura scriitoarei germane de origine romana Herta Muller, considerand ca totul nu este decat 'o particica' din cadrul amplei incercari a Germaniei de a se prezenta drept victima a celui de-al doilea razboi mondial, scrie ziarul german Sueddeutsche Zeitung, consultat de Agerpres.

(...) insa presa de dreapta a inceput acum sa critice decernarea premiului unei scriitoare care descrie soarta etnicilor germani din Romania, care mai inainte il aclamau pe Hitler. Istoricul literar Jacek Cieslak scria in ziarul national-conservator Rzeczpospolita ca premiul acordat lui Muller dovedeste ca eforturile germanilor de a-si impune imaginea lor asupra istoriei sunt deplin incununate de succes. Premiul este, in opinia sa, 'o particica' din cadrul amplei incercari a Germaniei de a se prezenta drept victima a celui de-al doilea razboi mondial. (...)

Atat publicatia liberala de stanga Gazeta Wyborcza cat si Rzeczpospolita erau la unison in primele lor analize, fiind de parere ca este bine ca, multumita operelor lui Muller, ororile si mecanismele sufocand orice energii individuale ale comunismului ajung din nou in constiinta occidentala. In cadrul dezbaterii istorice poloneze, faptul ca suferinta polonezilor din Est sub ocupatia sovietica, in primii doi ani ai razboiului si imediat dupa, este asa de putin cunoscuta in Vest, este un punct dureros. In unele recenzii ale operei lui Muller se face acum referire la faptul ca sute de mii de polonezi au avut si ei aceeasi soarta ca si eroii romanului ei, 'Atemschaukel'. Si ei au fost deportati in Siberia ca asa-zisi dusmani ai URSS iar multi polonezi au trait si ei teama patrunzatoare care paraliza societatea, se spune. Polonezii se recunosteau pe ei insisi in opera unui german.

Insa doar peste cateva zile, in presa cu orientare de dreapta din Polonia si-a facut tot mai mult loc scepticismul iar influenta publicatie Rzeczpospolita critica chiar dur decernarea Nobelului acestei autoare, care a abia in 1987 a reusit sa plece din Romania neo-stalinista in Germania federala, ca etnica germana. Pe o pagina si jumatate, istoricul literar Cieslak explica ca germanii rescriu istoria in interpretarea lor si vor sa se prezinte ca victime. Desi Herta nu poate fi facuta personal responsabila de faptul ca tatal ei a fost in SS, totusi, faptul ca descrierea destinului etnicilor germani din Romania, care in timpul razboiului il aclamau pe Hitler, *este pusa pe aceeasi treapta cu romanul 'Kaddish pentru copilul nenascut' al supravietuitorului ungar al Holocaustului si premiului Nobel Imre Kertesz este in opinia sa 'o perversiune', care intra in categoria 'glumelor grotesti' ale comitetului Nobel de la Stockholm*. El arata ca nu se poate abtine sa nu vada o paralela intre uniforma SS a tatalui Hertei Muller si sustinerea ascunsa pentru Hitler a suedezilor asa-zis neutri. Ca dovada pentru incercarea societatii germane de rescriere a istoriei, Cieslak citeaza dezbaterile din Germania referitoare la expulzarile germanilor din Est.

Astfel, premiata Nobel Herta Muller - fara sa vrea desigur - adauga un alt capitol la dezbaterile emotionale interne legate de relatiile cu vecinii germani. Publicistii de stanga si cei liberali sunt de parere ca toate victimele razboiului au dreptul la simpatie si compasiune. Tabara nationala vrea insa sa arunce o vina colectiva asupra germanilor din Est, care au trebuit sa plateasca un pret foarte mare pentru razboiul de nimicire si politica de ocupatie brutala a regimului national-socialist, inclusiv asupra germanilor din Romania.

Ei, da. Când nu ai argumente, recurgi la gălgăie-insulte cu

holocaustizarea: ce o fi paralela idioată cu Kertesz - abonatul la Nobel, ca evreu? Și cum să înțelegem pedepsirea întregului popor german, pentru crimele naziste? Chiar așa: să fi mers masele largi de germani - în totalitate (inclusiv copiii care încă nu se născuseră - ca Herta Müller), în pas cadentat la cucerirea Europei? Nu existase nici un neamț cu bun simț care să nu fi fost de acord cu "factorii decizători"? Iată, eu l-am cunoscut pe fiul generalului Claus von Stauffenberg - șeful complotiștilor împotriva lui Hitler (suab adică: șwab din Stuttgart).

Vezi, Herta, dacă nu ai vrut să știi nimic despre mine? Acum te-ai fi putut apăra vitejește, pârîndu-mă: «Nu eu, tovarăși! Nu eu am scris, prima, despre nemții nevinovați, deportați în Rusia; înaintea mea, hăt, în 1971, un fel de concetățean - dar nu bănățean de-al nostru, nici neamț, ca neamț, ci, oroare, un wallach!, unul Goma, a publicat la Suhrkamp și a provocat scandal la Târgul de la Frankfurt cu **Ostinato**, însă nimeni nu l-a acuzat de... pronazism. (Mult mai târziu, Totok, tovarășul nostru de Acțiune Marxistă l-a țintuit la stâlpul infamiei ca "antonescian" și "antisemit"...)

Nu, nu. Nu e bine să fii polonez: te afli între Rusia și Germania, între nazism și bolșevism.

Iar Herta Müller, biata: a căzut între două "opțiuni".

Sper să... opteze pentru a sa.

*

Herta Muller despre Romania: Societate postdictatoriala tipica, incarcata de coruptie

16 octombrie, 15:29

Prezenta la Targul de carte de la Frankfurt, Herta Muller a criticat din nou Romania, care, in opinia sa, nu s-a debarasat de tarele comunismului. Castigatoarea Nobelului pentru Literatura in 2009 vorbeste despre o "societate postdictatoriala tipica, incarcata de coruptie" si avertizand ca, pe fondul crizei economice, comunismul ar putea fi relegitim, potrivit NewsIn.

"40% dintre cei care se afla astazi la putere provin din vechea Securitate si se protejeaza intre ei", a spus Herta Muller, la standul The Epoch Times de la Targul de carte de la Frankfurt. "Atunci cand o viata de om este mai scurta decat cea a unei dictaturi, aceasta viata este furata de Stat", a spus scriitoarea, adaugand ca este solidara cu scriitorii chinezi. "M-as bucura sa ii pot ajuta in orice fel si sper ca premiul pe care mi l-au dat (Nobel, nr.) constituie o aparare pentru victimele tuturor dictaturilor", a spus scriitoarea.

Aflata alaturi de poeta Bei Ling, Muller si-a exprimat admiratia pentru scriitorii chinezi, care se confrunta inca cu o forma de dictatura. "Ii respect mult atitudinea, stiu ce risca si sper ca intr-o zi va fi recompensata", a spus Muller, referindu-se la poeta din China. Bei Ling i-a daruit lui Muller o carte de poeme, in editie bilingva (chineza si engleza), spunandu-i ca "a facut dreptate tuturor victimelor comunismului" si Nobelul care i-a fost acordat ii onoreaza pe toti autorii persecutati. Emotionata, Muller a semnat o petitie pentru ca regimul chinez sa il puna in libertate pe activistul pentru Drepturile Omului Gao Zhisheng, iar Clubul PEN german a prezentat o lista cu 30 de scriitori chinezi care se afla in inchisoare.

"Dictaturile opereaza cu o viziunea ideologizata a omului, niciodata adevarata.

Omul sovietic, de pilda, nu a fost real sau adevarat. (...) Am fost norocoasa ca am supravietuit dictaturii, dar am prieteni care nu au fost si care au murit, iar asta inca doare", a continuat scriitoarea. Intrebata cum a avut forta de a infrunta Securitatea comunista, Herta Muller a raspuns: "Nu am fost curajoasa, am simtit o amestecatura de teama si de responsabilitate si am stiu ca asta trebuie sa fac. Cea mai mare parte a unei vieti demne intr-o dictatura este formata dintr-un sir de negatii".

Ce gros, ce hăhăist, umorul nemțesc:

Roman al Hertei Muller, taiat in bucati si aruncat intr-o galeata cu sange, la o emisiune germana 16 octombrie, 17:10

La doar cateva zile de cand a fost anuntata drept castigatoare a Nobelului pentru Literatura, scriitoarea de origine romana Herta Muller a devenit subiect de gluma intr-o emisiune de televiziune, potrivit bild.de, preluat de Antena3.

Mai exact, realizatorul emisiunii, Harald Schmidt, cunoscut pentru excentricitatea sa, a taiat in bucati si a aruncat intr-o galeata plina cu sange un exemplar din cel mai recent roman al scriitoarei, "Atemschaukel" ("Leaganul respiratiei"). Schmidt a mai comentat faptul ca Muller este nascuta in Romania, aceeasi tara de unde provine si actotrul Bella Lugosi, devenit celebru pentru roluri precum Dracula sau Frankenstein. Nu doar originea scriitoarei a fost luata in deradere, ci si infatisarea sa. Coprezentatorul lui Schmidt a purtat o peruca ce imita coafura Hertei Muller.

Laureata premiului Nobel pentru Literatura din 2009 s-a nascut in Romania, langa Timisoara, dar a emigrat in Germania, in urma cu 20 de ani, dupa ce a fost persecutata de regimul comunist, pe care l-a criticat in mod deschis.

*

Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a aprobat raportul Goldstone, care acuza "crime de razboi" in Gaza 16 octombrie, 18:39

Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a adoptat vineri o rezolutie initiata de palestinieni prin care aproba raportul Goldstone, in care sunt denuntate crime de razboi comise atat de Israel, cat si de gruparea islamista palestiniana Hamas in cursul ofensivei israeliene din Gaza din decembrie-ianuarie 2008-2009, informeaza agentiiile internationale, preluate de Agerpres. Dintre cele 47 de state 25 au sprijinit rezolutia, sase au respins-o, iar unsprezece state s-au abtinut. Rezolutia controversata a criticat dur Israelul pentru ca nu a reusit sa coopereze cu misiunea Natiunilor Unite condusa de juristul din Africa de Sud, Richard Goldstone.

Atat Israelul, cat si Hamas au respins acuzatiile continute in raportul Goldstone, care este insa mult mai critic la adresa statului israelian. Documentul cere Consiliului de Securitate al ONU sa transfere dosarul conflictului care a avut loc iarna trecuta Curtii Penale Internationale daca israelienii si palestinienii vor esua sa investigheze singuri abuzurile semna-late. Consiliul ONU pentru Drepturile Omului s-a reunit incepand de joi, dupa o sesiune extraordinara convocata la cererea Autoritatii Nationale Palestiniene (ANP), cu sustinerea grupului arab Organizatia Conferintei Islamice (OCI), a statelor nealiniat si a tarilor africane majoritare in cadrul Consiliului.

Israelul condamna adoptarea raportului Goldstone

Israelul a condamnat vineri adoptarea de catre Consiliul ONU pentru drepturile omului a raportului Goldstone, apreciind ca acesta este un obstacol in procesul de pace in Orientul Mijlociu si va incuraja terorismul in lume, informeaza AFP si AP. Ministrul de Externe israelian, Avigdor Lieberman, a apreciat ca adoptarea raportului ar putea avea consecinte pe termen indelungat. "Adoptarea acestei rezolutii (de catre Consiliu) impiedica eforturile pentru protejarea drepturilor omului conform legislatiei internationale si eforturile pentru promovarea pacii in Orientul Mijlociu", potrivit unui comunicat difuzat de Ministerul de Externe israelian. "Rezolutia este o incurajare pentru organizatiile teroriste din lumea intreaga si mineaza pacea mondiala", se mentioneaza in documentul citat. La randul sau, ministrul de Interne israelian

Eli Yishai a calificat vineri ca o "farsa diplomatica" adoptarea de catre Consiliul ONU pentru drepturile omului a raportului Goldstone care acuza Israelul de "crime de razboi" in cursul operatiunii din Gaza. "*Armata israeliana a actionat cu manusi de catifea fata de civilii nevinovati*. [Ia auzi! Curat "manusi de catifea" - cum botezaseră Campania? Ceva cu "plumb topit" Au poate direct: "fosfor alb"?] Decizia Consiliului este o farsa diplomatica", a apreciat, potrivit unui comunicat, ministrul de Interne Eli Yishai, care este de asemenea vicepremier.

Autoritatea Nationala Palestiniiana "a salutat decizia Consiliului ONU pentru drepturile omului si speram acum ca raportul Goldstone va fi adus in fata Consiliului de Securitate al ONU", a declarat negociatorul palestinian Saib Erakat. La randul sau, miscarea islamista Hamas, care controleaza Fasia Gaza, a salutat adoptarea raportului Goldstone, "multumind tuturor tarilor care au votat in favoarea acestui document". "Speram ca acest vot va conduce la un proces al liderilor ocupatiei israeliene", a declarat un purtator de cuvânt al Hamas, Taher al-Nounou. Gruparea Hamas este si ea acuzata de "crime de razboi" in raportul Goldstone. Z.O.

Sâmbătă 17 octombrie 2009

Flori Bălănescu mi-a trimis textul de pe clapa I-a a volumului I din **Scrîsuri**. A ales bine: un articol din 1984. Deie Domnul să apară in acest an (era și timpul: conține texte din 1971, adică din preistorie...)

Azi n-am lucrat nimica. Fără vlagă, fără chef. Bătrânețea (bat-o crețea?). Însă bătrân mi-s din fragedă copilărie. Atunci? Copilăria vârstei? Mai știi? Oricum, nu mi-e bine.

Duminică 18 octombrie 2009

Liturghie - catolică - la catedrala Sfânta Maria de Urakami din Nagasaki. Creștinii fuseseră crunt persecutați în Japonia, martirizati, până între cele două războaie mondiale. Dar abia se adunaseră de prin grote, din ascunzișuri, că venise august 1945: Nagasaki a fost distrus de a doua bombă atomică americană. A fost făcută praf și noua catedrală.

Japonezii au refăcut-o.

De ce m-a impresionat până la lacrimi? De-aceea. Fiindcă au refăcut-o. Nu au dărâmat până și ruinele rămase.

Aseară, pe Arte, un reportaj despre reconstruirea Varșoviei, distruse.

Și iar m-a apucat jalea. Bucureștiul a suferit și el de bombardamentele americanilor, dar nu se compară stricăciunile de la noi cu distrugerea aproape completă a Varșoviei de către nemți, de către ruși. Deosebirea dintre noi și polonezi: ei alcătuiesc un popor, noi o adunătură de inși întâmplător vorbind aceeași limbă.

Poleacii au reconstituit până la amănunt piatra care nu mai stătea peste piatră, acolo unde lipsea o cărămidă, o cornișă, au copiat după cele rămase... în viață. Palatul Regal al lor: nu doar o operă de artă, ci o dovadă de respect față de ceea ce se mai

numește: **patrimoni**. Cuvântul acesta vine de la: **patrie**.

Luni 19 octombrie 2009

Ziua:

Israelul a retras un manual de istorie care evoca o epurare etnica a palestinienilor in timpul razboiului din 1948 19 octombrie, 15:44

Ministrul israelian al Educatiei a dispus retragerea unui manual de istorie, deoarece continea un pasaj care evoca o "epurare etnica" a palestinienilor in timpul razboiului din 1948, potrivit presei franceze care citeaza un cotidian israelian, informeaza NewsIn.

Manualul de istorie era destinat elevilor de liceu. Manualul a fost luat in vizor deoarece prezenta, alaturi de versiunea israelienilor, un citat despre ceea ce palestinienii numesc "nabka" (catastrofa), care, potrivit acestora, a alungat 750.000 de palestinieni din casele lor in timpul luptelor care au condus la crearea statului evreu in mai 1948.

Soarta refugiatilor palestinieni si a descendentilor lor, care formeaza o comunitate de 4,6 milioane de persoane dispersate in toata regiunea, constituie unul dintre litigiile care impiedica semnarea unui acord de pace in Orientul Apropiat.

Palestinienii afirma ca au fost expulzati cu forta in primavara anului 1948 in timp ce Israelul explica ca acestia au plecat singuri in urma apelurilor lansate de tarile arabe si a unor informatii alarmante difuzate de posturile de radio arabe.

Manualul de istorie, care prezenta ambele versiuni, va fi reeditat odata ce corecturile necesare vor fi efectuate. Potrivit presei israeliene, ministrul Educatiei nu confirmat, dar nici nu a dezmintit aceste informatii. Z.O.

Comentarii: Au plecat singuri de Ereticul (comentariu extrem de inteligent al evreului dovedit a fi mincinos - nota mea, P.G.)

Cum altfel? Au plecat singuri-singurei, ca niște băieți mari. Ia să nu fi plecat singuri: ar fi avut soarta basarabenilor și a bucovinenilor "ne-plecați singuri" după ocuparea bolșevică din 1940 - ca noi; unde "factorul activ" vreme de un an (28 iunie 1940-15 iulie 1941) a fost alcătuit din evrei.

*

Prezidențiale amânate

Alegerile prezidentiale programate sa aiba loc conform deciziei Parlamentului Republicii Moldova, la data de 23 octombrie, nu se vor mai desfasura, a declarat ieri seful Comisiei parlamentare speciale pentru alegerea presedintelui, Ion Presca, citat de RIA Novosti. "Procedura este intarziata din cauza faptului ca numai un singur candidat a fost inregistrat pentru aceasta functie", a declarat oficialul de la Chisinau, facand referire la liderul Partidului Democrat din Moldova, Marian Lupu. Candidatura acestuia vine din partea Aliantei pentru Integrare Europeana, coalitie care a preluat puterea la Chisinau in urma alegerilor din 29 iulie. (M.N.)

Oare numai din acest motiv? Băsescu nu va fi avînd nici o vină. Nici aceea că există?

*

Basescu: “Romania considera Tibetul o chestiune de politica interna a Chinei”

Dar Basarabia? Dar Bucovina de Nord și Herța?: “o chestiune de politică internă a Rusiei - și a Ucrainei?

Măgar bețiv!

*

**“Un oficial din cadrul ministerului israelian de Externe spune ca manifestarile antisemite din Ungaria suscita ingrijorare in Israel
19 octombrie, 13:52**

Manifestarile antisemite din Ungaria suscita ingrijorare in Israel, a declarat duminica pentru jurnalisti ungari aflati la Ierusalim un oficial din cadrul Ministerului israelian de Externe, relateaza luni agentia ungara MTI, preluata de Agerpres. "Astfel de manifestari nu ar trebui sa mai existe in secolul al 21-lea", a precizat Aviva Raz-Shechter, sefa departamentului ministerial pentru combaterea antisemitismului, pentru jurnalistii adunati in fata centrului memorial dedicat Holocaustului Yad Vashem.

Ea a amintit ca Ungaria este una din tarile europene unde extrema dreapta a inregistrat progrese semnificative in urma ultimelor alegeri europarlamentare si a subliniat ca antisemitismul este un aspect al rasismului in general, ce afecteaza societatea tarii. Z.O.”

*

“Dreapta maghiara irita Israelul

"Antisemitii unguri au inebunit" - asa s-a exprimat un responsabil israelian dupa ce deputatul maghiar Oscar Molnar, din conducerea partidului Fidesz, a declarat ca evreii vor sa puna stapanire pe Ungaria.

Deputatul a subliniat ca de aceea israelienii se straduie sa invete cat mai rapid limba maghiara. Fidesz ar putea prelua puterea dupa alegerile din primavara lui 2010, urmand ca presedintele sau, Victor Orbán (foto), sa devina prim-ministru. "Eu sunt nationalist ungar, imi iubesc tara natala, ii iubesc pe maghiari si pun inainte de toate interesele maghiarilor impotriva marelui capital evreiesc care incearca sa stapaniasca intreaga lume, si in primul rand Ungaria", a declarat Molnar. Delirul lui Molnar a continuat cand a afirmat ca are probe ca in scolile din Ierusalim elevii evrei invata limba maghiara pentru a putea actiona, in viitor, mai usor intru stapanirea Ungariei. Cuvintele sale au provocat protestul partidelor si organizatiilor democrate din Ungaria si al Comunitatii evreiesti.

Tesu SOLOMOVICI - tesu@ziua.ro

Ca să vezi! Ungurii devin “antisemiți”, “nebuni” când repetă afirmația obraznică, nesimțită a lui Shimon Peres, anume că

Israelul “a cumpărat”... Manhattan-ul, Polonia, Ungaria
România!

Marți 20 octombrie 2009

T. Juraveli mi-a trimis “răspunsul” de la Chișinău. Îl reproduc aici:

**“Paul GOMA poate obține cetățenia RM...
dacă o solicită.**

Acesta este răspunsul pe care l-a primit Asociația Hyde Park de la Președinția RM.

“Fiind originar din Rep. Moldova, domnul Paul GOMA are dreptul la dobândirea cetățeniei R.Moldova prin recunoaștere. Pentru soluționarea problemei abordate, este necesar ca domnul GOMA să se adreseze cu o cerere de recunoaștere a cetățeniei RM către Secția consulară a Ambasadei RM la Paris sau la Departamentul afaceri consulare al Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene“.

În răspuns se face trimitere la “prevederile art. 12, alin.(2), lit.a) din Legea cetățeniei Rep.Moldova nr. 1024-XIV din 2 iunie 2000 care stipulează că “sunt recunoscuți ca cetățeni ai Rep.Moldova persoanele născute pe teritoriul Rep.Moldova sau persoanele unul dintre ai căror părinți sau bunei s-a născut pe teritoriul numit și care și-au exprimat dorința de a deveni cetățeni ai Rep. Moldova“. Textul răspunsului adresat Asociației Hyde Park este semnat de Alexandru Ohotnicov, șef al Serviciului acte al Președintelui

Amintim că Asociația Hyde Park a cerut organelor competente din Rep. Moldova să acorde în regim de urgență cetățenia Republicii Moldova scriitorului român basarabean Paul GOMA și familiei sale (Ana-Maria Goma, Filip Goma), cu toate drepturile și considerația pe care le merită (detalii găsiți aici)

Paul GOMA este născut în 1935, pe 2 octombrie, în satul Mana, județul Orhei, Rep. Moldova”

“Editor” precizează ce anume trebuie să facă interesatul pentru a dobândi cetățenia moldovenească:

“Dobândirea cetățeniei Republicii Moldova prin recunoaștere

Persoana domiciliată peste hotare, care s-a născut pe teritoriul Republicii Moldova sau al cărui părinte sau bunel/bunică s-a născut pe teritoriul numit, fie persoana care a fost deportată sau refugiată de pe teritoriul Republicii Moldova începând cu 28 iunie 1940, precum și urmașii lor pot depune la Ambasadă cerere de dobândire a cetățeniei Republicii Moldova prin recunoaștere.

Solicitantul urmează să depună la Ambasadă următoarele acte:

- 1. Cererea solicitantului (se completează și semnează în prezența funcționarului consular);*
- 2. Autobiografia (va conține informații despre data și locul nașterii, data părăsirii Republicii Moldova, ocupația și locul de trai);*
- 3. Două fotografii color, 35 x 45 mm;*
- 4. Certificatul de naștere;*
- 5. Pașaportul intern și cel pentru călătorii în străinătate, în original și 2 copii;*

6. *Certificatul de căsătorie (doar pentru cei căsătoriți sau văduvi);*
7. *Certificatul e divorț (doar pentru cei divorțați) sau hotărârea judiciară de divorț și certificatul de căsătorie cu indicarea faptului desfacerii căsătoriei;*
8. *Certificatul de deces al soțului/soției (doar pentru cei văduvi);*
9. *Certificatul privind schimbarea numelui și/sau prenumelui (doar în cazul schimbării prin act, altul decât de căsătorie sau divorț);*
10. *Certificatul de naștere a copiilor minori (în cazul copiilor cu vârsta de până la 18 ani);*
11. *Certificatul de naștere a părinților sau bunelilor sau documentul care confirmă faptul deportării de pe teritoriul Republicii Moldova începând cu 28 iunie 1940. În cazul persoanelor decedate se prezintă și certificatul de deces;*
12. *Cazierul judiciar din țara cetățenia căreia o deține solicitantul, cazier judiciar din țara de domiciliere și cazier judiciar din Republica Moldova. Cazierul judiciar din Republica Moldova se eliberează de către Ministerul Afacerilor Interne, biroul din str. Iacob Hîncu, nr. 3, tel. (+373 22) 25-51-55.*
13. *Bonul de plată a taxei consulare.*
În cazul în care numai unul din părinți dobândește cetățenia Republicii Moldova împreună cu copilul minor, se prezintă consimțământul autentificat la notar al celuilalt părinte. În cazul recunoașterii cetățeniei Republicii Moldova copiilor minori în vîrstă de la 14 pînă la 18 ani, se prezintă consimțământul lor autentificat de notar”.

Le voi mulțumi prietenilor Oleg Brega și Anatol Juraveli pentru inițiativă și pentru demersuri, însă îi voi ruga să nu insiste acolo, la Președinția R.M.

Cererea lor era limpede formulată, însă “răspunsul”...

Fiindcă inima mea este, de când mă știu acolo, în Basarabia și nu vreau să mai sângerez atunci când voi rosti, nu pentru prima oară:

«Să nu se mai plîngă Basarabeni atunci când “Regătenii” le spun că ei nu sunt români (ca ei!). Ba da, ba da sunt români neaoși!» “Răspunsul” dat de basarabeni propunerii prietenilor mei este limpede, fiind un *răspuns românesc, analfabet, al celor care nu citesc mai întîi ce scrie într-un articol, într-o carte, aici într-o petiție-propunere, abia apoi să răspundă* - exact așa îmi “răspunsese” acum câțiva ani mult-lăudata pentru inteligență, pentru rectitudine morală Monica Macovei, ministru al Justiției, când cerusem restituirea cetățeniei române luată de Ceaușescu:

«Făceți o cerere - o vom analiza».

Acest exemplar (am evitat femininul “exemplară” pentru a nu se crede că o laud pe Macoveica?, pòke numa-n...) a fost - și rămîne) procuror (nu “procuroare”, care, așa cum este: incorect(ă), i-ar da un aer de, totuși femeie - când ea posedă sexul... neutru, ca Grecianina de la Chișinău).

Ca să vezi unde ședea românitatea!

Miercuri 21 octombrie 2009

Trag din greu la **Arta reFugii**.

“Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului nu are fonduri pentru a-si finanta proiectele

Presedintele IICCR, Marius Oprea: Elena Udrea a vrut sa desfiinteze Institutul 21 octombrie, 17:45

Presedintele Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului din Romania (IICCR), istoricul Marius Oprea, a declarat, miercuri, la Cluj, ca are probleme cu bugetul institutiei, in sensul ca acesta ajunge doar pentru plata salariilor, transmite NewsIn.

"Nu pot sa spun ca sunt dificultati majore, bani de salarii inca avem. Din pacate insa, toate aceste actiuni de dezgropare a mortilor pe care le facem in ultima vreme sunt sponsorizate pe diferite cai./.../In ultimele doua luni jumatate am facut circa 10.000 de km in toata tara, am avut 6 actiuni anul acesta si am dezgropat 22 de morti. Din cauza vremii anul acesta nu mai putem sa mergem decat la Taga. Ar trebui sa mergem pe Muntele Mare, dar acolo e o situatie dificila, acolo sunt 4 barbati si o femeie intr-o groapa comuna, femeia insarcinata in luna a opta si impuscata in cap. I-am gasit, dar nu am putu sapa pentru ca nu poti sa sapi in noroi, arheologia are rigorile ei, iar noi nu vrem sa ne batem joc, nici de morti nici de ceea ce facem", a declarat presedintele IICCR. Oprea a spus ca la institut lucreaza 30 de persoane, iar salariul este in medie de 300-800 de euro pe luna, insa el tot tipul alearga dupa bani pentru diferite proiecte, expozitia "Numitor comun - Moartea" vernisata miercuri la Cluj-Napoca fiind posibila datorita unei donatii de 6.000 de euro de la Fundatia "Konrad Adenauer".

"Eu tot timpul alerg dupa bani, acum cateva zile am fost la ambasadorul Frantei sa ma milogesc sa imi dea si mie niste bani pe proiecte. Expozitia asta cu ce credeti ca s-a facut? Cum o mut la Bucuresti? Cu ce bani?", a afirmat Oprea.

Potrivit istoricului, ministrul Turismului, Elena Udrea a vrut sa desfiinteze IICCR la inceputul mandatului Guvernului Boc.

"A vrut sa desfiinteze Institutul domna Udrea, slava Domnului ca nu a ajuns sefa cancelariei. Pana la urma a supravietuit, se pare, ca datorita presedintelui Basescu, dar nu pentru ca m-ar iubi, ci pur si simplu din considerente politice, pentru ca nu poti sa desfiintezi Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului cand tu ai condamnat comunismul si ar fi fost o situatie delicata. Eu sunt intr-un paradox, eu sunt membru PNL dar sunt seceratar de stat in Guvern", a mai precizat istoricul.

Ia te uită de ce este capabilă Putoarea Veselă! Deci nu ar fi fost nevoie de alde Wiesel, de Oișteanu, de Volovici, de Boris Mehr evreii noștri iubiți și bine-făcători - nici chiar de Totok! Nu știi dacă Institutul lui Marius Oprea are... jaluzele, dar sigur: acelea au tentat-o pe Nuți-Spaima-Perdelelor.

Joi 22 octombrie 2009

În Ziua de azi Bedros Horasangian:

“Pictorul Ervant Nicogolian

“Ervant Nicogolian deschide o expoziție la Galeria "Simeza" unde expune câteva picturi, peste 25, lucrate în ultimii ani. Poate nu ar fi avut o semnificație aparte dacă ele nu ar fi fost muncite, gândite - "Pitura unei cose mentale", după faimoasa observație a lui Leonardo da Vinci - și tratate prin toți porii și simțurile artistului. *Mai puțin unul, esențial pentru un pictor: vazul. Prietenul Ervant Nicogolian a încetat în ultimii ani să se bucure de această mare minune a vieții. Vazul. Privitul.* Un om cu o biografie demnă de roman, între 16 și 22 de ani viitorul pictor, originar din Basarabia, a trecut prin cinci lagăre din Kazahstan. Asta nu l-a împiedicat să trăiască. Și apoi, o viață întreagă, să lucreze. Să picteze.

Ajutat acum de un mai tânăr coleg de atelier, Marian Dobre, pictor la rândul lui, Ervant Nicogolian reușește un adevărat tur de forță. Am avut în față, avem încă în memoria noastră vizuală, accesul la pictura pură. Nonfigurativul lui este expresia unei extraordinare forte launtrice și a unei anume viziuni asupra lumii de azi. Asupra universului. A lui însuși. Detaliile nu au importanță. Culorile și compoziția devin deliberat efervescenta minții care lucrează. *Nicogolian ajunge la esența marii picturi la care aspiră și marele Leonardo.* Colegii de breaslă, în frunte cu venerabilul și onorabilul maestru Paul Gherasim, care i-a și panotat expoziția, i-au fost alături și în seara vernisajului. Când un mare pictor, intamplator și armean, cu o biografie ieșită din comun, și-a prezentat lucrările. Ne-am bucurat și ne bucurăm și pe această cale că un mare artist a fost omagiat de câteva nume dintre cele mai prestigioase ale picturii românești contemporane. Armenimea a făcut și ea figuratie prin preajma. Pretuirea colegilor de breaslă vine însă ca o încununare a eforturilor și îndârjirii cu care pictorul se oferă lumii. Pe care vrea să-o redea și înțeleagă pe alocuri. Un expresionism abstract, unde culoarea și compoziția sunt strunite de o severă meditație asupra artei.

Ervant Nicogolian. Pictor român. Născut în 1928. Expune între 13 și 26 octombrie la București. O expoziție unică în istoria artelor plastice, menționa, cu știuta lui discreție și bunăcuviință, maestrul Paul Gherasim.

Bedros HORASANGIAN, bedros.horasangian@ziua.ro

Din când în când prietenul Bedros cel Horasangian scrie bine - când scrie despre armeni...

*

Ce povești povestește Ismail Kadare - pentru creduli occidentali și pentru nepăsătorii de soarta oamenilor sub comuniști, altfel numiți: nesimțiți - ca N. Manolescu:

Cartile nu schimbă istoria. Dar fără literatura, totul ar fi un gol imens - crede scriitorul Ismail Kadare 22 octombrie, 17:13

Uneori, marile momente ale istoriei nu creează o mare literatură, iar caderea comunismului în Europa de Est, eveniment major pentru istoria regiunii, nu și-a găsit ecou în cartile ultimelor două decenii, considera scriitorul albanez *Ismail Kadare*, unul dintre denunțatorii totalitarismului, într-un interviu acordat "La Tercera", infor-

meaza NewsIn.

Pentru Kadare, care locuiește, alternativ, la Paris și la Tirana, sfarsitul comunismului înseamnă "un moment de efervescentă", care a generat "un sentiment al libertății" în țări ca Albania, țară în care s-a născut și în care a experimentat una dintre cele mai crunte orori ale istoriei, totalitarismul, cu milioanele lui de crime.

Deși multe dintre cărțile lui sunt scrise sub semnul dictaturii comuniste, Ismail Kadare respinge ideea determinării istorice a unui autor, spunând că ceea ce s-a întâmplat nu se regăsește, automat, în procesul creativ al autorilor est-europeni. "Dictaturile sunt pasagere, dar literatura este eternă și are aceleași legi, cu sau fără libertate", spune Kadare, citat de "La Tercera". Scriitorul marturiseste și faptul că s-a întrebat de multe ori cum poate, prin cărțile pe care le scrie, să insufle curaj celor care trăiesc în dictatură. În ceea ce îl privește, cărțile scrise înainte și după prăbușirea comunismului sunt "aproape egale" ca stil și valoare literară, dincolo de limitele impuse de dictatură, atunci când opresiunea a fost atât de "decisivă" încât "literatura nici nu există". *Singura misiune a scriitorului rămâne aceea de a scrie literatură, nu de a investiga și de a produce analize sociale ale realității în care se află.* Literaturii îi se cere câteodată imposibilul, spune Kadare, cum ar fi "schimbarea lumii", un scop mult prea mare. "Literatura ar putea să facă asta, doar dacă s-ar distruge pe sine", comentează scriitorul, pentru care literatura este un univers alternativ "care prezervă relațiile complexe", nu întotdeauna idilice, "cu realitatea, la care contribuie însă, ca artă", "o bogăție spirituală colosală, fără de care lumea ar fi un vid imens". Singura misiune a scriitorului rămâne aceea de a "scrie literatură", nu de a investiga și de a produce analize sociale ale realității în care se află, conchide scriitorul, sceptic în ceea ce privește șansele pe care le are la Nobel: "Mi-l pot da sau nu, ambele sunt opțiuni", afirmă Kadare, potrivit sursei citate.

Scriitorul albanez, denunțator al ororii totalitare, se află în prezent în Spania, unde va primi premiul Printului de Asturias pentru literatură, în valoare de 50.000 de euro, ca recunoaștere a angajamentului social implicat de întreaga sa operă literară.

Născut la Gjirokaster în 1936, Kadare a denunțat ocuparea Albaniei de către trupele italiene și germane, în timpul celui de-al doilea război mondial, dar și influența Uniunii Sovietice asupra Albaniei în timpul regimului comunist. Kadare își face debutul ca poet, la doar 18 ani, cu volumul "Inspiratii juvenile", urmat de cartea de poeme "Visari". Din 1963 abordează proza, cu romanul "Generalul armatei moarte", care-i aduce notorietatea internațională. Romanele "Cetatea" (1970), "Tunetele ploii" (1970), "Cronica în piatră" (1971), "Amurgul zeilor stepei" (1976), "Iarna mării însingurări" (1977) îi confirmă valoarea ca scriitor. Cartea "Palatul Viselor", scrisă în 1981, este interzisă în Albania, de regimul lui Enver Hodja. În 1990, Kadare primește azil politic în Franța, unde va locui până în 2001, când se întoarce în Albania. Continuă să scrie romane care se bucură de mare succes, "Fiica lui Agamemnon" (2003), "Succesorul" (2003), "Vremea nebuniei" (2005), "Accidentul" (2008).

Ismail Kadare este și autorul unor eseuri, scrieri de memorialistică, precum și al cărții-document "Moartea care ne-a unit" (1998), despre evenimentele tragice din fosta Iugoslavie. Prestigiosul premiul spaniol a mai fost acordat scriitorilor Margaret Atwood (2008), Amos Oz (2007) și Paul Auster (2006).

Sâmbătă 24 octombrie 2009

În Ungaria vor avea loc azi trei aniversări. Ca ungher-de-înimă, pentru Revoluția din 1956, le trec și pe celelalte două în Marea Sărbătorire.

În ultimele zile au fost re-activate trei scandaluri: Polanski, Kundera, Kadare. Polanski mă interesează doar în măsura în care el însuși se crede și scriitor - în care caz să se predea america-

nilor și să suporte “rigorile legii”. Or el nu are de gând să o facă - “Să mă sinucid?” ar fi zis, indignat, înspăimântat că cineva poate gândi și exprima o astfel de ieșire-din-normalitatea-evreiască: să fie el, evreu, pedepsit pentru o faptă rea - a lui?;

Kundera: ar fi apărut o nouă dovadă că a colaborat cu securitatea lor, nu doar că ar fi fost o victimă nevinovată a Organului.

Știam de când am venit în exil, în 1977 că cehii și slovacii îl detestă pe Kundera. “Mai grupați” cei rămași în țară, cei care au suferit direct din pricina Organei, ca deținuți, ca declasați, ca “dușmani ai socialismului”. “Sentiment” normal într-o societate anormală. Iar M.K. nu a făcut cel mai mic efort să-l corecteze, de ce nu, să-l spulbere: ca scriitor stabilit în Franța nu a participat la nici o manifestație de protest împotriva oprimirii, dacă nu a oamenilor din Lagărul Comunist, măcar a cehilor și a slovacilor săi; nu a semnat nici un Apel, nu a urcat niciodată la tribună (și erau multe tribune pe atunci, măcar una pe săptămână), să se declare în apărarea celor persecutați de regimurile lor - fie și iranieni de sub pumnul de fier al Șahului, fie argentinieni, fie chilieni, victime ale dictaturilor militare de dreapta; nu s-a exprimat nici în presă, apărînd măcar în principiu “drepturile omului” cele desconsiderate, chiar acuzate că ar constitui “o manevră kaghebigă” de către marii patrioți din exil care nici nu respirau de... atâta anticomunist (să se afle la Moscova?, mai grav: la București și să nu-i aprobe cumnatei pașaportul?), nu s-a “demascat” prin vreun text apărîndu-i pe cei care, dincolo de Cortina de Fier nu se puteau apăra... Este adevărat, Kundera nu a fost văzut nici în compania celor-de-dreapta (ca mine, cu Giscard, cu Poniatowski, cu Debré, cu Déniou, cu... Ionesco), însă el mai avea de tras după sine o ghiulea: soția sa, Vera.

Iar aceasta purta un păcat de neiertat în opinia “radicalilor”, nu doar din Cehoslovacia, dar din toate țările supuse Kremlinului: fusese prezentatoare la televiziunea de la Praga, omoloaga Ioanei Măgură. Frumoasă, elegantă, trufașă, privind de sus, nu doar la “femeile disidenților” (sărăcuțele, vorba Monicăi Lovinescu) - sau disidente ele însele, ca Gorbanevskaja - ci și la bărbații care făcuseră pușcărie la sânge (pe când ea, prezentatoarea de televiziune prezentă, voioasă, “relizările” regimului opresor). De aici și eticheta de securistă, kaghebigă. Or aceste păcate nu se iartă în Societatea luptătorilor anticomuniști din exil, cu atât mai puțin în masele largi de ascultători, la Europa liberă, ai adevărului distilat de americani, curajoși nevoie-mare - de la Washington. Unii dintre critici, compatrioți ai săi, vorbeau chiar despre influența dictatorială a Verei asupra lui Milan, afirmînd că ea îi dicta, nu doar ce să scrie, ci și cum... Baliverne: prozatorul

(dacă ar fi fost poet, i s-ar fi găsit lesne circumstanțe atenuante) Milan Kundera știa de la începuturile sale scriitoricești *ce-ul* și *cum-ul*, nu avea nevoie de sfaturile prețioase ale tovarășei de viață. El face parte dintre acei scriitori - prozatori - care, privind în dreapta, în stânga, oprindu-și ochii asupra “exemplurilor negative” (spunem noi, geloșii, noi, ranchiunoșii), s-au hotărât... să le urmeze exemplul; și li l-au imitat - cu strălucire.

La noi N. Breban a încercat, instinctiv, să-și edifice, în romanele sale o “rezistență... pasivă” (nu i-am spus: “prin cultură” și nici nu-i voi spune). Abia după 1989, când a apărut Petru Dumitriu pe firmamentul Rivoluției la Români, tras-împins de un Pruteanu, de un Cristoiu - și de o Marta Petreu - , Breban l-a abandonat pe Nietzsche, lăsându-l ne-acoperit și l-a descoperit pe... “Conu Petrache” (cum i se adresa și în absență, ciocnind cizmele de recrut zelos, zelosul komsomolet Radu Cosașu, “Măreață Vatră”), eu zicându-i de-a dreptul Canalia Canală. Ciudat, dar normal la Breban, îi admira, nu opera (contestată, în ultima vreme de cei care o... negrîseră), ci cariera!

Întorcându-mă: Kundera, în eseurile sale ar fi avut prilejurile (la plural) să-și explice-justifice opțiunea: de a nu scrie proză cu cerneala militantului, ci cu a “scriitorului adevărat”, cel rezistent pasivicește; culturalicește. Nu a făcut-o.

Apoi: Kundera este un bun scriitor, chiar așa, scriind: într-un picior.

În schimb Kadare... În discursul de ieri, de la Madrid, a introdus o banalitate, însă, după obicei, una grosolană, primitivă, de cioban ardelean - pe care a trebuit să o explice... Și a și făcut-o: după el, rolul scriitorului este cel al lui... Don Quijote - ceea ce o știam din perioada pre-pastorală illyriană.

Mi s-a făcut greață de Kadare, acest mincinos, acest impostor, acest “scriitor de vitrină”, cum îl zugrăveau compatrioții săi din exil, “tovarăș de drum”, “prost util”, cel pe care Enver Hogeia, fiorosul maoist, criminalul mai criminal chiar decât Ceaușescu al nostru (al lui dracu’), îi trasa sarcina să călătorească în Occident, la Londra, la Paris, în scop de intoxicare a intoxicaților occidentali - eu l-am văzut la emisiunea celebră a lui Pivot de două ori între aproximativ 1980 și 1985: pretindea că toți albanezii pot “circula liber”, ca el, că el nu a întâmpinat nici o dificultate în obținerea pașapoartelor - dovadă: de cum i se publicaseră traducerile în Occident, a fost autorizat (în realitate: îndemnat, i se ordonase să execute ordinul de a trece de urgență la... “interes”, ca o curvă ce era. Și chiar dacă am mai spus-o, o repet - iar afirmația mea poate fi verificată: Kadare minte când afirmă că... a fugit din Albania, din cauza regimului comunist:

Momentul “fugii”- o banală călătorie “culturală”- s-a petrecut *după dispariția fiorosului Enver Hodgea*, iar “anticomunistul” Kadare a profitat de un séjour-în-interes-de-serviciu (editorial, mă rog frumos) la Paris, pentru a cere... azil politic! Cine, ce îl amenințau pe Kadare, “anticomunistul cu voie de la comuniști” în Albania natală? Comuniștii? Da’ de unde, din contra: anticomuniștii ajunși la putere, cei care, sub Hodgea făcuseră pușcărie “albaneză”, iar acum voiau să pună mâna pe colaboraționiștii notorii, cei care laudau regimul la televiziunile franceze, germane, italiene, să le ia puțin gâtul, ca la capre, după obiceiul locului...

De ce mint scriitorii? Să nu se poată opri din... ficționarisiți? Nici vorbă: mint, nu din inerție, nu din prea-plinul fanteziei creatoare (sic), nu din... inteligența ticălosului, care încearcă să scape basma curată dintr-o prea murdară treabă? Ci din prostie:

Prostie cubică, precum cea a Hertei Müller (de ce s-a împiedecat în propriile picioare mințind fără necesitate că femeia moartă în deportare, în Rusia fusese mama ei?, de ce a mințit că a scris o carte de mărturie *cu* mama ei, când femeia nu-i era mamă, ea, Herta, născându-se din alta, mult după moartea aceleia, în Ucraina?). Și de ce nu corectează neadevărul ‘scăpat’?

Breban la fel: mințea că este “refugiat politic”, el zicea, incorect-nemțește: “azilant”(imitat de Suceavă, alt analfabetizator transoceanic)? De ce? De... prostie, fiindcă minciuna aceea putea lua vâzul doar unor cășcați gata să încuviințeze orice : Groșan, Buduca, Ciachir, însă nu și oamenilor normali.

Cât despre Kadare...

Mi-au ajuns la urechi păreriile unor păreriști danubioți, după care numai invidia m-a mânat să fiu atât de violent-critic la adresa Hertei Müller (vor veni și cele privitoare la Kadare).

Re-răspund, fără a obosi:

Nu am de ce să fiu invidios pe Herta Müller: nu boxăm la aceeași categorie; nu am concurat pentru Premiul Nobel, nu am fost, în “preliminariile” nici măcar pe locul paispe, ca să mor de ciudă că pe primul s-a clasat Herta Müller. Nu am fost niciodată candidat, am fost, de trei sau patru ori propunător (la cererea Comitetului Nobel, și i-am recomandat alternativ pe Eliade, pe Ionesco, pe Eliade, pe Ionesco..., până mi s-a făcut lehamite și nu am mai răspuns solicitărilor). Deși tot scriitorul visează la Premiul Nobel, eu nu am mai visat de când am constatat că se decernează, cam din șapte în șapte (ani) unora care cu adevărat merită (chestie de gust - iată anul trecut a fost distins Le Clézio: un fericit “accident”), în rest primiseră tot cei din gașca - sau tribul - plângăcioșilor (corect ar fi: al plângătoreților ieremiici, al

tânguitorilor, al celor care pretindeau, cu urlate, că Holocaustul lor este - și va fi - unicul genocid de pe planetă.

Sunt conștient, vai, că indiferent de talentul sau de nontalentul meu niciodată nu voi intra în lista selectaților: nu sunt eu “antisemitul” de serviciu? Cu ce carte mă voi prezenta: cu **Săptămâna roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii?**, sau cu volumul **Basarabia** - ce să fac, sunt plictisitor cu Basarabia mea), interzis prin lege bolșevică, la Chișinău (unde **Mein Kampf** este autorizată), în urma denunțurilor evreilor de acolo (ei practicînd, în continuare *listele-negre*)? Eu, căruia un vierme cu păr creț precum sociologul M.D. Gheorghiu, m-a “demască” după metoda bolșevică - a bolșevicilor agitatori evrei - cerînd (și el, ca la ei, în Raiul Sovietic, extins și în nefericitele țări căzute sub cizma sovieticilor) - să fiu expulzat din Franța? Doamne ferește! Nu mi-ar permite să depășesc nici faza “calificărilor”, mi-ar face zdrențe-zdrențe cracii pantalonilor, nu doar activiștii sionisto-securiști Radu Ioanid, Oișteanu, Shafir, Andrei Cornea, M.D. Gheorghiu, Neumann, Florian-Fiul, Mehr, musca de căcat bîzâind sub semnătura “Boris Marian”, dar și *goi-ii* Manolescu, O. Șimonca, I.B. Lefter, Carmen Mușat, G. Andreescu, Totok, Marta Petreu, Mircea Martin, Horia Gârbea, Laszlo Alexandru, Pecican și atîția alți pupincuristo-limbiști.

*

Ce zice *Evenimentul zilei* de azi:

Spălați” de CNSAS Sorin Semeniuc

Vineri, 23 Octombrie 2009

LISTĂ. Consiliul Național de Studiere a Arhivelor Securității (CNSAS) a publicat miercuri o listă cu persoanele care au semnat angajament, au primit nume conspirative și au dat informări fostei instituții comuniste, dar care au primit „decizii de necolaborare cu poliția politică”.

Printre acestea se numără Cornelius Roșianu, fost prezentator la TVR, Vasile Arhire, actualul director al TVR Iași, **William Totok, poet, prozator de origine germană, cofondator al Grupului de Acțiune Banat**, Vasile Etcu, fost subprefect al Iașiului, Aurel Cazacu, fostul director în Ministerul Economiei, **Dan Berindei, vicepreședinte al Academiei Române**, Lucian Vasiliu, scriitor din Iași, timp de 15 ani director al Muzeului Literaturii, și Ibraim Temur, consilier local (PSD) la Constanța.”

Ia te uită cine mă antisemitiza, cine mă acuza că îl laud pe “fascistul Antonescu” (citîndu-l pe “istoricul Pippidi”, nepotul lui Iorga)! Totok!

*

3-3 Lettre d'un historien Italien à son Président : Israël invite l'Occident à détruire l'Iran.

Ndlr : La publication de l'article ne signifie nullement que la rédaction (lemaire blog) partage le point de vue de l'auteur, mais doit être vu comme information..

Il se trouve que je suis chercheur en histoire du sionisme. C'est donc sur la base de mes études sur cette idéologie politique que je vous écris. Je vous rappelle quelques faits : le premier de tous est la collaboration des sionistes (de droite et de gauche) avec les antisémites, avec le fascisme et le nazisme. Il s'est agi d'une collaboration longue et extrêmement dommageable pour les Juifs non sionistes (qui étaient alors la très grande majorité).

Pour incroyable que cela paraisse, la collaboration des sionistes avec les fascistes, les nazis et les antisémites, historiquement documentée, se fondait sur une logique d'échange criminelle aux dépens des Juifs. Les sionistes ont appuyé les régimes fascistes et antisémites avant et pendant la seconde guerre mondiale, demandant en échange de leur permettre d'amener les Juifs en Palestine pour réaliser leur projet colonial. Les Juifs qui n'acceptaient pas d'émigrer en Palestine ont été abandonnés à leur destin.

Les antisémites étaient bien contents de se libérer des Juifs de cette manière. Il n'est pas vrai que les antisémites sont des antisionistes comme vous le soutenez mais c'est le contraire, exactement. Vous ne mettrez pas en doute, j'espère, les mots de l'écrivain israélien Yehoshua qui a déclaré il y a quelques années :

« Les gentils ont toujours encouragé le sionisme, en espérant qu'il aurait aidé à se libérer des Juifs qui vivaient parmi eux. Aujourd'hui aussi, de façon perverse, un véritable antisémite doit être un sioniste ».

L'écrivain israélien oublie cependant de dire que même les sionistes, de façon perverse, ont encouragé les antisémites afin qu'ils éloignent les Juifs de leurs pays et les remettent aux activistes sionistes prêts à les emmener dans les colonies en Palestine. Un véritable sioniste est un ami des antisémites. Cet aspect honteux de l'histoire du sionisme débute avec son fondateur même, Theodor Herzl.

En août 1903, Herzl se rendit en Russie tsariste pour une série de rencontres avec le Comte Von Plehve, ministre antisémite du tsar Nicolas II, et Witte, ministre des Finances. Les rencontres eurent lieu moins de 4 mois après l'horrible pogrom de Kichinev, dont était directement responsable Von Plehve. Herzl propose une alliance, fondée sur le désir commun de faire sortir la plus grande partie des Juifs russes de Russie et, à plus brève échéance, d'éloigner les Juifs russes du mouvement socialiste et communiste.

Au début de la première rencontre (le 8 août), Von Plehve déclara qu'il se considérait comme « un ardent soutien du sionisme ». Quand Herzl commença à décrire l'objectif du sionisme, le Comte l'interrompit en affirmant : « Vous parlez à un converti ».

Dans une rencontre ultérieure avec Witte, le fondateur du sionisme s'entendit déclarer ouvertement par celui-ci : « J'avais l'habitude de dire au pauvre empereur Alexandre III : « s'il était possible de noyer dans la Mer Noire six ou sept millions de Juifs, j'en serais parfaitement satisfait ; mais ce n'est pas possible : alors nous devons les laisser vivre ». Et quand Herzl dit espérer quelque encouragement du gouvernement russe, Witte répondit : « Mais, nous, nous donnons aux Juifs les encouragements à partir, par exemple des coups de pieds au derrière ».

Le résultat des rencontres fut la promesse de Von Plehve et du gouvernement russe d'un appui moral et matériel au sionisme le jour où certaines de ses actions pratiques serviraient à réduire la population juive en Russie ». « Si nous (sionistes) - disait Jacob Klatzkin - n'admettons pas que les autres aient le droit d'être antisémites, alors nous nous refusons à nous-même le droit d'être nationalistes. Si notre peuple mérite et désire vivre sa propre vie nationale, il est naturel qu'il se sente un

corps étranger obligé de vivre dans les nations parmi lesquelles il vit, un corps étranger qui insiste pour avoir son identité propre et distincte, et que, pour cela, il est contraint de réduire la sphère de sa propre existence. Il est juste, donc, qu'eux (les antisémites) luttent contre nous pour leur propre intégrité nationale. Au lieu de construire des organisations pour défendre les Juifs des antisémites qui veulent limiter nos droits, nous devons, nous, construire des organisations pour défendre les Juifs de nos amis qui désirent défendre nos droits ».

Ces mots, et l'attitude en conséquence des sionistes, ont à coup sûr donné de précieux arguments aux Nazis qui soutenaient justement que les Juifs étaient une nation étrangère à l'intérieur de leur nation.

« Pour les sionistes - affirmait sans vergogne Harry Sacher, un sioniste anglais - l'ennemi est le libéralisme ; celui ci est l'ennemi pour le nazisme ; donc, le sionisme devrait avoir beaucoup de sympathie et de compréhension pour le nazisme, dont l'antisémitisme devrait probablement être un aspect passager ».

Ce n'est pas seulement de l'aveuglement politique, c'est de la collaboration criminelle avec l'ennemi des Juifs. Et vous, Président, vous voulez fermer les yeux sur cet aspect de l'histoire du sionisme ?

Je vous rappelle ensuite que les nazis répondaient très positivement aux offres des sionistes comme le montre ce passage d'une de leurs circulaires :

« Les membres des organisations sionistes, étant donné leurs activités dirigées vers l'émigration en Palestine, ne doivent pas être traités avec la même vigueur qui est par contre nécessaire envers des membres des organisations juives allemandes (c'est-à-dire les assimilationnistes) ».

Et Reinhardt Heyndrich, chef des Services Secrets de la SS déclarait :

« Le moment ne peut plus être loin, désormais, où la Palestine sera de nouveau en mesure d'accueillir ses fils qu'elle avait perdus depuis plus de mille ans. Que nos bons vœux et notre bienveillance officielle les accompagnent ».

La colonisation de la Palestine était bien vue par les Nazis. Entre colonialistes, on s'entend. Ceci pour vous rappeler que les Nazis, avec l'aide consciente des sionistes, n'ont touché que les Juifs qui entendaient vivre dans les pays dans lesquels ils étaient nés et ne voulaient pas se rendre responsables de l'occupation de la Palestine et de l'inévitable chasse aux Palestiniens qui s'ensuivrait. Ces victimes juives n'étaient pas sionistes, tout au plus étaient-elles assimilationnistes ou antisionistes.

Après l'Holocauste, l'Occident n'a rien fait d'autre que récompenser les sionistes en leur remettant la terre des Palestiniens, et en faisant payer à qui n'avait commis aucune faute, le prix élevé de l'extermination des Juifs qui était advenue par la responsabilité directe de certains pays européens et par la veulerie de certains autres, ainsi que par la folie du plan sioniste. La collaboration entre sionistes et Nazis a été possible aussi, au-delà de l'aspect pratique de la volonté commune d'amener les Juifs en Palestine, parce que l'idéologie sioniste et celle nazie avaient un point en commun, comme le reconnaît le sioniste juif Prinz :

« Un état construit sur le principe de la pureté de la nation et de la race (c'est-à-dire l'Allemagne nazie) ne peut qu'avoir du respect pour ces Juifs qui se voient eux même de la même manière ».

Ce même personnage se rendait compte de la situation paradoxale qui survenait, et admettait :

« Pour les sionistes c'était très malaisé d'opérer. C'était moralement embarrassant d'avoir l'air d'être considérés comme les fils préférés du gouvernement nazi, en particulier justement au moment où il liquidait les groupes de jeunesse (juifs) antisionistes, et semblait favoriser par d'autres voies les sionistes. Les Nazis demandaient « un comportement sioniste de façon plus cohérente ».

Et cependant la collaboration continua. Ce fut une collaboration multiforme que je reconstruis dans mon essai « La natura del sionismo ».

Je veux vous rappeler, pour terminer, l'invitation de Dav Joseph, chef de district de l'Agence Juive, qui, à la fin de l'année 1944, quand les Juifs mouraient par centaines de milliers dans les camps, parlant aux journalistes sionistes en Palestine qui étaient préoccupés par les nouvelles des massacres, les mit en garde contre :

« la publication de données qui exagèrent le nombre des victimes juives, parce que si nous annonçons que des millions de Juifs ont été massacrés par les Nazis, ils nous demanderont ensuite, avec raison, où sont les millions de Juifs pour lesquels nous revendiquons une patrie quand la guerre sera finie ».

Ceci peut suffire, mais j'ai la hardiesse, Monsieur le Président, de vous conseiller d'approfondir l'argument.

L'histoire du sionisme est une histoire criminelle, il n'est donc pas surprenant que les sionistes et l'Etat sioniste continuent à traiter les Palestiniens de façon si barbare. Mais ma préoccupation va au-delà de la très triste situation du peuple palestinien que tout le monde semble oublier.

Sincèrement, Monsieur le Président, voulons-nous finir comme les Etats-Unis en Irak ? Aujourd'hui, des personnages importants aux Usa comme l'ex président Jimmy Carter, ou les chercheurs universitaires Mersheimer et Walt, s'efforcent d'ouvrir les yeux à leurs compatriotes sur les conséquences de cette politique extérieure aveugle, élaborée à Tel-Aviv et dans les cercles des néo-conservateurs sionistes de Washington, que les Etats-Unis conduisent au Moyen-Orient.

Croyez-vous que la guerre en Irak ait été faite en raison des armes de destruction de masse de Saddam Hussein ? Pour la menace que l'Irak représentait pour l'Occident ? Pour l'exportation de la démocratie ? Pour les intérêts pétroliers étasuniens ? Beaucoup de gens soutiennent cette dernière hypothèse (les autres se sont misérablement écroulées). Mais le pétrole ne s'achète-t-il pas sur le marché ? Et puis, à combien reviendrait-il si nous devions faire une guerre à chaque pays producteur ?

Monsieur le Président, la guerre a été faite pour éliminer un rival possible d'Israël, et pour consolider la domination sioniste au Moyen-Orient. Maintenant Tel-Aviv invite l'Occident à détruire l'Iran, et achète tout le monde en faisant comprendre que si nous ne le faisons pas, nous, ce sera justement Israël qui le fera.

Comment ? En envahissant l'Iran ?

Non, Président, nous savons tous qu'Israël aurait recours aux armes nucléaires. Les étasuniens sont en train de réaliser, à leurs dépens, ce que veut dire s'être laissé embourber dans une guerre absurde en Irak pour les intérêts d'Israël. Voulons-nous vraiment nous laisser entraîner dans la guerre nucléaire contre l'Iran ? Prenez exemple sur l'ex président Carter et dénoncez l'Apartheid d'Israël. Si vous ne voulez pas le faire vous-même, laissez quelqu'un d'autre, pour le bien de l'humanité, des Juifs et des Palestiniens, continuer à dénoncer le sionisme et se battre pour un Etat unique, démocratique, pacifique en Palestine, pour tous ses habitants, en n'excluant personne.

Monsieur le Président, Vous ne vous souviendrez pas de moi, et pourtant nous nous sommes rencontrés et nous nous sommes parlé. Ce fut en de tristes circonstances. Il y a quelques années, à l'aéroport de Fiumicino. Vous, représentant votre parti, vous veniez apporter votre solidarité à ma soeur Marisa qui, près avoir participé à une manifestation pacifiste à Jérusalem, uniquement parce qu'elle regardait, de derrière la vitre de son hôtel, les policiers israéliens qui massacraient un enfant Palestinien dans la rue, perdit un oeil quand, d'un canon à eau portant l'étoile de David, on tira un jet si violent qu'il brisa la vitre et lui envoya un éclat de verre dans l'oeuil. Vous veniez alors apporter vos salutations à ma soeur qui avait payé pour défendre les droits et la dignité des Palestiniens. Aujourd'hui avec votre déclaration inacceptable, vous accusez les antisionistes dont nombre d'entre eux sont Juifs, qui se battent pour un Etat démocratique en Palestine, en les mettant dans le même cloaque que les antisémites. Je crois, Monsieur le Président, que les sionistes sont arrivés à vous faire pire encore que ce qu'ils ont fait à ma soeur. Chez vous, ils sont arrivés à aveugler non pas un mais les deux yeux !

Salutations distinguées.

01 septembre 2009 <http://nasr-moqawama.blogspot.com/>

extrait du journal de C.De Broeder et M.Lemaire

Publicat de către Dan Culcer. Écrivain roumain vivant en France depuis 1987. la

>>Asymetria>>Anticariat , 10/24/2009 06:06:00 AM.

Duminică 25 octombrie 2009

Azi am primit de la Flori Bălănescu un reportaj semnat de Viorel Ilișoi.

Scrie băiatul ăsta ca Dumnezeu - dacă Dumnezeu ar cunoaște literele - acestea i le-am scris autorului. Să fiu crezut: nu deliram, Ilișoi nu este o Ilișoaie, ca să-i fac curte și să mint din dragoste. Cred în uriașul lui talent de prozator. Și tremur de teamă că nu va avea și puțină încăpățânare ca să stoarcă din el tot ce este de stors.

Tot Flori Bălănescu: i-a scris Nimigean că a fost la Sibiu, la Colocviile revistei *Transilvania*. A citit un ciclu de poezii, iar la urmă a spus că dedică această lectură scriitorului Paul Goma. "Moment în care unii s-au șifonat rău, alții s-au bucurat".

Chiar dacă primii-uni nu s-au șifonat chiar atât de rău, îmi cer iertare; jur că în intenția mea nu a fost să le fac amară viața lor de poeți cumiți, făcători de cultură, nu de... politică. Să-i las respectați de colegii lor și chiar de eternii tovarăși responsabili de bloc (de acord: de fiii celor din 1977, cunoscuți de mine).

Luni 26 octombrie 2009

Știm noi, frați români și frățioare româncoate ai cui urmași sântem? Aflăm de la BiciclistaNuți:

"Noi suntem urmasii lui Traian, ai lui Traian Basescu"

Da, bre. Și noi dormeam.

*

O veste bună (din *Ziua*):

R. Moldova: Procuratura Generala a trimis in instanta un dosar pe numele unui politist vinovat de maltratarea tinerilor dupa evenimentele din 7 aprilie 26 octombrie, 16:12

Procuratura Generala a Republicii Moldova a trimis in instanta de judecata zece dosare penale, noua dintre ele vizand persoane care se fac vinovate de distrugerea cladirilor de stat, iar, un altul, se refera la un politist, acuzat de maltratarea tinerilor, dupa protestele din 7 aprilie, a declarat luni pentru presa procurorul general al Republicii Moldova, Valeriu Zubco, citat de UNIMEDIA.

Sursa citata precizeaza, in context, ca mai multi politisti au anuntat ca vor organiza, marti, o actiune de protest, motivand ca "se simt intimidati de investigatiile Procuraturii".

Fiind intrebat daca stie despre posibila greva a politistilor, Zubco a precizat: "Eu nu stiu nimic despre greva, insa maine voi avea intre-

vederi cu politistii care sunt banuiti de maltratarile din 6-7 aprilie. Ca urmare, politistii nu sunt supusi presiunilor, ei sunt banuiti in urma sesizarilor depuse de cetateni".

Procurorul general a mai adaugat ca politistii care nu sunt vinovati nu au nici un motiv sa se ingrijoreze. "Avem 31 de dosare penale pe numele politistilor, o parte avem numele concret a persoanelor, inasa la unii ne bazam doar pe faptele lor, fiindca au fost mascati", a spus el.

Zubco a anuntat anterior ca, la Procuratura Generala, au venit 103 sesizari de la cetateni si ca au fost intentate 31 de dosare politistilor, pe baza evenimentelor din 7 aprilie, aminteste Unimedia.md.

Patru tineri au murit in conditii suspecte, in urma protestelor de la 7 aprilie. Este vorba despre Valeriu Boboc, Eugen Tapu, Ion Tabuleac si Maxim Canisev. Totodata, au fost inregistrate sute de cazuri de tratament inuman, degradant si tortura. Z.O.

*

Interventia semnată de Flori Bălănescu :

"Ca si cind nu s-ar intimpla destule, fara sa se schimbe ceva, iata, de dimineata am primit un mesaj lapidar - de la un admirator al lui Paul Goma, un admirator fara vreo legatura directa cu literatura - in care imi spunea pecum ca un anume scriitor Grigore Soitu a initiat un apel pentru redobindirea de catre Paul Goma a cetateniei. Mai mult, mi-a dat si un link catre o petitie online... dar care nu functioneaza.

Neauzind eu de acest domn pina azi (asta, e lipsa mea!), am cautat pe Internet. Si am aflat ca e scriitor originar din Constanta, membru al Asociatiei Scriitorilor Bucuresti.

In Scrisoarea ce pazeste intrarea in petitia online suntem anuntati cum ca in 2006-2007 au mai fost initiate asemenea demersuri... si da-i si lupta soro... dar nu s-a gindit sa ii informeze macar (si mai intai) pe aceia care fusesera implicati... ar fi aflat cum devine treaba... De cele mai multe ori este util sa cunosti experienta <inaintasilor>... Asadar, alt scriitor care s-a trezit ca are nevoie sa-si completeze CV-ul cu un detaliu exotic: Paul Goma? Daca n-ar fi asa, dl Soitu si-ar fi dat silinta sa afle care-i <starea natiunii>, ba, chiar ar fi informat-o.

Am gasit, in legatura cu G. Soitu, diverse discutii internetice. Una o reproduc mai jos.

Nu ma uimeste dezinvoltura lui Marius Ianus (este un tinar ambitios, care vrea sa para curajos si antisistem, am avut citeva diferende internetizate), inasa, domnule Liviu Ioan Stoiciu, ma uimeste <propunerea> DVoastre. Chiar v-ati gindit serios ca Marius Ianus ar putea fi o solutie pentru USSR si soarta scriitorimii romane? Si ati fost de acord sa vi se reproduca mesajul (inteleg ca a fost unul privat)?

E o intrebare de om curios, care - ce-i drept, n-are legatura cu viata literara, dar are macar tangenta si ii pasa de ce se intimpla in Ro.

Dupa ce dl Dan Culcer a aruncat deunezi o momeala (alegerea lui PG ca membru de onoare al USSR... asta, fara sa fie membru simplu, propriu-zis), iata inca o actiune. Ma astept iar sa vad scris pe undeva ca scriitorii ro au facut atitea demersuri, dar Manolescu si institutiile statului etc. etc. au pus piedici...

Eu, aproape de fiecare data cind vine ceva dinspre prieteni si are legatura cu Paul Goma, ma implic. Asa cum pot. Am un soi de naivitate (dar constienta si asumata) ca oamenii vor sa faca bine. Ca isi dau silinta. O iau deseori in barba - cum se spune - dar e barba mea...

In realitate - stiu ca o sa va supere, macar pe citiva! - scriitorii romani n-au facut nimic!

In realitate (aceeasi, dar privita dintr-o perspectiva mult mai prozaica si poate de aceea mai normala), cei care au reusit sa faca pentru Paul Goma cite ceva sunt nesciitorii. Lucruri care nu sunt la vedere, poate marunte, dar pe masura posibilitatii.

As vrea sa fiu uimita / in mod placut / aflind ca la alegeri chiar au fost scriitori care au propus rezolvarea statutului lui Paul Goma vs USR, ca s-au tinut cu dintii de aceasta propunere si au reusit sa creeze macar un fior de opinie favorabila.

Un alt domn /om de teatru/ ma intreaba daca Paul Goma primeste deja pensie de la USR, pentru ca a vorbit anul trecut cu Cornel Ungureanu sa pledeze pe linga Manolescu...

Doamnelor, Domnilor! Sunt convinsa ca stiti cum arata/se simte/ miroase lumea literara din interior, dar n-ati vrea sa stiti cum pute cind <respiri> in bidonvillul ei, asa cum sunt eu nevoita sa o fac.

Toate lucrurile astea ajung la mine, de cele mai multe ori inainte de a ajunge la PG. Nu sunt filtru, sunt zona-tampon. Unii se mai mira de ce nu le raspunde Paul Goma la mesaje sau de ce nu este foarte prompt.

Paul Goma a ajuns atit de izolat (cu tot ceea ce presupune <izolarea>, daca va sunt familiare detaliile de Zarca), atit de <sarcastic>, de <deraiat>, de <deplasat>, de etc. (dupa cum se exprima tot mai multa lume buna, cizelata si anonima pe forumuri) din cauza scriitorimii romane. Nu din cauza represiunii comuniste. Daca ar fi avut parte de o minima solidarizare de breasla, ar fi darimat muntii (asa cum au reusit altii, in tarile vecine si prietene... intru ale socialismului).

Daca toti desteptii anonimi care il denigreaza vulgar ar fi citit macar 10 texte publicistice de-ale lui Goma, scrise in anii de crunta cenzura (dar si de autocenzura! a scriitorimii noastre), scoase cu pretul libertatii si vietii din Romania, publicate in Occident, si macar doua carti de-ale lui... n-ar avea azi tupeul sa fie colportorii - de buna voie sau involuntari - ai tezelor Securitatii.

Lunga mea epistola este un apel la seriozitate, la un strop de bunacredinta si de bunacuviinta fata de Paul Goma. Cind spune/ scrie ceva, legat de orice, nu trebuie tratat ca... tinarul dornic de afirmare care s-a trezit vorbind. Chiar daca nu este intotdeauna foarte evident, are acoperire pentru ce afirma. Si cind se inseala (rarissim) recunoaste. Un exemplu - raspunsul lui fata de Nobelul luat de Herta Mueller. S-au repezit corect-politicii (unii habar n-aveau pina mai ieri ce este cu Herta, care-i biografia ei si ce a scris), sa-l catalogheze drept <frustrat>, <gelos>, <invidios>. Desi situatiile celor doi nu suporta comparatie.

1. PG nu a candidat la Nobel (ar fi fost destul de greu nu? el nu are tzara, el nu are Uniune, el este <antisemit> - cine sa il sustina?),

2. PG este un opozant autentic anticomunist,

3. PG si-a sacrificat viata, familia, viitorul, OPERA pentru drepturile romanilor, pentru PRINCIPII.

4. Herta Mueller nu este scriitoare de limba romana. Mi se pare esential. Nu e nici macar romanca. Ceea ce nu-i anuleaza meritele civice si literare. In aceasta <cheie> a fost raspunsul lui Paul Goma.

M-am bucurat foarte mult aflind ca a luat Nobelul. Dar asta e o alta problema.

Ceasul istoriei chiar exista, nu este metafizica, trebuie doar sa fim dispusi sa actionam din cind in cind in ritmul bataii lui. Altfel, poezia, romanul, muzica, pictura sunt niste exponate in formol. Fara viata. (o diferenta majora dintre rezistentii-prin-cultura si scriitorii care au fost calcati de istorie fara sa li se fringa sira spinarii).

Le cer iertare celor care s-au suparat pe mine, trebuia sa spun,
flwr

P.S. Trebuie sa mai spun: unul din cei mai prizati antisemitizatori ai lui Paul Goma - W. Totok - a fost informator al Securitatii. Dupa cum stiti, CNSAS a publicat o lista zilele trecute. Oameni santajabili, corect-politici....

Ar trebui sa vedeti si filmuletul cu Ana Maria Goma, facut de sotii Ceia la ultima aniversare a lui PG, pe 2 oct. 2009, in care intreaba retoric, citez din memorie: Paul antisemit? Cu nevasta evreica? Cu copil evreu?

Si daca o femeie atit de inteligenta si integra cum e Ana Goma o spune, scriitorii care s-au repezit sa dea si ei cu piatra, ar trebui sa reciteasca tot ce a scris Paul Goma.

Marți 27 octombrie 2009

Am făcut bine afișînd la “NOU” textele: **Din Calidor, Arta Refugii și Bonifacia**. Scoțîndu-le din anonimatul “TOT”-ului, după ce le-am refrecventat eu, iată că trezesc interesul și al cititorilor pe sticlă. Nu am un logiciet care să-mi spună *unde, geografic*, se află cititorul interesat, dar nu mă deranjează foarte. Mă bucur că am câștigat 3-5-7 cititori noi ai unor texte vechi.

Acum lucrez - din greu - la **Soldatul câinelui**; am de gând să continuu seria autobiografică, deci să “împrospătez” și **Astra**, și **Sabina** și (?) **Roman intim** (nu-mi imaginez că volumul pe hârtie apărut ăst-an a stins setea de Goma în masele largi de cititori...).

France - 21-10-2009

Antifascistes encore un effort... si vous voulez l'être vraiment !

Par Jean Bricmont

Comment ne pas voir que le discours sur l'holocauste est instrumentalisé pour soutenir Israël et pour faire taire les critiques (la question n'étant pas de « mettre en cause » l'holocauste, mais de se demander pourquoi cet événement doit déterminer notre politique étrangère) ? Le temps où une majorité de gens aimait réellement Israël, « la seule démocratie au Moyen-Orient », « la villa au milieu de la jungle » etc. est passé. Mais l'étape qui reste à franchir, pour qu'une autre politique envers le Moyen-Orient soit possible, est de libérer la parole et de faire cesser l'intimidation et la culpabilisation à propos de tout ce qui concerne Israël et le sionisme.

« Pour guérir radicalement la censure, il faudrait la supprimer car l'institution est mauvaise et les institutions sont plus puissantes que les hommes. » Karl Marx (1)

Divers amis se sont inquiétés du fait que mon nom soit cité dans un article (non signé) de REFLEX, intitulé « Procès Dieudonné - Faurisson : la Cour des Miracles négationnistes » et relayé par l'AFPS, Bellaciao.

J'ai donc lu l'article avec attention ; il s'attaque à un certain nombre de gens qui ont assisté au procès de Dieudonné et Faurisson, suite au spectacle du Zénith (2) et particulièrement à Paul-Eric Blanrue, auteur du livre « Sarkozy, Israël et les juifs » dont j'ai recommandé la lecture. Cet article est intéressant parce qu'il illustre tous les défauts d'une certaine « gauche antifasciste ».

Le fond de l'affaire tourne autour de la liberté d'expression. Ayant expliqué ailleurs mon point de vue à ce propos, je ne vais pas y revenir en détail. Et, avant de continuer, je voudrais souligner (même si cela devrait être inutile) que défendre la liberté d'expression de X ne signifie nullement approuver les idées de X. Cette défense découle seulement d'une réflexion sur les principes de droit sur lesquels repose une société démocratique. Et, dans une société réellement démocratique, il y aura nécessairement une telle multiplicité d'opinions qu'il est impossible de les approuver toutes - mais on peut néanmoins considérer que l'expression de toutes ces idées, aussi folles et mutuellement contradictoires qu'elles soient, doit être légale. La liberté d'expression est un principe fondamental de la démocratie, et pas, comme on le dit trop souvent, un « prétexte » pour « soutenir » X ou Y. Il est pour le moins étrange que des « antifascistes » approuvent le fait que l'on rende, comme l'a dit Chomsky à propos de l'affaire Faurisson, un triste hommage aux victimes de l'holocauste en adoptant la doctrine centrale de leurs bourreaux, à savoir qu'il appartient à l'Etat de déterminer la vérité historique et de condamner ceux qui ne s'y conforment pas.

Mais, même si l'on ne partage pas ce point de vue, la question de la pente glissante se pose : jusqu'où ira-t-on dans la répression des opinions « scandaleuses » ? On requiert un an de prison (avec sursis) contre Dieudonné pour un sketch. On est évidemment libre d'estimer ce sketch de très mauvais goût, insultant, et le condamner moralement (3). Mais un an de prison (même avec sursis) ? Que répondra-t-on aux Noirs et aux Musulmans qui pourraient se sentir insultés par d'autres sketches (y compris certains sketches de Dieudonné) ? Comment éviter que les Musulmans, qui se considèrent insultés par les caricatures du Prophète, et l'impunité dont elles jouissent (heureusement), n'y voient une nouvelle preuve du « deux poids, deux mesures » à leur égard (4) ? Aujourd'hui, divers courants au sein de l'Union Européenne veulent sacraliser la mémoire des « victimes du communisme ». Où s'arrêtera-t-on ? *Une partie de la gauche s'inquiète de cette dernière sacralisation* - mais peut-être aurait-elle été mieux avisée de ne pas entrer, justement à propos des victimes du fascisme, dans le jeu de la sacralisation.

A mon humble avis, c'est cette constante restriction de la liberté d'expression qui devrait donner « froid dans le dos » aux antifascistes véritables.

Par une pure coïncidence, cette affaire Dieudonné se produit en même temps que la levée de boucliers du monde intellectuel et artistique en faveur de Roman Polanski. Alors que, dans cette dernière affaire, le « talent artistique » semble tout permettre, même des miracles, comme le fait de commettre une erreur de jeunesse (dixit BHL) à 43 ans, ou d'avoir des rapports sexuels avec une mineure non consentante sans commettre de viol (dixit Costa-Gavras), pas un mot n'est prononcé par ce même monde intellectuel et artistique en faveur de Dieudonné qui, au cours de toute sa carrière, n'a jamais été « coupable » que de délit d'opinion. Dans le cas de Polanski, le fait

qu'une fille pose nue (Finkielkraut) ou paraisse plus âgée qu'elle n'est (Costa-Gavras), ou que le violeur soit une victime (du nazisme et du communisme-Finkielkraut et BHL) *sert de circonstance atténuante*. Finkielkraut vit dans « l'épouvante ». Lelouch compare la police suisse à la Gestapo. BHL en appelle à l'esprit de tolérance suisse, mentionnant Voltaire, comme si c'était Polanski et non Dieudonné qui était poursuivi pour délit d'opinion. Etrange époque où la lutte contre « l'ordre moral » et contre le « fascisme », ou encore le « il est interdit d'interdire », mènent simultanément à la complaisance à l'égard du viol et au rejet de la simple liberté d'expression.

L'article de REFLEXes soulève aussi le problème du « *guilt by association* », de la culpabilité par association, fortement dénoncée aux Etats-Unis, surtout dans la gauche, parce que c'était une des armes favorites du Maccarthysme. Que viennent faire dans cet article Michel Collon, la librairie Résistances et moi-même ? Michel Collon rien, à part le fait que j'en suis « proche ». Mais pourquoi le citer lui et pas Noam Chomsky, Alan Sokal, Régis Debray, Anne Morelli, ou quantité d'autres, dont je suis tout aussi « proche » ?

La Librairie Résistances, elle, a été attaquée par des nervis sionistes et a tenu un meeting en plein air suite à cette agression, au cours duquel Me Bastardi Daumont, avocat de Blanrue et de Faurisson, a pris la parole. Où est le crime ? Que reproche-t-on à Me Bastardi Daumont ? Suggère-t-on que Faurisson ne doit pas avoir d'avocat, contrairement aux pires assassins ? S'il doit bien en avoir un, est-ce un crime d'être celui-là ? Pense-t-on qu'un avocat partage nécessairement les vues de son client ? Pourquoi cette coïncidence (être à la fois l'avocat de Blanrue, de Faurisson et participer au meeting de soutien à la librairie) ? Sans doute parce que, précisément à cause du climat de terreur intellectuelle « antifasciste » qui règne en France, les avocats prêts à défendre le principe de la liberté d'expression ne se bousculent pas au portillon.

Et moi-même ? J'ai lu le livre de Blanrue et je l'ai trouvé salutaire. Bien que moins complet, il est un peu le « Mearsheimer et Walt » français, en ce sens qu'il met, pour la première fois, le doigt sur un problème fondamental de nos sociétés, à savoir l'extraordinaire influence sur notre vie politique des réseaux pro-israéliens (ou du lobby pro-israélien, comme disent Mearsheimer et Walt). Je le lui ai dit et je l'ai autorisé à me citer sur son site. Je ne lui ai pas trouvé d'éditeur, contrairement à ce qu'affirment nos spécialistes de l'antifascisme (et du renseignement), même si j'aurais été heureux de pouvoir le faire. Comme le dit Alain Gresh, le livre de Blanrue « mérite débat » ; mais le livre a été de facto censuré en France, vu que le diffuseur français de son éditeur belge a refusé de le distribuer (initiative extraordinaire de la part d'un diffuseur, si on y réfléchit : qu'est-il advenu du bon vieux capitalisme et de la « soif de profit » ?). De plus, bien que Blanrue soit un auteur relativement connu, aucun grand média ne parle de son livre. La puissance des réseaux sionistes est accrue par le tabou qui empêche de parler d'eux. Le terrorisme intellectuel « antifasciste » ne fait que renforcer ce tabou. Le grand mérite de Blanrue est de tenter de sortir de ce cercle vicieux qui, comme il le souligne d'ailleurs, n'est pas, à terme, « bon pour les juifs ».

Bref, j'apprécie le livre de Blanrue et je le dis. Quelle relation entre cela et le fait qu'il assiste au procès Dieudonné-Faurisson (ce qui, vu les enjeux juridiques de cette affaire, est tout à fait compréhensible) ou qu'il ait eu dans sa jeunesse des activités « suspectes » (aux yeux de la police de la pensée) en Moselle ? Il a été chrétien ? Je vais l'avouer : moi aussi (ainsi, il existe encore des chrétiens en France et en Belgique ; quelle horreur ! Que fait la

police ?). Il a été royaliste ? Moi pas, mais en tant que Belge, j'en ai rencontré beaucoup et je n'ai pas remarqué qu'ils mangeaient des enfants au petit déjeuner. Et j'ai connu assez de gens qui ont, dans leur jeunesse, fait une apologie sans nuance de Staline, de Mao, ou de toute forme de violence, pourvu qu'elle soit « révolutionnaire » (et dont certains se sont recyclés dans l'antifascisme), pour que le genre d'accusations portées contre Blanrue me laisse froid (est-il vraiment si fréquent de trouver des gens en France dont le parcours est, comme dit REFLEXes, « politiquement limpide et irréprochable » ?).

De plus, quand il s'agit d'auteurs comme Heidegger, Céline ou Foucault (oui, oui, même Foucault), il est permis de citer, d'étudier, d'admirer une partie de leur oeuvre sans se soucier de ce qu'ils ont dit ou fait par ailleurs, et qui est souvent plus étrange que ce que l'on reproche à Blanrue. Pourquoi ne pourrait-on pas avoir la même attitude par rapport au citoyen Blanrue ? Existe-t-il un principe de Polanski généralisé qui veut que pour des gens suffisamment célèbres (Heidegger et Co.), on puisse parler de leur oeuvre ou d'une partie de celle-ci sans parler de la personne ou de l'ensemble de l'oeuvre, mais pour les moins célèbres, non ?

J'avoue également avoir un petit problème avec la notion d'extrême droite en France. Pour les « antifascistes », l'extrême droite, ce sont exclusivement les gens qui sont supposés être nostalgiques de Vichy, de la monarchie, de l'Algérie française, qui sont trop souverainistes à leur goût, ou encore, pour certains, les « islamo-fascistes ».

Mais pourquoi la censure n'est-elle pas d'extrême droite ? Pourquoi l'apologie de la guerre (et la négation de crimes de guerre) à Gaza, au Liban, en Afghanistan et en Irak ne l'est-elle pas ? Pourquoi le fait de considérer qu'un peuple a le droit de s'installer sur la terre d'un autre et de l'en chasser à jamais (c'est-à-dire en lui refusant tout droit au retour) n'est-il pas d'extrême droite ? Pourquoi n'est-il pas d'extrême droite de célébrer comme démocratique (avilissant ainsi ce concept) un Etat défini explicitement sur une base ethnique (5) ? Pourquoi la notion de culpabilité collective (appliquée au peuple allemand, français etc.) n'est-elle pas de « l'essentialisme raciste » et donc d'extrême droite ? N'est-ce pas encore plus le cas quand cette culpabilité devient transmissible aux descendants ?

Si l'on veut bien élargir ainsi la notion d'extrême droite (ce qui me semble justifié d'un point de vue conceptuel et historique), on se rend compte que le gouvernement français, la plupart des médias et des intellectuels, et bien sûr, une bonne partie de la « gauche antifasciste » sont d'extrême droite, ce qui complique considérablement la nécessaire « lutte contre l'extrême droite ». Il ne suffit pas de ne pas « ouvrir son antenne » à Soral ou à de Benoist, mais il faudrait la refuser à pratiquement tout le monde. De plus, l'extrême droite la plus dangereuse est-elle celle de la « nostalgie », ou celle qui influence la politique et la pensée occidentale actuelles ?

Finalement, il est regrettable de voir que des articles comme celui de REFLEXes sont repris par des associations pro-palestiniennes comme l'AFPS (ou Bellacio). Bien sûr, ils ont le droit de le faire, là n'est pas la question. Mais le fait de diffuser certains articles plutôt que d'autres est un choix politique, et ce choix peut être discuté. Or ce choix signifie que la priorité, pour ces organisations, n'est pas de défendre la liberté d'expression mais bien de hurler avec les loups dans la dénonciation des « méchants » (Dieudonné, Blanrue etc.).

Comment ne pas voir que le discours sur l'holocauste est instrumentali-

sé pour soutenir Israël et pour faire taire les critiques (la question n'étant pas de « mettre en cause » l'holocauste, mais de se demander pourquoi cet événement doit déterminer notre politique étrangère) ? Le temps où une majorité de gens aimait réellement Israël, « la seule démocratie au Moyen-Orient », « la villa au milieu de la jungle » etc. est passé. Mais l'étape qui reste à franchir, pour qu'une autre politique envers le Moyen-Orient soit possible, est de libérer la parole et de faire cesser l'intimidation et la culpabilisation à propos de tout ce qui concerne Israël et le sionisme.

La « solidarité avec la Palestine » commence ici, principalement dans la lutte contre les réseaux pro-israéliens. Diffuser et faire connaître le livre de Blanrue, ou celui de Mearsheimer et Walt, défendre la liberté d'expression, aider à libérer le discours et à ouvrir le débat, c'est réellement « aider la lutte des Palestiniens », et c'est l'aider de façon essentielle.

Nous ne devons pas montrer aux sionistes que nous sommes « gentils », en nous « démarquant » sans arrêt de X ou de Y qui a eu une parole trop dure ou trop franche, mais montrer que nous sommes libres et que le temps de l'intimidation est passé. Heureusement, de même que les Palestiniens résistent, il existe encore des gens en France qui défendent les principes les plus élémentaires de la République et de la laïcité. Il ne reste plus qu'à souhaiter que les « antifascistes » se joignent à eux.

Notes de lecture :

1. Remarque sur la récente réglementation de la censure prussienne, 1842, Textes philosophiques, 1842-1847, Cahier Spartacus, no 33, 1970.

2. Au cours duquel (en décembre 2008) Dieudonné fit remettre un « prix de l'inféquentabilité et de l'insolence » à Robert Faurisson, par son assistant déguisé en costume de déporté. Suite à cela, Dieudonné est poursuivi, entre autres, pour insultes à caractère raciste.

3. Il faut néanmoins rappeler que si la liberté d'expression était respectée en France, il n'y aurait jamais eu d'affaire Faurisson, ce dernier serait probablement inconnu et il n'y aurait probablement pas eu le show du Zénith. La censure incite toujours à la transgression et il n'y a aucune raison de penser que l'affaire du Zénith soit la dernière du genre, quelles que soient les peines qui seront prononcées.

4. Voir la vidéo pour une illustration de ce sentiment d'injustice.

5. Par exemple, où faut-il situer sur le spectre politique la citation suivante : « Si l'on regarde une carte du monde, en allant vers l'est : au-delà des frontières de l'Europe, c'est-à-dire de la Grèce, le monde démocratique s'arrête. On en trouve juste un petit confetti avancé au Moyen-Orient : c'est l'État d'Israël. Après, plus rien, jusqu'au Japon. [...] Entre Tel-Aviv et Tokyo règnent des pouvoirs arbitraires dont la seule manière de se maintenir est d'entretenir, chez des populations illettrées à 80%, une haine farouche de l'Occident, en tant qu'il est constitué de démocraties. » Elle est de Philippe Val (dans Charlie-Hebdo, 26 juillet 2006), ancien directeur de Charlie-Hebdo et actuel directeur de France Inter. Voir Le plan B, Frappes médiatiques sur le Liban, 5 janvier 2009 ; ce journal précise : « selon le Rapport des Nations unies sur le développement humain de 2003, seuls trois pays au monde avaient alors un taux d'illettrisme supérieur à 80%. Et aucun d'entre eux n'était situé entre Tel-Aviv et Tokyo, puisqu'il s'agissait du Burkina Faso, du Mali et du Niger. Ailleurs, entre Tel-Aviv et Tokyo, le taux d'illettrisme était de 23% en Iran, de 9% en Chine, de 7% aux Philippines. Et... de 13% au Liban. »

--

Publicat de către Dan Culcer. Écrivain roumain vivant en France depuis 1987.
la >>Asymetria>>Anticariat , 10/26/2009 11:54:00 AM

Joi 29 octombrie 2009

Azi (pentru ieri) ceva mai mulți vizitatori pe internet. Ba chiar unul din Senegal!

Abia ieri, ajungând la sfârșitul minunatei cărți pușodinulești: **Gașca și diavolul, Istoria bolnavă a Domnului Nicolae Manolescu** (s-a observat cu câtă aplicățiune am dat titlul întreg a opului pușesc?) am aflat taina-secretului ruperii relațiilor *Vetrei* cu mine!

Dedusesem că i se întâmplase ceva lui Al. Cistelecan - presupuneam că fusese tras de urechi de frații noștri, evreii pentru publicarea primei variante a **Săptămânii Roșii**... în revista lor, dedusesem că nici Cornel Moraru nu mai putuse “ține spatele, la ei, la județ” - și fuseseră pedepsiți cu toții de iubitul nostru Tel Aviv. Fiindcă nu am primit vreo explicație în acești cinci (nu șase? nu șapte?) ani de când s-a lăsat tăcerea - din inițiativa lor, re-amintesc - am tot dreptul să mențin, în continuare acuzația la adresa holocaustologilor, în frunte cu lepra-râioasă pseudonumită “Radu Ioanid” (Radu, ca Radu, Radu este și “Cosașu”, și F. “Alexandru” și “Rupea” și “Gabrea”), cel care și-a găsit un ucenic în musca de balegă Marian Mehr Boris.

Revin la ce am aflat din cartea lui Puși Dinulescu - citez:

“Mă așteptam eu la lingușiri [la adresa lui N. Manolescu, vorbește de ‘cărțoaia lui Alex Ștefănescu, alt comiliton și chiar subaltern’ - intervenția mea, P.G.], dar astea de aici sunt atât de grețose, încât prefer să întorc foaia (...). Dar dau peste altă chestie. *Că la Brașov Al. Cistelecan i-a scos lui N.M., în trei volume, probabil și groase, o selecție de cronici, unul cu poezia, altul cu proza și teatrul și altul cu critica*” (subl mea).

Și adaugă Puși Dinulescu, împăciuitor(ist), cum știe el să facă mișto de un confrate (!), feroce-surâzând:

“Sigur că omul (Omul, aici, fiind, nu Iliescu, ci cronicarul său de după mineriade: Manolescu - nota mea, P.G.) merita să fie recompensat, *că cine mai scoate azi cuiva chestii de tipul “Articole și Cuvântări”, cum se scotea pe vremuri*”.

Așa, deci. Deci nu rămâne fără răspuns uimirea mea că, în timpul ședinței în care Manolescu m-a tratat de antisemit (ca să obțină iute-iute, de la Taubman și de la Rodica Gordon certificat de... filosemit și să capete postul de ambasador la UNESCO), doi prieteni și colegi ai mei: Marta Petreu și Al. Cistelecan *s-au*

manifestat (gălăgios) de acord cu ceea ce mințea-calomnia șeful.

*

Citez dintr-un interviu al lui Adam Michnic dat Angelinei Olaru de la *Timpul*, Chișinău, în 21 iunie acest an.

“ [Întrebare]: Știm că tonul anului revoluționar 1989 în Europa de Est l-a dat Polonia. Rolul decisiv în transformările din ultimii 20 de ani l-a avut Biserica Catolică. În RM, însă, popii fac propagandă comunistă. Ce părere aveți despre asta?

[Răspuns]: Pentru mine este uimitor ce se întâmplă în Moldova. Din câte înțeleg, aici totul este posibil, Moldova e cea mai „interesantă” țară. Sunt informat despre ultimele evenimente de la Chișinău și unele lucruri îmi par extrem de curioase: *bunăoară, consilierul prezidențial Mark Tkaciuk, care este ideologul comunismului din RM, umblă sâmbătă la sinagogă?! (n. m.)* În ce mod un comunist ca el poate fi credincios?... Partidul Comuniștilor dintotdeauna a fost antihrist, „un pic” ateu. Dacă Biserica Ortodoxă din Moldova sprijină un partid ateu, e de neînțeles. În Polonia, preotul catolic Josef Tischner a fost primul care a utilizat formularea „homo sovieticus”. De fapt, într-un anumit sens, suntem cu toții victimele educației sovietice.”

Vineri 30 octombrie 2009

Aseară am primit “șpaltul” pentru **Săptămâna...** adineauri l-am dirijat spre Flori.

Să mai râdem și de gazetarii de la Ziua:

“Un om de știința american banuit de tentativa de spionaj în favoarea Israelului, Steward Nozette, risca pedeapsa cu moartea, *pentru ca a încercat să vândă, în schimbul a două milioane de dolari, informații clasificate, potrivit documentelor anchetei, relatează AFP, preluată de NewsIn.*”

Așa se exprimă evreii români, pe românește? “*să vândă, în schimbul a două milioane de dolari...?*” Vai de ei, *alanfabeții!*

Să râdem de vitejia rușilor cotropitori... ai unor insule japoneze:

“În luna iulie, parlamentul nipon a adoptat o lege care susține suveranitatea Japoniei asupra celor patru insule din arhipelagul Kurile (Shikotan, Iturup, Kunashir și Habomai). Autoritățile ruse au protestat față de aceasta lege, calificând gestul venit de la Tokio ca **"inadecvat și inacceptabil"**.

Doar atât?: **"inadecvat și inacceptabil"**? Să însemneze că Rusul nu se mai teme de american, ci de chinez și de nipon?

N O I E M B R I E

Duminică 1 noiembrie 2009

În *Ziua* de ieri cine deschide gura de canal nedesfundat din secolul trecut - prin intermediul traducerii, firește? Să vezi și să nu crezi! Gore Vidal! Internaționala Pederăștilor și a Pedofililor și a Violatorilor s-a mobilizat - "cu orice preț" - în apărarea lui Polanski :

"Victima de 13 ani a lui Polanski a fost o curva, sustine un controversat intelectual american, scriitorul american Gore Vidal. Controversata arestare, în urma cu cateva saptamani, a cunoscutului regizor Roman Polanski, acuzat ca, in urma cu mai bine de 30 de ani, a drogat si violat o minora, ia o noua turnura. Si asta dupa ce din victima, tanara pe atunci Samantha Geimer, ajunge sa fie catalogata drept "curva" de un scriitor american cu nume sonor, Gore Vidal.

Și de ce este Samanta, scuzați, bonsoar, curvă, după cum afirmă puturosul curv semnînd: "Gore Vidal", dar și "Katherine Everard" și "Cameron Kay" și "Edgar Box"? Cică...

"Intr-un interviu acordat publicatiei "The Atlantic", autorul romanelor "Orasul si stalpul", "1876", sau "Mira Breckinridge", afirma raspicat ca nu poate sustine cauza Samanthei in scandalul reinviat recent. "Nu-mi cereti sa ma asez si sa plang de fiecare data cand o tanara curva are impresia ca lumea isi bate joc de ea", (...) Tanara la care face, evident, referire Vidal este Samantha Geimer, care, la vremea cand Polanski a intretinut raporturi intime cu ea, sub influenta drogurilor si a bauturilor alcoolice, avea doar 13 ani si era un model in devenire.

Bine, dar cine mă-sa-i cere Vidalului să (de)plângă soarta de "tânără curvă" a Samantei? Mai întâi să explice întrucât "tânăra curvă" este o curvă? Care sunt faptele reprobabile, curvășărești ale minorei Geimer?

(...) "scriitorul spune ca mass-media i-au creat acesteia un portret departe de cel real, in care Samantha apare drept o victima nevinovata, imagine departe de cea reala. "La acea vreme, *am fost in mijlocul acelei situatii.* (s. m.) La vremea respectiva, stiam cu totii unul de celalalt. Asa ca sunt convins ca povestea adevarata nu seamana deloc cu ceea ce a ajuns in presa".

Care "mijloc", care "situații"? De acord: bătrânei hoaste Gore Vidal (spre deosebire de tânăra curvă Samanta-amanta)

povestea-adevărată nu este... adevărată (cea relatată de presă) - dar care-i "adevărata"? Puținică răbdare:

"Vidal merge mai departe si acuza prezenta unor accente vadit anti-semite in oglindirea povestii de catre jurnalisti, dat fiind faptul ca Polanski este un cunoscut regizor evreu, de origine poloneza".

Asta era! De ce n-a spus-o de la început, ca să cunoaștem *la-ul* în care va fi lălăit discursul împrășcător de noroi, asupra victimei violului, nu a... violatorului, cu tot cu originea lui!

Concluzie demnă de o târîtură ca Gore Vidal:

Pentru că de ce minora Samanta Geimer, în vârstă de 13 ani, era o curvă? - după Vidal?;

Pentrucăcăci... **"Polanski este un cunoscut regizor evreu, de origine poloneză!"**

Iată unde ședea adevărul, în ambucaționament!

Și noi dormeam, soro...

Tot azi sare din baie B.H.V. ("Virgilul Tănase de expresie franceză", cum i-am zis eu, cam rezumativ, lui "B.H.L", Bernard-Henri Lévy) - însă numai într-un ziar belgian.

Ca un prosta-lău de avocat din oficiu, ultranteligentul zice:

"(...) "Este rusinos ca nu e posibil, atunci cand vorbim de aceasta viata, sa nu evocam copilăria in ghetto, moartea mamei la Auschwitz, moartea tinerei sotii si a copilului pe care il asteptau".

Cum să nu fie "rușinos că nu e posibil" ca un evreu să nu-și asume fapta rea, să o pună pe seama... "copilăriei în ghetto; moartea mamei la Auschwitz, moartea tinerei soții și a copilului pe care îl așteptau"? Încă un dobitoc de coreligionar (sic), al Polanskelui, până ieri un ins cu o inteligență ca briciul, prostit fulgerător, de cum apare o "problemă" morală. Pentru evrei morala noastră creștină nu există, pentru că Cristos a fost un "disident" devenit dușman (prin lucrarea altui evreu, Shaul/Paul, "inventatorul" creștinismului).

Deci, întru apărarea unui violator și a unui fugitiv, "trebuia" musai să se invoce... "copilăria în ghetto, moartea mamei la Auschwitz, moartea tinerei soții si a copilului pe care îl asteptau"! - nu fac decât să reiau litania nerușinată a "apărării". Dacă ar fi venit cu aceste argumente în fața tribunalului, Polanski ar fi fost achitat pe dată, nu hărțuit, "în mod antisemitic", ba chiar negationistic... ca evreu, mă rog frumos. Devin proști (și obraznici) chiar și evreii deștepți, nu doar cei așa-și-așa.

Luni 2 noiembrie 2009

La mulți ani, Filip-Ieronim!

Gânditorul Hoandră iar gândește - de troznește. Și își pune pe hârtie cujetările:

Titlul: fioros : “Sângele hienelor este gri”, ne amenință cu divulgarea numelor hienelor (înseamnă că nu-l cunoaștem pe Hoandră !). Însă după ce ne citează din Blandiana, cu “vegetația”), dâșii (sic), trece la alt ardelean - de astă dată nu face o plecăciune, /de astă dată scrie o minciune:

“Cu ceea ce a ramas din tine dupa experientele grosolane si tavalugul istoriei zilnice zbuclumate (*Ce bine ca mai apar carti ale altor scriitori decat cei aserviti Puterii care sufoca librariile cu mii de titluri, CD-uri, etc! Nicolae Breban, in noua sa carte de la Polirom, din care am citat pe alocuri, e ca soarele dupa ploaie, in acest context!*)”.

Ce spuneam? Biciul lui Dumnezeu acest Hoandră! Demască cu nemilă creștinească toate hienele - însă ardeleneste: *fără a le da numele*. În schimb (sic) *îl prezintă pe Breban ca scriitor neaservit Puterii!* Ce noroc pe Titus Popovici: a murit, deci Hoandră nu-i poate înălța și lui un Monumentel al Neaservirii Ardeleanului sub Comunism.

Aaaa, am înțeles ce înțelege Hoandră prin “*Putere*”: *numai cea de după 22 decembrie 1989!* Fiindcă aceea nu are nume (ca Buzura, de-o pildă, de pildă Manolescu - ce să mai vorbim de nescrivorii Măgureanu, Boc, Blaga, Ardelean - și ceilalți bravi securezi ardeleni...).

*

Iarăși Herta Müller:

Cristina Spiridon nu poate avea o relație măcar corectă cu limba română - ai zice că e fata mică a lui Băsescu:

“...o fila din istoria celui de-al doilea razboi mondial: **deportarea la așa numita munca de reconstrucție in Uniunea Sovietica a etnicilor germani de la noi din țară**”.

Cum, “așa numita muncă de reconstrucție”, cucoană? Dar chiar așa era... numită de către oficiali (ocupanții ruși, românii ocupați)! Și ce e cu “etnicii germani de la noi din țară”? Ce e cu parazitul “etnic”? Unde ai învățat acest cuvânt de o trivialitate - și de o falsitate - nesfârșită? Îți era greu să scrii, de-o pildă: “germanii, cetățeni români?”

“Initial, Herta Müller si-a dorit sa scrie "Atemschaukel" impreuna cu poetul Oskar Pastior, care insa a murit in 2006, cu cateva zile inainte de a primi premiul "Buchner".

“Și-a dorit...”, “mi-am dorit să...” - dar asta este limba bouului (citește: mugetul) practică de Geoană, Udrea, Adrieian, Crin și alți analfabeți. Probabil că în nemțește Herta Müller a spus că a avut de gând să scrie, și nu “mi-am dorit...”, traducere pocită în stilul textelor de romanță:

“Herta Müller, a declarat in timpul unui curs de politica din Leipzig ca a luat in considerare sinuciderea in timpul regimului comunist din Romania”

Ca să vezi ce a luat în considerare Herta Müller: sinuciderea. Nu i-ar fi rușine Cristinei Cutare că o confundă cu Becali, când behăhăhăise el:

“Dacă nu candidează Traian Băsescu, iau in calcul intrarea in turul doi”

Pasajul care urmează îmi va folosi ca material documentar, chiar dacă nu i-l voi pune în față Hertei Müller, ca probă a haosului-cronologic-bine-ordonat din capul ei. De ce Dumnezeu această femeie încearcă să... povestească ceea ce, vădit, nu este capabilă să țină minte!

Intr-un interviu difuzat de "Deutschland Radio Kultur", scriitoarea a marturist ca **proiectul comun de a scrie o carte era in faza de inceput cand Pastior a murit**: *"Aveam notite, aveam trei caiete pline cu insemnari. Mai aveam si mici texte, inceputul unor capitole, aveam si cateva nume de persoane, nume despre care nu stiam mare lucru."* (subl. mea, P.G.) “De aceea, desi personajul principal se aseamana pe alocuri cu poetul "nu este Oskar Pastior." Personajul central al romanului se numeste Leopold Auberg si este un german de 17 ani, homosexual, care locuieste la Sibiu. Deportat asemenea celor de o varsta cu el, Leo rememoreaza cei cinci ani petrecuti in lagar la o distanta de sase decenii.

Și zău, nu mă mai interesează “contradicțiile Hertei Müller”. Din Herta curg... “inexactitățile” (mai cu seamă cronologice) așa cum din Breban curg minciunile pure și simple și măscule. Fără necesitate, fără voie, așa înțeleg ei, scriitori, mă rog frumos “viața” scriitorului: pentru ei ficția și realitatea fac una, de ce ne-om fi băgînd noi în viața lor de creatori... mai ieri-autodați-la-spălați/, azi prezentați la-cur-curați?

*

Armata rusa a simulat atacarea Poloniei, in luna septembrie, cand s-au implinit 70 de ani de la invazia sovietica din 1939 2 noiembrie

Armata rusa a simulat atacarea Poloniei, in luna septembrie, infor-meaza Realitatea TV. Stirea, care a fost dezvaluata acum de presa, a infuriat opinia publica din Polonia. La exercitiile militare au participat 13.000 de soldati rusi si bielorusi. Exerciitiile militare, care aveau o clara componenta ofensiva, au inclus si simularea lansarii de rachete nucleare. Documentele referitoare la exercitii au fost obtinute de cotidianul polonez Wprost.

De asemenea, armata a simulat inabusirea revoltei "unei minoritati" din Bielorusia, tara in care exista o puternica minoritate poloneza. Opinia publica este cu atat mai scandalizata cu cat exercitiile au avut loc la 70 de ani de la invazia sovietica asupra Poloniei.”

Însă nu obrăznicia legendară a rușilor de a face una ca asta mă scoate din fire (ba da, ba da, am vrut să spun că, basarabean fiind, îi cunosc, nu i-aș mai cunoaște); ci analfabetismul combinat cu nesmițirea... rusească, a românilor, aceea mă îmbolnăvește. Înțelepții, împăciuatoriștii tricolori îmi vor atrage atenția că nu trebuie să iau în seamă chiar toate idioțeniile pe care le emit forumiștii - care așa își imaginează ei că își pot folosi libertatea de expresie. De acord: nu-trebuie-să. Dar poate un om normal - era cât pe ce să scriu: “un român normal” să treacă pe lângă o părere (sic) fără să observe că este, nu doar o prostie monumentală, dar și o insultă la adresa vecinilor noștri polonezi?

Iată perla... din balegă :

Morphius 2009-11-02 14:29:22

“Pe Poloneji ii maninca schinarea dupa cum vaz

Tot fac plecaciuni la inalta poarta din Washinton si ii roaga pe americani sa instaleze scuturi antirachete sa zica mersi ca numai simuleaza si nu o fac pe bune ca sa zis cu ei si cu noi binenteles vezi cazul Georgiei nu le-a trbuit mult sa intre in Tibilisi numai 48 de ore.”

Acest cretin (în schimb) anonim, **Morphius**, d-al nostru, dîn bobor (și tricolorete, sunt convins), chiar de nu e un fost (deci etern securist) nu e mai inteligent decât oaia miorițică: nu a înțeles semnificația sinistră a “exercițiilor” rusești - de unde să înțeleagă tova’ Cizmă, dacă “asta” nu s-a predat la cur’scurtul frecventat de dânsul; data la care rușii au jucat gluma lor bășinoasă pentru care ar merita un picior în gură - global, nu individual - (**17 septembrie**) iarăși nu i-a spus nimica, pen’ că la data aceea de dublu doliu (1939) el nu era născut, deci n-are nici o vină - precum nevinovățelul Alex Ștefănescu, cel care justifica neluarea unei atitudini în problema persecuțiilor evreilor de către români (era vorba de Norman Manea) prin sfântul motiv ca el nu se născuse încă “în perioada aceea”... Dar o mare vină, una are:

aceea de a-și da cu părerea (lui personală, vorba poetului-lemblemă, Dinescu), de ierbivornic, despre ceea ce habar nu are.

Nu-mi fac iluzii ca amărâțul meu Jurnal instalat pe internet poate alfabetiza o țară întreagă. Fiindcă nu doar eu știu ce s-a întâmplat la 1 septembrie, apoi în 17 septembrie 1939. Vita asta grohăitoare de “Morphius” trebuia să se informeze înainte de a-și da cu părerea lui de bețiv bănănăind, cu bale, în șanțul în care a căzut. Nu de alta, dar chiar dacă individul nu este basarabean sau bucovinean de Nord sau herțean, a suferit și el - indirect - de urmările nenorocite ale declanșării celui de al doilea război mondial în Europa - prin agresiunea nemților asupra Poloniei, la 1 septembrie 1939, iar după 17 zile prin mișelia atacului pe la spate al rușilor care a îngenunchiat Polonia și ne-a târât și pe noi, ceilalți europeni, în tragedie.

Deduc: individul nu a priceput nici acum de ce-l atac și-l blestem și-l înjur de mă-să. Dacă chiar vrea să afle motivul, să facă apel la un coleg “de cazarmă”, sau chiar la un fost șef-de-unitate MAI, deși nici acela n-o fi mai breaz la “materia” asta.

Marti 3 noiembrie 2009

Azi-noapte am visat că-mi era frică de moarte.

Așa. “Nu credeam că...” Dar, uite: în ciuda a ceea ce tot ziceam...

Nu mi-a fost visul cu moartea; ci visul cu frica-de-moarte. Fără spaime, fără amenințări; ci anunțul : mi-e frică de moarte. Și nu eram terorizat că mor eu, ci - probabil, cum se întâmplă și la casele mari îngrijorarea: ce se va alege de ai mei, rămașii în viață?

Nu, nu, nu e bun nici visul cu moartea doar a mea.

Miercuri 4 noiembrie 2009

Flori Bălănescu îmi trimite acest text de Dabija:

“Oglinzi bolnave

Nu poți iubi o țară ca România dacă te informezi despre ea doar din publicația “Moldova suverană” (publicație care era mai suverană când Moldova era comunistă, și e mai comunistă de când Moldova e suverană).

Așa cum nu poți iubi Basarabia dacă citești numai ceea ce afirmă despre ea comentatori de presă din țară ca M. Dinescu, V. Roncea, C. T. Popescu, I. Cristoiu.

Ei sunt de acord că suntem aceiași, cu deosebirea că noi, basarabeni, am avea o vină: că ne-am născut de partea greșită a gardului. Dacă nu ne-am fi născut cu acest păcat, care nu ni se mai iartă, am fi meritat tot respectul lor, al celor cu destin corect, așa însă... suntem comuniști, filoruși, provinciali,

pașoptiști... Asta chiar și după ce nu mai avem guvernanți cu seceră și cio-can la chipiu.

Parcă cei din țară n-au stat cu botul pe labe din 1944 și până în 1989, gudurându-se pe lângă ruși și comunism... Când s-au trezit în decembrie 1989, noi eram de mult treji. Nenorocul nostru a fost că Kremlinul era ceva mai aproape de noi decât de ei. Așa se explică faptul că, înainte de Revoluția Română, atunci când noi strigam la mitingurile noastre din zeci de mii de piepturi: “Unire!!!”, ei se prefăceau că nu ne aud, că nu ne știu.

În iunie 1989, ne aflam în România la manifestările dedicate centenarului de la moartea lui M. Eminescu, când scriitorul Marcel Mureșan a venit la hotelul “Arcașul” din Suceava, ca să ne atenționeze, pe mine și pe Grigore Vieru, cu câteva șoapte strecurate la ureche, să fim atenți ce spunem, ce toas-turi rostim, ce comentăm etc., pentru că l-a rugat un prieten de-al său, care era șef al Securității județene, să ne preîntâmpine că are ordin să urmărească fiecare pas al nostru, să imprime, să noteze fiecă cuvânt pe care-l vom rosti, tot ce vom face, ca să trimită acest raport sus de tot...

Erau prezenți la manifestare delegați din 56 de țări, dar numai noi (care în Basarabia ne “sacrificam” parcă pentru “ideal și țară”) eram cei monitorizați.

Abia mai târziu, când i-am povestit întâmplarea lui Ion Borșevici, acesta mi-a zis:

- Nu știați că până la 1989 existau contracte de colaborare între Securitățile României și URSS: cu obligativitatea ca Securitatea românească să raporteze despre tot ce afirmam subversiv despre URSS cetățenii sovietici (în fond, basarabeni) ajunși în România (așa se explică scrisoarea șefului Securității românești, I. Stănescu, către I. Andropov, șef al KGB-ului sovietic, de la începutul anilor '70, o pâră criminală, care a făcut ca A. Usatiuc, Gh. Ghimpu, A. Șoltoianu, V. Graur să fie condamnați la ani grei de Siberie), iar securitatea sovietică – să-i monitorizeze pe românii care călătoreau în URSS?

Când la restaurantul din curtea Uniunii Scriitorilor am spus că venim de la Chișinău, poetul M., azi mare “disident”, ne-a tăiat-o franc atunci:

- Domnilor, pe mine politica nu mă interesează. Mai bine vă citesc un poem...

Și alți cutezători de azi își aveau pe atunci urechile astupate.

După '90, când nouă ne era dor de România, ei au început să o înjure și să ne înjure: cum se poate ăstora să le fie dor de ceva de care noi ne-am lehametit?!

Scriitorul Dorin Spineanu la începutul anilor '90 ne apostrofa într-o publicație din Iași: “Basarabeni mai întâi ar trebui să învețe să vorbească corect limba română, și-abia după aceea să dorească Unire”.

Nu e singurul român care crede că nu suntem meritoși (precum el sau precum ei) de a locui și viețui în țara lor, care a fost odinioară și-a noastră.

Afirm aici cu tristețe un lucru: mă simt străin în Basarabia, căreia i-am dedicat toată energia și anii cei mai buni, aici unde toți veniții se simt ca acasă, dar și în România, ale cărei interese le-am servit de o viață, încă în anii studenției, când am fost exclus din facultate pentru “proromânism”, iar ulterior - și cu toate cărțile mele, cu editorialele de informație și educație patriotică și națională pe care le scriu neîntrerupt de 23 de ani, cu tot ce a însemnat și mai înseamnă “Literatura și arta”, cu toate activitățile mele legate de FDRM etc., și asta fără să mi-o ceară nimeni sau să vreau să mi-o recunoască cineva. Am făcut-o sincer, pentru că așa am crezut. Iar ca mine sunt mii.

După 1989, când am regăsit țara, m-am bucurat. Acum am sentimentul

că atunci am dat de o ușă, care a mai rămas închisă. De-o viață am visat să cadă granița de pe Prut, depunând eforturi ca acest vis să devină realitate. Fitiu că n-au existat soluții raționale, așa cel puțin afirmam la unison oamenii politici din România și Republica Moldova, ca să putem da la o parte sârma ghimpată dintre noi, dar eu și alții ca mine tocmai pentru asta am fost tracași în permanență, pentru că încercaserăm să le raționalizăm.

Conducătorii de la Chișinău ne-au învinuit mereu că le-am submina “statalitatea”.

Dar nici cei de la București n-au fost prea încântați de “visătorii de la Chișinău” (citește: oameni fără simțul realului în politică), care vedeau România ca pe o “țară a tuturor românilor”.

Mă bucur că domnul Traian Băsescu l-a apreciat înalt pe Grigore Vieru, decorându-l pe Marele Poet român cu cea mai înaltă distincție: Ordinul “Steaua României” în grad de cruce, post-mortem. Dar nu de ea avea nevoie Vieru. Acesta își dorise, atunci când mai era viu, o audiență la Președintele României. Timp de patru ani de zile n-a mai reușit să ajungă la el. Aflase și diaspora românească de acest lucru. Atunci când Președintele României a avut o întrevedere cu George Bush, un membru al diasporei românești din Washington i-a expus acestuia rugămintea lui Vieru. Neculai Popa, pe atunci secretar general al Congresului Mondial Român, avea să-i trimită lui Andrei Vartic următorul mesaj:

“Domnule Vartic,

Rețineți acea scrisoare prin care îi cereați domnului Creangă ca la întâlnirea cu Băsescu să-i vorbesc de faptul că o delegație de “basarabeni de frunte” doresc să aibă o întâlnire cu el și sunt opriți la poartă?

Ei bine, așa am făcut, a rămas surprins când i-am relatat de faptul că li se neagă accesul și de la o vreme încoace sunt marginalizați. Surprins de toate acestea ca de necrezut, a acceptat supoziția mea ca un posibil sabotaj și, uitându-se lung la mine, a spus: “Vieru și Dabija au oricând acces la mine”. Și-apoi în taină mi-a șoptit că de acum încolo, atunci când vor să-l întâlnească, să vorbească în prealabil cu MEDAR, amintindu-i de discuția de la Washington.

Misiune îndeplinită,
Neculai Popa”.

Dar contactele noastre telefonice cu Sergiu Medar n-au avut niciun rezultat: domnul general nu a mai găsit cele cinci minute în agenda încărcată a Președintelui României ca să-i putem vorbi.

Iar Vieru nu voia nimic pentru sine. Și el, și intelectualii basarabeni voiau doar ca Președintele român, pe care-l considerau și Președintele lor, mai al lor decât Voronin, să le strângă mâna și să le dea de înțeles: “Faceți bine ceea ce faceți”. Atât. În rest ... „Să trăiți bine!” “Noi nu suntem săraci de avere, ci săraci de mângâiere”, cum zicea și Poetul.

Vieru nu avea nevoie decât de o încurajare în bătaia lui pentru... România.

Dar, se vede, politica o fi având alte rațiuni.

Un om politic bucureștean îmi zicea în 1998: “Oare nu-i mai bine așa: să avem două voturi la ONU, două voturi la OSCE, două voturi la SEMN?”

Chit că cel de-al doilea vot, oferit de R. Moldova, devenise ulterior al Federației Ruse.

Desigur, ca orice țară suverană croită din teritoriile altei țări suverane, și Basarabia are complexe ei. Dar provincialismul ei este unul impus, mai întâi de URSS, iar acum și de cercurile elitiste bucureștene.

România lasă impresia că i-am plăcea mai puțin ca români și mai mult ca ruși, sau ca o națiune română “cu accent rusesc”. Așa îi suntem mai inter-

esanți. Ea ca și cum așteaptă de la noi mai degrabă un cu totul alt mesaj național, desprins din teze moldoveniste sau sovietice.

În vara acestui an, în toiul alegerilor noastre parlamentare, capitala României a fost inundată de afișele unei expoziții de pictură basarabeană, organizată cu sprijinul Muzeului de Artă din Chișinău și Galeria Artmark din capitala Română, al cărei titlu era – parcă sugerat de Voronin – “Bessarabia maia”. (Nu e vorba de tribul Maya din Yucatanul mexican, ci de pronumele posesiv mea, tradus în rusește, ca să înțeleagă și bucureștenii.)

Mi s-a spus la Galerie că el, titlul, ar veni în contextul “unei concordii” dintre cele două spații românești, din care unul (București), după cum se vede, preferă să vorbească rusește. De cine e reprezentat? Basarabia! De Milița Pătrașcu, Nina Arbore, Anatol Vulpe, Augustin Baillayre ș.a., care din motiv că “Basarabia mea” devenise “Bessarabia moia”, se refugiaseră după 1940 la București. (Până și un artist plastic ca Mihai Grecu a fost trecut la cei evadați în București, chiar dacă acesta s-a născut, a creat și a murit în Basarabia noastră.)

La București am auzit nu o dată afirmându-se că accentul rusesc nu ne mutilează ființa spirituală, ci, dimpotrivă, ne îmbogățește. Ca și “dicționarele lui Stati”. Sau injurăturile lui Voronin.

Cred că exagerările vin dintr-o necunoaștere a realităților, care îi face pe unii exegeți, dar și politicieni, să trateze în continuare Basarabia mai degrabă ca pe o țară rusească, chiar dacă are peste 80% de români.

Artiștii autentici, cultivatori de valori românești, de la Maria Bieșu la Eugen Doga, de la Mihai Munteanu la Natalia Barbu, de la Anatol Chiriac la Tudor Chiriac, n-au căutat și par a nu prea plăcea la București.

Acolo plac țâfnele imperiale ale unei Anna Lesko, cu un repertoriu în care Basarabia “maia” se prezintă cu “balalaika maia”, cu “Boje moi!”, cu refrene gen: “Russkaia” și “Koneț”, care sunt cultivate de toate posturile de televiziune de pe malul Dâmboviței; primitivismele lui Pavel Stratan, care – după ce România l-a scos din anonim și i-a editat discuri de platină – a mers din sat în sat la actualele alegeri pentru bani ceva mai mărunți, ca să îndemne cu celebrul lui “Eu beu, eu beu...” lumea turmentată de sărăcie să voteze pentru partidul antiromânesc și anticreștinesc al comuniștilor (păcat de Cleopatra, o copilă cu adevărat genială, că tăticul a târât-o și pe ea pe la câteva concerte!); vulgarismele lui Roman Iagupov de la “Zbod și Zdub” etc. Aceste valori crede țara, că ne reprezintă cu adevărat și le promovează, ca și cum ar promova suferința și dorul nostru, care au ajuns să nu mai însemne chiar nimic în ochii Ei.

Bucureștiul s-a mai umplut cu baruri comuniste (cu seceri și ciocane, cu bărbile lui Marx și Che Guevara) și rusești (“Moskva” ș.a.), care sunt frecventate doar de basarabeni, cei mai mulți dintre ei – studenți, care numai cu dragoste de România nu se contaminatează aici, bând votcă rusească și coniac “Kvint” adus din Tiraspol, pentru că ruși capitala României nu prea are și-apoi aceștia preferă cu totul și cu totul alte localuri.

fii dacă Nietzsche afirmase că, pentru a fi fericit, trebuie să știi să uiți, iată o țară-Mamă aproape fericită: ea aproape că a uitat de noi, adoptând în schimb o cultură-surogat pe care o crede că ar reprezenta bucata ei de suflet care i s-a răpit acum șase decenii și în care ea se privește ca într-o oglindă bolnavă, fără să se mai recunoască.

Nicolae DABIJA

Să nu te-apuce năbădăile și să blestemi din rărunchi o asemenea Patrie Mașteră ca România?

*

Întru consolare:

Cartea lui Puși Dinulescu a devenit pentru mine cu adevărat carte de căpătâi. O țin sub pernă. O citesc, o re-citesc. Il văd pe autorele Puși ca pe un fel de haiduc (bine; haiduceluț) făcând dreptate nedreptățiților. Puși i-a și zis cărții sale: un salon al refuzaților.

Sunt mângâiat de această carte, firește, pentru că se spune de bine și de mine. Însă dincolo de satisfacția egoistă: Cartea lui Puși inițiază, la noi o dreptate *cuvenită, dar refuzată de șefu-clasi*: *Manolescu* - cel care gândește și scrie atât de... drept, încât i se împlet(ic)esc picioarele, călcînd cu vîrfurile în accent circumflex (^), așa cum îl învățase Ivasiuc să facă politica: de-a circumflexulea.

Joi 5 noiembrie 2009

Nu mi-e bine. De câteva zile. Ba mi-e de-a dreptul rău. Nu spun cum, ce, pe unde. Oricum: pisti tăt.

Alina Mungiu scrie o chestie fără importanță despre Herta Müller, în schimb iată ce zice Carol Gibson, pe Forum :

Carl Gibson: Filosof, Autor: Simfonia Libertatii. Resistentă împotriva dictaturii Ceausescu, 2008, (Istoria SLOMR Joi, 05 Noiembrie 2009 18:57 Stimata doamna, desigur cineva a avut de pierdut mult in acest caz: Principiile si adevarul istoric. Daca ar fi existat o discutie despre viata Hertei Müller in dictatura comunista pe timpul lui Ceausescu inainte de 1987, aceasta scriitoare mult controversata in Romania si in exterior n-ar fi primit nicio data acest premiu idealistic, si nici n-ar fi devenit candidata pentru premiul Nobel. Eu am trait acele timpuri dupa conferinta de la Helsinki 1975 in Timisoara in opozitia anticomunista, fiind de mai multe ori arestat de "securitatea" statului RSR. An facut parte din miscarea umanitara al lui Paul Goma, (care atunci nu a fost numit antisemit!) mai tirziu in martie/ aprilie 1979 am organizat sindicatul liber SLOMR in orasul de pe Bega, la Timisoara. A fost atunci arestat, judecat si trimis la penitenciarul din Timisoara pentru sase luni de zile. Dupa eliberare m-am stabilit in RFG si am continuat de aici din exil lupta pentru democratizarea Romaniei, depunind o plingere contra regimul Ceausecu prin CMT si ONU in calitate de purtator de cuvint al SLOMR in occident - documentatia se gaseste in internet in trei limbi. Am parasit Romania la virsta de 20 de ani - si fiind demai multe ori amenintat cu moartea de securitatea statului, nu m-am mai intors pina-n ziua de azi. Presedintele statului Traian Basescu n-a avut inca ocazia sa ma reabiliteze. Atit pe scurt - biografia mea de disident timp de trei ani de zile cu

multe contacte si de totura cu securitatea statului romanesc. Cind eu am fost in opozitie (cu altii!), Herta Müller si sotul Richard Wagner (membru PC din 1972-1985) au urlat cu lupii si au intrat intr-un pact cu diavolii rosii, fara sa tina cont de principii si de soarta etnicilor germani in agonie si exodus, amen-tati existential de sistematizarea satelor si planul lui Ceausescu de a le asimila fortat prin mutare in centruri urbane. In acele zile Herta Müller si-a tiparit cartea de debut "Niederungen", o carte premiata de comunisti, in care ataca "comunitatea germana" din Banat. Banatul, cum spune F.C. Delius de la magazinul politic "Spiegel" din Hamburg, Germania, apara ca "iadul de pe lume" dupa ce-a citit Niederungen - si Herta spune ca a fost inspirata de "ura" contra neamului prost propriu. Totul a servit comunistilor! Volutar sau din prostie! ? A fost recompensata sa se plimbe prin RFG in 1984 de mai multe ori si dupa ea tovarasul Richard Wagner, membru PCR, in 1985. S-au reontors amindoi volutari in iadul "comunist" - in sinul partidului, care le-a tiparit cartiile, si in lumea, care - cum spuneau mait tirziu - le-a persecutat, sicanat si urmarit. Unde ramine logica? O victima nu se intoarce niciodata sub sabia calaului pe esafod! Colegul meu intemnitat in cadrul actiunii de protest SLOMR nu s-ar intoarce nici tras de 10 cai, caci a fost torturat nu numai in temnita, a fost matratat psihic, schingiut si aoroape extins. Alti SLOMRist au fost extinsi in occident!? De cine? Herta Müller a ignorat aceste lucruri si nu s-a opus niciodata dictaturii. De ce nu a criticat lumea comunista? De ce nu a criticat socialismul real existent in Romania? Richard Wagner a spus, ca nu a dorit sa fie "disident" - el a crezut ca se poate schimba o dictatura prin metafora, nu prin actiuni politice de opozitie concreta ca SLOMR. Cind au sosit in RFG Müller si Wagner au negat orice opozitie in Romania inainte de 1987, inclusiv SLOMRul, miscarea Goma, grevele din Valea Jiului 1977 etc. precum si actiunile de protest a lui Radu Filipescu, opozitia poetica (Dorin Tudoran) externa / Vladimir Tismaneanu) etc. etc. - Amindoi au comunicat prin "Spiegel" cititorilor germani, ca numai ei doi au fost "dublu" persecutati in Romania, de neamul lor german si de calai lui Ceausescu. O minciuna mare! Cine s-a atins de tovarasul Wagner de la PCR? Situatiia s-a schimbat, dupa cea fugit protectorul lor Nikolaus Berwanger in anul 1984 in RFG - antifascistul si comunistul de prima ora ... a parasit titanicul lui Ceausecu .., si a fugit in iadul capitalist ... si cine l-a urmat in anul 1987 : Herta Müller (premiata UTC pentru Niederungen) si tovarasul de partid Richard Wagner. Ce a urmat? Ajuns in portul sigur Berlinul Occidental au inceput sa-l injure pe Ceausescu, sal denumeaca "idiot" etc. De ce nu s-au opus atit timp, cit au fost cetatenii Romaniei? In acel an am publicat in cotidianul FAZ un articol des "Resistentia contra regimul Ceausecu" cu o cronologie a opozitiei dupa 1975 in Romania. In "Simfonia Libertatii" (o carte, care a fost scrisa pentru romani, nu pentru banateni!) am continuat descrierea pina-n 1989! Dar dupa interpretarea Hertei Müller si al lui Richard Wagner numai ei au fost persecutati in Romania, pardon, "dublu" persecutati. Unde sint doveziile? La CNSAS? Ce cautau acolo? Cine a fost in opozitie, poate dovedi concret si la orice ora, cind s-a opus, scum s-a opus si care au fost consecintele. In biografia "goala" a Hertei Müller nu gasim nimic. Numai intrebari, la care doamna refuza sa raspunde. Si-a construit un mit de disident cu ajutorul presei de stinga, l-a cultivat si a trisat, incit nu a raspuns la interbari concete si legitime puse de mine in sute de comentarii publice. Astfel a adus in eroare opinia publica germana si europeana. Ma mira mult, ca romanii nu sint capabili sasi reconstruiasca recenta istorie si s-o verifice obbiectiv. Herta Müller minte intr-o forma speciala: ambivalent, nu spune tot adevarul si lasa la o parte, cei

nu-i convine si cei in cotradictie cu mitul construit artistic de "disident" si opozant anticomunist. Oameni de stinga Müller si Wagner si-au schimbat parerea radical dupa 1987. Au devenit si ein anticomuniti 150% - asa cum nu s-a mai vazut. Lupul si-a luat a blana de miel, s-a imbracat, si ales o noua metalitate si un procedeu, de-a minti sub forma de "morală" - lupus in fabula in pozitia de Jeanne d'Arc cu nimbus de sfint! Asa si-a facut jocul - si la romani. Dosarul de la CNSAS "Cristina" , spune Müller si Wagner, o arata ca "comunista " si "spioana a securitatii" . Totul ar fi falsificat, spun ei. Un construct fals! Dar cine ne spune noua, doamna, ce este fals si ce nu este fals in acest dosar obscur? W. Totok citeaza din el - ca adevar? Dar ce adevar, cind totul este fals? In interesul propriu, romani de azi ar trebui sa difenteze intre "fictiunea" doamnei Müller si realitatea completa - ca la juramintul americanilor la tribunal: adevarul, adevarul complet si numai adevarul! Daca Herta Müller ar fis trait si actionat dupa acest jurament, nu am avea o premiata Nobel nascuta in Romania - si-a trisat meritul ca la doping in sport! Si Michael Nauman de la ZEIT si PSD, secretarul de stat, care a nominalizat-o in 1999 cu o opera controversata, ingusta si fara calitati deosebite - a crezut in ea, dar s- opus discutiei publice. Cind eu am dorit sa reactionez la ZEIT Online, am fost stopat cu un "cos de gura" ca la caine. Minciunile despre Romania au fost raspindite prin ZEIT - si nimeni nu s-a opus. Nici in Romania, nici aci in Germania si occident! Mai rau ca la comunisti! Cind am inceput sa protestez mai vehement - ca istoric, filosof si fost disident anticomunist din celula Popa Saca din Timisoara in 1979 datorita SLOMR - Richard Wagner m-a alaturat "Securitatii" vechi si organizatiei de mafia Costa Nosta. Acum spune, ca SRIul isi continue activitate si in Berlin. Si eu sint un ajutor. O calomnie perfecta: Un comunist de vita veche ne invata acum ce este "morală" in occident - si ne incadreaza: cine-i contra Herta Müller si Richard Wagner este un om ai Securitatii! Basta! Atit! Doamna, nu stiu daca ati trait acele timpuri! Herta Müller spune, ca ar fi auzit ca acolo jos la Boulevardul Leontin Salajan din Timisoara sint celeule de arest pentru interogatoriu la securitate! Noi, domana, am fost in acele celule de tortura - in contrariu cu Herta Müller, care inventeaza "realitatea". Ar fi fost bine, daca ar fi scris despre un alt panet, dar nu despre Romania - deoarece imaginea Romaniei vazuta prin prisma Hertei Müller apare mai dincolo decit de cliseul Dracula. Ce multi nu inteleg: Problema principale nu consta in continuturile, care Herta Müller le spune dupa 1987. problema este morală - si consta in implicarea ei cu comunistii lui Ceausescu. Aceste detalii pina acum ascunse bine trebuie descoperite, analizate si valuate stiintific si pe baza morală. Atunci vedem, cit de valoroasa este Premiul Nobel a Hertei Müller - daca a trisat lumea, paguba morală va fi mare si pentru Germania, dar si pentru Romania. Comunistii au cultivat minciunea - si au invatat sa minte si pe membrii PCR, si pe aliatii oportunisti din cultura. Daca Herta Müller a facut un joc dublu, va plati. Caci adevarul ne este de ascuns pentru intotdeauna. Sper ca o noua generatie critica va fi capabila sa deosebeasca fictiune si realitate, precum pozitiile subiective nedovedite si obiectivitatea adevarului istoric. Multe ar mai fi de spus. dar ma opresc aici. Carl Gibson, Germania.

Vineri 6 noiembrie 2009

Rău, rău mă simt. Mai ales că abia am ieșit din coșmar:
Mă aflu într-o orezărie fără orez, o băltoacă. Fusesem adus

în vederea execuției: de la zgarda mea porneau o mulțime de funii, în “stea”, eu eram imobilizat de ele, nu mă puteam mișca, necum scăpa. Capetele funiilor erau ținute de “prieteni” dragi: Dan Stanca și Oișteanu, Șafir și Manolescu, R.F. Alexandru și Cistelecan și G. Andreescu - nu-i mai înșir pe toți, am făcut-o când i-am dat în judecată... (Îl voi fi uitat pe drăgălașul Antonesei, fiul-finul lui Simirad?) Unii dintre ei, în afară de funiile cu care mă stăpâneau, aveau câte un ciocan de lemn, un mai. Scandau ceva, trăgeau de funie apoi loveau. Mă loveau în cap, cu maiul. Nu simțeam vreo durere, de aceea îmi propusesem să ascund nedurerea, doar să mă prefac a fi... zguduit de loviturile în cap, în cap, numai în cap... Până când Marta Petreu a țipat:

«Nu în cap, că e obișnuit ! Peste gură, acolo-l doare, acolo să-i dăm, să-i dăm peste gură, să se-nvețe minte, futu-i Dumnezeii lui de antisemit!»

M-am speriat atât de tare de futuiala mnezeului Martei, că m-am trezit. Leoarcă de sudoare; și gâfâind. De atunci a trecut un ceas și jumătate și tot mai tremur de teroare. De unde va fi învățat drăguța de Marta, poetă profund creierală și adânc-proafă de filozomarxie la Cluj - născută nu făcută în Jucul de Jos, de lângă Gherla - că “în cap” sunt eu obișnuit să încasez loviturile (de la Șomlea cel Bătrân, deși acela era dintr-un sat de dincolo de închisoare, să zicem: Nicula), să-mi deie “peste gură” - ca și cum n-aș fi fost bătut de toți securiștii peste-gură... - cu deosebirea că aceia nu mă antisemitizaseră, încă nu devenise la modă împărțirea - după Marta - a omenirii în filosemiți și antisemiți?

*

Cred aproape tot ce a spus Carl Gibson. Îl cunosc... de 33 ani, știu că e un pasionat - dar nu mincinos: un nedreptățit, un rănit, un om care a suferit cu adevărat de ciomagul Securității timișorene - dar nu un veninos. Judecățile lui despre Herta Müller și Richard Wagner sunt adevărate, intervenția lui întărindu-mi certitudinea de impostorat a “Acțiunii bănățene” în general a componentilor ei, în special. Mai aveam oarecari îndoieli, față de informațiile provenite de la români, dar iată, acum dinspre șvabii lor vin. Iar ticăloșia lor cea mai de neiertat: acuzația, în bloc, a comunității șvăbești (prin extindere și săsești), de nazism (intelectuala Mungiu este marcată de “cultura franțuzească”, în realitate sovietică, vehiculată de evrei, cea care numește Răul printr-un fals termen: “fascism” - ca și bărbatu-său: ăsta, nepotul lui Iorga îl desemnase pe Ion Antonescu: “fascist”). Chiar dacă majoritatea nemților din România erau simpatizanți - chiar militanți ai nazismului - este “contraproductiv”, cum spun

proas[te]peții alfabetizați să-i acuzi pe toți de acest păcat...

...Mai ales când, dintr-un calcul-de-turnător-ordinar, îți confecționezi din batjocorirea familiei și a comunității o trambulină pentru emigrare în RFG - repet, pentru a nu știu câta oară: marxistii noștri șvabi nu au visat (și vizat) raiul comunist din RDG, ci iadul capitalist din RFG!

Nu mai pomenesc de Herta, că iar am o ieșire orgolioasă - citat din gândirea lui Antonesei luminată de lumina-lumii G. Andreescu. Cică atunci când am aflat de atribuirea Premiului Nobel, am avut un puseu de orgoliu ! - vițelul care nu citește ce combate, ci ceea ce își imaginează că aș fi scris - de unde Dumnezeu va fi învățat acest băiat bănuțat a fi inteligent să mitralieze atâtea prostii pe secundă? Însă amintindu-mi cum râde - «Ca un Antonesei», îmi răspund că eu mă înșelasem.

Sâmbătă 7 noiembrie 2009

Tot rău. Să mă grăbesc, să termin de verificat și **Astra**. Si **Sabina**. Poate și **Săptămâna**...; care a primit între timp alte documente, s-a umflat, s-a umflat...

Luni 9 noiembrie 2009

Ieri am pigulit **Jurnal 2007**. Poate-poate. Azi fac același lucru cu **Jurnal 2008** - poate-poate că și el va vedea lumina hârtiei.

Zidul Berlinului... Câte speranțe, câte speranțe...Mult mai multe decât în “prăbușirea” căcăciosului de zid al Bucureștiului, cel pentru care am devenit, pentru Monica Lovinescu “incontrolabil”, fiindcă explicam clătinarea lui (nu prea-prea, nici prea-foarte) prin truda asudoasă și criminală a nemuritorilor ruși, nu prin sângele revoluționarilor români.

*

Ilie Năstase: ce desiluzie:

Agassi, autor al unei cărți despre viața lui de tenisman, își amintește de Ilie Năstase ca de “unul mare și prost”.

Lasăm la o parte măgăria Agassi-ului (“ăla mic și dat dracu”), ca să citim “răspunsul” orbitor de inteligent - și mai ales poetic - al lui Ilie:

“*Când eu jucam tenis, el facea pipi in pantaloni*” (subl. mea)

Oricât de simpatic mi-ar fi Ilie, trebuie să admit că un astfel de răspuns mi-l face și mai prostăneticel.

Marți 10 noiembrie 2009

Zidul Berlinului. S-a vorbit de Zidul Rușinii (al Ierusalimului), de Zidul dintre USA și Mexic...

Dar nici un cuvânt despre cel mai vechi Zid Bolșevic: cel care sfâșie România, pe râul Prut. Durează, fără oprire din 1940-44, instalat, material, în iunie 1940, imediat după ocuparea Basarabiei și a Bucovinei. Deși, la dreptul vorbind, începuse în 1812, la prima răpire a jumătății de răsărit a Moldovei - de atunci datează cântecul de jale "Prutule, râu blăstămat".

*

Da, mă simt, dacă nu mai-bine, atunci mai-ușurat. Au diminuat și durerile de "șăle" care m-au chinuit în ultima săptămână. Acum nu mai rămâne decât ca un editor să coboare cu hârzobul din cer și să mă întrebe de sănătate.

Că eu pe dată îi răspund - pozitiv.

*

Mare dârdoră-mare: Alegerile la USR.

De pe marginea mea nu se vede importanța lor: ce mi-i Manolescu, ce mi-i Breban - presupun că între ei se va da lupta finală. Ca și în alegerile prezidențiale (din 1986?), catindații români - fie ei și armeni, ca Agopian - vor străluci prin... lipsa programului. De astă dată Manolescu își prezintă, nu programul - adică ce va face în viitor - ci o dare de seamă, un raport a "realizărilor" din trecut. Ceilalți bălmăjesc niște promisiuni surori cu "planurile" politice ale celor două Nuți: Udrea și Băseasca: «Eu aş promova (sic) Bucovina», se dă mare a' mare, blonda; «Eu aş promova depenalizarea canabisului», îi dă replica ciripindă 'a mică, inventatoarea succesurilor.

Firește, spre deosebire de al lor, toți (și toante), **Programul** meu din 1995 avea un singur cusur: era... utopic. Dar avea o calitate: *exista - ca program prezidențial*. Nici Manolescu, nici Constantinescu nu se sinchiseră de redactarea lui, ei se propuseseră în gaura ferestrei pe ei inșiși - și ce frumoși erau, mânca-i-ar mamele lor!

Românii noștri: nu au auzit de **Program** - de guvernare, de dirijare a unei organizații (chit că nu-l respectă, după ce au fost aleși), ba chiar îl batjocoresc pe cel care face imprudența - națională ! - de a-și prezenta așa ceva:

«Asta-i ăla cu-programu'!»

*

Iată încă o măgărie:
De urmărit schimbul de mesaje între Nick Sava și Flori Bălănescu:

On Tue, 11/10/09, Nick Sava <nick.sava@atheneum.ca> wrote:
From: Nick Sava <nick.sava@atheneum.ca>
Subject: Fwd: **articol șters**
To: "Flori Balanescu" <flower_balanescu@yahoo.com>
Date: Tuesday, November 10, 2009, 6:30 AM

Draga Flori, iata ca ma pot lauda si eu a fi "victima colaterala" a lui Paul Goma. Nu o sa caut "faima" pentru asta:-) stiu ca sunt vreo citiva care se atirna de pulpana lui pentru a "razbi"...

Nu stiu daca stii de "revista" on-line ACUM, fosta Romania Libera On-line, infiintata de Maier (din State) si data pe mina lui Petru Clej, traitor la Londra. Daca nu ma insel, parca ai postat "ecouri" la Liviu, deci stii de ea. Eu am mai avut oarece discutii cu el (si citiva "cititori" din Israel) atunci cind mi-am aratat scirba fata de satisfactzia unora fata de bombardarea unor spitale, scoli, universitati din Gaza, drept "aparare preventiva". Atunci hotarisem sa nu mai intru pe acolo.

De o vreme, prietenul Liviu Antonesei, ramas cam liber dela parasirea Cotidianului, a postat citeva articole pe ACUM. Imi trimitea si mie, linkul. Am mai comentat si eu... Asa ca m-am hotarit sa trimit un articol. Intimplator, am trimis totodata un "ecou" la articolul lui P. Clej despre Holocaustul din Romania, in care el ne recomanda sa re/citim Raportul Comisiei Wiesel. In comentariul meu ii ceream sa ne recomande sa citim, totodata, Saptamina rosie a lui Goma.

Rezultatul il vezi. Nu numai ca mi-a scos articolul postat deja, dar imi spune ca sunt, ca "negationist", persona non-grata pe revista lui. Pina cind nu imi cer public iertare pentru "negationismul" meu.

Well, cum nu tin sa apar cu articole pe acest site, nu ii mai raspund. Banuiesc ca sunt nu putine reviste, ziare, site-uri "demnocratice", "libere", in care articolele (si autorii) sunt judecati nu dupa talentul pe care il au (sau nu!), ci dupa opinii.

Sa ai o zi insorita
nick

----- Mesaj redirectionat -----

De la: Nick Sava <nick.sava@atheneum.ca>
Data: 9 noiembrie 2009, 17:52
Subiect: Re: **articol șters**
Către: PETRU CLEJ <petru.clej@btinternet.com>

Nu stiu la care articol "negationist" postat si sters va referiti. Cumva, la comentariul trimis la articolul postat de dvoastra? Daca raspunsul este "da", nicio problema. Ma simt mai bine alaturi de "negationistul" Paul Goma, decit de revista "pozitivista" on-line ACUM :-)

Cit priveste stergerea articolului Afisul (pentru ca banuiesc ca la el va referiti), nu pot decit sa ma felicitez ca ma pot numara printre scriitorii discriminati, pusi la index in mod "democratic", pentru opiniile lor. NU AM DE CE SA IMI CER SCUZE IN MOD PUBLIC PENTRU FAPTUL CA APRECIEZ SCRIEREA LUI PAUL GOMA! Nu am negat Holocaustul nici in general, nici specific legat de Romania. Consider Holocaustul orice crima

colectiva, impotriva oricarui popor sau natie/rasa si, indiferent de terminologia "acceptabila", consider SEMITI pe TOTI urmasii lui SEM, proveniti din Abraham. Dar astea sunt opiniile mele si, in mod normal, aveti dreptul SA MI LE CENZURATI, pentru a nu "contamina" gindirea celor ce ajung, chiar si intimplator, pe revista "club privat" ACUM...

Altfel, dati-mi voie sa va spun, este o MAGARIE sa imi refuzati orice articol, fie el in proza sau versuri, pe indiferent ce tema (chiar fara legatura cu subiectul "pozitivist"/negativist, asa cum il percepeti dvoastra). Bravos, dle Clej! Deci, pot anunta oficial ca sunt scriitor CENZURAT, INTERZIS:) De catre o revista numita "democratica", a unui roman traitor la Londra. Ar fi interesant sa puteti gasi motive sa ma numiti si rasist, fascist, legionar, sau mai stiu eu cum.

Fara pic de respect
nick sava

În data de 9 noiembrie 2009, 15:59, PETRU CLEJ <petru.clej@btinternet.com> a scris:

Domnule Nick Sava,

Având în vedere ecoul negaționist trimis am șters articolul dumneavoastră pe care-l postasem în prealabil. Până când nu renunțați public la negaționism nu vom accepta articole de-ale dumneavoastră în revista ACUM, indiferent ce temă ar avea. Nu dorim să contaminăm brandul revistei ACUM. Petru Clej

Am observat inadmisibilul ton dictatorial-bolșevic al politrucarului contimporan Clej. Unde-și va fi făcut tovarășu' clasele și cu cine : cu Răutu?, cu Roller, cu Kișinevschi? - cu Ianoși?, nu: acela știe să scrie în limba noastră. Cu cine va fi fost fost "coleg de Primăverii" și de idei? Cu fratele său geamăn, așa-zisul "Radu Ioanid"?

Îi atrag atenția "jurnalistului" Clej că în limba română scrisă "avînd" se grafiază așa cum am făcut-o eu, aici, nu "având". Păcat ca textul nu este mai lung: aș fi dat, cu certitudine în "brandul" (?) revistei ACUM, devenit proprietatea sa, de inovații de genul: "... într-o bună zi, m-am întîlnit cu ..." etc etc.

Tovarășe Clej: sunteți un adevărat tovarăș - măi tovarășe!

[Ion Coja ne spune că un Petru Cleju, "țigan evreu" este demn de stima sa. Să nu fie una și aceeași persoană cu Petru Clej?]

Miercuri 11 noiembrie 2009

Azi am avut de gând să-mi re-spun opiniile despre alegerile USR, despre candidați, să corectez afirmația că aceștia nu și-au prezentat indispensabilul Program - ba da, ba da, a apărut, nu numai al lui Breban, dar El Insuși, Autorele, "cel mai important scriitor român", cu un interviu epocal dat lui Rogozanu.

De dimineată însă a trebuit să prepar ceva de mâncare, am coborât, șontâc-șontâc la magazinul de sub noi (noroc că funcționează ascensoarele), am cumpărat ce era de cumpărat, am pus la cuptor (ce bun, cuptorul la casa omului!, am supraviețuit fără-de în jur de 15 ani...), apoi m-am dat televiziunii:

Într-adevăr, spectacolul dat în cinstea Armistițiului (cel din 1918, “uitatul” de către nemți, 45-ul fiind o altă nevindecată rană pentru ei) a semnat o pagină de istorie - prin faptul ca Angela Merkel a acceptat să asiste la sărbătorirea a două înfrângeri.

Ca anecdotă: la sfârșit, după ce Merkel și-a luat rămas bun de la Sarkozy și s-a îndreptat spre automobilul său, s-a năpustit un fotograf, care voia s-o fotografieze pe Carla Bruni; în avântul său paparazzesc a lovit-o în umăr pe distinsa oaspete, încât puțin a lipsit să o dărâme, însă politicoș fiind, a zis, audibil: «Pardon, Madame...» și, fără a privi la victimă, s-a îndreptat, alergând spre obiectul dorințelor sale: Capra lui Sarkozy! Vorbesc de gospodina președintelui Franței, ce care râde ca o capră de mătă din desenele neanimate.

Joi 12 noiembrie 2009

Iar mi s-au răscolat, în viscere, dracii după citirea, din *Ziua*:

“Actrița britanică Emma Thompson este inițiatoarea unei expoziții în aer liber la New York, numite «Calatoria» și care descrie aventurile femeilor obligate să se prostitueze. Expoziția este compusă din șapte containere de vapoare, pe care a fost pictată odiseea tinerei din Republica Moldova, care a fost vândută ca sclava la mii de kilometri distanță de casa. Această instalație are la baza calatoria unei femei traficate, o prietena de-a mea pe nume Elena, care a fost vândută de un prieten de-al ei în Moldova unor oameni, care au obligat-o să se prostitueze la Londra pe când avea 19 ani. Când am cunoscut-o mi-a spus povestea ei, pe care am decis să o împartim în șapte părți”, a explicat Emma Thompson, actrița britanică laureată a două premii Oscar.

Am mai văzut un film - englez - cu două actrițe basarabene - aceeași “temă” atroce: vinderea, nu a unui lucru, a unui obiect găsit pe drum sau într-un par de gard, ci a iubitei tale. Ca pe o pufoaică, un telefon portabil; ca pe un animal: iapă, vacă, oaie...).

S-o vinzi pe prietena, pe amanta, pe logodnica ta? - de ce nu pe mă-ta, măi Ioane-Bolovane? Ai fi în stare s-o vinzi și pe ea, atât, că nemaifiind tânără, nu are căutare, pe piață. Vânzările de surori, de nepoate sunt frecvente - adeseori cu “consimțământul”

mărfii: i-ai promis o viață mai bună, un “servici” ușor și plăcut, din banii câștigați va putea trimite acasă - pentru părinți, pentru frați, pentru surori (pentru grădina cu flori).

Și ce faci tu, vânzător-de-soră, de iubită cu banii primiți pe marfă? Îți cumperi mașină? Tragi curent electric la casa părintească? Îți “procuri” două costume-de-haine? Sau îi pierzi la cărți? Ori îi bei - cea mai “înțeleaptă” soluție - nu-i nimic, alta la rând, o altă “iubită”, de nu, după cum ai pornit, o vinzi pe bunică-ta!

De ce este socotită mai-puțin-criminală vinderea copilului?

Pentru că poți face alt copil - dar altă soră, altă mamă: ba?

Deși... Ce sunt căsătoriile “aranjate”, silite dacă nu pe jumătate, pe sfert: vânzare?

Vineri 13 noiembrie 2009

Am ajuns în 13 noiembrie - și nici o veste-bună dinspre editori. Există semne că și Cucu de la Bacău s-a încurcat în propriile picioare. Cât despre Arsene, va fi ocupat până peste cap cu Târgul de Carte - nu știu când are loc, nici cum se numește.

*

Azi se împlinesc muuulți ani de când am citit, în “seminarul de creație” condus de Gafița fragmentul din **Durerile facerii** pentru care am fost arestat în 1956 (53 de ani? numai atâta? Eu credeam că mult mai mult).

Luni 16 noiembrie 2009

Mă simt și mai puțin bine: amețeli, slăbiciune a picioarelor. Trag din greu la **Sabina**, câte zece pagini pe zi.

*

Să râdem de Nuți Udrea:

"Doar proștii trebuie să fie modești" - 16 noiembrie, 15:09

Întrebare - nici ea excesiv de inteligentă:

«Da' proastili?»

Să plângem cu Dimitrii Medvedev:

«Revizuirea istoriei poate aduce atingere intereselor Rusiei, iar unele state pot prezenta nota de plata Moscovei»

Unele: da - România: ba.

Marți 17 noiembrie 2009

Aceeași situație, cu sănătatea, în ciuda veștii de la editură: la sfârșitul acestei luni **Scrisuri 1** va pleca la... paginat.

Joi 19 noiembrie 2009

Acum 32 ani 19 noiembrie cădea într-o sâmbătă. Atunci l-am văzut pentru ultima oară pe "prietenu" meu Pleșiță.

Mâine (în 1977: duminică) se vor împlini 32 ani de când am plecat din România - și, vorba mea: plecat am fost.

Vineri 20 noiembrie 2009

În urmă cu 32 ani am plecat din România.
Mai am de lucru la **Sabina**.

Un text de Liviu Cangeopol, în *Observator cultural* de azi:

Eliberați România!

Inexorabil ca moartea și impasibil ca destinul, alegerile prezidențiale se apropie de noi cu discreția unui cancer galopant. Românii, cât le permite sărăcia, continuă să țopăie în notă etilică pe Titanicul greoi al mizeriei, afundându-se fără cale de întoarcere în mîlurile tranziției de cumetrie ale infernului mioritic. Te ia cu fiori numai la ideea realității ilustrate, dar campaniile electorale par menite a masca exact problema de căpățîi: imposibilitatea de a găsi patriei un conducător util. Sistemul comunist legendat de oamenii Securității drept democrație originală a lucrat perfect. Procesul electoral se trezește de fiecare dată subminat de lipsa materiei prime.

Din rău în mai rău, cu iluzia redresării făcînd noduri în gît și cu păreri personale strivite între dinți, ne-am trezit de fiecare dată bosumflați fără să înțelegem de ce. Succesorul se arăta evident mai bun decît predecesorul (și, pînă la un punct, probabil că și era), dar de îndată ce se vedea cu voturile adunate movilă în curte la palat se transforma peste noapte, ca sub impactul unei imprecății cincinale, în caricatura celui de dinainte. Marele val de regrete ceaușiste a început sub Ion Iliescu, adorat la rîndul său sub Emil Constantinescu și chiar regretat pe vremea actualului președinte, care și el va plînge în hohote cînd de la Cotroceni va emana gafe civile de ofițer acoperit în toate zările lumii cel cu duioșie alintat Prostănacul.

Ceva e putred de trăznește, într-o țară care s-a lepădat de satana roșie cu cruci și colive în urmă cu douăzeci de ani. În primul rînd, oferta clasei noastre politice (iertat să-mi fie abuzul semantic) este strict monitorizată, firavă și monotonă. Este limpede că românii nu au de ales decît din cadrul șeptelului îngust al politrucului deghizat în combinație cu ciocoiul parvenit și securistul cu proptele. La douăzeci de ani de la răsturnarea carului cu comuniști, exceptînd păcălelile pe care le-a tras fiecare, n-am avut de ales decît pe cei mai puțin răi dintre răi, care deveneau repede la fel de răi. Chiar în asemenea hal să fi ajuns bravul popor român încît să nu poată scoate la reprezentare decît mogîldăii agresivi, agramați și rapaci care ne otrăvesc viața și ne irosesc istoria?

Răspunsul parțial este că în sistemul de promovare există filtre prin care nu pot trece decât indivizii care fac proba canonului. Oricît de mult au decăzut moravurile vremii, nimeni nu poate susține că în România n-ar mai exista oameni capabili de nobile intenții și cu reale calități de conducător. Într-un fel sau altul, ei sînt pierduți pe drum. Racolarea lor nu dă roade din două pricini: fiind oameni cu o inteligență peste media patriei chinuite, ei știu că orice încercare este sortită ratării. Iar dacă ar trece peste cumpăna silei, ar fi blocați prin mijloace operative: amenințare, șantaj, dosare false, înscenări, asasinat. Există destul potențial printre profesorii universitari de renume, economiștii de succes, oamenii de artă consacrați, medicii cu bun simț, antreprenorii care au reușit fără ajutorul mafiei securiste, juriștii nepătați, gazetarii independenți, dar ei sînt chemați (cînd sînt) să redreseze imaginea precară a partidului, nicidecum doctrina și modul său de funcționare.

Ce s-ar întîmpla dacă, democrație fiind, alegerile prezidențiale ar fi cîștigate de un candidat din afara jocului politic? Fără un partid de susținere puternic ori capabil de alianțe contra naturii, ar vorbi de unul singur la tuburile de neon. Mai mult decât o serie de declarații disperate, acoperite de grohăiala tagmei, n-ar mai avea putere decât să demisioneze, în caz că nu i-ar cădea o bucată de tavan în cap. Războiul pe care Traian Băsescu l-a purtat cu detestabila oaste a parlamentarilor n-a fost în întregime o mascaradă de ochii lumii, ci a avut și caracterul unei aplicații militare, probînd cît de inexpugnabilă a devenit reduta corupției diriguitoare. În caz de avarie, un președinte onest nu are nici o șansă. Sistemul și-a dovedit etanșeitatea. Un singur om, chiar sprijinit de mulțime, nu poate face nimic.

Au existat lungi perioade în istoria mai tuturor popoarelor, așteptînd, uneori sute de ani, apariția unei figuri providențiale care să le scoată din întunecimea neputinței. În urma unui consens forțat de realitate, noi a trebuit s-o importăm din Germania. Acum ar fi imposibil. Ce-ar trebui să facă această ființă? Să strîngă în jurul ei adevărata elită a țării, cu care să organizeze înființarea unui partid politic în stare să atragă masele amortite și frustrate. Să măture podeaua cu făcăturile politice ale Securității. Să repună România pe fîgașul ei așa cum a fost.

Abia acum vedem în toată grozavia ei crima pe care a comis-o Nicolae Manolescu îngropînd cu seninătate Partidul Alianței Civice fără să-i tresară un mușchi pe față. Dacă e adevărat că marile ocazii nu se nasc decât o dată în viață, elita ciocoismului trebuie să-i fie recunoscătoare, eventual să-l copleșească cu multiple favoruri. Să-i dea o revistă pe mîna, cu salariu frumușel. O funcție de conducere la vreo uniune, bine remunerată. Un post călduț la Paris, de prestigiu și venit. Dacă se poate, concomitent. Cum? Asta s-a și întîmplat!? Păi, da... Îi mai pasă lui, de acolo, de poporul română Nici măcar de cultura lui...

Toate procesele electorale derulate la noi în ultimii douăzeci de ani au fost fraudate de echipa din umbra Palatului Cotroceni. Nu agenturile străine au uneltit la răul țării; România este subjugată de forțe oculte aflate pe teritoriul ei. România, pentru a-l cita pe Paul Goma, a rămas o țară ocupată de români. Mai bine zis, de o parte a lor. Parcă-l și văd pe Traian Băsescu, cu ochii în lacrimi, replicînd: „Da' dă cine-ai vrea, bă, să fie? Dă ruși?”.

Trăim ani de mare umilință. Puține popoare aflate sub dominația trupelor străine de ocupație au avut de îndurat atîta chin material, tortură morală și cinism disprețuitor. Românii trebuie să accepte că e necesar să înceapă lupta de dezrobire. Prin refuzul fiecăruia de a fi precum cei care-l conduc și prin voința de a nu mai avea nimic de-a face cu ei. Fiecare conștiință, fiecare formator de opinie, fiecare intelectual, fiecare individ, tînăr ori bătrîn, cu studii sau fără, muncitor ori visător, sobru ori ludic, pompos ori simplu, trebuie să spună NU!

Au trecut vremurile cînd așteptam să apară un cavaler imaculat, călare pe un cal alb, ca să decapiteze cu paloșul de argint capul balaurului, eliberînd fecioara și salvînd împărăția. Șansa României este să se ridice singură și să-și arunce cîrjele în capul celor care-o batjocoresc. Orice altă acțiune este un gest de crudă complicitate.

Sâmbătă 21 noiembrie 2009

De ieri suntem în Franța - ziceam: *în* 1977.

Ieri am terminat de verificat **Sabina**. E bună, oameni buni! Chiar frumoasă.

Ieri ar fi trebuit să mă duc și eu la doctor. Nu s-a putut. Doctoriței Sabourin i-a povestit Ana ce-și-cum. Draga de Martina/Saburina: mi-a prescris un leac împotriva contrei; contra impotrivăi. Până acum am luat două buline, însă tot nu m-am desrăsuțit... Se vede că rezultatele vor fi pipăibile încolo, în dulcea postumitate.

Duminică 22 noiembrie 2009

A trebuit să număr pe degete ca să aflu câți ani au trecut de la a treia arestare, cea din 22 noiembrie 1956. Și tot n-am aflat. 89? Sau 98?

Luni 23 noiembrie 2009

Cred ca a venit timpul să mă dezbar de “aniversări”; pe de o parte am început să le uit, pe de alta... Care o fi cea “alta”?

Burniță. Am ieșit pe balcon, cât să aranjez un cearceaf care a jucat rol de copertină antisoare. Am simțit-o pe obraz. Ca o sărutare răcoroasă, dar cât de așteptată. Da, oameni buni, nici n-o mai așteptam, însă ea, draga mea, a venit. Să fie ultima?

Burnița a fost “ploaia” mea binecuvântată. În orice situație m-aș fi aflat - la țară, printre noroaie, în Bărăgan, printre bărăgane, o burniță îmi era prezentă ca un “element” bun, fast, înviorător. Spre deosebire de Bacovia - tot mereu burnițuit - mie mi-a dat totdeauna un sentiment de rod, de bunăstare, de încurajare.

Marți 24 noiembrie 2009

Astă-noapte m-a apucat o foame sălbatică de a-mi publica **Ostinato**, integral... Acum câțiva ani am făcut o variantă scurtată, pentru internet, dar nu aceea este adevărata. Ah, dacă aș avea bani pentru o editură familiară, să mă public... Să am atâția bani încât să-mi plătesc datoriile vechi către Flori Stănescu, Liliana Armașu, Loredana Mitruț, Rodica Drăgan, mai recente:

Nițoi, Ciucanu, precum și “prezentele” prestații, plătite cât mai în avans.

Aș avea ce lăsa întru administrare Anei și lui Filip: scrierile mele, tipărite în volume urmînd a fi trimise prin poștă prietenilor și doritorilor.

Să am un “sediū” mic-mic-mic, unde să fie centralizate textele culese pe ordinatoarele împrumutate-pentru-totdeauna... Acolo să existe o fotocopioză performantă, un scanner așișderi...

...Și prazul cel verde - iar am fost întrerupt.

Am primit, azi, de la un prieten epistolar, Ion Munteanu, următoarea scrisoare:

Stimate Doamnăle Paul Goma,

Va cer scuze daca va deranjez cu mesajul meu.

Am citit astazi ac N.Manolescu a fost ales (reales) presedinte al usr(scriu intentionat cu litere mici, pentru ca adunatura respectiva nu merita respect) si ca ar fi afirmat "Paul Goma a intrerupt orice legatura cu USSR si a refuzat reprimirea ca membru USSR, calitate ce-i fusese retrasa atunci cand a parasit tara, fortat de regimul comunist, si ca atare, conform statutului nu are dreptul sa fie numit in nicio functie, fie ea si onorifica". Vreau sa credeti ca am ramas uluit , nu-mi vine sa cred ca se poate intampla asa ceva.Nu sunt uluit ca intelectualii romani sunt niste jigodii tradatoare, fripturisti si avizi dupa fonctii ci de faptul ca uniunea realege un astfel de om care nu mai are nici un fel de bun sint.

Dupa 20 de ani de falsa democratie in care s-au ruinat toate reperatele morale(asa credeam noi ca sunt) duapa alegerile in care securistii se bat intre ei si fac experimente pe poporul roman ,singura solutie ar fi sa cam plecam de aici. Am citit tot ce ati scris si uneori va acuzam duritatea fata de unele personaje ca Manolescu, Liiceanu, Patapievici, Breban etc, dar dupa 20 de ani va dau intrutotul dreptate. Derbedeii si-au batut joc de noi in ultimul hal. Va dau dreptate si ca nu ati intrat in uniune pentru ca nu aveati ce cauta intre intelectualii si scriitorii lasi si fripturisti din tara asta.

Am sa va mai spun ca in 1978-79 eram student si in camin ascultam impreuna cu colegii mei in fiecare duminica seara paginile din cartile dvs citite la Europa Libera. Dupa revolutie (??!) cel mai grozav lucru era sa cumpar cartile dvs si ale altor scriitori ce fusesera interzisi si m-am simtit intradevar liber, dar in timpul asta baietii si smecherii se repliau faceau averi imense si faceau misto de poporul roman. Incet incet toate reperatele morale false isi aratau adevarata fata, securistii si activistii prosperau si noi ne intoarcem la aproape aceiasi lume din care am iesit in 1989.

Va rog sa-mi scuzati mesajul patetic, poate v-am plictisit dar am crezut ca este bine sa stiti ca unii oameni care v-au citit va respecta pentru tot ce ati facut, pentru coloana vertebrala, demnitate si ca regret ca sunteti singurul.

Daca erati mai multi mai era o sansa pentru romani.

Cu multa consideratie, Ion Munteanu

Miercuri 25 noiembrie 2009

Mă pregăteam să scriu că în Utopiada mea AutoEditorială nu va putea avea vreun rol scannerul (Filip, la curent cu ultimele progrese ale tehnologiei, mi-a spus că acelea - progresele - se află în stadiul în care le-am lăsat noi acum vreo zece ani, de ne-a salvat Dan Culcer, cu scannerul întreprinderii la care lucra...) Ziceam, deci, că voi rămâne la copierea la ordinator a textelor: fie tipărite, fie dactilografiate, fie manuscrise. La urma urmei, mai bine așa: va fi de lucru pentru transcriitoarele-mi dragi.

Așadar, "tocmai mă pregăteam să...", când...

Când mi-a parvenit textul trimis de Flori Bălanescu. I-am cerut permisiunea să-l reproduc în Jurnal. Încă nu am primit răspuns, dar în caz de ceva, îl șterg - cu părere de rău.

Iată-l:

Manolescu reales! Goma, tot nemembru al USR!

– Post Scriptum la un mesaj –Flori Bălanescu

Acum câteva zile îi răspundeam lui Liviu Ioan Stoiciu la un mesaj colectiv, prilejuit de apariția textului Domniei Sale *Manolescu reales? Goma, președinte de onoare*, în ziarul „Cotidianul”. Între timp, au avut loc alegerile pentru președintele USR și dacă n-aș fi primit și alte mesaje poate că aș fi rămas la reacția mea e-mailistică.

Sent: Monday, November 23, 2009 8:37 AM

Subject: Re: Manolescu reales? Goma, președinte de onoare - LIS

Stimate Domnule Stoiciu,

Dupa cum bine stiti, nu sunt membra a USR. Ceea ce nu ma impiedica sa (ma) intreb de ce nu este Paul Goma membru al USR. Pentru ca nu stiu, va intreb pe Dvs.: poate fi propus si ales presedinte de onoare al unei institutii cineva care nu are calitatea minimala de simplu membru? In cazul in care este viabila aceasta posibilitate, intrebarea urmatoare: este posibil sa fie remunerat in vreun fel anume presedintele de onoare? Pentru ca aici nu vorbim despre vreun Nicolae Manolescu - despre care stim cite functii si venituri are... ci despre un om fara venituri, lasat pe drumuri si fara cetatenie de statul roman (comunist si "de drept").

Imi pare rau ca trebuie sa spun: breasla Domniilor Voastre s-a multumit sa considere ca Paul Goma este "prea..." si "prea...", sa ia de buna afirmatia de circar a lui Dinescu: "**v-am primit, bă, pe toți înapoi**", precum si raspunsurile contradictorii ale oamenilor USRului, cum ca Paul Goma ar fi primit imediat dupa instalarea lui Dinescu o scrisoare "personală" prin care era anuntat ca a fost repus in drepturi..., apoi ca nu s-a gasit nimic in arhiva etc. etc. Tot asa cum scriitorii se multumesc sa afirme ca pe Paul Goma nu l-au dat afara din USR colegii sai, ci numai Partidul&Securitatea. Este una din vesnicele noastre probleme: nici usturoi n-am mincat, nici gura nu ne miroase.

De aceea, ca om din afara acestei Uniuni vad situatia altfel: Paul Goma sa redevina membru al USR, asa cum sunteti si Domniile Voastre, membru cu drepturi depline.

De 20 de ani, ne-am pierdut si candorile si rabdarile, de acum, daca vrem sa se mai schimbe ceva in bine, nu trebuie decit sa incercam sa facem lucruri marunte si normale.

Toate cele bune,

Flori Balanescu

P.S. din 24 noiembrie 2009: În ce privește statutul lui Paul Goma în sinul breslei... lucrurile rămân la fel de încurcate și după alegerile pentru președinția USR,

de ieri. Potrivit unei expresii care le place analiștilor: nu există voință politică pentru schimbare. Tocmai am primit un mesaj de la dl Stoiciu. Îmi retransmite mesajul unui scriitor venerabil și foarte cunoscut, care a preferat să nu răspundă întregului grup căruia se adresase dl Stoiciu și căruia, de asemenea, mă adresasem. Este dreptul Domniei Sale. De aceea, nu-mi permit să îi dau numele, însă, indirect, răspunsul mi se adresa, pentru a clarifica, pesemne, parte din „nedumeririle” mele. Nu dau curs unei corespondențe pe acest subiect deoarece este inutil, și nu de ieri, de azi, ci de 20 de ani. Habar n-am în ce rezidă siguranța respectatului scriitor, cum că Paul Goma „este membru al Uniunii”. Este de-a dreptul năstrușnic, mai ales că realesul președinte al UR, Nicolae Manolescu, secondat de scriitorul (și om politic liberal!!) Varujan Vosganian, la interpelarea poetului Liviu Ioan Stoiciu, a negat că Paul Goma este membru al UR. Este o declarație făcută în plenul unei adunări, deci, este o poziție publică. Fostul-actualul președinte al Uniunii Scriitorilor din România a afirmat că Paul Goma nu este membru al UR, deci, nu are cum să primească pensie, ajutor etc. A doua parte a afirmației Domniei Sale se referă, însă, la o ciudată încăpățănare a conducerii acestei instituții, care o ține danga-langa de 20 de ani, că scriitorul refugiat politic la Paris a refuzat constant invitația de a reveni ca membru. Răspunsul lui Paul Goma (pe care, de altfel, îl știm, fiindcă l-a spus-scris de foarte multe ori, însă l-am întrebat direct, fiind uimită de variantele care circulă și de nonșalanța cu care se încurcă în ele stimabilii noștri păstori, am vrut să știu dacă măcar Paul Goma este consecvent și cu memoria nealterată, afla cum, de altfel, îl cunoaștem).

From:

"Paul GOMA"

To: "Flori Balanescu"

“Nu am primit niciodata, nici un fel de hârtie prin care sa mi se confirme ca as fi fost reprimat în Uniune.

DAR ASTA AM MAI SCRIS-O,

Însă nu o voi mai scrie în corespondenta mea cu Flori Balanescu.

Care este “statutul” meu? NU STIU! AM MAI SCRIS despre «contradicțiile» Blandienei cu Manolescu - față de «documentul» publicat de mine în Culoarea... [curcubeului] - unde se spune limpede ca fusesem exclus.

Paul Goma”

Presa îl citează și pe Varujan Vosganian: „...«Nu pot să-l bag cu forța în Uniune», a tranșat Vosganian disputa”. Aserțiunea este corectă în formă și falsă în conținut. Pentru a termina odată cu nedumeririle, îndoielile și „disputele” îl rog pe dl Varujan Vosganian să dea publicității „actele doveditoare” (sau înregistrarea convorbirii telefonice, unii dintre reprezentanții UR lăsând loc pentru speculații cu iz de poveste ocultă, sau, măcar, ilegală). Să ne luminăm odată, altfel este nefiresc și jignitor ca un alt scriitor ce trăiește în afara țării și foarte prizat de multe cercuri din România să afirme, cu siguranță de sine, că Paul Goma „este membru al Uniunii: ca și mine ca și alții din afara țării” [sublinierile îi aparțin], singura problemă a Domniei Sale fiind teama că va fi reales Nicolae Manolescu. Dar reacția mea la epistola electronică a lui Liviu Ioan Stoiciu se referea la îngrijorarea pentru Paul Goma, nu mă interesează cine este șeful scriitorilor, cu atât mai puțin cu cât nu-i interesează pe chiar scriitorii care-și trimit reprezentanții să voteze. Istoria de zi cu zi ne arată că nici votul direct și secret nu ne aduce mari izbânzi.

Tot istoria ne mai învață că ulciorul nu merge de foarte multe ori la apă, în unele cazuri se sparge greu, dar tot se sparge.

Dl George Onofrei este inginer și locuiește în Galați. M-a contactat recent, la câțiva ani după ce a aflat de „Apelul Goma” (la a cărui inițiere și desfășurare am fost parte, în septembrie 2006). Este revoltat de felul în care este tratat Paul Goma de către cobreslașii săi. Știind că nu are putere reală (cine, în afară de aceia cărora vrem să le atragem acum atenția are?), a încercat ceva ce-i era la îndemână. A intrat pe site-ul UR și a găsit acolo o adresă de contact. Așa se face că i-a scris Dnei Irina Horea, de la Departamentul de Externe al UR. Sună foarte... diplomatic, nu?!

Astfel, la 1 martie 2009, dl Onofrei îi scrie pe e-mail, precum pacientul cu un picior în groapă, nemulțumit de serviciile medicului, Dnei Irina Horea:

„Stimata doamna Irina Horea,

Cu totul intamplator astazi am dat de site-ul Uniunii Scriitorilor si am avut placerea sa constat ca la rubrica contacte US exista si un departament de externe. Am consultat lista cu unele CV-uri ale unor scriitori si ce-am constatat: sunt membri persoane care au publicat doar cateva randuri in cate o revista si hop! s-au trezit scriitori peste noapte. Nu am pregatirea sa judec valoarea lor dar cum puteti dormi linistita stimata doamna cand lui Paul Goma de douazeci de ani i se refuza dreptul, legitim in fond, de a fi membru in US?

Stim ca va este comod sa primiti o leafa si sa nu deranjati pe marele Dvs. sef: Nicolae Manolescu. Am vazut ce-a scris despre Goma in Istoria Critica a Literaturii Romane: un erou prea mic pentru un razboi atat de mare!!! Dar despre faptul ca Goma are zeci de carti publicate, unele dintre ele publicate si in strainatate, ce parere aveti? Ati ridicat vreodata aceasta problema? Sau proveniti si Dvs. din randurile oculte ale unor structuri de vreo 20 de ani apuse si reinviate?

Este strigator la cer ce se intampla. Se comenteaza pe posturi despre opozitia scriitorilor de pe alte meleaguri dar despre ai nostri: nimic. Ca si cum nici n-ar exista. Sa nu credeti ca nu sunt oameni in tara asta care nu se lasa prostiti. Consider ca nu va faceti treaba atata timp cat un scriitor de talia lui Goma este inca in exil si nu este nici acum membru al US. Cine, stimata doamna, spunea inainte de 89 despre Goma ca nu este un scriitor de valoare? Securitatea! Desi zilnic cartile lui erau comentate pe larg la Radio Free Europe de Monica Lovinescu si Virgil Ierunca. Poate nu stiti, si atunci va spun eu, ca pana in aprilie 1977 Goma a fost membru al US si a fost exclus cu ajutorul confratilor lui de breasla pe criterii politice. De asta revin: cum puteti sta linistita cand aveti de solutionat un astfel de caz. Acum ca sunteti la curent cu toate acestea cum o sa reactionati?

O sa las un timp dupa care va voi face publica prin media lipsa Dvs. de reactie. Banuiesc ca n-o sa va puneti rau cu sefu ca sa dezbateti acest caz atat de delicat.

Cu stima,

George Onofrei, Galati” [scrisoare publicată cu acordul autorului]

În fine, reprezentanta Uniunii Scriitorilor îi răspunde „petentului” destul de prompt, la 5 martie. Trecem peste oțăreală (care unei persoane aflate într-o calitate oficială, și nu „în treabă”, nu îi este permisă, așa cum nu i se permite medicului să-și pălmuiască pacientul!) și reținem ce ne interesează:

„Paul Goma n-a fost exclus de colegii lui din URSS, ci printr-o decizie a conducerii PCR nesupusa votului Consiliului URSS, neconsultat in aceasta privinta. In 23 decembrie 1989, la propunerea noii conduceri, interimare, a URSS, lui Paul Goma i s-a trimis o scrisoare in care ii era reconfirmata calitatea de membru al URSS. Paul Goma a refuzat. N-a revenit asupra refuzului nici pina astazi”. (subl. mea, P.G.)

Să înțelegem că noua gardie iacobină a Uniunii a zmulș inima feudalismului roșu din pieptul URSS în chiar prima zi a preluării puterii și primul gest pe care l-a făcut a fost acela de a reda demnitatea scriitorilor oprimați de Fiara Comunistă. Să-i acordăm un mic credit lui Mircea Dinescu și să admitem că toate aceste fapte de vitejie nemaiauzită se petreceau sub tirul teroriștilor kaghebifti, că Poșta Română era încă în dispozitivul de interceptare al Securității și mult-invocata scrisorică s-a „perdut”... Însă, de câte decenii (sau cincinale) mai este nevoie pentru ca făuritorii politici de la URSS să se pună de acord asupra strategiei mediatice în vederea unui răspuns credibil? Pentru că, *un refuz din partea lui Paul Goma în decembrie 1989 – când își aștepta România și românii cu inima la gură – este absolut NEVEROSIMIL.* (subl mea, P.G.) Răspunsul Dnei Irina Horea arată că nu știe mai nimic despre Paul Goma.

Dl Onofrei revine pentru a-i mulțumi de răspuns, pe bună dreptate, nemulțumit (dar la fel de retoric, neavând, în realitate, interlocutor):

„Stimata doamna Irina Horea,

Doresc sa va multumesc pentru faptul ca mi-ati raspuns la observatiile mele legate de dl. Paul Goma. A trecut ceva timp de cand Dvs. mi-ati raspuns dar in tot acest interval a trebuit sa ma pun la punct cu unele din problemele expuse de Dvs.

De 19 ani urmaresc ceea ce se intampla cu Goma si pot sa marturisesc ca relativ recent am inteles deplin ceea ce se intampla de fapt cu intelectualii din tara noastra. In mod normal, ar fi trebuit ca schimbul de opinii sa-l am cu Dl. Nicolae Manolescu, dar el face parte din sistemul care l-a exclus pe Goma. N-are cum sa fie impartial. Dvs. trebuie sa fiti impartiala pentru ca functia publica va obliga. Uniunea Scriitorilor nu se poate considera o casta inchisa care detine adevarul absolut. Un intelectual trebuie sa se indoiasca. In acest caz aveti o mare raspundere. Si acum ma intreb: de ce nu v-ati documentat temeinic atunci cand mi-ati dat raspunsul la scrisoare? Ati afirmat ca lui Goma i s-a trimis o scrisoare prin care i s-a confirmat statutul de membru al US si ca acesta a refuzat. Ati vazut Dvs. aceasta scrisoare? Ma indoiesc. Pai ia ganditi-va si Dvs. logic: *cine se gande sa-i redea lui Goma, pe 23 dec. 89, acest drept cand Ceausescu era inca prin tara?* (subl. mea, P.G.)

De doi ani eu si Goma ne scriem si puteti consulta pe site-ul lui in Jurnalul pe 2009 care a fost raspunsul lui. Sunteti din interior si stiti foarte bine cum stau lucrurile cu Goma atunci cand se pomeneste despre el (cine indrazneste!). In 19 ani nu s-ar fi facut public refuzul lui Goma?

In 90 relatiile dintre Goma si intelectualii din tara erau bune. Daca in 77 scriitorii n-au avut curajul sa protesteze, ceea ce nu-i cu totul condamnabil, de ce in anii 90 n-au protestat vehement in favoarea inapoierii cetateniei lui Goma? Pai nici n-aveau cum pentru ca ei erau preocupati cum sa-l reabiliteze pe Iliescu dupa mineriada!

Pot sa va scriu argumentat pagini intregi despre comportamentul discutabil al scriitorilor dupa 90. Trebuie sa stiti ca sunt intelectuali in aceasta tara care nu mai sunt dispusi sa inghita la nesfarsit minciuni. Daca suntem unde suntem este si pentru comportamentul nostru. Goma nu este pus de mine pe un pedestal numai ca i-am citit romanele si pentru ca a injurat (meritat) intelectualii din tara. Goma este un simbol pe care il avem si de care ne batem joc. Pentru ca acest popor sa poata spune ca a avut si el un Soljenitin, Goma si-a pus totul in joc: viata, familia, cariera, tara in care traia, relatiile cu prieteni, totul! Puteti contesta acest lucru cu argumente solide? Doamna, mie mi-a fost teribil de frica de Securitate fara sa am nici o legatura vreodata cu ei. Am cunoscut umilinta teribila a intelectualului care nu se poate exprima liber in tara lui. Si acum ca-l avem pe al nostru noi ce facem? De asta, doamna, va scriu pentru ca n-am avut curajul sa strig, n-ati avut curajul sa strigati dar macar sa-l punem la locul pe care il merita. Este revoltator!

Ca nu va place de Goma pot sa inteleg dar nu inteleg de ce a trebuit sa mintiti in legatura cu acea scrisoare din 23.12.89? Acum va pot spune cu certitudine ca daca nu indicati sursa acelei presupuse scrisori va trebui sa dati socoteala in presa. De ce aveti obligatia sa furnizati sursa? Cititi va rog obiectivele US conform cu Statutul: ASOCIATIE PROFESIONALA DE UTILITATE PUBLICA si are ca scop sprijinirea literaturii, a intereselor profesionale, economice, sociale si MORALE ale scriitorilor.

Sa nu considerati ca apelul meu este tendentios, dar in aceasta situatie Dvs. chiar aveti o problema!

Cu deosebita consideratie,

Ing. George Onofrei, Galati, 14.09.2009” [scrisoare publicată cu acordul autorului]

Pe mine nu mă interesează jocurile subterane și pretins democratice pentru președinția URSS. De aceea, am ales să scriu acest text după alegeri. Indiferent cine o conduce, instituția trebuie să funcționeze normal, corect, în scopul sprijinirii „literaturii, a intereselor profesionale, economice, sociale și MORALE ale scriitorilor”.

Ar fi onorant, nu pentru Paul Goma (românii încă îl umilesc, nu au făcut nimic pentru el), ci pentru Nicolae Manolescu să limpezească odată această situație, să nu mai dea ocazia adăpării la nesfârșit din niște fluvii ce n-au izvorât vreodată. Ar fi normal ca, în sfârșit, Nicolae Manolescu, să poată face distincție între calitatea de critic literar (calitate în care a reacționat, nu de puține ori, foarte umoral) și cea de manager – căci nu altceva trebuie să fie ca președinte al URSS. Venise de mult timpul, de dinainte de a da publicității verdictele (despre relația cu Paul Goma, despre turnătorii

de la USSR, despre natura de prozator îndoielnică a unor scriitori celebri etc. etc.), pentru ca Nicolae Manolescu să ia decizii în sprijinul unor principii universale și profund umane, ci nu după cum bate interesul personal sau de grup. Imaginea străngerii febrile de mâini din seara recăstigiării scaunului de președinte al USSR este pe cât de „culturală”, pe atât de dizgrațioasă. Am recunoscut indivizi care pe la colțuri îl „mușcă”, aprigi „dizidenți”, și care, pe față, ar da orice să-i intre în grații. În definitiv, nu asta trebuie să ne întristeze, nu s-a schimbat nimic față de perioada antedecembristă... Grav este că scriitorii și criticii care îndrăznesc din când în când să se abată de la linie, de la canon și canoane, nu reușesc să schimbe nimic.

Ne-am fi bucurat nespun dacă dl Manolescu ar fi fost hotărât să pună în aplicare, chiar și în penultimul ceas, ceea ce declara mai an: „Consiliul U.S.R. a hotărât încă de acum trei ani să solicite CNSAS răspunsuri privind eventualele colaborări ale membrilor săi cu fosta Securitate (*„fosta Securitate?” dar acesta este semnul indelebil că Manolescu a rămas ce-a fost o viață: un activist-de-partid-pe-tărâmul-literaturii - observația mea, P.G.*). Au fost înregistrate douăzeci și patru de asemenea răspunsuri, adică pentru mai puțin de jumătate din membri. Toate favorabile. Știm afladar că cel puțin unul din doi scriitori din conducerea U.S.R. este curat. Deocamdată. Președintele altei asociații de breaslă din ANUC, din care face parte și U.S.R., mi-a spus că, în Consiliul lor de conducere, nu exista nici un turnător. Cred că a venit timpul să privim cu mai mult optimism viitorul trecutului nostru: numărul celor care au semnat angajamente la Securitate este cu mult mai mic decât ne-am închipuit la un moment dat. Aflați sub floclul unor dezvăluiri îngrozitoare (Doinaș, Paleologu, Caraion, Uricaru), începusem să ne temem pentru onoarea breslei literare. Se pare că ne putem redobândi încrederea. Nu toți am fost turnători”. (Nicolae Manolescu, *Scriitorii și Securitatea*, „România Literară”, Nr. 51-52/ 2008)

Din nefericire, pronosticul Domniei Sale nu este deloc dătător de optimism. Dacă pe vremuri folclorul spunea că unul din trei români care se întâlneau la o șuetă era turnător, iată, unul din doi membri ai Consiliului USSR a deținut înalta calitate.

Poate va considera și dl Nicolae Manolescu, în sfârșit, că a venit vremea să accepte că pentru a face dreptate în istorie (fie ea și literară) e nevoie să lăsăm răfuielele închise în sertarul cu eseuri jurnalistice.

Excluderea din USSR. După cum tot constatăm de 20 de ani încoace, arhivele Securității sunt scoase la iveală doar dacă interesul oamenilor Securității o cere sau dacă nu este afectat. Însă, în graba de a dosi ori distruge probe rămân întotdeauna urme.

Una dintre acestea este o notă-raport olografă a securistului Victor Achim, din 9 aprilie 1977, ce rezumă o ședință a „Comitetului Asociației scriitorilor din București”. A fost reprodus? în **Culoarea curcubeului '77. Cod „Bărbosul”**, Polirom, 2005, ca urmare a eforturilor istoricului Stejărel Olaru, care a recuperat prin fotocopiare, fiind îndrituit de Paul Goma, ceea ce s-a mai „păstrat” din dosarul acestuia, ajuns la CNSAS. Documentul confirmă pregătirile pentru excluderea scriitorului din USSR, în aprilie 1977, pe când acesta era torturat de Securitate la Rahova. O analiză circumstanțială relevă că Goma are dreptate. Cine a citit memorialistică de închisoare (multă, așa cum, trebuie să spun, am citit eu) recunoaște stilul Securității (*eterne și nu „fostei Securități”, cum ține musai să o dea cu var Manolescu - nota mea, P.G.*) și verosimilitatea celor rememorate de Paul Goma în legătură cu ancheta de la Rahova:

„14 APRILIE [...]:

Pe la ora nouă a intrat Grenadă [Gheorghe Vasile]. Cămașă proaspătă, cravată veselă – el însuși grozav de vesel:

– Ei, Goma, acu' poa' să-ți faci rugăciunea dupe urmă! Eș' ter-me-nat, sempaticule! – o mai auzisem, de astă dată era chiar vesel. Ia te uită!, a arătat o hârtie. Actul de deces! Deces fără glorie... (...) Trăgăm linie și făcăm adunarea: ești pe mâna noastră, ancheta-i pe 'fârșite, ai două capete de acuzare babane, «Europa» se face că plouă, nici un cuvîntel despre tine, Uniunea Scriitorilor te-a exclus...

- Noutate veche... M-a exclus de acum câteva luni...
- Te înșeli, fromosule! Te-a dat afar' ieri...(...)
- Cine m-a exclus: Hobană?
- Nu băietе, Consiliul te-a exclus – ești mort și livid!”

Paul Goma revine în ediția electronică a cărții cu o notă din 2008:

„În dosarul meu figurează o «hârtie» manuscrisă (reprodusă aici, în secțiunea «Bărbosul» de la pag. 408). O altă «Hârtie» dactilografiată aceasta este reprodusă și în «Memorialul Durerii» realizat de Lucia Hossu-Longin în anul 2000 pentru Televiziune Română.

Ce anume neagă Ana Blandiana, N. Manolescu, Fănuș Neagu?

Existența «hârtiei» care dovedește actul de vânzare-de-frate? Dar «Hârtia» există. Ca și fapta”.

Iată „hârtia”:

„151/A.V/ 9-04-1977

N O T A - R A P O R T

Azi a avut loc ședința Comitetului Asociației scriitorilor din București în care principalul punct al ordinii [!] de zi a fost pregătirea alegerii viitoarelor organe.

Cu această ocazie s-a pus în discuție și problema excluderii lui Paul Goma din Uniunea Scriitorilor. [propozițiune ștearsă, înlocuită cu: iar la punctul diverse s-a pus în discuție PAUL GOMA]

Au fost prezenți șase din cei nouă membri ai Comitetului. A [!] lipsit NINA CASSIAN, EUGEN JEBELEANU și MARIN PREDA, deși au fost anunțați și se găsesc la București. Au mai participat Virgil Teodorescu, președintele Uniunii, Dumitru Ghișe, vicepreședinte la C.C.E.S., Vasile Nicolescu, Directorul Direcției culturale din C.C.E.S. și I. BUCUROIU, activistul secției care răspunde de Uniune.

Cînd s-a discutat «Cazul Goma», tov. George Macovescu, secretarul Asociației, a făcut o scurtă informare în care a arătat pe scurt activitatea infracțională a lui GOMA PAUL.

La acelaș [!] lucru s-a referit și Dumitru Ghișe.

Propunerea excluderii a fost votată în unanimitate conform articolului [două cuvinte șterse] fiind acuzat că a încălcat articolul 9 din Statutul Uniunii.

În încheierea discuțiilor Fănuș Neagu, membru al Comitetului, a propus ca procesul verbal prin care s-a luat această hotărîre să fie semnat și de cei trei membri care au lipsit de la această ședință.

Propunerea a fost aprobată”.

Aceasta este, așadar una din urmele înaltelor preocupări ale reprezentanților scriitorimii. Cât de moral li se pare tuturor celor care au ținut frâiele URSS după 1989 (chiar și lui Varujan Vosganian, care se preocupă de finanțele Uniunii, fiind, totodată, un scriitor bine situat pe piața editorială!) ca unii precum Nina Cassian sau Fănuș Neagu să binemerite de la scriitorimea și poporul român, afla cum securistul general Nicolae Pleșiță, pentru a da un singur exemplu relevant, a binemeritat până mai ieri, când a trecut în pămînt, acolo unde vom trece toți și ne vom face una cu el?

Scriitorii [chiar trebuie să spun mereu: unii scriitori?] l-au înjunghiat pe la spate când anchetatorii îl zdrobeau în bătai, otrăvindu-l, pentru a se asigura că moare peste câteva zile „de moarte bună”, iar Pleșiță îl umilea trăgându-l de barbă, „prietenește”...

De ce argument o fi oare nevoie pentru a convinge conducerea Uniunii

Scriitorilor din România că trebuie să facă un gest absolut firesc față de Paul Goma?

De ce argumente o fi nevoie pentru statul român de drept să recunoască public demnitatea și statura morală a lui Paul Goma în vremea în care noi, cu puținele excepții care nu fac decât să confirme regula tristă a lașității, tăceam și „rezistam” te miri cum fli pentru ce?

De ce vrea statul român – să îl numim pe Traian Băsescu, președintele care a condamnat comunismul, pentru că nu l-a costat nimic! – să îl umilească pe Paul Goma? De ce un ministru al Justiției, precum Monica Macovei – de la care toți am așteptat schimbări fundamentale – l-a trimis să facă cerere de redobândire a cetățeniei?

Acelora care se trezesc vorbind (și s-au trezit destui!) limba de lemn a corectitudinii politice, spunând că și ei au făcut o asemenea cerere, le răspund: să facă cerere cine a vorbit mereu limba de lemn a corectitudinii ideologice. Paul Goma a rupt rândul fli ne-a arătat că libertatea este posibilă și începe cu fiecare dintre noi, pe vremea când noi stăteam în linie. Cine face asemenea afirmații se compară cu Paul Goma, și nu este cazul!

De ce dovezi o fi nevoie (ca și în cazul condamnării comunismului!?) pentru ca reprezentanții noștri să înțeleagă:

Nu avem nevoie să ne împănăm cu eroi după ce au murit, avem nevoie să fim o societate normală, cu reflexe sănătoase, avem nevoie să recunoaștem demnitatea și calitatea de orice natură a unui om în timpul vieții sale. Paul Goma nu este doar „disidentul”, „cel mai mare și cunoscut opozant al comunismului din România”, „un Soljenițin român”, „marele scriitor” sau „controversatul/ netalentatul scriitor” etc., ci este și un om în vârstă, bolnav, lipsit de mijloace financiare, care a suferit pentru noi și care, azi, în 25 noiembrie 2009, trăiește în refugiu politic la Paris, cu familia sa, care îi împărtășește soarta și statutul.

Paul Goma nu este o arhitectură efemeră, un simbol de hârtie, este un om viu.

Joi 26 noiembrie 2009

Azi Dan Culcer îmi trimite un text care mă interesează foarte:

Passé pornographique VS Présent criminel Samedi 21 novembre 2009

« Pourquoi un écrivain ressenti-il le besoin d'inventer des histoires au sujet de l'Holocauste ? », s'interroge Melissa Katsoulis dans le quotidien britannique consensuel The Independent.

Mme Katsoulis vient de publier un ouvrage consacré à l'histoire des impostures littéraires. Elle s'intéresse, en particulier, dans un genre fictionnel unique en son genre, à savoir les 'fantasmagories holocaustiques'.

D'un côté, elle avoue qu'un « privilège spécial doit être accordé à ces écrivains de moins en moins nombreux qui ont survécu à la Seconde guerre mondiale en Europe ». Elle est même prête à admettre l'approche particulière qu'Elie Wiesel a de la « vérité et de la fiction » et que « des histoires qui ne sont jamais arrivées peuvent être vraies ».

De l'autre, elle dit que « ces mémorialistes qui pensent pouvoir affirmer qu'ils étaient sur les lieux alors que ce n'est pas le cas devraient se souvenir du fait que le détournement des expériences d'autrui à des fins égoïstes ne peut que se terminer en ignominie.

Katsoulis suggère que « ce que les lecteurs recherchent, peut-être, dans les histoires traumatisantes, s'assimile à ce que les gens recherchent dans la pornographie, à savoir quelque chose de « limite », qu'ils n'ont encore jamais vu, suivi par une résolution spectaculaire ». Tout à fait comme dans le cas de

la pornographie, le lectorat conquis d'avance à la douleur juive « veut s'identifier (sans danger) avec ce qu'il est en train de lire, et expérimenter un instant la crise vécue par quelqu'un d'autre, afin de la mesurer à leur propre crise ».

La référence que Katsoulis fait à la « pornographie » est tout à fait intéressante, lorsqu'on garde présent à l'esprit le fait qu'à l'époque du procès Eichmann, à Jérusalem (dans les années 1960), un genre nouveau de pornographie, appelé le style Stalag, émergea en Israël. (subl. mea)

Stalag était le nom d'un magazine fictionnel à la courte existence, hautement érotisé, dont les illustrations s'inspiraient de l'exploitation des prisonniers des camps par les Nazis.

Toutefois, la référence que fait Katsoulis à la « pornographie » n'est pas sans soulever certaines questions. Alors que la consommation de pornographie peut être conçue comme une tentative de rechercher un plaisir libidinal au travers de l'imagerie d'autres que soi en train de s'adonner à leurs fantaisies, l'on est fondé à se demander quelle sorte de satisfaction peut bien retirer quiconque du rabâchage de la mémoire de l'Holocauste ? Recherchons-nous une satisfaction ? Si oui, quelle sorte de satisfaction recherchons-nous, exactement ? Quels sont les symptômes que célèbrent les conteurs d'histoires, et quels sont-nos symptômes lorsque nous les consommons ?

En lieu et place d'une culture accro à des images recyclées de dégradation et de souffrance, j'attendrais plutôt qu'une leçon morale émerge de la Shoah. J'aurais tendance à espérer une recherche sincère de miséricorde et de compassion. A l'évidence, cela ne s'est à aucun moment produit. *Même si nous mettons de côté la barbarie israélienne en Palestine, l'Occident et l'empire anglophone n'ont jamais cessé de déclencher des guerres au nom des fausses valeurs issues de l'Holocauste (la démocratie, le progressisme, les droits « universels » de l'homme, etc.).*

Katsoulis souligne que les « embobineurs » ont « eu une enfance difficile, mais que, sentant que leur crédibilité était ignominieusement faible, ils ont eu tendance à avoir recours au grand signifiant de l'Holocauste pour attirer sur eux la compassion à laquelle ils aspiraient ». Je vous invite à lire Katsoulis et, si vous en avez le temps, à parcourir les commentaires, qui sont non moins révélateurs.

« Personnellement, j'ai vu récemment deux courtes vidéos qui m'ont laissé comme deux ronds de flan.

<http://jacobscourage.wordpress.com/>

La première était une interview télévisée d'Herman Rosenblatt « ce retraité américain aux yeux clignotants, qui a raconté une histoire tellement magique qu'elle a bouleversé jusqu'au dernier cynique de New York », n'était rien d'autre qu'un mensonge compulsif. *Rosenblatt s'étant vu accuser d'être un faussaire, il dit, s'adressant à la caméra :*

« Ça n'était pas un mensonge : c'était mon imagination. J'ai cru mon imagination, je me suis cru moi-même, et j'y crois encore aujourd'hui ».

« Mais vous savez que ça n'était pas vrai ! », le contraît le journaliste de la chaîne ABC.

« Oui », qu'il répond. « Mais, dans mon imagination, c'était vrai ! »

J'imagine que personne ne saurait argumenter face à un tel argument postmoderniste.

Dans un autre vidéo-clip, *Irene Weisberg Zisblatt, dont le témoignage est repris dans le film documentaire The Last Days de Steven Spielberg, est*

surprise en train de mentir à la caméra au minimum à deux reprises.

Je ne suis pas en train de juger, ici, la malhonnêteté de Zisblatt, ni sa tendance à l'exagération. Il est plus que vraisemblable que cette femme a connu l'enfer sur Terre. *Mais j'en ai après Stephen Spielberg, qui a décidé, pour quelque raison, d'exploiter cette femme dans sa tentative hollywoodienne d'archiver et de décrire ce qu'il appelle la « vérité » de l'holocauste.*

La question pendante est celle du pourquoi ? Pourquoi ment-elle ? Pourquoi ment-il ? Pourquoi tout le monde ment ? Et si eux mentent et ont le droit de croire aux fruits de leur imagination, où sommes-nous en mesure d'apprendre la vérité ? Que sommes-nous en mesure d'apprendre au sujet de la vérité ? Qu'est-ce que la vérité ? Y a-t-il une quelconque vérité ? Et si nous pouvons jamais être assez chanceux pour trouver la vérité, voire même seulement « une vérité », pouvons-nous l'annoncer sans encourir le risque de l'exclusion sociale, voire pire, sans perdre notre liberté ?

Katsoulis dénonce une tendance perverse inhérente à notre logos occidental. Il est prouvé au-delà de tout doute que notre liberté de parole, et même de penser, est soumise à une grave agression. Allant plus loin qu'elle, j'aurais tendance à dire que la religion holocaustique est la pire des agressions actuelles contre l'humanité et contre l'humanisme. Primo : elle nous interdit de revisiter et de réviser notre propre mémoire vive ; deuxio : elle nous empêche de retirer une leçon éthique universelle de l'histoire et, enfin, tertio : elle nous conduit à toujours plus de crimes génocidaires.

En lieu et place d'une doctrine déterminée par la revanche, ce dont nous avons le plus grand besoin, c'est de la grâce et de la compassion. Au lieu d'un système de croyance monolithique et unique prônant une notion fallacieuse de la liberté centrée sur la douleur juive, ce dont nous avons réellement besoin, c'est d'un réel pluralisme et d'une vraie tolérance qui soit capable d'accepter plus qu'une unique 'vérité' et qui encourage les systèmes de croyance à se respecter mutuellement.

De fait, les juifs auraient dû être les premiers à comprendre tout cela. Comme l'a suggéré Emmanuel Levinas après la Seconde guerre mondiale, les juifs auraient dû se positionner sur le front de la bataille contre le mal et contre le racisme. Bien qu'il y ait une poignée de juifs « haïsseurs d'eux-mêmes » qui se vouent à dénoncer le crime sioniste, cela ne s'est jamais produit. Non seulement cela ne s'est jamais produit, mais l'Etat juif est l'exemple suprême d'un Etat raciste nationaliste et terroriste.

Katsoulis n'a rien d'une négationniste de l'Holocauste. Elle pense que l'Holocauste a eu lieu, mais elle étudie le vol de son souvenir. « Quand un écrivain se présente devant d'autres rescapés et présente pour parole d'Évangile ce qui a été volé aux souvenirs de témoins réels, il peut s'attendre à être reçu fraîchement ». Katsoulis formule une critique de cette « *industrie* » de l'Holocauste non-réglée, dans laquelle le fait d'avoir été victime est récompensé par l'argent et la notoriété ».

Cependant, je souhaiterais élargir la recherche de Katsoulis.

Je maintiens qu'en réalité, nous sommes les témoins d'un holocauste en cours en Palestine, en Irak, en Afghanistan et au Pakistan. Nous assistons aussi aux préparatifs d'Israël en vue de nucléariser l'Iran au nom de l'histoire juive et au nom, en particulier, de l'Holocauste. Devant nos yeux est en train d'émerger un danger d'une magnitude colossale, et nous sommes peu ou prou paralysés par un chapitre de l'Histoire qui, comparé aux crimes israéliens contemporains, a de moins en moins de signification et/ou de pertinence.

Au lieu d'être assujettis à une idolâtrie pour un passé intouchable, nous devrions commencer à être concernés par le HIC et NUNC, par les génocides qui sont en train d'être perpétrés en nos noms et sous notre nez par Israël et ses séides dans le monde entier.

Traduit de l'anglais par Marcel Charbonnier

--

Publicat de către Dan Culcer. Écrivain roumain vivant en France depuis 1987. la >>Asymetria>>Anticariat, 11/27/2009 01:03:00 AM

Binecuvântată să fie Doamna Melissa Katsoulis!

Nu sunt interesat de "aspectul pornografic" al acestei tragedii târîte în noroi și vândută bucată cu bucată de întreprinzătorii noștri evrei, ci de falsificarea adevărului în relatarea Holocaustului.

Pe urmele lui Norman G. Finkelstein care a demascat "Industria Holocaustului", mi-am adus și eu "contribuția":

Atacându-l, în primul rând pe Dumnezeu Holocaustologilor: **Elie Wiesel** - pentru minciună, în general (chestiunea "jandarmilor fasciști români" care îi arestaseră, în 1944 pe evreii din Sighet!); pentru minciunile despre propria-i biografie - în care s-a încurcat, încât va trebui să facă apel la purtătoru-i de servietă, Mihai Șafir, ca să-l dezîncurce, să-l scoată la un mal;

Pe **Matatias Carp**, pentru minciunile scrise în cele trei volume din a sa "Carte Neagră";

Pe **Ancel** i-am uitat prenumele - nici o pagubă! - socotitor mincinos de cadavre.

Deasemeni mi-am exprimat dezaprobarea (și oroarea) față de falsificări ale propriei biografii - deci, a istoriei în general:

Joe Librescu fiul profesorului american ucis de un student dement pe un campus, cel care a declarat presei o sumă de minciuni despre viața tatălui său (că ar fi fost deportat în Transnistria; că Transnistria era un fel de Auschwitz; că după 1945 a fost persecutat în România, ca evreu și comunist; că ar fi emigrat din pricina persecuțiilor rasiste, ceaușești); minciuni devenite mană cerească pentru jurnalăii evrei/și lingăii din Israel, din Anglia, din Franța, din USA - care au brodat de zor pe tema "Transnistria - Auschwitzul românesc";

- O poetă israeliană care pretindea că este "supraviețuitoare a Holocaustului" (născută la Sighet, binișor după 1945!) - i-am uitat numele, uita-i-s-ar! - vinovată de traficare fiind Ioana Ieronim, traducătoarea în românește și prezentatoarea;

- La Chișinău o echipă de "supraviețuitori ai Transnistriei", printre ei etern plângăciosul Magder și balabusta-i care anul trecut se constituiseră ca cenzori-judecători-pedepsitori ai lui "Paviel Goma, scriitor fașist" - a cărui carte "Săptămâna roșie" a

fost denunțată la Miliția lui Voronin, la securitatea lui Tcaci și la Politbiroul tovului Ridermann (?) - ca... manifest antisemit.

- Am mai dat cu piciorul într-un impostor, Wilkomirski, cel care a produs mai multe mărturii-personale, vorba lui Dinescu, despre trecerea lui, copil, prin mai multe lagăre de exterminare. Am arătat ca scandalos este, nu faptul că martorii mai și inventează, ci acela că paznicii la poarte Holocaustului au sărit în capul jurnalistului elvet care îl demascase pe Wilkomirski ca impostor absolut - nu pe impostor!

M-a obosit dobitocimea. Dar ei sunt sute, mii, eu singur...

Sâmbătă 28 noiembrie 2009

Din *Cotidianul* (forum):

dimitrios 25-Noi-2009 11:37

MANOLESCU, DEJ-ILIESCU-CEAUSESCU Se statura vreo unul? DE CE NU ESTE LOC PENTRU GOMA, IVANESCU SI MULTI ALTHI...

MANOLESCU (OMUL), mesaj adresat direct tov. CEAUSESCU:

„Domnia Voastra ati instaurat legalitatea, dar ati lichidat si un anumit monopol care a existat pana in anii 50, si nu numai pana atunci, si care tindea sa imparta pe scriitori in doua, cei care erau cu literatura si cei care erau impotriva partidului. Ceea ce as numit eu «Politica Ceausescu» a fost tocmai lichidarea acestor «drepturi» de obicei ale unor uzurpatori, a unora, foarte putini, de a se erija ca adevarati iubitori de tara, a iubirii de partid. Acestia, foarte putini, uita ca scriitorul adevarat, sau mai bine-zis, este scriitor adevarat cu conditia sa fie un scriitor adevarat! Aceasta a doua parte afirmatiei mele izvoraste din declaratiile facute de acestia, foarte putini, in diferite ocazii si care au creat un mare loc pentru impostura, pentru veleitarism. Nu mai este nevoie sa spun de climatul necritic care are loc in viata literara, climat care trebuie – cred eu – cat se poate de repede sa fie discutat, analizat, inlaturat pentru ca, altfel, in relatiile dintre literatura si viata literara sar putea intampla ca aceasta admirabila literatura, pe care o stim de 15 ani incoace, care se situeaza la nivelul cel mai inalt al creatiei artistice romanesti, sa inceapa sa suporte tot mai greu presiunile care apar si, totodata, sa apara tot mai putine creatii bune bune, sa apara o anumita oboseala a scriitorilor din cauza acestor campanii, si in mod deosebit la scriitorii mai tineri . Va multumesc, tovarase secretar general, ca m-ati ascultat.”

Din păcate nu este indicată publicația și data. Însă cunoscătorii *Vieții lui N. Manolescu*, de-o pildă Laszlo Alexandru ar putea spune dacă imnul de slavă pentru care a și fost invitat la inaugurarea monumentului „Criticul[ui] literar Nicolae Manolescu” și-a păstrat forma (și aceea mult edulcorată) în care mi l-a trimis, acum câțiva ani, în manuscris.

*

Aveam îndoieli în privința brutalității cu care tratasem creatura semnînd: “Boris Marian-Mehr” drept o muscă-n-curu-calului, însă deschizînd azi paginile (internetizate) ale *Observatorului Cultural*, am fost orifiat constatînd că boris-

mehr-păduchele-lat a invadat-colonizat comentariile revistei numite cu lălăiala-i incontinentă, insuportabilă.

După scrierea rândurilor de mai sus, ca de fiecare dată când îmi otrăvesc văzul citindu-l pe Mehr, simt nevoia irepresibilă de a mă pișa - de tot, de tot, se zice (și ce bine se zice în românește prin : *mă piș*) - apoi de a face un duș, mai mult: de a-mi aplica tratamentul barbar la care am recurs o singură dată, în domiciliu obligatoriu, în Bărăgan, prin 1962, după ce regulasem o rătăcitoare intrată în casa mea-de-lut acoperită cu paie:

Mă pomenisem, în prag, cu o fată?, femeie? cu cizme de cauciuc și pufoiacă. Se rezemase de tocul ușii, se uita la mine cu toți ochii (cenușii, cu stelute aurii) și râdea - râdea cu toate gurile, ce vizibilă fiind roșie-roșie, inflamată, de recentă folosire. Avea, pe sub tunica de pufoaică, aproape nouă, o rochie subțire, aeriană, de mătase catifelie, acum obosită rău, dar tot minunată, probabil de-căpătat, ori de-“împrumut” dintr-o casă unde va fi existat, nu doar un bărbat vizitat-îmbucurat-cu-sine mai adineauri, dar și, absentă, soția, amanta, fiica aceleia (dar ce bine i-o simțeam, rochia, de la un metru - pe orizontală, tot de un metru altitudine...). I-am pus necunoscutei întrebarea-primă, la noi, în Lătești: «Ai mâncat săptămâna asta?» A răs în continuare și a “răspuns” din umerii roțiți-împletit din care n-aveai decât să înțelege orice, mai cu seamă că nu, nu mâncase (săptămâna asta). Am poftit-o în casă. Ea s-a descălțat de cizmele de cauciuc obștești, trase pe piciorul gol apoi, înainte de a intra în “odaia mare”, și-a șters îndelung tălpile desculțe de foaia de carton gudronat căruia noi îi se spuneam: “parchet de Bărăgan”, ca și cum acolo ar fi existat o ștergătoare - nu exista. Am pus pe masă toate rezervele alimentare: slănină, brânză, o conservă de pește, gândind că va lua din fiecare cât să o sature. A topit tot, în afară de conservă. A râgâit îndelicat, cu mâna la gură și, continuând a râde, s-a ridicat, s-a dus la pat, s-a întins pe spate, și-a ridicat rochia până la brâu și s-a despicat, de-am crezut că va trece, simetric, cu călcâiele prin pereți, apoi m-a îndemnat, rostind singurul cuvânt (dar și ultimul): «Vii?»

«Viu, viu!!!», am răspuns cu grăbire.

Și a fost... *divinviu*. Nu avea nimic pe sub rochie, poate de aceea trupul i se odihnea pe aureolă (știu, știu, aureola înconjoară numai capul, însă ar fi putut cineva să-mi spună unde-i capul?), era caldă, era fierbinte, era arzîndă, era parfumată cu nuștiuce - și nespuse de delicată: aveam impresia, certitudinea că mă luase la pieptu-i, mă trăsese și pe mine cel de țâță în interiorul aureolei ei trupești. La urmă de tot mi-a luat mâinile și mi le-a pupat. Pe amândouă; cu buzele; cu fruntea. Apoi mi le-a condus

la-n-tre-picioare și mi le-a sărutat cu sărutarea gurii sale.

Râzînd. Rochia de mătase ridicată, ținută așa, sub țâțe. Râzînd roșu-aprins cu gura-i rroșie, înroșită de întrebuintare.

După plecarea rătăcitoarei hlizite mă trezisem invadat de păduchi lați. Am fost nevoit să trec prin tăiș de brici tot lanu-mi pubian; apoi, la oglindă, cu o pensetă, să dezgrop, să zmulg jumătățile de cadavre păduchice; apoi să dau cu spirt și să nu urlu prea foarte tare; apoi cu DDT - fără a răcni ca un înjunghiat. În vreo săptămână am scăpat de lații-păduchi: greu, cu dureri, cu scârbă, însă am reușit.

Nu, nu-i purtasem pică gagicii (ba din a treia zi o așteptasem să reapară hlizindu-se, să-mi spună-întrebînd-îndemnînd: «Vii?») și să facem noi doi ca trenule-mașină-mică ceea ce învățasem pe pielea mea cea martirizată de brici să nu mai fac - dar ce dulce-i păcatul repetat, sub streășina poalei rochiei de mătase).

Cât despre păduchia lați, puteam jura: nu erau ai ei, ci a unui vecin pe lângă care trecuse - dar pe cealaltă parte a uliței...

*

În zilele din urmă am luat la pigulit trei texte lăsate de-o parte în lunga listă internetieră : **Justa, Ela și Bătrânul...**

Entuziasmul inițial s-a topit, însă nu pentru ca textele (dintre care unul, **Ela** neterminat) s-ar fi dovedit proaste - sau nu atât de bune - cât inoportune:

Justa, de pildă: în 1985 (acum 24 ani!), când am scris-o, nu credeam că va exist un 1989, deci voi avea prilejul să întâlnesc - fie și pe cale epistolară - pe vreunul din personaje-persoane. Pe Gloria Barna nu o văzusem decât... în textul scris, niciodată pe viu - după 1956. Nici pe Grigurcu. Gloria a murit în 1993, Dumnezeu să o ierte. Grigurcu însă, după 1990, deși un deceniu și jumătate a fost sub influența nefastă a lui Breban; ca slujbaș la *Contemporanul - Ideea brebană*, apoi a Monicăi Lovinescu (aceștia i-au strâmbat mai rău "imaginea" mea în ochii lui decât bețivării, tovarăși de pahar de la restaurantul-crâșmă "Madam Candrea" de la Casa Scriitorilor) - a început s-o dreagă, după 1999, să se revizuiască, dè, ca tot Lovinescofilul. Apoi să se declare "alături" de mine. Nu și-a cerut iertare pentru prostiile și porcăriile scrise în *Contemporanul* despre Breban și despre mine, nici despre prostiile scrise în *România literară* despre Monica Lovinescu și despre mine - și despre Caraion.

Însă eu nu pot - în momentul de față care nu știu cât va dura - să repropun în lectură ce scriam despre el în **Justa**, chiar dacă nimic nu era fals. Acel Grigurcu dinainte de 1977 (plecarea mea în exil) continuase a fi un adolescent bețiv; un autor

promițător, însă care scrisese favorabil despre “tancurile sovietice”; basarabean de-al meu, degeaba dotat, dar care prin ceea ce scrisese se dăduse cu ocupanții, unul de teapa lui Baconsky, “cult - dar descult”, vorba lui Arghezi.

Desigur, în **Justa** Grigurcu este un personaj episodic, Gloria Barna ocupă (aproape) întreaga narațiune. Bine, bine, dar ce fac cu secundarul personaj Grigurcu? Episodul demascărilor rămâne fără rost dacă îl suprim pe Grigurcu. Suferințele Gloriei Barna sunt infinit mai atroce decât ale lui Grigurcu - în acea realitate-reală - dar care dintre suferințele studenților din anii ‘50 trebuie suprimată dintr-un text ca **Justa**, doar pentru a-l menaja pe Grigurcu?

Încă nu știu ce voi face cu **Justa**. Probabil nu o voi scoate din rând, ca s-o împing în față. Soluție lașă, desigur, pe care am reproșat-o altora, însă aici eu trebuie să decid. Și mi-e greu.

Luni 30 noiembrie 2009

Trezit cu cele mai bune intenții, dar dacă rana din pulpă nu mă lasă...

Am primit, prin poșta electronică o “Scrisoare de mulțumire” - lungă și îndurerată, de la o persoană din țară. După ce se plânge de viața profesională - este farmacistă, în provincie - spre sfârșit scrie (nu m-a autorizat să-i dau numele, nici alte repere... geografice):

“Am pierdut ani din viața (opt ani, cei mai frumoși ani ai maturității) trăind cu frica de a nu-mi pierde mintile și mijloacele de subzistență (adică amărâta aia de diploma care îmi da dreptul să practic farmacia) deoarece în conjunctura evenimentelor care s-au succedat acestui episod din viața mea, pe care acum mi-l explic cu totul altfel decât atunci, am fost nevoită să plec din București unde încercam să-mi fac un rost muncind după calificarea mea, mai aproape de familie, eu fiind de loc din B., să practic meseria în provincie departe de casa și numai fiindcă am avut norocul ca o matusă a mea să aiba farmacia ei în P. N., altfel nu știu ce s-ar fi ales de viața mea, să încerc pe cont propriu ce alții nici nu se gîndesc, deși au cu ce, să deschid o farmacie la țară.

Azi am farmacia mea în comuna C., județul N. și sînt din nou într-un impas, la 41 de ani, impas din care sper din tot sufletul să ies eu invigat și nu statul nostru cel fără de griji. Căci din nou ne-au copt o campanie electorală din care vinovații iesim noi, cei care am fost mai mult sau mai puțin forțați să profesăm *fără a ne fi garantate nici un fel de drepturi asupra muncii noastre, pe care o prestăm în condițiile unei economii strînse de gît de legislația proastă care favorizează aceiași oameni ca și pînă acum, adică pe cei pe care îi cunoaștem abia acum în adevărata lor piele, fauritorii de pe vremuri ai unei lumi fără scapare. Acum ei sînt marii noștri posesori de capital și se folosesc de aceleași vechi tertipurii și de puterea economică pe care și-au pastrat-o ca să ne închidă iar orice cale spre libertate și să ne fure chiar și speranța că într-o zi noi sau copiii noștri vom trăi într-o lume în care drepturile omului chiar sînt respectate nu numai folosite drept capital electoral în programe politice cu care ne fura la fiecare scrutin acceptul de a trăi într-o lume fără*

viitor.(subl mea, P.G.)

Si asta ma afecteaza direct fiindca sint pe cale sa dau faliment impreuna cu alte sute de farmacii independente *din cauza lipsei de coerenta a politicilor duse de guvernul acum demisionat, Boc 2, dar care nu e singurul vinovat, ci o intreaga incoerenta legislativa in domeniul sanitar, inclin sa cred ca intentionat condusa in ultimii 20 de ani, care e evident acum pentru oricine lucreaza in sanatate pe cont propriu sau depinzind de un salariu de mizerie ca bugetar, unde vrea sa duca.* (s.m. P.G.)”

“Ma scuzati pentru aceasta lunga introducere in necazurile unui om care incearca sa vietuiasca in Romania, dar vroiam sa va multumesc fiindca ne dati curaj sa mergem mai departe, sa speram ca vom invinge noi cei umiliti in fiecare zi si nu ei cei cu toate avantajele de partea lor si sa le strigam in fata ca vremea lor a trecut de mult. Fiindca in paginile scirse de dumneavoastra ne regasim o bucata de istorie, pe care am trait-o si noi, fiecare avind o alta perspectiva asupra ei, dupa norocul sau nenorocul ce l-a insotit de la venirea pe lume in una sau alta din cele doua lumi care se vor legitimate acum in constiinta noastra. *Eu m-am nascut fara norocul social al altora din generatia mea, in lumea oamenilor simpli, a celor de la talpa tarii, dar cu un mare noroc: acela al naivitatii de a crede ca binele e bine si nu rau si ca raul pe care il traим si de care poate nu am fost mereu constienta, dar care acum ne loveste pe toti fara sa mai putem inchide ochii are acea radacina denuntata de dumneavoastra in fiecare pagina scrisa , in fiecare rind asternut pentru neuitare .Si va sint recunoscatoare fiindca numai asa , citindu-va marturiile despre acel timp si aducindu-mi si eu aminte lucruri demult uitate si neintelese de mintea mea de copil de altadata , dar care au lasat urme in memorie,unele dureroase , inteleg azi de ce mi se intimpla ce n-am crezut ca mi se pate intimpla vreodata mie sau altora dintre cei care sint pentru mine lumea mea: parinti , frati, surori,rude, prieteni.Avem marturia dumneavoastra pe care orice roman de bunacredinta e obligat ,dupa parerea mea, sa o stie care ne completeaza noua, celor ce vrem sa trecem in graba peste acei ani prin care toti cei pina la o virsta am trecut, tabloul raului ignorat cu buna stiinta de unii sau trait in taceri neputincioase de altii si care ,nici acum recunoscut decit intr-un fel superfluu si fara consistenta in spatiul public,loveste pe tot mai multi si se reflecta in lipsa de speranta a romanului de rind ca va trai altfel decit rau.* (subl. mea, P.G.)

De aceea noi cei care va datoram adevarul aflat pina la capat nu avem voie sa tacem si sa reluam lantul perpetuu al vinovatiei colective pe care vor din nou sa ni-l lege de vieti, la nesfirsit, ca sa-si piarda astfel in multime adevaratul chip si nume al urii lor.

Va multumim ca ne dati curaj sa ne strigam nevinovatia.

Cu cel mai profund respect, C. G.”

Eu, Doamnă C. G., vă mulțumesc: nu mai credeam că la sfârșitul anului 2009 voi primi astfel de semne de încurajare. Prin scrisoarea Dvs. sfâșietor de amară, înțeleg că, în ciuda vrăjmășiei oamenilor noștri, români, a faptelor murdare ale românilor noștri

ajunși în fruntea țării - fără a fi duși de căpăstru de ocupații noștri: rușii - vă găsiți o firava consolare în scrisurile mele...

Fiindcă iată rezultatul a doar 20 de ani de "libertate": o țară în ruină, oameni disperăți, nemaștiind încotro să-și îndrepte pașii, rugile, rugăciunile, speranța.

Regret din inimă, regret nespus că am avut dreptate, în februarie 1977, în Scrisoarea către Pavel Kohout în care afirmam:

"Spre deosebire de voi, cehi și slovaci, unguri, bulgari, polonezi - ocupați de ruși - noi, românii suntem ocupați de români".

Pe cine să mai dăm vina sclaviei în care am ajuns noi, Românii, "prieteni ai americanilor", membri a UE, plătind cu sângele ostașilor noștri români nebunia Americii și istericalele furioase ale Israelului de a "implanta democrația occidentală în Irak, în Afganistan", azi-mâine în Iran, ascunzând, hoștește realitatea-reală: "democrația-occidentală" nu există nici în SUA, cu atât mai puțin în Israel: țara cea mai teroristă, mai rasistă, mai xenofobă, mai plină de ură față de... toți ne-semiții, prin oame-nii-sovietici veniți alaltăieri de pe Volga, deveniți fanatici sioniști și pe dată înarmați și puși la treabă în Liban, în Fâșia Ghaza (Zidul Ierusalimului fiind recenta realizare epocală a Statului Evreu), cea mai izolaționistă țara "occidentală" ai căror cetățeni sunt educați de la vârsta inocenței în *ura* față de toți ne-israelienii. Ei, israelienii khazari, vorbind rusește (pentru ei, analfabeții, au fost scrise cu chirilice plăcuțele indicatoare), păzesc miile de baraje unde sunt "filtrați" oamenii pământului, Palestinienii iar în timpul lor liber (!) sunt puși la treabă (citește: *distrugere*) în Liban, în Fâșia Ghaza (Zidul Ierusalimului fiind recenta realizare epocală a Statului Evreu). Comportamentul israelienilor în Palestina îmi evocă "omenia" evreilor de după ocuparea Basarabiei și a Bucovinei de Nord, în 28 iunie 1940: între 28 iunie 1940 și 15-16 iulie 1941 au activat fanatic: denunțatorilistași (asta venind de la *listele* dușmanilor lor pregătite în familie, încă din 1918!), activiști nemiloși, NKVD-iști fioroși, distrugători de cărți și icoane, asasini ai românilor care nu le erau lor pe plac, auxiliari zeloși ai NKVD-ului, anchetatori ai celor arestați - jefuitori de piese de muzeu și de "pâne" cum spun basarabienii cerealelor, alimentelor - iar începând din 13 iulie (1941), când fuseseră siliți să se retragă, distrugători emeriți ai clădirilor instituțiilor culturale, de învățământ, administrative, ai atelierelor, fabricilor, uzinelor, ai căilor ferate, tunelurilor, lucrărilor de artă - *prin dinamitare*. Iar la urmă (14-15 iulie), înainte de a-și lua tâlpășița spre Răsărit, evreii au fost în fruntea echipelor de incen-

diatori (decorați, ca și dinamitorii, după 1944). Adevărat, atunci nu aveau bombe cu fragmentație, cu fosfor, însă erau purtători ai aceleiași **ideologii: de a-l distruge, de a-l nimici pe celălalt, de a-l ucide, potrivit crezului înscris pe cască (inclusiv prin bles-te me rituale și prin focul tradițional)**, nu de a-l “doar” învinge.

Nu pot să nu repet, să repet, să repet: Zidul Berlinului.

S-a vorbit de Zidul Rușinii (al Ierusalimului), de Zidul dintre USA și Mexic... Dar nici un cuvânt despre cel mai vechi Zid Bolșevic: cel care sfâșie România, pe râul Prut. Durează, fără oprire din 1940-44, instalat, material, în iunie 1940, imediat după ocuparea Basarabiei și a Bucovinei. Deși, la dreptul vorbind, începuse în 1812, la prima răpire a jumătății de răsărit a Moldovei - de atunci datează cântecul de jale “Prutule, râu blăstămat”.

*

Surprins, dau, în revista *Cultura* peste acest text semnat de Daniel Cristea-Enache:

“Paul Goma: Gherla-Lătești

Editura Curtea Veche, București, 2008, 304 p.

Goma-? (I)

Daca anii '90 au fost (cu o intensitate extrema in prima lor jumata-tate) ai discursului public anticomunist, deceniul urmator, aflat acum spre sfirsit, s-a impregnat de un discurs postcomunist, relativizant si hedonist.

Pe acesta din urma il utilizeaza, dimpreuna, marxisti resapati si juni care nu l-au apucat pe Ceausescu, minimalisti postmodernisti si maximalisti ai problematiei multi-culti. Pe cel dinainte l-au folosit, pina l-au stors si l-au scamosat ca pe o rufa oarecare, nu atat fostii detinuti politici si putinii nostri disidenti, cit anticomunistii post-'89, constiintele civice trezite la viata cu Revolutia, liberali, taranisti si regalisti subiti, care si-au pus intr-un sertar (daca nu l-au ars simbolic, in Cetate) carnetul de Partid unic.

N-as vrea sa ofer o versiune caricaturala a anticomunismului si, respectiv, postcomunismului autohton, ci dimpotriva, sa decelez si sa disocieez exercitiul retoric, demersul lucrativ, moda ideologica, de convingerile reale si profunde, neinfluentate de contexte si conjunctu-ri, devenite, cum sa zic?, una cu persoana care le nutreste si le exprima. Aceste convingeri, de orice culoare ar fi ele, se cer observa-te, marcate si respectate; inclusiv prin rezerva noastra fata de pseudo-convingerile usurele, care se adapteaza si se afiseaza.

Si pentru a nu vorbi doar la modul general, sa vedem cum a fost receptat Paul Goma in spatiul cultural romanesc, in primii ani postre-volutionari si dupa aceea. Imediat dupa decembrie 1989, meritele sale

de disident au fost scoase in evidenta, subliniate, incununuate cu stima si mindria Scriitorului roman – desi acelasi Scriitor generic, cu rare si onorante exceptii, nu facuse absolut nimic pentru a se solidariza cu protestele anticeausiste si anticomuniste ale lui Goma. A fost proiectata, pina la saturatie, imaginea lui de rezistent, insa acum, in anii '90, nu in cei anteriori, ai inchisorilor si tribulatiilor lui Paul Goma „al nostru”. Cu ani in urma, majoritatea literatorilor autohtoni „nu auzisera” de Goma si de faptele lui; sau daca totusi auzisera, nu fusesera impresionati de ele; si aceasta pentru ca Goma „nu avea talent” de scriitor, deci nu era, propriu-zis, un scriitor, asa ca de ce sa ne intereseze – pe noi, adevaratii scriitori romani – cazul unui scandalagiu non-scriitor? In compensatie, girul moral acordat anticomunistului Goma dupa ce comunismul cazuse la noi a fost dublat de unul estetic. Daca, inainte vreme, ce-a facut acest Goma? si cine este, in fond, acest Goma?, acum, brusc, cu o inmarmoritoare adaptabilitate de diagnostic, Goma fusese totul si putea totul. Un critic n-a pregetat sa-l numeasca cel mai important prozator roman din perioada postbelica; dar si celorlalti, mai lenti in reactii, le-a fost extrem de greu sa mai gaseasca vreun lucru (un element, un aspect, un detaliu) criticabil in viata si opera lui Goma...

Nu stiu citi dintre noi ar fi rezistat la o asemenea suprasarcina intii descalificanta, apoi hipervalorizanta, aplicata de un cimp receptor conformist unei bio-bibliografii care este una si aceeaasi. Ca si cum n-ar fi fost suficient un asemenea balans, la o vreme dupa ce Goma-? devenise, la noi, Goma-!, subiectul transformat in obiectul adoratiei de breasla a inceput sa se certe, in parte, cu aproape toti actorii importanti ai scenei culturale autohtone. N-a durat mult pina cind noua circumscrisiere si reformularea cazului Goma sa se produca. Paul Goma este intratabil; nu zicem ca n-a facut nimic inainte de '89, dar, pina la urma, ce carti a scris el? Si unde? Rezista la examenul nostru profesionist? Are relevanta estetica? Il reconsideram in latura documentara? Daca ne gindim mai bine, artistic, Goma e nul; iar in plan referential-documentar, ce credit poti sa dai unui ins cu un astfel de comportament?

Efectul, previzibil, a fost ca despre Paul Goma nu s-a mai scris deloc, nici de bine, nici de rau; ca volumele mai vechi nu i s-au mai reeditat, iar cele noi i-au fost refuzate de editurile importante, provocind alunecarea lui spre spatiul fara filtre al internetului, de unde i-au venit si puseele antisemite. Desconsiderarea fostului coleg „turbulent” din perioada Chartei '77 si a scriitorului „cu majuscula” din anul Pietei Universitatii si-a atins, cred, pragul critic prin aceasta ignorare voita, tactica, mai dureroasa pentru un autor decit orice obiectie la adresa cartilor lui. Si daca de la colegii de generatie si sistem literar Paul Goma nu mai poate astepta nimic semnificativ, singura lui sansa de a fi citit si redescoperit tine de o generatie tinara, care nu a avut insa decit un contact mediat cu inchisorile si ororile regimului trecut. Rezista bietul Goma, scuturat atita timp, si in atitea directii, de catre ai lui, acestui examen facut de lectori inocenti si de evaluatori carora le-ar putea fi bunice?

Sa citim, pentru edificare, doua fragmente din „Gherla-Latesti”, volumul-binom compus din „Gherla”, ce evoca experienta detentiei propriu-zise, si „Latesti” (manuscris neterminat, suspendat in mijlocul unei fraze!), centrat pe anii domiciliului obligatoriu in Baragan.

Fragmentele citate sunt dinspre finalul „Gherlei” si focalizeaza frica plus scirba de sine insusi resimtite cu cincizeci de ani in urma de catre foarte tinarul bandit. Cititorul va observa insusi daca netaientatul Paul Goma are totusi talent literar; daca are acuitate psihologica, senzitivitate morala, densitate a paginii si compozitie bine lucrata. Daca stie sa construiasca o scena si daca, urmarind-o ca personaj implicat, se serveste de tonalitati eroizante sau de un registru autovictimizant pentru a se pune intr-o lumina favorabila si a se detasa de ceilalti tovarasi de suferinta.

Deocamdata, in prezentul resuscitat, studentul Paul Goma asteapta sa fie maltratata, dupa ce organele Statului vor fi terminat cu „frontieristul” Klapka: „urletele au inceput sa urce, ritmul sa schiopateze, in loc de urlat sanatos, de tipat, acum se auzeau horcaituri. Horcaiturile au inceput si ele sa scada. Scheauna, Nandi Klapka; din ce in ce mai slab si mai fara legatura cu loviturile care se aud distinct – dupa timbru imi dau seama si unde lovesc. Stateam rezemat de peretele de scindura al tarcului, cu urechile la pinda – la un moment dat m-am surprins numarand loviturile, dar m-am incurcat pe la unsprezece si abia dupa aceea mi-am dat seama ca ar trebui sa-mi fie rusine – si mi-a fost. Stateam linga perete, nu-mi mai era frica, nu-mi mai era deloc frica, dar imi ramasese rusinea ca numarasesm loviturile primite de un coleg – si fusese de parca as fi privit prin gaura unei chei. (...) Klapka n-a mai urlat. Asa: a inceput sa neurle. Fulgerator. Nici nu mai horcaia. Nu scheuna. Nu, nimic. Si totusi, atunci nici o clipa nu m-am gandit ca el tace fiindca ar fi murit. Am asteptat, calm, rabdator, sa-i reaud glasul – pentru ca asa trebuia. Loviturile s-au mai simtit o vreme, apoi, ruginite de lipsa de ecou, s-au asezat pe scaune, s-au culcat pe jos – pentru ca sunasera singure si fals si de neacolo.” (pp. 159-160); „urechea nu-mi era de folos, se lasase ceata pe auz si ma intrebam: peste zece secunde? peste douazeci? peste patruzeci?, nu conteaza, dar sa vina odata – si-atunci am auzit un... – ba nu, gresesc, am auzit inainte de robi... A, nu! Dupa robinet am auzit, inasa inainte ca ceata sa mi se lase peste tot – dar ce conteaza? Conteaza. Conteaza, conteaza, fiindca inainte ca. Desi pare illogic, asa a fost: intii s-a auzit racnetul lui Nandi si numai dupa racnet a venit... Si, Dumnezeuule, a fost racnetul cel mai. Mai cum: mai aproape de moarte. Auzisem destule la Interne, mai ales sus, la anchete, apoi la Jilava, ce sa mai vorbim aici, la Gherla – a pornit de foarte jos si parca opintindu-se in urcus, uneori sarind, stirbit, dar continuind sa... Degeaba, ce fac eu aici: incerc sa prind in cuvinte? Dar ar trebui, pe linga talent – eh, talent, da-l dracului de talent, spuneam ca fusese illogic: intii urletul lui Klapka si numai dupa ce el si-a luat avint, cumva pe fondul lui, a venit Somlea cu grohaitul. Desi in realitate, sigur fusese invers: urletul lui Klapka fiind cauza grohaitului somlesc. Dar. Dar grohaitul a fost scurt, infundat. A lasat

numaidecit loc injuraturilor. Apoi urletul lui Nandi a fost astupat, mecanic, i-a fost astupata gura, simultan producindu-se multe zgomete, unele inutile, altele decurse din astuparea gurii: buseli, lovituri infundate, icnete (le distingeam pe cele de efort, ale lui Somlea de cele ale lui Klapka: de durere). Apoi din nou urletul lui Klapka, de asta data liber. Zanganit de galeata goala, rasturnata. Zanganit de bare metalice. Busiturile continua, din ce in ce mai dezordonat, glasul lui Klapka fiind acum un scheunat neintrerupt, loviturile nu-l pot fringe, nici sterge. Pentru citeva clipe cineva ii infunda gura. Dar numai pentru citeva clipe. Am inteles ca acolo se intimplase ceva in afara programului, ceva care, de obicei, nu se intimpla. Nu-mi era frica, nu-mi era decit... graba: de s-ar termina odata! Aceasta asteptare, graba s-au povirnit intr-o altfel de asteptare, altfel de graba, vreau sa spun: acum asteptam altceva – desigur si aici asteptam un rind la ceva, dar acum asteptam altceva, la altceva, si mi s-a parut ca-mi slabise basica, m-am pipait pe sub fusta-pantaloni, nu m-as fi mirat daca as fi dat de ud – insa Ciinele Rosu care ma pindea prin gard: «Ce ai, mă? Te-ai pișat pe tine?» – n-am raspuns, el a continuat: «No, las', că-ți vine și ție rindu': te piși tu si te caci pe tôte părț', pe nas-git-urechi!» Clapaugul gaseste ca tovarasul si initiatorul lui in gardienie rostise ceva nemaipomenit de intept si, mai ales, inveseitor. Se porneste pe ris. Inauntru nu se mai aud loviturile. Doar scheunatul subtire, firav, ramas intr-o ață. Eu, desi verificasem, ma simteam pișat, dar nu indrazneam sa ma repipai. In sfirsit, usa se deschide – usa lor, pe care eu din tarc n-o vad. Gifiitul lui Somlea: «Lòțî-l pe-asta s-aducèti-l pe ștudent!» (pp. 162-163).

Ce i se intimpla in continuare tinarului si incapatinatului detinut politic e de citit in aceasta carte in care el tine sa-si aminteasca totul: sa-i „neuite” pe tortionari, sa-i „netaca”. E destul sa spun ca, ajuns in celula, omul nostru isi descopera trei unghii aproximativ intregi.

Restul de saptesprezece sunt carne vie.

Cred ca abia de-aici, de la acest prag al unghiilor zdrobite si al carni tocate de lovituri, poate incepe o lectura critica si o onesta analiza literara a lui Paul Goma.

(*Cultura*, nr. 47, 26 noiembrie 2009)

*

Aflu că la începutul lunii septembrie, acest an a murit la Argentan, în Normandia, Damian Necula.

Dumnezeu să-l odihnească. Multe și rele rânduri am scris despre el în primele volume de Jurnal. Din păcate abia acum, după ce am aflat că a murit mă încercă părerile de rău că am fost atât de nemilos cu el.

*

Am alergat după Jurnal, să-l prind din urmă...

Acum, seara târziu am mai primit o scrisoare de la un inginer român ajuns în Italia. E al doilea semn că internetul este salvarea mea - în fine, una mică, dar cât de oblojitoare:

“Domnule PAUL GOMA,

Am deosebita placere si onoare de a ma adresa Domniei Voastre prin intermediul acestui e-mail. Voi incepe prin a va spune, desi marturisesc ca imi este un pic rusine (si nu putina !!), ca am aflat de dumneavoastra, ca scriitor, mai recent. Auzisem de disidentul Paul Goma prin intermediul emisiunii "Memorialul Durerii" si am ramas profund impresionat de taria de caracter a acestei persoane, de faptul ca, intr-o lume de tradatori, vanzatori si lichele, au existat si persoane care si-au urmat crezul si nu au renuntat la el cu nici un pret.

Pentru ca in Romania comunismul conduce si acum (si cred ca din 6 decembrie va conduce si mai tare) lucru care era evident in urma "revolutiei" de acum 20 de ani, cei care v-au intors spatele, v-au dezamagit pentru ca credeati in ei -scriitorii- au avut grija ca sa nu se tipareasca publicatiile si cartile Dvs. pentru a nu fi cunoscut.

Dar...iata ca...minunea secolului XX,...Internetul face posibila comunicarea intre persoane fara a fi supusi controlului mediatic realizat de cei-care-ne-spun-ce-vor-ei-sa-credem.(scuze ca v-am copiat un pic stilul !)

Asa se face ca am putut avea acces la o multime de informatii cu privire la activitatea Domniei Voastre, la interviuri, jurnale, scrisuri...si altele, dar mai cu seama la cartile pe care le-ati scris. Am citit pana acum "Gherla" (greu de gasit...noroc cu Anticariatele !), "Culoarea curcubeului+Barbosul", "Din Calidor" iar acum citesc "Arta ReFugii". MI-AU PLACUT DEOSEBIT DE MULT !!! FOARTE !!!

Sunteti deci, nu numai o persoana extraordinara, dar si un scriitor de exceptie.

Am citit si "Dialogul" cu Flori Stanescu si cred ca ati spus numai adevaruri. De ce cred asta? Pentru ca adevarul deranjeaza. Doare. Rau de tot, si, mai ales, risca sa distruga ceea ce "democratii" de la noi au creat: imaginea falsa de ei-salvatorii si ei-revolutionarii.

Si nu in cele din urma: cele spuse de Dvs. se pot verifica. Dar nu o face nimeni pentru...ca...nu da bine...pentru "ei".

Eu sunt un inginer care a plecat in Italia la o zi dupa absolvirea facultatii, scarbit de ceea ce se petrecea pe meleagurile romanesti. Acum, dupa aproape 10 ani de "strainatate" sunt mai scarbit decat atunci. Va intreb: oare se mai poate face ceva pentru tarisoara asta? Sau suntem sortiti disparitiei de pe scena Lumii, ca popor? Daca pe noi ne caracterizeaza lasitatea, darul amanarii la nesfarsit a lucrurilor, slugarnicia si lipsa unei verticalitati adevarate, daca tradarea in istoria poporului nostru e la fel de veche ca poporul-insusi...cum vom putea oare sa ne trezim din somnolenta in care am cazut si sa realizam ca Tara se duce pe rapa?...Nu stiu cum...

M-a surprins, initial, ca ati ramas in continuare "cetatean roman fara cetatenie romana", ca nimeni nu s-a gandit sa va repare nedreptatea pe care v-au facut-o comunistii, dar, intr-o societate care are ca varfuri ale sale tortionarii securitatii...nu se produce nici o schimbare in esenta ei, doar... in aparenta. Chiar daca persoane care va stimeaza inca mai sunt.

Intentionam sa va scriu cateva randuri cu privire la cartile Dvs., sa va felicit pentru calitatea, frumusetea si unicitatea stilului lor si...iata ca m-am lungit cu vorba(adica...scrisul) mai mult decat credeam. M-au impresionat mult cartile dar si viata Domniei Voastre, si, ma gandeam eu, azi, cu voce tare: <<Pe cand ma nasteam eu(februarie 77), Paul Goma redacta declaratia de sustinere a Chartei 77 si urma sa vina, mai apoi,...CUTREMURUL.

Cu respect,
G. M.

De-acum, chiar dacă mai vine vreun mesaj cu vești bune, nu-l mai pot lipi aici, la finele lunii Noiembrie.

Ăsta să fie necazul... Bunele vești - dacă vor mai fi - le voi reproduce în jurnalul pe Decembrie.

Post-scriptum, 1 decembrie 2009

După cum se observă, în această dimineață am mai dat un galop (îi zic așa, de încurajare), ca să ajung din urmă Jurnalul înainte de a fi instalat pe situl web. Țin neapărat să spun, aici, în Jurnalul pe noiembrie, câteva cuvinte despre Daniel Cristea-Enache, autorul textului-surpriză reprodus ieri:

Pe D.C-E îl citesc cu interes - desigur, numai pe internet, neavînd acces la "hârtie" - de multă vreme. Mi s-a părut a fi unul dintre "junii din ziua de azi" extrem de dotați pentru ceea ce face. Singura rezervă - așezată în raftul "Amărăciuni" - a fost că, de fiecare dată când am întîlnit numele meu în textele sale, "atingerile" au fost extrem de rapide și de aceea defavorabile. M-am consolată în curînd: nu era primul dintre condeieri care considera persoana și scrierile mele fără interes.

De aici surpriza - plăcută - de a mă vedea comentat de dînsul, "după (aproape) douăzeci de ani", eu, abonatul la operațiunea culturală: lapidarea - când nu sunt ignorat cu program). Mai puțin plăcută este constatarea-interogația:

Abia acum mă descopere? Cartea despre care a scris - în noiembrie 2009, **Gherla** - nu este o apariție recentă: în urmă cu 20 de ani a fost editată la Humanitas, în românește, comentată elogios. Fusese scrisă în, preistoria (lui D.C-E), în 1973, scoasă de Gallimard în traducere franceză în 1976, în suedeză de Coeckelbergs în 1978... În 1984 - vizita părinților săi la noi, la Paris - textul în românește fusese demult difuzat, în lectura mea, la Europa liberă, începînd din 1976; el abia se născuse, dar mai târziu va fi auzit, în casă, numele meu și titlul cărții.

Și? Și nimic.

Am dedus, din "portretul scriitorimii române" (în raport cu mine) zugrăvit cu *vitriol*, că, fără să vrea, autorele s-a inclus în scriitorimea cu pricina - citez:

"Paul Goma este intratabil; nu zicem ca n-a facut nimic inainte de '89, dar, pina la urma, ce carti a scris el? Si unde? Rezista la examenul nostru profesionist? Are relevanta estetica? Il reconsideram in latura documentara? Daca ne gindim mai bine, artistic, Goma e nul; iar in plan referential-documentar, ce credit poti sa dai unui ins cu un astfel de comportament?

Efectul, previzibil, a fost ca despre Paul Goma nu s-a mai scris deloc, nici de bine, nici de rau; ca volumele mai vechi nu i s-au mai reeditat, iar cele noi i-au fost refuzate de editurile importante, provocind *alunecarea lui spre spatiul fara filtre al internetului, de unde i-au venit si puseele antisemite.*"(sublinierea îmi aparține, comentariul va veni mai târziu P.G.)

Aceste ultime cuvinte - subliniatele - m-au făcut să deduc:

1. DC-E căpătase din familie informații îndreptățitoare de a-mi aplica un astfel de tratament: *pedepsirea prin ignorare*;

2. Până adineauri - noiembrie 2009 - **DC-E nu citise nimic din ceea ce publicasem și în România, în românește** din ce se scrisese despre mine (și în românește) - din răzbunare... filială.

De ce cred asta?

Pe tatăl său adoptiv, Valeriu Cristea l-am cunoscut în 1968, când Geo Dumitrescu m-a primit ca redactor cu jumătate de normă la *România literară*. Am devenit colegi-prieteni - cel puțin mie Valeriu îmi devenise prieten-de-suflet. Să zicem că și pentru sfântul motiv că atunci, în vara lui 1968, debutasem editorial cu volumul de proză scurtă **Camera de alături**, iar primii comentatori - favorabili - fuseseră Valeriu Cristea și Lucian Raicu. Încurajat, i-am propus lui Valeriu o dactilogramă a romanului **Ostinato** : se vede că l-am câștigat. Fiindcă mi-a cerut “următoarele” (manuscrite).

Pe măsură ce “cazul Goma” căpăta amploare - în ochii forurilor... - începând din 1969, îmi pierdeam “cititorii” (de manuscrite...). Brusc, prietenii-colegii nu mai aveau disponibilitate și curiozitate pentru literatura mea (repet: netipărită).

Cu instinctul ei fără greș în a simți viitoarea direcție a vântului, deci necesitatea de a se p(ro)oziționa favorabil, întâia “despărțire” mi-a servit-o draga de Gabriela Adameșteanu. Între noi exista o legătură camaraderească: o ajutasem să debuteze. O propusesem, firește, “la noi”, însă Breban, șeful o refuzase, motivul merită reprodus: «Eu, în revista mea, *România literară*, debutez numai scriitori cunoscuți!»; Sami Damian intrase în panică: «De ce mi-ai adus-o pe *asta*, nu vezi că prea scrie ca tine?» alt argument antologic, așa că am dus manuscrisul la *Luceafărul*, unde Sânziana Pop l-a publicat în numărul următor. *Asta* (firește: Adameșteanu, după S. Damian), după 1990, explica în lung, dar mai ales în lat, la televiziune cum pre dânsa “mulți dintre marii critici” o debutaseră (sic), dar cel care a debutat-o primul a fost Sami Damian - prezent pe platou.... Ei, da: din moment ce eu nu-i mai eram util, acum o re-debutau alții, mai pe rând, mai simultan;

Următoarea care m-a... abandonat a fost Dana Dumitriu, taman în “vara cu Tezili” (1971): ne-am certat violent pentru o bagatelă: eu pretindeam că maoismele ceaușiste aduse de la Pekin anunță o întoarcere în peștera realism-socialismului, Dana, imparțială, zicea că ea nu le (prea) aprobă, însă nici nu le condamnă, ca mine, «Uite, Niki [Manolescu: îl descoperise adineauri, îi luase ochii și nu-l mai scotea din citate și din inimă]

știe de la Sașa Ivasiuc: Americanii n-au să-i permită lui Ceaușescu una ca asta [Ivasiuc lucra la Ambasada Americană, era o datorie pentru el, lefegiu, să apere Ciocanul cel cu-nu-știu-câte-stele pe drapel, nu doar cu una, ca al fratelui său, Rusul]. Secretul răsucirii Danei ca o clătită în tigaie avea să se încheie tragic: după vreo 12 ani de intelectuală conviețuire N. Manolescu a lepădat-o ca pe o rufă murdară, chiar atunci când ea, grav bolnavă, muribundă, ar fi avut mai mare nevoie de un suflet, alături - suflet, la Niki?

Dintre bărbații din redacție au început a nu mai avea timp de scrisurile mele, întâi Dimisianu; apoi S. Damian; apoi Sorin Titel (care tocmai luase hotărârea eroică de a accepta, pentru prima oară o dactilogramă... însă...). Singurii colegi de redacție care au continuat să se intereseze de scrisul meu: Mazilescu, Raicu, Cristea.

În fapt, legăturile mele cu Valeriu (așa cum erau - dar ce bune erau!) au încetat - începând de prin 1970 - nu din inițiativa lui, nici din a mea, ci din... a soartei-destinului, vorba rusului: "cazul" meu a devenit scandal, prin publicarea cărții **Ostinato** la Gallimard și la Suhrkamp, prin retragerea standului oficial al României de la Târgul de Carte de la Frankfurt (1971), plecarea mea în Occident (1972), întoarcerea din Occident (1973), când am aflat că Ivașcu și Dimisianu și Ion Horia mă dăduseră afară de la *România literară*.

Deci, pe prietenul Valeriu Cristea nu l-am mai văzut la față decât târziu, prin 1984, când ne-a vizitat, la Paris, cu soția...

Un episod de o sfâșietoare tristețe: el venise la Paris, sperând că va putea propune francezilor **Dicționarul personajelor lui Dostoievski**. Mă anunțase prin alți vizitatori de intenție, eu, în deplină cunoștință de cauză - citisem, re-citisem, răs-citisem **Dicționarul** - tatonasem șansele unei traduceri în franceză la editurile cu care aveam de a face. Nimic de făcut: «Un dicționar al personajelor lui Dostoievski, de un autor român?», fuseseră răspunsurile. I le-am comunicat. Valeriu, amar, mi-a atras atenția că un alt autor, tot român, Ion Omescu scria - încă nu i se publicase cartea, însă, prin Europa liberă se știa că scrisese despre un englez: Shakespeare... Și că tot un străin - Ian Kott - îl luminase altfel pe același Shakespeare...

Nu am fost în stare să-i dau lui Valeriu Cristea măcar speranța că, într-un viitor apropiat... Prietenul meu a plecat de la noi ca dintr-un cimitir. Și nu l-am mai văzut.

După "Marea Revoluție", s-au petrecut cu Valeriu lucruri tragice: în 1990, lupta între Păler și Manolescu pentru acapararea *României literare* a produs scindări, ruperi de vechi prietenii,

chiar dușmăni. Am scris în mai multe rânduri și de douăzeci de ani aștept să fiu contrazis: Valeriu, rănit mai ales de atitudinea lui Dimisianu - care se raliase lui Manolescu (după vreo săptămână în care făcuse echipă cu Cristea) - va fi suferit cumplit. Această suferință, nu neapărat trădare să-l fi împins în... tabăra lui Iliescu? - despre care a scris și publicat pagini de mare rușine, care i-au descumpănit și întristat pe prietenii săi - printre ei: eu.

În această atmosferă - frustrări, trădări, neîmpliniri - a crescut copilul, adolescentul, adultul Daniel Cristea-Enache. Nu se poate ca din pomelnicul "trădătorilor" să fi lipsit Goma - cel care nu a mișcat un deget, dacă nu pentru Valeriu Cristea, prietenul său, atunci pentru idolul amândurora: Dostoievski...

Așa va fi fost. De aici, respingerea lui Goma în familia Cristea.

Ce se va mai fi întâmplat în acești 20 (douăzeci) de ani de tăcere? Nu știu, deduc:

D.C-E nu a citit - în douăzeci de ani - nimic (dar nimic) din ceea ce comisesem ; și publicasem și în România și în românește.

Firește, nimeni nu-l obligase să scrie și despre mine, după cum eu nu mi-aș fi bocit neantizatizarea doar pentru că Daniel Cristea-Enache nu mă băgase în seamă. Dar onestitatea pe care i-o atribuiam l-ar fi obligat ca, *înainte de a scrie ce a scris în noiembrie 2009, să se informeze despre ce scrisesem eu, sub semnătură*, și nu după vorbe-vorbele colportate de scriitorii-cugura: Oișteanu, Șafir, Manolescu, I.B. Lefter, Carmen Mușat, Gârbea, Cistelean bătrânul, Marta Petreu, Ion Vianu (pentru care devenisem peste noapte un "antisemit basarabean" - de ce? - iată explicația ionviană: «A afirmat că evreii din Basarabia, Pauker, Răutu, Kișinevschi, Tismăneanu, Oigenstein ne-au adus-impus comunismul, venind la noi pe tancurile sovietice...»)

Ca tot nu mă mai preocupă "logica" lui I. Vianu (cel care, uitînd de bunul-simț din familie se prezintă ca "disident" și nu-i crapă obrazul de rușine). Unde se ascundea minciuna-calomnia mea? În - sau: pe - tancul sovietic?

Că D.C-Enache s-a grăbit să scrie și el ceva-de-bine despre mine... M-aș fi bucurat - **dar**... Dar-însă-totuși, cum spunea un tovarăș de la raion. Neglijent, ignorant, pripit, nepregătit, suferind și el de naționala-tradiționala neinformare asupra autorului și a faptelor sale de scris, s-a rostit despre mine în necunoștință de cauză, scuzați, pardon: la futu-i mă-sa - astfel :

"Efectul, previzibil, a fost ca despre Paul Goma nu s-a mai scris deloc, nici de bine, nici de rau; ca volumele mai vechi nu i s-au mai reeditat, iar cele noi i-au fost refuzate de editurile importante,

provocind *alunecarea lui spre spatiul fara filtre al internetului, de unde i-au venit si puseele antisemite.*” (subl. mea, P.G.).

Ce fel de limbă română practică un Cristea? Fiul lui Valeriu n-a aflat până la vârsta pe care a adunat-o că expresia: “alunecarea lui X în/către...” este o moștenire blestemată a blestematelor ședințe de demascare bolșevică? Un tic verbal de activist-pe-tărâm? O acuzație/ condamnare?

Tot din superficialitate i-a scăpat (să mă ierte ne-cinstitele fețe de scriitori români) un pârț, o bășină: “*spațiul fără filtre al internetului*” semnifică, în româna curentă: un loc, o situație unde/când se scrie fără (auto)control, altfel spus: **în mod iresponsabil**. Și iar îmi vine în minte acuzația Monicăi Lovinescu formulată nu întâmplător la o săptămână după 22 decembrie 1989, când spusesem ce credeam, știam-simțeam din familia mea de basarabeni, anume că “Revoluția Română” fusese un mizerabil putch rusesc: «Goma este incontrolabil!» clamase Dânsa pe coridoarele Europei libere de la Paris). Lipsă-de-control care duce - fatal ! - la “**puseele antisemite**”... Așadar: nu fusese pentru mine o necesitate, o urgență publicarea pe cale electronică (cea pe-hârtie refuzându-mi-se, explicit - lui D.C-E nu i-a atras atenția editorialul lui Manolescu: “Adio, domnule Goma!”?), ci însuși caracterul lipsit de control al internetului ar fi purtat vina “puseelor”, altfel eu fiind, de felul meu, băiat bun, cușer, soț de femeie evreică și tată de copil evreu.

În limba română folosită de câteva decenii, cuvântul “**puseu**” face parte din arsenalul limbistic al komisarilor politici, ai tovarășilor îndrumători-spre-îndărăt, al holocaustologilor, ca și “**iz**”, firește, explicat pentru analfabeți: “antisemit” (puseul, izul). Numai leneșii, aroganții, prostalții, teroriștii prin structură, prin familie, bășinoșii platfusnici folosesc aceste ticuri verbale-mentale de ședință-de-demascare-bolșevică (D.E.-C. nu le-a cunoscut direct?, le-a cunoscut și-mai-direct în/prin familie). Fără teamă, fără regrete: cine să-i judece pentru fals-în-limba-română - tot ei: R.Ioanid?, Oișteanu?, Șafir?, Andrei Cornea? Păduchele-lat Boris Mehr Marian? Mihai Dinu Gheorghiu, murdarul scrobot, mizerabilul denunțator care a cerut autorităților franceze să mă expulzeze și ele (cine pe cine turnase el cu dârză datorie cetățenească - în spiritul “atmosferei” pétainiste a Franței ocupate de germani - : un blestemat de *goi* pe un biet jidănaș ?, sau o împuțiciune de ovreu care, la instigația maestrului său, bolșevicul Serge Moscovici, a ținut să fie mai cacatolic decât papa?).

Și dacă însuși Manolescu, turnător cu condică, pe timpul

Tiraniei limbuitor cu stiloul pe la curul lui Popescu-Dumnezeu, pe la gumarii veninosului cenzor Vasile Nicolescu, după 1990, devenit anticomunist (cu condică și PAC!), pentru treizeci de arginții căpătați de la Taubman, de la Rodica Gordon, la “sesizarea” binecunoscutului securist H. Zalis, întru obținerea scaunului de ambasador la UNESCO, pentru sine, “antisemitul” de ieri ?

Dar am eu posibilitatea să-l invit pe D.C-E să-mi indice - citînd texte ale mele - în care există “puseele antisemite”? Nu. Nu am. Nu pot, fiindcă între mine și acuzatorii-scuipători nu există comunicare, ci bolșevică acuzare-condamnare prin “puseul” invers: «Antisemitule!» A procedat altfel N. Manolescu atunci când a condamnat - nu doar “puseul”, ci de-a dreptul “antisemitismul” meu fioros din fragmentul (**Jurnal 2005**), publicat de L.I. Stoiciu în *Viața românească*, cel “decodificat” pre limba lui, astfel:

«Goma este antisemit fiindcă a denigrat politica statului Israel»!?

Ultimul cioban din Sibiel poate face deosebirea dintre “antisemitism” și “denigrarea statului Israel”, însă nu Manolescu, plutonier-brigadier al scriitorilor români (care nici ei, bieții, nu știu ce-i acela *apartheid*, ce e *terorismul de stat și de partid*, cu atât mai puțin ce-i aceea *xenofobie israeliană și cu ce se mănâncă ea, pe spinarea băștinașilor palestinieni - aceștia, cu adevărat semiți, nu ca israelienii alaltăieri coborîți cu hârzobul din cerul etern-sovietic*), postulantul cu bale, de sete înnebunitoare, de pohtă sălbatică la fotoliul de ambasador la UNESCO. Așadar turma scriitornică a confirmat, behăind, ca adevărată idioțenia-ticăloșenia-analfabetnica manolească și *s-a - ea*, turma, de capul ei - votat condamnarea mea (ca “antisemit”!). Chelnerul Manolescului, imaginistul (văr drept cu caloriferistul) H. Gârbea, cu prosopul pe braț a ciocnit călcâiele, nelăsîndu-se mai prejos, a ridicat două dește, să dea și el dovadă de justlinism, un exemplu de “antisemitism” curat (nu de puseu...) - acesta:

«Goma scrie de 127 ori în Jurnal 2005 cuvîntul evreii articulat!»

Iată cine mă judecă pe mine - pentru “pusee antisemite”: *necititorii* (dar repede-acuzatorii): Oișteanu, Shafir, I. Vianu, Manolescu, Marta Petreu, Carmen Mușat, Alexandru Florian, Katz, I.B. Lefter, Laszlo Alexandru, Pecican, Buduca, G. Andreescu, Gârbea...

Și... surpriză: Daniel Cristea-Enache!

N-or fi prea mulți acuzatori mincinoși, pentru că ignari, pentru un singur pus la zid?

D E C E M B R I E**Marți 1 decembrie**

Conținutul de azi al Jurnalului a fost trecut la finele lunii noiembrie. Obosit, obosit - dar mulțumit, pentru că am trecut la timp textele (4) pe web.

Miercuri 2 decembrie 2009

Dan Culcer mă alimentează cu bibliografie:

**OUI, IL Y A UN APARTHEID EN ISRAËL",
PAR SHULAMIT ALONI**

Publié le 28-11-2009

Article de Shulamit Aloni, que nous dédions à William Godnadel et Sammy Ghozlan, car c'est bien à eux que s'adresse l'ancienne ministre israélienne de l'Education, qui sait de quoi elle parle.

Peu soupçonnable de "gauchisme", Shulamit Aloni, qui a reçu le Prix Israel et le prix Emi Grunzweig des Droits de l'Homme de l'Association pour les Droits Civils en Israël, fait de temps à autre un constat salutaire. Elle avait ainsi déclaré, à propos des crimes israéliens, : "Il n'y a pas besoin de fours crématoires et de chambres à gaz pour perpétrer un génocide".

Aujourd'hui, elle répond à ceux qui s'offusquent de l'utilisation du mot "apartheid" dans un article publié par Counterpunch en anglais, et traduit par Carole SANDREL pour CAPJPO-EuroPalestine :

"Oui, il y a un Apartheid en Israël

Par Shulamit Aloni

“L'autosatisfaction juive est tellement banale parmi nous que nous ne parvenons pas à voir ce qu'il y a juste sous notre nez. Il est tout simplement inconcevable que les victimes ultimes, les Juifs, puissent se livrer à de mauvaises actions. Pourtant, l'Etat d'Israël pratique son propre Apartheid, extrêmement violent, à l'égard de la population palestinienne.

L'attaque lancée par les institutions juives américaines contre l'ancien président Jimmy Carter résulte de ce qu'il ose dire cette vérité connue de tous: à travers son armée, le gouvernement d'Israël pratique une forme sauvage d'Apartheid dans les territoires qu'il occupe. Son armée a fait de chaque village et de chaque ville palestiniens un camp de détention emmuré, ou interdit. Tout cela est fait pour garder l'oeil sur les mouvements de la population, et pour rendre sa vie difficile. Israël impose même un couvre-feu total toutes les fois que les colons, qui ont illégalement usurpé la terre des Palestiniens, célèbrent leurs fêtes ou paradedent.

Pour peu que ce ne soit pas suffisant, les généraux qui commandent la région émettent fréquemment des ordres supplémentaires, règles, instructions et décrets (n'oublions pas : ce sont les seigneurs de la terre). Actuellement ils ont encore réquisitionné d'autres terres afin de construire des routes « pour Juifs seulement». Routes merveilleuses, routes spacieuses, routes bien

pavées, brillamment éclairées la nuit, tout cela sur une terre volée. Quant un palestinien conduit sur une telle route, son véhicule lui est confisqué et il est renvoyé sur son chemin à lui.

Un jour, j'ai été témoin d'une telle rencontre entre un conducteur et un soldat qui notait des renseignements avant de confisquer le véhicule et de renvoyer son possesseur sur son chemin. « Pourquoi ? » ai-je demandé au soldat. « C'est un ordre. Cette route n'est destinée qu'aux Juifs », a-t-il répondu. J'ai voulu savoir où était le panneau l'indiquant et informant d'autres conducteurs de ne pas l'utiliser. Sa réponse fut pour le moins étonnante : « C'est de sa responsabilité de le savoir, en outre, que voulez-vous que nous fassions, mettre un panneau ici et laisser un reporter ou un journaliste antisémite prendre une photo pour qu'il puisse montrer au monde entier que l'Apartheid existe ici ? ».

Evidemment il n'y a pas d'Apartheid ici. Et notre armée est « l'armée la plus morale du monde » comme nos commandants nous le disent. Il suffit de dire que chaque ville et chaque village sont transformés en centres de détention et que chaque entrée, chaque sortie ont été fermées, les coupant des voies à grande circulation. Au cas où il ne suffirait pas que les Palestiniens n'aient pas l'autorisation de circuler sur des routes « pour Juifs seulement », sur leur terre, le GOC (NdT : quartier général multi commandements) actuel a jugé nécessaire de cogner encore plus sur les natifs, et sur leur propre terre, avec un « plan ingénieux ».

Des militants humanitaires ne peuvent pas non plus assurer le transport des Palestiniens.

Le major Général Naveh, renommé pour son patriotisme exemplaire, a émis un nouvel ordre. Prenant effet le 19 janvier, il interdit de convoier des Palestiniens sans permis. Cet ordre établit que les Israéliens n'ont pas le droit de transporter des Palestiniens dans des véhicules israéliens (enregistrés en Israël sans distinction de la plaque minéralogique qu'ils portent) à moins d'avoir reçu une permission explicite pour le faire. Ce permis concerne le conducteur comme le passager palestinien. Evidemment rien de tout cela ne s'applique à ceux dont le travail bénéficie aux colons. Eux et leurs employeurs recevront naturellement le permis requis pour pouvoir continuer à servir les seigneurs de la terre, les colons.

Est-ce que le président Carter, homme de paix, se trompait vraiment quand il concluait qu'Israël créait un Apartheid ? Exagérait-il ? Est-ce que les leaders de la communauté juive des Etats-Unis reconnaissent la Convention Internationale pour l'élimination de toutes les formes de Discrimination Raciale du 7 mars 1966, dont Israël est signataire ? Est-ce que les juifs des Etats-Unis qui ont lancé une bruyante et injurieuse campagne contre Carter, supposé avoir diffamé la nature d'Israël, sa nature démocratique et humaniste, ne connaîtraient pas la Convention Internationale pour la Suppression et les sanctions contre le Crime d'Apartheid du 30 novembre 1973 ? L'Apartheid y est défini comme un crime international, qui entre autres, inclut l'usage de différents outils légaux pour soumettre différents groupes raciaux, privant ainsi les gens de leurs droits humains. Est-ce que la liberté de circulation n'est pas l'un de ces droits ?

Dans le passé, les chefs de la communauté juive des Etats-Unis étaient très au fait du sens de ces conventions. Pour une mystérieuse raison, pourtant, ils sont convaincus qu'Israël a le droit d'y contrevenir. C'est parfait de tuer des civils, des femmes et des enfants, des personnes âgées, des parents avec leurs enfants, délibérément ou non sans en assumer la responsabilité. Il est

permis de voler leurs terres aux gens, de détruire leurs moissons, et de les encager comme des animaux de zoo. Désormais, les volontaires des organisations humanitaires israéliennes et internationales ont l'interdiction d'assister une femme qui accouche en la transportant à l'hôpital. Les militants (de L'association israélienne des droits de l'Homme) Yesh Din ne peuvent pas emmener un palestinien qu'on a volé et battu au poste de police pour porter plainte. (Les postes de police sont situés au coeur des colonies). Qui peut croire que ce n'est pas l'Apartheid ?

Jimmy Carter n'a pas besoin de moi pour défendre sa réputation souillée par les responsables d'une communauté israélophile. Le problème c'est que leur amour d'Israël déforme leur jugement et les empêche de voir ce qu'il y a en face d'eux. Israël est une puissance occupante qui depuis 40 ans oppresse un peuple indigène, qui a le droit à une existence souveraine et indépendante tout en vivant en paix avec nous. Nous devrions nous rappeler que nous aussi avons utilisé le terrorisme contre une domination étrangère parce que nous voulions notre propre état. Et la liste des victimes de la terreur est longue et considérable.

Nous ne nous bornons pas à nier au peuple (palestinien) ses droits de l'homme. Nous ne faisons pas que leur voler leur liberté, leur terre et leur eau. Nous appliquons des punitions collectives à des millions de gens et même, dans une frénésie de vengeance, nous détruisons l'alimentation en électricité d'un million et demi de civils. Qu'ils « restent dans le noir » et « qu'ils crèvent de faim ».

Des employés ne peuvent recevoir leur salaire parce qu'Israël détient 500 millions de shekels appartenant aux Palestiniens. Et après tout ça nous restons « blancs comme neige ». Il n'y a pas de faute morale à nos actions. Il n'y a pas de séparation raciale. Il n'y a pas d'Apartheid. C'est une invention des ennemis d'Israël. Hourra pour nos frères et soeurs des Etats-Unis ! Votre dévotion est très appréciée. Vous nous avez vraiment lavés d'une vilaine tache. Maintenant nous pouvons continuer à nous sentir guillerets tandis que bardés de nos certitudes, nous opprimons le peuple palestinien, avec l'aide de « l'armée la plus morale du monde »

<http://www.counterpunch.org/aloni01082007.html>

CAPJPO-EuroPalestine

--

Publicat de către Dan Culcer. Écrivain roumain vivant en France depuis 1987. la >>Asymetria>>Anticariat , 12/01/2009 04:13:00 PM

*

Să râdem de Mircea Dinescu (chiar dacă nu putem reproduce fotografia lui recentă - ce-o fi băgînd în sine poetul?):

“Eu, în locul doamnei Maria Basescu, îi dădeam la poșetuțe președintelui de avea capul plin de cucuie”

Nu-i așa că există o asemănare tulburătoare între gândirea poetică a poetului Dinescu Mircea și cugetătornicimea tenis-manistică a altfel simpaticului jucător de tenis : Ilie Năstase?

*

Să plângem dimpreună cu cotidianul rus *Gazeta*:

(...) "adevaratul pericol la adresa Occidentului il constituie coruptia din Rusia, impreuna cu badarania si dispretul mitocanesc al noilor parveniti rusi. (...) actuala elita [rusă] se remarca prin doua "calitati": sfidarea totala a legii si dispretul fata de tot ce nu face parte din cercul sau select. Sa construiesti o vila intr-o rezervatie naturala, sa muti o icoana veche si inestimabila dintr-un muzeu national intr-o biserică amplasata intr-o localitate elitista de vile - toate acestea sunt la ordinea zilei [in Rusia].(...)

(...) gonesc pe drumurile Rusiei rude ale unor inalti functionari rusi, doborând femei gravide, tinere mame si studenti, in timp ce granguri din armata si din serviciile secrete ruse, cu mai multe sau mai putine stele pe epoleti, accidenteaza masini ale "plebei"... Pe acest fond, toate eforturile deputatilor rusi de a inaspri pedepsele pentru incalcarea regulilor de circulatie par ridicole, deoarece "obiectul" acestor legi il va constitui aceeasi "plebe", si nu grangurii. Tocmai aceasta este "marfa" pe care Rusia o propune acum spre export, subliniaza *Gazeta*."

În ciuda cantitativității (sic), calitativ(nic) exact aceeași realitate-cotidiană domnește și în România.

*

Presedintele interimar al R.Moldova a cerut scuze Romaniei pentru actiunile fostei guvernari 2 decembrie, 12:28

Presedintele interimar al Republicii Moldova, Mihai Ghimpu, a cerut scuze Romaniei pentru actiunile intreprinse de fosta guvernare comunista de la Chisinau, intr-un discurs sustinut marti seara, de Ziua Nationala a Romaniei, in cadrul receptiei organizate de Ambasada Romaniei la Chisinau. Potrivit lui Ghimpu, citat de corespondentul Agerpres, in cei 18 ani de independenta, Republica Moldova a beneficiat de sprijinul constant si absolut dezinteresat al Romaniei, chiar daca fosta conducere de la Chisinau a evitat sa recunoasca acest lucru. "A fost alaturi de noi o Romania care ne-a fost intotdeauna un prieten adevarat, indiferent de tensiunile existente si momentele de cotitura pe care le-am parcurs, un partener de incredere, interesat de dezvoltarea democratica a Republicii Moldova pe calea integrarii europene. O Romania care ne-a intins prieteneste mana atunci cand aveam nevoie. Scuze, draga Romania, ca n-au stiut ce fac. Iti multumim!", a spus presedintele interimar al Republicii Moldova.

"Astazi, Republica Moldova si Romania au in fata mai multe provocari pe care, prin eforturi comune, vor reusi sa le depaseasca", si-a exprimat increderea Mihai Ghimpu.

*

UE vrea ca Ierusalimul sa fie si capitala Palestinei

Saptamana viitoare, la 7 decembrie 2009, ministrii de Externe ai celor 27 de tari care fac parte din Uniunea Europeana, se vor intruni la

Bruxelles pentru a discuta dosarul israeliano-palestinian. Uniunea Europeana inten tioneaza sa ceara oficial impartirea in doua a orasului Ierusalimul, urmand ca partea palestiniana a orasului sa devina capitala viitorului stat Palestina. Ulterior, Uniunea Europeana isi va exprima acordul fata de declararea unilaterala de catre palestinieni a independentei statului lor.

Uniunea Europeana va face astfel publica, oficial, o mai veche initiativa a ei, privind rezolvarea conflictului ierusalimitean, prin recu noasterea orasului drept capitala atat a Israelului cat si a Palestinei. Este pentru prima oara cand Uniunea Europeana isi exprima oficial pozitia vizavi de viitorul Ierusalimului, una din problemele cele mai sensibile si mai spinoase ale conflictului din Orientul Mijlociu.

Documentul UE, intocmit de Suedia, cere imediata reluare a tratativelor de pace israeliano-palestiniene, in scopul proclamarii unui stat palestinian independent si democratic, cu o continuitate de teritoriu, care va cuprinde Cisiordania, Gaza si Ierusalimul de Est.

Tesu SOLOMOVICI, tesu@ziua.ro

Joi 3 decembrie 2009

Filip mi-a instalat Jurnalul la 1 decembrie. Ieri, recitindu-l, am căzut de acord cu mine însumi ca în episodul Daniel Cristea-Enache mai aveam de lucru: de nuanțat, de adăugat, de suprimat - ca de obicei în fața... paginii scrise. Așa am făcut, iar Filip mi-a instalat aseară noua variantă. Însă, aruncându-mi ochii pe Jurnal, am găsit greșeli - ale mele, se înțelege - omisiuni, repetiri. M-am așternut pe corectat, în așteptarea sfârșitului lunii (și a anului), pentru a da versiunea definitivă.

Versiunea definitivă, la mine... Nici când se va tipări pe hârtie nu voi putea fi sigur de definitivare.

Îmi scrie prietenul meu epistolar din Germania George Puiareu. Nu e deloc optimist:

“Dragă D-le Goma,

ca intotdeauna sint prezent in internet pentru a citi jurnalul actual...primiti mesaje dela cititori si mă mir încă de asa zisele schimbări in bine a unora, sau faptul că unii n-au crezut că este asa de dar acum s-au convins, etc.

de mult sint convins că o parte importantă a poporului n-a stiut ce li se-ntimplă.. au crezut că trăiesc o lume normală cu probleme,nu-i asa, normale si brusc cu mare intirziere se trezesc si-si dau seama. alegerea fără echivoc a acelorasi la conducere nu este numai influență securistocomunistă, că nu sint ei asa destepti, ba din contră, timpiti au rămas, dar sprijiniti de nestiinta si primitivismul unui sector social urias de muncitori si tărani ce constituie un bloc de alegători constant. acesta-i răul țării, citeva milioane de inocenti săraci, perversi si

sustinători fideli ai mizeriei politice. de acestia nu scăpăm,...chiar dacă din cind in cind se trezesc si inteleg.

nu securitatea -i desteaptă ci prostia țării este mare.. un om ce a trăit aceste timpuri nu are dreptul să nu inteleagă...din 1944 trebuia să se stie clar ce ni se-ntimplă..cine ne sint dusmanii si cine ne-au devenit dusmani.. si Dvs. ati stiut dintr-un inceput..de asta vă respect...!

george puiareu.

Să râdem *de* jurnaliștii titrori de la *Ziua*:

“Duvaz: *PDL va frauda alegerile cu pene de curent*. (subl. mea, P.G.) Lazaroiu: PSD va provoca un cutremur de 7 grade pe scara Richter, duminica, la ora 21.00”

Nu se înțelege (precizez: eu nu am înțeles) dacă citatele au fost extrase din gândirea și opera scrisă a clanului securist Lăzăroiu - alt istoric! - avînd ramificații și dacă rădăcini?, la Paris - ori au țâșnit din poșeta Udrei - probabil. Sau însuși Duvăz (după nume ar putea fi un franțuz uitat-pierdut pe meleagurile noastre de Marea Armată, avînd cavalerie numeroasă, învinsă de generalul Moroz) este autorele chestiei cu pene, ca un indian din statul Indiana. Oricum, *penele* acelea nu pot fi “de corent”, eventual de-struț. Și pentru că iubim scriitoricimea, în lipsa struțului : pene de găscă.

*

Să mai râdem și de Medvedev - care zice:

“Rusia este dispusa să susțină noul efort american in Afganistan”

Ca în **Țestoasa și Scorpionul**.

Vineri, 4 decembrie 2009

Abia acum aflu că Nichita Smochină a scăpat de deportare, de arestare: “s-a ascuns, a trăit sub un nume de împrumut pe moșia Academiei Române de la Titulești. Dupa confiscarea averii Academiei, fugе în munți si trăiește ascunzîndu-se prin satele din vestul țării”, scrie Teșu Solomovici, în *Ziua*.

“Dupa 1965, i se permite sa-si reia cercetarile asupra istoriei Basarabiei si a românilor de dincolo de Nistru, i se fixeaza o pensie academica, dar titlul de academician nu i-a fost restituit. Moare in noaptea de 13 spre 14 decembrie 1980; pe biroul de lucru se afla șpaltul ultimei sale lucrări despre istoria românilor basarabeni și transnistrieni”, mai scrie Teșu.

Cum să nu mă bucur că Smochină a supraviețuit și că a lăsat scrisuri prețioase, pentru noi, cei fără de hârtii?

*

Mihai Ciucanu și Flori Bălănescu, din surse diferite, îmi trimit vestea neașteptată, tristă:

“**Criticul și scriitorul Marin Mincu a murit** vineri dimineață, într-un spital din București, după ce, în urmă cu câteva zile, a suferit o comoție cerebrală (...)

Născut în 1944, la Slatina, Marin Mincu a publicat peste 40 de volume în România și 20 de volume în Italia. A fost profesor titular la universitățile din Torino, Milano și Florența, între 1974 și 1994.

S-a ocupat de semiotică, avangardă și experimentalism, publicând "Avangarda literară românească?" (1983) și "Experimentalismul poetic românesc" (2006). Este considerat promotorul textualismului, implicându-se teoretic și practic în susținerea acestei importante mișcări literare postbelice”.

Dumnezeu să-l ierte. Ne-am cunoscut în treacăt, presupun că el mă credea avînd aceleași opinii rele despre el ca și Marie-France Ionesco (ea făcea baraj, ca să-i interzică lui M.M. accesul nemijlocit la Eugène Ionesco). Nu am avut prilejul să discutăm, să punem lucrurile la punct. Știu din scrisurile altora că, în ciuda acestor impresii false, în ultima vreme scrisese - fără a insista - favorabil despre mine.

Ce i se va fi întîmplat? Oboseala de după Tîrgul de Carte?

Sâmbătă 5 decembrie 2009

Mihai Ciucanu îmi trimite:

"Infarct" de Paul GOMA

30.11.2009 Emilian Galaicu-Păun

"Un infarct se merită – domnule!"

„Aceasta este ultima carte. O simt cu toată carnea, cu oasele, toate, cu măruntaul întreg”, o spune ritos chiar autorul, nimeni altul decît Paul Goma, în romanul-pe-două-voci Infarct, Curtea Veche, 2008. Redactată sub formă de jurnal, scrierea demarează pe 1 ianuarie 2001 după cum urmează:

„Mi s-a descoperit un infarct”, zice ea.

„Infarct? Ai avut tu așa ceva? Cînd, cum? Și cum se descoperă un infarct?”

Așa se face că, după ce a scris sute de pagini despre condiția de deținut politic, iar apoi de disident – cutremurătoare mărturie: „însă un deținut politic nu va deveni în veac un fost-deținut, el va privi în continuare lumea printre gratii” –, Paul Goma aduce-n prim-plan o figură

feminină, și anume pe „ea a mea”, alias Ana Maria Năvodaru, cu care, „facînd una, nu doar în simțiri, ci și în cuget”, împarte totul. Acum, și responsabilitatea aceluiași infarct, pe care-l caută în trecutul lor comun – prilej de dureroase aduceri aminte. Memoria-asasină treieră sute de nume, unele ilustre, altele odioase, în virtutea aceleiași Credo de-o viață al autorului: „Am spus, am scris: eu nu iert – nu fiindcă aș refuza (să iert), însă iertarea nu se află în panoplia, în puterea, în atribuția mea. Nu eu am căderea să iert, eu am căderea: să nu uit”.

Și astfel, după ce că-și construiește „cartea pe paralelism: ea – eu”, iar în prima parte „ea” este cea care narează – din perspectiva unei tinere soții ce riscă să rămînă văduvă în '77 – „cazul Goma”, este rîndul autorului să se întrebe, în partea a doua, copleșit de amintiri: „Fac sau nu un infarct?, doar gîndindu-mă la...” Iar după ce se gîndește preț de 120 pagini, să tragă „concluzia definitivă: degeaba mă zbat (...): nimic nu probează nimic. Drept care: inutil să-mi cer dreptul la un infarct. Un infarct se merită – domnule!”

Jos cu pălăria, Domnule Goma!!!

Se zice : «Jos pălăria!» Se folosește: «Jos *cu...X*» când este vorba de o persoană cocoțată pe un loc (chiar tron) nemeritat.

Duminică 6 decembrie 2009

Am primit de la Dezideriu Dudaș un text de care dînsul se debarasează grăbit (nu are timp să-l citească), astfel a ajuns și la mine. Au să se strîmb de mînie holocaustologii, mai ales luptătorii cu falca împotriva... negaționismului. Să fie sănătoși, să-i nege, în continuare, pe... “negaționisti”. Voi trece aici textul, lăsînd pe fiecare cititor să creadă ce-l luminează Dumnezeu:

“8. Revendicarea revizionista: expertul in executii, americanul Fred Leuchter, a adus o dovada stiintifica asupra asa-ziselor camere de gazare de la Auschwitz care nu puteau fi folosite in scopul sus-amintit.

Dupa Raportul Leuchter, Fred Leuchter a fost violent atacat din doua motive:

1. Nu avea calificare de inginer cand si-a scris studiile pentru procesul inflacarat.

2. El a fost platit de apararea lui Zundel si de aceea considerat ca aparținand punctului de vedere revizionist.

Dovada se afla in budinca.

E adevarat ca Leuchter nu avea o calificare adecvata. Iisus Hristos nu avea diploma (calificare) in crestinism. Marx nu avea calificare in marxism.

Ceea ce a descoperit Leuchter poate fi, si a fost, verificat independent de ingineri ce poseda diplome impecabile.

Fred Leuchter era, inainte ca lobby-ul holocaustului sa-i distruga cariera si reputatia, un foarte cautat specialist in echipamente de executie din America asa cum l-a recomandat si Warmon Bill Armontrout.

Warden Armontraut marturiseste in 1988 la procesul Zundel ca exista

un singur consultant in SUA care cunostea designul, operarea si intretinerea camerelor de gazare, si acest consultant era Fred Leuchter.

Armontrout era cel care l-a indemnat pe Zundel sa-l contacteze pe Leuchter (Marturia lui Armontrout - vezi **Au murit 6 milioane in realitate?** Report of the Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zundel -1988, Editat de Barbara Kulaszka, pp. 351-352).

Leuchter era de o inalta competenta, bine platit si respectat in domeniul lui inainte de a fi ruinat financiar si ca reputatie de catre vicioasele atacuri ale Lobby-ului holocaustului - ce a si-a vazut afacerea lucrativa (de strangere a miliarde de dolari din toata lumea pret de mai multi ani) amenintata de descoperirile lui. Pe de alta parte Leuchter a fost calificat de judecatorul Thomas ca martor expert in timpul procesului Zundel din 88 privitor la marturia Leuchter. (vezi Au murit 6 milioane in realitate? Report of the Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zundel -1988, Editat de Barbara Kulaszka, pp. 354-362).

A doua acuzatie: ca Leuchter ar fi fost platit de apărarea lui Zundel si deci descoperirile lui sunt automat posibile de suspiciune.

Desigur, Leuchter a fost platit de apararea lui Zundel. A fost angajat sa mearga la Auschwitz intr-o foarte dramatica misiune secreta in timp ce Zundel era in proces la Toronto in 88, luptand pentru libertatea si reputatia sa. Nu existau nici timpul nici banii necesari pentru a cauta pe altcineva. El nu era un specialist aparut peste noapte asa cum adesea s-a spus.

Mai mult, Leuchter le-a marturisit lui Zundel si avocatului sau inainte de a merge la Auschwitz, ca el credea in existenta camerei de gazare si daca o va gasi verificabila, va marturisi sub juramant si in raportul sau.

Zundel l-a angajat totusi si l-a trimis pentru ca era sigur de probele lui si conta pe integritatea profesionala a lui Leuchter.

Leuchter a mers. A vazut. Sa intors mult mai lamurit.

Cititi ceea ce are de spus in Raportul Leuchter (Journal of Historical Review nr. 9, (1989): 133-139.

Deci Leuchter a fost platit pentru munca lui. Si ce e cu asta? Cine a platit pentru investigatiile si cartea lui Pressac? Cine a platit pentru Fundatia Beate Klarsfeld? Cine a platit pentru studiul procesului din cazul Zundel strans in cartea numita "Ura in proces?" (Gabriel Weimann and Conrad Winn, Mosaic Press, Oakville, 1986).

(Nu, nu cum credeti dvs.! Cel putin partial cei ce platesc taxe in Canada.)

Dr. Hilberg si dr. Browning au fost platiti de guvernul Canadei in expertiza lor menita sa sustina afirmatiile Lobby-ului promotor al Holocaustului. Browning singur a primit aproximativ 25.000 dolari pentru a depune marturie impotriva lui Zundel - gratie celor ce platesc taxe in Canada.

Aceste doua fapte, ca Leuchter a fost platit si ca nu a avut destule parale pentru a face lucrul pe care l-a facut, pot nega oare descoperirile stiintifice care pot fi revazute si verificate? Cand Leuchter a fost intrebat ce poate sta in calea unui om care a fost platit de cineva ca sa-i altereze descoperirile stiintifice, Leuchter a raspuns simplu:

"Oricine ar face asta si-ar risca statutul profesional!"

Vor fi oare profesionalisti inalti si ingineri doritori sa iasa in fata si sa refaca ceea ce Leuchter a facut? Vom vedea.

Realitatea revizionista este aspra. Chiar astazi, in Germania, daca un om de stiinta verifica descoperirile lui Leuchter, acel om de stiinta isi pierde slujba si intra in puscarie. Astfel sa intamplat si cu tanarul Germar Rudolf, un

om de stiinta german cu cea mai buna calificare, fara nici o pata in acreditariile sau dosarul sau. El a scris un raport magnific. (**Das Rudolf Gutachten**, Cromwell Press, 1993). Viata si cariera lui sunt ruinate, in timp ce lui Browning i-a suras norocul.

Fie si numai pentru asta, nu prea exista oameni care sa mearga voluntar pana la Auschwitz cu propria lor calificare si probitate inginereasca.

In sumar

Nimeni nu neaga lagarele de concentrare. Erau centre de detentie, dar nu atat de numeroase pe cat se afirma. Nu erau centre de exterminare.

De fapt, in conformitate cu seriilele brostate Time Life despre prizonieri, numarul lagarelor de concentrare germane era sub o sesima (1/6) din numarul lagarelor din SUA pentru japonezi, germani, italieni si prizonieri de rasboi si in Germania erau considerabil mai putine lagare decat avea maleficul aliat al Aliatilor - Stalin - in Gulagul sau.

Aceste lagare ca Auschwitzul adaposteau evrei printre multe alte nationalitati. Ele de asemenea adaposteau criminali, inclusiv germani: tradatori, spioni si altii care sabotasera Germania in rasboi.

O data in plus: erau lagare de detentie. Nu erau lagare de exterminare.

Nimeni nu a supravietuit plutoanelor de executie ale lui Stalin de la Katyn, si foarte putini au supravietuit mormantului de gheata din Kolyma si multe alte lagare staliniste. Se vehiculeaza repetat ca in infamantul "holocaust" exista singurul caz de "genocid" care e zilnic "dovedit" de supravietuitori.

Este intristator dar adevarat ca zeci de mii din toate nationalitatile au murit in lagarele germane, in mare parte de boli cauzate de malnutritie, suprapopulate, lipsa igienei si a medicamentelor. Indubitabil unii au murit din neglijente sau chiar crude tratamente ale unor gardieni brutali. Natura umana fiind asa cum este si a fost, trebuie sa fi fost atrocitati. Cine poate presupune cum a simtit sau actionat un gardian caruia i sa spus tocmai atunci ca propriul lui copil a fost incinerat in adevaratul holocaust numit Dresda - un oras lipsit de aparare, fara importanta strategica si plin de refugiati? Dar daca tocmai a aflat ca propria lui mama zace ingropata in ruinele Hamburgului sau ale Berlinului? Cu certitudine nu ar fi simtit candoare pentru cei pe care ii considera inamici. In aceste circumstante evreii ar fi putut ajunge in capul listei.

Aceasta experienta nu este unica sau specifica "lagarelor naziste".

A fost identic in zeci de milioane din gulagurile staliniste, in lagarele de detinuti politici sau prizonieri de rasboi. Aceasta soarta a fost impartasita si de catre olandezi in mana japonezilor si de catre britanici si canadieni in Birmania, Singapore si Hong Kong. A fost impartasita si de catre americani in Filipine, de germani in Polonia, Cehoslovacia, Iugoslavia, Franta.

Si sa nu uitam ca *a fost aceeasi si pentru germanii din Germania post-belica in lagarele de exterminare ale armatei americane de la Reissweissen descrise de autorul canadian James Bocques in cartea sa "Alte pierderi" si in recenta sa carte cu acelasi subiect. Bocques afirma ca milioane de germani au murit ca rezultat direct al politicii deliberate a Aliatilor.* (subl. mea, P.G.)

Toate aceste morti au fost morti tragice. Tragice pentru evrei si tragice si pentru germani. A fost tragic pentru toti cei implicati in rasboi. Pentru a-l cita pe Robert Faurisson, eminentul revizionist: "Continuati sa vorbiti despre crime de rasboi. Rasboiul insusi este o crima".

A afirma ca au fost atrocitati pentru ca mai apoi acestea sa fie talmacite ca genocid este deceptionant. Chestiunile statistice si logistice despre

care evrei au fost in care lagare, de ce si cand si unde, au fost documentate cu mult timp in urma, intr-o foarte detaliata carte, de catre **Walter Sauning** numita "**Disolvarea evreimii europene**".

In ultimele intorsaturi si rasuciri de dans ale lobby-ului in jurul Marelui Mit al Holocaustului, ei va vor face sa credeti ca majoritatea lagarelor de exterminare au fost in Est (unde majoritatea evreilor vor spune ca au trait) si doar cativa au murit in "Vechiul Reich german" - pentru ca va fi mai usor sa pastreze secretele in Est.

Wow! Ce trasnet!

Fapt este ca zeci de mii de oameni au fost imbarcati in trenuri din Auschwitz in Polonia spre alte lagare din Altreich (teritoriu german) la sfarsitul rasboiului - intre care Ellie Wiesel, Sabine Citron si Anne Frank.

Acestea sau facut cu cheltuieli ale germanilor si cu diverse inconveniente deloc necesare pentru a-i omori pur si simplu. Puteau mult mai usor sa fie lasati sa moara de foame in lagarele de concentrare abandonate, ca oameni ce luptau sa scape din ghearele comunismului.

Nu au existat "lagare de exterminare" germane. Punct. Oameni au murit in orice timp de rasboi in lagarele de concentrare din numeroase motive, inclusiv varsta inaintata.

Mai este necesar un punct final si se refera la faimoasa (in lume) placa de la Auschwitz.

Timp de decenii s-a afirmat prin aceasta placa ca 4 mil. de oameni au fost omorite prin genocid in Auschwitz. Asa cum a fost sintetizat de dr. Faurisson inainte de 3 Apr. 90 aceasta placa comemorativa (unde Papa si presedinti ai numeroaselor state au facut genoflexiuni in fata unor victime inexistente) contine urmatoarea inscriptie in 19 limbi:

"Aici, din 1940 pana in 1945, 4 mil. de barbati, femei si copii au fost torturati si asasinati in genocidul hitlerist".

Pentru aproape jumatate de secol. aprox. 500.000 de turisti au fost in mod deliberat inselati de asa-zisi intelectuali si escroci morali in timp ce vizitau parcul tematic de minciuni antigermane si orori de la Auschwitz si Birkenau - unde ghizii turistici, cartile si filmele insista de decenii cum ca tot ceea ce vizitatorul vede este "...in forma sa originala".

In textul urmator se poate citi dupa cum urmeaza:

"Acest loc, unde nazistii au asasinat 1.500.000 de barbati, femei si copii, majoritatea evrei din diferite tari europene, poate ramane pentru vesnicie un loc de plangere si disperare si de avertisment. (Luc Rosenzweig "Auschwitz, la Pologne et le genocide", - Le Monde, Ian. 2795, pag.1).

De ce aceasta scadere a cifrei?

Acum, lobby-ul promotor al holocaustului afirma: *"Ei bine, nu noi ci sovieticii au umflat cifrele!"*

In conformitate cu acest argument, sovieticii afirma: *"dinadins au crescut numarul cazurilor de neevrei din Auschwitz-Birkenau de cateva ori fata de numarul lor real. Odata cu sfarsitul comunismului in Polonia si fosta Uniune Sovietica oficialitatile de la muzeul Auschwitz au micorat meticulos cifra dezastrelor in rand cu istoricii care ani de zile au insistat ca au pierit in Auschwitz intre 1 mil. -1,5 mil. de oameni, 80-90% fiind evrei. (The Breitbard Document - Simon Wiesenthal Center).*

Desigur blamati-i pe rusi si pe polonezi. Nu acordati credit revizionistilor cum ca numarul lor scade si scade mereu sub lupa erudita a cercetarilor atente.

De ce sa nu mai aruncam o privire catre revelatoarea schema a doctoru-

lui Faurisson?

Dr. Faurisson, asa cum ii este stilul, fiind un cercetator erudit si meticulos, un om scrupulos de onest cu prietenii si inamicii deopotriwa, va poate spune ceea ce este de departe cunoscut. (Explicatii complete in apendice A).

Figura de mai sus este elaborata in Dec. 95 ca raspuns la o reclama placata de Liga Antidefaimarii evreilor in New York Times. Aceasta reclama publicitara intreba "**Unde sunt evreii care lipsesc?**" (subl. mea, P.G.)

Aceasta este exact intrebarea pe care o tot pun revizionistii - intrebare pentru care acestia au fost vanati, batuti, scuipati, acuzati, judecati, inchisi si chiar ucisi. De ce este criminal sa vrei sa stii de ce numarul descreste mereu - ca un balon care a fost intepat?

Nu sunt mai degraba stiri bune si nu rele ca milioane nu au murit la Auschwitz? Nu este acesta un lucru imbucurator?

Dupa o mult mediatizata campanie initiata de echipa Zundel si directiunata spre domnul Gorbaciov cu cativa ani in urma, sovieticii au eliberat in final Cartea Mortilor de la Auschwitz pe care o capturasera in 1945.

Surpriza! **Asa zisele 4 milioane scazute la 1,5 mil., au scazut la 74.000 de morti dovedite. Toate meticulos inregistrate cu: nume, date, nationalitate, religie, varsta, motivul si cauza mortii!**

Cercetatorul german Tjudar Rudolf, vorbitor fluent de germana, engleza, franceza, yidis si poloneza si care intelege majoritatea limbilor si numelor slave, a parcus toate aceste registre de morti si a totalizat numarul evreilor morti in conformitate cu numele si religia, inclusiv admitand numele slavizate.

Ce a rezultat? **Puțin peste 30.000 de evrei au murit la Auschwitz.**

La aceasta cifra au ajuns revizionistii holocaustului. Din tot ceea ce cunoastem astazi, in conformitate cu aceste analize, cam 30.000 de evrei si-au pierdut viata acolo, majoritatea datorita bolilor si supraaglomerarii, in Auschwitz si alte tabere de munca afiliate complexului principal Auschwitz.

Este un numar suficient de tragic. De ce era nevoie sa fie exagerat? Ca sa justifice ce? O campanie vicioasa de ura impotriva fostului adversar? Un regim care si-a facut intrarea in paginile istoriei cu 50 de ani in urma?

Despre asta este vorba?

Sau nu e altceva decat o modalitate de a-i tine pe germani intro sclavie perpetua: mental, politic, economic si financiar, sau pentru a-i face susceptibili oricarei noi forme si scheme de santaj mascat care a extorcat **peste 100 de miliarde de marci de la ei in favoarea lobby-ului holocaustului si altor membri ai tribului, institutii, organizatii - si sa nu uitam statul Israel** (care nici macar nu exista in timpul asa-ziselor crime comise de nazisti)?

Abuzurile etnice asupra Germaniei si a germanilor trebuie sa inceteze. Holocaustul nu este si nu a fost niciodata cum s-a spus "o victimizare a evreilor". Este extorcare. Putere politica. Si bani si rasbunare si ura!

Germanii, dintre care multi nici nu se nascusera cand tragedia celui de-al 2-lea rasboi mondial a venit peste tara lor, au platit mari sume de bani in reparatii statului evreu si oamenilor - multi dintre beneficiari de asemenea nu se nascusera la vremea respectiva in care lumea stie ca a avut loc holocaustul.

Acesti germani au dreptul sa cunoasca toate faptele. Lobby-ul promotor al holocaustului prezinta cu nerusinare "faptele" in asa fel incat sa se potriveasca cu planul lor de intoleranta pentru cei care ar pune intrebari despre lipsa de constiinta, metodele subversive si scopurile, angajarea de

agenti secreti, fonduri murdare, boicoturi si tratamente teroriste.

Torturarea fiecărei noi generații de germani pentru vini imaginare sau reale ale bunicilor lor și în curând ale strabunicilor lor nu este o modalitate de a aduce pace și armonie în lume.

Ernst Zundel, în înregistrarea procesului său, afirma ca: "persecuțiile de ieri au ajuns persecutorii de azi". 4 Aprilie 1996

Sunt convins: holocaustologii, mai cu seamă anti-anti-negaționiștii (ca Șafir), chiar de vor da de acest text reprodus în jurnalul meu, îl vor ignora. Pentru că ei, ignoraționând toate probele care le neagă minciunile, își imaginează că lucrează la... inexistarea evenimentului despre care dă seama un document. Evreii de azi, ca și rușii, au o gândire magico-primitivă:

«Ceea ce eu refuz să cunosc nici nu a existat!»

Binîntele, în *practicarea* gândirii primitive a lor existau numeroase derogări. De pildă în politica bolșevică a "moștenirii culturale" - încep cronologic cu momentul Ocupării Basarabiei și a Bucovinei de Nord (28 iunie 1940) - cum "gândeau" politrucii evrei atunci când practicau cu jubilație epurările din cultură?

«X (să-l numim Eminescu) nu este bun pentru noi (?), fiindcă nu a văzut (??) rolul marxismului! În plus: a atacat marea cultură rusă!» (dacă ar fi spus "sovietică" nu ar fi fost luată în seamă neconcordanța cronologică - cine să o facă: cu una-două excepții, intelectualii români în viață dădeau fuga-fuguța să colaboreze cu această "nouă concepție despre lume și viață").

În fruntea cu evreii ne-veniți pe tancurile sovietice. Să mă apuc să alcătuiască iarăși liste de îndrumători-spre-îndărăt?

Luni 7 decembrie 2009

Acum, când lupta între cei doi cârnați (pardon: caltaboși): Băsescu și Geoană este la apogeu, cunoscînd răsturnări de s'tuație - cu ce mă ocup eu, mărginaș al nației române?

Cu visili! Nu oricare, ci cu unul de acum vreo nuștiucâți ani:

Așadar, taman în această noapte - electorală - eu mă trezesc în trecut, la visul-cu-costumul-de-înmormântare! Nici o schimbare de regie: aceeași jenă-spaimă că n-o să am cu ce mă îmbrăca în-vederea (!), același costum, salvatorul, același sfat al meu, mortul, către cineva (dar cine?) care constata că nu mă mai încap costumul, fiindcă în atîția ani de când nu l-am purtat, "m-am umflat"! Și eu, băiat isteț, ingenios, autor - necunoscut - al unei Utopii, îi șoptesc:

«Descoși haina la spate, fără a o dezbumba și mă învelești cu ea».

Însă de această dată, ajuns cu sfaturile prețioase la ultimele

cuvinte, cam pe la cuvântul “învelești”, vocea a luat-o razna; de parcă mi s-ar fi băgat în gură un microfon. Și m-am speriat.

Și-am încălecat pe-o șa... Și m-am trezit.

Și când mă gândesc ca va trebui să explic “metoda” încă o dată - a treia oară... Dar poate că a treia nu va fi și ultima; deci rămân dezbrăcat - și în viață, poate chiar în veșnicie, mai știi...

*

O aiureală scoasă de sub laviță și pusă pe sfoară, să fie văzută din uliță, ba chiar de la primărie, unde domnește căpitanul de securitate Gică - așa-i spunem de când s-a civilit.

Masoneria! Are spate zdravăn, masoneria, a cărat ea și în alte împrejurări grele pentru noi toate păcatele, toate lașitățile, toate inacțiunile noastre.

Pentru noi, basarabeni și bucovineni masoneria a fost reprezentată de ruși; pentru ardeleni: ungurii; pentru toată Europa fostă de Est, sub cizma bolșevică masoneria este, negreșit, ovreimea.

De ce așa, de ce totdeauna altul?

Pentru că nu avem o oglindă. Și nici nu ne trebuie:

Aici Românul raționează ca raționatorul genial-național N. Manolescu: întrebat cum stăm cu literatura de sertar, a răspuns:

«N-am *prea* avut, dar nici n-a *prea* fost nevoie, fiindcă la noi s-a *cam* publicat tot ce era de valoare».

Mintind fără rușine, în pur stil oieresc, de la Sibiel (“n-am *prea* avut”, n-a *prea* fost nevoie”, s-a *cam* publicat...”) pentru a-și justifica propria-i inacțiune, Manolescu făcea apel la gândirea înspăimântată doar de perspectiva prinderii în cuvinte a “acțiunii”, a maselor largi populare, terorizate: de ce să constatăm că vinovați de necazurile, nefericirile, prostiile noastre suntem în bună măsură noi înșiși?

*

Situația: alegeri în România; doi catindați: Băsescu și Geoană. Eu nu am drept de vot, dar... *nu-țin* cu Băsescu. Băsescu se târa în coadă cu mari diferențe de puncte toată ziua de ieri, până când... se face noapte și nu mai aștept, merg la culcare, sigur că va fi ales tot un rău : Geoană.

Să însemne că la o adică așa fi votat Geoană? Da de unde! Nu l-aș fi votat pe nici un Geoană, însă și eu sunt român, m-aș fi bucurat de papara pe care urma s-o încaseze Băsescu. De ce bucurie? Fiindcă Băsescu, în afară de ceea ce știam și eu despre **distrugerile** sale în România, mie îmi făcuse două rele: deși el avusese inițiativa cooptării mele în Comisia pentru cercetarea

comunismului (prin Săftoiu) s-a răzgândit ori a fost răzgândit și i-a pus pe alde Tismăneanu și pe nepoata călugărului unit, Cesereanca, să scrie Istoria României după metoda Roller; a doua: recăpătarea cetățeniei române: nu a răspuns propunerii prietenilor de a mi se restitui.

Bine-bine, și? Asta-i, că nu e bine-bine, fiindcă am mai spus: *eu nu eram cu-Băsescu, ci împotriva lui*, ca tot Românul care se respectă (nu ca “intelectualii Liiceanu, Patapievici, TROU, Mihăieș”, lingăi fără frontieră).

Si iată lovitura de teatru: azi dimineață mă trezesc pe rezultatele inversate: conduce Băsescu - cum să nu fiu supărat?

Sunt convins: în situația mea - sufletească - s-au aflat mulți români. Ce fac ei, acum, că Băsescu va câștiga? Își vor asuma eroarea de a fi votat cu Geoană? Bineînțeles, nu - n-am înțeles noi jocul subtil alegătoresc al românului imparțial. Și cum este inteligența pe plaiuri mioritice: absentă, electorul înșelat nu răspunde (că de ce a votat el cu Geoană?), ci mă ia pe mine la refec:

«Da' cu cine voiai să votez?»

Întrebare pertinentă, într-o situație normală, nu ca cea din România. Fiindcă eu i-aș fi răspuns:

“Cu niciunul!”

Dar Românul, deștept ca oaia, nu acceptă o “soluție” ca asta, fiind el este convins *că era obligat să voteze cu unul din cei doi!* O obligațiune cetățenească - la români...

*

Însemnările de mai sus au fost făcute dimineața. La prânz m-am trezit cu Băsescu învingătoare, iar seara: pentru ca alegerile au cunoscut multe fraude - se vor repeta. Cândva.

Băsescule, bețivane, la oameni, la români nu te-ai gândit, când ai încercat toate șmecheriile tale, derbdeice căpătate la Co'stanța, și la Anvers? Pe spinarea cui: a ta și a tribului tău cu sediul la Golden Blitz? Da de unde: pe spinarea românului pe care-l ții încălecat, flămând, bolnav, ca pe un cal bătrân («Că tot moare el...»), zici tu, generos și creștin!, nevoie mare). Prin manevrele tale împuțite, i-ai momit pe basarabeni să-ți deie voturile, dar tu ce-ai făcut, în schimb? În schimb tu, cu ochii numai la profituri electorale (curat electorale!) *prin amănări criminale ai întârziat procesul normal, democratic al oamenilor acelora de a instaura, în sfârșit, un regim normal, democratic, european între Prut și Nistru*. Ocupat până peste cap cu “păstrarea democrației băsești”, n-ai mai avut timp de respectarea promisiunilor față de viitorul elector, ci doar la “subtilitatea” grohăitoare a manevrelor

golănești la care te-ai dedat în vânzările de arme împreună cu fratele tău de sânge, altfel Mircea (care îi dădea altui Mircea - Dinescu - îngetată); cu “guverne” de mucava autentică, cu al tău coleg întru analfabetism (dar ardelean acesta, momâia purtând numele efectului sonor al întâlnirii dintre un cap de presupus mamifer și un autentic cap de pod: Boc!); cu reactivarea jandar-mului, tot ardelean, Blaga, “inginerul mecanic care vorbește fluent franceza”, de parcă fluentă ceea l-ar împiedeca să fie un polițai bihorean (“cu pușcă și cureață lată”), căruia nu-i mai lipsește decât peana de kokos, la pelarie, încolo, tot dobitoc, tot obtuz, tot dușmănos, tot crunt, tot inginer, tot fâlcos, de-l confundzi cu un general de securitate, la pensie, subaltern al tău), dar fără a-ți măcar “nuanța” apucăturile de gagicar de ma'alà - ce, eș' prost?, unicul prost din România este Geoană!, tu ești dășteptul satului, să fie întrebată Nuți-Bicicletista!

Tot din pricina ta nu mai este acordat împrumutul de la FMI, până și fraierii occidentali au băgat de seamă că ești un hoț, un tâlhar, membru al Mafiei Băsescu&Udrea. Cărui guvern să i se încredințeze banii cu care s-ar acoperi o parte din întârzieri la plata pensiilor, (nu a poșetelor Vuiton, purtate-ridicate, ca pe niște stindarde de țoapa noastră de renume internațional, Nuți - cine n-o știe pe Spaima-Puți'?, gagica ăluia mare-tare în curtea interioară a Palatului Cotroceni). Să i se încredințeze guvernului inexistent, prin lucrarea ta de distrugător de țară?

Marti 8 decembrie 2009

Azi suntem programați la medic, la dr. Schaan. Mergem dimpreună, Ana și cu mine. Îmi va fi foarte greu să merg, dar voi face un efort. De dragul Anei, ea îmi tot aduce aminte că n-am mai dat pe la doctor de o grămadă de vreme, apoi nu se împacă la gândul că are un bărbat șoșontorog.

Bine, așa va fi, de ieri sunt pregătit de expediție.

Am rugat-o pe Flori Bălănescu să încerce și ea să pătrundă în situl revistei *Cultura*. Eu sunt refuzat, cică este “în mentenanță”. Am vrut să aflu dacă într-adevăr, a fost publicată a doua parte promisă: “Goma!” de Daniel Cristea-Enache. Nimic.

Să se fi rupt samarul, să fi crăpat măgarul? - sau invers? D.C.-Enache ar fi putut citi opinia mea despre textul său? Doar dacă îi va fi atras atenția cineva, altfel nu se deranjează el să citească Jurnalul meu pe internet.

Flori Bălănescu mi-a răspuns că nici ea nu-l citise, că avuse-se alte treburi. În schimb am pescuit un text de D.C.-E din 26 oct.

Cum sunt negru-n cerul gurului, îl reproduc aici - fără a-mi freca mâinile de satisfacție:

“Omagiu lui Nicolae Manolescu 26 oct 2009 Au revoir

DANIEL CRISTEA-ENACHE

Ca si scriitorii, criticii literari au un traseu ritmat nu atat de contextul in care scriu, cat de varsta la care o fac.

In prima tinerete sunt impetuosi, iconoclasti, turbulenti, incercand sa dinamiteze ierarhiile deja constituite. Contesta Sistemul, in raport cu care au o pozitie deocamdata periferica. Dupa un timp, cand activitatea criticului incepe sa fie recunoscuta public si legitimata simbolic, oficializarea lui devine, dintr-un deziderat personal, un fapt.

Nu trebuie sa tratam cu ironie recuperarea si reintegrarea vechilor insurgenti, soldata cu topirea insurgentei lor si disparitia obiectului ei. Cand avangardistii ajung in Muzeu si exponentii literaturii Absurdului, pe listele scolare de obligativitati, ar fi deplasat sa-i cerem unui critic sa ramana vesnic tanar si bombanitor.

Maturizandu-se, el aspira tot mai mult spre un echilibru, daca nu o superioara intelegere, in traversarea diferitelor compartimente si varste literare. Incearca sa nu mai fie excesiv si teribilist, ci obiectiv si cumpanit; sa castige in nuante, renuntand la maniheismele juvenile; sa dea epitetul plastic pe argumentul solid.

Spre batranete, mai ales daca fostul rebel a primit, pe parcurs, onorurile pe care le visa, criticul nostru devine si mai intelept. Rigiditatile lui dispar una cate una, tonul taios-peremptoriu se indulceste sau se melancolizeaza.

Ambitia oarecum puerila de a face Ordine in literatura, de a imparti note si calificative, de a separa valorile de nonvalori si a le hotari pe toate lasa loc unei priviri calme, plina de toate experientele ochiului exersat. Criticul priveste tot mai mult in urma si tot mai rar in fata, recuperand memorialistic varstele parcurse si supunandu-se, fara vanitati, propriei reflexivitati.

Este acum mai sever cu sine insusi decat cu ceilalti; mai intelegator fata de ero-rile lui X si Y si mai convins de fragilitatea adevarurilor sale. Functiile pe care le-a avut, doza de celebritate pe care si-a luat-o si credinta ca activitatea sa laborioasa, Opera!, va ramane sus in constiinta generatiilor viitoare: toate aceste repere de succes (consumat sau prezumat) conteaza infinit mai putin decat sentimentul profund al apropierei sfarsitului.

Spre deosebire de marii nostri critici, de la Maiorescu la G. Ibraileanu si de la E. Lovinescu la Lucian Raicu, fostul enfant terrible Nicolae Manolescu imbatraneste cu tot mai putina intelepciune. Cel care, inainte de 1989, avea constiinta misiunii cronicarului literar si era capabil sa respinga avansurile (ca si presiunile) oficialitatii pentru a-si face meseria de critic, a ajuns in ultimii douazeci de ani sa alerge dizgratios dupa tot felul de functii, combinatii, onoruri si sinecure. Cu un real talent in a se mula pe cele mai diferite contexte, afirmand azi ce nega ieri si jucand fie pe cartea seriozitatii, fie pe cea a relativismului, N. Manolescu i-a facut pe altii partasi la aventura lui politica, punctata, tragicomic, de infiintarea P.A.C., candidatura personala la presedintia Romaniei, topirea P.A.C. in P.N.L. si apoi abandonarea P.N.L., in spiritul unei „independente” ce a falimentat o idee si a ruinat un proiect civic.

A urmat revenirea aparenta la literatura, vazuta inasa mai mult ca un mediu propice pentru intersectari de interese si reciprocitati avantajoase, pe un arc de cerc a carui intindere (Uniunea Scriitorilor, Academia Romana, Facultatea de Litere, UNESCO, Romania literara, Cartea Romaneasca, Evenimentul zilei, Adevarul) o putem aproxima fara convingerea ca am acoperit-o integral. Intelligent si mobil, dar fara profunzime si fara viziune, Nicolae Manolescu isi ofera expertiza si management-ul oricui este dispus sa-l puna in fruntea unei mese si in capul unui prezidiu. Orgoliul mai vechi de a fi performant in critica de intampinare a fost substituit prin vanitatea caragialesca de a acumula functii si premii, bonificatii si zaharicale simbolice (o decoratie, iar daca nu, macar o invitatie), pozitii cat mai inalte in organigramele unor institutii care sa-l solicite cat mai putin. Iar alibiul cu elaborarea trudnica

a Istoriei critice..., cu documentarea si lecturile aduse la zi, a functionat fix pana la aparitia acesteia...

E dreptul omului de a-si organiza parcursul biografic si agenda zilei exact asa cum crede de cuviinta. Aici nu exista norme pentru toti, ci nenumarate optiuni individuale, facute in logica personala si cu propriul risc. Problemele – ca sa folosesc un eufemism – apar atunci cand dintr-o pofta necontrolata de putere si dintr-un calcul strict de oportunitate, N. Manolescu sau oricine altcineva ii utilizeaza pe cei din jur, servindu-se de ei pentru a-si atinge scopurile. Sub masca zambitoare, relaxata, „europeana” a lui Nicolae Manolescu se afla un om amoral, al carui sport preferat este dintre cele cu doua reprize: manipulare, pauza, autopropulsare. Titularul deja folosit este obosit, sa-l scoatem din teren; pe margine, iata, se incalzeste rezerva zeloasa. Eu sunt si antrenorul, si arbitrul, si observatorul federal. Eu fixeaz regulile, eu le incalc. Voi, toti ceilalti, sa va jucati rolurile date.

S-ar putea crede ca am alunecat, dintr-o analiza a „temei” N. Manolescu, intr-o analogie fotbalistica tot mai fictionalizata. Nu-i asa. Sa citim impreuna, pentru a ne convinge, urmatoarea scrisoare adresata cu cateva luni in urma de Alex. Stefanescu lui Nicolae Manolescu. Alex. Stefanescu a trimis-o mai multora, inclusiv mie, astfel ca N. Manolescu nu va mai putea sustine ca ea nu exista.

Am ezitat, din primavara pana-n toamna, daca sa fac sau nu public continutul ei, mai ales ca Alex. Stefanescu scrie cuvinte prea frumoase si solide despre mine. Multumindu-i, le pun pe acestea acum intre paranteze. Si fiindca subiectul scrisorii nu e privat, nu priveste relatia particulara dintre cei doi critici si istorici literari, ci are in vedere altceva, imi asum riscul de a o dezvalui in toata grozavia ei:

„Domnule Nicolae Manolescu, am reflectat mult (o noapte) asupra schimbarilor pe care veti sa le faceti la Romania literara si mi-am dat seama ca nu pot sa le accept. Ieri, 19 mai, m-am lasat convins de dv. sa raman redactor-sef pentru ca va admir de o viata intreaga si pentru ca mi se parea foarte importanta salvarea revistei. Dar acum mi-este clar ca gresiti profund, inacceptabil si ca este o vorba de o falsa salvare. (...)

Intentionati sa-l mentineti in prim-plan pe Cosmin Ciotlos, inca nematurizat ca autor, si o considerati necesara revistei noastre si pe Luminita Marcu, care nu s-a remarcat pana in prezent decat prin superficialitate si obraznicie.

Prin masurile pe care le luati, vor ramane in afara revistei si Ioana Parvulescu si Adriana Bittel, cu care oricare alta publicatie din Romania s-ar mandri. De asemenea, ne va parasi, fortat de situatia dezastruoasa in care a ajuns revista, de cand o conduceti de la Paris, si Gabriel Dimisianu, care merita supranumele de «domnul Romania literara».

As ramane alaturi de dv. daca ati reveni asupra acestor masuri. O solutie rationala pentru salvarea Romaniei literare ar fi sistarea cheltuielilor facute de Uniunea Scriitorilor cu anosta revista Noua literatura si redirectionarea sumelor astfel economisite catre Romania literara.

Cu speranta ca veti lua in considerare punctul meu de vedere,

Alex. Stefanescu”

Prin urmare, aceasta este modalitatea in care voia sa „reformeze” N. Manolescu revista pe care o conduce, nu din banii sai. Daca Gabriel Dimisianu se poate pensiona, de Adriana Bittel si Ioana Parvulescu ne putem dispensa. Sa speram ca Alex. Stefanescu va accepta targul. – Nu sunt bani pentru salarii, doamnelor si domnilor. Da, ati muncit luni intregi, pe degeaba, pentru revista pe care eu o conduc prin telefoane de la Paris. Dar eu, daca n-ati inteles inca, sunt Nicolae Manolescu. Voi contactati mai putin sau deloc. Va place, nu va place, va convine, nu va convine, aceasta e situatia. O s-o mai invelesc putin in vorbe frumoase, o sa va zambesc fiecaruia aparte si cuceritor, in procesul unei noi mistificari. N-ati vrut sa dati din cap afirmativ-obedient la tot ce am spus eu, chiar daca ce spuneam ieri contrazicea enuntul meu de alaltaieri, iar ceea ce declar astazi voi infirma maine. De altfel, de maine (daca Alex. accepta trocul), n-o sa mai existati. Sa nu fim prea sentimentali; e timpul sa disparati. Spre deosebire de expirati, de bolnavii, de mortii si de neputinciosii din generatia mea, eu privesc in viitor, unde imi place sa ma vad tot pe mine. Au revoir.

Acest proiect monstruos poarta si o data: mai 2009. Este, pentru mine si pentru alti „privilegiati” cititori, data totalei edificari.

La saptezeci de ani fara sase luni, lui Nicolae Manolescu i-a cazut pe jos masca de pe fata.”

Nu sunt primul, ba chiar printre ultimii care să observe tăcerea de aur din ultima vreme a “intelectualilor” pupincuriști probăseschiști: Liicheanu, Tismăneanu, Mihăieș, Ungureanu (Tru); parcă mișuna pe sub mese și un căcărezel semnînd: “I T. Morar”, în fine Hysteriotul Pata-Pievici. Ce s-a ales de Corul Armatei Lăudătorilor? S-a de-...corat?, s-a destrămat?, fiecare a apucînd-o spre vizuina lui, în așteptarea clarificării:

«**Al cui cur pupăm - de mâine - cu drag?**»

Ce va fi dovedind tăcerea lor dintrodatică? Spaima că - totuși - Băsescu nu va fi ales, cu drag? Și asta și asta, dar nu prea-prea: creaturi cu coloană vertebrală din cauciuk autentic garantat nu se tem că vor putea avea și ei - pe merit - “tratamentul” aplicat lui Adrian Păunescu la gardul Ambasadei USA, după 22 decembrie 1989? Ei și ce dacă intelectualimea, liiceanitudinea, tismănești-meă tricoloră, patapumesticenia - l-au pupat în cur pe Băsescu și i-au lins cu delicatețe coaiele? Ce, Beligan nu l-a pupat și pe față și pe dos pe Ceaușescu (iar înaintea lui pe Dej, pe Stalin)? Dar fiind el un mare-intelectual român, deși turnător ordinar, deși propagandist peste hotare al comunismului din țară, nu s-a mai ținut cont de... sărutarea gurii sale. Dar Madame Zoe Bușulenga, Maica Benedicta (a nu fi confundată cu Bonifacia mea): nu-l compara pe Tirănescul nostru Nicolae cu Ludovic al Nuștiucătulea?

Acum, pupătorii-de-cur prin vocație - și prin practicație - își acordă o pauză. Nu prea scurtă, nu prea lungă; atât cât să le-ajungă lor, conștiințelor României să tragă - pe gură, nu pe nări - aerul lui Dumnezeu, nu al orifixului anal al Băsescului. Iar faptul că tot Băsescu va fi ăl-cu-curul (și ce cur, domnule!, genial, ce mai calea-valea, dacă-l citim pe specialistul în Găuri de Cur în ultima-i comitere hârtică, prin care îl întrece chiar și pe Adrian Păunescu: Ungureanu TRU), foarte bine: intelectualitatea României nu va avea nevoie de o perioadă de adaptație: același cur, aceleași gur’!

Întrebare : unde-or fi “femeile lui Băsescu”, marele gagicar? Nu se poate să-l fi părăsit chiar toate, dar cum nu și-au făcut cunoscută poziția contra, nu le socotesc vrăjmașe - de-o pildă grațioasa, libelulatica, aeriana...

Miercuri 10 decembrie 2009

Ieri am fost la doctor. În ciuda temerilor că n-o să pot ajunge la clinică - am ajuns! Adevărat: acasă am căzut lat,/ la pat. Azi m-am apucat de restabilit **Ostinato**. Deocamdată

recitesc ceea ce a alcătuit “varianta pentru internet”. Operația asta va dura două-trei zile. Sceptic în privința rezultatului.

Nu am notat aseră, eram prea obosit:

Am primit de la Bacău un colet cu trei exemplare din **Săptămâna Roșie** scoasă de Viorel Cucu, la editura Vicovia. Arătoasă. Format... măricel. Fotografia de pe coperta I - propusă de editor - nimerită.

Nu mă împac însă cu caracterele tipografice folosite, mai ales la Note.

Iar în această seară am mai primit o veste bună: Curtea Veche a acceptat, pentru cele 3 volume **Scrisuri**, sugestia mea inițială: un format mai... generos.

Veste care și ea m-a bucurat foarte.

*

În sfârșit! Iată o veste... planetară: Obama a anunțat că “indienii din America” vor primi scuze și compensații...

Cam târziu: o bună parte a oamenilor aceluși pământ (era să scriu: Palestina) au fost distruși de boli - mai ales diabetul face ravagii printre ei - de alcool; altfel neinstruiți, desocializați.

Și eu am iubit cultura Cuceririi (Vestului Sălbatic), m-am identificat și eu cu eroii albi, supradimensionați prin cinematograf. Dar am văzut și filme - foarte puține - în care “indianul” apare mai puțin ca sălbaticul necesar edificării mitului american. Un serial mediocru și lacrimogen - și extrem de violent (cu cei răi) “Texas Rangers” m-a condus la înțelegerea tragediei colonizatului, jefuitului, închisul în rezerve (iar îmi plecase condeiul ordinatorului spre: “Palestina”).

Bine ca măcar acum, când e atât de târziu, apare un alt persecutat; nu colonizatul, ci adusul ca sclav: un negru (chiar dacă Obama nu se trage din vreun negru sclavizat).

Joi 10 decembrie 2009

Am mai copiat această capodoperă a lui Niki? Dacă da, da să fie, repetiția este mama adevărului. Am mai mărturisit: nu știam că Manolescu scria și cu limba: în primul rând, nu mă interesa scrisul său; în al doilea rând Monica Lovinescu (și Virgil Ierunca) exercitau asupra mea o astfel de teroare pro-manolească, încât orice text antimanolesc îmi devenea și mie suspect, deci neadevărat. Așa se face că abia după moartea Monicăi Lovinescu (și a lui Virgil Ierunca) am început a arunca un ochi interesat

peste articolele de limbământ ale Manolescului.

“December 10th, 2009 at 5:29 am

**RAHAT TRIPLU RAFINAT, NIKI MANOLESCU,
ZIS DE LA VALCEA, MESAJ ADRESAT DIRECT LUI
CEAUSESCU, DE LA SCORNICESTI, 1981:**

„Domnia Voastra ati instaurat legalitatea, dar ati lichidat si un anumit monopol care a existat pana in anii 50, si nu numai pana atunci, si care tindea sa imparta pe scriitori in doua, cei care erau cu literatura si cei care erau impotriva partidului. Ceea ce as numit eu «Politica Ceausescu» a fost tocmai lichidarea acestor «drepturi» de obicei ale unor uzurpatori, a unora, foarte putini, de a se erija ca adevarati iubitori de tara, a iubirii de partid. Acestia, foarte putini, uita ca scriitorul adevarat, sau mai bine-zis, este scriitor adevarat cu conditia sa fie un scriitor adevarat! Aceasta a doua parte afirmatiei mele izvoraste din declaratiile facute de acestia, foarte putini, in diferite ocazii si care au creat un mare loc pentru impostura, pentru veleitarism. Nu mai este nevoie sa spun de climatul necritic care are loc in viata literara, climat care trebuie – cred eu – cat se poate de repede sa fie discutat, analizat, inlaturat pentru ca, altfel, in relatiile dintre literatura si viata literara sar putea intampla ca aceasta admirabila literatura, pe care o stim de 15 ani incoace, care se situeaza la nivelul cel mai inalt al creatiei artistice romanesti, sa inceapa sa suporte tot mai greu presiunile care apar si, totodata, sa apara tot mai putine creatii bune bune, sa apara o anumita oboseala a scriitorilor din cauza acestor campanii, si in mod deosebit la scriitorii mai tineri . Va multumesc, tovarase secretar general, ca m-ati ascultat.”

Azi a apărut în *Cultura* și partea a doua a cronicii lui Daniel Cristea-Enache: În aceasta nu am observat vreo înțepătură - chiar dacă atenția mea nu este monopolizată de eventualele critici.

Goma-? (II) DANIEL CRISTEA-ENACHE

Paul Goma, Gherla-Latesti,
Editura Curtea Veche, Bucuresti,
2008, 304 p.

“Abia in a patra varianta a „Gherlei“, cea (re)scrisa in octombrie 1973, interlocutorul feminin si francez al fostului detinut care-si povesteste experientele de inchisoare dispare, cu tot cu replicile sale, din paginile cartii lui Paul Goma. Nu inasa si din structura ei: fiindca aceasta prezenta-absenta a receptorului prim de suferinta româneasca si estica este considerata simbolica pentru indiferenta stângistilor occidentali (dominanti in anii ‘70) fata de dramele si tragediile din lagarul socialist.

Prima varianta a „Gherlei“, inceputa si finalizata in noiembrie-decembrie 1972, fusese determinata, ca printr-un declic, de catre replica intrebatoare a unui cuplu de pictori români, gazde pariziene ale

viitorului autor. După ce Goma le descriesese bataia incasată la Gherla, pe 19 noiembrie 1958, cu două zile înaintea eliberării „studentului”, gazdele româno-franceze au plusat într-un mod deopotrivă logic și empatic: „De ce n-ai scrie o carte cu ceea ce ne-ai povestit – dar așa cum ne-ai povestit?”...

„Gherla” e răspunsul la această întrebare, un răspuns cu un același trunchi confesiv și documentar, dar tot mai elaborat de la o variantă la alta. În versiunea de față, dialogul devine unul monologat, prin decuparea tuturor intervențiilor neîncrezătoare sau naive ale întâiului ascultător. Acestea ies din dialogul inițial, rămânând însă, ca tot atâtea semne ale mirării, între rândurile acum compacte ale mărturiei lui Paul Goma. Efectul este deosebit și autorul știe să-l utilizeze gradat, într-o compoziție structurată nu numai de depozitia lui, ci și de neîncrederea ori stupefarea lor. Ceea ce el povesteste – ei nu cred; sau cred doar pe jumătate. Iar ceea ce el detaliază, cu abundența de imagini și termeni ai spațiului concentrationar autohton – ei nu înțeleg. Trebuie să li se explice suplimentar, să li se traducă, să li se lămurească prin comparații, analogii, concretizări.

Oricât ar părea de curios pentru cititorul deja „avizat” asupra egocentrismului propriu lui Paul Goma, accentul cade aici pe ei, nu pe el. Relatarea e astfel concepută și rulată narativ încât să atingă sensibilitatea și conștiința unui destinatar pe lângă care, altfel, ar putea să treacă. Faptele petrecute și înregistrate pe propria piele în cercurile închisorii politice nu sunt descrise în nuditatea lor, ca într-un reportaj, după cum nu sunt interpretate excesiv, cu obstinția pamfletarului fixat asupra unei tinte. Paul Goma este și un reporter socio-moral, și un pamfletar îndârjit, dar „Gherla” lui înseamnă altceva: un efort notabil de a intermedia lectorilor distanțați (la propriu și la figurat) o realitate existentială atroce.

Semnificativ, autorul nostru nu se auto-focalizează ca protagonist privilegiat epic al scenelor de închisoare. Nu-și hiperbolizează suferințele și nici meritul de a le fi rezistat, contrapunându-le demonstrativ lasității majoritare. „Gherla” e mai puțin memorialistică unui subiect care se flatează, recuperându-se în ipostaze ale rezistenței, eroismului, martirajului, și mai mult observarea și fixarea elementelor de Sistem în care opt mii de deținuți sunt tratați similar. Prin urmare, Goma nu se proiectează în statura suferitoare și finalmente triumfătoare a Individului. Urmărește, în schimb, cu o atenție concentrată traseele colegilor de suferință, precum și categoriile de tortionari cu care viețile tuturor s-au intersectat ireversibil. Ei, occidentalii de departe, trebuie făcuți să înțeleagă ce s-a întâmplat, din 1948 încoace, cu „noi, deținuții”.

Într-una din exhibările lui tipice, inclementul Paul Goma evocă brutal moartea sceleratului bâlbâit Goiciu – într-un moment, firește, ulterior grozaviilor din prezentul relatării. Parcă ni se desenează cele două perspective din dialogul transformat în monolog. Pe de o parte, acest ami lointain, o chère camarade umanitaristă, intrigată de lucrurile pe care le află, mai vrând, mai nevrând să le asimileze; iar pe de

alta, martorul implicat pâna la os, fostul politic torturat si umilit in Gherla eticii si echitatii socialiste. Intrebarea disparuta din pagina ar fi putut suna asa: „Dar acest Goiciu mai e in viata?“. Si raspunsul neted la ea: „Nu mai traieste, da-l in ma-sa, a murit, saracul, Dumnezeu sa-l ierte, ca noi, detinutii-lui niciodata!“ (p. 123). Urmeaza o noua intrebare evaporata, incercând timid rationalizarea dementei. Si un nou raspuns contondent, satul parca de atâtea semne de intrebare si mirari de dincolo de Cortina de Fier: „De ce, de ce, de ce! De-aia!! De... Stiu eu? Cum sa spun... Intr-adevar, Goiciu si cei de seama lui ar fi meritat sa fie ucisi. De mâna detinutilor, a rudelor acestora. De mâna celor pe care el ii umilise, infometase, chinuise, torturase, ucisese. Ar fi fost firesc si drept, Doamne-Doamne nu numai ca ar fi iertat fapta, dar ar fi spus: «Iar acum, dupa ce ai curatat pamântul de un diavol, mergi de te spala pe mâini, sa te curatesti!»“ (p. 124).

Scriitorul reuseste performanta de a se detasa de propriile experiente, privindu-le din interiorul, dar si din afara lor; si, pe o treapta necesara compozitional, din unghiul unui receptor aflat la ani lumina de cobaii rasariteni. Fiecare scena din „Gherla“ se cere prezentata in conturul ei initial, si in acelasi timp sprijinita cu informatii si explicatii care sa o faca accesibila destinatarului moralmente indepartat. De fapt, morala este si pentru acest lector occidental extras cu usurinta din paginile unor bieti români comunizati cu forta un teren de reflectie, atitudine si reactie. Dar cum poate acest cititor bine intentionat, insa derutat, sa creada ceea ce nu poate fi crezut? Cum sa accepte el ca referent si ca baza a intregii discutii (o discutie, in fond, imposibila) realitatea demistificata a inchisorilor socialiste? Cum sa inteleaga el ca Gulagul nu este o inventie, o exagerare retorica, un episod pasager si local, un accident de parcurs istoric, ci o componenta sistematica a lumii sovietizate?

In miezul cartii lui Paul Goma se afla, bineinteles, inchisoarea lui si a noastra; dar si aceasta imposibilitate structurala a unui om „normal“ (traind intr-o societate normala) de a o vedea in datele ei reale. Drama detinutilor care croiesc scenariii fanteziste in legatura cu o mereu amânata sosire a americanilor eliberatori se scufunda – de la un punct sesizant in traiectul gândirii autorului – in tragedie. Atunci când acesti salvatori vor fi venit, ei nu vor intelege mai nimic din gropile comune umplute cu cadavrele dusmanilor poporului. Daca vor ajunge, intr-un happy-end, la gurile Dunarii, americanii vor ajunge când memoria rezistentei si amintirile concrete ale numelor si faptelor însângerate vor fi de mult pulverizate.

Vor aparea atunci, „in compensatie“, justificari ale fostilor calai. Vor curge pledoariile pro domo ale unor batrânei cumsecade, ascultati cu consideratie, in prezentul pensiei lor, nu vazuti in directul batailor mutilatoare si al omorurilor propriu-zise savârsite pe vremuri. La confuzia momentului istoric „recuperator“ vor contribui si falsele victime, pletoric-justitiare, in timp ce acei câtiva eroi ramasi in viata vor pastra o jenata discretie asupra suferintelor personale, reale. Aproape totul va fi explicare si explicitare, legitimare si contextuali-

zare. Extrem de putine lucruri vor fi infatisate asa cum au fost, fara distorsionari oportune, fara deraieri fabulatorii, fara contrafaceri; si chiar in ipoteza ca ele vor aparea, cine si le va asuma?

Incheiata in 1973 si publicata pentru prima oara in România in 1990, a patra varianta din „Gherla“ anticipeaza uimitor aceasta stare de fapt. Si, anticipând-o, Paul Goma incearca din rasputeri s-o modifice. Pe lânga incapatânarea tânarului arestat in 1956, sesizam încrâncenarea autorului de a nu uita nimic din trecutul sau de puscarias politic. Marturia lui, alaturi de marturiile altora, ar putea schimba viitorul comun: „Uite, eu, fost puscarias, fost deoist, am fost «consatean» cu supravietuitori de la Sighet – dar tot nu stiu ce-a fost acolo. De unde sa aflu: sa ma adresez fostilor gardieni? Ar fi interesant de stiut ce cred fostii directori, politrucii, gardieni – dar pâna una-alta: ce spun victimele? Martorii: ce marturisesc ei? Cum a fost ucis Maniu? Ce i s-a întâmplat cu adevarat lui Gheorghe Bratianu? Doar n-o sa cercetez arhivele Securitatii! (...) Securitatea, stiind bine ce fel de dreptate a impartit (am spus bine: impartit, ea fiind si instanta judecatoreasca), a distrus toate documentele prin falsificare: le-a traficant: când va fi «momentul», sa nu poata deveni dovezi ale crimelor... Ca institutie secreta ce este, Securitatea pune un deosebit accent pe dotarea fiecarui post, chiar raional, cu un crematoriu de hârtii. Tone de hârtii pe care au picurat lacrimile si sudoarea anchetatilor au fost arse, ca sa dispara orice urma de «activitate revolutionara» a Organului, lasând in urma – la arhiva! – falsurile, paradeclaratiile, forma lor dactilografata, in care «dialogul – dactilografiat curat de tovarasa dactilografa – suna»: «Recunosti cinstit ca ai avut o activitate banditeasca?» «Da, recunosc cinstit ca am dus o activitate foarte banditeasca.» «Impreuna cu care banditi legionari ai comis faptele banditesti?» «Eu am comis faptele banditesti impreuna cu banditii legionari X, Y, Z...». Acestea, hârtiile-dactilografiate-pe-curat, vor constitui «documentele» dupa care se va scrie paraistoria României!“ (p. 25).

E suficient sa ne uitam acum in jur pentru a inregistra esecul lui Paul Goma. Diagnostic personal exact si o solutie moral-comunitara avansata inca de la inceputul deceniului opt; dar eficacitate sociala zero. „Adevarurile“ dupa care ne ghidam astazi sunt cele iesite, intr-un debit bine controlat, din arhivele si laboratoarele Securitatii. Exceptiile ramân exceptii. Dupa cum a pierdut batalia solidaritatii de breasla, in epoca Chartei '77, Goma a pierdut-o si pe cea a restabilirii adevarurilor Gulagului românesc, in anii postrevolutionari. Si totusi, si totusi... Poate parea naiv ce scriu acum, mai ales in ochii „atotstiuitorilor“ mereu pe valurile istoriei nationale. Eu cred in ceea ce spune Paul Goma despre Securitatea lui Dej si a lui Ceausescu; nicidecum in ceea ce spune aceasta institutie „a noastra“, omniprezenta si omnipotenta, despre Paul Goma”.

Da, bre : bucuros că D.C.-Enache a scris despre mine, în această felie de dare de seamă nu doar de-bine; ci de-adevăr.

Or adevărul este că autorul de mine a fost cel învins - de la început. O știu de multă vreme, să fie decenii: parcă după ce am ajuns în Franța, în 1977 - "în plină glorie de disident". Dar parcă mai sigur în "săptămâna rivoluției" țuguiată peste Anul Nou 1990, când Monica Lovinescu, prietenă de... o viață mi-a strigat în gura mare pe coridoarele Europei libere (unde mă dusesem, beat de bucurie că aveam de dăruit prietenilor încă o carte apărută atunci: **Arta refugii** în franțuzește), mi-a strigat, deci, Monica Lovinescu că... Revoluția Română este română, nu putsch rusesc - «cum susțin basarabeni Goma și Lupan», adăugînd, cu mânie și ciudă că Goma este "un incontrolabil".

Cronologic, înaintea lui Constantinescu am recunoscut, nu că...«m-au invins structurile» - ci: «Nu am reușit să pun cu botul pe labe Monstrul Securitate, Răul Suprem». Însă ca să nu rămân și în asta pe pierderi, spun și eu după Ana:

«[Om fi pierdut noi totul], dar măcar ne-am distrat!»

Argument, recunosc: debil, infantil. Dar dacă doar cu asta, cu distracția rămăsesem...

Vai de curu' ei de distracție. Numai noi - și copilul și bunicii lui care trăiau atunci, știm cât și cum ne-a fost distracțiunea în anul de pomină 1977 - "din primăvară (în realitate din februarie), până în toamnă târzie, la 20 noiembrie" ...

Dar, ca să nu ne îngropăm singuri în disperare, facem ca Țiganul : după ce am fost tăvăliți, bătuți, umiliți, bătătorul-umilitorul, Securescu se duce acasă, la nevastă și la copilași. Iar noi așteptăm o vreme, trăgîndu-ne nasul, stergîndu-ne de sânge și de noroi, apoi încet-încetișor ne ridicăm pe două picioare și, după ce ne asigurăm că *ăla* nu ne vede, nici aude, ne dregem glasul (degeaba: tot mărgelat de lacrimi, mai ales de ciudă, rămâne) și răcnim cu disperarea din urmă; ca în pustie:

«Băăăă ! Te bag în pizda mă-ti! M-ai rupt în bătaie pentru nimica și la urmă te-ai pișat pe mine - du-te-n pizda mă-ti, cu pișatu' tău cu tot, pișa-m-aș în gura ta securist!»

*

Dan Culcer îmi trimite textul discursului Hertei Müller la primirea Premiului Nobel.

Din pricina caracterelor puchinoase, a rândurilor înghesuite - n-am reșit să le măresc - mi-am rezervat plăcerea de a-l citi pe îndelete, pe bucăți. Din fugă însă am pipăit (așa sunt eu; pipăicios când vine vorba de geana feminină), nu doar un text foarte bun - ca Discurs -, dar atât de bun ca Literatură, încât va fi măcar bun și ca discurs... Mă bucur pentru scriitoarea Herta Müller.

Fiindcă a scris o poveste, nu un discurs.

Vineri 11 decembrie 2009

Somn zbuciumat, forfecat, mereu intrerupt. Nu, în astă noapte nu am visat nimic rău, sau amintibil, dar-însă-totuși...

N-am mai încercat cu **Ostinato**. Și sunt îndoit rău : voi continua tentativa de re-dimensionare? Sincer-sincer: îmi place varianta asta scurtă, confecționată pentru ordinator. Dacă mi-ar fi la îndemână (!) una dintre transcriitoarele mele dragi, le-aș încredința episoadele eliminate, apoi le-aș lipi... la trunchi...

Dar merită? Sunt tare obosit.

*

“Herta Muller, care a primit premiul Nobel pentru literatura 2009, a criticat Rusia, China și Iranul pentru lipsa de angajament privind respectarea drepturilor omului, la ceremonia de decernare a prestigioaselor distincții, care a avut loc joi la Stockholm, potrivit thelocal.se, citat de Mediafax.”

Bine a făcut!

Prietenul de la Anvers îmi trimite articolul reprodus mai jos. Anunțul prin telefon al textului mă găsisse sceptic: cunoșteam câteva mici-mari porcării ale Dinescului, dar textul propriu-zis m-a îngrozit. Îl știam pe poet un derbedeu, un golan, - deși povestea cu tipografia donată de nemți Uniunii Scriitorilor și însușită de Președinte nu era doar o faptă de derbedeu-golan - însă până la “asociere” cu tâlhari arabi și bandiți israelieni calea era lungă.

Dorința mea: să nu fie adevărate acuzațiile:

**“Raportul SRI și declarația unui procuror DIICOT:
M. Dinescu - trafic de influență, luare de mită, furt din
arhivele CNSAS...!”**

(din *Expresul de Sud*, 11 nov. 2009)

“SRI rupe tăcerea și confirm ceea ce curajosul procuror DIICOT - Structura Central, Constantin Ghertă, a dezvăluit deja *Expresului de Sud*: o întreagă rețea de procurori și ziaristi corupți, plus afaceriști arabi, la cererea lui Mircea Dinescu, l-au favorizat pe infractorul Ștefan Rădulescu, principalul sponsor al poetului măscărici.

De asemenea, raportul Serviciului Român de Informații relevă faptul că "din analiza informativ-operativ efectuat la CNSAS rezultă că Dinescu Mircea a subtilizat dosarul de securist al lui Crin Antonescu nr. 2456sca/ DSS 01429 din instituție, vânzându-i-l acestuia, prin intermediul lui SOV cu suma de 1,7 milioane de euro". În raport, Dinescu este acuzat și de trafic de influență în favoarea lui Klaus Johannis, de asociere în infracțiuni economice cu Arin Stănescu alias Alie Shalev, și este suspectat și de complicitate la crimă.

"DIN DATELE PE CARE LE DEȚINEM REZULTĂ CĂ MIRCEA

DINESCU A OBTINUT, pân în prezent, de la Ștefan Rădulescu (pentru care a intervenit, prin trafic de influență, pentru a fi scăpat de pușcărie - n.r.), peste 4 miliarde de lei, bani gheață, precum și alte foloase materiale, ca mobilă, autoturisme (un BMW ultimul tip, un microbuz) etc". Așa începe raportul incendiar al SRI referitor la Mircea Dinescu. Bugetul Statului a fost păgubit de Ștefan Rădulescu cu zeci de mii de miliarde și, cu toate că au fost nenumărate semnalări în acest sens, de la Serviciile Secrete românești, nici un organ nu s-a sesizat. După punerea sa în libertate, infractorul Ștefan Rădulescu a adus alte mari prejudicii la bugetul Statului, depășindu-le cu mult pe cele făcute înainte de arestare. Sesizările au curs permanent către Ministerul Finanțelor, Garda Financiară, AVAS, ANAF, Administrația Financiară a Sectorului 6, dar nimeni nu a luat atitudine. Ba, mai mult, i s-a lăsat mână liberă să vândă active aflate sub sechestru! Când și cum vor fi recuperate pagubele produse bugetului de Stat? Poate ne răspunde Mircea Dinescu.

"LA RUGĂMINTEA LUI MIRCEA DINESCU, ARIN STĂNESCU ALIE SHALEV (asasinul sistemului bancar românesc - n.r.) i-a acordat lui Ștefan Rădulescu „consultanță” și l-a instruit cum să acționeze în derularea activităților infracționale, după punerea acestuia în libertate. În urma perchezițiilor efectuate de organele de cercetare penală, au fost reținute (dintr-unul din birourile lui Ștefan Rădulescu) înscrisuri din care rezultă că acesta are legături cu Mircea Dinescu, Arin Stănescu, Flavius Băiaș, Ion Ghinea și cadre din Secțiile 21 și 22 Poliție București, precum și cu unii ofițeri din UM 0962 București” se arată în raport.

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII A ÎNAINȚAT MAI MULTE INFORMĂRI, din conținutul cărora rezultă că "gruparea mafiotă creată în jurul lui Mircea Dinescu și Ștefan Rădulescu desfășoară activități ce reprezintă atentate la siguranța națională, deoarece au conexiuni cu grupări de crimă organizată din lumea arabă". Se menționează că "faptele penale săvârșite de aceștia subminează economia națională".

MAJORITATEA SOCIETĂȚILOR PRĂDUITE DE RĂDULESCU AU FOST APOI - conform raportului SRI - "vândute ilegal unor cetățeni arabi cu care Dinescu are strânse legături: SC Mobins SA a fost acaparată de Hassan Awdi, patronul Rodipet; sediul SC SOMACO din București a încăput pe mâna lui Abdul Wahed Nor Ideen, apărătorul lui Omar Hayssam, operațiune prin care s-a spălat suma de 1,6 milioane de dolari. Fapta a fost mușamalizată de șeful DIICOT din acea vreme, procurorul George Muscalu, un alt apropiat al lui Mircea Dinescu, des invitat la agapele bahice și sexuale de la Cetate, la reședința lui Dinescu. Oficiul pentru prevenirea și combaterea spălării banilor a întreprins verificări în acest sens, dosarele întocmite fiind plimbate de la IGP la Parchet și invers".

SESIZĂRILE ÎNAINȚATE DE SRI CĂTRE ILIE BOTOȘ au ajuns, așa cum atenționa și procurorul Gherța, la adjunctul acestuia, Marcel Sâmpetru, care, prin natura atribuțiilor de serviciu, s-a ocupat direct de cazul Rădulescu-Dinescu. Toate aceste sesizări, care semnalau fapte deosebit de grave, au rămas "uitate" prin sertarele Parchetului General. Tot raportul SRI spune și că "Procurorul George Muscalu este prieten cu Mihai Bogasiu, cel care l-a introdus și pe Mircea Dinescu în mafia arabă. Bogasiu a fost coleg de studii cu judecătoarea Mădălina Muscalu. Protecția cea mai mare pe care a primit-o cuplul Dinescu-Rădulescu vine de la DNA, respectiv de la adjunctul lui Daniel Morar, procurorul Zarie, procurorul Irinel Păun (prieten bun cu Ștefan Rădulescu). Procurorul Constantin Balcan a primit ordin de la super-

iorii săi să le întocmească dosare penale tuturor celor care au luat atitudine față de fărâdelegile săvârșite de Dinescu și Rădulescu și se află în procese cu acesta.

Din anturajul lui Mircea Dinescu mai fac parte procurorul Drăghici, fost șef al Secției a II-a din DNA și Marian Didu, finul lui Muscalu. Din acest motiv, Rădulescu cere să-i fie transferate dosarele la DNA. O persoană din anturajul lui Marian Didu a afirmat că George Muscalu, Mircea Dinescu și Ilie Botoș dețin, în permanență, o cameră în Hotelul Palace din Sinaia, pentru unele petreceri și întâlniri amoroase. Consumațiile sunt achitate de Mircea Dinescu".

"ÎN VARA ANULUI 2005, A MURIT, ÎN CONDIȚII SUSPECTE, AVOCATA LILI MERTICARU, care a avut unele afaceri cu Mircea Dinescu. Aceasta a fost găsită fără suflare în apartamentul său, situat în Calea Moșilor, în spatele PIZZA HUT. Directorul Transparency Internațional (Agenția Română pentru Transparență), Victor Alistar, a afirmat față de unii apropiați ai săi că George Muscalu și Mircea Dinescu sunt vinovați de moartea mai multor persoane, printre care se numără avocata Lili Merticaru, și chiar un procuror, fără a-l nominaliza (este vorba despre procurorul Cristian Panait - nota redacției). Ștefan Rădulescu și Mircea Dinescu au strâns legături și cu cel care a fost șeful de Cabinet al ex-premierului Călin Popescu-Tăriceanu, Aleodor Frâncu" - se mai spune în raport.

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII A SESIZAT PARCHETUL GENERAL și cu privire "la legăturile existente între Mircea Dinescu și Mohammad Murad". De asemenea, a sesizat DNA "în legătura cu activitățile suspecte desfășurate de cei doi în vara anului 2004 la Olimp, când Dinescu a fost cazat în Hotelul Majestic, fost Transilvania". De asemenea, SRI îl acuză pe Dinescu și de furtul din arhivele CNSAS a dosarului lui Crin Antonescu, care a fost un vajnic colaborator al Securității. (Va urma)

Simona Fica, 11 noiembrie 2009"

În aceeași zi, sub altă semnătură în aceeași stil, repetînd ce se scrisese înainte:

"DEZVĂLUIRI : CÂND VIȚEII AJUNG BOI

Boul Dinescu dă cu copita"

"LEGENDA SPUNE CĂ DINESCU A OBȚINUT ÎN OLTENIA (oare prin ce metode?) aproape totul în materie de cadouri și dregătorii: crame (crama de la Potelu-Olt, unde veneau să se dreagă cu „elixiruri” Nicolae Ceaușescu și Lică Bărbulescu; crama de la Giubega-Dolj), palate (fostul palat al lui Barbu Drugă, achiziționat după o licitație „cu cântec”), fabrici (fosta fabrică de conserve de la Calafat), podgorii, zeci de kilometri din Dunăre, șalupe (șalupa Poliției de Frontieră Calafat), spații comerciale în Cetatea Băniei, titluri (titlul de „Cetățean de onoare” al Craiovei), reverențe umile din partea inspectorilor-șefi Ionișor Berceanu, Gheorghe Bică, Cristian Zavracu, Constantin Nicolescu, dar și din partea smeritului „duhovnic” al Consiliului Județean, Ion Prioteasa, care deține, totodată, și funcția de președinte al Filialei Dolj a PSD.“ etc etc

Ce latrină. Ce mizerie.

Și acum ce fac eu, care nu sunt obligat să fac ceva? Dinescu însă era obligat să mormăie, acum 20 ani, ceva care să aducă, fie

și pe departe a mulțumire în legătură cu primirea lui în PEN Clubul francez - datorită mie. Dacă nu-l lăsa gura lui mare să rostească un cuvânt, măcar să fi tăcut, dracului. El însă...

Iar eu n-am uitat, n-am uitat:

Cu mulți ani în urmă, probabil prin 1974-75, când încă mai mergeam la restaurantul Casei Scriitorilor, junele poet Dinescu mi-a strigat de la o masă unde rânjeau cu anticipație maestrul lui de morală scriitoricească - română! - Fănuș Neagu și Ion Băieșu (am dedus că ei îl sfătuiseră să zbiere) :

«**Bă, Goma! Marele scriitor fără cărți!**».

Nu am reacționat. Puțulică de Dinescu oralizase (!) scrisul lui Eugen Barbu, din *Săptămîna*, despre mine. Nu știu cine îi va fi relatat soției sale Mașa, dar prin 1982-83, la Paris, mă pomenesc la ușă cu Ioana Crăciunescu, anunțându-se «Cu o surpriză...»

Într-adevăr, surpriză: după ea a intrat pe ușă, o fetișoară care îl trăgea după ea, de o ureche, pe Dinescu. Ioana a făcut prezentările, ceva în genul: ‘Mașa, soția lui Mircea...’ - după care Mașa a rostit ceva în genul: ‘...soția acestui măgar care a strigat în restaurantul casei Scriitorilor: «Bă Goma, marele scriitor fără cărți!» și care azi își cere iertare...’

Ținut în continuare de ureche, măgarul a bălmăjit ceva, însă Ana și cu mine am zis cu grăbire că nu-i nimic, făcuse omul o glumă, noi să fim sănătoși... - așa ceva-cumva. Și ne-am simțit foarte bine, în cinci, câteva ceasuri, până la plecarea lor.

Au mai trecut niște ani, a venit 1989 - primăvara, când Dinescu a dat un interviu unui jurnalist francez (trimis de Mihnea Berindei, Monica Lovinescu, de mine...). Ca să-l protejăm de represalii, m-am prezentat cu un “dosar” la René Tavernier, președintele PEN Clubului francez, prietenul și protectorul nostru (Dumnezeu să-l odihnească), prezentându-i cazul Dinescu. “Cazul” a fost cooptat în aceeași zi, iar seara Monica Lovinescu a putut telefona la redacția Europei libere să fie anunțată primirea a încă unui român în PEN Clubul francez.

Dar istoria “cazului Dinescu” nu se termină aici. Vine revoluția, Dinescu înconjurat de o sumă de vajnici rezistenți prin cultură: Pippidi, Vulpescu, Sorin Mărculescu, Sorescu și alții asemenea) vin la Paris, să ne povestească faptele lor de arme - cine are curiozitatea de a afla ce s-a petrecut atunci, să citească **Soldatul câinelui** aflat pe internet.

Pleacă revoluționarii, noi rămânem (adică noi, Gomie).

Fiindcă Lucian Raicu și Sonia Larian erau extrem de amărâți - ziceau că organizatorii conferinței de presă de la Fnac îi omiseseră tocmai pe ei, buni prieteni ai poetului Dinescu, deci nu

participaseră la cumetrie - “dacă nu ne-au trimis invitație”... Nici eu nu primisem invitație, dar mă dusesem, nimeni nu mă oprise, găsisem și un loc liber... În toiul discuției, din senin (dar din Sauvignon), Raicu mi-o zice:

«Lasă că și tu...»

Am notat în jurnalul din 1990 delirul lui Raicu, din care cu greu înțelegeam următoarele:

În Momentul în care la Europa liberă se anunțase cooptarea lui Dinescu în PEN Club (în primăvara anului 1989), el, poetul fusese luat peste picior (“la mișto”, explica Raicu) de securiștii de la poarta lui, din București - în gura lui Raicu vina purtînd-o Goma - de ce? Fiindcă așa îi spusese Tudoran, căruia i se plînsese Dinescu... de mine.

Mă opresc aici cu “amintirile” despre Dinescu (am mai spus: le-am consemnat în Jurnal): m-am enervat și, până una alta, îl bag în mă-sa de derbedeu!

Duminică 13 decembrie 2009

Nu mă opresc, m-am calmat, continuu amintirile despre Dinescu, acest ticălos!

Așadar, despre mine, în vizita lui lungă, la Paris, în ianuarie (?) 1990:

A avut timp să se vadă cu toată-lumea-bună-de-aici - cu excepția mea. Dacă Raicii lipsiseră de la Conferința de presă de la Fnac, în următoarele zile tot într-o vizită-în-grup o ținuseră - însă mie, mai târziu, mi se plînseseră cu mânie de Monica Lovinescu, cică ea făcuse lista invitaților, cică ea încurcase (ori pierduse carnetețele cu adresele), astfel devenise “sabotoarea”!

Mie însă Dinescu nici măcar un telefon nu-mi dăduse. Iar despre vorbe-schimbate: nici vorbă! La un moment dată, după Conferința de presă, am urcat cu liftul undeva unde urma să se bea un pahar - în cinstea eroului nostru. Am nimerit numai noi doi în cabină. Eu îl priveam, cu drag, zâmbind, fiind sigur că acum-acum Mircea va izbucni în răs și ne vom îmbrățișa - ce banc bun! Însă el - nimic. S-a uitat la mine câteva secunde, apoi nu a mai lăsat din priviri ușa ascensorului; când am ajuns unde trebuia, el s-a pierdut prin mulțimea invitaților. Iar acolo, la “pahar”, chiar dacă ne-am întâlnit privirile, el nu a dat de înțeles că “ne cunoaștem de undeva”.

Mărturisesc: am suferit. Povestindu-i Anei m-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu Dinescu, de s-a prefăcut că nu mă cunoaște.

Ea a zis:

«Și dacă te-a și uitat?»

«La asta nu mă gândisem...», am răspuns după o vreme.

Raicii găsiseră alt motiv (deși ei nu fuseseră prezenți):

«Mircea zicea că a fost o lume nebună, acolo...»

Le-am pus și eu o întrebare:

«Când crezi că are să ne reprimească în Uniune (a Scriitorilor)?»

Raicu a căpătat o privire încărcată de reproș (i-o cunoșteam, de peste treizeci de ani), mai cu seamă când se simțea el vinovat cu ceva:

«Dar ne-a primit!», mi-a aruncat, indignat.

Sonia a confirmat:

«Mircea ne-a spus că primul lucru pe care l-a făcut ca președinte al Uniunii a fost asta: să ne primească pe toți “transfugii”»

Țin minte, țin minte, țin minte: când Sonia a povestit scena, Raicu a repetat întrebarea din care, fără tăgadă reieșea că Dinescu l-a bătut pe spinare, asigurându-l:

«Lasă, bă că v-am primit pe toți!» (sublinierea mea).

M-a deranjat “v-am”ul, în locul lui aș fi zis: «*Ați fost primiți toți*” - însă nu eu eram Președinte; și nici vreun Mirce Dinescu. Iar Mirce Dinescu rămăsese cel care, în urmă cu aproape două decenii strigase la mine, dintre Fănuș și Băieșu: un dobitoc, un neam-prost, un golan, un fănuș-băieș.

Necazul a intervenit când i-am condus pe Raici le metrou (am mai scris despre asta): fiindcă ei nu mai conteneau să-l laude, să-l urce în slăvi pe “Mircea”, eu mi-am pierdut sărita și l-am înjurat verde pe poet de mamă.

“Frații Raicu” - așa le spunea Marie-France soților - s-au supărat îngrozitor: dar cum îndrăzneam eu să-l înjur pe poetul Dinescu? - și au pornit înainte, repejor. De atunci nu ne-au mai vizitat, iar când ne întâlneam pe undeva erau extrem de înțepați.

Nu cred că relatarea Raicilor făcută lui Dinescu a provocat atitudinea ostilă a Președintelui Uniunii Scriitorilor față de mine - ca *neprimirea*. Acel ceva care se petrecuse (și care îmi rămâne în continuare necunoscut), se va fi întâmplat mult *înaintea* izbucnirii mele în prezența Raicilor, la adresa golanului (așa îl desemnasem și nu cer întâietate) - dovadă: în lift, după conferința de presă, *el nu mă văzuse*, deși eram la un metru distanță. Deci, atunci el era pregătit să nu mă vadă, să nu mă recunoască. De ce? Cine îl instructase? Adevărat: el venea la Paris din tovărășia lui Iliescu, al lui Brucan!

Azi-dimineată a fulguit ușor.

Pe site-ul *Basarabia literară* am dat peste un studiu care mi s-a părut interesant, fiindcă încearcă să vorbească despre limba română. Autorul - Mihai Vinereanu - îmi pare cunoscut din călătoria în America.

“Am considerat necesar sa punctez cateva repere istorice sa ne dam seama ca supralicitatul fenomen al romanizarii intregii Dacii cu greu poate fi sustinut. Limba Romana ramane un document viu care nu poate fi masluit daca este bine analizat. Limba Romana are foarte multe cuvinte a caror etimologie este gresita sau considerata necunoscuta. Pentru a sti cu precizie originea fiecarui cuvant este necesar un set de legi fonologice specifice evolutiei de la Daca la Romana. Pe baza acestor principii specifice diferitelor limbi Indo-Europene s-au putut elabora mii de radacini ale Proto-Indo-Europenei. Aceste radacini stau si la baza lexicala a limbii Romane. Poate parea socant, dar peste jumatate din lexicul limbii Romane provine direct din acest fond Proto-Indo-European, ci nu prin Latina, desigur si ea o limba Indo-Europeană ca si Daca ori Slavona a carei influenta asupra limbii Romane a fost de asemenea supralicitata si chiar influenta ei trebuie de asemenea serios revizuita. Este vorba de analiza a peste 4000 de radacini lexicale din fondul lexical romanesc. Este o munca dificila, dar care da cercetatorului satisfactia lucrului bine facut. Acest strat Indo-European comun ne da o imagine destul de clara despre patria comuna a vechilor Arieni, modul lor de viata, ocupatiile, relatiile de familie.

O anumita flora si fauna se contureaza din lexicul unui mare numar de limbi. Aceasta patrie comuna a Arienilor este situata in Centrul Europei dintre Don si Rhin (de la est la vest) si intre Balcani si Marea Baltica (de la sud la nord). Aici creste fagul al carui nume se gaseste in mai toate limbile Indo-Europene. Limita de est a raspandirii fagului fiind Konisberg-Odessa. Acesti Arieni cunosteau graul, meiul, orzul, ovazul si secara, pentru majoritatea s-au reconstituit radacini din care deriva direct si formele romanesti, cu exceptia cuvintului secara care se pare ca provine din Latina. De remarcat ca multe din aceste cereale exista sau au existat in stare salbatica in aceasta regiune. Cuvinte precum a ara, artor (plug), ogor, se intalnesc in mai toate limbile Indo-Europene. De asemenea cuvinte denumind boul, vaca, taurul, calul, oaia, capra, cainele, porcul, precum si pasari precum gasca si rata se intalnesc in toate limbile indo-europene. Cuvinte denumind relatiile de rudenie: mama, tata, prunc, copil, baiat, ginere, cumatru de asemenea isi au originea in limba Traco-Daca; lista poate fi si mai lunga. In romana multe din ele provin direct din Proto-Indo-Europeană. In domeniul tehnicii mestesugurilor si a asezarilor sociale romana a mostenit din daca: car, roata, par, zid, drum (a merge, a pleca), gard, sat, catun, oras.

Pe de alta parte toate denumirile marilor cursuri de ape din zona mentionata mai sus (intre Don si Rhin) vechi Indo-Europene ceea ce demonstreaza ca aceste locuri au fost locuite de ei inca de la sfarsitul

ultimei ere glaciare pana astazi. Dunare are aceasi etimologie ca si Donul (< IE *danu - apa curgatoare); Olt, la Ptolemeu apare sub forma Aloutas, in Lituania de azi apar denumiri de ape Alouti, Aluote, de asemenea in Iran exista un rau in bazinul Marii Caspice denumit Alouta, iar in Letona aluots inseamna izvor. Argesul apare in documentele Grecesti antice sub formele Ordessos, Arghisos, Argyos (* arg-es-(yo)- alb, stralucitor) care a dat in romaneste argint, argintiu. Vedea (< IE *wed-o-r - apa), Mures, apare inca de la Herodot sub forma Maris .

Pana acum cei care s-au aventurat sa discute in Romana cuvintele de origine Daca au facut-o prin comparatie cu Albaneza, desi in romana, lexicul de origine Daca este cu mult mai intins decat s'a considerat pana acum.

Limitele de timp nu-mi permit sa dau mai multe detalii despre derivarea acestor cuvinte din Proto-Indo-Europeana. In cele ce urmeaza voi da exemple de **cuvinte comune celor doua limbi**, urmand alte exemple care nu au corespondent direct in Albaneza:

abur, agurida, argea, balaur, balega, balta, barza, brad, brau, brus-ture, bucura, buza, capusa, caputa, catun, ceafa, ciocan, copac, cruta, curma, curpen, cursa, darama, druete, farama, gard, gardina, gata, gal-beaza, gandi, ghimpe, gheonoaie, grapa, gresie, groapa, grumaz, gusa, mal, mazare, magura, matura, manz, manzat, manzare, minti, mos, mugure, murg (amurg), naparca, pastaie, parau, ranza, sarbad, scapara, scrum, scula, sambure, spanz, sterp, strepede, strunga, sale, soparla, sut, tap, tarc, vatra, vatui, viezure, zgarda, zgaria.

Cuvinte care nu au corespondent in albaneza:

aburca, acest, aici, acolo, acum, adapa, adapost, adevar, adia, adanc, afin, afla, agata, agud, ajunge, alb, albastru, albina, alerga, alina, aluna, aluneca, alunga, ameninta, amesteca, ameti, amandoi, amurg, amana, apa, apasa, apleca, apoi, aprig, apuca, ara, arama, arata, argint, arin, aripa, artar, ascunde, ascuti, asmuti, astampara, astupa, asa, aschie, aseza, aterne, atat, atunci, azvarli, ba, baba, baci, bai, balt, ban, barda, barza, бага, baiat, balan, baragan, bardaca, batran, bat, barc, besedui, balbai, barna, barsana, bata, boci, bogat, boier, bolovan, bot, bota, bou, brad, braniste, brazda, bracinari, breaz, breb, brici (brigeag), branca, branza, bruma, buburuza, bucata, bufnita, bulgar, bulz, bura, burduf, burta, bute (butoi), buza, cal, cap, car(insecta), car(IE *kr), ca, care, caramb caciula, capusa, casca, catina, catre, incotro, catun, cauta, ceafa, ceata, cetina, chel, chiciura, chindeu, chinga, cicore, cimbru, cimpoi, cinteza, cioaca, cioara, cioareci, cioata, ciot, cioc, ciocan, ciocarlie, ciocarlan, ciopli, ciot, cir, cires, ciucure, ciuca, ciuperca, ciur, ciut, ciutura, caine, canepa, card, carlan, carliont, carpa, carpi, cat, clati, clatina, clei, clinti, clipa, cloci, closca, coacaza, coace, coaja, coama, coasa, cobori, cocian, cocarla, cocor, cocosa, cocota, codru, cojoc, colt, copac, copil, cosita, copita, cos, cosar, cotet, cotiga, cotropi, cosita, cotofana, covata, covarsi, crac, crap, crancen, cucura, cucuta, cucuvea, cuib, culege, culme, cumatru, cuptor, curma, curpen, curva, custura, csuma, cutare, cuteza, cutriera, cutit, cuvant, dada, daica (doica), dalb, dar (conj.), datina, dauna, darama, deal, descarca,

(incarca) destupa, destept, desghioca, desgardina, desmetici, desmierda, dibui, dimineata, dinte, damb, dara, dardai, darmon, darz, doaga, dogori, doica (daica), doina, dojeni, drac, drege, droaie, drug, druga, drum, dud, duhni, duhani, duios, dunga, dusman, erete, fag, fagure, falca, fara, fecior, felie, fereca, fior, firav, flacara, flamand, fluier, fluia, fluture, flutura, fota, framanta, frunza, fuior, fulg, furtuna, fusta, gadina, gaie, gaita, gajbi, gabui, gasi, gati, gaura, ghiara, gheb, ghes, ghici, ghiuj, ginere, gadila, galma, gandi, gandac, garbov, garla, garnita, gasca, gat, glie, goanga, gol, gorun, grapa, graur, grabi, gradina, gradiste, gramada, graunte, greata, grebla, greier, gresie, gresi, greu, grinda, griva, grau, groapa, grui, grumaz, grunj, gudura, gura, gusa, guster, halca, hambar, hat, haz, harapi, horn, hot, huma, iaca, iata, iie, ied, ierunca, isca, imbina, imblati, imbraca, impleti, impotriva, imprastia, improsca, inca, incerca, incalta, incet, incotro, incovoia, incumeta, indemna, indarji, indrazni, indura, infiripa, infuleca, ingadui, ingaima, ingramadi, insura, intepa, invata, invarti, jale, jar, jumatate, laba, laie, late, leac, leaca, leagan, legana, leasa, lele, leoarca, lenes, lepada, lepede, lesina, leuca, leustean, licari, licurici, lindina, liniste, lipi, lipie, lipsi, livada, lostrita, lopata, lotru, lume, luntre, mai (adv.), malder, mama, mare, mare, matca, mat, mazare, macar, maduva, maciuca, maciulie, magura, maracine, matusa, merge, mic, miere, minte, minune, mioara, mire, mireasa, miriste, misca, marsav, mocirla, moina, mos, mosie, mot, movila, mugur, murdar, mustra, musca, nagit, nai, nalt, nana, nas, nasture, nadrag, naduf, nadusi, negara, namol, naparca, napusti narui, necheza, neghina, negura, nene, nisip, niste, noian, nu, obiala, obicei, obor, obste, obcina, ogor, opinca, oras, ortac, ovaz, pajura, pamant, pat, patul, patura, petic, petrece, pica, pipota, pisca, pita, pitigaia, pizma, palc, parau, parloaga, plai, pleca, plesni, plisc, plod, pluti, pogace, poiana, polita, poiata, porni, posac, poteca, potarnichie, potriva, povara, povata, povarni, pozna, prasi, prastie, prajina, prapadi, pravali, preajma, preda, pregati, pregeta, presura, prian, pridvor, pripi, pripor, radasca, rafui, ragaz, ragalie, ragusi, rapune, rasadi, rasari, rascoala, raspandi, rasti, rastoaca, rasturna, rasuci, rasura, rataci, ratez, razbi, razghina, resteu, reteza, ridica, risipi, rana, ranca, rancheza, rand, ranza, poaba, roata, rod, roi, ropot, rotund, roua, rovina, ruda, salcie, sama (seama), saramura, sare, sat, sain, saliste, salta, samanta, sarac, sarbatoare, scarpete, scadea, scalda, scapa, scarmana, scarpina, scama, scanteie, scarba, scoaba, scoarta, scoate, scorbura, scormoni, scroji, scorpie, scotoci, scrum, scuipe, scula, scurge, scurma, scutura, seama, sfant, sfarteca, sfasia, simbrie, sitar, sita, sambure, sarg, sloata, slut, smicea, smida, sminti, smirdar, smantana, smarc, smoc, smuci, smulge, soare, socol, socoti, soi, sorbi, spaima, spala, span, spanz, spanzura, splina, sprinten, spulbera, spuza, sta, stava, stapan, sterp, starpi, stana, stanca, stang, starc, starni, starv, strain, strecura, strepezi, strica, stiga, strigoi, stropi, strugure, sturz, suta, sapte, sase, sarpe, schiop, sir, sirag, siroi, soparla, sopot, sopti, sovai, sterpeli, stima, stiubei, stirb, stramb (stramba), talpa, tapa, tare, tasca, tata, taia, taram, tarita, tau, teasc, temei, temelie, ticalos, tilisca, targ, tarla,

toca, toci, toi, topi, trai, traista, treaba, treapta, trece, treiera, tranti, tap, tarc, tarm, teapa, teava, tantar, tata, titina, toala, tol, turcan, turca, ud, uita, ungher, unealta, urca, urda, urias, usca, ustura, usor, vagauna, vatra, vapaie, var, vatama, vatui, vested, veverita, viespe, viezure, vita, vizuina, varf, voda, vaida, vorba, vorbi, za, zara, zarva, zabala, zace, zanatic, zapada, zapaci, zari, zau zbate, zbiera, zbarci, zbucluma, zburda, zburda, zgarda, zgau, zgaria, zgarma, zgudui, zi, zid, zimbru, zana, zmeura, zori, zvanta.

Desigur lista nu este exhaustiva in sensul ca in primul rand numarul de cuvinte comune in albaneza si romana este mult mai mare se ridica cred la peste 350-400 poate chiar mai mult. In ce priveste cuvintele romanesti mostenite direct din Dacia lista ar fi devenit mult prea lunga pentru limitele acestei prezentari, dar in acelasi timp sa fie relevanta pentru cei interesati sa stie cat mai mult despre adevarata origine a limbii romane”

Mi se pare că “studiul” lui Vinereanu este binișor amatoresc - un singur exemplu: nu știe care ar fi originea cuvântul “desmierdare” - se poate una ca asta?

*

Mi-a căzut sub ochi o scrisoare deschisă a Floricăi Mitroi adresată scriitorilor români. Simțind o certă înrudire în violența interpelării, o reproduc aici, după 20 de ani de când a fost scrisă:

“Adevarul despre impostorii Ana Blandiana si Mircea Dinescu

Posted noiembrie 3, 2006

În 1990, când a-i ataca pe asa-zisii disidenti Ana Blandiana, Andrei Plesu, Mircea Dinescu, Gabriel Liiceanu si altii trecea drept un act de sinucidere, vocea limpede si taioasa a poetei Florica Mitroi i-a acuzat de a fi fost clientii de serviciu ai regimului comunist, falsi disidenti, fara autoritatea morala pe care o presupune disidenta. Ajuns presedinte al Uniunii Scriitorilor, Mircea Dinescu si-a luat huliganic revansa, luînd-o la bataie pe incomoda poeta, în chiar anticamera biroului sau de la Uniunea Scriitorilor. Acum, când mai toti asa-zisii disidenti își dau arama pe fata ca profitori ai revolutiei si instrumente ale Securitatii comuniste, facem un act de dreptate postum, pentru poeta Florica Mitroi, retiparindu-i depozitia. Reproducem, în parte, articolul din 1990 al poetei.

Link: http://www.ziarultricolorul.ro/dosarele_tricolorul.html?aid=3948&pagina=1

“Cine sînteti dumneavoastra, domnilor scriitori disidenti români? Cazul cel mai dibaci de mimare a disidentei în umbra suferintelor Doinei Cornea îl reprezinta poeta mediocra Ana Blandiana (A.B. mimînd acum disidenta dupa ce a supt cea mai grasa tîta de la comunisti). Si-a început “opera” de poeta buna pentru muzica usoara cu o carte intitulata semnificativ (dar în stilul ei ascuns): “Persoana înfîia

plural” (Adica: noi, utecistii!). Are în acest volum un poem despre activitatea utecista, care se termina astfel: “Tîram tacuti pisica moarta a cetii” (Ana Blandiana are obsesia pisicii în politica – vezi motanul Arpagic – adica: totul cît mai acoperit). Nu numai ca volumul contine în titlu o grava greseala de gramatica, pentru care alta poeta ar fi fost declarata rapid... analfabeta. Dar rasfatatei regimului comunist i se iarta... scaparea, i se ignora chiar (citeste acopera). Nu numai ca pe vremea cînd traia raposatul George Ivascu, protectorul ei oficial (comunist, bineînteles), celelalte poete nu aveau pur si simplu acces la “România literara”, revista care era mosia Anei Blandiana si a sotului ei legitim Romulus Rusan. Nu numai ca sotul ei legitim Romulus Rusan a publicat interviuri cu munca de partid în care descria înflacarat pîna si ce culoare aveau ochii activistului de partid cînd batea vîntul. Nu numai ca Ana Blandiana a fost atît de “cuminte” pentru regimul comunist încît a putut sa plece peste granita de cîte ori a vrut sa-si faca legaturi utile în strainatate, unde juca (verbal, iar nu scris) rolul “revoltatei”... Dar iata ca Anei Blandiana i se nazare (în apropierea caderii monstrului) si rolul de disidenta într-o lume monstruoasa în care poete exceptionale ca Angela Marinescu si Ioana Malamen, pîna la 45-47 de ani au fost arestate pur si simplu dupa granitele României socialiste. A.M. a reusit sa plece o singura data la Paris cu putin timp înainte de caderea lui Ceausescu, iar Iolanda Malamen n-a trecut niciodata granitele României. Idem sotul Iolande Malamen – Mihai Elin -, poet român exceptional si intelectual de mare finete. Ana Blandiana, fetita cuminte, model, frumusea si care nu pune probleme tovarasilor de la CC, se întorcea din strainatate si scria fara jena impresii fugare din lumea libera. Bineînteles nu politice si nu ca sa trezeasca poporul la realitate. Si iata ca Ana Blandiana își începe “didenta”. Cu vreo scrisoare la “Europa Libera” în care sa-l demaste pe tiran? Nu. Remarcati ca A.B. n-a scris niciodata o scrisoare contra regimului Ceausescu si n-a dat niciodata nicaieri un interviu în acest sens. Dar cumse manifesta atunci disidenta sa? Iata cum: prin poeme deosebit de voalate, poeme care nu l-au separat cu nimic pe tiran, dovada ca nu s-a luat niciodata nici o masura contra ei, s-avem si noi falitii nostri, nu? (citeste disidenti!). Despre aceste poeme voalate, cineva anunta ca sînt protestatare si lovesc direct în Ceausescu. De altfel, daca n-ar fi fost trîmbitate sus si tare ca poeme protestatare, nimeni n-ar fi observat nimic deosebit la aceste poeme – fiindca nu era nimic de observat. Singurul poem vag protestatar este un poem aparut într-o revista studenteasca din România despre “baietii de pe Calea Victoriei”. Adica o mica “sopîrla” despre servitorii Securitatii care pazeau trotuarul la trecerea lui Ceausescu, sopîrla turnata în urechile obosite ale românilor, care la ora aceea nu mai deosebeau binele de rau, ceea ce e important si grav de micile mîriituri ale javrelor care musca în joaca mîna care le-a hranit. Exact cum la Uniunea Scriitorilor, daca treaba nu mergea bine, eu, Florica Mitroi, care am fost clovnul tragic al Uniunii Scriitorilor din România, în loc sa-l bestelesc pe Dumitru Radu Popescu, presedintele USSR, cum am facut-o de-atîtea ori, m-apucam

sa-l demasc pe nea Udriste, portarul, ca nu merg treburile bine la U.S. – cam asa si cu demascarea “baietilor” respectivi din poemul Anei Blandiana. Nu numai atît: cînd a fost dat afara redactorul de la revista studenteasca pentru publicarea acestui poem, A.B. n-a protestat public, ca “o doamna disidenta” ce era, ci a tacut chitic, ba înca au fost trimisi grabnic alti batrîni protectori (Geo Bogza, Gogu Radulescu) la Nicusor Ceausescu – pentru iertaciune. Si înca un poem, tot în revista studenteasca respectiva, în care A.B. afirma ca Poporul român este un poem vegetal. Las’ ca ideea e prost furata de la altul, dar nici un intelectual serios nu afirma asa ceva despre propriul popor. Dovada: Poporul Român, Puterea si Maretia sa. A urmat, în apropierea caderii monstrului, marele poem politic despre Motanul Arpagic (O vedeta de pe strada mea). Cititi, va rog, Motanul Arpagic! Este un poem pentru copii, trivial prin lipsa lui de traire poetica (mai toate poemele A.B. sînt astfel), a aparut în România cînd functiona monstruoasa cenzura ceausista si... nu contine nici un mesaj politic, nici o aluzie la Ceausescu. Poemul, lipsit de valoare artistica si de mesaj politic, trateaza despre un motan care e vedeta rasfatata a strazii si primeste scrisori de la admiratori si atunci... masinile se opresc în loc (cînd i se dau scrisorile, adica!). Acesta este mesajul politic, protestul “marginalizator”. Cu ce? Dar cea mai crîncena dovada a “marginalizarii” neînfricatei “disidente” de catre regimul ceausist este aparitia în 1989 a operelor sale în colectia B.P.T. Deci, în timp ce “Europa Libera” si toti oamenii de bine se cutremurau de persecutiile îndurate de catre “disidenta” Ana Blandiana (de “marginalizarea”, ridicarea dreptului la semnatura etc.), la Bucuresti aparea pe tacute în B.P.T. “interzisa” sa opera (Bucuresti, 1989). Dupa revolutie A.B. apare în FSN. Îsi da demisia imediat dupa demisia martirei Doina Cornea. Dar de ce nu a protestat A.B. din prima clipa? N-a vazut cu cine sta cot la cot? Si nici în acest moment nu protesteaza vehement, ci în stilul ei ascuns, protest moale, care nu supara pe nimeni, protest pe care lumea libera, radio, presa îl amplifica apoi ca pe Motanul Arpagic deoarece A.B. are prieteni pe care la rîndul ei i-a sustinut si scos din tara la libertate. Si chiar de-ar protesta vehement acum, cînd raul s-a produs cu acordul tacit al acestor persoane duplicitare care nu din naivitate au lasat guvernul provizoriu sa se înfiga în frunte – e tîrziu! Scriitorii respectivi (A.D.M. A.B., M.D.) nici mesaj suficient n-au si nu au avut, le-a si convenit situatia si au tacut; nu pentru popor au declansat ei slaba lor disidenta, ci pentru ei însisi, pentru a-si ridica statuie. Numai ca statuia e de carton si la prima intemperie si la primul foc se naruie. E suficient sa vrei sa vezi adevarul. O scriitoare care ar fi fost în FSN pentru popor, si nu pentru ea însasi, n-ar fi acceptat nici o secunda sa stea cot la cot cu Silviu Brucan, Ion Iliescu, Dumitru Mazilu, ar fi apelat imediat la popor, ar fi protestat imediat prin presa din lumea libera – doar prin poemul “incendiar” Motanul Arpagic si-a facut un nume de eroina-disidenta-marginalizata. De cine, cînd, cum si unde – nu se precizeaza. Deci, în umbra suferintelor Doinei Cornea va jucati de-a disidenta dupa ce ati supt cea mai grasa tîta de la comunisti, doamna Ana Blandiana!

Mircea Dinescu – actualul presedinte al USR. Pe plan valoric, ca scriitor, Mircea Dinescu îi depaseste net pe ceilalti doi (A.D.M. si A.B.), i s-a citit la “Europa Libera” interviul acordat ziarului “Libération”, interviu realmente protestatar (înainte de caderea lui Ceausescu). Membru al FSN, M.D. n-a protestat cînd a vazut trioul Ion Iliescu, Petre Roman, Silviu Brucan, deoarece si Mircea Dinescu se uita cu speranta catre Gorbaciov ca si Ion Iliescu. Doamna Doina Cornea a fost o martira, dar ca politicianiana s-a dovedit a fi o naiva. Faptul ca a acceptat o singura clipa sa ia loc în FSN, alaturi de Ion Iliescu, Petre Roman si Silviu Brucan, o dovedeste cu prisosinta. Dar Mircea Dinescu? El nu este un naiv. Ce-a sperat? I-a convenit situatia, indicatiile rusesti de care asculta! Se stie ca M.D. este bine vazut la Moscova. De aceea este si cel mai periculos dintre cei trei, întrucît în ultima instanta este capabil de compromisuri grave. În interviul citit la “Europa Libera” înainte de caderea lui Ceausescu, Mircea Dinescu îi acorda clar credit lui Gorbaciov, cînd se stie ca rusii niciodata nu au prezentat o garantie a legii morale în politica. Deci, de acolo, din rasarit, îi vin lui M.D. indicatiile, nu? Indicatii de a lasa poporul pe mîna unor banditi si teroristi, ceausisti, stalinisti, securisti si gorbaciovisti.

Acesti scriitori duplicitari au avut posibilitatea sa acapareze disidenta cu concursul unor persoane duplicitare din lumea libera! O singura întrebare înca: M.D. nu are studii superioare si întrucît nu mai functioneaza la scriitorii români de cîtiva ani buni legea derogarii de studii ca membru titular al USR, M.D., nefiind capabil sa reuseasca la o facultate (sau poate neinteresîndu-l aceasta), a facut în ultimii aproximativ doi ani scoala de partid “Stefan Gheorghiu”...

Întrebare: s-a pus din nou în vigoare legea derogarii de studii sau Mircea Dinescu functioneaza ca presedinte al U.S. României libere pe baza dezgustatoarei diplome a scolii de partid “Stefan Gheorghiu”

“Nostradamus”, an I, nr. 1, 1990)

Atena, februarie 1990”

“Florica Mitroi i-a vazut pe cei doi trepadusi asa cum erau: poeta Ana Blandiana – o escroaca sentimentala, amatoare de diverse chilipiruri oferite de puterea comunista, poetul Mircea Dinescu – un huligan manevrat de Securitatea româna si de Serviciile straine.”

Luni 14 decembrie 2009

Toată ziua de azi: pierdută cu... recuperarea jurnalului octombrie-noiembrie - și tot nu l-am, complet. Bine și atât.

Marti, 15 decembrie 2009

Geruleț. Ca pe-aici. Ca pentru bătrânii friguroși.

Miercuri 16 decembrie 2009

Premierul Republicii Moldova, Vlad Filat, a cerut miercuri la sedinta de guvern ca pana sambata sa fie gata pachetul de documente necesar pentru a fi scoasa sarma ghimpata de pe Prut, relateaza Jurnal.md, preluata de NewsIn.

Anterior, un grup de parlamentari de la Chisinau a propus scoaterea sarnei ghimpate de la frontiera dintre Romania si Republica Moldova. Daca va trece de Biroul permanent, initiativa va fi dezbatuta in plenul Parlamentului. Z.O.

*

Londra vrea sa aresteze un ex-ministru israelian Tzipi Livni este in pericol de a fi retinuta in Marea Britanie pentru crime de razboi in Gaza

Un tribunal din Marea Britanie a emis un mandat de arestare pe numele fostului ministru israelian de externe, Tzipi Livni, pentru acuzații de "crime de razboi" comise in timpul operatiunii militare desfasurate de Israel in Fasia Gaza la sfarsitul anului 2008 si inceputul anului 2009. Potrivit Reuters, acesta a fost retras insa in momentul in care s-a constatat ca liderul partidului Kadima nu se afla pe teritoriul britanic. Fara sa comenteze decizia tribunalului din Londra, fostul ministru israelian de Externe a declarat ca in cazul in care s-ar vedea din nou confruntata cu decizia de a aproba o operatiune militara in Fasia Gaza, ar lua aceeasi hotarare, informeaza Agerpres. Livni a mai adaugat ca operatiunea cu numele de cod "Plumb topit" si-a atins obiectivul "dato-rita efectului de descurajare a tirurilor de rachete pe care l-a produs". Confirmand faptul ca Livni nu va mai efectua vizita in Marea Britanie, programata pentru sfarsitul saptamanii, biroul fostului ministru a precizat ca decizia nu are legatura cu acest inci dent. Desi versiunea oficiala israeliana este ca Tzipi Livni nu se afla in Marea Britanie in momentul in care avocatul britanic ce reprezinta familiile palesti niene din Fasia Gaza a solicitat emiterea unui mandat de arestare impotriva ei, postul de televiziune Al-Jazeera sustine ca exista martori oculari care ar fi vazut-o pe aceasta la un hotel din Londra, iar judecatorul care a emis mandatul era la curent cu prezenta ei pe teritoriul britanic. Mai mult, Al-Jazeera a emis impoteza ca ea ar fi fost scoasa clandestin din Marea Britanie, o sarcina usoara tinand cont de trecutul de agent al Mossadului al liderei principalului partid de opozitie din Israel, care s-a ocupat cu asigurarea de locuinte conspirative in mai multe orase europene.

Ministerul Afacerilor Externe israelian a remis un comunicat in care ii solicita guvernului britanic sa-si indeplineasca promisiunea de a actiona in vederea revizuirii legii care ar fi permis arestarea fostului ministru de Externe. Ron Prosor, ambasadorul Israelului in Marea Britanie, a criticat decizia tribunalului din Londra, subliniind faptul ca situatia actuala a devenit "intolerabila". Acesta i-a solicitat si o audienta urgenta ministrului de Externe britanic, David Miliband, deoarece,

in opinia sa, masurile juridice adoptate impotriva sefului opozitiei israeliene au un caracter cinic si jignitor, ce ignora lupta comuna a Marii Britanii si Israelului impotriva terorismului mondial. Conform declaratiei unui purtator de cuvânt al Foreign Office, in prezent guvernul britanic examineaza in regim de urgenta implicatiile acestui caz. El a reiterat faptul ca Marea Britanie continua sa promoveze pacea in Orientul Mijlociu alaturi de Israel, "partenerul sau strategic", precizand totodata ca pentru aceasta este nevoie ca "liderii israelieni sa fie capabili sa vina in Marea Britanie pentru convorbiri cu guvernul britanic".

Ioan TUDOR, ioan.tudor@ziua.ro

Joi 17 decembrie 2009

Azi ninge. Pe flori, pe-pesto tot.

Senzație de curățenie, de curățire.

Mă întreb dacă aș mai rezista unui "peizaj" nins - vreau să spun : dacă ar trebui să locuiesc undeva la munte. Probabil-sigur: nu. Prea frig, pentru mine.

Într-un articol din *Observator Cultural*, "Cotitura 1989: Latini din Est" Norman Manea scrie și despre mine (miracol: nu prea-pozitiv, dar nici prea-din-contra) în legătură cu Herta Müller:

"(...) Mai drastic în această privință pare cel mai important disident român, scriitorul Paul Goma, trăind la Paris: „Nobelul Hertei Müller nu înseamnă nimic pentru România“.

De limba și cultura germană, scriitoarea nu ar fi în exil, ci „recuperată de Germania“, interesată dintotdeauna doar de suferințele proprii comunități, nu și ale românilor. Goma reproșează scriitoarei și amicilor ei, („marxiști de mucava“) din Grupul de Acțiune Banat indiferența față de Declarația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România inițiată de el, mulțumiți să fie răscumpărați de Germania Federală și să poată în „libertatea capitalistă“ să-și continue vitejia de „neomarxiști bănățeni“. Disidentul român reamintește că în cărțile sale, publicate și în germană, un „ne-german“ ca el avusese „curajul (sau imprudența“) de a vorbi și despre soarta nemților din România ocupată de ruși“.

*

Un interviu luminos, dătător de speranțe dat de primarul Chișinăului ziarului *Adevărul*:

Dorin Chirtoacă: „Anexarea Basarabiei va fi reparată în UE”

Brava, măi băieți!

*

CRISTINA RUSIECKI “Adevarul bufonului”,
 în cronica la Festivalul de Teatru „Pledez pentru tine(ri)” de
 la Piatra Neamț, se oprește și la:

“Pacatul inadecvarii

“Din pacate, spectacolul care a distonat cu totul fata de cele amintite a fost „281”, Universitatea „Babes-Bolyai” Cluj-Napoca (regia Filip Odangiu si Diana Aldea), pe un text bine coagulat de tema comuna a detentiei, din extrase din Paul Goma si poezii de Radu Gyr. Efortul admirabil de a aduce în atentia noii generatii ororile comunismului (pacat ca nu s-a amintit si de rusinea ca nici unul dintre tortionari nu a fost pedepsit – nici macar simbolic –, pâna în ziua de azi) s-a pierdut din cauza interpretarii lui Radu Largeanu. De fapt, nu a interpretarii, ci a optiunii pentru tipul de actorie 1970: realism trairist si patetic. Personal, cunosc destui detinuti politici chiar din lotul de studenti din 1956 (despre care e vorba în spectacol) si nici unul dintre ei nu manifesta vreo urma de patetism în discurs. Nici unul nu exprima si nu se plânge de ororile îndurate în detentie. Dimpotriva, atitudinea lor e un mixtum de umor si fermitate. Or, ca student, abordarea unui asemenea subiect grav trebuie însotita de documentare. În cazul în care „subiectii” traiesc, aceasta nu se face numai din carti, ci si direct, la sursa. În plus, daca actorul s-a decis sa uzeze de conventia realista, corpul sau mai degraba dolofan nu poate fi credibil într-un personaj lihnit, care de ani întregi manânca numai terci. Când umilinta, agresiunea si teroarea sunt sugerate prin flotari („Drepti-Culcat-Pe burta-Drepti!” etc.), iar principalul instrument al actorului, corpul, nu e suficient de expresiv, sugestia si efectul scontate risca sa se transforme în ridicol. Si atunci toata munca (absolut evidenta) si bunele intentii se pierd.

E multa vreme de când teatrul românesc, altadata generos în spectacole-eveniment, a ajuns un fel de pasta indistincta în care putine accente difera. Spectacolele amintite aduc speranta ca cenusiul generalizat s-ar putea în sfârșit sparge. Prin capitalul de gândire teatrala tânara, serioasa si inovatoare, Festivalul de Teatru de la Piatra Neamț se numara printre cele mai interesante din tara. Felicitari!”

Cu totul pertinente - și oblojitoare - observațiile autoarei.

Care autoare, Cristina Rusiecki este fiica prietenului și colegului de celulă de la Jilava, studentul la Drept, în 1956, Dan Rusiecki. Fata s-a născut în domiciliu obligatoriu în unul din satele de la nord de Lătești. Cu ea am avut o convorbire telefonică, iar tatăl, Dan mi-a făcut o vizită aici, la Paris, acum 2-3 ani - mi-a pricinuit o mare plăcere.

*

Azi a apărut în *Cultura* și “**Goma-? (III)**”: de Daniel Cristea-Enache

Paul Goma, Gherla-Lătești, Editura Curtea Veche, București, 2008, 304 p.

“Concepând „Gherla“ ca pe o mărturie concentraționară și eliminând din start elementele și tonalitățile de pledoarie pro domo, Paul Goma se obiectivează până la punctul în care poate documenta, de o parte, regimul detenției politice și, de cealaltă, suferințele tuturor. Personajul principal este aici nu eul ce îndură și suferă, ci închisoarea în care cele mai inventive torturi sunt cu puțință.

E firesc, în primă instanță, ca receptorul occidental al dialogului monologat să înțeleagă cu dificultate ceea ce i se relatează, cu lux de amănunte înfricoșătoare. Autorul are însă nevoie de acest ascultător mai mereu mirat, contrariat, neîncrezător, pentru ca explicațiile și detaliile pe care le dă să vină într-o proporție covârșitoare. Altfel spus, el configurează prăpastia de neștiință și neînțelegere vestică a lagărului socialist, pentru a o umple cu această materie densă a captivității. În condițiile unui lector mai avizat și complice, sugestia ororilor sau simpla referință ar fi înlocuit traversarea lor. Dar Paul Goma povestește, reprojecționează și reia din toate unghiurile posibile filmul documentar al deținuților politici, al anchetatorilor care i-au călcat în picioare, al judecătorilor servili și al gardienilor care îi păzesc și îi batjocoresc suplimentar.

Insistența pe structură retorică dată asupra acestor paliere ale regimului îi oferă fostului bandit două posibilități complementare. El radiografiază sistemul, sesizându-i articulările și logica perversă de funcționare; și totodată, observă micile variații individuale, comportamente mai nuanțate sau mai colorate ce aduc o notă de imprevizibil în strictul desfășurător concentraționar. La primul nivel, al radiografiei, Goma lucrează ca un analist, recuperând din propria memorie prodigioasă acele date care echivalează cu niște coordonate. La nivelul al doilea, al observației, autorul e mai degrabă prozator realist, interesat de morală și psihologie, de particularități caracterologice și gesturi, replici, cuvinte stâlcite inimitabil. Analiza și „proza“ vieții de închisoare se completează, scriitorul reușind în mai multe rânduri performanța de a încheia o scenă explicându-i concomitent resorturile. Toate grozăviile la care asistăm se înscriu coerent în programul de largă aplicabilitate; dar această substructură apăsată și apăsătoare nu estompează conturul distinct al unui scelerat sau profilul mai omenesc al unui temnicer mai cumsecade.

Astfel, proiectul pedepsirii celor doi deținuți provocați, în celulă, de un coleg informator (culmea, Paul Goma nu-și aduce aminte numele lui real, și atunci îl scaldă în porecle batjocoritoare) se blochează într-o primă fază, prin punițiunea mai blândă aplicată de ofițerul de serviciu Tudoran. Acesta îi bate pe cei doi copii neascultători (și „frontieristul“ Klapka, și colegul lui, Goma, sunt foarte tineri în prezentul

lui 1958) cu o bătă nou-nouă, de prun, dar fără să depășească în număr loviturile anunțate. Deja „vrâstatul“ Klapka scapă cu opt, în timp ce studentul cu bucle „vergine“ încasează zece. Loviturile dor (cum să nu doară?), dar esențial e că ofițerul nu face – spre deosebire de ceilalți, urmând să apară în carte – exces de zel. Tudoran, sintetizează autorul, „rupsesse cercul“: acel cerc al închisorii socialiste unde se poate întâmpla orice și unde nimeni nu poate fi făcut responsabil pentru nimic. Aceasta cât privește Aparatul; fiindcă deținuții, dimpotrivă, pot fi bătuti, torturați, mutilați, omorâți sub cele mai fanteziste acuze și pretexte. Realmente înfricoșător, în cerc, este gradul de libertate pe care membrii aparatului îl au față de miile de pușcăriași. În timp ce ultimii trebuie să urmeze regulile și indicațiile cele mai aberante („De ce?“ întreabă cu mirare occidentală noastră derutată; „Căci de să corăspunzi!“, răspunde printr-un citat local autorul), primii nu sunt obligați să respecte nici una; și după ce încalcă, voioși, propriul regulament, ei nu au de dat nimănui socoteală. Cine poate proba că dincolo de pereții care ne obturează privirile s-a întâmplat ceea ce povestește Goma că s-a întâmplat? Americanii visați zi și noapte de către dușmanii poporului? Sau poate Crucea Roșie, invocată obsesiv și, de la un punct încolo, parodic?

Între pumnul sau piciorul care izbește și fața, ficatul ori coloana vertebrală ce receptează loviturile sălbatice nu există nici o instanță de reglementare, după cum nu există vreun indicator de semnalizare în afară. Scenele de interior sufocat și umplut de sânge sunt atroce, o dată, prin violența lor fizică și apoi, prin vederea spațiului de orice perspectivă exterioară. Nimeni, în afara tortionarului și a victimei, nu asistă la procesul de „lămurire“, și absolut nimeni – în afara aceluiași tortionar și a aceleiași victime – nu va putea relata ce s-a petrecut cu adevărat acolo.

Dacă tovarășii lucrează la modul abject-organizat, curat, fără probe, sau mai bine zis fără ca probele de pe trupurile deținuților să fie examinate de cineva din afara cercului, unul dintre cei jucați în picioare de ei se va răzbuna prin înregistrarea cât mai multor detalii și prin expunerea scenelor respective în toate pliurile lor. Paul Goma deschide multe paranteze în paginile cărții, dar pentru a-și plasa, în ele, explicațiile de analist al lagărului socialist. Când paranteza este închisă, revine instantaneu la prezentul dilatat al mărturiei directe, dând live ceea ce cu decenii în urmă a trăit. Efectul e de o autenticitate pregnantă. Pe lângă o memorie de elefant, reținând și cea mai mică ofensă adusă vreodată, autorul are capacitatea de reinscriere în momentele și intervalele inițiale. Și chiar un strop de umor, negru, cu care își pigmentează fragmentele descriptive. Are și timp: volumul se întinde, practic, pe două zile din condamnarea fostului deținut, ziua bătăii și cea a eliberării. După cum drumul spre viața civilă va fi lungit la modul analitic în „Lățești“, așteptarea și traversarea episoadelor de tortură organizează și tensionează dramatic „Gherla“. În acest interval simbolic condensat, dar și reportericește dilatat, Goma are un spațiu de manevră epică pe care îl gestionează ca un scriitor de prim ordin.

Radiografie socio-politică, dar și tipologie a gardienilor și deținuților; prezent istoric, supraindividual, dar și minute, ore, zile și nopți de suferință personală intensă, netransfigurată; rezistență îndărătnică la presiunile și ofertele sistemului, dar și clipe de cădere interioară, de complicități nescontate cu mâna care lovește; conștiința faptului că subiectul e în fond un obiect aflat la îndemâna lor, dar și strategii simple ori sofisticate ale ocularii, ocultării, înfruntării Răului; memorie a cărnii însângerate de lovituri și a unghiilor sparte, dar și schimbare scriitoricească a unghiului, pentru a marca trăsăturile și gesticulația personajelor negative...

Am văzut, în primul episod al acestei cronici, așteptarea prelungită și chinuitoare a corecției, pe fundalul sonor al urletelor bietului Klapka. Să derulăm acum o scenă ulterioară, în care implicarea autorului-personaj este maximă, pe ambele nivele. Bătut cu diferite piese din arsenalul grijii față de om („pe lângă peretele opus ușii, pe jos, așezate cu vădită grijă: rânghi de toate calibrele, țevi metalice, funii, câteva lanțuri uriașe, un lanț greu, cu șuruburi, un snop de băte legat cu sârmă neagră...“, p. 166), Paul Goma va intra curând într-un dans al picioarelor ce caută să-i lase amintiri cât mai profunde. Între cizmoaiele potcovite ale rudimentarului Șomlea și pantofii lustruiți ai intelectualului „fin“ Istrate se derulează filmul documentar al „Gherlei“ și drama întregii României comunizate cu forța. Cadrul unu, de psihologie comportamentală observată atent: „«Lasă găleata!», strigă la el Istrate. Șomlea ia poziție de drepti, cu găleata la vipușcă. De acolo de unde mă aflu, pe jos, legat, mă uit la nefericitul de Șomlea. Care, în îndelungata lui carieră, rupsese în bătaii sute, mii de deținuți, îi tocuse cu băta, cu ranga, cu cizmele lui bine-umplute; îi înjurase, îi umilise, îi înfometase, îi băgase la izolare, le interzisese asistența medicală – îi băgase în pământ, alături, în cimitirul Rozsa Sandor. El, Șomlea cel Bătrân sau Șomlea cel Mare, cel care, ca prețuire pentru devotamentul în lichidarea dușmanului de clasă, fusese numit ofițer de serviciu al celei mai mari închisori politice din țară, deși era doar plutonier, el care nu numai că executa ordinele nebune ale unui nebun clinic ca Goiciu, dar avea și «idei», «'nițiative», cum le zicea el, de care, numai în acel moment, tremurau direct opt mii de oameni – dar câți tremuraseră din '48, de când se angajase? (...) «Luați scaunul de pe mine», zic. Într-o clipă și-a revenit, a devenit el însuși, ȘOMLEA: își ia avânt să-mi tragă un șut – îndrăznisem eu, un vierme, să-i dau sfaturi, lui – LUI? Însă, Istrate îl oprește, atingându-l cu bastonul pe umăr: «Ai auzit? Țsta-i oul lui Columb: ia scaunul de pe el!» «'L iau, s' trăiț'!» – și, înviorat, ia scaunul, dar rămâne cu el în mână, cu ochii țintă la Istrate, în așteptarea ordinului următor. «Deocamdată, pune-l aici...» îi arată cu bastonul, Șomlea execută. «Ia și taburetul. Aici...» – Șomlea execută cu voioșie și recunoștință – așa trebuia de la început: să-i deie ordine, nu să-i pună întrebări ca la ișcolă...“ (p. 180).

Și cadrul doi, în care moartea se apropie și fâlfâie lângă urechile condamnatului: „capul îmi era complet dezacoperit, nu aveam destule mâini cu care să mă apăr de cele patru picioare ale animalei, printre

picături mă protejam (!) de loviturile prunului și ale vergelei; încercam să le înalț deasupra capului, dar fie că venea o lovitură în burtă, în coaste care mă chircea, iar mâinile se duceau instinctiv într-acolo, fie că pur și simplu nu le puteam înălța mai sus de obraz. Pentru că nu puteam, nu mai puteam: de-acolo-ncolo îmi erau moarte. În schimb, urlam. Urlam din toată inima. Urlam atât de tare încât, la un moment dat, am încetat de a-mi mai auzi glasul. Parcă aș fi urlat în gând; sau în vis. Și totuși mi se auzea – dovadă că Istrate: «Taci, 'tu-ți candela mă-tii, taci!», iar Șomlea, și el: «Taj', mă! Taj', mă!» (...) M-au plimbat cu lovituri de picior prin toată încăperea, nu mai vedeam decât traiectorii de picioare, ca de trasoare, toate venind în cap, în miezul capului se statornicise un ritm, ca pulsul: loviturile de bătă și de vergea. În cap. Numai în cap. «La cap, la cap, 'tu-i candela mă-sii! La cab', la cab', la ca'!!» «La ca', s' trăiț'!» Eu urlam. Din inimă. «Taci, mă, 'tu-ți candela mă-tii! Taci, mă, taci!» – iar Șomlea ținea hangul: «Taj, mă, taj'! Taj, mă, taj'!»“ (pp. 186-187).

Dar e Paul Goma omul conformist și scriitorul evazionist care să-i netacă? Évidemment, non.

*

Mi s-a redeschis o mai veche rană: cea a “uitării”, a omiterii, a nerostirii numelui meu în legătură cu *fapte*, nu cu legende fabricate... postum, era să zic, dar nu zic, să moară ei, vitejii cu voie de la primărie! Mi-a reactivat-o textul de mai jos:

Ovidiu PECICAN : AVALON. Horror în Basarabia

(*Observator Cultural*, 17 decembrie 2009)

“Nu sînt multe cărți de istorie românească a căror lectură oripilează, zguduie, te întorc pe dos azvîrlindu-te în mizantropie. Din cele citite pînă astăzi mi se impun eseul lui **Virgil Ierunca, Fenomenul Pitești** (1990, ed. a II-a: 2007), sinteza în 4 volume a lui **Jean Ancel, Contribuții la Istoria României. Problema evreiască 1933-1944** (vol. I-II: 2001; vol. III-IV: 2003) și cea despre Preludiu la asasinat. Pogromul de la Iași, 29 iunie 1941 (2005), **eseurile Ruxandrei Cesereanu, Călătorie spre centrul infernului. Gulagul în conștiința românească** (1998, ed. a II-a: 2005) și **Panopticum. Tortura politică în secolul XX** (2001). În 2008, acestora li s-a alăturat volumul **Larisei Turea, Cartea foametei** (București, Editura Curtea Veche, 2008, 480 p.), completînd o antologie a cruzimii aberante a secolului al XX-lea în care intră și alte mărturii, precum cele despre excesele horthyste împotriva românilor ardeleni din Transilvania de nord-vest, după Dictatul de la Viena sau cele despre deportarea sașilor și șvabilor în URSS și, la noi, în Dobrogea.

“Dar cercetarea Larisei Turea impresionează pentru că pornește, ca orice investigație veritabil asumată, dintr-o împrejurare de viață: (...) (Ovidiu Șimonca, „«De mai sînt, de nu mai sînt, de mă fac negru pămînt»”. Interviu cu Larisa Turea, autoarea volumului **Cartea foametei**“, în *Observator cultural*, nr. 424, mai 2008).

“Adevărată carte de sertar, investigația s-a articulat în ultimul deceniu de existență al sistemului patronat de Kremlin. „Prin anii '80 mi-am dat

seama că dispar supraviețuitorii, iar documentele de arhivă, câte se vor mai păstra (dacă se vor păstra) vor ajunge literă moartă.

(...) “Eram angajată la revista Moldova [...], în deplasările pe teren îmi notam, aparte, și mărturii despre foamete. Însă nu puteam publica nimic, nici chiar aluziv, pînă prin 1987” (ibidem). Cu toate acestea, *cartea a putut apărea abia în 1991, la Chișinău, într-o formă incompletă*. (subl mea, P.G.) Volumul amplu documentat în arhivele moldovenești, publicat în România, nu în țara lui Voronin, în 2008, este rodul a încă cincisprezece ani de eforturi. (...)

“Practic, odată cu monografierea foametei din Moldova anilor 1946-1947, harta ororilor prin care a trecut populația României Mari împărțită, din 1940 înainte, între mai multe state, se completează cu o nouă pată de sînge. (...)”

Până aici s-a exprimat Ovidiu Pecican, istoric de felul său - și jurnalist din categoria-care-nu-există, ilustrată tot de un ardelean, Ovidiu Hoandră. El, (Pecican) face parte din generația “tinerilor istorici” care au învățat fulgerător “după Revoluție”, cum îi zic ei putschului în chestie, nu să facă, în sfârșit, **istorie** - care nu va fi ea chiar știință, însă nici scînteizare-post-revoluționară, cum o practică ei, instinctiv, de te miri când-unde au învățat să mintă în scris, să fabrice încă din pîntecele mameilor lor o istorie de stat-și-de-partid tip Roller de semn contrar, o istorie a României holocaustizată-tismănită. Altfel cum se va fi explicînd viteza cu care s-au adaptat la teren, nu la adevărul istoric, cel care există, totuși, în ciuda “istoriei” practică mai cu seamă Ovidiu Pecican, Marius Oprea, Ruxandra Cesereanu - inventatoarea apei nici măcar calde, ci călâie, puturoasă, otrăvicioasă, botezată de ea însăși : **“Gulagul românesc!”**

Auziți, oameni buni: nu cinstit, românește: “Universul Carceral românesc” sau “Terorismul de stat și de partid din România sovietizată”, etc etc. Ci... **“Gulagul românesc!”** Invenție cu moț analfabetic a cuiva care, pînă la 22 decembrie 1989 nu știa că avea în familia-i de intelectuali ardeleni un deținut politic (prelat): nici că la o azvârlitură de bătă (ciobănească ori securească-gardienească) de Cluj se află: Gherla - mai la Nord: Dej, Sighet, mai la sud: Aiud, închisori unde au fost martirizate, apoi cvasi-lichidate: țărănimea noastră, intelectualitatea noastră, clerul nostru, tineretul nostru... Ceea ce n-a împiedecat-o (pe Ruxandra Cesereanu; de ea vorbesc) ca, începînd din 24 decembrie același an să se apuce să-i învețe pe alții, cu toții foști deținuți politici care voiau să rupă tăcerea miorițică, vorba lui Luca Pițu, și să-și tipărească *memoria închisă* pînă atunci cum este “corect” să fie numit sistemul de terorizare generală din România - chiar dacă ne venise tot de la ruși. Această puțoaică obraznică (tot de Ruxandra Cesereanu vorbesc), nu numai că și-a inventat o catedră (de “gulagologie”) la Universitatea Clujaică, dar a impus autorilor de memorii acest iepure-chior,

în titlurile cărților pe care ea le patrona, prefață, cu pana-i analfabetă. Și s-a lăsat botezată de Tismăneanu “expertă” în falsificarea istoriei - vezi-i trebușoara în legătură cu greva minierilor din 1977 - dar vezi-i și *consimțirea criminală de a amputa Istoria României de perioada 28 iunie 1940-1946*, pentru a nu nu-i ofensa pe prietenii noștri de veacuri evreii și rușii.

De unde Dumnezeu îi va fi picat în creștet junei Ruxandra, “**Gulagul românesc**”? Presupun că această prostie, gogomănie, idioție, întâmplător nu i-a fost sugerată de maestra-i întru... toate: Blandiana. Aceasta, deși abstrasă din/de la trebile cetății-de-jos, frecventînd până la amneziere numai Cetatea de Sus (CC al PCR) de la Comana, a Gogului-Țigănogului, cunoscuse, totuși, născută fiind în 1942 și nu 20 ani mai târziu, în 1963, ca Cesereanca, avusese, vai, prilejul de a cunoaște, nu doar termenii, ci și realitatea cruntă a *Sovromurilor*. Și, pe unde se călătorise, va fi auzit că termenul **gulag** se aplică numai universului **lagărelor rusești**, “Arhipelagul Gulag” fiind o fericită numire dată de Soljenițin care trecuse prin câteva insule - și mărturisise, asumîndu-și riscurile inerente la mărturisitorii din alte neamuri (dar nu români). Am mai scris: “Gulagul românesc” este o expresie tot atât de inteligentă (dacă nu ar avea o încărcătură tragică), precum “*Chefereul franțuz*” al nemaipomenit de deșteptului și cultivatului Chivu Stoica.

O las - deocamdată - pe experta în tismănologie Cesereanu - ca să spun două vorbe despre Ovidiu Pecican:

Încă din anul 1990 am întâlnit în presa din țară semnătura lui sub texte care pomeneau și de mine. A scris despre **Gherla**, a scris despre **Patimile după Pitești**, despre **Culoarea curcubeului**, cărți ale mele ce puteau foarte bine intra în categoria enunțată de el în introducerea articolului de față...

“Nu sînt multe cărți de istorie românească a căror lectură oripilează, zguduie, te întorc pe dos azvîrlindu-te în mizantropie”.

Dar uite că nu au intrat. Nu au oripilat, nu au zguduit, nu l-au zvârlit pe cititor în asta, cum îi zice Pecican: “mizantropie”. Nici **Ostinato**, nici **Ușa noastră cea de toate zilele**, nici **Soldatul câinelui** nu au găsit vreun locșor printre cărțile “oripilatoare” găsite astfel de O. Pecican.

Cunosc motivul și îl compățimesc pe istoricul Pecican: mi s-a confirmat a doua opinie despre el (prima, cronologic, fusese de-laudă): din a doua m-a tăcut, fiind eu considerat, nu doar de Laszlo Alexandru “antisemit”, “proantonescian”, în revista lui Grigurcu, *Columna*, ci și de el, rezultînd : trei hotărîtori - după

directivele de la Tel Aviv și Washington, prin antena holocaustologică de la București, cum să fie tratat un “dușman” al adevărului sionisto-bolșevic precum Goma: **prin tăcere**.

Fiind interzis (prin tăcere, deci inexistare), nu am putut publica răspunsurile la măgăriile laszlo-pecicanice, am fost silit să mă mulțumesc cu transcrierea în Jurnal - vor fi editate în 2010 în seria volumelor de autor de la Curtea Veche.

În acele texte observam (cine n-ar fi observat?, doar românul holocaustizat până în măduva oaselor, gata să scrie că tatăl lui a fost legionar, că mama sa...), că ferocele *critic al meu nu-mi citise cartea Săptămâna roșie* (pe care pretindea că o are în față!), altfel nu mi-ar fi reproșat... absența documentelor; totodată *acuzatorul meu, Pecican nu suflase o silabă despre imensa porcărie-crimă comisă de Buzura, cel care trimisese la topit volumul Situația Evreilor din România, 1939-1941, (din care eu citasem pe larg), ca recompensă pentru “lupta împotriva antisemitismului și a revizionismului - și a negaționismului fașist”!* - *promise diploma de Doctor Honoris Causa al Universității din Ierusalim.*

Dar cronica lui O. Pecican trimite și la autoarea cărții: Larisa Turea (eu îl indicasem coautor și pe Valeriu Turea).

În interviul luat de Ovidiu Șimonca, în *Observator cultural*, nr. 424, mai 2008), Larissa Turea a declarat:

“...cartea a putut apărea abia în 1991, la Chișinău, într-o formă incompletă.” (subl mea, P.G.) Volumul amplu documentat în arhivele moldovenești, publicat în România, nu în țara lui Voronin, în 2008, este rodul a încă cincisprezece ani de eforturi.”

Sunt în măsură să aduc precizările:

Larissa Turea m-a vizitat, la Paris, prin 1999-2000. Atunci, la cererea mea, a lăsat un teanc de șpalturi, cu autorizarea de a reproduce în scrierile mele fragmente “despre Foamete”:

În volumul **Basarabia** (ed. Jurnalului literar), 2002 nu sunt sigur că am inclus mărturiile despre foamete încredințate de Larissa Turea (regret: nu am la îndemână în exemplar, probabil era prea târziu, cartea se afla în tipografie), însă în **Basarabia** de la editura Flux din Chișinău (2003): da (începînd de la pagina 145); în a doua ediție a **Săptămânii roșii** (Museum, Chișinău, 2003): da; și în ediția de la Criterion (2003); și în cea de la Vreamea (2004); și în cea de la ed. Anamarol (2007).

Cu strângere de inimă constat că nici basarabeanca (mea) Larissa Turea nu pomenește de modesta, însă reala mână de ajutor dată prin volumele mele.

[Dacă a făcut-o, însă m-a... eliminat, din comentariu, Ovidiu

Șimonca, păcatul să cadă în cap jurnalòsului. Fiindcă tot nu a răspuns la replica mea - el atacându-mă în *O.C.*, eu răspunzându-i de pe celălalt deal, din Jurnalul meu intim și internetizat].

Ce obicei păgubos, la mine: îl “purtasem editorial”, pe Virgil Ierunca cu primul său text despre Pitești publicat în franceză, ca postfață la volumul meu **Gherla** de la Gallimard, 1976; cu același, augumentat, în volumul **Les chiens de mort** (“Patimile după Pitești”, tot în franceză, 1981, la Hachette) și în neerlandeză, aceeași carte sub titlul **Het vierkante ei**, (“Oul cubic”), 1982, la Elsevier Manteau, Anvers. Dar așa cum Ierunca nu a pomenit, în prezentarea volumului său **Fenomenul Pitești** (1970, 1977) “serviciul” (vorba lui Breban) la care consimțisem, ba chiar eu însumi îl invitaseam să profite de ocazie... Ceea ce mă face să mă gândesc iar, amuzat, la fabula cu Broasca și Scorpionul..., fiindcă nici Larissa Turea nu m-a pomenit (sau nu va fi scris Pecican, în recenzia lui, că fusese consemnată și modesta mea contribuție? Ar fi în spiritul holocaustologizațiilor, al *goi*-lor, care suflă și în bocanci, ca nu care cumva să fie bănuți, ei sau părinții lor de legionarism)

Dacă nu a scris Larissa Turea, ce i s-o fi întâmplat? A fost avertizată-amenințată de evreii de la Chișinău că Goma este peri-culos, “fașist”, “antisimit”, “ultranaționalist”? Și că volumele lui tipărite la Chișinău au și fost condamnate de Stepaniuk, Tkaci Riederman *i drughie*, care au cerut Procuraturii, Ministerului de Interne, ministerului Culturii să le interzică, să le distrugă?

Dacă se va adevăra varianta (auto)înfricoșării autoarei volumului **Cartea Foameteii** înseamnă că intră și dansa în “Categoria Contrapunctezilor” basarabeni, terorizați de inevitabilul caraliu Buzura: Vasile Gârneț, Vitalie Ciobanu și ceilalți căcăcioși (altfel scriitori, ba chiar conducători ai PEN Clubului). Îi asigur și pe aceștia/acestea:

Și voi sânteți români, bre: mincinoși, fricoși, lași, vânzători de frate.

PS. Din cuvântarea unui prieten timișorean, rostită la 16 decembrie a.c. la Primăria Timișoara:

“Institutul Cultural Roman Roman, condus de Roman Patapievici, omagiază CARTA 77 a lui Vaclav Havel dar sare, deliberat, peste însemnata CARTEI 77 organizată în România de scriitorul și dizidentul român Paul Goma, cetățean de onoare al Timișoarei. La miscarea de protest condusă de Paul Goma n-a aderat nici unul din grupul de intelectuali care l-a confiscat și imbrobodit pe presedintele Basescu și-l conving azi să nu-l aducă acasă pe Paul Goma, în condiții onorabile (...). Paul Goma și-a sacrificat viața, familia, și sănătatea pentru demnitatea culturii și a omului de cultură roman. Cei pentru a caror onoare a

luptat, la fel ca pe vremea lui Ceausescu, continua sa ne dezonoze prin oportunismul si cameleonismul lor. Cata dreptate avea Eminescu cand afirma : “De om de caracter are nevoie statul, nu de destepti cu o moralitate indoielnica, caci ei propaga relatii de viclesug...”

“Noii corifei ai fostului internationalism sovietic ne profaneaza istoria si miturile . Obedienta politica a devenit criteriu de selectie si argument axiologic . Descendentii lui Roller, alungati de Ceausescu pentru ca ne rusificau istoria, s-au intors , blindati cu bani, nu cu tancuri sovietice, si cumpara tot : institutii, constiinte, religii, paduri, lacuri,etc.. si ne rescriu istoria. Elitele noastre fac o pirueta de 180 de grade si-si remaiaza criteriile. Nicolae Manolescu scrie o istorie a literaturii in care poeti de duzina, care au facut parte din staful sau electoral, sunt consemnati ca valori nationale, dar adevaratele noastre valori precum Grigore Vieru, Dumitru Matcovschi si alti basarabeni nu exista in istoria sau constiinta domnului Manolescu. In Istoria lui Manolescu lipseste premiata Nobel Herta Muller si intregul grup de scriitori germani care au fost persecutati si inchisi in Timisoara pentruca au avut demnitatea sa protesteze impotriva dictaturii comuniste. Este absent si ce-a mai acuta constiinta a literaturii romane, cetateanul de onoare al Timisoarei, Paul Goma, pentruca a indraznit sa critice comportamentul cameleonic al elitelor noastre, inainte si dupa 1989.

“Sa nu ne miram, la lansarea acestei Istorii Manolescu era flancat de Andrei Oisteanu, nepotul lui Leonte Rautu , Vladimir Tismaneanu si alti neokominternisti, aparatorii postrevolutionari ai acestora. Dar ce-a mai josnica manevra neokominternista a domnului Manolescu s-a produs la recente alegeri pentru presedintia Uniunii Scriitorilor din Romania cand dupa ce toata breasla a votat alegerea in functia de presedinte de onoare a U.S.R a domnului Paul Goma, Nicolae Manolescu, in chip de Gogu Radulescu , a obstructionat alegerea argumentand ca scriitorul Paul Goma nu este membru al Uniunii. Precizez ca Paul Goma a fost exclus din Uniunea Scriitorilor in perioada dictaturii . Daca Ion Iliescu poate fi ales presedinte de onoare a Federatiei Romane de Caiac-Canoie, fara sa fi practicat acest sport , oare un important scriitor roman a carui prezenta ar innobila o colectivitate care sub dictatura n-a avut demnitatea sa se ridice decat pana la nivelul cozii motanului Arpagic nu merita o “derogare” dela Statutul Uniunii Scriitorilor? Prin acest gest distinsul om de cultura isi rasplateste colaboratorii care l-au dus in functia de ambasadur UNESCO , adica cei care in urma cu doi ani, alaturi de SUA, sustineau renuntarea la specificul national al creatiilor culturale ale natiunilor De cand ICR-ul este condus de Roman Patapievici , Eminescu, cel mai puternic brand cultural national, nu mai exista, sta dosit in debaraua lui Patapievici..., precum toata cultura noastra “traditionala”, adica istorica. Tehnica sovietizarii, azi a mondializarii, a fost identica. Istoric, cultural, national si international, aceasta intitutie a culturii romane ar fi normal sa se numeasca Institutul Cultural Eminescu, precum Goethe la nemti .

Urmare acestei orientari, culturale si, la Timisoara, de 20 de ani, nu reusim sa instalam in fata Teatrului National statuia poetului Mihai Eminescu. In 1995 presedintele de atunci al Comisiei pentru Cultura din Primarie a refuzat sa aprobe proiectul sculptorului Victor Gaga, desi primul ministru Nicolae Vacaroiu ne-a virat banii necesari. Mentionez ca seful comisiei, doctorul Strain, facea parte din acelas partid, national, cu sculptorul Gaga.

Ni s-a spus ca :

“Prezenta acestei statui (a lui Eminescu, nota mea, P.G.) ar macula imaginea acestui oras european”.

In anul 2004 am cerut sprijinul Societatii Timisoara dar nu l-am primit. Ni s-a spus ca:

“Deocamdata, Eminescu, ne este o prioritate pentru noi.”

“Prioritatea” lor era schimbarea denumirii Teatrului National ...dar interventia noastra le-a dejucat proiectul internationalist...

Cum suntem intr-un an de criza economica, ca sa iesim din aceasta umilitoare criza culturala si nationala, propun Primariei Timisoara ca statuia Regelui

Ferdinand, intregitorul Tarii, sa fie mutata din locul, actual, insignifiant, langa Filarmonica Banatului, acolo unde este asezat azi bustul lui Eminescu, iar acesta sa fie mutat in fata Teatrului National care-i poarta numele, in locul ceasului electronic, pe care fostul arhitect sef al orasului, Radoslav, il pretuia mai mult decat pe Eminescu. Ma angajez sa suport eu toate cheltuielile necesare.

“Ioan Ieremia”

Vineri 18 decembrie 2009

Dan Culcer îmi mai face un dar:

“In sfirsit, dupa 63 de ani l-a reintilnit pe savant. Peste un an Coșeriu va muri de cancer

O dragoste care a trebuit sa astepte 63 de ani

Autor: Claudia CRAIU 07/08/2006

“O fascinanta poveste dincolo de lagare si comunism cu ieseanca Nona Stolipin si marele savant roman din exil Eugen Coseriu

Undeva, in Iasi, intr-un apartament micut, dar frumos mobilat, locuiesc sotia unui descendent al premierului tarului Nicolae al II-lea, Piotr Arkadievici Stolipin, care in 1911 a fost asasinat. Povestea Nonei Stolipin, o basarabeanca puternica si plina de viata, arata ca un roman-foileton sau ca un film de lung metraj, in care senzationalul nu trebuie inventat. Originile sale nobile merg in trecut pina la cnejii rusi. Asta i-a adus si deportarea familiei, imprastiata de sovietici in Kazahstan, Siberia si Stalingrad. Cind s-au intors acasa, atitia citi mai erau, au fost cit pe ce sa fie asasinati. Tot de sovietici.

Dar toate aceste grozavii nu valoreaza pentru Nona Stolipin cit dragostea ei de-o viata fata de unul dintre cei mai mari lingvisti ai lumii, romanul exilat Eugen Coseriu. Intilnirea cu el i-a marcat viata. Si, inca din copilarie, cind liceanul Eugen, indragostit de sora ei mai mare, Irina, ii zimbea micutei si sturlubaticiei Nona fugarita mereu de sora sa din camera, pina cind, in 2002, cel devenit in Occident mare lingvist al lumii ii spunea la telefon, hohotind de plins, ca va muri de cancer, Nona Stolipin i-a purtat o dragoste imensa pe care spune ca nu o poate masura in cuvinte. Il iubeste si acum, si nu poate uita cum inainte de a muri i-a spus testamentar sa aiba grija de el si dupa ce nu va mai fi. Pentru a-si respecta fagaduinta, Nona ar vrea sa gaseasca pe cineva care sa faca un film despre Coseriu. A fost si la Iliescu pentru a cere ajutorul, iar acum e decisa sa-si incerce sansa la Basescu.

„Pe Eugen l-am cunoscut cind eu aveam opt ani, iar el 14“, isi incepe povestea Nona, care isi raporteaza intreaga viata la Eugen Coseriu. Isi aminteste perfect acea perioada, „singura din viata mea in care am fost cu adevarat fericita“. Domnisorul Eugen - cum i se adresa dadaca Nonei, Natalita - era aproape zilnic oaspetele familiei Stavschi, la Balti, unde se mutase de curind cu ai lui. Cu totii il indrageau, dar el o iubea pe sora mai mare a Nonei, Irina Stavschi. „Cind venea in vizita, eu eram mereu fugarita din camera pentru ca eram prea mica pentru a asista la discutiile lor. Dar gaseam mereu cai de a ma furisa si de a trage cu urechea. Uneori ma trimitea chiar matusa Natalita, pentru a vedea daca se sarutau“, isi aminteste rizind Nona.

S-au despartit in 1938

Rememorarea zilelor cind liceanul slabut, tacut, dar cu un caracter dificil - „cind se infuria, eu fugeam din calea lui“ - venea la ei in casa, a fost unul dintre lucrurile care i-au usurat traiul in cei cinci ani cit a stat deportata in Kazahstan. Ani despre care Nona, nici acum, la cei 79 de ani, nu are taria sa vorbeasca. Prefera sa povesteasca insa despre Eugen Coseriu, despre care

spune ca i-a marcat profund viata, cu toate ca au stat mai mult despartiti decit impreuna. Prima despartire a fost chiar de ziua Irinei, pe 5 martie 1938, cind aceasta implinea 19 ani. Venise la ei ca de obicei, imbracat galant, in costum bleumarin, cu cravata si palarie. „A iesit din camera ei foarte furios, aruncind usile de pereti si, cind l-am vazut cum se chinuia ca sa se incalze cu galosii, am inteles ca nu-l voi mai vedea niciodata. Am suferit mult pentru ca il iubeam“, spune Nona.

Dupa cearta cu Irina, razboiul avea sa-i desparta timp de 63 de ani. Basarabia fusese ocupata de sovietici, dar numai Eugen Coseriu a reusit sa plece din tara, cu zece ore inainte de inchiderea frontierelor, avind astfel norocul de a onora bursa de studii in filologie, la Roma. Citeva ore mai tirziu, Irina Stavschi a fost intoarsa de la granita, ratind astfel o bursa in sculptura, tot in Italia si, poate, o viitoare cariera. „Daca si Irina ar fi trecut atunci granita, sint sigura ca ar fi devenit o mare sculptorita“, crede cu tarie Nona Stolipin.

Deportati in Kazahstan si Siberia

Neavind sansa emigrarii, cei din familia Stavschi au trait si ei urmatorii ani departe de casa, deportati o parte in Kazahstan, iar cealalta in Siberia. Sovieticii i-au acuzat ca au origini nobile, ca s-ar fi tras din „cnejii rusi“, ceea ce era doar pe jumatate adevarat. Mama Nonei, Olga Vertinski-Denisenko, era de vita nobila ucraineana, cu radacini poloneze. A invatat limba romana la 26 de ani, fiind prima traducatoare a lui Lermontov. Tatal nu era nobil, ci era din neamul razesilor Frunza. Nascut la Riscani, Theodor Stavschi fusese inginer de drumuri. De cind femeile Stavschi au fost deportate in Kazahstan, n-au mai stiut nimic de el pina in ziua de azi. „Noptile in Kazahstan le petreceam amintindu-mi fiecare secunda a vietii mele de la Balti. Si eu, si mama si Irina ne intrebam mereu ce-o fi facind Eugen?...“, spune Nona, oprindu-se aici cu rememorarile din perioada de detentie.

Raspunsul la intrebarile din anii deportarii l-a aflat in sa mult mai tirziu, peste vreo 50 de ani, chiar de la Eugen Coseriu. Va afla atunci ca, in timp ce ea, Irina si mama lor se aflau in Kazahstan, el era profesor la Universitatea din Padova, iar noaptea lucra ca jurnalist. Se casatorise cu o fosta printesa din familia Medici cu care a avut o fetita, Eugenia. In 1946, anul cind femeile Stavschi s-au reintors acasa, Eugen Coseriu cistigase custodia ficei sale, dupa divort. El isi construia o cariera, in timp ce Nona Stavschi abia relua liceul intrerupt din cauza plecarii.

Nona la 26 de ani. O fotografie pe care in 2001 i-a cerut-o din album Eugen Coseriu. Nona Stolipin i-a promis ca i-o va da dupa ce va mai scoate o copie. Nu a mai apucat

„Am scapat ca prin urechile acului“

De-abia intrata pe un fagas normal, viata familiei a fost din nou pusa in pericol. Un nou denunt, pentru aceeasi acuzatie falsa, a descendentei din cnezimea rusa, era cit pe ce sa-i trimita pe toti in fata plutonului de executie:

„Am scapat ca prin urechile acului pentru ca cel care se ocupa de denunturi in URSS, pe nume Beria, a fost arestat (Lavrenti Beria a fost executat in 1953 -n.r.)“. Nona a urmat trei facultati, Filologie, Estetica si Istorie, timp in care s-a si casatorit cu Veaceslav Evghenii Stolipin, descendentul premierului din timpul tarului Nicolae al II-lea. Stra-strabunicul sau, Piotr Arkadievisi Stolipin, era pe atunci blamat in toate manualele de istorie, pentru ca, in timpul cit fusese la putere, luase masuri drastice impotriva rebelilor bolsevici. „Din acest motiv, numele Stolipin mi-a adus multe necazuri nu numai din partea regimului sovietic, ci si a oamenilor, care ma blamau“,

spune Nona, care refuza sa-si aduca aminte ziua in care si-a vazut copilul in fata casei sale, atirind aproape mort in foisor, unde niste colegi de clasa il spinzurasera drept „pedeapsa“ pentru ca il chema Stolipin. Nu a fost aceasta singura imprejurare in care Nona a avut de infruntat regimul sovietic.

Refuza sa faca politica sovietica la Institut

In cele din urma, cercetatoarea Nona Stolipin a ales sa demisioneze de la Institutul de Criminologie, unde lucrase mai bine de noua ani. A plecat deoarece a refuzat sa se conformeze regulilor impuse de guvern, care nu aproba rezultatele studiilor sale cu privire la delincventa juvenila si cauzele care provocau aceste abateri ale copiilor. Iesind pe usa Institutului, Nona Stolipin si-a exprimat gindurile sumbre cu privire la viitorul Republicii Moldova. „Eu voi pleca de aici, dar regret ca, peste 20 de ani, cind acesti infractori minori vor deveni parinti, nu o sa puteti iesi din casa fara barda“. Dupa ce a aruncat acest „blestem“ asupra societatii, Nona Stolipin s-a retras la Chisinau pentru a-si creste cei doi copii. In acest timp, la mii de kilometri departare, Eugen Coseriu era directorul Institutului din Montevideo, se recasatorise cu fiica unui lingvist uruguayan, primind cetatenia uruguayana. „Desi la sfirsitul anilor '60 Eugen lucra la Universitatea din Tübingen, in Germania, el a fost mereu recunoscator statului Uruguay pentru ca l-a transformat dintr-un om fara nume intr-un cetatean. Din acest motiv, nu a dorit sa isi schimbe cetatenia“, mi-a marturisit Nona Stolipin.

Au fost la citiva kilometri dar nu s-au vazut

Prima intilnire cu Eugen Coseriu, Nona a avut-o intr-o librerie din Moscova. I-a vazut numele scris in spaniola si s-a gindit ca el trebuie sa fie cel care a semnat cartea. „Nu am avut bani sa o cumpar. Cheltuisem toti banii pe mincare. Am plins asa de mult si am iesit din librerie cu inima zdrobita“. Insa, citiva ani mai tirziu, prin 1996, Nona Stolipin il „revede“ pe Eugen Coseriu dincolo de paginile unei carti. Il suna din Germania, in timpul vizitei la copii sai, si desi el se afla la doar citiva kilometri de ea, aceasta refuza sa se intilneasca cu el. „Am inteles atunci ce distanta este intre noi. Eu un nimeni, iar el un Luceafar. Mi-a fost frica sa ma intilnesc cu el, eram deja de patru ori bunica“. In clipa cind cei doi isi impartaseau amintirile prin telefon, Eugen Coseriu era deja o somitate in lingvistica. „Luceafarul“ Nonei primise 39 de titluri de Honoris Causa, fusese facut membru al Societatii de Lingvistica din Paris, al Cercului Lingvistic din New York, membru de onoare al Societatii Lingvistice din America, al Cercului Lingvistic de la Praga si la foarte multe alte academii si scoli de lingvistica din intreaga lume, inclusiv din Japonia.

Revedere dupa 63 de ani

L-a revazut, dupa 63 de ani, in 2001, cind Eugen Coseriu a fost invitat sa sustina o conferinta la Chisinau. „Sub camerele TV si sub privirile salii, eram acoperita cu saruturi. Privirea lui mi-a confirmat ca Eugen este acelasi tinar din copilaria noastra de la Balti“, povesteste Nona de parca chiar acum, in fata ei, scena ar fi prins din nou viata.

Fericirea acelui moment a durat doar un an de zile, timp in care cei doi s-au revazut de mai multe ori in diferite orase din Romania, tara in care Nona tocmai se mutase. „Pentru mine, Moldova era unul din membrele dizlocate ale Romaniei care ar fi trebuit sa se uneasca din nou cu trupul sau. De aceea-si parere era si Eugen Coseriu care a militat pentru unire pina cind a murit“. Lingvistul a murit un an mai tirziu de cancer. „Ultima data cind mi-a dat telefon, in august, nu a spus nimic, a plins in hohote. El nu dorea sa moara. Atunci mi-a spus sa am grija de el si dupa ce nu va mai fi. Ceea ce incerc sa

fac in prezent“. Eugen Coseriu a murit la 7 septembrie 2002, iar din acea clipa femeia incearca sa-i indeplineasca dorinta de pe patul mortii. Unul dintre planurile ei este sa realizeze un film despre Eugen Coseriu, iar pentru asta a ajuns chiar si la Ion Iliescu. „Intilnirea cu consilierul de la Ministerul Culturii mi-a adus aminte de perioada in care eram anchetata de KGB. Concluzia mea, dupa aceasta intrevvedere, a fost ca statul roman nu dorea sa aiba de-a face cu numele lui Eugen Coseriu“, a afirmat Nona Stolipin. In prezent, aceasta planuieste sa se prezinte in fata lui Traian Basescu, „un om care este mult mai deschis la minte, si care sper sa ma ajute sa duc la bun sfirsit „ordinul“ primit de la Eugen Coseriu atunci cind si-a dat sufletul“.

Eugen Coseriu - un mare lingvist al secolului XX

„Eugen Coseriu este considerat de catre colegii sai si in mediile de specialitate ca fiind unul dintre marii lingvisti ai secolului XX. Teoriile sale lingvistice au o baza filosofica; ele raspund unor intrebari mai generale, de natura filosofica. Avea doar cinci sau sase lucrari generale, insa a fost tradus in foarte multe limbi. De vreo zece ani, acestea au fost traduse si in limba romana, precum «Teoria limbajului si lingvistica generala» sau «Sincronie, diacronie si istorie». Eugen Coseriu este cetatean de onoare al orasului Iasi. A primit titlul de Doctor Honoris Causa al Universitatii «Al.I. Cuza». In 1993 a fost prezent la Iasi la un colocviu international, tinind si o serie de conferinte la universitate. Eugen Coseriu se considera roman din Basarabia, statut de care era foarte mandru“, a afirmat Eugen Munteanu, titularul Catedrei de Lingvistica generala de la Universitatea «Al.I. Cuza».

De la premierul rus, spinzuratoarea luase numele de „cravata lui Stolipin“

Piotr Arkadievici Stolipin (1862-1911) a fost prim-ministru al guvernului tarului Nicolae al II-lea din 1906 pina in 1911. El a devenit cunoscut pentru masurile de mina-forte prin care a incercat sa desfiinteze grupurile revolutionare, dar si pentru reforma lui agrara. Stolipin era membru al marii aristocratii ruse, inrudit pe linie paterna cu poetul Mihail Lermontov. El a avut parte de o educatie aleasa si a fost functionar in birocratia guvernamentala. Succesele lui l-au condus catre prima functie guvernamentala importanta, aceea de ministru de Interne in guvernul lui Ivan Goremikin. Doar citeva luni mai tirziu, tarul Nicolae al II-lea l-a numit pe Stolipin in functia de prim-ministru, inlocuindu-l pe Goremikin.

Rusia anului 1906 era zguduata de miscarile revolutionare si de nemulțumirile populare. Organizatiile de stinga concepeau campanii impotriva autocratiei, avind suport popular. In toata Rusia, oficiali ai politiei si membri ai birocratiei guvernamentale erau asasinati. Pentru a raspunde acestor atacuri, Stolipin a introdus un sistem de tribunale militare care judecau rapid rebelii acuzati. Daca acuzatii erau condamnati la moarte, asa cum se intimpla deseori, sentinta era dusa la indeplinire intr-o zi. Mii de radicali rusi au fost executati in perioada de functionare a acestui sistem. De atunci, spinzuratoarea a fost poreclita „cravata lui Stolipin“.

El a dizolvat prima Duma pe 22 iulie 1906, cu care nu a putut coopera in special in problema reformei agricole. Stolipin a sperat de asemenea sa indeparteze cauzele nemulțumirilor taranesti. Pe 14 septembrie 1911, in timp ce urma o reprezentatie la Opera din Kiev, Stolipin a fost victima unei tentative de asasinat a unui radical de stinga, Dmitri Bogrov. A murit patru zile mai tirziu.

--

Publicat de către Dan Culcer. Écrivain roumain vivant en France depuis 1987.
la >>Asymetria>>Anticariat, 12/17/2009 02:02:00 PM

L-am cunoscut, aici, la Paris pe fiul (unul dintre fiii?) premierului Stolîpin. Copil, fusese și el rănit în atentat, dar scăpase cu viață. Devenise un domn înalt, uscat, țepăn.

Mai bine l-am cunoscut pe fiul fiului, adică pe nepotul premierului: Dimitrie Stolîpin (“Mitia”), secretar al PEN Clubului francez, în perioada imediat următoare cooptării mele, apoi al venirii în exil. Ne revedeam cu plăcere de fiecare dată când mergeam la sediul PEN-ului, la câte un congres, colocviu. După 1989 (!) nu am mai avut contact nici cu el: mă retrăsesem din toate “activitățile cetățenești”.

Ce soartă cumplită au avut și refugiații ruși, alungați din țara lor de bolșevici, după 1918 (vorbesc de supraviețuitori)! România nu constituia pentru ei un pământ de exil - era prea aproape de Rusia - însă nu puțini dintre ei poposiseră și la noi, fertilizându-ne cultura. Știu de la părinți, despre anii 1920-1940: în Basarabia noastră nu exista liceu, nici așezământ cultural fără de refugiați ruși: nobili, militari, intelectuali, moșieri - existau și oameni simpli printre “fugari”, cum le-ar fi spus ardelenii Breban, Zaciuc dacă ar fi cunoscut și această categorie de “refujați”. Își câștigau o pâine cum puteau, după cunoștințele, științele lor: profesori - de desen, de limbi străine, mai cu seamă franceză și germană - de muzică (ce coriști și dirijori de coruri erau!), muzicieni instrumentiști, mai ales profesori de muzică, de balet, de artă teatrală - în aceste “îndeletniciri” alcătuiseră în întreaga Românie dinastii de ruși românizați. În cvasitotalitate acești “trădători ai Rusiei” au fost, după 23 august “repatriați-în-Siberia” ca și Basarabenii și Bucovinenii noștri - și ei “trădători”, fiindcă, foști cetățeni ai Imperiului Rus, după 1918 se “răzvrătiseră”, lucraseră la “destrămarea” Rusiei - atât în 1917-1918, când începuse neatârarea, autonomizarea populațiilor nerusești - de Maica Rossia - cei mai turbați *unitariști rusiști* fiind evreii, cât și în 1944 și în 1945.

Când nouă, românilor refugiați în Occident după 1944-45 ne era foarte-foarte greu, încercam să semăn o brumă de speranță, aducând aminte cât pătimiseră rușii - din 1918 - în doar “Dulcea Franță”. Fără succes. Fiecare nefericit se consideră pe sine unicul nefericit.

Îmi rămăsese la inimă “consăteanca din Lătești”, Nadia Russo, aviatoarea albă. Era “Russo” prin căsătoria cu un boer basarabean din dinastia Russo-ilor, franțuziți, altfel linia ei, nobilă, prin mamă, urca până la Boris Godunov. “Relațiile” noastre se reduceau la salut și la două-trei cuvinte convenționale, dar cât de neconvenționale erau cuvintele prin care îi declaram

iubirea (“fără cuvinte”).

Iar acum aflu de soarta Nonei Stolîpin....

Cum să nu crezi că dekabristele erau unite, nu doar prin o opțiune (politică, religioasă, morală), ci mai degrabă... prin gene?

Sâmbătă 19 decembrie 2009

Să râdem de Emil Constantinescu:

“Fostul presedinte al Romaniei, Emil Constantinescu, si-a lansat, vineri, primul volum al lucrării 'Pacatul originar, sacrificiul fondator', intitulat '*Revoluția din 1989 - așa cum a fost*', (subl. mea) publicat la editura Minerva, cu sprijinul Institutului de Investigare a Crimelor Revoluției, anunța Agerpres.

Dar *cum* a fost - “rivoluția”? De unde a aflat el de rivoluție? De la Zoe Petre - care nici ea nu știa... *cum a fost*, fiindcă se ascunsese?

Horospoc! -ul de azi, la Balanță - zodia mea - recomandă cu seriozitate analfabeată:

“...*nu te du* departe de familie”

Nu m-oi *du*, ca să n-o *pa*’!

*

Ieri *Ziua* a publicat fotografia unui ins, Florin Costiniu, dar care mie îmi pare leit Mihnea Berindei. Au încurcat încurcătoreții de la *Ziua* pozele, s-au chiar a fost încurcat Florin cu Mihnea?

Duminică 20 decembrie 2009

Azi-dimineață am găsit în cutia poștală internetică “Teza” Rodicăi Drăgan în legătura cu jurnalele mele. Pâna adineauri am citit-o. Drăguța de Rodica, a făcut din mine un monument...

Ce era să zic:

«Vai, dar nu trebuia, dar lăsați...»

Luni 21 decembrie 2009

O cerere-cerință-somație a Israelului:

“Israelul a cerut deschiderea arhivelor Vaticanului privitoare la Al

Doilea Razboi Mondial”

Dreptul lui să ceară ceea ce cere.

“Israelul a cerut duminica deschiderea arhivelor Vaticanului privitoare la Al Doilea Razboi Mondial, dupa decizia Papei Benedict al XVI-lea de a relua procesul de beatificare a lui Pius al XII-lea, *acuzat ca a pastrat tacerea in timpul Holocaustului*, relateaza AFP, preluata de NewsIn.

În care caz, îmi iau și eu dreptul de a cere:

“Deschiderea arhivelor Israelului privitoare la **tăcerea-asupra-crimelor-săvârșite de evrei**, în serviciul bolșevismului rusesc, începînd din 1917 în Rusia, apoi în Ungaria lui Bela Kun, în 1919, apoi în Polonia - din 17 septembrie 1939, în Țările Baltice și în România, începînd din 28 iunie 1940, iar din august 1944 în toate țările europene ocupate de Armata Roșie - potrivit tacticei-de-înaintare - propovăduită de propovăduitorul criminal Ilia Ehrenburg.

Deasemenea să fie deschise arhivele israeliene, pentru ca și noi, victimele, să aflăm numele călăilor bolșevici evrei din aparatul de represiune al “țărilor surori” (din “Marea familie a URSS”), precum și adresele încă-viilor, dar și ale morților - retrași în Israel, trăind - bine - din pensiile alocate de statele ocupate de sovietici, din pâinea victimelor martirizate de ei, securiștii evrei.

Și pentru că Israelul condamnă “tăcerea Vaticanului în timpul Holocaustului”, și noi, victimele lor, cerem divulgarea și condamnarea tăcerii evreilor din țările Europei de Răsărit, care, chiar de nu au fost încadrați în Aparatul de Represiune Bolșevic - nu numai că *au tăcut în timpul Holocaustului nostru (în România a durat cinci decenii și nu a luat sfârșit nici azi)*, dar prin

cuvântul lor mincinos de ziariști, poeți, au lăudat crima bolșevică - apoi s-au retras frumușel în Israel, trăind și ei din subsidiile Statului român și ale Basarabiei, cele mai sărace (sărăcite și de ei înșiși) formațiuni statale; totodată profitând de “statutul de urmași ai Holocaustului”, pentru a beneficia de vacanțele la mare, la munte, în România, țară descrisă la ei în Israel, ca “cea mai antisemită”, dar unde vreme de decenii ei au avut un statut de *privilighenți*, iar după 1989, statutul de “cetățeni români de onoare” de care au profitat și profită foștii diplomați ai Israelului, pentru a face uriașe gheșefturi, iar pentru “*scriitorii israelieni de limbă română*” (cei care, înainte de emigrare lăudaseră comunismul ceaușist, apoi “din exil”, veștejiseră “antisemitismul și anticomunismul - tot ceaușist” - de unde și *răsplățile trădării* oferite generos de lepre-literare ca Dinescu, Buzura, Uricaru, Manolescu”.

Cât despre “Forumul” provocat de articol, să te ferească Dumnezeu de vulgaritatea, de trivialitatea, de insultele, de înjurăturile proferate de anonimii-evrei (vor fi cunoscând aceștia și un alt mijloc de expresie?):

(Carol Zwilling I) “Postare cu talc, ca la circ, cele mai atractive scene sunt atunci cand apar clovnii si dresurile de animale.....Hai sa radem copii si sa aplaudam...Cand e vorba de evrei, America si Israel, se strang sobolanii ca la resturile paine.”

Doi *goi* (?) încearcă să strecoare informații despre “tăcerea lui Pius al XI-lea” :

[Pyrrhon]: “Precedentul papa, Pius al XI-lea a murit la 10 feb. 1939, dupa ce a redactat o cuvantare in care denunta "persecutiile rasiale" din Germania, cuvantare pe care trebuia sa o rosteasca in ziua urmatoare, pe 11 feb. 1939, in fata tuturor episcopilor italieni, convocati la Vatican in acest scop. Papa Pius XI a murit otravit chiar cu o zi inainte. Ce vor acuma evreii? Vor ca toti ceilalti sa-si fi riscat viata pentru a-i apara pe ei? *Exista evrei care sa-si fi riscat viata aparand pe altii, de alta confesiune, pe crestini sau pe musulmani?*

[Evreu-rus]:Papa Pius a salvat de la moarte in jur de 80% dintre evreii italieni. 155 de manastiri au gazduit 5.000 de evrei. In resedinta papala de la Castel Gandolfo,

de exemplu, au fost adapostiti nu mai putin de 3.000 de evrei. 60 de evrei au fost ascunsi de iezuiti in Universitatea Pontificala Gregoriana, altii fiind ascunsi in pivnițele Institutului Biblic. Papei Pius al XII-lea a cerut calugarilor sa-si riste propriile vietii, la nevoie, ptr a salva evreii prigoniti . Ca sa va faceti o idee despre curajul acestui om nemaipomenit, In timpul unui discurs din 1942 Papa Pius al XI-lea a condamnat cu fermitate genocidul practicat de nazisti si si-a acordat intreaga sustinere evreilor. Nu cred sa fi existat vreun salvator de evrei in timpul razboiului mai mare decat a fost acest Papa, care merita cu prisosinta sanctificarea si recunostiinta vesnica ptr faptele sale atat de curajoase si umanitare. O intrebare similara imi pun si eu: *multi crestini au salvat vietii evreiesti de la pieire. Dar cati evrei in schimb au salvat vietile unor crestini aflati la ananghie? Poate cineva sa-mi raspunda?*

Si iată ce, cum-ce li se răspunde:

[**Contraevreu-rus**]: “Vine craciunul si voi aveti o discutie intre pui de legionari, pui de antisemiti si pui de islamonazisti gloata care decide daca vaticanul deschide sau nu arhivele, nu va speriați parintii vostri stiu cine a ucis evreii ,daca nu au fost chiar *ie-*”.

[descultul - cu *t*, nu cu *ț* “Contra-evreu” ar fi trebuit să scrie: “ei”, dar cum a uitat - ori n-a știut niciodată - cum se scrie în românește acest cuvânt...]

[**arwil**] “...arhiva vaticanului o sa aiba grija herr obershturbanfuhrer SS von Ratzinger, sa-l scoata basma curata pe nazistul asta de pius, misculand ceva la sfintele arhive!!! deh, corb la corb, nu scoate ochii. JAVOL!!!

[cestălalt analfabet-evreu își imaginează că, dacă scrie : “JAVOL!!!” și adaugă trei semne ale exclamarii, i se trece cu vederea (ca victimă a Holocaustului!) grava incorectitudine...). Ce să mai spun de obershturbanfuhrer SS-ificarea lui Ratzinger, de nazificarea lui Pius... Obrăznicie, vulgaritate, minciună-minciună-minciună...

Ce-ar fi dacă *goi*-ii s-ar apuca să-i bolșevizeze, să-i terorizeze (în sensul de a le aminti trecutul de sânge, atât al teroriștilor evrei, cât și prezentul de rușine al statului Israel) pe foștii și actualii oameni de stat israelieni - teroriști prin educație, prin practicare? Mai ieri urlau cu clăbuci și stropi împotriva neprimirii pe sol britanic a zăbăloasei, a cașnicei Țipi Livni (asta vine de la cașul gurii sale), dar nu suflau o vorbă despre faptul că biata ne-primită exercitase cea-mai-veche-meserie-din-lume: (nu, acum nu e vorba de *aceea*, acum vorbim de *acesta*: spionajul), negînd cu mâna pe inima stîngă că ‘divida ar fi lucrat vreodată în viața ei curată în Mossad...

-“Non seulement elle a été une grande meurtrière, à l'intérieur du Mossad, mais de plus elle est fille de terroristes, son père ayant même participé à l'un des plus gros attentats, à Jérusalem (celui contre l'hôtel King David). Belle démocratie, que la démocratie israélienne, où les terroristes d'extrême droite deviennent premier ministre (après Itzhak Shamir, Ariel Sharon, peut-être Tzipi Livni...), après le père

de l'État, David Ben Gourion, le grand expulseur”.

“A Gaza, pas de chambres à gaz, donc, les Israéliens nos amis préfèrent le tir sur cible mouvante. Pour corser la difficulté, ces gens-là n'ont jamais aimé la facilité, non, ils tirent sur des cibles minuscules, certaines quasiment à ras du sol, combien ça fait de haut une petite fille de 3 ans qui tient sa maman par la main, 80 cm par là je dirai, c'est hyper dur d'accrocher une cible à 80 cm du sol, c'est une vraie galère, ils sont doués ces petits mecs de Tsahal, 19-20 ans en moyenne, j'ai cru comprendre, ils en ont déjà contacté 200. PAN ! MORTS !”

“Ils ont de la chance, ces Israéliens, d'avoir le Hamas en face. C'est pain béni, pour eux, ces terroristes qui terrorisent. C'est confortable. Très confortable. Je serais à la place des dirigeants Israéliens, je financerais moi-même les achats d'armes du Hamas, en sous-main, tellement ils ont intérêt à ce que ça dure, que ça continue comme ça, que rien ne change. Parce-que si le Hamas était désarmé, vraiment, et qu'Israël n'ait plus affaire qu'à des Palestiniens modérés, ouverts à la discussion, au dialogue, aux concessions, il faudrait bien qu'il l'accepte, le futur état palestinien dont tout le monde rêve, dont tout le monde parle comme s'il existait déjà.

C'est ce qu'ils ne veulent pas surtout pas
le Hamas est le meilleur allié de l'état d'Israël.

Certitude.

TIPI LIVNI

Entendu ça sur France Info hier. J'ouvre les guillemets et je cite ces propos de TIPI LIVNI (cités par France Info):

" Il n'y a pas de problème humanitaire dans la bande de Gaza donc il n'y a pas besoin de mission humanitaire dans la bande de Gaza ".

Un seul mot :

SA-LOPE

et je répète :

SALOPE”.

“...les déclaration mêmes de Tipi Livni à Bruxelles concernant le droit au retour : « *quant à la question des réfugiés qui sont partis en 1948, ce n'est plus un problème israélien* », qui indiquent que la négation de la Palestine, de son peuple, se poursuit et comme celle droit international”.

“...Livni embrassée par Kouchner sur le perron de l'Elysée

La bise aux criminels de guerre samedi 3 janvier 2009, par Olivier Bonnet

On avait déjà vu Nicolas Sarkozy faire la bise à Tzipi Livni, ministre israélienne des Affaires étrangères. C'était avant le lancement sur Gaza de l'opération "Plomb durci". Depuis, l'armée israélienne a déclenché un véritable carnage : le dernier bilan fait état de 512 morts palestiniens, dont au moins un quart de civils d'après l'ONU, parmi lesquels 87 enfants, et plus de 2 450 blessés. Côté israélien, 3 victimes civiles et 2 soldats. C'est dans ce contexte que Livni arrive en visite à Paris. Bernard Kouchner, son homologue français, la reçoit sur le perron de l'Elysée. Il lui serre d'abord la main puis se ravise et l'embrasse : peut-on imaginer geste plus obscène à l'heure où le peuple gazaoui endure le pire des chatiments, causé par une opération que Livni est justement venue défendre ?

(...)“Mise à jour : Au cessez le feu du 18 janvier, le bilan de l'attaque israélienne donne 1 330 Palestiniens tués, dont plus de 410 enfants, et 65 % de civils parmi les morts d'après les services d'urgence palestiniens et le Centre palestinien des droits de l'Homme à Gaza. Du côté israélien, on dénombre 10 militaires et trois civils tués.”

Mai vreți? Pot continua pâna poimâine cu argumente, nu cu insulte, invective, antisemitizări.

Dar am cu cine dialoga? Nu.

*

Sfatul unui preot catre enoriasi, in vremuri de criza: "Furati din magazine!" 21 decembrie, 14:52

"Un preot din Marea Britanie a fost aspru criticat ca fiind "iresponsabil" dupa ce le-a sugerat enoriasilor sai in timpul unei slujbe sa apeleze la furat daca nu mai au bani. Parintele Tim Jones, in varsta de 41 de ani, a incheiat serviciul religios de duminica seara cu un sfat mai putin obisnuit. Britanicul le-a sugerat credinciosilor ca cea mai buna optiune pentru oamenii vulnerabili este sa isi insuseasca obiecte din lanturile mari de magazine. Se pare ca un furt este admis in vremuri de criza si este mai bine ca oamenii sa comita un pacat mai mic decat sa ajunga sa ucida, sa sparga case sau ca femeile sa devina prostituate, titreaza, luni, "Mail Online".

Preotul, tata a doi copii, a insistat ca neobisnuitul sfat nu incalca porunca din Biblie "Sa nu furi", deoarece pentru Dumnezeu iubirea pentru saraci o intrece pe cea pentru bogati. Insa, slujba controversata de la Biserica St Lawrence din York a fost criticata de politisti si un membru al consiliului local, care spun ca indiferent de circumstante, furtul se plateste cu inchisoarea.

"Sfatul meu, ca un preot crestin, este sa fure. Nu dau astfel de idei deoarece am impresia ca este un lucru bun, ci pentru ca nu fac rau nimanui. Nu le cer sa fure din magazine mici, ci din lanturi internationale, cunoscute pentru ca umfla preturile considerabil. Le-am cerut sa nu ia mai mult decat au nevoie si doar atat timp nu au ce le trebuie. Le-am dat sfatul cu inima grea si imi doresc ca societatea sa afla ca stupiditatea birocratiei si intarzierile sistematice au creat invitatia spre crima pentru oamenii care nu mai au cu ce trai", a marturisit parintele.

Totusi, politistii de la sectia din North Yorkshire nu ii impartasesc convingerea. "In primul rand, furtul se plateste cu inchisoarea si nu exista nici o justificare pentru o astfel de actiune. Indiferent de circumstante acestea este un sfat extrem de iresponsabil. Cand apelezi la astfel de "ajutoare", ajungi sa platesti in final", a declarat purtatorul de cuvânt al politiei.

R.R.

Marti 22 decembrie 2009

Ieri, 21, s-a născut monstrul Stalin.

Azi, fiind în 22 (decembrie), a început a se mări ziua:

«Buna ziua, 2010!»

Miercuri 23 decembrie 2009

Theodor Codreanu mi-a trimis textul :

**CULIANU, EMINESCU ȘI PATOLOGIA
„CORECTITUDINII POLITICE”**

“Nu mai este pentru nimeni un secret că ideologia oficială a postmodernității, după încheierea Războiului Rece, este corectitudinea politică propovăduită de Noua Stângă Americană și însușită, în bună măsură, și de Uniunea Europeană. Această „corectitudine” se revendică de la generoasele principii ale drepturilor omului. Care, ideologizate, tind să părăsească teritoriul realului. În consecință, utopia internaționalismului proletar a fost înlo-

cuită cu aceea a globalismului, mască pentru interesele economice și financiare transnaționale. Se crede că aceia care s-au lăsat o dată păcăliți de minunăția promisiunilor „umanismului socialist”, pot fi la fel de ușor trași pe sfoară cu noul paradis al mondializării, cu atât mai mult, cu cât omul are disponibilitatea uitării. Ne aflăm în fața unui nou pariu al umanității, cu promisiunea de a fi câștigat, dacă nu și-ar băga coada crizele economice, nemaivorbind de cele politice. O ideologie devine eficientă din momentul când ajunge majoritară. Sau, mai exact spus, când devine oficială. Adică peste ideologiile de partid, în cazul societăților pluripartidice. Diferența dintre comunism și societățile pluripartidice e că în primul ideologia oficială se impune prin chiar ideologia partidului unic, pe când în democrație ideologia oficială se poate instala dincolo de ideologia particulară a partidelor care vin la putere. Altfel spus, partidele se autoiluzionează că, ajunse la putere, își exercită propriile idealuri partinice, în strictă consonanță cu statul de drept. Și așa se întâmplă în democrațiile organice, nu și în cele atinse de „forme fără fond”. Dar în cazul interpunerii unei ideologii globaliste, cum e „corectitudinea politică”, partidele care ajung să guverneze constată că ideologia proprie e cărmuită de o alta și, în consecință, ideologia lor e profitabilă câtă vreme se transformă într-o armă a intereselor individuale și de grup. Or, grupul este întotdeauna o minoritate. Brus, „corectitudinea politică” e descoperită ca salvatoare, cu atât mai mult, cu cât temelia „corectitudinii” este tocmai minoritarismul de orice fel. Democrația, din una a majorităților, se transformă în una a minorităților. După vechiul principiu divide et impera. Desigur, o contradicție în termeni, fundată pe ambiguitate, de unde haosul legislativ din societățile recent ieșite din comunism, la umbra căruia orice e posibil.

Cert e că limbajul își pierde forța de comunicare, adică partea de logos, alunecând într-un fel de „țigănie” a limbii, în postura surprinsă în chip genial de către Ion Budai-Deleanu în Țiganiada. Povestea e veche și Confucius a emis celebra lui teorie a „rectificării denumirilor” (tcheng ming) pentru a reda proprietatea limbii. Abaterea de la „legea” lui Confucius duce la... confuzius, ca să recurg la un joc de cuvinte, încât cei atinși de beția de cuvinte, cum a numit maladia Titu Maiorescu, fac din negru alb și din alb negru, vorba lui Eminescu. Altfel spus, „corectitudinea politică” devine o crasă incorectitudine politică. Și tocmai incorecții acuză de „incorectitudine politică” prin etichetări și sminteli logice pe toți cei care nu intră în măsura paturilor procustiene. Or, în ultimele două decenii, Eminescu este supus unui veritabil bombardament de către cei atinși de sminteala beției de cuvinte. Nedreptatea care i se face poetului pune pe gânduri chiar și pe cei care au adoptat de bunăvoie, din rațiuni pragmatice, ideologia „corectitudinii politice”. E cazul lui Nicolae Manolescu din recenta Istorie critică a literaturii române, când atrage atenția: „Un Eminescu examinat politically correct ar fi ultima măciucă la carul cu oale”. (p. 407).

Ei bine, de asemenea „examinări” are parte Eminescu din 1948 încoace, chiar dacă precedente au existat încă din timpul vieții sale. Desigur, fiecare cu „corectitudinea” lui, dar, curios, toate tipurile de „corectitudine” pun cam aceleași etichete, dovadă că diferențele dintre ele sunt neglijabile. Diferența e de ton și de limbaj, de „măciucă”, după cum ar spune Nicolae Manolescu. Nedumirirea noastră crește când vezi cum pune mâna pe măciucă un intelectual care trece de „boier al minții”, erudit, cu ștaiful gloriei la călcâiul lui Ahile. Descopăr, nu fără stupoare, că un precursor al „corecților” postdecembriști a fost Ioan Petru Culianu. El a devenit „măciucă” într-un moment de cotitură a existenței lui spirituale, mână de părăsirea religiei strămoșești și de perspectiva convertirii, după unele date, la iudaism, de dragul unei femei, Hillary Wiesner, faptă coroborată cu o radicală despărțire de

maestrul său spiritual, Mircea Eliade. (Vezi Ilan Goren, Misterul Culianu, în „Observator cultural”, nr. 485 din 30 iulie 2009). Neașteptata lui metamorfoză ideologică se explică, probabil, prin acest moment de „iluminare” întu-necândă. După cum ne asigură Moshe Idel, citat de Ilan Goren în articolul preluat de „Observatorul cultural” din ziarul izraelian „Ko Ha-Ir” (Ierusalim, 25 ianuarie 2002), Culianu ajunsese să-l deteste atât de mult pe Eliade, încât, într-o lucrare despre șamansim, i-a ignorat totalmente bibliografia, instituind tăcerea asupra memoriei maestrului său, ceea ce, după același Moshe Idel, „reprezintă acțiunea cea mai radicală pe care a întreprins-o Culianu” în „paricidul” său simbolic. Și dat fiind că discipolul nu a mers până acolo, încât să-l demoleze verbal pe Eliade, s-a revanșat, în schimb, asupra lui Eminescu, și el trecând în mintea ideologizaților „corect” ca fiind „antisemit” și „antimioritar”.

Violența a îmbrăcat, în cazul lui Eminescu, forme maladive, ținând indirect, cum ar sesiza cu finețe același Moshe Idel, tot în Eliade, un produs al eminescianismului structural, fundat pe ontologia arheității, adică pe ceea ce Eliade a numit arhetip și mitul eternei reînțoarceri, având corespondent timpul kairotic, nu cel linear al doctrinelor raționaliste moderne și postmoderne. De altfel, în despărțirea sa de Eliade, Culianu a involuat de la creștinism la un soi de gnosticisim pregătit pentru convertirea la iudaism. Ocultismul lui Culianu se sprijinea pe dualism, nu pe „logica” terțiului ascuns din Treimea creștină, el bănuind, totuși, existența unei a patra dimensiuni a realului la care putem avea acces prin metoda postmodernă a jocului redescoperit kabbalistic: „de la viziunea lui Eliade asupra religiei ca mit, la perceperea religiei ca joc intelectual”, apreciază corect comentatorul Ilan Goren. Jocurile mentale ale religiei se bazează pe două invariante: divinitatea și geneza, care pot fi manipulate ca într-un puzzle de cuburi, de mintea umană. Urmarea: diversitatea religiilor. Ele au o influență hotărâtoare asupra istoriei omenirii. De aceea, conchide Culianu, omul e responsabil de ce combinație religioasă creează, fiindcă orice schimbare în sistem determină restructurarea paradigmei. Lucru știut, altminteri, din structuralismul modern. Ceea ce pare să aducă nou Culianu e că jocurile minții pot fi controlate și stăpânite, marcând evoluția pozitivă sau negativă a lumii. Desigur, tot așa credeau și iluminiștii francezi, iar, pe urma lor, marxiștii, cu toate că pretindeau existența unui determinism materialist în istorie. Altfel spus, inițiativa sunt în stare să controleze istoria pe o cale bună sau rea. Animat de jocul noii utopii, Culianu se angajase în crearea fundamentelor conceptuale pentru o nouă religie planetară, cu punct de pornire în iudaismul kabbalistic. Încă din 1984, el părăsise organicismul eliadesc și eminescian, crezând că istoria nu evoluează decât în salturi. Marele merit al lui Culianu, zice Ilan Goren, e abandonarea creștinismului și redescoperirea jocului kabbalistic: „marea contribuție a lui Culianu”. Vom vedea cum, recurgând la jocul mental din istorie, Culianu îi poate condamna, fără drept de apel, pe Eminescu (și indirect sau direct pe Eliade ș.a.) pentru ideile vehiculate, vinovate de „orori”. Iar momentul era ideal: centenarul morții lui Eminescu. Noii patroni spirituali deja se aflau în război mediatic cu marele său maestru, care-l lansase în lumea bună, Mircea Eliade. După moartea lui Eliade, Culianu a fost atins, bănuiesc, de ceea ce Matei Vișniec a numit, recent, într-un roman, un sindrom de panică extins nu doar la Orașul Luminilor, ci la Cetatea Luminii Globale. Un drum de un tragism insondabil, încheiat cu nu mai puțin enigmatică moarte a lui Culianu însuși.

Unor comentatori nu le-a scăpat faptul că schimbarea bruscă a atitudinii lui Culianu față de Eminescu este legată de momentul sfârșitului său tragic, anunțat de strania exacerbare a polemismului „corect politic”. De îndată

ce a pus mâna pe măciuca ideologică a „corectitudinii”, în variantă filosofică și „teologică” personală, Ioan Petru Culianu a descoperit brusc lucruri îngrozitoare despre Eminescu. Scrierile anterioare ale lui Culianu, inclusiv cele despre Eminescu, arată un intelectual cuminte și cu minte, în genere, observator drept și nu lipsit de finețe și de erudiție funcțională. Spre onoarea lui, în situații de etichetare ideologică, Ioan Petru Culianu i-a luat apărarea lui Mircea Eliade, arătând că era un model de omenie românească și universală, că nu a fost, în profunzimea personalității sale, nici antisemit, nici pronazist, nici înregimentat gardist etc. Îl compara cu Gandhi și cu Lev Tolstoi. Când o publicație comunistă din Israel (Toladot) a început atacurile anti-Eliade (1972), în urma comentării tendențioase a unor fragmente din jurnalul inedit al lui Mihail Sebastian, Culianu a adus argumente că acele pagini sunt contrafăcute, că dezinformează. (Cf. Ioan Petru Culianu, Studii românești, II, Editura Polirom, Iași, 2009, pp. 156-167). Au urmat însă presiuni îndelungate, care i-au marcat nu doar existența și cariera, ci și viitoarea carte dedicată maestrului, impregnată de urmele „corectitudinii politice” (Ioan Petru Culianu, Mircea Eliade, Cittadella Editrice, Assisi, 1978; vezi trad. rom. semnată de Florin Chirițescu și Dan Petrescu, postfață de Sorin Antohi, Editura Nemira, București, 1995). Cartea l-a intrigat pe Eliade și, deși în linii generale era scrisă cu pertinentță, maestrul a intuit slăbiciunile discipolului său, predispus a sacrifica adevărul de teama repercusiunilor dinspre ideologiile „politicii corecte” și nu și-a dat acordul pentru publicare, în 1977. Așa că nu e de mirare că până în 1989 sindromul de panică s-a cristalizat, încât nu poți decât să te uimești cum a putut un om atât de inteligent să se agite până la bolboroseală de cuvinte care-l fac de nerecunoscut. Stranietatea trăirilor din ultimii ani ai vieții și gândirii lui Culianu este izbitoare, în tragismul ei.

Între asasinarea lui, la 21 mai 1991, într-un WC al Universității din Chicago, și atacurile sale la adresa lui Eminescu din vara lui 1989 nu poate exista o legătură cauzală, ci doar contextuală. O relație cauzală a încercat să stabilească, spre exemplu, Ted Anton, în investigația lui (1996, vezi versiunea rom. Eros, magie și asasinarea profesorului Culianu, trad. de Cristina Felea, pref. de Andrei Oișteanu, București, 1997), dar între atacurile profesorului la adresa neocomunismului iliescian de după căderea lui Ceaușescu și misterioasa lui moarte, rămasă și azi una dintre enigmele istoriei. Concluziile lui Ted Anton converg fie spre asasinatul politic de către aripa kaghebistă a Securității, fie spre răzbunarea rămășițelor legionare, fie spre colaborarea ambelor grupări. În lipsă de dovezi, rămân plauzibile și celelalte ipoteze, după ce a ieșit din calcul sinuciderea, împușcătura fiind în ceafă: 1) răzbunarea unui fanatic al ocultismului, dat fiind că profesorul înfățișase cu umor unele practici oculte; 2) uciderea de către un iubit homosexual; 3) reglare de conturi într-o afacere cu droguri; 4) Hillary Wiesner câștiga suma de 150 000 de dolari, prețul poliței de asigurare pe viață a lui Culianu; 5) extinderea ipotezei 4 conform căreia Hillary Wiesner n-a fost decât o nadă pentru „anihilarea” continuității supremației intelectuale românești din avangarda istoriei religiilor, al cărei centru devenise Chicago. (După moartea lui Culianu, proprietară a arhivei, Hillary a intrat în silentio stampa privitor la dispariția profesorului! Mai mult, s-a debarasat de arhiva Culianu, incredințându-o lui Moshe Idel.); 6) crimă gratuită. O interesantă ipoteză, în continuarea cercetărilor lui Ted Anton, a propus Ion Coja în cap. al XVII-lea al cărții sale Marele manipulator și asasinarea lui Culianu, Ceaușescu, Iorga (1999). Profesorul Coja, recurgând la o maieutică de tip socratic, arată că „vizionarismul” lui Culianu asupra căderii lui Ceaușescu și previziunea, încă din 1986 (când a publicat povestirea Intervenția zorabilor în Jomania), că Andrei Pleșu și Dan Petrescu (cumnatul său) vor fi miniștri ai guvernului cel nou, are

legătură cu intrarea timpurie în contact cu „disidența” pregătitoare a momentului din decembrie 1989. În acei ani, Culianu s-a transformat brusc într-un militant foarte activ al „corectitudinii politice”, pe fondul campaniei mondiale de compromitere a regimului Ceaușescu. El intrase în rândurile partidului comunist încă de la 20 de ani (1970). Ted Anton credea că din pricina presiunilor securității de a-l face colaborator, dat știindu-se că membrii de partid nu puteau fi investigați de serviciile secrete decât cu acordul organizațiilor de partid. Și-a înlesnit, astfel, și o eventuală plecare peste graniță. Pentru a strânge bani, în acest sens, el efectua chiar și lucrări de licență contra-cost, pentru studenți. În Italia, s-a simțit solidar cu „Brigăzile Roșii” și reminiscențe ale unui soi de neotrotskism au supraviețuit în el, ceea ce explică afinitățile cu noua corectitudine politică. El a atras atenția insistent că agresiunea „modernistă” a societății de consum, susținută infrastructural de finanțele mondiale, asupra religioasului va avea consecințe catastrofale asupra umanității. Din acest punct de vedere, se găsea în preajma lui Eliade. Pe de altă parte, se relevă structura „dualistă” a personalității lui Culianu, care s-a dovedit, finalmente, dramatică pentru destinul său. Nu mai spun că interesul statornic și temeinic pentru dualismele religioase, gnostice, ocultice are legătură inevitabilă cu structura antropologică a imaginarului său. Cum deja am remarcat, el a crezut că poate rezolva, filosofic și teologic, problema religiosului fără a ieși din logica binară a modernității, deși a reliefat în ficțiune a patra dimensiune a existenței. Finalmente, soluția lui este gnostică, de unde susținerea unei filosofii a istoriei pe fundamente religioase mai apropiate de iudaism decât de creștinismul treimic. Statornica lui legătură cu Hillary Wiesner, pentru care a divorțat de Carmen Georgescu (divorțul s-a încheiat la 30 ianuarie 1987), apoi nevoia de a se afla în preajma lui Umberto Eco, Moshe Idel, pe care i-a audiat pe 5 noiembrie 1989, la New York, venerația pentru Elie Wiesel, legăturile cu Andrei Oișteanu, Norman Manea, Katherine Verdery, Gail Kligman și Vladimir Tismăneanu, viitorul doctrinar al anticomunismului românesc de la „stânga” împotriva „dreptei” interbelice și a așa-numitului „național-comunism” ceaușist, toate indică apropierea lui Culianu de „disidența” „corectă politic” implicată în lovitura de stat de la 22 decembrie 1989. El s-a angajat, în acei ani, sesizează Ion Coja, în scenariul disidenței anticeușiste și antinaționaliste. Așa se explică răbufnirile contra lui Eminescu, publicistul fiind cotate ca „responsabil” de naționalismul românesc interbelic. Numai că scenariul, mental creat, i-a contrazis doctrina, întorcându-se împotriva-i, una dintre ciudatele ironii ale istoriei. Asasinii lui Ceaușescu vor fi aceiași cu ai lui Culianu, crede Ion Coja! Culianu însuși a început să înțeleagă bizareria efectelor perverse ale luptei sale, urmărind metamorfozele evenimentelor la televizor, fapt care-l irita la culme, după o mărturie a lui Hillary Wiesner, consemnată de Ted Anton. Culianu spera într-o restaurare a monarhiei prin întoarcerea la tron a ex-regelui Mihai. Numai că lucrurile au evoluat cu totul altfel. Proiectanții revoluției din Est s-au dovedit a fi nu doar reformatorii de la Moscova, ci și globaliștii susținuți de marea finanță. Or, Culianu atacase ambele părți, una pe calea filosofiei politice, cealaltă pe calea filosofiei religiei. El s-a pomenit între Scylla și Charybdis. Ion Coja deduce de aici, făcând distincție între asasini și ucigași, că ambele părți, în consonanță voită sau nu, și-au dat mâna în asasinarea ritualică a profesorului, în ziua creștină de 21 mai, tocmai de ziua sacră a mamei sale Elena, după cum Ceaușescu a fost asasinat, tot ritualic, de Crăciun. Similitudinea umilirii ritualice indică aceiași asasini, chiar dacă ucigași diferiți. Virtualii „binefăcători” ai carierei s-au răzbunat pe destinul de a fi fost alături de Eliade, „mitizându-l” prin moarte, ca în drama Zamolxe a lui Lucian Blaga. Magia erosului (Hillary Wiesner), îngemănat cu Thanatos, își făcuse efectul

cu asupra de măsură. Desigur, o ipoteză ca toate celelalte, în lipsă de probe. Nenorocirea e că Ioan Petru Culianu s-a văzut, la rându-i, în postura îngrată de „asasin spiritual” al lui Eliade și al lui Eminescu. Aceasta e tragedia vieții sale. Astăzi, Culianu este folosit ca armă de continuare a „demolării” memoriei lui Eliade, după cum a demonstrat, cu o informație remarcabilă, Isabela Vasiliu-Scraba în mai multe intervenții din presă, dovadă că în timpul vieții el a fost manipulat în atare direcție. Efectele se văd până la nivel instituțional.

În 2008, s-a inaugurat Institutul Religiilor din cadrul Academiei Române, institut care nu poartă numele lui Mircea Eliade, cum s-ar fi convenit, ci al lui Ioan Petru Culianu! Și de cine condus? De Andrei Pleșu. „Dreapta” convertită la neotrotskismul „corectitudinii politice”, al cărei nou filosof al istoriei românești este un moștenitor al zestrei Kominternului: Vladimir Tismăneanu. Așadar, eterna reîntoarcere, chiar în constructul raționalist pe care paria Culianu!

Dar să vedem ce zice Culianu despre Eminescu.

Panicat de propria stare, Culianu încearcă să ne convingă de faptul că Eminescu ar fi mare poet, dar unul „blestemat” care, cu gândirea lui de nebun, a dus întreaga națiune românească în prăpastie, culminând cu delirul politicii ceaușiste. Așadar, teza centrală a „corectitudinii” culiene e că „min-tea bolnavă” a lui Eminescu e vinovată de tot ce-a fost mai rău în istoria țării vreme de mai bine de un veac: antisemitismul, naționalismul, fascismul, legionarismul, comunismul etc. Nici una dintre aceste „invariante” ideologice n-are legătură cu Eminescu, dar Culianu vrea cu tot înadinsul să aibă, alergând pe căi deja bătătorite. Numai astfel noul său utopism poate să strălucească. Întreaga viață poetul ar fi propovăduit numai „orori”: „Cu cât un scriitor e mai mare, cu atât e mai primejdios dacă propovăduiește orori”. (Studii românești, II, p. 168). În orori, Eminescu i-ar fi concurat pe Dostoievski și pe Nietzsche, mințile bolnave ale Rusiei și ale Germaniei. Gândirea lui Eminescu a fost arma formidabilă de spălare a creierelor de care s-a folosit comunismul: „poate că aceasta este izbânda cea mai puternică (și cea mai teribilă) a propagandei comuniste în țările satelite ale Uniunii Sovietice, și mai ales în România. Spălarea creierelor a atins în această țară un nivel mult mai înalt decât în orice parte a lumii comuniste, poate a lumii întregi.” (pp. 168-169). Minciuna are aparența adevărului, căci, într-adevăr, comunismul a spălat creierele, dar nu așa cum crede ideologul, implicându-l fraudulos pe Eminescu într-un demers construit ad-hoc.

Intrând în logica maniheistă culiană, cel puțin rămânem și noi cu satisfacția că am realizat o performanță mondială grație lui Eminescu! Apoi, un uriaș număr de personalități ar fi căzut în capcana maladiei eminesciene, de la Titu Maiorescu la maestrul său Mircea Eliade, care a scris aberația numită Mitul insulei lui Euthanasius (1943). Singura minte sănătoasă, între scriitori, contemporană cu Eminescu, a fost Al. Macedonski, de vreme ce a văzut adevărul. Toate cohortele de intelectuali intoleranți români i-au sărit în spate: „măsura intoleranței inteligenței noastre de baltă e dată de cazul lui Macedonski, ostracizat și apoi exilat fiindcă a avut negliobia de a da o judecată de bun simț asupra Poetului cu majusculă”. (p. 169). A fost mană picată din cer pentru comuniști că Eminescu s-ar fi comportat ca „luptătorul delirant împotriva capitalismului și plutocrației”, când în articolele lui „începea să tune și să fulgere împotriva minorităților”, „pândit la orice pas de eroarea totalitarismului și încolțit de patima șovinismului” (p. 170). A făcut parte din partidul conservator, dar nu a înțeles nici liberalismul și nici conservatorismul. „Nebulosul poet” propovăduia „valorile ancestrale, ale românilor și ale beduinilor deopotrivă: ospitalitatea, generozitatea”. Valori nefaste, desigur. fii, culmea, a mai comis și greșeala „de a crede c? sărăcia nu e un păcat, ci o

virtute” (p. 171). Minunată și subtilă hermeneutică a lui Culianu asupra celebrei replici a lui Mircea cel Bătrân! Ca și atunci când face descoperirea epocală că Eminescu a fost demagog și a făcut elogiul demagogiei, ceea ce l-a transformat în prietenul tuturor pierduților și rataților: „Eminescu a devenit o icoană cu care orice ratat, orice bețiv, orice bolnav putea să se identifice în speranța că este un geniu nerecunoscut și că va răspândi lumină postumă. Popularitatea sa covârșitoare nu spune nimic bun: înseamnă doar că ratarea și boala germinează adânc în sufletul multora, nu că România a dat multe genii”. Iar primul dintre ratații României nu poate fi decât același Eminescu: „un Eminescu foarte mic, un om grosolan și impulsiv, pasional, libidinos, cu care nu puțini din nenumărații golani cu care ne-a fost înzestrată națiunea pot încerca să se identifice”. (Ironia, iarăși cruntă, face că, în oglinda fantezistă a acestui Eminescu, autorul se autoportretează în partea precară a propriei persoane. Diferiți apropiați îl descriu cu slăbiciuni morale, orgolios, arivist, torturant cu cei din jur, cu tentative de sinucidere, iubitor de droguri și traficant, cu înclinații homosexuale, elogiator al satanismului, complexat etc.). Dacă ar fi astăzi printre noi, acel Culianu al clipei 1989 l-ar acuza pe Eminescu de toate golăniile și violențele care se petrec astăzi pe stadioane și de toată demagogia politicienilor „corecți politic”, puși pe scandaluri și hoți cu înaltă calificare. Datorăm, zice Culianu, influența nefastă a lui Eminescu fasciștilor și comuniștilor români. Ei i-au exaltat publicistica!

Numai că editorii volumului din care citez, includ și un articol mai vechi despre Eminescu, scris cu doisprezece ani în urmă (1977), cu prilejul apariției volumului VII de Opere, care cuprinde proza. Culianu a găsit de cuviință să descrie și eforturile lui Perpessicius de a termina ediția academică de 16 sau 18 volume în anul 1962. Imposibil, constată recenzentul, contrazicând optimismul lui Al. Oprea că, totuși, ediția se va încheia în 2000, deoarece autoritățile comuniste s-au opus cu înverșunare editării și popularizării publicisticii: „Ceea ce nu spune Al. Oprea decât foarte voalat, este că amânarea publicării nu s-a datorat vreunei disfuncții a editorului și a echipei sale de colaboratori, ci nenumăratelor obstacole birocratice care au provocat frecvent suprimarea reeditării acelor opere de eminescologie (ca Opera lui M. Eminescu, de G. Călinescu) în care se analiza activitatea jurnalistică a poetului”. (p. 180).

Stupoare, desigur: în 1977, Eminescu era „incorect politic” în fața autorităților comuniste! Iar în 1989, tot „incorect politic”, dar de astă dată în ochii lui Ioan Petru Culianu. fii pentru ca măciuca ideologică să supravegheze bine toate oalele, ele au fost umplute, mai întâi, cu lături și miasme ca să poată fi sparte cu eficiență maximă în capul poetului. Într-un alt articol, difuzat la radio tot în 1989, discipolul eliadesc crede că poetul a fost victima mitului (ca și Eliade, firește!), lăsându-se pradă „valorii magice a suferinței”, pe când viața lui dovedește că „suferința nu-i bună la nimic” (p. 173). Este un poncif ideologic postmodernist mult vehiculat după 1989, ca și de comuniști. În realitate, nimicul și răul în ființă nu pot fi ispășite decât prin suferință. Suferința, ne avertizează cel mai de seamă filosof al Italiei contemporane, Luigi Pareyson, este marele mister al existenței și face diferența dintre creștinism și celelalte mari religii ale lumii care propovăduiesc soluția amăgitoare a suprimării suferinței: „Pentru creștinism, însă, problema nu e de a suprima suferința, ceea ce ar fi ca și cum ai suprima realitatea, ci de a-i găsi sensul și a-l confirma: e vorba de a ști să suferi pentru a face din durerea însăși nu o micșorare, ci o sporire a personalității; e vorba mai ales de a suferi pentru ceilalți pentru a umple un decalaj metafizic; e vorba de a accepta durerea ca inevitabilă și, cu ajutorul acceptării să găsești în ea o posibilitate nu numai de depășire, dar chiar de răsturnare. Eliberarea de durere constă în aprofundarea

însăși a durerii”. (Ontologia libertății, trad. din italiană de Ștefania Mincu, Editura Pontica, Constanța, 2005, p. 221).

Așadar, spre deosebire de Culianu, Eminescu a înțeles misterul suferinței, nu că n-ar fi bună la nimic. Nu mă miră că o asemenea judecată de valoare e îmbrățișată odată cu lepădarea de suferința hristică, adică de creștinism. Și mitologul Eliade fusese abandonat, în numele aceluiași neoraționalism utopic. (Iarăși ironie, Culianu suferise enorm în exil, dar a fost gata să aleagă soluția lui Iuda, sinuciderea, nu pe cea hristică!). Suferința e în contradicție cu „corectitudinea politică”: de aici, Culianu deduce natura „psihopatică” a împricinatului Eminescu, văzut ca un „erotoman” slăbănog, familiarizat „cu prostituatele” (p. 174). Un eros prostituat, dublat de „inversiune sexuală”, ca în Cezara sau în Sărmanul Dionis, în care ființele sunt bisexuate. Măcar aici Culianu ar fi putut fi mai îngăduitor, dat fiind că ambiguitatea sexuală l-ar fi atins și pe el și, mai mult, face admirația filosofiei postmoderniste a minorităților sexuale.

Rareori am citit mai intempestive minciuni despre un scriitor român ca în notele din 1989 ale lui Ioan Petru Culianu. În definitiv, autorul culpabilizează un întreg popor, în loc să „hermeneutizeze” regimul comunist. Rămâne pentru mine o enigmă modul cum poate să deraieze o minte strălucită, proiectându-și fantasmеle apocaliptice asupra celei mai sănătoase și mai realiste minți pe care a dat-o cultura română modernă. Nu poate fi suficient de explicativ arivismul intelectual, chiar dacă profesorul Culianu a făcut, în mai multe rânduri, elogiul arivistului Dinu Păturică, acuzându-i pe scriitorii români că sunt incapabili să discearnă în materie de morală capitalistă. Cu atât e mai de plâns tragica lui dispariție, apreciată astfel de Moshe Idel: „Este o tragedie pentru poporul evreu că o inteligență atât de scilpitoare s-a pierdut”. De ce nu și pentru poporul român?! Culianu, în definitiv, a iubit cu sfâșiere poporul român, de vreme ce despre rătăcirea politică postdecembristă a putut spune: „România de azi e o tragică risipă de timp, oameni și energie”.

Ceea ce, din păcate, e adevărat, dar, cruntă ironie, toate se petrec sub umbrela ideologiei „corecțiilor”, ignorând România profundă, cum au încercat să ne avertizeze, în cărțile lor, între alții, intelectuali lucizi, precum Constantin Virgil Negoiță, Mircea Platon sau Ovidiu Hurduzeu.”

Chiar așa să fi ajuns “Néné” al nostru, prietenul Culianu, după plecarea la Chicago? Nu mă deranjase peste poate tăcerea cu care mă tratase - deși aveam oarecari proiecte comune, ca Dialogul cu Eliade. Dealtfel, instinctiv, m-am deconectat de el și datorită modului bădăran, golănesc, nesimțitoriu în care se despărțise de soția sa, Carmen Georgescu, cu care ne legasem, iar copiii noștri se legaseră și mai mult, unde mai pui că ea este traducătoarea în neerlandeză a cărții **Patimile după Pitești (Het vierkante ei)**, de la Elsevier Manteau. Țin minte : șocul mi-a fost administrat de o carte comună (a, nu Dialogul!), un dicționar de mituri, așa ceva, pe coperta căruia stătea scrisă o măgărie - așa am perceput-o atunci, așa mi-a rămas - autorii fiind: Culianu și Eliade, nu, cum ar fi fost normal: **Eliade și Culianu**.

Ceea ce a urmat după moartea lui Eliade, grăbită de incendierea bibliotecii, pierderea arhivei, prin lucrarea bleste-

matei Adrian Berger, nu m-a mai interesat.

După cum am refuzat să răspund repetatelor invitații (sic) ale lui Ted Anton de a răspunde întrebărilor lui tâmpite.

Cât despre Culianu: Dumnezeu să-l ierte.

*

MOLDOVA- 22.12.2009

Apropiere fără precedent UE - Republica Moldova

Premierul moldovean, Vlad Filat, a explicat într-un interviu în exclusivitate pentru Deutsche Welle strategia de apropiere a țării sale de blocul comunitar și prioritățile noii administrații de la Chișinău.

Republica Moldova va demara la începutul lui 2010 discuțiile pe marginea semnării unui Acord de Asociere cu Uniunea Europeană. Decizia a fost luată miercuri 21 decembrie la Bruxelles în cadrul reuniunii Consiliului de Cooperare Republica Moldova - Uniunea Europeană.

Joi 24 decembrie 2009

“Crăciunul trăit în lagărele sovietice

Andrei Crăciun, Laurențiu Ungureanu | 116 afișări Miercuri 23 dec 2009

Pentru Oleg Dombrowschi, care a trăit în lagăr, Crăciunul capătă o altă greutate „Adevărul“ vă spune cum au suportat veteranii români, prizonieri de război, sărbătorile în captivitate, la granița cu Siberia și cu moartea. Oleg Dombrowschi și Radu Mărculescu au fost în Gulag și nu și-au vândut sufletul. Au preferat carcera și demnitatea. Despre sărbătorile de atunci, povestesc fără nostalgie.

Oleg Dombrowschi s-a născut în 1919, la Orhei, în Basarabia, în România Mare. Un ziar l-a botezat "Un om cât tot secolul XX". Și, uneori, ziarele nu greșesc. Oleg Dombrowschi a făcut tot în nouă decenii: trei ani de război mondial, șapte ani de prizonierat în lagărele sovietice și încă șase în pușcăriile comuniste din România.

Amintirile lui nu pot fi traduse cu niciun dicționar. Despre lagărele sovietice s-a scris mult și insuficient. E simplu și greu de explicat: atunci când Oleg Dombrowschi începe să descrie periplitul anilor de prizonierat, în care a cunoscut 32 de lagăre, ți se taie răsufarea.

Așteptând steaua din Bethleem

Oleg Dombrowschi are povești, dar nu are nepoți. Pe fiul său, singurul său fiu, l-a pierdut când acesta abia împlinise 24 de ani. Locuiește singur, în aceeași casă din 1951. În fața ușii e spânzurată o iederă prin care razele soarelui nu pot pătrunde. Bătrânul se uită la ceas. Începe istoria. Amintirile frumoase, ca ale oamenilor comuni, se sfârșesc în jurul anului 1937, atunci când a părăsit casa părintească.

„Eram în clasa a șaptea, la liceu, când am plecat la Chișinău. De atunci, regimentul era casa mea. Cu el te mutai, cu el locuiai!". Acasă... Acasă era altfel, mai simplu și mai bine.

„În Ajunul Crăciunului, nu intram în casă, stăteam în curte, înfrigurați și ne era foame. Dar nu puteam să mâncăm decât după ce apărea primea stea pe cer. Noi aveam curte mare și ne uitam după fiecare crăpătură dintre nori. Cum apărea o stea începeam toți copiii să strigăm fericiți și imediat veneam în casă. Acolo, găseam mereu masa pusă, cu mâncăruri tradiționale, cum nu

mai sunt acum. Și atunci erau oameni mai avuți și mai puțin avuți, dar tradițiile acestea erau la fel pentru toată lumea".

Strălucirea care nu contează

Trecutul se zbate în inima lui Oleg Dombrowschi, așa cum se zbat bucuria și deznădejdea prin viețile noastre. Întâi fericirea, apoi războiul, lagărul, închisorile politice.

Deocamdată, să zăbovim acolo unde e bine. Citiți cu atenție fraza aceasta. S-ar putea să găsiți aici ceva ce am pierdut noi, cei care dăm și treizeci de lei pentru o ciorbă: „Tot în Ajun, întâi de toate, ne izolau în casa bunicilor până ce se orna bradul. În ziua de Crăciun, când era întuneric și zăpadă de un metru și jumătate, ieșeam în cămăși de noapte și desculți și dădeam buzna să ne ducem la pom. Aveam o verișoară care făcea, din resturi de lână, figurine cu care ornam bradul până ce era plin de omuleți colorați diferit, cu fustiță sau căciuliță. Nu ne-au interesat niciodată cadourile sau strălucirile. Ne uitam la figurinele din lână mai mult decât la globuri".

„Colindul Prizonierului”, împăcarea istorică între nemți și români

La doar câțiva ani după ce striga când pe cer apărea prima stea, Oleg Dombrowschi (foto) răcnea din tranșee. Despre anii ce urmează, bătrânul vorbește simplu. Nu de metafore are el nevoie. „Eram în prag de a intra la Politehnică, în 1939, și cineva din Siguranța statului m-a chemat și ne-a spus că «Miroase a război și la noi. Feriți-vă de facultăți acum, duceți-vă la armată, pentru că doar așa scăpați de perioada asta nesigură. Toate organele de supraveghere, de Siguranță, toate stau cu ochii pe studenți și la fiecare două săptămâni îi controlează»".

Oleg a crezut. Au urmat stagii de pregătire, școli militare, starea de încordare și întâlnirea cu frica de moarte.

Războiul a venit repede, iar sfârșitul lui avea să aducă și mai multă suferință. „Armistițiul s-a încheiat pe 23 august 1944, dar noi am făcut parte dintr-un detașament care în dimineața zilei de 27 încă trăgea cu tunul. Asta până ce au venit, ne-au călcat în picioare și ne-au dezarmat". Nu le-a spus numele, dar erau cei care aveau să-l plimbe prin toată Uniunea Sovietică, prin lagăre.

O linguriță de zahăr și cojile de cartofi

„În iarna dintre '44 și '45 făceam o foame cum nu s-a mai pomenit. Se apropia Crăciunul și toți așteptau să le pice norocul, să se ducă la corvoadă la bucătărie, fiindcă de acolo puteau să fure foi de varză", povestește Oleg Dombrowschi. Proviziile de iarnă capătă alt sens atunci când rația de mâncare abia te trece de azi pe mâine.

„Când curățam cartofi, celor neinițiați le ziceam: «Curăță mai gros, să bagi la buzunar». Mâncam acele coji așa crude cum erau. Rația pentru o zi mai avea și două lingurițe de zahăr. Dintr-o linguriță și câteva coji de cartofi ieșea un adevărat deliciu".

Apropierea sărbătorilor i-a unit pe cei care își târau viața prin zăpadă, acolo unde se termină lumea și începe Siberia. Erau colegi de lagăr cu ofițeri nemți, elita armatei germane, care acuzau românii că de pe 23 august 1944 i-au lăsat fără benzină. Adică, fără nicio șansă. „Între noi și nemți era o ostilitate și o tensiune grozavă. Noi le explicam că au pierdut războiul pentru că nu aveau cum să îl câștige", însă orgoliul german nu putea fi stăvilit, fiind dincolo de rațiune.

„Am avut mulți învățători, toți ofițeri de rezervă, toți cunoscători ai tradițiilor. Între aceștia, era un dirigior al corului partriarhiei de la Iași. Era și compozitor și profesor de muzică. El a zis să facem un cor, să ne mai amin-

tim măcar Crăciunul. Am format atunci un grup cu voci puternice, toți cu o cultură muzicală suficientă și am început să învățăm colinde", rememorează veteranul. În fața armelor și a comportamentului mizerabil al tuturor paznicilor, românii erau mai aproape de casă în fiecare zi de repetiții.

Și nemții plâng câteodată

Au compus chiar un colid al lor, „Colindul Prizonierului”. Și, nu se știe de ce, atunci când îl cântau erau mai puternici. Îndurau mai ușor frigul și moartea. „La fereastra amintirii... că am murit mai târziu în pușcărie” e tot ce-și mai amintește Oleg Dombrowschi din magicul cântec. Și cine spune că nemții nu plâng niciodată, nici măcar în lagăr?

„A venit Ajunul și am hotărât să le facem o surpriză. Când s-a întunecat puțin, ne-am strecurat în clădirea lor. Știam că jos, la parter, erau ofițerii superiori. Ne-am dus acolo, într-un hol mare, și ne-am înghesuit în jurul dirijorului. Am început să cântăm «Bună Dimineața la Moș Ajun» și, în câteva clipe, pe holul scării, erau toți nemții ieșiți, cap lângă cap. N-am spus «Stille Nacht, heilige Nacht» pentru că nu știam versurile. Când am terminat de cântat la parter, am început să urcăm la etaje. Acolo deja toată lumea ne aștepta. Când am plecat, au aplaudat încontinuu, până a ieșit ultimul”, povestește veteranul. Nemții aplaudau și unii aveau lacrimi în ochi. A doua zi, o delegație de cinci colonei, a venit să mulțumească „din partea întregului corp ofițeresc german”. A fost prima dată, după război, când militarii, români și germani, au dat mâna.

Ultimul Crăciun împreună

Epilogul nu este neapărat fericit. „Până anul următor, ne-am destrămat. Fiecare a fost mutat în alt lagăr. De atunci, de Crăciun, ne rezumam doar la povești în camerele în care eram închiși. Mereu spuneam că am cântat colinde nemților. De sărbătorit, cu adevărat, n-am mai sărbătorit niciodată Crăciunul în lagăre”. În lagăre, adică acolo unde pâinea era, de fapt, un terci dezgustător, untul semăna la gust cu ceara de lumânări, iar în loc de carne li se „serveau” oase. Și totuși... „Înainte cu câteva zile, mai furam o crenguță de brad. Să nu uităm ”.

Cei șapte ani de prizonierat prin lagăre rusești au adus din ce în ce mai multe amintiri negre. Și, miracol și mântuire, multe dintre acestea au murit: „Cel mai mare dar pe care l-a dat natura omului este că poate să uite”.

Radu Mărculescu: "N-am putut să trădăm România"

La 95 de ani, Radu Mărculescu este veteranul veteranilor. Peste câteva zile, profesorul Radu Mărculescu împlinește 95 de ani. „Cine ar fi crezut?”, se întreabă și are dreptate să se întrebe. În Interbelic, Radu Mărculescu preda limba română în mari licee bucureștene și traducea poezii din franceză.

Dintre cei care nu au trădat însemnele Armatei Regale, el este „veteranul veteranilor”.

A stat nouă ani în lagăre și alți cinci ani în pușcăriile comunismului românesc. În cuvintele lui, povestea sună așa: „N-am putut. N-am putut să ne vindem sufletele. Am fi purtat toată viața cu noi cadavrul unui suflet mort”.

În 1949, la Odessa, Radu Mărculescu avea deja șapte ierni de când nu mai exista: „În prima noapte de captivitate mi-am visat parastasul. Acasă, ai mei îmi făceau «de patruzeci de zile». M-aș fi înfruptat și eu din bunătățile de pe masă, dar eu nu mai eram acolo, eu nu mai eram nicăieri, eu nu mai existam”.

Când venea Crăciunul, prizonierii scriau epigrame, încercau să râdă și

nu puteau. Își amintește catrenul acesta, dar nu-și amintește cine l-a compus: „Moș Crăciun, dacă la anul/ Te mai prind, iar pe la noi/ Îți tai barba și organul/ Și le dau la ceasovoi (n.r. - paznic de lagăr)”.

În 1949, nimeni n-a mai făcut epigrame. Mulți nu mai credeau. „Ne-am săturat și de Moș Crăciun și de «O, ce veste minunată»”, a strigat cineva.

Atunci, Radu Mărculescu, un monument de blândețe, și-a ieșit din minți: „Fraților, împotriva cui vreți voi să faceți grevă? Împotriva lui Dumnezeu? Împotriva pruncului Iisus, care și-a permis să se nască acum când suntem noi amrâți? Fraților, dacă noi nu găsim în ceasul acesta sfânt măcar atâta bucurie cât să-l primim cum se cuvine, atunci suntem pierduți și învinși”. L-au privit ca pe un nebun. Și l-au înțeles. Radu Mărculescu a găsit în credință tot ce nu era de găsit nicăieri pe pământ. Acolo, în lagăr, înțelegi cum și de ce: „Ateii mor primii”.

Nu l-am întâlnit pe Oleg Dombrovschi în închisoare, nici în domiciliu obligatoriu. Dar atâta mi s-a vorbit de el, încât îmi devenise o prezență, în anume împrejurări aș fi jurat că fusesem colegi de celulă...

*

Papa Benedict al XVI-lea a fost agresat, în timpul procesiunii dinaintea de slujba de la miezul nopții, la bazilica Sfântul Petru din Vatican. Aceași italo-elvețiană dementă care încercase și anul trecut să-l... Ce să-i facă? Tot agresiune este termenul cel mai potrivit. Dar atunci agenții de securitate o interceptaseră la timp și o imobilizaseră. De astă dată femeia a izbutit să-l doboare la pământ pe papă - care ca un tinerel, s-a ridicat și și-a continuat drumul. Din nefericire, cardinului Etchegaray, aflat alături, a fost transportat la spital: fractură a femurului. Or, la vârsta lui (82 ani) o astfel de fractură greu se vindecă - dacă...

Vineri 25 decembrie 2009

Iată-ne în Crăciun!

Vis tulbure: îl năstuream (la figurat, se înțelege) pe Fănică Bănulescu, cerîndu-i socoteală pentru-ceva (?), cam așa:

«De ce n-ai spus ce spui abia acum atunci când erai în viață?» - întrebare perfect imbecilă, dar te pui cu oniritatitudinea?

*

Theodor Codreanu îmi trimite:

O NOUĂ STAFIE A „CORECTITUDINII POLITICE”:

TRAIAN UNGUREANU

“De astă dată, stafia marxismului pare complet remaiată până la a se pretinde altceva: o ideologie de „dreapta”. Nu ne mai poate însă înșela nimic după ce unul dintre stâlpii bolșevismului, Iuri Andropov, a elaborat teoria celor patru stadii ale partidului comunist. O reamintesc: 1) partidul își asumă deschis numele de comunist și ia puterea prin revoluție, instaurând dictatura proletariatului; 2) când numele de

comunism se compromite, partidul și-l schimbă, dând impresia unei noi revoluții, reintroducând, aparent, pluralismul; 3) prin pluralism, pierde puterea și se resemnează; 4) revine la putere într-un cadru aparent democratic. Iar cea mai bună ascunzătoare e să revină sub eticheta unui partid de „dreapta”. O asemenea subtilă metamorfoză a cunoscut, în ultimii douăzeci de ani, ceea ce s-a numit, la început, Frontul Salvării Naționale. Trebuie amintit că ideea „fronturilor” s-a manifestat pe întreg teritoriul fostului imperiu sovietic. Interesant de observat că în Basarabia Frontul Popular a eșuat, unioniștii adevărați fiind epurați, deoarece au urmat calea organică a renașterii naționale. După ruptură, Iurie Roșca a ținut să sugereze neapărat că aripa lui e de „dreapta”, chiar radicală, ajungând să se numească Partidul Popular Creștin și Democrat, urmând modelul Corneliu Coposu. Mai mult de atât, și-a anexat sprijinul Patriarhiei de la București, diriguind politic Mitropolia Basarabiei, ajunsă azi într-o confuzie stranie, care avantajează net Mitropolia Moldovei aflată sub Patriarhia Moscovei. Momentul-cheie al sinuciderii politice a lui Iurie Roșca a fost alianța la guvernare cu Partidul Comunist din Moldova, contribuind la alegerea ca președinte a lui Vladimir Voronin. Trebuie spus că tot ce mai era „național” în doctrina politică a PPCD s-a compromis prin contaminarea de către partidul comunist, căci în spațiul ex-sovietic doar în Basarabia acest partid s-a iluzionat că poate supraviețui păstrându-și vechea denumire. fii a reușit o vreme, fiindcă țăranilor și bătrânilor le rămăsese în memorie o anume lipsă de griji în ce privește traiul în colhoz, având și facilitatea gratuității energiei electrice și a gazului metan. De aceea simbioza slavism-moldovenism, pe care a pariat partidul comunist, a fost atât de lesnicioasă.

Dar să revin la clipa când PPCD a luat hotărârea sprijinirii lui Vladimir Voronin, în a doua legislatură din 2005. În anul de grație 2009, când criza relațiilor dintre România și Moldova ajunsese pe culme, lui Traian Băsescu i-a scăpat o mărturie căreia nimeni nu i-a dat importanță: cuvântul decisiv pentru realizarea alianței dintre dreapta creștină și stânga comunistă l-a avut el, Traian Băsescu, înșelat, chipurile, de promisiunea voroniană că Republica Moldova va duce o politică de integrare europeană. Așa că lovitura politică de grație dată lui Iurie Roșca a venit chiar de la București. Aici se ascunde enigma andropoviană a supraviețuirii partidului comunist prin „dreapta” politică, uzanță de care bolșevicii au beneficiat și între cele două războaie mondiale, în România, când au reușit, după 1938, să compromită Mișcarea Legionară, scoțând-o definitiv din viața politică, fiindcă și astăzi rămășițele acestei mișcări naționale sunt supravegheate cu strășnicie, ideologic și politic, pe întreg mapamondul. Or, înlesnirea acestui compromis are legătură de taină cu însăși evoluția politică a lui Traian Băsescu, evoluție cuprinsă în sintagmele: de la comunism la „corectitudine politică” și de la stânga la „dreapta”. Cuvintele dintre ghilimele arată perfidia antifrazică a conceptelor utilizate.

Traian Băsescu este cel mai straniu produs al comunismului trecut sub masca Frontului Salvării Naționale. L-am putea numi comunismul aventurier, de tip anarhic. Traian Băsescu nu are veleități doctrinare, dar posedă o inteligență nativă colerică ieșită din comun, care-l împinge spre un comportament anarhic, fiind, prin excelență, pescuitorul în ape tulburi, care i-a adus porecla de președinte jucător, așa de jucător, încât scandalurile politice au devenit norma din societatea românească. Ne amintim, el a fost inițial membru de eșalon II în gruparea fesenistă, care-i avea ca lideri pe Silviu Brucan, Ion Iliescu și Petre Roman. Din clipa când FSN s-a declarat partid politic, intrând în cursa alegerilor din 1990, această formațiune a fost percepută ca fiind continuatoarea partidului comunist, deși își luase măsuri de precauție, scoțând în afara legii Partidul Comunist Român, inițiativă care avea corespondent o hotărâre similară dintre cele două războaie mondiale. În pofida metamorfozelor de numire a partidului descins din FSN (de la FDSN, 1992, la PDSR, 1993, și PSD, 2001), acesta a fost perceput statornic ca urmașul fostului partid comunist, stigmat utilizat ca principală armă de luptă a formațiunilor care s-au autoprocultat cu adevărat democratice. Întrucât partidul cominternist nu putea avea succes decât limitat sub ideologia social-democrată, rând pe rând FDSN s-a scindat luând alte denumiri, pentru ca din disidențe să rezulte formațiuni politice care au pretins că sunt din ce în ce mai apropiate de „dreapta”, acolo unde nu exista pericolul identificării comu-

niste. Cel mai abil cominternist, Silviu Brucan, s-a retras strategic din Front, erijându-se în comentator „neutru” al politicii românești, dar după ce a avut grijă să sprijine, prin George Soros, înființarea Grupului pentru Dialog Social, care s-a erijat în simbolul „societății civile” postcomuniste. La scurt timp, în urma primelor mineriade, Petre Roman a înființat Partidul Democrat (1993), titulatură luată după model american, capabilă să mascheze bine continuitatea, sub alte obrăzări, a partidului comunist în condiții de pluripartidism. Însă nici noul partid nu și-a putut masca suficient rădăcinile cominterniste, conservând în siglă un trandafir și intrând lesne, în 1996, în Internaționala Socialistă. În aceste condiții a intrat în prim-planul politicii Traian Băsescu. L-a detronat pe liderul Petre Roman, în 2000, iar din 2005 PD se retrage din Internațională pentru a orienta partidul, în 2006, spre popularii europeni, substituind stângii cu dreapta fiind dusă la capăt.

Militanții „corectitudinii politice” au observat la timp „harisma” politică a lui Traian Băsescu, singura în măsură s-o concureze pe a lui Ion Iliescu, după eșecul mediocru al lui Emil Constantinescu. Și au mai observat un lucru esențial: în vreme ce Ion Iliescu era dublat și de un ideolog social-democrat, Traian Băsescu făcea politică doar dintr-o irezistibilă pornire nativă, „haotic”, aventurier ca bătrân lup de mare ce era.

Traian Ungureanu spune limpede că Traian Băsescu nu este ideolog, ci un populist nativ. Tocmai din această pricină el poate fi manipulat în favoarea unei doctrine la care nu are acces, fiind suficient a i se stimula orgoliul personal că poate sta în dreapta prețuire a elitelor intelectuale care nu l-au putut păcăli pe Ion Iliescu. Și tentative de anvergură au existat, cea de răsunet fiind încercarea lui Vladimir Tismăneanu de a-i intra în grații, provocând o carte de „convorbiri” derulate între 26 – 29 octombrie 2003, la Washington. În schimb, același Vladimir Tismăneanu a reușit deplin cu Traian Băsescu, realizând ceea ce Traian Ungureanu numește joncțiunea populismului băsescian cu elita GDS sau cuplarea cu elita intelectuală, în frunte cu Gabriel Liiceanu. Această „joncțiune” a culminat cu încredințarea conducerii depline a Comisiei Prezidențiale pentru Cercetarea Comunismului în România, în 2006, după ce cu un an mai înainte i se refuzase această legitimitate lui Paul Goma, înlăturat și din Comisia Tismăneanu. Măgulirea orgoliului președintelui a făcut ca „efectul Băsescu” (Traian Ungureanu) să producă două consecințe importante: pe de o parte numirea în funcții-cheie a „elitei” (de la consilieri prezidențiali și plasări pe liste europarlamentare până la director al Institutului Cultural Român), iar pe de altă parte, a dat gir ideologilor „corecți” să-și pună în practică ideile, să „condamne” comunismul prin mistificatorul Raport Tismăneanu, să-și extindă doctrina la întreg destinul istoriei și civilizației românești. Perfidia este extraordinară dacă ținem seamă că în culise se lucrează sub umbrela aparentului „naționalism” din discursurile președintelui, un populism pozitiv, cum îl cataloghează Traian Ungureanu, menit să schimbe din temelii istoria românilor. Aceasta este și tema, anunțată încă din titlu, a cărții lui Traian Ungureanu, devenit, grație aceluiași părinte politic, europarlamentar: **Încotro duce istoria României.**

Înainte de a schița traseul programat de „elitele corectitudinii politice” României, să mai fac o observație esențială: marxismul cultural moștenit pe linia Georg Lukács, Antonio Gramsci, Lev Troțki, Școala de la Frankfurt și Noua Stângă Americană cunoaște o ultimă și vicleană mascare sub eticheta „dreptei”. După Jean Sévillia, această tendință se observă și-n celelalte țări europene, dovadă că e vorba de o strategie mondială. Știind că political correctness descinde dinspre stânga neotroțkistă și culturală, elitele Școlii Resentimentului (Harold Bloom) condamnă, în ultima vreme, și „corectitudinea politică”! Dar o practică, ducând-o la desăvârșire. Atare ultimă șmecherie tismăneano-patapieviciană a fost demonstrată de Mircea Platon și de Ovidiu Hurduzeu. Într-un articol, Minoritarii minții, postat pe internet, o autoare, Aurora Mihalcea, se întreba: „Cum poți să condamni o procedură (cea a strategiei gramsciene) pe care ar urma-o alții, câtă vreme o urmezi și tu?” Aurora Mihalcea se referă la ideologii GDS, cunoscuți și ca „boierii minții” sau ca „minoritarii minții”. Vom putea da un răspuns la întrebare urmând traseul gândirii lui Traian Ungureanu, devenit, din comentator sportiv, ideolog al istoriei românilor.

Teza filosofică centrală a „corectitudinii politice” este minoritarismul. Conceptul descinde din deconstructivismul lui Jacques Derrida conform căruia partea deconstruiește întregul și i se substituie. În varianta lui Virgil Nemoianu, minoritarul este numit secundar. Este o lipsă de precauție că susținătorii români ai corectitudinii politice mascate își spun „minoritarii minții”. Într-adevăr, doctrina politică a corectitudinii proclamă în locul majorităților democratice care au întemeiat Europa modernă – minoritățile de orice fel. Dar dacă ne întoarcem la marxismul economic, constatăm că, politicește, el s-a fundat tot pe criteriul minorității: partidul comunist a fost o minoritate care s-a substituit majorității, încălcând regula democrației occidentale. O spune negru pe alb Vladimir Volkoff: „Maximaliștii (bolșevicii), care erau în realitate minoritari, n-au devenit majoritari decât în urma unei scamatorii electorale; ei au eliminat apoi din sânul lor pe oricine nu era la fel de maximalist ca ei”. La alegerile din 5 ianuarie 1918, bolșevicii obținuseră doar 24% din locuri (175 din 707), în Adunarea Constituantă, ei fiind, de fapt, „menșevici”, adică minoritari. Lenin însă dizolvă Adunarea numai după o zi, încât partidul acționa ca o „aristocrație”, „o grupare a celor mai buni, din rândul cărora trebuiau excluși în mod sistematic ceilalți. Nucleul unificat, centralizat și clandestin care-și impusese voința guvernării legale – iată secretul victoriei lui Lenin asupra rivalilor săi. Conceput în acest fel, Partidul avea întâietate în fața indivizilor, a clasei muncitoare și a doctrinei”, adică asupra majorității.

Partidul Comunist din România a urmat cu fidelitate această strategie. Era, cum se știe, o minoritate cu totul neglijabilă, numărând între 800-1000 de membri care s-au substituit poporului român prin falsificarea alegerilor din 1946 și prin teroare.

Cum corectitudinea politică e marxism cultural, în locul minorității proletare s-a venit cu minoritatea culturală. În intenția tacită a lui Gabriel Liiceanu, liderul GDS, „minoritarii minții” sunt cei 22 de filosofi pe care voia să-i antreneze Constantin Noica la Păltiniș. Numai că filosoful gândea un asemenea discipolat în perspectiva renașterii națiunii române, fiind străin cu totul de „corectitudinea politică”. Peste toate, Noica este declarat, după 1989, incorect politic chiar de către „boierii minții” din România și de aiurea. În schimb, Grupul pentru Dialog Social n-a ezitat să facă uz de cifra nicasiană 22, dând titlul revistei grupării. Neștiutorii au crezut că e vorba de ziua de 22 decembrie 1989, a fugii lui Nicolae Ceaușescu. O coincidență fericită, desigur, și pentru asumarea revoluției române. Cert e că Noica e acuzat de „corecți” de „naționalism”, cum sună și titlul cărții Alexandrei Laignel-Lavastine. Iar această ostilitate furibundă la adresa specificului național și a națiunilor este una din moștenirile Kominternului, moștenire trecută intactă în rescrierea istoriei românești de către noul Roller, Vladimir Tismăneanu, în faimosul său Raport, asumat, fără să fie citit, de către Traian Băsescu. Exact pe aceeași linie merge și Traian Ungureanu.

Deși prețios, pe spații importante, scriitura lui Traian Ungureanu pare alertă, amestecând observații pertinente, unele chiar adevărate, cu o sofisticată aiuritoare, menită să-i confirme tezele „corecte politic”, dar care se autopezintă ca fiind de „dreapta”. Se știe că dreapta conservativă (termenul aparține lui Nicu Filipescu, cel care a urmat în profunzime gândirea eminesciană) transcende ideologismul, apărând valorile naționale și refuzând extremismele de orice fel. Traian Ungureanu se vrea un radical de dreapta, dar care, de fapt, e radicalismul stângii comuniste. Ca să pară credibil, el creionează un tablou apocaliptic al specificului național, atribuindu-i tot răul din istoria românească. Se recunoaște, altminteri, un discipol al lui Lucian Boia, cel care vede peste tot „mituri” blamabile în istoria națională. Se pot distinge două direcții în a sesiza defecte în firea românilor: una care pleacă din Dimitrie Cantemir, trece prin Dimitrie Bolintineanu, prin Eminescu, prin Titu Maiorescu, prin Dumitru Drăghicescu, Constantin Rădulescu-Motru, Emil Cioran ș.a., direcție profund atașată emancipării națiunii, și o a doua care țintește spre spulberarea oricărui sentiment național, ca anacronic, incorect politic, antieuropean, fascistoid etc., atitudine dezvoltată pe linia Lev Troțki, Mihail Roller, Z. Ornea, Horia-Roman Patapievici, Alexandra Laignel-Lavastine ș.a. Aici se plasează și Traian Ungureanu, deși pretinde contrariul. El trece în revistă relele constante ale românității: latinitatea într-o mare de slavi, doina, dorul, râsu-plânsu’, „ca la noi la nimeni”, „damnați, dar specia-

li”, un popor kitsch, autarhie: „Istoria lumii românești e cercetată într-o izolare ermetică”; „țara e plină de proști, de rebuturi umane și industriale”, suntem regresivi, conservatori, inerti la nou, ipocriți („Instituția fundamentală și principala piesă a memoriei sociale românești e ipocrizia”), xenofobi, ne pretindem viteji, isteți, ospitalieri, cumiți, dar suntem isterici, grandomani, ne victimizăm, delir de persecuție, fugă de realitate, ne iluzionăm că am stat în calea barbarilor, că suntem talentați, dar, în realitate, superficiali și lirico-demagogi: „Discursul public și istoric românesc e prizonierul unei operații masive de camuflare a conținuturilor adânci și lucrează, cu o capacitate lirico-demagogică remarcabilă, la legenda justificativă națională, la realitatea alternativă de care ne rezemăm alibiurile”. Și el reia clișeul Mioriței care ne nenorocește prin „resemnare”, „delăsare”, ca dominante ale specificului românesc, la care adaugă vinovăția ortodoxiei. Și ca să nu pară subiectiv, afirmă că toate țările ortodoxe sunt vai de capul lor, toate „au intrat în tranziții defectuoase și dezvoltă regimuri de continuitate comunistă”. Bineînțeles, comunismul n-a fost adus de tancurile cominterniste ale Moscovei, ci de Biserica Ortodoxă Română, cea mai putredă și mai inertă dintre biserici, ajutată de mentalitatea naționalismului românesc: „șocul și eșecurile celui de-al Doilea Război Mondial sunt provocate și adjuocate de o logică de asemenea subordonată valorilor naționale”. „Blestemata” chestiune națională, încât, în comunism naționalul a devenit „handicapul major”, ne-a prins cu „himere naționale”, în loc să cultivăm un comunism cu adevărat internaționalist, civic. Abia în anul 2000, „Societatea a scăpat, în sfârșit, de condiționările naționale”, prin înfrângerea la alegeri a lui Corneliu Vadim Tudor. În schimb, a rămas Biserica Ortodoxă Română, cu toate că patriarhul Teoctist a murit, dar a apărut un altul, Daniel. „Ei și?” se întreabă neretic Traian Ungureanu, răspunzând: „Nimeni nu dă doi bani pe pilda (sic!) Bisericii și toată lumea se înghesuie să ia brevet de bună-credință”. Mai mult: „Bisericismul nostru ritual e un spectacol ipocrit, iar Biserica e beneficiar al farsei. Ipocrizia din afară ascunde bine mizeria dinăuntru”. Biserica e vinovată și de eșecul învățământului românesc, deoarece popi blestemați fac „manuale de blesteme și descântece” și aceeași Biserică, „pitită în spatele dodiilor din manuale, are o răspundere grea”. Urmarea acestei intruziuni a religiei în școala românească a dus la inexistența unei culturi în România. Pur și simplu, cultura românească nu există: „nu a reușit să se nască”. Iar, mai departe, nici statul român nu s-a născut. Ce-i drept, am avut trei state (1918, 1947, 1989), dar niciunul reușit. Nici chiar al treilea, oblatuit de UE, fiindcă în zadar a intervenit ambasadorul american Nicholas Taubman să-l aducă pe calea cea bună. Nu a reușit. Din cauza celor 322 din Parlament! Consecința: „Ne rezumăm la identitatea lingvistică și culturală (care „n-a reușit să se nască”, n.n.). Identitatea politică nu s-a născut”. În asemenea condiții, destinul României e pecetluit: „Istoria României se apropie de sfârșit”, deoarece românii „și-au surclasat statul”, l-au ucis, ceea ce „E o tragedie fără seamăn”, dat fiind că țara „se autodistrage” și, în consecință, „nu mai are timp. Timp istoric. Trecutul e inutil. Poate fi ras, demolat, îngropat, într-o noapte, ca un hoit”. Apocalipsa e cutremurătoare.

Totuși, deși Corneliu Vadim Tudor a căzut din parlament, apocalipsa n-a ras de pe fața pământului pe toți dinozaurii naționali; au mai rămas trei, doi economici și altul socialist: Dinu Patriciu, Ion Țiriac și Adrian Păunescu. Ei mai sunt care ne împiedică să intrăm în postistorie. Însă orice apocalipsă e de recunoscut prin apariția unui Salvator. În sfârșit, terorizata noastră nerăbdare este răsplătită: aflăm numele Salvadorului – Traian Băsescu.

Pentru ca optimismul final, frământat pe cel mai negru fond istoric, să se înalțe cât mai strălucitor, autorul ne pregătește cu instrumentarul unei teorii ingenios halucinatorie. El pleacă de la secolul al XVII-lea englezesc al disputei pentru putere dintre monarhie și parlament. În 1648, Carol I a fost doborât de Oliver Cromwell, devenit Lord Protector, instituind dictatura parlamentară până la 1660, când monarhia revine prin Carol al II-lea. Rezultatul: monarhia parlamentară, formă de guvernământ care a dat forță mondială Marii Britanii. Autorul vrea să spună că prin această ecuație s-a reglementat, în spiritul democrațiilor moderne, raportul dintre stat și societate. Parlamentarismul a slăbit tendințele despotice ale monarhiei, iar mona-

ria s-a adaptat exigențelor democratice parlamentare. Dacă Traian Ungureanu ar fi cunoscut gândirea eminesciană, el ar fi putut conveni că e un exemplu de echilibru între antiteze, ca esență a statului de drept. Numai că el face parte din rândul aceluia care sunt condamnați să redescopere roata, acuzându-l pe Eminescu de toate relele din lume, fie și tacit, fiindcă așa văd lucrurile comilitonii, deși se pretind de „dreapta”. Atitudinea față de Eminescu este o altă dovadă a mistificării acestor „dreptaci de stânga”. De aici înainte, Traian Ungureanu se vede pus în situația de a-i fura poetului paternitatea „teoriei păturii superpuse” – și bine face – fiindcă el o denaturează, fatalmente, asimilând-o troțkistei „oligarhii a fărădelegii”, împotriva căreia Lev Troțki își fundează nu numai doctrina „revoluției mondiale”, ci atacă România însăși, ca reporter de război pe frontul balcanic. Sub pretextul că și-l ia ca aliat pe I.L. Caragiale (ceea ce face și Traian Ungureanu, pe urmele altui comiliton, Dan C. Mihăilescu), Lev Troțki își canaliza ghiuleaua ideologică împotriva „oligarhiei fărădelegii”, erijându-se în apărător al întregii populații românești oprimate, sperând, cu ajutorul îndoctrinării armatei, să declanșeze revoluția proletară în Carpați, așa cum va reuși cu Ungaria lui Béla Kun, în 1919. Traian Ungureanu vede bine că nodul gordian al nefuncționalității statului de drept în România vine din antiteza eșuată dintre stat și societate, acele antiteze monstruoase despre care vorbea Eminescu, între statul monarhic patronat de Carol I și „pătura superpusă”, rod al mentalității de clan, mentalitate care împiedica partidele politice să fie altceva decât facțiuni de interese. Este ceea ce și Traian Ungureanu numește biruința societății asupra statului. De aici încolo însă Traian Ungureanu se desparte de Eminescu și adoptă integral doctrina lui Troțki. În vreme ce Eminescu este conștient că piramida statului conține și „pătura superpusă”, Troțki și Traian Ungureanu o identifică a fi răul suprem care trebuie extirpat prin „revoluție”. În marxismul economic, „oligarhia” se suprapune peste burghezie, iar în marxismul cultural din varianta dâmbovițeană nucleul dur al „oligarhiei” îl constituie cei 322 din Parlament (reduși, în 2009, la 254!) care au declanșat destituirea lui Traian Băsescu. Eminescu îl numea, pe Carol I, Îngăduitorul, fiindcă acesta nu putea ține în frâu lăcomia anarhică a „păturii superpuse” din ambele facțiuni politice și din societate, deși monarhul se străduia s-o facă, dovadă că țara a cunoscut o perioadă de stabilitate și de dezvoltare. Niciodată Eminescu nu a îndemnat, cu tot spiritul său critic hiperlucid, la o răsturnare revoluționară a „păturii superpuse”, așa cum vor face Troțki, Lenin sau Traian Ungureanu. În locul revoluției, care, în istorie, urmează totdeauna legea ciocanului ce cade pe ilău, în sensul schimbării zadarnice de roluri, Eminescu venea cu teoria compensației, care, în esență, se confundă cu rolul antrenorial, nu antreprenorial al statului liberal democratic. În schimb, pariul doctrinar al „minoritarilor minții” care-l înconjoară, astăzi, pe Salvator, este revoluția, declarată, tot pe urmele lui Troțki, trădată sau furată de „oligarhie”, de „moguli”, de „baroni”. „Trădătorul” revoluției marxist-leniniste ar fi fost Stalin, ceea ce-i o minciună contrazisă până și de Vladimir Tismăneanu, care se recunoaște, la origine, troțkist. În România, trădătorii revoluției mondiale sunt cotați Gheorghe Gheorghiu-Dej, dar mai ales Nicolae Ceaușescu, ceea ce iarăși este o minciună. Traian Ungureanu consideră că în România au fost două revoluții: cea reală, 1945-1989, și cea formală, în 1989. El pare să nu fi auzit de singurele revoluții cu adevărat naționale, cea a lui Tudor Vladimirescu, care a pus capăt secolului fanariot, și cea de la 1848, care a pregătit mental și ideologic Unirea Principatelor, iar, în perspectivă, Marea Unire de la 1918. De altfel, a auzit, însă consideră că de fiecare dată a rezultat un stat slab, ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere, este adevărat, dovadă că atunci când anumiți politicieni au încercat să-l întărească s-au instaurat dictaturi: Carol al II-lea, Mareșalul Ion Antonescu, perioada socialistă.

Invazia sovietică și instalarea regimului bolșevic i se par lui Traian Ungureanu a fi fost singura revoluție reală din istoria României, teză care coincide perfect cu doctrina marxist-leninistă și troțkistă. Or, e de toată evidența că regimul comunist a fost unul imperial, fără nicio aderență la mentalitatea poporului român, cu consecințe dezastruoase și ireparabile. Ideologul recunoaște, în definitiv, aceste consecințe și de aceea rămâne o enigmă de ce consideră perioada 1945-1989 ca fiind o „revoluție

reală”, când ea nici măcar cu Marea Revoluție Franceză nu poate fi asemuită. Urmările rele el nu le pune pe seama invadatorului și a sistemului instaurat prin forță, ci pe seama specificului românesc și a Bisericii Ortodoxe Române, asociindu-le cu „stalinismul” lui Nicolae Ceaușescu. De aici insistența, până la saturație, a ideologiilor pseudo-disidenței care au pus mâna pe putere după 1989, de a da întreaga vină pe naționalismul lui Ceaușescu, născocind struțo-cămila „național-comunismului”. Naționalism și comunism sunt antiteze monstruoase, imposibil a se concilia, iar dacă Nicolae Ceaușescu a încercat să le împace s-a dovedit că el n-a putut fi niciodată naționalist prin incapacitatea de a ieși din sistemul care l-a adus la putere și la care nu a renunțat până în clipa morții. Oare nu l-a avertizat el, acuzator, pe Mihail Gorbaciov că „perestroika” duce la distrugerea comunismului? Și așa a fost. „Dreptatea” a stat de partea lui Nicolae Ceaușescu și Gorbaciov însuși a recunoscut-o când a spus, în fața destrămării imperiului comunist, că n-a luat în calcul componenta națională, cea care a decis apariția noilor state post-sovietice. Curajul lui Ceaușescu în fața plutonului de execuție (pe care nimeni nu i-l poate nega) nu s-a manifestat prin cântecul Deșteaptă-te, române, asumat de revoluționarii din 1989, ci prin Internaționala. Așadar, căderea lui Ceaușescu a însemnat biruința imnului revoluționar-național de la 1848 împotriva Internaționalei. Or, tocmai această biruință a căzut ca o catastrofă peste cei care au profitat, din umbră, de jertfele tinerilor căzuți în revoluție. Ecuația revoluției din decembrie, de aceea, s-a complicat brusc, căci fredonatorii, în surdina, ai Internaționalei s-au simțit în primejdie și au renăscut în conformitate cu testamentul lui Iuri Andropov și al lui Troțki. De aceea, acești fredonatori au reluat vechea obsesie troțkistă a revoluției trădate și furate, pe câtă vreme singurii îndrituiți să apeleze la un asemenea adevăr sunt cei care s-au jertfit în decembrie 1989.

În viclenia lor istorică, marxiștii culturali au preluat ei refrenul revoluției furate. Nu e de mirare că lui Traian Ungureanu revoluția din 1989 i se pare „formală”, nu „reală”. Interesant că, pe lângă „demascarea” naționalismului, a culturii naționale și a Bisericii Ortodoxe Române, ca principalii vinovați de „trădarea” revoluției, el mai găsește niște vinovați: chiar pe cei care au cântat Deșteaptă-te, române, pe tinerii și pe demonstranții din București și din țară, ca produs al politicii demografice a lui Nicolae Ceaușescu. Astfel, Traian Ungureanu ține să-și încununeze doctrina cu un element de originalitate. De astă dată, el comentează niște statistici prezente în Raportul ONU asupra populației (2007). Și face o descoperire jubilentă: raportorii au constatat că din 1989 populația României a început să scadă constant, încât până în 2050 vom rămâne, din 23 de milioane, cu cel mult 15-16 milioane. Dacă românii dispar câte un milion pe deceniu, în 200 de ani nu vor mai exista români în spațiul carpato-danubiano-pontic. Atunci, în locul băștinașilor, vor fi alte nații, afro-asiatice, probabil, cu o altă identitate decât cea românească și, deci, se va termina cu specificul național și cu Biserica Ortodoxă Română. România va deveni, în cel mai bun caz, loc de petrecere al ultimilor ani de viață ai pensionarilor din țările nordice, unde e cam frig, sau din Spania, Germania, Italia, unii dintre ei români cu oarece nostalgie după locurile natale ale bunicilor și părinților. Cum tabloul poate să dea fiori românilor (și deja a dat până și președintelui Traian Băsescu), Traian Ungureanu, cu o ultimă revelație, ne asigură că vinovat pentru actualul dezastru demografic este tot Nicolae Ceaușescu. Pentru a ne convinge, el pleacă de la statisticile aceluiași Raport ONU: între 1950 – 1989, populația României a crescut constant cu 500 000 și chiar cu un milion pe an datorită interzicerii avorturilor. Și aici politica demografică a lui Ceaușescu a consonat cu Biserica, dat fiind că și azi, în anacronismul ei, aceasta nu e de acord cu libertatea avorturilor. Această creștere demografică, declarată monstruoasă și „criminală”, ar fi adus „o lipsă de sensibilitate și variație socială ieșită din comun”. Tot ce e rău în perioada comunistă e pus și pe seama celor născuți între 1950 - 1989. Mai mult, existența unei revoluții în 1989 este negată și fiindcă a fost făcută de tinerii „decreței” ceaușiști: „o clipă de recalculare drastică, nu un cutremur social”. Au murit prea puțini români în decembrie 1989 ca să existe o violență fondatoare de democrație. „Dreptacii de stânga” planificaseră 60 000 de morți, imputați deja la „proces” lui Ceaușescu, dar n-a fost să fie, vărsarea de sânge adunând doar

1142 de morți. Dacă a existat o „recalculare drastică”, aceea nu poate fi pusă pe seama tinerilor care au ieșit în stradă, ci pe a comilitonilor lui Traian Ungureanu. Explicațiile năucitoare continuă: „Nimic din construcția socialistă nu rezistă, ca formă de civilizație”. Firește, ar fi trebuit distrus chiar totul, nu doar sistemul de irigații, în care fuseseră investiți vreo 60 de miliarde de dolari, ci și metroul, Casa Poporului, locuințele din toată țara, industria decretată „morman de fiare vechi”, pădurile și bogățiile subsolului etc. S-o luăm de la început cu toatele, cu acei minunați „oameni ai începutului de drum” preconizați, în înțelepciunea lui, de Paul Cornea, invocat de Traian Ungureanu.

Aflăm din nou și cine e acel dintâi-stătător al oamenilor „începutului de drum”, pentru a crea o nouă Românie, cu o identitate occidentală, nu națională: Traian Băsescu. Altfel spus, adevărata revoluție postcomunistă abia cu Traian Băsescu începe, un Traian Băsescu înconjurat de „minoritarii minții”, cei care l-au ajutat să condamne comunismul, prin Raportul Tismăneanu, cei 22 de la 22, singurii în stare să demaște și să spulbere pe cei 322 de oligarhi care stau în spatele marilor oligarhi naționali Dinu Patriciu, Ion Țiriac și Dan Voiculescu. „Boierii minții” au constatat că populismul pozitiv al lui Traian Băsescu este o carte câștigătoare, că a înlocuit cu brio „naționalismul” populist negativ (cu adevărat nechibzuit, gălăgios și iresponsabil, adesea) al lui Corneliu Vadim Tudor. În ecuație, „violentul” (sic!) Ion Iliescu a rămas la stânga, pe când dreapta a rămas doar cu Traian Băsescu. Dreapta a avut, după 1989, doar trei oameni de excepție: Corneliu Coposu, Valeriu Stoica și Traian Băsescu. Marele ideolog este Valeriu Stoica, singurul care a salvat liberalismul prin fuziunea cu PD, realizând, adică, „joncțiunea cu teritoriul Băsescu”, marea personalitate „non-ideologică, prin care realitatea socială românească își vine în fire”.

„Populismul pozitiv” băsescian „rupe incendiar cu obișnuințele comunismului, dar le folosește pentru a crea raporturi noi”. Gura păcătosului! Autorul nostru recunoaște că arsenalul de luptă băsescian e cel comunist. Nu ne-am îndoit nicio clipă de asta. Iar în acest arsenal stă „legea” nedemocratică a câștigării puterii cu minoritatea care se substituie majorității, fie prin demagogie populistă, fie prin fraudarea alegerilor, metode combinate abil odată cu răsturnarea raportului dintre menșevici și bolșevici în revoluția sovietică și odată cu venirea la putere a lui Hitler în 1933, ca să nu mai reamintim de comuniștii români în alegerile din 1946. Pentru a crea impresia aderenței la prestigiul moral al lui Corneliu Coposu, „minoritarii minții” l-au sfătuit pe Traian Băsescu să atragă neapărat într-o alianță cu PD-L rămășița din PNȚCD ajunsă pe mâinile lui Marian Mișu. Cu ajutorul acestui fals lider PNȚD, observa comentatorul politic Andrei Bădin, într-un articol intitulat Băsescu și planul lui Troțki (14 septembrie 2009), partidul președintelui a reușit preluarea „identității internaționale creștin democrat”. Cristian Preda, alt fanatic de „dreapta” antieminescian, a și decretat imediat că oamenii lui Băsescu sunt urmașii lui Corneliu Coposu, iar Monica Macovei continuatoarea Doinei Cornea. „Confiscarea dreptei anticomuniste, conchidea Andrei Bădin, este una dintre cele mai mari minciuni ale istoriei noastre recente”. Corneliu Coposu și Volodea Tismăneanu – ce potrivire!

Cu aceste arme preluate din „obișnuințele comunismului”, decretează Traian Ungureanu, „efectul Băsescu” și-a împlinit menirea mesianică, răsturnând cutumele democrației occidentale, prin impunerea criteriului „elitar” în locul celui majoritar. Cu „geniul” său politic, Traian Băsescu a creat „treimea de aur”, care l-a votat la președinție împotriva „majorității tăcute” de 75%, cea care formează inerta specie a „rumânilor”: „Aici a fost norocul (muncit) al României”. El singur, cu ajutorul „treimii de aur” (care a început să decidă și-n restul Uniunii Europene), a reușit să învingă românismul, dându-le „rumânilor” iluzia că îl apără: „Această minoritate puternică e aliatul direct sau indirect al curentului Băsescu”. Ea a pecetluit triumful împotriva majorității: „Minoritatea prezentă la urne a stabilit noua ierarhie politică internă...”. Traian Ungureanu crede că aceasta va fi noua lege a „democrației” în UE: minoritățile elitare vor decide în locul majorităților naționale: „Forța majorităților e în scădere și pierde teren odată cu statul național”. Înțelegem acum efortul uriaș al „corectitudinii politice” de a compromite statul național și de a-l scoate din istorie. Populațiile majoritare, cu mentalitate națională, sunt scârbite de politicieni și nu mai

merg la vot, lăsând democrația pe seama unei minorități de aur care va avea câmp liber de distrugere a civilizației și culturii europene tradițional-creștine. În 1919, Georg Lukács, ajuns comisar-adjunct al învățământului și culturii în guvernul cominternist al lui Béla Kun, își puneă întrebarea-cheie cine ne va scăpa de civilizația și cultura occidentală, marele obstacol în calea revoluției mondiale. Marxismul cultural a gândit șapte decenii la soluție: minoritarismul corectitudinii politice. Iată-l, acum, întrupat în noul „geniu” din Carpați, Traian Băsescu, Salvatorul descoperit la timp de „minoritarii minții”. De la Carol I, România n-a mai avut noroc de un om politic providențial ca Traian Băsescu, apreciază Traian Ungureanu. Cuplarea lui cu elita este evenimentul cel mai important din istoria ultimelor două secole românești. În plus „e un etic”, lucrează cu supremă răspundere pentru binele general, fiind „primul politician român care reușește ceva”, de unde și invidia „rumânilor”, denigrarea violentă a lui Traian Băsescu. În sfârșit, cu el începe noua eră a statului puternic, detronând „tirania parlamentului” cu ajutorul „treimii de aur”.

Trebuie să recunoaștem că Traian Ungureanu, ajuns cu ajutor bășescian în Parlamentul Europei, avea, în 2008, putere de oracol: actualul președinte a transformat relația dintre Executiv și Legislativ într-o antiteză monstruoasă, departe la anilumină de echilibrul depistat în democrația britanică, pe care o lauda. Or, arăta Eminescu, a cărui gândire neideologică oglindea cu adevărat conservatismul dreptei, monarhul sau președintele reprezintă, în piramida statului de drept, centrul gravitațional sau arheal care echilibrează antitezele. Este chiar ceea ce stipulează și constituția României, adică rolul de mediator între puterile statului. Aici, nu încap nici un soi de partizanat, fiindcă orice intruziune de acest fel duce fie la dictatură oligarhico-prezidențială, fie la despotism monarhic, în cazul regalității, fie la o lipsă de compensație din partea „păturii superpuse”, recte a parlamentului. Președinția lui Traian Băsescu nu a adus nimic din echilibrul amintit. Dimpotrivă, în loc să joace rol de arbitru, el s-a declarat pe față arbitru-jucător, ceea ce este una dintre monstruozițările logicii maniheiste, cu atât mai devastatoare în politică. Este exact ceea ce se petrece pe scena politică din toamna lui 2009, ca oglindă fidelă a „mesianismului” bășescian. Cei ce susțin un asemenea comportament politic numai „boieri ai minții” nu se pot numi! Poate mai „corect” – boieri ai smintirii națiunii.

Mă întreb însă ce se vor face „minoritarii minții” dacă retorica demagogic-populistă nu-i va mai păcăli pe români, iar regimul Băsescu va cădea pe șase decembrie? Mă gândesc că vor fi pregătind de pe acum cuplarea cu alți învingători. Deja Andrei Pleșu a reușit să-l irite pe Traian Băsescu. Iar la întâlnirea de marți, 27 octombrie 2009, de la GDS, Gabriel Liiceanu i-a stricat voia bună președintelui, acuzându-l că, prin comportamentul său din acest an, i-a împins în „mlaștină” și pe „minoritarii minții”! Corabia lui Matei Vișniec continuă să se scufunde, la nesfârșit, pe mlaștină. Ca și a lui Traian Băsescu-Marinarul, scufundătorul flotei naționale, pus acum de elite să scufunde și poporul „rumân”. Șobolanii minții, dincolo de văicăreli și de fanatisme gen Cătălin Avramescu, vor părăsi însă Corabia la vreme.

Iuri Andropov (1914 - 1984), fost șef al KGB, iar de la 12 noiembrie 1982 – secretar general al PCUS până la moarte, când i-a luat locul Constantin Cernenko, iar acestuia, de la 11 martie 1985, Mihail Gorbaciov.

Anarhismul de stânga s-a cristalizat, doctrinar, mai ales prin scrierile lui Pierre-Joseph Proudhon, Nestor Mahno, Enrico Malatesta și Piotr Kropotkin, iar anarhismul de dreapta este o invenție îndeobște americană, prin Benjamin Tucker, Murray Rothbard, Lysander Spooner și David Friedman.

După evenimentele de la Tatar Bunar din 1924, Partidul Comunist din România a fost scos în afara legii de către liberali sub acuzația subminării statului român.

Cf. Vladimir Tismăneanu, Ion Iliescu, Marele Șoc – din finalul unui secol scurt, Editura Enciclopedică, București, 2004.

Traian Ungureanu, Încotro duce istoria României, Editura Humanitas, București, 2008, p. 180.

Vezi Jean Sévillia, Corectitudinea morală. Căutăm cu disperare valori, Editura Humanitas, București, 2009, p. 79, trad. din franceză de Alina-Daniela Marinescu și Paul Marinescu.

Mircea Platon, Gheorghe Fedorovici, Măsura vremii: îndemn la normalitate, Editura Predania, București, 2009.

Ovidiu Hurduzeu, Antiamericanismul corectitudinii politice, în „Convorbiri literare”, nr. 12/2002.

Virgil Nemoianu, O teorie a secundarului, 1989, trad. din engleză la Editura Univers, București, 1997.

Vladimir Volkoff, Treimea răului, Ed. Anastasia, București, 1996, pp. 45-46.

Ibidem, p. 46. Am reprodus comentariul la citatul din Volkoff din cartea mea A doua schimbare la față, Princeps Edit, Iași, 2008, carte al cărei suport filosofic este și teza eminesciană a interacțiunii dintre majoritari și minoritari în istoria civilizațiilor, teză preluată, în 1975, tacit de Neagu Djuvara, devenit, între timp, un antieminescian și un „corect politic și istoric”.

Cf. Constantin Noica, Cei douăzeci și doi sau cultura de performanță, în Despre lăutărism, Editura Humanitas, București, 2007.

Vezi, între altele, cartea anti-Noica a Alexandrei Laignel-Lavastine, Filozofie și naționalism. Paradoxul Noica, tradusă din franceză și publicată cu larghețe de Gabriel Liiceanu la Editura Humanitas, în 1998. Autorul vorbește de „dependența dură de oglindirea în ego”, de „rutină minoră și negativă”, „nivel de rafinament și plauzibil”, „motoarele nichelelate ale industriei politico-mediatică” etc. (pp. 63-65).

Cf. Horia-Roman Patapievic, Politice, Editura Humanitas, București, 1996.

Traian Ungureanu, op. cit., p. 10. (...)

Cf. Lev Troțki, România și războiul balcanic, Editura Polirom, București, 1999, trad. de Radu Parpauță, col. „Hexagon”.

Dan C. Mihăilescu, Între Caragiale, Troțki și Stalin, în „Evenimentul zilei”, nr. 5686 din 21 martie 2008.

Vezi Jean-François Revel, Revirimentul democrației, Editura Humanitas, București, 1995.

În 1936, Troțki publica, în exil, lucrarea Revoluția trădată.

Vladimir Tismăneanu, Luciditate, cinism și comunism: Kolakovski, Zizek și Troțki, eseu postat pe internet la 28 iulie 2009.

Diferența dintre ei și Ceaușescu este că tiranul a cântat Internaționala cu glas tare, în fața plutonului de execuție, pe când ei îl fredonează în culisele puterii, deranjați că încă n-au reușit să interzică imnul de stat Deșteaptă-te, române. Speră că vor reuși, în numele corectitudinii politice, prin preconizata revizuire a Constituției, existând, în acest sens, o comisie prezidențială în sânul căreia s-a născut ideea că art. 1 din legea fundamentală este anacronic și trebuie reformulat pentru a nu jigni minoritățile etnice, în frunte cu cea maghiară.

Traian Ungureanu nu crede în previziunile privind încălzirea globală, considerând-o o diversiune împotriva democrației economice americane și a celei chineze.

Traian Ungureanu, op. cit., p. 77.

Ibidem, p. 79.

Nefiind creștin, ci ateu, autorul nu înțelege că violența fondatoare e anticreștină și precreștină chiar din momentul când Dumnezeu-Iisus s-a jertfit pentru mântuirea neamului omenesc. Iisus-Paracletul a pus capăt istoriei victimei ispășitoare, deschizând o nouă eră în istoria omenirii, singura revoluție spirituală care a reușit vreodată.

Traian Ungureanu, op. cit., p. 78. (...)

“Să ne înțelegem: nici ceilalți doi președinți postdecembriști, Ion Iliescu și Emil Constantinescu, n-au știut să-și ducă până la capăt menirea de „punct gravitațional” al societății românești. Primului președinte i s-ar fi putut spune Iliescu Îngăduitorul, de pildă. Sub ochii tuturor s-au produs legi care au nenorocit țara, legi nedrepte care puteau să nu fie ratificate, încât în România, așa cum am demonstrat în A doua schimbare la față, s-a instaurat mai degrabă un regim cleptocratic decât unul democratic. Drumul ales de Traian Băsescu, el însuși artizan al acestei realități, nu face decât să adâncească neaderența la statul de drept, fiindcă political correctness este ideologia care ne-a adus aici și care va adânci criza și-n Uniunea Europeană dacă cei responsabili nu se vor scutura la timp de ideologism.

Corabia este poemul-parabolă al comunismului, care i-a adus lui Matei Vișniec notorietatea în Occident, în preajma autoexilului din 1987.”

Sâmbătă 26 decembrie 2009

Aseară am primit și eu un cadou de la Moș Crăciun:

Pe canalul Arte s-a difuzat “Blanche-Neige”, pe muzici de Mahler, în coregrafia lui Angelin Preljocaj, decoruri: Thierry Leproust, costume: Jean-Paul Gaultier, cu, în rolul “Albei”, minunata Nagisha Shirai.

O oră și jumătate de desfătare. Și, din nou: de unde îmi vine, de ce îmi va fi plăcînd dansul modern (nu “baletul clasic”!)? Cred că îmi aduc aminte izvorul: o companie coreeană, cu un cuplu tulburător: mama și fiul - vorbesc de dansatori, nu de altceva.

Deci tot dinspre Soare Răsare.

Duminică 27 decembrie 2009

Aseară ne-a vizitat Rodica Drăgan. Se pregătește de doctorat; și de măritat. I-am urat cele cuvenite.

Luni 28 decembrie 2009

Senzație stranie că am terminat acest an, 2009. Să vină de la faptul că am terminat de notat ce era de notat în Jurnal?

Doar dacă nu mai intervin alte, cu adevărat, evenimente.

Marti 29 decembrie 2009

Ieri am primit vizita lui Tolea Juraveli, cu Natalița lui cea Moraru. Ne vedem pentru întâia oară și ceea ce am văzut eu m-a încântat, bucurat. Peste vreo două-trei zile vor reveni, înainte de a merge spre Amsterdam.

*

În aceste zile de felicitari-urări de Sărbători am primit câteva mesaje de alt tip: ne-vesele, de mulțumire (adresate mie, că, “în aceste vremuri” am reprezentat pentru expeditori “o rază de speranță”, ba unul - în fapt: o femeie în vârstă - “o icoană”...) Înainte de a-i fi răspuns, mi-a re-scriș: să nu mă supăr, dar... “Sper că nu v-am șocat și că nu considerați demersul meu a fi prea îndrăzneț! ÎN ACEASTĂ LUME URÂTĂ, SUNTEȚI SINGURA MEA RAZĂ DE LUMINĂ!!”

Am fost atins rău, vătămat în măruntaie. Această persoană cerea, în realitate, un ajutor. Pe care nu i-l puteam da. Decât printr-o bâlbâială:

«Dda, ddda...»

*

Ce s-a petrecut “între timp” (să zic, vulgar: între două alegeri prezidențiale), de a devenit urâtă lumea? Chiar de la distanță de doar zece ani (socotesc timpul, nu de la plecarea noastră din țară - 33 ani! -, ci doar de la “rivoluție”), România, țara mea, se arată a fi scufundată, ireversibil, nu numai în sărăcie, în mizerie, ci “în mlaștina [sau culmea] disperării” - cum zicea un rășinărean, atât de optimist, încât îl “optimiză” pe Iliescu.

Încă, încă, încă o dată: cât mai trăia Ceaușescu, oamenii aveau speranța: dacă dispăre Ceaușescu, dispăre și răul, gândeau ei și chiar dacă eu nu împărtășeam această logică, o acceptam - pentru ceilalți. Și?

Și! Moartea Tiranului a constituit semnalul instaurării unei alte Tiranii, nu mai grea, dar sigur: mai îmbolnăvitoare. Nu am nici un chef să fac, pentru a câta oară?, pe profetul, dar zic, pentru că tot am zis-o: din 1984, Românii noștri au început a se manifesta ca niște adevărați reeducați - nu la Pitești-Gherla-Aiud, ci în țara întreagă; fără tortură-tortură-tortură, ci prin prelungirea “pașnicei” metode a lipsurilor materiale, în primul rând alimentare. Organismele fiind deja peste măsură de obosite, de istovite, au oferit (*s-au oferit*) Puterii Malefice: turmă dusă la abator.

“Revoluția din 1989”: dacă nu ar fi provocat atâtea victime inocente (să nu fie uitate prelungirile ei, prin “mineriade”) ar fi meritat din plin batjocura : «Care revoluție, bă?» Fructele ei putrede, puturoase, otrăvite ni se arată acum, că s-a dat (!) rezultatul “alegerii” între Tanda și Manda, între Seceră și Ciocan - între securist și băiat de general de Securitate.

Cine a câștigat? Cine a pierdut? Toată lumea vede, însă nu toată lumea spune ce vede - deși sare în ochi:

A câștigat Securitatea blestemată, a pierdut România, blestemată să fie tot sub călcâiul... unei “curele late”...

*

Stare ne-bună. Sunt tentat să o explic prin Sărbătorile care au monopolizat toată atenția, toată dispoziția oamenilor din jur.

Dar nu spun. Fiindcă știu cine-i de vină: bătrânețea, futu-i ‘ețea! Aseară, cu Juravelii, vorbind și vorbind și, după obicei, încercînd să povestesc cutare poveste - dintr-o dată (și din ce în ce mai des) mă opream. Fiindcă nu-mi mai aduceam aminte un nume, un an, un “amănunt”.

Se zice că amnezia este un mic-rău... Nu pentru mine! Pentru mine este un rău mare, urât, cu picioarele strâmbe. Eu din asta trăiesc: din ținere-minte. Se mai zice că toată lumea uită... O privește pe lume, eu mă simt atacat, negat de neținere

minte, de uitare.

*

Mihaela Rădulescu vinde mai bine decât Herta Müller

Marti, 29 Decembrie 2009 CĂRȚILE ANULUI. Vedeta de televiziune domină clasamentul pe 2009 cu „Niște răspunsuri”, ale cărei vânzări le depășesc cu mult pe cele ale volumelor laureatei cu Nobel.

Topul celor mai vândute titluri din 2009 continuă un trend început în 2007: Mihaela Rădulescu a depășit în vânzări, cu volumul „Niște răspunsuri”, celelalte cărți apărute pe piață, inclusiv pe cele ale laureatei Nobelului pentru literatură, Herta Müller.

Ei, da - ei și ? Care-i concluziunea? Aceasta:

Românca noastră Mihaela Rădulescu merita sa ia Premiul Nobel, nu nemțoaica ceea de Herta!

Miercuri 30 decembrie 2009

Vătămat de conștiința că uit, mult, repede, m-am ascuns în... pregătirea unei eventuale alte ediții a **Săptămânii**...

Joi 31 decembrie 2009

Mă grăbesc să termin de verificat textul **Jurnalului 2009**, în speranța că Filip îl va instala înainte de a pleca în Normandie, la prietenul său David. Nu cred în această fericită întâmplare, dar m-am și consolată: nu este prima oară când Jurnalul integral este instalat cu câteva zile mai târziu de 1 ianuarie al anului următor.